

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GIFT

FROM THE

SOURCE

SOURCE OF ELEMENTRA BOOK 5

WILLA RAE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GIFT FROM THE SOURCE

SOURCE OF ELEMENTRA BOOK 5

WILLA RAE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kaynaktan Hediye

Elementra'nın Kaynağı Kitap 5

Copyright © 2025 by Willa Rae

Tüm hakları saklıdır.

Lawrence Editing tarafından düzenlendi

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kaynaktan Hediye/Willa Rae-1. baskı.

[ISBN-979-8-9898968-8-2](https://www.isbn.org/978-8-9898968-8-2)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Contents

[Adanmışlık](#)

[İçerik Uyarıları!](#)

[1. Bir](#)

[2. İki](#)

[3. Üç](#)

[4. Dört](#)

[5. Beş](#)

[6. Altı](#)

[7. Yedi](#)

[8. Sekiz](#)

[9. Dokuz](#)

[10. On](#)

[11. On bir](#)

[12. On iki](#)

[13. On üç](#)

[14. On dört](#)

- [15. On beş](#)
- [16. On altı](#)
- [17. On yedi](#)
- [18. On sekiz](#)
- [19. On dokuz](#)
- [20. Yirmi](#)
- [21. Yirmi Bir](#)
- [22. Yirmi İki](#)
- [23. Yirmi üç](#)
- [24. Yirmi Dört](#)
- [25. Yirmi Beş](#)
- [26. Yirmi Altı](#)
- [27. Yirmi Yedi](#)
- [28. Yirmi Sekiz](#)
- [29. Yirmi Dokuz](#)
- [30. Otuz](#)
- [31. Thirty-One](#)
- [32. Otuz İki](#)
- [33. Otuz üç](#)
- [34. Otuz dört](#)
- [35. Otuz beş](#)
- [36. Otuz altı](#)
- [37. Otuz yedi](#)
- [38. Teşekkür](#)
- [39. Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Seninle çok gurur duyuyorum.

OceanofPDF.com

Content Warnings!

Bu kitabın sayfalarında bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek karanlık içerikler bulacaksınız.

Aşağıdakiler dahil ancak bunlarla sınırlı değildir: Tecavüz, işkence ve şiddet dahil olmak üzere hem zihinsel hem de fiziksel istismarla ilgili konuşmalar ve geri dönüşler.

Tanımlayıcı ölümler. Cinayet/şiddet, sert dil, ateşli durumlar, cinsel durumlar ve diğer yetişkinlere yönelik içerikler bu kitapta!

Kendi takdirinize bağlı olarak okuyun. 18 yaşından büyükler için hazırlanmıştır.

OceanofPDF.com

Bir

Söğüt

Söğüt ağacım.

Onu son gördüğümde ay, çağlayan dallar ve parlak yapraklar üzerinde bir parıltı oluşturuyordu. Acımasız kış havası zaten gergin olan kaslarıma ve kırık bedenime bir de sertlik katmıştı.

Kendi kişisel cehennemimden kaçıyordum.

Şimdi güneş alnımda ter damlacıkları oluşturan bir sıcaklıkla doğuyor. Bu da kafa karışıklığının ateşini artırıyor.

En son onun koruması altında oturduğumda olduğum kadından çok uzaktayım. Kanayan, hırpalanmış ve burada olmamam gerektiğini iddia eden bir yabancıyı körü körüne takip etme kararını tartıyorum.

Tıpkı o zamanki gibi, varlığı beni koşulsuz sevgi, yuva ve mutluluk duygusuyla dolduruyor. Artık CC ile aramdaki bağdan emin olduğum göğsümdeki çekişme her zaman olduğu gibi alevleniyor.

Hayatımda ilk kez, geçmişte olduğu gibi beni rahatlatmıyor.

Bir zamanlar yaşlı meşe ağaçlarıyla çevrili bir açıklığa dikilmiş rastgele bir ağaç olduğuna inandığım şey, rastgele olmaktan çok farklıydı. Ben dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla ona bakarken, hizmet ettiği amaç bana dik dik bakıyor.

Belli ki buraya ait değil. Benim de değil.

Burası bizim evimiz değil.

Her zaman sahip olduğum bir inanç-düşünce hala doğru olduğunu kanıtlıyor.

Lanet olsun, bu ormana her girdiğimde kafamın karışmasından bıktım.

Adamlarım, ruhsal düzeyde bildiğim cennete doğru attığım ilk kararsız adımı düzelttiler.

Benim Nexus'um.

Benim ellerim titrerken onların elleri sakin. Benim yüzüm dehşeti haykırırken, onlar içlerindeki şoku gizliyorlar.

Hiçbir zaman bir koğuştan geçmedik ama bütün bir alemde geçtik.

Yeşil gümüşümsü bir yaprağı parmaklarımın arasına alıp tanıdık dokusunu yuvarladığımda deja vu beni sarıyor. Ritüelim, rutinim, ona her yaklaştığımda. Bu her zaman benim merhaba deme şeklim olmuştur.

Neredeyse size yemin edebilirim ki, birçok kez topuklarıma oturmak için kendimi buraya indirdiğim yerde toprakta kalıcı diz izleri var.

Sayırsız kez.

Şimdi bu pozisyonu alırken o olayların anıları aklıma geliyor.

Titreyen parmaklarım pürüzsüz sarımsı kahverengi ağaç kabuğunu sıyrıyor ve bir film gibi, buradaki en değerli anlarımı zihnimde oynatıyorum.

Ağacımın altında geçirdiğim son gün, burada başıma güzel şeyler geldiğini biliyordum. Sadece onları hatırlayamıyordum.

Şimdi hatırladım.

Kendimi o ana bırakıyorum ve aşinalığın tadını çıkarıyorum. CC'nin benim için yarattığı eğlenceli maceralar, ağacımın koruması altında okuyarak, öğrenerek ve pratik yaparak geçirdiğim zamanlar. Burada bana gösterdiği sevgi.

Elementra tarafından yaratılan bu yer, birlikte eğlenmemiz için onun tarafından şekillendirildi. O artık burada olmadığına burası benim güvenli sığınağı oldu.

Bu anlara değer veriyorum ve her zaman da vereceğim, ancak kesin olan bir şey var.

Biz buraya ait değiliz.

"Herkes iyi mi?" Ayağa kalkmak için kendimi geri iterken sesim bu soruyla titriyor.

Burada oyalanamayız.

Ortaya çıktıklarında herkesi zaten görmüştüm ama Oakly ve ben diyarları gezerken epey hırpalandık. Diğer herkes daha kolay düşmüş gibi görünüyor, ama bu bana nasıl hissettikleri hakkında hiçbir fikir vermiyor. Büyüleri, yetenekleri, elementleri.

Büyülü olmayan alemde olmak hepimize ne yapar?

Önce Caspian'ı aradım. Gözleri ağacımı bulur bulmaz nerede olduğumuzu hemen anladı.

Bakışları benimkilerle çarpışıyor ve beni bir kitap gibi okuyor.

"Daha çok zamanımız var, Birincil. Kutsamalarımızın bozulması için burada yıllar geçirmemiz gerekir. Buraya eve dönmeme niyetiyle gönderildiğimize bir an bile inanmıyorum. Herkes iyi."

Ona tüm kalbimle inanıyorum ama aklım ve kalbim herkesin iyi olduğundan emin olmak istiyor.

Bağlarım adamlarıma doğru uzanıyor. Onlar bana yaklaştıkça nasıl hissettiklerini değerlendiriyorum, gözlerim ise kardeşimin üzerinde.

Lyker başını arkaya eğmiş, etrafı kokluyor. Lennox, Kyan ve Zane metanetle duruyor, bakışlarıyla ormanı tarıyor ve Aria onların arasına sıkışmış durumda.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

Yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Burası bok gibi kokuyor."

Koku şu anda ilgilendiğim son şey, ama şimdi dikkatimi çektiği için tek fark ettiğim şey bu. Eskiden

Burada yaşarken doğal olmayan kokuları algılayabiliyordum ama hiçbir zaman şimdiki kadar güçlü değillerdi.

Bu his diğer tüm hislerimi uyandırıyor gibi görünüyor. Etraftaki sesleri algılamak için zorlanmama gerek yok ve sessizliğe bakılırsa, büyülmeyen alemin hayvanları etrafta daha vahşi yırtıcılar olduğunu biliyor.

Gözlerim açıklığın ve ormanın daha donuk, daha soluk renklerinde geziniyor. Buradaki yeşiller, şey... sadece bu. Yeşil. Elementra'daki sonsuz tonlar gibi değil.

"Oak, nasıl hissediyorsun?"

"Şimdi daha iyiyim. Kustuğun için sana her sataştığımda özür dilerim. Bu çok acımasızcaydı." Yüzünü buruşturuyor.

Ona başımı sallayarak usulca gülümsedikten sonra Keeper, Trex ve Codi'ye bakıyorum. Trex'in ağaçlara bakarak kaşlarını çatması dışında üçü de iyi görünüyor.

"Neden herkes için değil de bizim için bu kadar zor oldu?" Gruba sordum.

"Sanırım en büyük acıyı sen ve Oakly çektiniz çünkü tabiri caizse geçmek için kilidi kırıyordunuz. Bir geçit açtınız ve biz de sizden saniyeler sonra kolayca geçtik."

San'ın bu kesin ifadesi beni şaşırttı. Kesinlikle başka bir aleme geçit açmadım. Bunun nasıl yapılacağına dair bilgi kitabımda var ama o derse henüz girmedim.

"Ben bir portal açmadım. Daha önce çalıştığımız gibi normal bir ışınlanma aracı açtım," diyorum ve destek için Oakly'ye başımı sallıyorum.

"Evet, ilk başta. Ama belli ki" -duraklıyor, etrafına bakınıyor- "o taşıma aracı bir portala dönüştü."

İkisi de haklı. Bunu biliyorum ve inkar etmiyorum. Sadece bir şekilde çuvalladığımı nasıl kabul edeceğimi bilemiyorum. Buna neden olacak ne yaptığımdan bile emin değilim.

"Sen sikişmedin-"

Tillman'ın sözleri, o ve diğer üç adamım etrafımda dönüp beni korumaya çalışırken susturuluyor. Yetişmem biraz zaman aldı ama sonra duydum.

Bir nakliye aracının en ufak açılış sesi.

Her birimiz nefeslerimizi tutuyoruz çünkü bu kapının açılması için gereken zamanlama Elementra'da olduğundan çok daha uzun sürüyor. Hafif vızıltı arttıkça saniyeler dakikalar alıyor gibi görünüyor ve herkes kendini dövüş pozisyonuna soktukça cildim beklentiyle geriliyor.

Önümüze çıkmaya hazırlanan tehdit her ne olursa olsun sıcak bir karşılama almayacaktır.

"Hayır," diye nefes alıyorum, ellerimi bırakıyorum ve yeni gelenin imzası tenimde gezinir gezinmez adamlarımın oluşturduğu duvardan içeri dalıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Oh, çocuğum. İyisin..." Kendimi kollarına attığımda Gaster pantolonunu indiriyor. "İmzanın diyardan ayrıldığını hissettim. Seni hiçbir yerde hissedemedim, bu yüzden burada olduğunu biliyordum."

"Neden geldin? Bunu nasıl yaptığıma dair hiçbir fikrimiz yok, Gaster. Bu çok tehlikeli," diyorum usulca, geri çekilip pazılarını kavrayarak.

İyi olduğundan emin olmak için onu çılgınca tepeden tırnağa kontrol ediyorum. Bunu yapabilecek kapasitede olması, bunu yapmanın zor ya da yorucu olmadığı anlamına gelmiyor. Bakışlarım yüzüne geri döndüğünde, bebek mavilerindeki taşlaşmış, paramparça görünüm nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Son *Guardria*'m buraya geldi ve bir daha bana dönmedi. Bir daha böyle bir şey olursa lanetleneyeceğim. Sen nereye gidersen çocuk, ben de oraya giderim."

Sözleri karşısında alt dudağım titriyor ve kalbim o kadar acıyla sıkışıyor ki attığından bile emin değilim.

CC buraya bana son bir kez geldi ve bir daha evine dönmedi.

"Bugün hepimiz eve gideceğiz, Gaster. Birlikte. Söz veriyorum."

"Buna inanıyorum, Willow," diye mırıldanıyor ve beni bir an daha göğsüne doğru çekiyor.

İyi olduklarından emin olmak için diğer herkese bakıyor, sonra gözleri benim ağacıma takılıyor. Bu onu ikinci görüşüydü ama şimdi bakışlarında daha hesaplı bir şey var. Küçük sırtışı eğlenen bir gülümsemeye dönüşürken onu dikkatle izliyorum.

"Ne oldu?"

"Aynen kopyalayarak çok iyi bir iş çıkardım. Aslına bakarsanız mükemmel yaptım."

Arkamdan birden fazla homurtu geliyor ve benimkilere karışıyor. "Öyle yaptın."

Karşısında durduğumuz Corentin'in sert bakışları Gaster'ın yüzüne kilitlenmiş durumda. Az önce kopan gerilimin tekrar yükselmesini bekliyorum. Neden burada olduğumuzun bilinmezliği korkusunu göğsümde zonklatıyor ve şimdi karışıma Gaster'ı eklemek bunu yoğunlaştırıyor.

Tam ikisinin birbirine girmeye hazırlandığını düşündüğüm anda Corentin'in maskesi, çapraz kollarıyla birlikte düşüyor ve Gaster'ı benden uzaklaştırıp kucaklıyor.

"Bu, kimsenin izni olmadan bu diyara son gelişin olacak. Kimse beni büyüğümle de ilgilenmek zorunda kalacağım konusunda uyarmadı."

"Elder?" Gaster elini kalbine götürerek soluk soluğa kaldı. "Yaşımın başındayım ve bana bakılmasına ihtiyacım yok."

"Belli ki biliyorsun. Bu diyara ikinci kez desteksiz ya da neler olup bittiğine dair bir ipucu olmadan koşuyorsun," diyor Corentin ve kaşlarını kaldırarak beni kıs kıs güldürüyor.

Kendisini savunmak gerekirse Gaster, endişelenmesi gereken geri kalanımız olmasaydı başını belaya sokacak bir tip.

"Gerekirse üçüncüsünü de yaparım." Gaster sakalını Corentin'in alaycı yüzünü sıyracak kadar sert bir şekilde savurarak diğerlerini kucaklamak için ilerliyor.

Tillman, Corentin'in Gaster'e biraz daha ders vermeye çalışmasına hazırdır, bu yüzden elini göğsüne götürüp başını sallayarak araya girer.

"Onunla daha sonra konuşabiliriz. Zaten burada, o yüzden tartışmanın anlamı yok. Keeper, Draken, Cas ve Ry gidip ağaç hattında keşif yapsın. Ormana girmeye kalkışmayın. Gaster, bizi eve geri götürebileceğini düşünüyor musun?"

"Hepiniz aynı anda değil. Birkaç tura ihtiyacım olacak."

Tillman başını sallıyor. Kendimi ve Oakly'yi buraya getirmenin nasıl hissettirdiğine bakarak, Gaster'ın beni Elementra'ya götürmek için ne kadar uğraştığını tahmin edebiliyorum. Her seferinde iki kişi götürmüş olsa bile, bu sekizden fazla yolculuk demek ve hepimizi ayrı bırakıyor.

Bunu yapmaya istekli değilim.

Bu düşüncem Tillman'ın herkese emirler yağdırmaya başlamadan önce bana kısa bir süre gülümsemesine neden oldu. Ben de dahil. "Bir dakika

kızlar ya da kendin için, küçük savaşçı, o zaman annenin kitabını çıkar. Eve dönmemiz için bir portal açacaksın."

Kahretsin. Doğru.

Öğrenmek için anında ve baskı altında olmaktan daha iyi bir zaman olamaz.

Nefesimi üfleyerek başımı sallıyorum, sonra Oakly ve Aria'nın her biri benimkinin bir tarafını tutarken omuzlarımı geriye çekiyorum. Onların sessiz desteğini içime çekiyorum.

Draken, Cas, Keeper ve Ry hep birlikte dönüp Tillman'ın etrafını sarınca kaslarım gevşiyor. Hiçbiri endişeli görünmüyor, bu yüzden şimdilik yalnız olduğumuzu varsayıyorum.

Kızlar etrafa bakıyor ve bu yere duydukları merakı kendi merakımmış gibi hissediyorum. Bir kez olsun, yeni ve yabancı bir yerde tamamen kaybolan ben değilim ve bu durumdan kendimi beğenmiş bir şekilde memnunum.

Aria sessizce, "Bu görevin amacı senin kanının izini sürmekken nasıl oldu da kendimizi başka bir âlemde bulduk anlamıyorum," diyor.

"Sanırım nakil aracını açtığında kanaması olduğu için bir geçide dönüştü. Ne halt etmeye buraya geldik, bilmiyorum." Oakly chuffs.

"Tek başıma kanıma odaklandım ve izlerin çizgisini takip ettim. Silikti, evet, ama hissettim ve ona tutundum."

İkisi de mırıldanıyor ama Oakly de başıyla onaylıyor. O d a hissetti. Adımları takip ettik, tam olarak eğitimini aldığımız şeyi yaptık ve kan kaynağında ya da en azından ona yakın bir yerde patlamalıydık.

Nasıl bu kadar ters gittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Çevremdeki bir hareket gözüme çarpıyor ve bakışlarım ileri geri adım atan Trex'i takip ediyor. Kendini neden diğerlerinden ayırdığından emin değilim ama tuhaf davranışları ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Bana bir saniye verin," diye fısıldıyorum Oakly ve Aria'ya, 'portal açma' dersime başlamamla ilgili mırıltıları somut bir plana dönüştürken.

Onlar beni durduramadan ya da ne yaptığımı sormadan Trex'e doğru birkaç ağır adım atıyorum ki geldiğimi duysun.

"Sorun nedir?"

"Bir şeyler ters geliyor. Burası büyüdüğün yer mi?" diye soruyor göğsünü düşüncesizce ovalarken.

"Evet. Neden?" Başımı eğip onun davranışlarını gözlemliyorum.

"Bilmiyorum, Willow. Burası benden kurtulmaya, beni dışarı atmaya çalışıyormuş gibi geliyor... Bunu tarif bile edemiyorum. Beni çok kötü etkiliyor. Sanki kalbim yerinden çıkacakmış gibi."

Kalbi.

Gözlerim onunla bakmaya devam ettiği ağaç çizgisi arasında gidip gelirken açılıyor. O orman duvarının ardındaki hedefi diğerlerinden daha iyi biliyorum.

Kahretsin. Bu bir hata değildi.

"Oakly," diye bağıriyorum avucumu açarken.

Saniyeler içinde etrafım kız kardeşimden daha fazla kişi tarafından sarılıyor, tüm grubumuz çağırma geliyor ve kanımın kırmızısının bir kez daha ellerimde birikmesini izlerken şimdilik sorularını tamamen görmezden geliyorum.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye kararlı bir şekilde soruyor ve diğer tüm sesleri kesiyor.

"Kanımı tekrar takip etmeliyiz. Şimdi." "Sence-

"

"Kahretsin," diyor Draken, Trex ve bana bakarak.

"Kesinlikle ejderha," diye zihnimden onaylıyorum onu, açıklık ürkütücü bir sessizliğe gömülürken doğru olduğuna inandığım şeyi henüz yüksek sesle söylemek istemiyorum.

"Şimdilik bu kadar yeter. Hazır mısınız?" Oakly'ye sordum. "Hazırım."

"Takip et," diye birlikte emrediyoruz.

Geçen seferkinden farklı olarak, bir çekişin fısıltısını zar zor hissettiğimizde, bu sefer iz bizi öyle bir güçle kavırıyor ki homurdanıyoruz, bizi çekerken tökezleyerek ilerliyoruz. Çekiş acımasız. O kadar sıkı ki ayaklarımız düşünmeden hareket ediyor ve bizi de beraberinde sürüklüyor.

Buna karşı koyamazsın.

Adımlarımız toprağa çarpıyor, her adımımız altımızdaki toprağı yutuyor, ta ki ağaç sınırı hemen önümüzde belirene kadar, hepsi birkaç kalp atışında. Ayaklarımı durmaya zorlamaya çalışıyorum ama nafi.

Açıklığımı koruyucu bir şekilde çevreleyen ağaçların arasından geçip daha önce defalarca gittiğim ormanlık yola giriyoruz.

Gece yarısı ya da gündüz, nereye gittiğimizi tam olarak bilirim.

Dur, dur, dur.

Zihinsel olarak vücuduma defalarca komut veriyorum ama nafile.

Ayaklarım ormanda ne kadar hızlı ilerlerse, kalp atışlarım o kadar hızlanıyor ve endişem de o kadar artıyor.

İşkencecilerimden birinin öldüğünü, kendi ellerimle öldüğünü kendime hatırlatarak onu itebildiğim kadar aşağı itiyorum. Diğerleri ise ait olduğum diyara geri döndü ve onu bulduğum zaman ölmeyi bekliyor.

Burada artık hiçbir şey bana zarar veremez.

Ormanın sonu hızla yaklaşırken kalbim olacıkları kabullenmek için bir an çığlık atıyor.

"Bağlantıyı kes, Oakly. Nasıl koparacağız?"

"Neden sığıyorsun?" Paniğe kapılmış yüzüme baktığında gözleri yuvarlaklaşıyor. *"Kendini ipi keserken hayal et. Tıpkı bizi zihninden çıkardığında yaptığın gibi. Kes onu."*

Alemin en büyük makasını gözümün önüne getiriyorum, sonra beni o cehennem çukuruna geri çeken ipi zihnimde kesiyorum.

Anlık kopuş ikimizi de yeşilliklere çarparak ellerimizin ve dizlerimizin üzerine sert bir şekilde indiriyor.

Nefeslerim, her biri bir öncekinden daha acı veren, düzensiz, yırtık soluklarla çıkıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmaklarım altımdaki toprağı pençeliyor. O kadar sıkı kavıyorlar ki kemiklerim kırılabilir. Toprağın sertliği tenimi ısıyor, panik kabarıken beni topraklıyor, vahşi ve ezici.

Nazik eller titreyen bedenimi okşarken dudaklarımdan sert bir nefes daha dökülüyor. Adamlarımın yumuşak dokunuşları beni sakinleştirmeye çalışıyor ama ben bunu zar zor algılıyorum. İçimden geçen titreme daha güçlü. Göğsümü pençeliyor ve beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor.

Kulaklarımdaki uğultudan ismimi duyuyorum - hem sevdiğim evcil hayvan isimlerimi hem de gerçek ismimi. Kaosun içinden süzülüyor, içimde kopan fırtınanın arasında bir fısıltı gibi.

Hadi Willow, yapabilirsin. Kendini dışarı çek. "Filia mea. Bunu yapabilirsin."

CC'nin sesini duyunca kalbim çılgınca çarpıyor ama sözlerinin yumuşak tınısı panikle çarpan kalbimin ritmini düzene sokuyor ve zihnimdeki sallanmayı yatıştırıyor. Elimi kaldırarak adamlarımın

Beni kaldırıyor ve bedenimi sıkıca kavradıklarında beni rahatlıklarıyla sarıyorlar.

Bunu benim için yapmalarına izin veremem.

Damarlarıma dolan panik eski bir yoldaş. Pek çok kez aynı anları paylaştığım biri. Artık onun dost mu düşman mı olduğunu, beni uyarmaya mı yoksa yok etmeye mi çalıştığını bilmiyorum.

Tek bildiğim, yine burada olduğu, tüm gücüyle geldiği ve beni tüketmesine izin vermenin eşiğinde olduğum.

Hayatım boyunca bu korkudan kaçındım. Çocukluğumdan beri beni rahatsız eden mide bulandırıcı bir korku. Ama bugün bundan kaçış yok. Önümde beliriyor, bekliyor ve onunla yüzleşmekten başka seçeneğim yok.

Her şeyin başladığı yere geri gönderilmemin bir sebebi var.

Beni kırmaya çalışan yerle yüzleşmeli ve bir daha asla üzerimde bu güce sahip olamayacağından emin olmalıyım. Daha önce sayısız kez atlattım.

Son bir kez daha yapabilirim.

Bundan kurtulmaktan fazlasını yapacağım.

Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken kollarım ve bacaklarım beni bırakmak istiyor ama başımı sallayıp ağızımdan nefes veriyorum. Gözlerim açma emrimi reddetmeye çalışıyor ama kalan son panik çizgisini de aşarak irademi zorluyorum.

Önümdeki arka çimenliğe bakıyorum. Ağaçlar hâlâ en ufak bir örtü oluşturuyor ve durduğum nokta, arazinin açısı o kadar tanıdık ki kalbim umutsuzluktan ziyade sevgiyle kabarıyor.

Yirmi yıl önce CC ile birlikte ilk kez bu noktada durmuştum. O zaman bana buranın benim evim olmadığını söylemişti.

Solda, uzun çimenlerin arasından, bu araziyi diğerinden ayıran küçük ağaç bariyerine bakıyorum. Bu hapishaneden yandaki hapishaneye nakledildim.

Geriye dönüp baktığımda, bu kadar büyük bir malikanenin bu kadar çabuk inşa edilmesinin imkansız olması gerektiğini nasıl anlamadığımı bilmiyorum. Sanırım zihniniz hayatta kalma modundayken, yandaki yeni zengin züppe endişelerinizin en azı oluyor.

Yine de, on sekizinci doğum günümünden bir ay sonra oraya taşındığımda, saklı evime giden yolu buldum.

ormanın arasında.

Gözlerim hala yaşayan kabus evimi hafifçe gizleyen ağaç çizgisinden ayrılıyor ve her şeyi başlatan eve geri dönüyor.

Sadece benim için değil, annem için de.

Zaman görünümünü değiştirmiş olsa da hiçbir şey içinde yaşanan dehşeti gizleyemez.

Son bir nefes daha veriyorum ve arkamda endişeyle bekleyen aileme dönüyorum. Adamlarımın yüz ifadeleri her şeyi anlatıyor. Arkamdaki ev onlar için bir sır değil. Onlar nerede olduğumuzu biliyorlar ama grubumuzun geri kalanı sinirli bir şaşkınlıkla bakıyor.

"Burası Franklin'in malikanesi. Buraya taşınmadan önce hayatımın ilk on sekiz yılında burada büyüdüm," diyorum Donald'ın malikanesine doğru başımı sallayarak. "Bu ev mi yoksa diğeri mi bilmiyorum ama bu duvarların arkasında bir yerde benim kan kaynağım var. İçeri girmeli, kanımı almalı ve dışarı çıkmalıyız."

"Kanını bulduk..." Trex hala akılsızca göğsünü ovarak fısıldıyor.

"Kardeşlerini bulduk. Hissettiğin şey onların bağının çağrısı, ama bir şekilde engelleniyor."

Tillman, Trex'in ilerlemesini engellemek için omzuna bir el koyarak, "Ry, bu arazideki cesetlerin sayımını yap," diye emretti.

Codi ona tutunuyor ve adamlarım yanıma gelirken Tillman'a başıyla selam veriyor. Ry, Oakly ve tüm Nexus'un birkaç adım ileri gitmesini izlemek için arkamızı dönüyoruz.

"Birincil."

Cas'ın gölgeleri bedenimde gezinip ruhumu yatıştırırken, "Ben iyiyim," diyorum.

"Bunu biliyorum. Çok iyiydin," diye mırıldanıyor usulca, parmaklarını yanağımda gezdirirken.

"Seninle gurur duyuyoruz prenses," diye ekliyor Corentin önüme geçip yüzümü kendine doğru çekerken.

"Buraya dönmenin beni bu kadar etkilemesini beklemiyordum ama bu benim üzerimde son güçleri olacak."

Tillman'ın göğsü sırtıma yapışıyor. Onun gücüyle omurgam dikleşti
ve güven ÇİÇEK AÇMAK içinde benim
bağ. "Sen a

zorlu bir kale, küçük savaşı. Zihnini, bedenini, ruhunu. Sen söylemeden kimse senin üzerinde güç sahibi olamaz."

"Her şey burada bitiyor. Kanımı kullanmaları, benden istemediğim şeyleri almaları, bana hissettirdikleri panik. Hepsi şimdi sona eriyor."

"Söyle küçük gezgin. Onu yerle bir edeceğiz. Birlikte," diye gürlüyor Draken yanımdan ve sıcaklığı tenime işliyor.

Bana duydukları sarsılmaz sevgi ve inanç tüm varlığımı tüketirken, buradan korktuğum için hissettiğim her zerre şüphe ve utanç benden kaçıyor. Bağlarını öyle bir pompalıyorlar ki, uçup gidebilirim.

Akıldan çıkmayan anılar hoş olmayan düşünce ve duyguları canlandırabilir, ancak bu, erkeklerimin içimde yarattıklarıyla kıyaslanamaz bile.

Zihnimde gizlenen şeytanları her zaman gölgede bırakacaklar.

"Kesin olarak on beş ceset var. Evin altında bir yol var ama oradan doğru bir ölçüm alamıyorum." Ry'ın sesi o anı böldü ve hepimiz eve geri döndük.

"Evin altında bir patika olduğunu hiç bilmiyordum. Gitmemiz gereken yer orası."

Bu açıklamayla birlikte adamlarım başlarını sallayarak bana yol verdiler.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Boğazımdaki yumruyu ve geçmişimin göğsümde yarattığı baskıyı temizliyor.

Hayatım boyunca beni rehin tutan yaldızlı hapis haneye doğru ilk adımımı atıyorum.

Ağaç sınırından arazinin arka tarafına kadar olan mesafeyi birkaç derin nefesle kat ederken hava gerginlikle doluyor.

Herkesi saran öfke ve beklenti, malikânenin içindeki on beş cahil bireyle ilgili endişeden değil, benden kaynaklanıyor. Öyle ya da böyle, ailem bu duvarların içinde nelerle karşılaştığını biliyor. Benim adıma incinmiş durumdadılar ve intikam almaya hazırlar.

Yine de öfkemi hak eden canavarlar orada bile değil.

Franklin öldüğü, Donald ve Summum-Master başka bir diyarda olduğu için burayla ilgilenen personeli tanıyıp tanımadığımdan emin değilim.

"Cas, sen Draken'i al ve ikiniz-"

"Hayır," diyorum, Tillman'ın sözünü usulca kesiyorum, o ikisine içerideki herkesi halletmelerini söylemek üzere olduğunu biliyorum. "Bütün erkekler, gidip on beş kişiyi toplayın. Birinci katta hepinizin toplanabileceği kadar geniş bir fuaye var. Ry, üçüncü katta hiç ceset var mı?" diye sordum.

Tillman'dan yediği kaş çatma yüzünden bir an tereddüt etse de Oakly'nin hızlı bir dirseği bu sorunu halleder. "Hayır. Birinci ve ikinci."

"Ne düşünüyorsun, küçük savaşçı? Bizden ayrılmıyorsun."

"Ben. Kızlarla ben kısa süreliğine üçüncü katta olacağız, Franklin'in çalışma odasını inceleyeceğiz. Siz on beş kişiyi toplayın. Uсталıkta olanlar, istediğinizi yapın, ama burada büyülü olmayan varlıklar da olduğundan neredeyse eminim. Onlarla ne yapacağımıza herkesin zihnini gözden geçirdikten ve evin altında saklananlar hakkında ne bulabileceğinizi öğrendikten sonra karar vereceğiz."

Tartışma her erkeğin dilinin ucunda, ama Oakly ve Aria hiç vakit kaybetmeden yanıma geliyor ve Nexus'larına aksini söylemeleri için meydan okurcasına bakıyorlar.

Başka bir zaman olsa gülmekten öleceğim acımasız bir açmaz ama şu anda yapılması gereken bu. Yapmam gereken şey bu.

"Tamam, ama önce biz giriyoruz. Cas, üçüncü katı süpür," diye emrediyor Tillman ve ben bunu kendi başıma yapabileceğimi söylemek için ağzımı açmadan Caspian ortadan kayboluyor.

"Evin etrafında hiç koğuş ya da başka bir şey olmaması garip değil mi?" Nikoli burnunu havaya kaldırarak bir şeylerin izini bulmaya çalışarak soruyor.

"Franklin kendini beğenmiş ve kendine çok güvenen biriydi. Eminim zihninde babasından başka ondan daha güçlü ya da Elementra'dan gelip gidebilecek kimse yoktu. Bu yüzden gücünü koğuşlara harcamasına gerek yoktu," diyorum ve yanımızda katılaştan duman bulutuna dönüyorum.

"Her şey ortada. Cesetler *emrettiğiniz* gibi fuayede toplandı, Birincil," diyor Caspian şeytani bir sırıtışla alaycı bir şekilde ve diğerleri tüm eğlenceyi aldığı için ona homurdanırken ben sadece iç çekiyorum.

Bu küçük numaranın, inatçı hayalet için daha sonra bir ceza gerektirdiğine inanıyorum.

Ağızından rastgele bir kahkaha döküldüğünde tüm gözler Tillman'a dönüyor ve sesi bastırmak için öksürüyor. Yüzünü sert bir bakışla düzeltmeden önce bana sinsice göz kırpmıyor ve herkese içeri girmelerini emrediyor.

Cas akli başında bir insan gibi kapının tokmağını çevirmek yerine kapıyı tekmelemeyi kendine görev ediniyor ve hem o hem de Draken kahkaha krizine girerek yanımdan geçerken beni öpüyorlar.

"Sorun yok prenses. Üçüncü kata, hepsi bu kadar," diye emrediyor Corentin, kızlar ve ben merdivenlere doğru bir adım atarken beni ona doğru çeviriyor.

"Hiç sorun değil. Eşyalarını inceleyeceğiz ve Ustalık ya da Summum-Master ile ilgili bir şey bulabilecek miyiz diye bakacağız." Yemin ederim.

Başını sallayarak bana hızlı bir öpücük veriyor, ardından Tillman geliyor ve Oakly, Aria ve ben tüm adamlar uzaklaşırken onları izliyoruz.

"Hadi başlayalım o zaman. Burası çok güzel ama beni ürpertiyor," diyor Oakly, parmaklarımızı birbirine geçirerek.

"Muhtemelen ruhlardan gelen huzursuzluktur," diyor Aria kayıtsızca ve ikimiz de ona ters ters bakıyoruz.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Burada pek çok insan öldü. Bazıları iyi bazıları da pek iyi olmayan insanlar. Oakly muhtemelen onların negatif enerjisini hissediyordur."

İkimiz de dehşete düşmüş bir hayranlıkla ona bakıyoruz.

Kuşkusuz, bazen onun Eterik yeteneğinin kapsamını, özellikle de yapabildiği bu şık küçük numarayı unutuyorum. Ruhları görmek.

Hayır, teşekkür ederim.

Muhtemelen kötü ruhlarla çevrili olduğumuz gerçeğinden ve havada geçmişimin karanlık travmasından bahsetmeden, sözsüz bir şekilde merdivenleri ikişer ikişer çıkıyoruz.

Bu tanıdık merdivenlerden çıkan her adım, uzun zamandır gömülü olan bir anının gölgesine adım atmak gibi. Benim kadar korkutucu olmayan bir anı.

olacağını düşünmüştüm.

Sanki bu merdiven boşluğunu ilk kez görüyorum. Bu yürüyüşten korktuğum sayısız zamandan oluşan yeni bir görüntü, annemin kurt formunda buraya öfkeli bir şekilde çıkışının anısıyla birleşiyor.

Eskiden gıcırdayan bir merdivene her bastığımda nefesimi tutar ve dudağımı acıyla ısırırdım. Bu ses, evdeki duyabilen herkese yerimi belli ederdi ama şimdi bu sese gülümsüyorum.

Artık bu duvarların içine hapsolmuş duygulardan korkmuyorum.

Duvarlar ve içindeki kötü niyetli herkes benden korkmalı.

Merdivenlerin başında duraksıyorum ve tanıdık koridordan aşağı bakıyorum. Hiçbir şey değişmemiş. Ne bir resim çerçevesi, ne de boya. Görebildiğim tek bir toz zerresi bile yok.

Hepsi aynı.

Artık burada yaşamayan şeytani varlık dışında. O hiçbir yerde yaşamıyor.

Duvara yaklaşıp parmaklarımı pürüzsüz yüzeyde gezdiriyorum, tıpkı annemin yaptığı gibi. Sessiz adımlar atarken elim onun izlediği yolu takip ediyor. Oakly ve Aria tek kelime etmiyorlar, sadece dikkatle beni izliyorlar ve biz kapıdan kapıya geçerken destekleyici bir şekilde takip ediyorlar.

Adımlarım yavaşlarken ve avucumu kaldırırken kolum hafifçe titrerken içimden bir endişe fısıltısı geçiyor. Çocukluğumun yatak odasını gizleyen soğuk ahşap elimi ürpertiyor. O düğmeyi çevirirsem ne göreceğimi gerçekten bilmiyorum. Sekiz yıldır oraya adımımı atmadım.

Nefes al.

Yap

şunu.

Kapıyı iterek açtığımda çıkan gıcırta, sert nefes verişimi örtüyor.

Çıplak odaya bakarken içimde acı tatlı bir his beliriyor. Kıyafetlerimin ve ıvır zıvır eşyalarımın gideceğini zaten biliyordum. Zorunlu taşınma sırasında onlar da benimle gelmişti ama gerçekten görmek istediğim iki şey vardı.

Ve ikisi de gitti.

Uyumam gerekirken gecenin geç saatlerine kadar yorganın altına saklanıp kitap okuduğum yatağın yeri bile doldurulmadı. Sadece boş bir alan.

Odanın uzak köşesinde bulunan ve ağacıma giden yolu mükemmel bir şekilde görebildiğim pencere, altındaki masam olmadan çok sade görünüyor. O masada CC ile olan maceralarımı gizli sonsuzluk günlüğüme yazarken ben de çok geç saatlere kadar uyanık kalırdım.

Her ikisi de artık zihnimde birer anıdan ibaret ve oda, eskiden bu çatı altında yaşarken hissettiğim gibi boş duruyor.

Odanın ortasında dururken, izlediğim geçmiş aklımdan geçiyor ve başımı tavana doğru eğiyorum.

"Ben hep bu odada korundum. O buraya hiç adım atmadı. Bunun senin sayende olduğuna eminim anne. Evinin geri kalanını yok etmeden önce burada bıraktığın sevgiyi hissedebiliyordum."

Kısa bir an için gözlerimi kapadım.

Sonra dönüp çocukluk odamdan çıkıyorum, bir daha oraya adımımı atamayacağımı biliyorum.

Oakly ve Aria'ya küçük, güven verici bir gülümseme atfederek koridorda ilerlemeleri için başımı sallıyorum.

Asla arkama bakmam.

Koridorun sonuna yaklaştıkça, her adım bilinçli ve ayakları yere basan bir şekilde atılıyor. Köşeyi döndüğümde her zaman var olan, omurgamdan aşağı süzülen korku yok. Tanıdık koyu renkli abanoz çift kapı görünüyor.

Sağlam ahşap, sanki her gün kullanılıyormuş gibi yakın zamanda cilalanmış gibi parlıyor.

Annem Franklin'in orijinal ofis kapısını kolayca tekmelediği için mi yeniden inşa ederken ikinci bir kapı ekledi diye düşünmeden edemiyorum. Bunu biraz daha fazla koruma hissi olarak yaptığına inanmak istiyorum.

Sefil hayatında bunu asla kabul etmeyeceğini bilsem de, buraya dönüp ilk kaçtığı anda ardında bıraktığı yıkımı gördüğünde vücudunda bir parça korkunun solmasını umuyor ve dua ediyorum.

Bu eşik eskiden yasaklanmış, aşılmaz bir bariyer gibi görünürdü. İçeri girmek için çağrıldığımda dizlerim öyle şiddetli titrerdi ki kendimi zor tutardım.

Şimdi, elim pirinç kapı kollarına dokunduğunda, soğuk metal artık beni ürkütmüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, nazik bir dönüş ve itme ile çift kapılar açılıyor ve işkencemin başladığı ofis ortaya çıkıyor.

Hava elementime dışarı çıkmasını emrederek odadaki tüm pencereleri açıyorum, kolonyasının ezici kokusu üzerime çarpıyor ve boğazıma dolmaya çalışan öğürmeyi geri püskürtüyorum. Elementime korkunç kokunun dolaşması için bir an veriyorum, sonra daha taze, daha temiz derin bir nefesle içeri ilk adımımı atıyorum.

Oda hatırladığımdan daha küçüktü, ya da belki de onu korkunç bir zindan olarak resmetmiştim. Ne olursa olsun, bir zamanlar üzerimde sahip olduğu güçten sıyrıldığına göre, bu zenginliğe ve ayrıcalığa layık olmayan bir adam için inşa edilmiş aşırı lüks bir ev ofisi.

Duvarlar hâlâ eski korkuları fısıldıyor ama yankıları artık bana ulaşmıyor. Buraya giren herkesi korkutmak için tasarlandığını şimdi daha net görebiliyorum. Sevmek için yanıp tutuşan savunmasız bir çocuk da dahil.

"Siktir, şu işi bitirelim artık." Aria'nın kırık fısıltısı dikkatimi çekiyor ve gözlerinin bulutlandığını görmek için ona bakıyorum.

"Her şeyi gözden geçirmeye başla. Önemli olduğunu düşündüğün her şeyi al," diyorum ve uzanıp kolunu sıkarak ona destek oluyorum.

Bir saniye bile kaybetmeyiz. Buradaki gerilim, onun etrafta gizlenen kötülüğü gözle görülür bir şekilde görebilme yeteneğini eklemekten de yeterince kötü.

Masasındaki ilk çekmeceyi açtığımda içinin boş olduğunu görünce hayal kırıklığım tavan yapıyor. Sonra bir sonraki, bir sonraki ve ondan sonra beş tane daha.

Hepsi temizlendi.

"Kahretsin. Oakly, bir şey var mı?" Dönüp dolabın içinde kâğıtları karıştırdığını gördüğümde soruyorum.

"Hiç sanmıyorum. Sadece bina planları ve hisse senedi denen bir şey hakkında bazı şeyler. Ustalık ya da Elementra hakkında bir şey yok," diyor ve daha fazlasını çıkarmadan önce kâğıtları omzunun üzerinden atıyor.

Ofisin herhangi bir bilgi barındırabilecek her yüzeyini açıyoruz - pratikte parçalara ayırıyoruz- ama burada elimize geçmeye değer bir şey varsa bile artık yok olduğunu anlamamız uzun sürmüyor.

Ev personeli ya da Summum-Master tarafından temizlenir.

İnanılmaz derecede hayal kırıklığı ama şaşırtıcı değil. Hepimiz benzer bir şey yapardık.

İncelemekte olduğum boş deri evrak çantasını küçük dolaba geri fırlatıyorum ve odanın ortasına doğru yürüyorum. Ağır bir iç çekiyorum ve cam gibi bir yüzeyden parlayan ışık gözüme çarpana kadar adımlıyorum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almadan önce saf, beyaz sıcak öfke ve nefret içimi yakıyor.

"Siz ikiniz aşağı inin ve diğerlerine katılın. Ben hemen geliyorum," dedim sessizce ve kızların yağmalamasını durdurdum.

"Emin misin?" Oakly sorusunu endişeyle soruyor.

"Evet, burada bizim için bir şey yok. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Yanımdan geçerken elimi yumuşak ve güven verici bir şekilde kavrayışları beni ofisten çıkmalarına yetecek kadar oyuyor. Ama kapı tıkırtısı arkalarında yankılanır yankılanmaz, portreyi bütünüyle yutana kadar gölgelerimi dışarı fırlatıyorum.

Soğuk çerçeve ellerimde cisimleşirken binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyor ve Franklin'in soğuk, ölü gözlerine bakıyorum.

Poz vermeyi tercih ederdi.

Annemin yok ettiği portredeki bakışının aynısı.

Aralarındaki tek fark, çekildikleri zaman dilimleridir.

Parmaklarımı gümüş saçlarında, çatık kaşlarında ve ruhsuz bakışlarında gezdiriyorum, sonra fısıldıyorum.

"Biliyorum beni duyamazsın bile çünkü öbür dünyada değilsin. Senden aldığım bir ayrıcalık, ama buna rağmen yüksek sesle söylemek, kelimelerin duvarlara sızmasına izin vermek istiyorum. Sana verdiğini bile bilmediğin sözünü tutuyorum. Benim sana verdiğim sözün aynısı. Uğruna çok çalıştığın her şeyi yok edeceğim. Enkaz haline getireceğim, sonra da arkama yaslanıp yanışını izleyeceğim."

Annemin aksine, alnına bir öpücük kondurmuyorum. Bunun yerine, tıpkı bedenine yaptığım gibi, portresini yakıyorum ve cansız gözleri ellerimde bir kez daha yanıp kül olurken onları tutuyorum.

"Bana ilk alevi nereye atmak istediğini söyle, küçük gezgin. Seni oraya uçuracağım ve küllerin içinde seninle dans edeceğim." Adamlarımın dördü de gölgelerden çıkıp etrafımı sararken Draken kulağıma sessizce mırıldanıyor.

"Bu iyi bir başlangıç ejderha." Hava ellerimin etrafında dönüp isi üflerken ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Bu sonun başlangıcı prenses," diyor Corentin, gözlerinde kalbimdeki bilgiyle eşleşen bilmiş bir bakışla, önümde dururken.

"Biliyorum, majesteleri."

Eğilip alnıma bir öpücük kondurduğunda dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Bu küçük dokunuş binlerce söz veriyor, her biri yanımda olacağını, liderlik etmeye ya da takip etmeye hazır olduğunu ilan ediyor.

Sabit bir el enseme sarıyor ve nazik devimin hediyesinin okşayışı zihnime yerleşiyor.

"Bir daha asla tek başına savaşmayacaksın, küçük savaşçı. Bu diyarda ya da başka bir diyarda. Seninle birlikte molozların arasında duracağız. Her zaman."

"Her zaman." Nefes alıyorum, elimi Tillman'ın kalbinin üzerine koyuyorum, sabit, eşit atışının avucuma işlemesine ve vücuduma yayılmasına izin veriyorum.

Caspian'ın vücudunun soğukluğu sırtıma baskı yapıyor ve gölgeleri vücudumda geziniyor, ilerlerken her santimini keşfediyor. Ayaklarımı kapladıktan sonra diğer adamlarıma doğru yayılıyor ve bizi karanlığıyla örtüyor.

"Bırak güzel kaosun hüküm sürsün, Birincil. Karanlığı özgür bırak. Işığınız parlayacak."

İçimde yaşayan kutsamalar göğsümde hazır olda beklerken, Nexus'um etrafımda uğulduyor ve benimkinden önce onun emrine itaat etmeye hazır.

Adamlarımın koruması ve sevgisiyle çevrelenmiş bir halde, işkencemin başladığı çift kapının eşiğine doğru yürüyoruz. Omzumun üzerinden küçük bir bakış atarak, gittikçe koyulaşan gölgelerin arasından elimi kaldırıyorum.

Her şeyi yok etmek için parmak uçlarımda duran güce hükmediyorum.

OceanofPDF.com

İki

Söğüt

"Ne yapıyoruz biz?" Beşimiz dışarıda, iki mülkü ayıran ağaç sınırında cisimleşirken soruyorum.

Herkes zaten etrafta durmuş bizi bekliyor ve Gaster'ın büyüğü bir susturma baloncuğuyla gürültüyü kesmeden önce başım şıpırdayan suyun sesine doğru savruluyor.

Kristal berraklığındaki havuzun etrafında yavaşça ilerleyen ve her sabah yaptığı gibi var olmayan pisliği temizleyen robotik süpürge'nin çizgisini takip ediyorum.

Parıldayan görüntüye bakarken içimden panik, bir geri dönüş ya da bir ürperti geçiyor.

Hayır. Bunları idare etmek şu anda yaşadıklarımın daha kolay olabilir.

O pislik herifin o gece bana yaptıklarını hatırladıkça öfke -tümüyle tanıdık bir duygu haline geliyor- kanımı yakıyor.

O, herhangi biri, bu muameleyi hak etmeyen birine bunu yapacak kadar nasıl alçak olabilir? Sadece bir tavır yakaladığı için. İçimde gerçekten de var olan büyüye sahip olma ihtimalim olduğunu biliyordum.

Bu da beni zorlayıp zorlayamayacağını görmesinin başka bir yolu muydu?

"Bana bak, küçük gezgin," diye usulca emrediyor Draken, görüşümü kesmek için önümde durarak. "Bu sadece su, kırık ve bütün akıyor. Sen ona hükmediyorsun. O sana hükmetmiyor."

Yumuşak sözleri göğsümde onun güzel vücudunu karıştıran canavarı yatıştırıyor ve onun gözlerindeki ateşi kendi gözlerimdeki alevlerle eşleştirirken tekrar tekrar başımı sallıyorum. İçimde yaşayan zor ama sevgi dolu unsur dönüp duruyor, adeta bana ejderha adamımı dinlememi söylüyor.

Bir daha asla su bana zarar vermeyecek.

Son kez başımı salladığımda keskin bir nefes vererek tekrar soruyorum: "Ne yapıyoruz?"

"İçerideki on beş kişiden on dördü işareti taşıyordu. Sonuncusu malikâne için sözleşmeli olarak çalışan, büyücü olmayan bir varlıktı. Ev bakımı falan. Gaster onlara bir hafıza toniği verdi ve evlerine gitmeleri ve bir daha buraya gelmemeleri talimatını vererek gönderdi," diyor Tillman ve ben de ona takdirle gülümsüyorum. Diğer on dört kişiyi sormama gerek yok.

"Bu hala bana evin altına girmek yerine burada ne yaptığımızı söylemiyor," diyorum usulca ve gözleri Corentin'e kayıyor, ben de onun yönünü takip ediyorum.

"Diğerlerinden edindiğimiz bilgiye göre, bu araziden evin altına girmek için kullanılan giriş Drin'e ait büyümlü bir anahtarla kilitlemiş. Summum Efendisi onu aldığı anda yanında götürmüş. Potansiyel olarak onu kırabiliriz, ancak kırdığımız anda tepki verecek korumalar veya koşuşlar hakkında hiçbir fikirleri yok. Diğer mülkten geçerken bununla yüzleşmek zorunda kalmayacağız," diyor Corentin kesin bir ifadeyle.

"Bunu ne yapar-oh." Gözleri üzerimde yumuşadığında anında farkına varıyorum. "Benim kanım Donald'ın malikanesindeki kapıyı falan açacak."

"Evet, prenses."

Tabii ki olacak.

Gözlerimi devirerek, bakışlarımın ucunda kıpırdanmalar yakalıyorum ve dudaklarımdan dökülmek isteyen sert nefes, Trex'in gergin bedenine bakarken duruyor. Codi hemen yanı başında durarak onu sessizce yatıştırıyor ama bunun her ikisine de verdiği zararı görüyorum.

Bulmaya geldiğimiz sadece benim kanım değil.

Bu zihinsel hatırlatma, bana yaşatılan hastalıklı ve çarpık şeylere duyduğum öfkeyi anında uzaklaştırıyor. Burada olanların artık bir önemi yok. Affedilebilir ya da unutulabilir anlamında değil, ama bugün artık görevimizi yavaşlatacak bir engel değil.

Bana cehennemi yaşatan adam içeride değil. Benim diyarıma geri döndü ve günleri sayılı.

Şu anda, kardeşlerine kavuşmayı bekleyen iki masum adam ve iğrenç, ağza alınmayacak şeyler yapmak için kullanılan bir yığın kanım var.

Şu anda önemli olan tek şey bu.

Odaklan, Willow.

"İçeride kaç kişi var?"

"Yirmi üç. Tüm katlara yayılmış durumdalar. Evin tüm zeminini kaplayan bir ısı var, bu yüzden ceset sayımı yapamıyorum ama aşağıda her ne varsa bir iz yayıyor," diye cevap veriyor Ry. "Hem ısı hem de büyü. Bunu ben de hissedebiliyorum. Sadece bir bakışla bile içerideki herkesin büyüğü varlıklar olduğunu söyleyebilirim," diye ekliyor Gaster

üzerinde.

"Tamam. Fransız kapılarından girince Donald'ın çalışma odasına gireceğiz. Oradan, mutfak ve yemek odasını geçerek birinci katı takip edersek, tek bir kapıya açılan bir koridor var. Her zaman kilitliydi ve ben hiç girmedim. Evin içinde girmeye cesaret edemediğim tek yer orası. Denemediğim için değil, ama kilidi hiç açamadım ya da açtıramadım, bu yüzden gitmemiz gereken yerin orası olduğunu varsayabiliriz," diyorum, sözlerim kesin ve emin.

"Katlardaki ceset sayılarını tam olarak biliyor musun?" Tillman Ry'a sorar.

"Üçüncüsünde dört, ikincisinde sekiz ve kalan on bir tanesi de birincisinde."

"Bu mantıklı. Üçüncüsü, şu anda boş olduğunu varsaydığım yatak odaları. İkincisi misafir ve personel odaları, depo, bir ofis alanı, sanat odaları. Gösterişli alanlar. Alt kat ana odalar. Mutfak, oturma odası, güneşlenme odası, yemek odası, Donald'ın ofisi, fuaye ve çamaşır odası."

"Cas, sen, Draken ve Keeper üçüncü kata çıkın, orayı halledin, sonra da alt katta bize katılın. Lyker, Nexus'unu, Codi'yi ve Trex'i ikinci kata götür. Benim Nexus'umun geri kalanı, Ry'inki ve Gaster alt katı temizleyecek. Mutfakta buluşalım." Tillman emrediyor ve herkes başını sallıyor.

"Üçüncü kat biraz fazla değil mi sence de?" Sinsice soruyorum.

"Oh, kesinlikle. Ben sadece Caspian'ın başını belaya sokmaya çalışıyorum."

"Siz dördünüz bire anlaştınız. Eğer onun başı beladaysa, hepinizin başı belada demektir."

Tillman başını bana doğru çeviriyor, söylediklerimden duyduğu adaletsizlik gözlerinden okunuyor, ama Cas'ı geri çağıramadan gölgeler üçünü de sarıyor.

Draken bana bir öpücük gönderiyor, Caspian bana göz kırpmıyor, Keeper sadece gülümsüyor ve gözlerimizin önünde karanlığın içinde kayboluyorlar.

"Acele etsen iyi olur." Kıs kıs gülüyorum.

Tillman, "Kimildayın," diye emrediyor ve ailem iyi yağlanmış bir makine gibi hep birlikte hareket ederek birkaç saniye içinde yeşil çimenleri geçiyor.

Fransız kapılarının hiç şansı yoktu çünkü Lyker hızlı bir tekmeye ahşap çerçeveyi paramparça etti. Toprak elementini fırlatıp Donald'ın çalışma odasındaki tek personeli bağlarken geri kalanımız da arkasına yığılıyoruz. Onu tanımıyorum ve kim olduğunu öğrenecek kadar uzun süre etrafta kalmayı da umursamıyorum.

"Kapının dışından sağa dön. Seni merdivenlere çıkaracak," diye mırıldanıyorum Lyker'a. Odayı geçmeye başladığımızda hızlıca.

Nexus, Codi ve Trex'i kapıdan çıkarırken, "Dikkatli ol falcı," diye bağırıyor.

Geri kalanımız oyalanmıyor ve ben de bakışlarımın çalışma odasının etrafında dolaşmasına izin vermiyorum. Bayat puro ve içkinin mide bulandırıcı kokusunu görmezden geliyorum.

ve ayağımın altındaki, kumaşında hâlâ kanımın parçacıklarını taşıdığından emin olduğum halı. Odayı olabildiğince hızlı geçmeye ve Gaster'ın göğsüme vuran aşk sesine odaklanıyorum.

Gözleri yanağımda bir delik açıyor ve aklımdan geçenleri bildiğim için ona zihinsel olarak ulaşıyorum. *"Senin için çok minnettarım ve seni çok seviyorum."*

"Ve ben de seni, çocuğum. O korkunç gecede yaşadıkların aklımdan hiç çıkmayacak, senin de çıkmayacağını biliyorum ama seni bulduğum için bencilce minnettarım. Tıpkı o gece olduğu gibi, sözlerimle alay ediyorum ama umarım ne demek istediğimi, seni ne kadar sevdiğimi ve senin için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsundur."

Çalışma odasının eşiğinden çıkarken boğazımda bir yumru oluşuyor ve elimi uzatıp parmaklarımı hızla onunkilerle birleştiriyorum.

"Alay etmiyorum, Gaster. Çoğu zaman itiraf etmek ne kadar zor olsa da, başıma gelen her şeyden nefret ediyordum ama hepsi beni bulduğum yere getirdi. Senin yanında, onların yanında. Yeni ailem. Evimi buldum ve ulaşması ne kadar zor olursa olsun bundan asla pişman olmayacağım."

Parlak aurası kalbimi ve tenimi ısıtıyor ama Tillman'ın elementi üzerimi kaplayıp, ayaklarımın altındaki zemin titrerken etrafımda ince bir taş tabakası bıraktığında bu duygusal an paramparça oluyor.

Koridorun sonundan geçip geniş fuayeye girdiğimizde, On bir kişiden yedisi toplanmış, unsurlar hazır, bizim girmemizi bekliyorlar.

Havada bir ateş kırbacı şaklıyor ve doğrudan bize doğru gelişini izlerken kalbim göğsümde gümbürdüyor. Corentin ve Tillman'dan bana aktarılan nabızlarla karışan, başka hiçbir şeye benzemeyen bir koruma duygusu içimde dalgalanıyor. Tepkim düşünce sürecimden daha hızlı oluyor ve Gaster'ı arkamdan bir hava akımıyla itiyorum.

Arkamı döner dönmez ellerim önümdeki adamlarımın üzerine iniyor ve vücutları bana doğru açıldığı anda hem hava hem de toprak elementlerini onlara doğru itiyorum. Benim ek gücüm olmadan bile alevlerin onlara karşı hiçbir şansı yok, ama onlara verdiğim tekmeye cehennemi serbest bırakıyorlar.

Oakly yanımda güçlü bir şekilde duruyor, beni taklit ediyor ve suyunu Nikoli'ye doğru olabildiğince şiddetle itiyor. Diğer adamları da

Sanki bu sadece bir antrenmandan ibaretmiş gibi, ellerindeki her şeyi karşımızdaki düşmanlara savuruyorlar.

Bu küçük tartışma göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz abartılı ama kaygım tavan yapıyor. Bunun için suçladığım kişiyle yüzleşmek için dönüyorum.

"Corentin haklı. Bir daha asla bu diyara, göreve, savaşa ya da herhangi bir şeye geri dönmeyeceksin. Sonsuza dek sarayın, malikânenin ya da akademinin konforunda kalacaksın." Ellerimi kalçalarımaya koyup Gaster'a dik dik bakarken irkiliyorum.

"Kendimi koruyabilecek durumdayım, çok teşekkür ederim küçük hanım."

"Şimdi kim aşırı korumacı ve sahiplenici davranıyor?" Caspian, yanında Draken ve Keeper ile gölgelerin arasından çıkarken alaycı bir tavırla şöyle der.

Dürüst olmak gerekirse tahmin ettiğimden çok daha uzun sürdü.

"Bunlardan herhangi birine tanık oldunuz mu? Yanmış olabilirdi." Fazla dramatik davranarak telaşlanıyorum, ama yemin ederim kalbim boğazımdan dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Yüzde yüz haklısın, Adored," diyor Keeper, başını eğerek, ama yüzündeki boktan sırtışı görüyorum.

Sadece ortalığı karıştırmaya çalışıyor.

"Nasıl hissettirdiğini anlıyorsun, değil mi Willy? Seni tehlikenin içinde izlemek hiç kolay değil."

"Hain, sen kimin tarafındasın? Ona da yaygara koparıyor olmalısın." Oakly kıkırdarken ben de ona takılıyorum.

"Beladan uzak duracağım, çocuğum. Artık benimle uğraşma. Bunu tamamen hallettik, değil mi çocuklar?" Gaster soruyor ve ben gözlerimi kısarak adamlarımın bu konuda benimle aynı fikirde olmamalarına meydan okuyorum.

"Her zaman arkamızda kal, Gaster," diye emrediyor Tillman, yüzümde muzaffer bir gülümseme beliriyor. "Aşağı inerken Lyker'ı gördün mü?"

Draken yanıma gelirken, "Evet, şimdi aşağı iniyorlar," diye cevap veriyor.

İki saniye geçmeden Lyker, Aria, Lennox, Kyan, Zane, Codi ve Trex odaya giriyor ve bakışlarım her birinin üzerinde g e z i n e r e k iyi olduklarından emin oluyor.

Bu evde olmaktan mı, neyle karşılaşmaya hazırlandığımızı bilmemekten mi emin değilim ama koruma içgüdülerim aşırı hızda. Ejderham göğsümde huzursuz, ailesinin, *uçuşunun* her birinin iyi olduğunu hissetmeye ve emin olmaya ihtiyaç duyuyor. İçime doğru kanıyor ve onu evcilleştiremiyorum.

Draken'in gözleri vücudumda geziniyor, ama bir süre göğsümde oyalandıktan sonra kalkıp benimkilerle buluşuyor. Sanki aklımdan neler geçtiğini biliyor gibi.

"Bu kötü bir şey ya da bastırmaya çalışman gereken bir şey değil, küçük gezgin. Bu onun doğal tepkisi. Muhtemelen bu dar alan onu daha da ürkek yapıyor. Burada gerektiğinde kanatlarını açabileceği hiçbir yer yok, bu yüzden aşırı tetikte. Bunu kabullenin."

Görünüşe göre öyle.

Derin bir nefes alıp ejderhama her şeyin yolunda olduğunu, onları koruyacağımızı söylediğim anda sakinleşiyor, her şeye hazır bir şekilde nöbet tutuyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Ejderham bana senin ejderhanın ileri geri volta attığı bir izlenim gönderdi. Bu içgüdüyü on dört yıldır her gün hissediyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyordum," diyor ukalaca ve bana göz kırpmıyor.

Ejderham ve ben gözlerimizi devirip ona minnettar bir gülümseme verdikten sonra Tillman'a odaklanıyoruz. "Yani geriye dört kişi kalıyor."

"Ry."

"Tam olarak Willow'un gideceğimizi söylediği yöndeler. Görünüşe göre kapıda artık muhafızlar var."

"Dörde karşı on dokuz. Çok kolay," diye bağırarak Oakly, en iri yarı adamının kendisine ters ters bakmasına neden oldu.

Haksız değil.

Umarım.

Ry'in yoğun bakışları dışında kimse ona karşı çıkmıyor ya da sözlerinden caydırmıyor ve evin içinde tekrar yola koyuluyoruz. Her adımda vücudumdaki gerginlik artıyor. Haftalardır hazırlandığımız, antrenman yaptığımız şeye yaklaştıkça daha da endişeleniyorum.

Korkuyla değil, heyecanla.

Bedenim, içimde dolaşan çok sayıda duyguyla gergin. Ejderhamın hala kabaran içgüdüleri, aşk

Adamlarımın, Gaster'ın, Oakly'nin, hatta kardeşimin kalbime vuruşları. Ailemdaki dişilerin nesiller boyu akan kanından nihayet kurtulmanın heyecanı.

Bu hepimizden çalınan bir yaşam gücü ve şimdi onu özgür bırakıyorum.

Birbirlerinden ayrı yıllar geçirmiş kardeşleri yeniden bir araya getirmek üzereyiz. Bugünün ya da herhangi bir günün son günleri olup olmayacağını asla bilemediler. Sadece bu da değil, burada mahsur kalan ikisi buluşacak ve dördüncü ve son bağlarını uyandıracaklar.

Heyecan verici.

"Ne zaman pes edeceğini bilmiyorsun, değil mi kızım?"

Koridordan bize doğru gelen ses adımlarımızı bir anlığına durduruyor ve beni aklımdan çıkararak heyecanımın yerini şaşkınlık ve kızgınlık karışımına bırakmasına neden oluyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

Şoku atlattıktan sonra, herkes peşimdeyken köşeyi dönüp tek koridora çıkıyorum. Gözlerim geçmemiz gereken kapıyı engelleyenlere kilitlenir kilitlenmez yüzümü buruşturuyorum.

"Sik suratlı. Daha iyi günler gördün."

Gish'in yüzünden sarkan kızgın, erimiş deriye bakarken zerre kadar suçluluk ya da pişmanlık duymuyorum. Görmek için mide bulandırıcı bir manzara olduğu kesin. Gerçi biri onu iyileştirmek için elinden geleni yapmış. Görünüşe göre şifacı erimiş deriyi çıkarmaya çalışmamış ama tekrar bir araya getirmeye çalışmış. Bu işe yaramamış ve şimdi yüzü ölü, buruşuk katmanlar halinde sarkıyor.

Kafasındaki tüm saçlar gitmiş, geride artık cildinin geri kalanı gibi bronz değil, kızgın kırmızının çeşitli tonlarında parlak, yaralı bir kafa derisi bırakmış. Yüzünün bir tarafı diğerine göre çok daha fazla yanık almış ve göz küresinin olması gereken yerdeki kapalı girintiye bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bu iş senin düşündüğün gibi bitmeyecek kızım," diye bağılıyor Gish ve kardeşleri onun yanına yaklaşıyor.

"Evet, evet. Bunu geçen sefer de söylemiştin. Bir de şimdi bak. Sanırım rütben indirildi, büyülmeyen alemden sıkışıp kaldın çünkü gerçekten, tek gözlü Summum-Master'ın ne işine yararsın?"

"Bunu atlatamayacaksın-" "Bunu çoktan aştım."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu duyguyu haykıran Corentin'di ve hazır olduğumdan daha hızlı bir şekilde, klonlarından dördü Gish ve kardeşlerinin önünde durdu.

Yüzümün yanına uzanan eli takip ediyorum ve kopyalarının ellerini adamların göğüslerine vurduğunu görmek için tam zamanında dönüyorum. Havası ciğerlerinden daha fazla olduğunu tahmin ettiğim şeyi patlamaya zorlarken onlara hiçbir uyarıda bulunmuyor. Vücutları yankılanan gümbürtülerle aynı anda yere çarpıyor ve dört Corentin tek bir vücut halinde bize doğru dönüyor.

"Bu inanılmaz derecede sinir bozucu," diye fısıldıyor kardeşim arkamdan.

Bu çok ateşli.

Tillman alaycı bir ifadeyle, "Bunu düşüncesizce yapmadan önce zihinlerini okumama izin verebilirdin," diyor.

"Bunun için onları yakalamak, rünleri sökmek ve sonra da zihinlerini okumak gerekirdi. Şu anda bunun için ne zamanım ne de sabrım var. İsteddiğimiz ya da ihtiyacımız olan hiçbir şeye sahip değillerdi ve bence gerçekten kolay kurtuldular. Cas, sakıncası yoksa temizle," diyor Corentin, hediyesini ustalıkla ona geri çağırırken.

Bana sırtarak bakıp gömleğindeki hayali tüyleri temizlediğinde neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim.

"Senin sıran, Birincil," diyor Caspian kıkırdayarak, gölgelerinin bir dalgası cesetleri örttükten sonra kardeşine gururla gülümseyerek, kapıya yaklaşmam için önümde hiçbir şey bırakmadan.

Corentin'in hak ettiği özgüvenin etkisiyle omuzlarımı geriye çekip artık görünmeyen ürkütücü kapıya doğru yürüyorum.

Şu anda gördüğümde çok daha farklı.

Parmağım ahşapta daha önce hiç olmayan yeni oyuğun izini sürüyor. Hiçbir desen yok, büyük bir şey yok, sadece kapının ortasına yontulmuş büyük bir daire var.

Gaster arkamdan sessizce, "Neyin izini sürüyorsan, çocuğum, biz göremiyoruz," diyor.

"Hiçbiriniz çemberi görmüyor mu?" Herkesin başını sallamasını izlemek için omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

Mırıldanarak, şimdi birkaç farklı şekilde öğrendiğim büyüü zihinsel olarak değiştiriyorum ve nefesimi verirken büyüümü yapıyorum.

*"Bilen gözlerimiz için gerçeği ortaya çıkar,
Bize kılık değiştirmelerinin ardındaki sırları
göster."*

Parıldayan bir tabaka kapıdan uzaklaşırken içimizden bir güç dalgası akıyor. Herkes bir çeşit onaylama sesi çıkarırken, bunun herkes için açık olduğunu biliyorum.

"Sanırım kanımın çemberi dolaşması gerekiyor."

"Öyle görünüyor, Adored. Ana hatlar boyunca senin kanının kalıntıları var," diyor Keeper öne doğru eğilip oymayı incelerken.

Burada bir şey yok.

"Herkes hazır mı?"

Homurtular ve mırıldanılan evet sesleri koridorda yankılanırken derin bir nefes alıp tırnağımı pençeye dönüştürüyorum. Keskin ucu diğer elime bastırırken ve kanım işaret parmağımın pedinde birikmeye başlarken beklerken derimdeki delinmeyi zar zor hissediyorum.

Parmağımı dairenin en üstündeki oyuğa yerleştiriyorum ve yavaşça elimi sürüklüyorum. Kapıdaki titreşimler yoğunlaşmaya devam ediyor ve kanlı noktalarım buluştuğunda tüm kolum titriyor.

Bir an için koru beni olduğum yerde kilitliyor, elimi çekmeme izin vermiyor ve kapının etrafında parçalanan büyüünün bedenimi sarsmasıyla birlikte içimde belirsizlik dolaşıyor.

Sadece kapı değil.

Sanki diğer taraftaki yüzlerce kilit aynı anda açılıyormuş gibi, metal metal üzerinde kayarak etrafımızda patlıyor. Gözlerimizin önünde, tüm duvar parıldayarak yok oluyor.

Günlerce uzayacakmış gibi görünen, hiç bitmeyen koridora bakarken nefesim kesiliyor ve ayaklarım komut almadan hareket ediyor. İleriye doğru attığımız her adımda, altımızdaki zemin eğilerek bizi konağın temelinin altına götürüyor.

Yer düzleştğinde ve yürümeyi bıraktığımızda, nihayet sonu görebiliyorum.

Yine de bir çıkmaz sokak ya da kapı değil.

İşıltılı bir peçenin ardında tek bir figür duruyor.

Arkamda Tillman konuşmaya başlıyor ama gözlerim kaydığı ve zihnim beni geleceğe götürdüğü için sözlerini duyamıyorum.

"Ry, Lyker, Trex, benimle gelin. Biz önden keşif yapacağız. Diğerleri adımlarımızı takip etsin," diye emrediyor Tillman ve etrafımda dolanırken eğilip alnıma bir öpücük konduruyor.

Yavaş ve ölçülü adımları, yanına çağırdığı adamlar tarafından tam olarak takip ediliyor ve geri kalanımız beklerken nefeslerimizi tutuyoruz.

Dört adım sonra bir tıkırtı mekanizması etraflarında yankılanır ve Tillman yumruğunu kaldırarak durmalarını emreder. Ne olacağını görmek için beklerken bir süre sessizlik ve hareketsizlik olur, ama hiçbir şey olmayınca bir adım daha atarak ilk tuzağı harekete geçirir.

Dördü birden kapıdaki açıklıktan geri fırlıyor ve hepimizi bowling lobutları gibi deviriyorlar. Çığlıkları kulaklarımı delip geçiyor, derilerini yakan bir çeşit balçıkla kaplı olduklarını gördüğümde kalbim acı içinde feryat ediyor.

Zaman geri sarar.

Bu kez beni gösteriyor, açık eşikte üç adım atıyor ve ayağımın dibindeki fayansa kanımdan beş damla damlatıyor. Etrafımdan aynı tıkırtı sesleri geliyor, ancak patlama yerine koridor titreşiyor ve boş bir koridor yanılısaması ortadan kalkarak karşılaşacağımız ilk kalıntıyı ortaya çıkarıyor.

Sonra bir sonraki.

Ve sondaki koğuştan önceki sonuncusu.

Atmam gereken her adım tam olarak belirlenmiş, ancak herhangi bir yanlış hareket kalıntıları tetikleyecek. Bu da kaosla sonuçlanacak.

Gözlerimi hızla kırıştırarak zihnim bana yetişmek için acele ediyor, tam o sırada Tillman'ın sesi kayboluyor. Dudaklarının alnıma hafifçe dokunuşu beni paniğe sürüklüyor ve ejderhamın gücüyle kolunu kavriyorum. Dev kışını arkamdan yakalıyorum, bunun ne kadar yakın bir çağrı olduğu gerçeği yüzüme tokat gibi çarparken nefes nefese kalıyorum.

"Will-"

"Sakın yere basma. Bu bir tuzak, yanılsama... lanet olsun, ne olduğundan emin değilim ama oraya girme," diye nefes nefese gözlerini arıyorum, ellerimi kollarında gezdiriyorum, sadece kendimi onun iyi olduğuna ikna etmek için.

Neden hep benim nazik devim?

Bir an yüzümü ve vahşi gözlerimi inceledikten sonra yüz hatlarında bir anlayış beliriyor. "Nefes al, küçük savaşçı. Nefesini topla ve bize ne gördüğünü anlat."

Dediğini yaparak, göğsünün sürekli inip kalkışını takip ediyorum, ciğerlerim rahatladığım için bana teşekkür edene kadar nefes alıp verişlerini taklit ediyorum. Ona başımı sallayarak, imgelemde tanık olduğum her şeyi anlatıyorum ve tüm başlar bir açıklama umuduyla Trex'e dönüyor.

"Odayı açığa çıkardığına emin misin? Ben, aslında hiçbirimiz koridorun sonunda duran birini göremiyoruz," diyor Trex hesaplı bir şekilde, işaret ettiğim yöne bakarak.

"Eminim. Ve birkaç adım ötemizdeki şeyin kılık değiştirmiş hali, kanım yere düştükten saniyeler sonra yok oldu."

"Bunun tek açıklaması her bir kalıntının tetikleyici bir mekanizma ile kaplı olması olabilir. X kesinlikle onları gizlemek için illüzyonu ayarlamış olabilir ve eğer düzgün bir şekilde etkisiz hale getirilmezse, kalıntı etkinleştirildikten sonra bile her şey gizli kalacaktır. Ama yine de tek gördüğüm düz bir tuğla koridor."

Herkes buna katıldığını dile getiriyor. Hareket etmeyen yalnız figürü gören tek kişi benim, bu da beni koridorun sonundaki son illüzyon olduğuna inandırıyor. Ortaya çıkarma büyümün neden işe yaramadığına dair hiçbir fikrim yok, ama amaçlarının kalıntıları tetikleyip yok etmeden önce herhangi birini korkutmak olduğunu varsayabilirim.

"Sadece görüşünüz sayesinde görebileceğiniz pek çok şey var. Başkalarına açıklayamayacağın şeyler bile. İllüzyonlara bak Willow," diyor CC ve beni şaşırtıyor.

"İllüzyonları nasıl görebilirim?"

"Görüşünü çağır. O sana yol gösterecektir," diyor ve sonra varlığı geldiği gibi hızla kayboluyor.

Minimal talimatlar karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum, sonra mesajı diğerlerine iletirken kelimeleri ağızımdan zorla çıkarıyorum. Yeteneğim ve benim birlikte daha iyi çalıştığımıza inanmak istiyorum, teşekkürler

ama doğrusu, kontrol hala çok büyük ölçüde onda. Sadece istediği zaman ya da kesinlikle gerekli olduğunda isteklerimi dinliyor.

"Odaklanın. Onu diğerlerinin üzerinde ön plana çıkarın ve niyetlerinizi bir vizyon değil, önünüzdekini gösterecek şekilde ayarlayın. Sert ama minnettar olun. Onu kontrol edemeyebilirsiniz ama ihtiyaç olduğunu anladığında gelecektir. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," diyor Caspian, aslında zihinsel olarak düşündüğüm şeyi tekrarlayarak. Onun saçma sapan ses tonu omuzlarımı dikleştirip başımı sallamama neden oluyor.

"Buna benden daha çok inanıyorsun."

"İşte mesele burada yatıyor. Kendinize ve ona güvenin, Birincil," diye emrediyor.

Onu dinlemekten başka çarem yok. Yeteneğiyle tanıdığım herkesten daha uyumlu. Yeteneğiyle kurduğu arkadaşlık ona tamamen güvenmesini sağladı ve bu gölgeler ikinci bir deri ya da uzantı gibi değil. Onlar o ve ona başkaları gibi itaat etmiyorlar.

"Haklısın," diye nefes alıyorum. "Biliyorum."

Onun ukalalığına homurdanarak gözlerimi kapatıyorum ve hediye mi çağırırken sırtışımanın dudaklarımda kalmasına izin veriyorum.

Pekâlâ, seni küçük, harika, lütufkâr lütuf. Sana güveneceğim. Lütfen güven bana.

Çık ortaya. Yolumuza çıkan yanılsamaları göster bana.

İsteğime karşılık gelen durgunluk beni hediye mi konusunda havlu atmaya hazır hale getirdi, sonra Elementra'ya yemin ederim ki bir kıkırdamanın titreşimleri zihnime yayıldı.

Karıncalanmayla birlikte gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve karşımdaki manzara birkaç dakika önce gördüklerime hiç benzemiyor.

Görüşümü kaplayan bulutlu film, durduğum yerden koridorun sonuna kadar uzanan bir plan çiziyor. Bir değil, iki figür ellerini aramızdaki görünmez duvara bastırmış, kapana kısılmış bir şekilde orada duruyorlar.

Bizi bekliyorlar.

Gözlerimi onlardan ayırıp neyle karşı karşıya olduğumuzu araştırıyorum. Görüşümü engelleyen perde yüzünden renkleri tam olarak seçemiyorum ama ortaçağ tasarımına şöyle bir bakınca anlıyorum,

bu odalar, içlerindeki büyük yıkıma dayanacak şekilde inşa edilmiştir.

Saniyeler önce soğuk gri duvarlar şimdi siyah harçla birbirine sıvanmış kalın tuğla ve briketler olarak ortaya çıkıyor. Gerçek bir zindanı andırıyor, işkence seslerini buraya hapsetmek için bekliyor.

Zemine baktığımda, Tillman'ın imgeleminden önce ilk başta parke olduğunu düşündüğüm şeyin aslında üzerine basıldığında kutsal emanetleri tetikleyecek şekilde düzenlenmiş karolar olduğunu fark ettim. Üzerinden geçilmesi güvenli olanlar zeminden hafifçe yükseltilmiş ve üzerine kanımı damlatmam gerekenler diğerlerinden biraz daha parlak. Sanki zaman içinde daha dikkatli temizlenmişler gibi.

"Ben yolu görüyorum. İllüzyonlar yok olana ve tetikleyiciler ortadan kalkana kadar herkes arkamda kalsın," diyorum, cümle dudaklarımdan çıkmadan ayaklarım hareket ediyor.

Az önce gördüğüm görüntü ve görüşüm hareketlerime rehberlik ediyor. Eşikten üç adım atıyorum, sonra donup kalıyorum.

Ve bekle.

Hiçbir şey patlamadığında ve geri itilmediğimde ya da kabarcıklı balçıkla kaplanmadığımda, parmağımı bir kez daha kesiyorum. Kanımın beş damlası fayansın üzerine düştüğü yerde parlak bir şekilde parlıyor ve zemindeki hafif bir titreşim kırmızının birleşerek küçük bir su birikintisine dönüşmesini sağlıyor.

Hafif sarsıntı hızla odayı sallayan ve beni sallanmaya iten titremelere dönüşüyor. Beni dengelemek için havamı dışarı atmaya çalışıyorum ama başladığı kadar hızlı bir şekilde duruyor.

Tavandan ağır çekimde düşen bir perde gibi, önümdeki sahne -Oakly ve Aria'nın soluk soluğa kalışlarına bakılırsa herkes- dönüşüyor. Hayallerimi örten plan, odanın tüm gerçekliğine doğru düşüyor.

Ama sadece bu oda. Önümdeki diğer iki oda hâlâ görüş alanımın bulanıklığıyla örtülü ve diğerlerinin orijinal yerleşim planını tahmin ediyorum.

Bu kare alanın gerçekte ne kadar karanlık ve ürkütücü görüldüğü, gözümdeki renk değişimi olmadan umurumda bile değil. Tüm dikkatimi çeken şey, havadaki sihrin zeminin görünümünü değiştirmesi.

Tam önümde, belki iki adım ötemde bir karo kayıyor ve yeni derme çatma delikten duman benzeri bir sisle çevrili, parlayan yeşil bir küp yükseliyor.

"Vay anasını," diye bir fısıltı duyuyorum, ardından biraz itiş kakış geliyor, sonra bir bakıyorum Oakly'nin elleri yanımdaki kolumu kavramış, gözleri yuvalarından fırlamış önümüzde duran alete bakıyor.

"Ne oldu, Oak?"

Beklemediği için ona kızmanın bir anlamı yok. Artık herkesin girmesi güvenli ve belli ki merakı ve arşivci zihni onu yenmiş.

"Bir Acidiate Küpü. Mystara Hollow yaratımı. Yanlış giden bir deneydi. Ağaçlarından sızan katranı kullanarak kalıcı bir bağ oluşturmaya çalışıyorlardı. Yapışkan ve esnek bir doku gerektiren pek çok şey için fevkalade bir araç olabilirdi. Ya da binalarda harç olarak kullanılmak üzere katılaştırılabilirdi. Ancak süreçlerinde bir şeyler ters gitti ve sonuçta dokunduğu her şeyi yakıp yiyen bu yeşil balçık ortaya çıktı. Tedarik inanılmaz derecede azdı ve küp de bu aksiliği engellemek için yaratıldı," diye robot gibi gerçekleri dile getiriyor.

Zihninde etkinleşen hatırlama büyüünün kanıtı, başını salladığında ve içinde bulunduğu sersemlik hali bozulduğunda açıkça görülüyor. Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve ardından yüz hatlarına saf bir utanç yayılıyor.

Tillman, Ry, Lyker ve Trex'e dönerek, "Siz dördünüz tamir edilemeyecek şekilde yanmış olurdunuz," diye fısıldıyor ve boğazım düğümleniyor.

"Öyle bir şey olmadı, o yüzden devam edelim," diyorum, parmaklarımı bir saniyeliğine onunkilerle birleştirdikten sonra ileri doğru bir adım atmaya çalışıyorum ama o beni geri çekiyor.

"Onu bırakamayız."

"Ne?" diye bağırırız

hepimiz.

"Bizimle gelmek zorunda. Bu yanlış ellere bırakılamaz. Eğer çoğaltılırsa..." diye devam ediyor ve başını sallıyor.

"Fişek," diye homurdanıyor Ry, bize yaklaşarak.

"O haklı. Karşılaştığımız tüm kalıntıları yanımıza almalıyız. Böyle bilinmeyen şeyleri arkamızda bırakmak çok tehlikeli.

güç," diyor Gaster, yanımıza yaklaşıarak. "Çok iyi bir göz, kızım. Olağanüstü bir hatırlama. Seninle gurur duyuyorum."

Oakly'nin Ry'a attığı ölümcül bakışlar, Gaster'ın övgüsü karşısında sırtırtırken ve göğsü kabarırken yüzünden siliniyor. "Siz ikiniz bu boku nasıl geri getireceğimizi sanıyorsunuz?"

Ry soruyor.

Gözlerindeki pırıltı bana ikisinin başını belaya soktuğunu düşündüğünü söylüyor ama fena halde yanılıyor. İkisinin de düşüncelerini çoktan okudum. Bu boku T'ye kadar planladılar.

"Kutsal emanetleri çıkarıp Gaster'ın cep boyutuna yerleştireceğim. Biz onları Elementra'ya geri götürene kadar o da onları koruyucu bir kılıfla kaplayacak ve daha sağlam bir odaya yerleştirecek."

"Yaratmamız gereken yeni bir gizli oda var kızlar," diyor Gaster heyecanla ve homurdanan Corentin'e göz kırpmadan önce ikimize muzipçe gülümsüyor.

"Oakly, lütfen-"

Ry'ın sözlerini parmağını ağzına götürerek susturuyor, ardından ayak parmaklarının ucunda yükselip parmağını dudaklarıyla değiştiriyor. "Güven bana. Bunu yapabilirim. Her şey yoluna girecek. Ben bunun için yaşıyorum, Ry."

Ona bakarken uzun, acı dolu bir dakika geçiyor, ama sonunda o sert maske kızın geyik gözlerinin altında parçalanıyor. "Ne yapabilirim ki?"

"Eldivenler, lütfen. Yanmaz olduklarından emin olun. Şey, balçık geçirmez sanırım," diyor gülümseyerek ve ellerini onun elementini kaplaması için havaya kaldırıyor.

Sanki binlerce kez pratik yapmışlar gibi, ki yapmadıklarını biliyorum, Oakly ve Gaster lazer odağı ve hayranlıkla Asidiyat Küpü'ne doğru adım atıyorlar. Oakly boyutlarını açıyor, Gaster ise dikkatli bir şekilde küpü eline alıyor ve bir şey olmadığından emin olmak için hareketsiz duruyor.

Gaster ona her hareketinde koçluk yapıyor ve o da talimatları harfiyen uyguluyor. İzlemesi büyüleyici. Ürkütücü evet, ama bu anda en iyi arkadaşım için duyduğum gururu ifade etmeye başlayamam. Bu keşif karşısında heyecanla parlıyor.

Bir parçası bile korkmuyor çünkü gerçekten bunun için yaşıyor.

"Çok, çok iyi, Oakly. Bu işlemi her kalıntı için tekrarlayacağız," diyor Gaster ve boyutunu kapattıktan sonra onu kucaklamak için kendine çekiyor.

Nexus'un geri kalanı etrafını sarmış, hem övüyor hem de herhangi bir sorun belirtisi arıyor, ancak hepimiz az önce bunu nasıl mükemmel bir şekilde gerçekleştirdiğine tanık olduk.

"Sırada ne var, Birincil?" Caspian yanıma gelerek soruyor. Önündeki şeye bakıyor ama soğuk tuğla koridordan başka görececek bir şey yok.

Herkese önümdeki odaların görüş alanımdan nasıl görüldüğünü açıklamak için bir dakika ayırıyorum ve renklendirme bozuk olsa da her şeyi gayet iyi haritalandırabiliyorum.

"Küpün yerden çıkmasından farklı olarak, bir sonraki kalıntı açıkta duruyor." Bir sonraki engelin yönünü işaret ederek bitiriyorum.

"Ve onu patlatmamak için atman gereken adımlardan emin misin?" Corentin diğer tarafıma gelerek soruyor.

"Biliyorum. Dört adım ileri, sonra bir adım sağa. Kanımı bıraktığımda odanın ortaya çıkacağını varsayıyorum, tıpkı onun yaptığı gibi."

"Dikkatli ol prenses," diye fısıldıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Her zaman."

Keskin bir şekilde nefes vererek odayı geçiyoruz ve herkes bir sonraki parıldayan perdede yürümeyi bırakırken, ben devam etmekte tereddüt etmiyorum.

Dört adım içeri, bir adım sağa.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, kanım fayansın üzerinde toplanırken oda şiddetli bir şekilde sallanıyor, ancak etrafımda dönen büyü ya da her neyse, bir dakika önce deneyimlediğimden çok ama çok farklı.

Kısa bir an için, birini parçalara ayırma dürtüsüyle görüşümü kırmızıya boyuyor, sonra duruyor.

Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koydum. "Ne oluyor be?"

"Şerefsiz herif," diye homurdanıyor Keeper, yanımdan geçip bileziğe benzeyen kalıntıya bakarak.

"Ne oldu? Neyin var?" Draken bakışlarını Keeper ve benim aramda gezdirerek soruyor ama Keeper gözleri kıpkırmızı olurken soruyu duymazdan geliyor.

Oakly, "Bu Zorlama Büyüsü," diye fısıldıyor. "Ne?"

Draken sorar.

"Çoğu vampir benim sahip olduğum dürtüye sahip değil. Bu doğal olarak bana bahşedilmiş tek kişiyim. Bu kalıntı bizim

Nesillerdir ailemizde olan bu yeteneği kullanmamıza izin veriyor. Tedirgin, kızgın. Sanki takılıyormuş gibi bir komut vermek için ayarlanmış."

Söyledikleri çok mantıklı gelince gözlerim açılıyor. "Kahretsin. Bu yüzden mi bir an için birini öldürmek istedim?"

"Ne?" diye bağılıyor adamlarım ama hırlarken gözlerim Keeper'da kalıyor, başını sallamadan önce emanete bakıyor.

Yadigârı eline aldığı anda hava ciğerlerimde sıkışıyor ve parlamaya başlıyor. Akıcı aksanı etrafımda yankılanıyor ve dudaklarından dökülen her kelimeyle bilezik daha da parlaklaşıyor.

Sözleri kaybolup gözleri normale dönene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre geçiyor. Bana baktığında yüz ifadesindeki ciddiyet beni olduğum yere mıhlıyor.

"Korkarım öyle, Adored. Senin, Draken'in ve benim onunla savaşabileceğimize inanmak isterdim ama diğer herkese gelince... inanılmaz derecede güçlü ve eğer zihinsel korumanız buna hazır değilse, onu durdurmanın bir yolu yok."

Cümlesini bitirdiği anda odadaki gerilimin arttığına, herkesin sihirlerini zihinlerine emrettiğine yemin edebilirim. Onların blokları vardı zaten kilitli Sıkı, ama ile o Bir kalıntının bizi isteğimiz dışında kontrol etme olasılığı, bu kadar sıkı olmak yeterli değil. "Şimdilik benim için buna göz kulak olur musun?"

Keeper Oakly'ye soruyor ve Gaster ona ve kutsal emanete doğru adım atarlar. "Elbette." Başını sallıyor.

Essemist Kalesi kalıntısını cep boyutuna yerleştirirken ne Gaster'da ne de onda tereddüt var. Keeper'ın kendini tamamen sakinleştirmesi birkaç vuruş alır, ancak tılsım tamamen gözden kaybolduğunda, devam eden öfkeyle nefes alır.

"Sonuncusu," diye mırıldanıyorum, diğerlerine katılmak için yanımdan geçerken kolunu sıkıyorum.

Omuzlarımı dikleştirerek, bizi hemen diğer tarafta bekleyen iki adamdan ayıran son odayı inceliyorum. İlk iki odanın aksine, bu üçüncü odanın etrafına dağılmış nesneler var, ancak karanlık lekeler dışında ne olduklarını anlayamıyorum. Eşiği geçtiğimde bu şeylerin kışıma mı fırlayacağı yoksa burada depolanan sabit eşyalar mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yukarı bakmaya cesaret ediyorum ama iki figür hakkında hiçbir şey seçemiyorum. Xander ve Dec olduğunu biliyorum, bu son ayrılığın da parçalanmasını bekliyorlar. Dec'in rüyamızda bize söylediği son sözler zihnimde tekrar tekrar çalıyor.

Onun kanını bulursanız, bizi de bulursunuz.

İzlerim bizi buraya sürükledi, bu yüzden onlar olmalı ve kanımı koruyor olmalılar. Başka bir açıklaması yok, başka bir şeyi de kabul etmeyeceğim.

Gözlerimi onlardan ayırıyorum ve görünür bir kalıntının yokluğundan duyduğum şüpheyi yutuyorum. Bana ne yapacağımı göstermesi için gözüme olan inancımın her zerresini ortaya koyuyorum.

Önümdeki fayanslar parlamaya başlıyor, bana atmam gereken adımları gösteriyor ve bakışlarım odanın sonunda bekleyen koğuşa kadar izi takip ediyor.

İki saniye bile önce siluet olan şey şimdi parlayan bir rün. Ondan yayılan güç, davula vurmanın titreşimleri gibi tenimde titreşiyor.

Kahretsin.

Adımlarımı temkinli bir şekilde atıyorum, karanlık lekelerin değişmediğinden emin olmak için her hareketimde başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Koğuşa yaklaştığım her adımda, ezilmişlik hissi omuzlarıma baskı yapıyor.

"Bir rün var. Sana onun ne olduğuna dair bir görüntü gönderiyorum," diye uyarıyorum Oakly'yi, baktığım şeyi zihnine göndermeden saniyeler önce.

"Siktir."

"Şimdi siktir deme," diye azarlıyorum, karmaşık tasarıma daha da endişeyle bakarak.

Rünü çevreleyen dairenin ortasında, içinden düz bir çizgi geçen büyük bir X harfi vardır. Çizgi ve X'in temas ettiği yerin tam ortasında, parçaları gruplayan küçük bir daire daha var. Başlangıç ya da bitiş noktasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tasarımlar mükemmel bir şekilde birbirine akıyor.

"Özür dilerim, özür dilerim. Tamam, her şey yolunda. Henüz dokunmadın, değil mi? Sırayla yapmalısın yoksa seni ezecek."

"Affedersiniz?" Diye sordum, sonra başımı salladım. Çıldırmak için zaman yok.

"Tabii ki dokunmadım. Her ne ise."

"Güzel. Bu iyi değil ama kısaca, bu bir devin gücünü gösteren mühür. Mystara Hollow'da oldukça küçük ve güçsüz varlıklar var. Geçmişte, zayıflıkları yüzünden vahşileştirilmiş ve köleleştirilmişlerdir. Öte yandan devler doğal koruyuculardır ve zayıf varlıklara karşı çok savunmacıdırlar. Bu iki zıt kutup bir tür anlaşmaya vardı. Zayıf olmalarına rağmen Mystara Hollow'daki herhangi bir varlık bir rünü aktive edebilir ve devler bazılarının güçlerini kullanmalarına izin verir. Bu karşılıklı bir anlaşmaydı ve büyü yapan kişi büyülü sözlerini söylediğinde, dev de elini onun üzerine koyardı. Sihirbazın büyüsü dokunuşun etrafını sarar ve rünle damgalanarak güce erişmelerini sağlar."

"Yani bu devlerden gelen evrensel bir rün mü?"

"Hem evet hem hayır. Karmaşık bir durum. Mühür tasarımı her zaman aynıdır, ancak rün ve gücü deve bağlı olarak farklı olacaktır. Ayrıca, bir devin bu koğuşa elini sürmüş olması gerekir. Mekanizmalar açıkça değiştirilmiştir çünkü tipik olarak yalnızca orijinal büyücü bu rünü kaldırabilir, ancak kanınızın işe yarayacağını zaten biliyoruz. Düz çizgiyle başla, sonra X, küçük daire, büyük olanla bitir. Bu iş sende, sadece yap."

Ses tonundaki titremeyi -korkusunu benden gizleme çabasını duyuyorum ama bunu zihnimden uzaklaştırıp doğrudan konuya ve talimatlara odaklanıyorum.

Yap işte.

Doğru yapın ve bir böcek gibi ezilmeyin.

Kanlı parmağım düz çizginin tepesine geliyor ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, her ne kadar vücudumun doğal tepkisi acı verici bir şokun beni vurduğu anda elimi çekip almak olsa da. Rün boyunca her sürükleyişimde karıncalanmalar ve iğnelenmeler yoğunlaşıp kolumun kontrolsüzce titremesine neden olurken kendimi sabit tutuyorum.

Son küçük parça, Willow.

Titreyen elimi kaldırıp yavaşça nefes verirken büyük dairenin izini sürüyorum. Noktalarım birbirine değdiği anda tüm oda donuyor. Kükreyen sessizlik ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ama sallanmaya başladığında gözlerim koğuşa kilitleniyor.

Küçük bir uyarıyla, kıyıya vuran bir dalga gibi çöküyor. Dalganın gücüyle saçlarım arkamda uçuşuyor ve kolumla gözlerimi rüzgârdan koruyorum. Kaos saniyeler sonra yatışıyor ve bakışlarım Dec ve Xander'a takıldığında nefesim şaşkın bir kahkahayla kesiliyor.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken, "İkiniz de iyisiniz," diye fısıldıyorum.

Zaferimiz için duyduğum sevinç sadece kısa bir an sürüyor, çünkü heyecanım karşılık bulmuyor. Onun yerine endişeli, neredeyse paniklemiş ifadelerle karşılaşıyorum.

Dec iki elini de havaya kaldırarak, "Willow, korkma," diyor. "Ne oluyor-"

Altımdaki zemin titrediğinde cümlem bir nefese dönüşüyor ve nedenini, daha doğrusu beni kimin hakkında uyarmaya çalıştığını anlıyorum.

"Dec...bu lanet bir dev."

OceanofPDF.com

Üç

Tillman

Nefes al. Nefes ver.

Bu diyara adım attığımızdan beri zihinsel koçluk yapmak ve kendime nasıl nefes alacağımı hatırlatmak zorunda kaldım. Bu küçük randevuda sakinliğimi, sabit odaklanmamı ve soğukkanlılığımı korumak zor oldu.

Willow, ona bu kadar çok acı, travma ve ızdırap veren yere geri döndüğü için bence kendini kusursuz bir şekilde idare etti. Öte yandan ben, anılarını zihninde canlandırırken düşüncelerini her duyduğumda duvarları yıkmak istiyorum.

Zamanı geri sarabilseydim, Franklin'i öldürmeden önce boğardım. Ve beni Donald'dan başlatma.

Kardeşlerim ve ben onu soktuğumuz boktan durumdan zevk alacağız.

Will'in parmağı, muhtemelen bir koğuşun karşısında, havada süzüldüğünü görebildiğimiz kanlı deseni yuvarlamaya başladığında bir kez daha derin nefes alıyorum. Yavaşça bırakıyorum, bir Corentin çekiyorum ve zihnimde geriye doğru sayıyorum.

Ry'ın, Lyker'ın, Trex'in ve benim kığım neredeyse tamir edilemeyecek şekilde yandığında duvarlarım neredeyse yıkılıyordu. Will'in hızlı görüşü beni bir döngüye soktu.

Varlığımın her zerresiyle bundan nefret etsem de, bu işi kendi başına halletmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu, ben ona koruyucu bir şekilde yol göstermeden.

Bir kez daha, küçük savaşçımın vizyonu ortaya çıktı ve beni göremediğim şeylerden kurtardı. Her ne kadar bunu adım adım kendi başına yapmasından nefret etsem de, ona olan inancım korkumdan çok daha ağır basıyor.

Bu noktada tam anlamıyla onsuz öleceğimi söyleyebilirim. "Herkes sabit dursun, aşağı iniyor," diye emrediyorum.

Henüz tam olarak ne olduğunu söyleyemesek de şiddetli sarsıntı ölü bir habercidir.

Son illüzyon çöküyor ve aynı tuğla hapisane duvarlarını görmeyi bekliyordum, ama bunun yerine Dec ve Xander'ın yaşam alanlarına benzeyen bir yer ortaya çıkıyor.

Eğer bu dolaba böyle bir yer demek istiyorsanız.

İki yatak, iki kilim, iki şifonyer var ve herhangi bir konfor söz konusu olduğunda hepsi bu kadar. Hiçbir şey ev gibi değil ve yetersiz sayıdaki eşyalar bana iki şeyden birini söylüyor. Ya çok sık yer değiştirdikleri için çok fazla eşyaya sahip olmalarına izin verilmiyor ya da bulundukları yeri daha konforlu hale getirmeyi reddediyorlar.

Aynı anda göğsümden bir panik dalgası geçiyor, botlarımda küçük titreşimler oluyor ve başım yukarı kalkıyor. Bu titremeler, illüzyon aşağı indiğinde hepimizi sarsanlardan farklı ve her neyse Willow'u çıldırmanın eşiğine getirdi.

Her ikisi de ellerini savunmaya kaldırmış olan iki adamın önünde kıpırdamadan duruyor ve ayaklarım zihnimden daha hızlı hareket ediyor.

Neredeyse ona varmıştım ki, arkamdaki herkesin donup kalması için yumruğumu havaya kaldırarak durdum.

"Kimildamayın ya da ani hareketler yapmayın. Hiç kimse."

"Ona zarar verirlerse, öldürürüm-"

"Yeter, Caspian, ona zarar vermeyecekler. Onu koruyorlar," diye bağıyorum.

Bu hiçbir kardeşimi sakinleştirmede. Az önce emrettiğim şeyi görmezden geliyorlar ve yanıma geliyorlar, ama gördükleri şey onları da donduruyor.

"Geri çekil prenses. Hemen buraya gel," diye emrediyor Corentin.

"Hayır, yapma Willow. Olduğun yerde kal," diyorum nazikçe.

Artık kapı girişindeki kemeri görebildiğimize göre, kapının açıldığı oda yüksek tavanlı ve daha geride başka bir mekâna uzanan bir koridoru ortaya çıkarıyor.

Yolumuzu kesen Dec ve Xander, Willow, biz ve ağır ağır kamburlaşan on iki metrelik devin arasında durmuş, benim küçük savaşıma bakıyorlar.

Yüz hatlarını hızlıca inceliyorum, pek de ortalama olmayan boyunu, pürüzsüz yüzünü ve devasa kaslarını haritalandırıyorum. Hemen aklıma üç şey geliyor.

Birincisi, elleri yumruk şeklinde değil. Göğsünün hızla inip kalkmasına rağmen yanlarında rahatlar.

İkincisi, gözleri doğaüstü bir görünüme bürünmemiş. Bir dev koruyucu içgüdülerine yenik düştüğünde, gözlerinin tamamen irislerinin rengine dönüştüğü söylenir. Yani bu adamın durumunda, eğer tetiklenirse, tüm gözbebekleri turuncu renkte kanar.

Üçüncüsü, o genç. Hem de çok. Boyunun kısa olmasından anlayabiliyorum.

On iki metrelik bir insana böyle denirse sikeyim.

"Kimse hareket etmiyor ya da saldırmıyor. Bu genç bir dev, hatta belki de hâlâ çocuk. İçgüdülerini bir yetişkin gibi kontrol edemeyecektir."

"O... o... lanet olsun, şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Onlar hakkında çok az şey okudum. Konuşabiliyorlar, değil mi? Oldukça zekiler. Ama eşsiz bir güce sahipler," diye fısıldıyor Willow.

"Konuşabilir ama korkarım şu anda kendini köşeye sıkışmış hissetmenin eşiğinde" diyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum," diye mırıldanıyor Will, ellerini deve doğru kaldırarak.

Gözleri onun üzerinde
yumuşuyor. Sonra
saldırıyor.

"Kahretsin. Carrington, sakın ol," diye bağılıyor Xander, Dec'le birlikte Willow'un arkasına koşup ona ulaşmamızı engellerken. "Ona saldırmayın. Ona zarar vermez."

Sarmaşıklarım fırlayıp iki kardeşi sararak yolumdan çekilmelerini sağlıyor ve devin bacaklarına gölgeler yayılıyor. Corentin ve Draken ilerlerken ikisini görmezden geliyoruz ama Will'in tatlı sesini duyunca duruyorlar.

"Sorun yok, koca adam. Artık her şey yoluna girecek." Sanki bir devle değil de bir bebekle konuşuyormuş gibi mırıldanıyor.

Söz konusu dev, sanırım Carrington, onu göğsüne bastırırken hafifçe ileri geri sallanıyor. Kadın onu susturup sırtını sıvazladıkça o da usulca mırıldanıyor.

Sırtından ulaşabildiği kadar.

"Küçük gezginime sarılmayı bırakmazsa, kıcını kızartacağım," diyor Draken ve devin Willow'u bizden uzaklaştırıp ona tehditkâr bir şekilde hırlamasına neden oluyor.

Buna karşılık Draken homurdanıyor.

Hay sikeyim.

"Kimse sana ya da bana zarar vermeyecek, söz veriyorum. Hadi kendimizi tanıtalım, tamam mı? Beni yere bırakır mısın?" Will usulca sorar.

Carrington başını eğip ona bakıyor, sonra hepimize bakıp başıyla hafifçe selam veriyor. İkisi arasındaki boyut farkı kesinlikle dehşet verici ve pozisyonumu korumak için her şeyimi harcıyorum.

Onları serbest bıraktığımızda Corentin kardeşlere fısıltıyla "Açıklayın, şimdi," diye bağılıyor.

"Bu Carrington. Birkaç yıldır Willow'un kanını korumakla görevli. Bu onun içine işlemiş, bu yüzden onu kokladığında..." Dec uzaklaşıyor.

"Koruma dürtüsü vardı." Derin bir nefes alarak sözümü bitirdim.

Xander şakacı bir tavırla, "Haydi Car, kendini topla ve biraz terbiyeli ol," der.

Carrington, Willow'dan bir adım uzaklaşırken yüzü kıpkırmızı kesilir ve utanmış bir ergen gibi ensesini ovuşturur.

Boğazını temizlerken utangaç bir ifadeyle "Bunun için üzgünüm," diyor. "Önemli değil. Zararı yok." Willow gülerek bize doğru yürüyor.

Attığı her adımda adrenalin pompalandığını hissediyorum. Bir yanı her şeyin yolunda olduğunu bilirken, diğer yanı ezilmekten ölesiye korkuyordu.

"Kahretsin, ben de tam olarak böyle hissediyordum" diyor göğsüme gömülürken ve ailemizin geri kalanı etrafımızı sararken.

Trex grubumuza dalmadan saniyeler önce arkamızdan nefes nefese bir ses, "Daha fazla bekleyemeyeceğim," diyor.

Dec ve Xander hayalet görmüş gibi bembeyaz kesilirler ama Trex onları kucaklamak için çekince şaşkınlıkları geçer. Üçü sessizce birbirlerine sarılırlar. Hiçbir kelime konuşulmuyor ama havadaki duyguları hissedebiliyorsunuz. Arayı kapatmaları gereken o kadar çok şey var ki, bu çok saçma ama şimdilik bunun gerçek olduğundan emin olmakla daha çok ilgileniyor gibiler.

"Sıkı tutun," diye mırıldanıyor Trex.

Trex alnını onunkine değdirdiğinde Dec'in boğazından bir tıslama sesi yükseliyor ve ikisinin arasından geçen küçük ışık huzmesi tüm odayı sessizliğe gömüyor. Tepki veren tek kişi Keeper oluyor ve onlara yaklaşıp süreci dikkatle izliyor.

Trex Dec'le işini bitirdikten sonra Xander'a geçerek aynı şeyi tekrarlıyor ve gözlerimizin önünde iki adam canlanıyor gibi görünüyor.

Boyları uzuyor, tenleri parlıyor ve donuk gözleri ışıldamaya başlıyor. Tıpkı Keeper ve Aria'nın Trex'e yardım ettiği zamanki gibi, sanki rün kaldırıldığında onlara yeniden hayat üflenmiş gibi.

"Gerçekten olağanüstü. Kendi başınıza çıkarmak için yardıma ihtiyacınız var mı yoksa bunu siz mi yapacaksınız?" Bekçi Trex'e soruyor. Trex'in bunu yapabiliyor olmasından en ufak bir üzüntü ya da endişe duymuyor. Etkilendi.

"Yapabilirim. Yine de onlarınkinin tamamen gittiğinden emin olursun?"

Lütfen?" Trex beni şaşırtarak soruyor.

Sanırım ilk kez Willow ve Codi dışında birine iyi davranıyor.

"Elbette. Eğer izin verirlerse," diyor Keeper, çok gergin görünen adamlara kaşlarını kaldırarak.

"Sen iyi misin?" İki adam başını sallarken ve Keeper onlara doğru yürürken Willow soruyor. Önce bana sorduğunu sandım, ta ki yere bakıp arkamdan baktığını görene kadar.

Omzumun üzerinden bakıyorum, Codi orada duruyor, elleri ceplerinde, bir ileri bir geri sallanıyor. Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor, onu eğittiğim E.F. üyesine hiç benzemiyor.

"Onların anını bölmek istemedim, hepsi bu."

"Bu senin de zamanın. Git kendini tanıt. Arkanızdayız," diyorum ona.

Sert bir nefes üflüyor ve yumrukları ceplerinin içinde esniyor. Sinirleri çok açıldı ama bağları yerine oturur oturmaz ortadan kalkacaktı. Jamie de Ry, Nikoli ve San'la ilk tanıştığında böyle olmuştu ama bağları tamamlandığında anında yok olmuştu.

Başını sallayarak, Keeper Dec ve Xander'dan uzaklaşırken o da bize doğru adım atıyor.

"Hey," diyor garip bir şekilde ve sanki onu göremiyorlarmış gibi küçük bir el sallıyor.

Draken yanımda homurdanıyor, ancak oda güçle dolduğunda gürültü aniden sona eriyor. Kısa süreli ama hiçbirimizin istesek bile hareket edemeyeceği kadar güçlü.

Üçü birbirlerine bakarken saniyeler geçer. Sonra çarpışırlar.

Dec ve Xander Codi'ye sanki onu bir ömür boyu bekliyorlarmış gibi sarılıyor, başını okşuyor ve gülümsüyorlar - ki sanırım adil olmak gerekirse bekliyorlardı. Nexus üyelerinin ilk kez tanıştığını görmüş olsam da, bu deneyim asla eskimeyecek. Nexus kardeşlerinizle tanıştığınızda üzerinize gelen doğruluğu açıklamak zor, ancak bu eşsiz bir bütünlük hissi.

Ta ki bir Birincil ile bağınızı tamamlayana kadar. O zaman nihayet alemleri hayal bile edemeyeceğiniz renklerde görürsünüz.

"Bu sevimli buluşmayı acelele getirmekten nefret ediyorum ama buraya geliş amacımızı tamamlayıp buradan gitmemiz gerekiyor. Düzgün bir tanışma

Beklemek için. Siz ikiniz Willow'u tanıyorsunuz. Yetkili o. Arkasındaki küçük dev Tillman. O da E.F. Lideri. İkisi ne derse o olacak," diye emrediyor Corentin ve herkesin omuzları dikleşiyor.

Dec küçük savaşıma bakarak, "Doğru, onun kanı," dedi. "Kendini hazırla. Bu anın ya da manzaranın neye benzeyeceğini hayal ettiğinden emin değilim ama önceden bilmeni istiyorum, bu senin için çok fazla olabilir."

Will'in gözleri hafifçe açılıyor ve aklından bu konu hakkında hiç düşünmediği gerçeği geçiyor. Gerçekte neye benzeyebileceğini hayal etmiyordu, sadece bir yerlerde bir stok olduğunu ve bunun yok edilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Boğazını temizleyerek başını Carrington'ın önünde durduğu koridora doğru eğdi. "Oradan geçtiğini varsayıyorum?"

"Evet." Başını sallar, sonra odadaki gerçek deve döner. "Tamam Car, ne konuştuğumuzu hatırla. Artık kanın sahibi burada olduğuna göre, onu korumak zorunda değilsin. O zaman buradan gidiyoruz, tamam mı?"

"Hatırlıyorum. Burası onun, nasıl isterse öyle yapar. Sonra gideriz," diyor Carrington, sanki bu planın üzerinden binlerce kez geçmişler gibi tekrar tekrar başını sallıyor.

"Doğru ya. Bundan sonra seni eve götüreceğiz," dedi Willow parlak bir sesle ve zihninde onun için Colosyree'ye nasıl bir portal açacağını planlamaya başladı bile.

"Biz nereye gidersek o da oraya gider," diyor Xander sertçe ve başım onun ses tonuna doğru dönüyor.

Gözlerini çoktan üzerimde buluyorum ve kolaylıkla zihnine giriyorum. Direnmiyor bile, ya beni durduramayacağını biliyor ya da ne düşündüğünü duymamı istiyor.

Sikeyim.

"O kaçırıldı. Şu anda on sekiz yaşında ve bu olay on üç yaşındayken oldu. Evine geri dönebileceği kimse yok. Beş yıldır ona bakıyorlar," diye anlatıyorum Nexus'uma.

Will üzüntüyle, *"Olamaz," diye mırıldandı.*

"Harika, yani aşırı büyümüş bir çocuğu yanımızda götürüyoruz. Elementra'da bir devi nasıl saklayacağımızı sanıyorsun?" Cas soruyor.

Onun bu tavrı, artık kullanmasına gerek kalmayan bir saptırmadan başka bir şey değil. Hepimizin duyduğu alt tonlar, Carrington'ın durumunun onu nasıl etkilediğine dair gerçekleri dile getiriyor.

"Gerçek bir ejderhayı serbest bıraktık. Bir dev hiçbir şey olmayacak," diyor Draken.

"O geliyor. Karar verildi. Gidelim," diye emrediyor Corentin, Willow'u elinden tutup öne doğru çekerek.

"Hepiniz bizimle döneceksiniz. Yolu gösterin ve şu işi bitirelim. Gaster, Ry, üstümüzde kimse var mı?" Soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor ikisi de.

Willow'un içinden geçen ani sinirler, diğer üçümüzün de ona ve Corentin'e yaklaşmasına neden oluyor. Omuzları bir kez daha gevşemeye başlıyor ve göğsü ölçülü nefeslerle inip kalkıyor. Benimkiler içgüdüsel olarak onunkilerle eşleşmek için yarışıyor, ta ki kalplerimizin aynı şekilde attığını anlayana kadar.

"Burada ne olursa olsun, küçük savaşçı, senin yanındayız," diyorum ona.

"Biliyorum. Bu noktaya kadar, bunun nasıl ellerine geçtiği üzerinde fazla durmadım. Sadece önümdeki göreve odaklandım. Gerçek yüzüme tokat gibi çarpacakmış gibi hissediyorum."

"Öyle, Primary. Ama biz buradayız."

Kelimelerle karşılık vermiyor. Bunun yerine gölgeler bileklerimize dolanıyor ve kendini topraklarken her birimizle bağlar kuruyor. Koridordaki mesafe daraldıkça göreceğimiz şeye karşı kendimi çelikleştirmeden önce hediyesinin hissinin tadını çıkarmak için kendime bir an izin veriyorum.

Ne olursa olsun, onun için güçlü olacağız.

Carrington henüz tam olarak seçemediğimiz odada ilerlemeye devam ediyor, ama Dec ve Xander kapının birkaç adım ötesinde durup hepimizle yüzleşmek için geri dönüyorlar.

Keeper, onlar daha konuşmadan hızla etraflarında dolanıp onlarla bizim aramıza giriyor ve üzgün bir ifadeyle Willow'a bakıyor. "Bırak bunu ben halledeyim, Adored. Oraya girmene gerek yok."

"O kadar kötü, ha?" diye soruyor sessizce.

"Hayal edebileceğimden de kötü," diye mırıldanıyor.

Vücudu titriyor ama sinmiyor ve ben onun cevabını zaten biliyorum. Bunu görmek isteyecek, bunu kendisi için yapacak.

"Bunu birlikte yapacağız," diyor sakince.

Gözbebekleri hafifçe kıpkırmızı olsa da itiraz etmiyor ve kardeşlerimle bakışlarımızı paylaşıyoruz. Her birimiz onu kapıp kaçmayı düşünüyoruz ama bunun kışımızı kızartacağını biliyoruz.

"Buradaki kapıdaki dışında tüm koğuşlar kırıldı. Sakın açmaya çalışmayın. Elektrik çarpabilir. Diğer tarafta Franklin'in evinin altına giden bir koridordan başka bir şey yok. Burada da başka bir kalıntı var. Bu şeytani bir şey, açık ve basit, o yüzden sakın dokunma," diyor Xander dönüp eşikten geçerken.

Willow bunu takip etmesi için bir işaret olarak kabul eder. Tamamen sahte bir güvenle, bu odada her ne varsa onunla yüzleşmeye hazır bir şekilde ileriye doğru adım atar.

Eşiği dört adım geçtikten sonra boğuk bir soluk kesilir ve ellerini kaldırarak ağzını kapatır.

"Elementra, hayır," diye nefes alıyor sallanmaya başlarken.

Onun fısıltısının yanı sıra Oakly ve Aria'nın keskin nefes alışları da sessizlikte yankılanıyor. Ailemizin geri kalanı beklediğimden çok çok daha büyük olan odanın etrafına bakarken gerilim inanılmaz boyutlara ulaşıyor.

Bakışlarım kırmızı rafları neredeyse tavana kadar takip ederken boynum bükülüyor ve galon büyüklüğündeki kavanozların hassas düzeni gözlerimi acıtıyor. Süslemeler yok, gösteriş yok, küçük savaşçımın, annesinin ve büyükannesinin kanıyla ağzına kadar dolu dört oldukça yüksek duvardan başka bir şey yok.

Ben de kendi payıma düşen kanı gördüm. Ellerim itiraf edebileceğimden çok daha fazla kana bulandı. Birincil, kardeşlerim, en iyi arkadaşım, E.F. üyeleri, düşmanlarım ve masumlar tarafından kırmızıya boyandılar, ancak bu şimdiye kadar tanık olduğum en korkunç şeylerden biri.

Willow'un göğsünden boğuk bir hıçkırık dökülmeye çalışıyor ama o derin bir nefes alıyor ve gözlerinden yaşlar akarken gözlerini kapatıyor. Oakly, Gaster ve Lyker onu önden kuşatırken, biz arkasına doluşup ellerimizi sırtına sürdüğümüzde vücudu titriyor.

"İçini dökmende bir sakınca yok ama onun için ağlamayı istemezdi küçük ejderha," diye fısıldıyor Lyker ve başparmağıyla gözyaşlarını silerken yanaklarını okşuyor.

"Düşündüğümden çok daha fazlası var." Hıçkırıyor.

"Biliyorum. Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk. Şimdi yapmamız gereken şeyi yapmamız için daha fazla neden var."

"Onu öldüreceğim," diye sessizce yemin ediyor.

Lyker'ın yüzünde küçük, yırtıcı bir gülümseme beliriyor ve hepimiz bu hareketi taklit ediyoruz. "O zaman hadi falcı, bize ne yapacağımızı söyle."

Yüzünü bıraktığında düzenli bir nefes alıyor ve bize dönmeden önce Oakly ile Gaster'ın ellerini sıkıca kavıyor. Onu istediğimiz şekilde teselli edecek vaktimiz olmadığını biliyoruz ama hep birlikte onun bağını güçlendiriyoruz.

"Yeni planınız nedir prenses?" Corentin soruyor.

Başlangıçta ve Jamie'yle kanın uygun şekilde saklanmasını tartıştıktan sonra, ondan şişeler bulmayı umuyorduk. Ayrıca kanı bulduğumuzda Elementra'da olacağımızı ve Will'in kanı yeryüzüne salmak istediğini varsaymıştık.

Bulduğumuz yerde bir delik açmasını ve onu oraya bırakmasını planlamıştık. Eğer bu işe yaramazsa, onun ve Caspian'ın gölgelerini kullanarak onu taşımalarını ya da gerekirse bizim taşımamızı konuştuk.

Şu anda gördüğümüz hacme bakılırsa, bunu Elementra'ya nasıl geri götüreceğimiz konusunda en ufak bir fikrim yok. Burada da yok edemeyiz. Eğer şimdi serbest bırakırsa, kırmızı bir nehirde sürüklenip gideriz ve onun ve Caspian'ın tüm bunları gölgelerinde taşıyıp sonra da biz diyar değiştirirken tutabileceklerini sanmıyorum.

"Emin değilim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diyor duvara doğru yürürken ve elini usulca bir kavanoza koyarken.

"Hâlâ Elementra'da mı istiyorsun çocuğum?" Gaster sorar.

"Ben de bunu isterdim. İçimden bir ses Elementra'ya iade edilmesi gerektiğini söylüyor ama bu... bu çok fazla miktarda kan."

Gaster ve Keeper bakışlarının aralarında gidip gelmesine neden olan uzun bir bakışı paylaşıyorlar. Konuşamıyorlar.

ama bakışları, duyurmak üzere oldukları şeyi çoktan konuştuklarını gösteriyor.

"Hâlâ istediğin buysa, senin için taşıyabiliriz Adored. Bunu mümkün kılacağız," diyor Keeper.

"Nasıl?"

"Birden fazla cep boyutum var. Keeper bunlardan kullanılmayan birindeki kana hükmedebilir," diyor Gaster.

"Siz ikiniz bunu planladınız. Sırf bunun için başka bir boyut yarattınız," diyor Caspian hesaplı bir şekilde ikisinin arasına bakarken.

Gaster, "Tam olarak bu senaryo değil ama evet, kanın ellerimizle veya hediyelerimizle yapabileceğimizden daha uzağa taşınması gerekebileceği ihtimalini tartıştık" diyor.

"Peki bu planı neden bizimle paylaşmadınız?" Corentin soruyor.

"İçinden bir his vardı ama bunu dile getirmek ya da beni üzmemek istemedi, bu yüzden sadece Keeper ile koordine oldu. Sorun yok ve şimdilik en iyisi bu. Planı duyalım lütfen," diyor Will ve Corentin'in bu konuyu kapatması için gözleriyle yalvarıyor.

"*Aklını mı okudun?*" Onun mahremiyetini ihlal etmesine şaşırdım. Demek istediğim, bunu aşmış değilim, ama o genellikle kendini benden çok daha yüksek bir standartta tutar.

"Hayır, sadece ona kızmayayım diye bana söyledi. Herhangi birimizin öğrendiği bir şey varsa, o da bu içgüdüsel hislerin rastgele ya da tesadüfi olmadığıdır. İkisi bunu organize etmek için en iyisiydi. Geri kalanımız bu olasılık karşısında duygusal davranırdı. Bunu hepimiz biliyoruz."

Ne yazık ki haklı.

Bu miktarda kanın gerçekçi bir olasılık olduğunu düşünseydik, stratejik değil duygusal olarak plan yapardık. "Gaster cep boyutunu açacak ve ben de kanı içeri akıtacağım. Nasıl senin kanını Oakly'ye taşıdıysam, şimdi de aynısını yapacağım," diyor Keeper.

"Bir şekilde yardım etmek isterim."

"Elbette çocuğum. İmzanız zaten bu boyuta yerleşmiş durumda. Tüm boyutlarıma. Açmama yardım edebilirsin."

"O zaman akışı yönlendirmeme yardım etmek için su veya hava elementini kullanabilirsin," diye ekliyor Keeper.

Belli ki bu fikri bulduklarında akıllarının bir köşesinde o vardı ve omuzları bu fikir karşısında gevşedi.

"Geri kalanımız dışarı çıkacak. Evi araştırın. Dec, Xander, Carrington, gidip istediğiniz ya da ihtiyacınız olan şeyleri toplayın," diye emrediyor Ry, herkesi dışarı çıkarırken, Lyker ve Aria Willow'a sarılırken ben de ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık veriyorum.

Oakly, "Kahretsin," diye mırıldanarak Will'le kucaklaştıklarında vücutlarının gerilmesine neden oldu.

"Sorun nedir?" Willow, neye baktığını görmek için Oakly'nin kollarında dönerek sorar. "Sikeyim."

Onların görüş alanını takip ederken, gözlerim odanın köşesinde duran ve Xander'ın bizi uyardığı kalıntıya takılıyor. Cam bir kutunun içinde, bir sehpanın üzerinde duruyordu. Neden şeytani olduğunu söyledikleri çok açık.

Kürenin kendisi parlıyor ama içinde dönen siyah duman zehirli görünüyor. Ölümcül. Amacı etrafımızda titreşerek sizi doğal olarak ondan uzak tutuyor.

*Ama bu sıradan bir kalıntı
değil. Bu Tanrıları Bağlayan.*

"Bunu burada bırakmasına imkân yok. Hediyeleri çalmak için buna ihtiyacı var," diye fısıldar Willow.

"O canavarlardan iki tane var. Bu dolu." Xander tıslıyor. "Dolu mu? Ne demek istiyorsun?" Willow ona doğru koşarak sorar.

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama tek bildiğim bizimle seyahat eden o enerjiyi yaymıyordu. Hiçbir şey yapmadı. Ama bu..." Eliyle işaret ederek homurdanıyor. "Her şey yanlış. Ölüm gibi hissettiriyor."

Arkasına bile bakmadan odadan çıkar ve kardeşleri ona endişeli bir bakış atar ama hemen onu takip etmezler.

"Bunun için üzgünüm. X..." Dec elini saçlarında gezdirerek nefes alıyor. "X ailesinin orada sıkışıp kaldığına inanıyor. Onları hissettiğine yemin ediyor ve bu onu rahatsız ediyor."

Siktir... hediyeleri.

"Eve döndüğümüzde daha fazla açıklama yaparız. Oakly, Gaster," diyor Willow, başıyla onu işaret ederek.

"Durun, o şeye dokunamazsınız," diye ağzından kaçırın Carrington bize doğru birkaç adım atarken odayı sallıyor.

"Sorun yok, ne yapacaklarını biliyorlar. Güven bana," diyor Will usulca ve onu durdurmak için ellerini kaldırıyor. Etrafına endişeyle bakıyor ama Dec'in biraz ikna etmesi ve yönlendirmesiyle rahatlıyor ve odadan çıkıyor.

"Diğerleri gibi, kızım," diye fısıldıyor Gaster Oakly'ye, onlar yerlerini alırken cesaretlendirici bir şekilde.

Diğer seferlerin aksine elleri hafifçe titriyor ama bu, Gaster cam muhafazayı parçalayıp cep boyutunu açarken uzanmasını engellemiyor.

Kutsal emanet çıkarılıp içeriye yerleştirildiği anda, yemin ederim oda derin bir nefes alıyor. Mekana ağırlık veren o unutulmaz, iç karartıcı his buharlaşıyor ve herkes olabildiğince rahatlıyor.

Willow, Oakly'yi tekrar kollarının arasına alırken, "Çok iyi yaptın," diye fısıldar.

"Sen de öyle," diyor Oakly ve Ry'ın kollarına girip kapıdan çıkmadan önce küçük savaşımların yanına bir öpücük konduruyor.

Willow, ağır nefesi tüm vücudunu çökertmeden önce herkes tamamen gözden kaybolana kadar izler. "Hadi yapalım şu işi."

"Gel o zaman çocuğum," diyor Gaster, ona el sallayarak.

Gölgeleri bileklerimin etrafından çekilirken yumruklarım iki yanımda esniyor. Topraklanmanın kaybolması beni geriyor ve sinir katsayım yükseldiği için onu geri istiyorum. Gaster'a doğru yürümesini izlerken zihinsel olarak en kötüsüne hazırlanıyorum, ama omzunun üzerinden her birimize baktığında, onu tekrar kollarıma alma isteğimi bastırıyorum ve gülümsüyorum.

"Bu iş sende."

"Ne yapmalıyım?" diye sorar yaşlı adama.

"Bunu senin cep boyutunu açma şekline uyması için yaptım. Bu ilk seferde birlikte yapacağız ama bundan sonra her seferinde sadece benim sihirli imzamı düşünmen gerekecek ve onu kendin açabilirsin."

Başını sallayarak elini Gaster'inkiyle birleştiriyor ve birlikte parmaklarını kaldırarak büyülerini yayıyorlar. İki gücün birleşimi bu odada baş döndürücü bir karışım oluşturuyor ve hiç şüphem yok ki, güçleri tanık olma ayrıcalığına sahip olacağımız en güçlü güçlerden biri, hatta en güçlüsü.

Kardeşlerim ve ben hareketsiz duruyoruz, yaptıkları her hareketin aşırı farkındayız. Çok tanıdık olan çember kolaylıkla açılıyor ve ortaya çıkan, neredeyse onunkiyle eşleşen gümüş rengi girdaplı havuz beni hiç şaşırtmıyor. Aralarındaki en küçük fark, aralarındaki bağın ipliğine uyan lavanta izleri.

Keeper'ın onu sabırla beklediği yere doğru ilerlemeden önce cep boyutuna hayranlıkla bakarken yüzünde fısıltıyla karışık bir gülümseme beliriyor.

"Eğer onu tamamen yönlendirmek istersen, bize komuta edebilirim, Willow," diyor yumuşak bir sesle.

"Olur, teşekkür ederim."

"Elbette, Adored. En tepeden başlayıp tüm odayı dolaşacağım, sonra her katmanda aşağı doğru devam edeceğim. Sen kanın içeri girmesine rehberlik edeceksin. İşimiz bittiğinde Gaster kapatacak," diyor gözleri tamamen kızıla dönüşürken.

Keeper'ın sesindeki güç kanı çağırırken Keep'in dili odanın içinde yankılanıyor. Kavanozlar titreşiyor, birbirine çarpıyor ve yumuşak bir esintiyle hareket eden rüzgâr çanlarım gibi en küçük sesleri çıkarıyor. Sözlerindeki sihir alıştığımız sihirden çok farklı ama yine de büyüleyici.

"Ne söylediğini merak ediyorum," diyor Cas.

"Görünmeyen damarlarla, çağırma kulak verin. Bir yaşam gücü beslenir, büyük ve küçük. Yaşam kanı, kırmızı ve saf. Bana bağlan, hızlı ve emin," der Draken.

"Nasıl yaptın-"

"Ortak bilgisi," diye nefes alıyor Cas, Corentin'in sözünü kesip Draken'e hayranlıkla bakarak.

"Ya da onun ihsanı. Bilmiyorum ama ne dediğini biliyorum. Kahretsin... Gaster bu dili bilip Elema Lingua Vetus'u bilmediğim için çok kızacak," diyor Draken, görünüşe göre bu konuda hiç öğrenmediği bir dili aniden anlamasından daha çok endişeleniyor.

"Bana öğretecek misin?" Caspian sorar.

"Tabii ki. O zaman konuşabiliriz ve kimse ne söylediğimizi bilmez. Bu bizim küçük sırrımız olur," diye fısıldadı Draken kocaman bir sırıtışla ve şaşırtıcı bir şekilde Cas ters ters bakmak yerine gülümseyerek karşılık verdi.

"Hazır mısın Willow?" Keeper zihinlerimizi susturarak ve dikkatimizi anında geri çekerek soruyor.

"Hazır."

Mantarlar kavanozlardan fırlamaya başlıyor ve bu da kanın tahmin ettiğimden daha hızlı fışkırmasına neden oluyor. Willow da aynı şekilde şaşırdı ama çabucak toparlandı ve elini uzattı. Hava elementi avucundan fışkırıyor ve selin akması için bir tünel gibi vahşi kırmızı akıntıların etrafını sarıyor.

Toprak elementlerimiz odada kalan tüm mantarların parçalanmasını emrederken, Gaster ve ben de aynı şeyi düşünüyoruz. Yaklaşan kan dalgaları daha katlanılabilir bir hıza yavaşlıyor ve Willow'un omuzları odanın içinde manevra yapmaya başlarken rahatlıyor. Onun ve Keeper'ın raftan rafa, duvardan duvara geçişine tanıklık etmek, alemin en duygusal ritüelini izlemek gibi. Bu yavaş koreografili dans bende o kadar çok duygu uyandırıyor ki

nefes almaya çalışıyorum.

Bunu hisseden tek kişi ben değilim.

Yanımdaki kardeşlerim Willow'un attığı her zarif adımı izliyor. Her birimizin gözleri parlıyor, onun zalimce ve yanlış bir şekilde kilit altında tutulan bir parçasını özgür bırakmasını izliyoruz.

Gaster gözyaşları beyaz sakalında kaybolurken kendinden geçiyor ama hıçkırıklarını sessiz, ona olan sevgisini ise yüksek sesle tutuyor.

Keeper söylemeye devam ettiği sözlerle kararlı ve kendinden emin, ama onu çevreleyen ikinci el bir hüznün var. Boşalan her birkaç kavanozda bir, parlak kıvılcık gözleri Willow'a bakıyor.

Gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı süzülüyor ve şu an düşüncelerini işgal etmemek için doğru zaman olduğunu fark ediyorum, ama elimde değil. Sanki hâlâ burada olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi birkaç saniyede bir zihnimin kapısını usulca çalışıyor. Aynı şeyi kardeşlerime de yapıyor, ama her birimizi kontrol etmek için kendine has özel bir yöntemi var.

Ondan duyduğum hiçbir şeye müdahale etmiyorum veya yorum yapmıyorum, ancak her kavanozdaki kanın kime ait olduğunu mırıldanmaya başladığında, örneğin

zihinsel bir çetele tutuyor, ben de istiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum, büyükannesi, annesi ve kendisi haklı çıkacak. Onlara yapılan yanlışları düzelterek ve onların fedakarlıkları boşa gitmeyecek.

Willow durması için elini kaldırdığında Bekçi'nin sözleri kaybolur. Kalan son kavanoz, etrafını saran berrak cama karşı parlak kırmızı renkte durmaktadır. Yavaşça ona yaklaşır, yüzünü silerek temizler, sonra da ellerini havayla kurutur.

Kavanozu alıp Gaster'ın cep boyutuna geri götürüyor ve o kadar sessiz fısıldıyor ki ne dediğini duyamıyorum. Burnumu sokmaya da çalışmıyorum. Bu sadece onun için gerekli ve anlamlı bir an.

Son kırmızı damla bardağın kenarından kayarken, Gaster'ın cebini kapatıyor ve öyle derin nefes veriyor ki, rüzgâr gevşek buklelerimden bazılarını hafifçe yüzüme savuruyor.

"Neredeyse bitti." Bize döndüğünde burnunu çekiyor ve biz de etrafını sarıyoruz.

"Neredeyse bitti, Primary."

"Neredeyse bitti, prenses." "Bu son, küçük gezgin." "Hadi eve gidelim, Will."

İç çekerek, cam kavanoz parmaklarından kurtuluyor, gürültüyle yere çarpıyor ama kırılmıyor. Kavanoz odanın öbür ucunda bir yere yuvarlanıyor, ama o hiç aramıyor, gözlerini bizden ayırmıyor.

"Evet. Hadi eve gidelim."

Eşikten çıkarken onu takip ediyoruz ve kalbimde kabaran gurur neredeyse yanmama neden oluyor.

Asla arkasına bakmaz.

Üzerinde durmuyor.

O odadan bir parçası daha iyileşmiş olarak çıkar.

Dört

Söğüt

Diğerlerine katılırken çocuklara "*Çerçevelere sığmayacak,*" diyorum.

Herkes bu ölümcül koridorun ön girişindeki kapıda bizi bekliyor ve benim gözlerim yardım edemedi hepimizin en küçüğü ama en büyüğüne takılıyor. Herkese kıyasla şaşırtıcı boyut farkı tüm dikkatimi çekiyor. Adamlarım beni her zaman küçük hissettirir ama Carrington'a kıyasla bir bebekten daha büyük değilim.

İlk başta ödümü koparmıştı, açıkçası hâlâ da biraz koparıyor. Şimdi o devin içinin lapadan başka bir şey olmadığını hissediyorum. O büyük bir

Kimseye ya da hiçbir şeye kasten zarar vermeyen yaşlı oyuncak ayı.

Şimdi bile o, Dec ve Xander omuzlarına asılı çantalarıyla girişin yanında dururken, sanki üzerlerine basmaktan korkuyormuş gibi herkese biraz yer veriyor. Sinirleri tepesinde ve bu kadar insanın arasında olmaktan mı yoksa kaçıyor olmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum.

Adamlarım ve ben onlara katılmak için ayağa kalktığımızda tüm gözler ilgiyle beni izliyor. Normalde, ağladıktan sonra yarı yabancılar da dahil olmak üzere hepsinin bana bakması beni rahatsız ederdi ama hiçbirinde acıma duygusu yoktu. Herkesin içinde kanımı geri almamızın haklı olduğunu hisseden bir parça var ve bu desteği onlara ifade edebileceğimden çok daha fazla takdir ediyorum.

Özellikle de şu anda kardeşim.

Kana susamış, gururlu gülümsemesini saklamaya bile çalışmıyor. Aklından geçen *'benim küçük ejderham ondan çalınanı geri alıyor'* düşünceleri hakkında bir yorum yapardım, ama bana sürekli küçük diye sataşmasına rağmen, bu tatlı kardeşlik iddiasını seviyorum.

"Çerçeveler onun için eğilmek ya da kırılmak zorunda kalacak. Buradaki küçük bir yıkımın hiçbirimizin umurunda olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyor Tillman ve sonra herkesin dikkatini çekiyor.

"Ormandan doğruca ağaca. Codi, Carrington için yolu onar. Herkes bir arada kalsın ve tetikte olsun."

Codi'nin işini yapması için birkaç adım geri çekilirken hepimiz itaatkâr bir şekilde başımızı sallıyoruz.

Basit bir el hareketiyle, kapı çerçevesinin tüm yapısı, taç pervaz Carrington'ın başının üzerine gelene kadar büyümeye başlıyor ve ben yine onun gerçek boyu karşısında tamamen şok oluyorum.

"Dışarıyı görmeye hazır mısın, dostum?" Dec ona kocaman bir sırıtışla sorar.

"Dışarıyı hiç görmedin mi?" Trex, Carrington'a doğru dönerek sorar.

"Umm... bu diyardan değilim. Birkaç ay önce evimden bu diyarda bir yere, sonra da bu diyarın altına taşındım" diyor utangaç bir şekilde.

"Birkaç ay..." Sözümü yarıda kesip bana bakıp başlarını sallayan Dec ve Xander'a dönüyorum.

"Yıllardır sokağın hemen aşağısındaki gizli bir evde kalıyorduk. Donald'ın inisiyasyonundan sonra biz ve diğer her şey buraya taşındık. Yeraltı hep buradaydı ama... başka şeyler için kullanılıyordu."

Dec'in başka nelerden bahsettiğinden emin değilim, kasvetli yüzüne bakılırsa bilmek istediğimi de sanmıyorum.

"O halde kendini güzel bir şeye hazırla. Bu diyar Elementra kadar muhteşem değil, bu yüzden bu senin için özel bir ikram olacak Carrington," diyorum elimden geldiğince neşeyle, Dec ve Xander'inki gibi onun da yüzü düştüğünde. Onun ya da hiçbirinin şu anda üzgün hissetmesini istemiyorum. "Hadi dışarı çıkalım ve eve gidelim."

Herkesin dakikalar önce hissettiği telaş, grubumuza geri dönüyor. Ev kelimesi herkesin koridorun eşiğinden geçmesine, yokuşu çıkmasına ve temkinli adımlardan çok kaygısız adımlarla konağa girmesine neden oldu.

Görev tamamlanmış gibi görünebilir ama bu sadece birinci bölümdü. Şimdi gerçekten eve gitmeliyiz ve bu tamamen benim sorumluluğumda.

Gerginim ama aynı zamanda kendime güvenim de tam. Heyecanımı kilit altında tutmak için elimden geleni yapıyorum ama bu özgürleşmeden sonra bunu yapmak çok zor.

Bedenim, zihnim ve ruhum kendini yenilmez hissediyor.

Evet, o odanın neredeyse benim kanımla ve benden önceki nesillerle dolup taşıtığını görmek iç burkucu ve yürek parçalayıcıydı, ancak boşalan, Summum-Master'ın elinden çıkan her kavanozla birlikte benim için bir şeyler yerine oturdu.

Elementim ona yol gösterirken annemin ve büyükannemin gücü ellerimde titreşiyordu. Sanki bana sürekli güçlerini ödünç veriyorlardı. Sadece fiziksel değil, zihinsel güçlerini de.

Yıkılmanın ya da parçalanmanın eşiğinde değilim.

Şimdi geldiğimizden daha özgürüm ve kırmam gereken sadece birkaç zincir halkası kaldı.

Codi, Donald'ın ofisinin kapı çerçevesini dikkatlice bükme zahmetine girmiyor, çünkü Lyker'in tekmelemesiyle zaten çökmüş durumda. Hızlı bir kuvvetle duvarın yarısını dışarıya doğru patlatıyor ve hepimizin koşarak geçebileceği büyük bir boşluk bırakıyor.

Keşke Carrington'ın yüzünün fotoğrafını çekecek bir kameram olsaydı.

Elini gözlerini kapattığı yerden indirdiğinde gözleri açılıyor ve şaşkın bir nefes alıyor. Bakışları çocuksu bir merakla her şeyin üzerinde geziniyor ve kalbim onun için hem mutlu oluyor hem de acıyor. Dec ve Xander'ın Elementra'dan bu yana ilk kez dışarıda olmalarına rağmen, ikisinin de tüm dikkati onun üzerinde.

"Burada ağaçlar çok daha küçük," diye fısıldıyor Carrington yüzüne yayılan gülümsemeye.

Etrafımızda yankılanan homurtular yanaklarının pembeleşmesine neden oluyor ama o gülümsemesini hiç kaybetmiyor.

"Elementra'da daha büyükler, sevgili oğlum, ama Kolosirya ağacı kadar büyük bir ağaç bulabileceğini sanmıyorum. Everest ağaçlarımız bulabileceğin en yakın ağaçlardır," diyor Gaster.

"Benim diyarımdaki ağaçları biliyor musun?"

"Diyarınız hakkında çok şey biliyorum. Akademide pek çok kitabım var, döndüğümüzde memnuniyetle sizinle paylaşırım."

Carrington hiçbir uyarıda bulunmadan Gaster'a doğru devasa bir adım atıyor ve neredeyse hepimizi önüne katıyor. Gaster kucaklaşmaya benden daha hazırlıklıydı ve beni kucağına aldığı anda nasıl görüldüğüne tanık olduğumda gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Korkunç.

Sevecen olması çok tatlı ama bu kadar küçük hissetmek de korkutucu.

"Yeter, Car. Bunu konuşmuştuk." Xander başını sallayarak iç geçirir.

"Doğru. İnsanlar kucağa alınmaktan ve sarılmaktan hoşlanmazlar, üzgünüm."

Gaster onu yere yatırırken nazikçe elini okşuyor, benim gibi sarsılmış değil. Carrington'a sevgiyle bakıyor ve ben şimdiden bir akıl hocalığı oluşmaya başladığını görüyorum. Herkes aile toplama konusunda benimle dalga geçiyor ama Gaster da insanları sahiplenme konusunda bir o kadar kötü.

"Sarılmayı severim," diye mırıldanıyor Draken zihnimizde.

"Biliyoruz ejderha," diye inliyor Caspian.

Ry'ın 'hadi gidelim' diye bağırması benim kıs kıs gülmemle bastırılıyor, ama hızımızı tekrar artırırken benim ayaklarım da adamlarıminkiyle birlikte hareket ediyor.

ağaç çizgisi. Ormana yaklaştıkça, göğsümde görmezden gelmem zorlaşan ısrarlı bir çekişme oluyor.

Tedirginlik amansızlaştıkça adımlarım yavaşlıyor ve sonunda nefesimi toplamaya çalışırken yürümeyi tamamen bırakıyorum. İçimde, elementlerimi aniden bu kadar telaşlandıran her neyse onu ararken kaşlarım kırışıyor ama içgüdüsel olarak ve ejderhamın farkındalığından, herhangi bir tehlike hissetmiyorum.

Kimsenin olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden konağa bakarken, cevabım hızlı ve emin bir şekilde geliyor.

Yılların travması, kalp acısı ve incinmişliği bana geri bakıyor. Bir kişi olarak değil, zihnimi dolduran lanetli anılar olarak. Bu duvarlar o kadar çok nefret, sır ve korkunç eylem barındırıyor ki, tuğlaların arasından sızıyor.

Etrafını saran toprak bana sesleniyor, kendi özgürlüğü için yalvarıyor.

Yüzümü tamamen yapıya dönmek için bedenimi çeviriyorum ve başım komşu mülke doğru dönüyor. Arkamdan gelen ayak sesleri dururken, endişeleri ve merakları benimde geziniyor.

Tillman'ın neler olup bittiğine dair farkındalığı aklımdan geçen ilk şey. Elementra tarafından bahşedilmiş yeteneklerimizle inşa ettiğimiz şeylerin zamanla hissedilebilir hale geldiğini bana öğreten oydu. İki mülk de farklı değil.

Bu evler bereket sahibi varlıklar tarafından, rehinelere ev olmaları niyetiyle inşa edilmiştir.

"Burası asla senin evin olmadı, filia mea," diyor CC yumuşak bir sesle.

"Hayır, hayır, değildi."

Bu kez sadece bu diyardan bahsetmiyor.

Araziye ve uzak konuma kadar her şeyin acımasız planlar nedeniyle seçildiği artık çok açık. Ağaçların örtüsünden çıkıp topluma karışmak için gereken yirmi dakikalık yol daha mantıklı geliyor. Burada olanlara asla şahit olunamazdı.

Şimdiye kadar gelen tek ziyaretçilerin, artık şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum ki, ya çalınmış ölümsüzlük şansını uman ölümlü insanlar ya da seçimleri ellerinden alınmış olanlardı.

Seçme şansını olmadan burada bulunan bizler, ağza alınmayacak eylemlere maruz kaldık.

Bu eylemler temele sızdı. Bu süslü
hapisaneleri sonsuza dek kirletiyor.

Bakışlarım iki malikane arasında gidip geliyor. Franklin'inkini
ağaçların arasından zar zor görebiliyorsunuz ama her santimini bilmek
için hepsini görmeme gerek yok.

Bugünden sonra bir daha asla görmek istemiyorum.

*Bugünden sonra kimsenin o kapıdan bir daha geçmesini
istemiyorum.*

*Hava, toprak, su,
ateş. Özgür ol.*

Havam birçok pencereye ulaşmak için mülkleri ayıran ağaçlara
çarparken dalların çatlama sesi etrafımızda gürlüyor. Kırılan camlar
kulakları tırmalayan bir çığlığa dönüşüyor ama kısa süre sonra toprak
elementimin gücüyle kırılan ağaçların kökleri tarafından bastırılıyor.
Onlar da yoldan çekilince, iki malikâne herkesin görebileceği bir
açıklığa kavuştu.

Son bir kez daha.

Nazik bir komutla, uzattığım avuçlarımdan su akıyor ve tüm çevreyi
saran koruyucu bir dalga yaratıyor. Yakınlardaki masum sakinleri
korumaya hazır olması kalbimi ısıtıyor. Suyun ölümcül ve yıkıcı
olabilmesi, onu hak etmeyen şeylere karşı da böyle davranacağı
anlamına gelmiyor.

Göğsümde derin bir gümbürtü başlıyor ve ejderham güzel başını
kaldırıp savaş ilan etmeye hazırlanıyor. Mor alevler parmaklarımı
kaplarken kükremesinin serbest kalmasına izin veriyorum, sabırla
emirlerini bekliyorlar.

Elimle her bir yapıyı işaret ederek, ateşime çaresiz olduğu şeyi
veriyorum.

Yak onu.

Alevlerim, yoluna çıkan her şeyi küle çevirmeye hazır pürmüzler gibi
ilerliyor. Tertemiz çimenleri yakıyor ve havuzun kristal berraklığındaki
suyunu yutuyor, çöl gibi kuru bırakarak takibini sürdürüyor. Parlayan
mor, tuğla duvarlara tırmanıyor, çalıları yutuyor ve panjurları yutuyor.

Sonra içeri dalıyor.

Açık pencerelerden akan tek şey dalga dalga gelen mor renk. Lav
gibi her yarıktan taşıyor dünyam

onun yıkıcı yoluna katılır.

Birinci kat parçalanmaya başladığında, bir çatlak tuğla katları arasında acımasızca ilerliyor, ama istediğim gibi yıkılmıyor. Toprağımı, altımdaki zemini sarsacak kadar sert bir şekilde temele iterken dişlerim birbirine çarpıyor.

Tuğlalar emirlerimin ağırlığına dayanamıyor ve kulakları sağır eden bir gürültüyle her biri paramparça olup çakıl taşına dönüşüyor. Yine de bu benim için yeterli değil.

Ursullarım acımasız saldırılarına devam ederek tek bir parçacığın bile hayatta kalmamasını sağlıyor.

Yüzeyin altındaki gizli odalara doğru ilerlemelerini büyük bir memnuniyetle izliyorum. Patlayan camların sesi bana kanımın bulunduğu odaya ulaştıklarını söylüyor.

Artık hiçbir şey olmayan bir oda.

Gözlerim molozların arasında griye dair bir iz bulamadığında, su dalgalarına toprağı sular altında bırakmalarını emrediyorum. Perili evlerin kalıntılarını yıkayıp temizliyorum. Saniyeler içinde, element kavrulmuş toprağın altına yerleşiyor ve yeni açıklığı çamurlu, vıcık vıcık bir karmaşaya bırakıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp suyum ve ateşimi kendime çağırırken yavaş ve rahatlama bir nefes alıyorum. Birbirinden çok farklı elementler takdirle göğsüme geri sokuluyor ve birlikte nasıl bu kadar mükemmel çalıştıklarına gülümsüyorum.

Ateşli parmaklarımı serin toprağa daldırmak üzerime sükûnet çökmesine neden oluyor ve bir avuç yumuşak, kumlu toprağı kavriyorum. Kalbim bu anın doğruluğuyla kabarıyor ve havama ve toprağıma son bir emir fısıldıyorum.

Toprağı yeni bir soluk getirin.

Elementra'da her gün gördüğüm kadar yeşil çimen, tahrip olmuş toprağın arasından fışkırıyor ve onu muhteşem, taze bir örtüyle kaplıyor. Tam gölgelikli ağaçlar güneşe doğru hızla filizleniyor, hazır ve yeni sakinlerini bekliyor.

Arkamdan gelen ve yaprakları sallayarak yeni orman zemininin ilk dökülen yapraklarla tozlanmasına neden olan bir esinti ile saçlarım yüzüme savruluyor. Önümdeki yeni, bozulmamış habitatın görüntüsü

Neredeyse nefesim kesiliyor ve dudaklarımdan küçük, sulu bir kahkaha dökülüyor.

Elementlerim sadece fiziksel hapishanemi yok etmedi. Dördü birlikte ruhumdaki lekeyi de temizlediler.

Dizlerimin üzerinde doğrulup yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum ve ciğerlerimi bana evimi hatırlatan taze, canlandırıcı bir kokuyla dolduruyorum.

Elementra.

"Kahretsin, bu inanılmazdı," diye mırıldanıyor Draken.

"Muhteşem," diye katılıyor Cas.

Gözlerim usulca kapanıyor ve onların büyülenmiş sesleri ile Corentin ve Tillman'ın anlaşma mırıltıları kalbime yerleşirken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Onlarla yüzleşmek için döndüğümde beni içten dışa ısıtan yirmi bir bakışla karşılaşıyorum.

Yeni gelen üç kişiyi gerçekten tanımasam da gözlerindeki bakışı biliyorum. Benimle bambaşka bir düzeyde konuşan bir anlayışa sahipler. O yeri yok etmenin verdiği özgürlüğün tadını alan tek kişi ben değilim.

Adamlarımın ortasında yerimi alırken, "Şimdi benim ağacıma gidebiliriz," diyorum.

"Emin misin, küçük gezgin?" Draken dudaklarında tatlı bir sırıtişla soruyor. Benim küçük doğaçlama yıkım kararımdan çok memnun.

"Eminim. Burada işim bitti."

"Sonunda. Planladığım gibi gitmeyen görevlerden bıktım artık," diye homurdanıyor Ry, dönüp ağaçların arasından geçerken.

Oakly'nin ona attığı göz devirmeye kıkırdıyorum, ardından bana göz kırpmıyor.

"Az önce neredeyse yanarak öleceği ve senin onu kurtarmak zorunda kalacağın için biraz huysuz. Onu sonra neşelendiririm."

"İğrenç, Oak."

Sesini yumuşatmadan önce *"Evet, evet..."* diye homurdanıyor. *"Seninle çok gurur duyuyorum Willy."*

"Teşekkür ederim ama siz olmadan hiçbir şey yapamazdım. Özellikle de siz, Bayan Geleceğin En Ünlü Arşivcisi. Kıcımlı ezilerek ölmekten kurtardınız."

"Artık Carrington'ın koruma rününe bağlı dev olduğunu bildiğimize göre, ezilerek öleceğini sanmıyorum."

Belki birkaç kırık kemik."

"Güven verici, gerçekten."

Biz sessizliğin içinde gülerken, küçük ayak takımı ailemizin en yeni üyeleri bize deliymişiz gibi bakıyor ve bizimkiler onlarsız sohbet ettiğimizi bildikleri için homurdanıyor ama bize seslenmiyorlar.

Ağaçların arasında yürürken bakışlarım herkesin üzerinde geziniyor ve gülümsememin her birinin aurasında oyalanmasına izin veriyorum. Sarılar, turuncular ve pembelerin tonlarının karışımı bugün olan her şeye değişiyor. Ry sinirli olmasına rağmen, onun bile etrafında bir mutluluk halesi var. Keyfi kaçan tek kişi Aria ve o da bakışlarımı ya da endişemi hissetmiş olmalı. Başını bana doğru çevirdiğinde ona selam veriyorum.

"İyi misin? Bir şey mi oldu?" Oakly ve bana katılırken soruyorum.

"Ben iyiyim. O şey, kalıntı... yeteneğimin bozulmasına neden oldu. İllüzyonistin onu küçümsemesinin o kadar da abartılı olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Oakly sorar.

"İçeride hapsolmuş tam ruhlar yok ama onlardan parçalar var. Çok fazla var ve çığlık atıyorlar. Bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. En hafif tabirle beni bunaltıyor," diyor sert bir nefes vererek.

"Gaster'ın boyutunda olmasına rağmen onu hâlâ hissedebiliyor musun?" Kocaman gözlerle soruyorum.

"Evet. Etrafını sarıyor. Zararlı bir şekilde değil, sadece varlığını hissettiriyor," diye ekliyor yüzümde beliren paniği görünce. "Yine de ben iyiyim. Bana zarar falan vermiyor. Sadece ona odaklanmamak için çok fazla odaklanmam gerekiyor."

Uzanarak elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Eve gidiyoruz ve seni ondan biraz uzak tutacağız. Sonra da gerçek yeteneklerinin ne olduğunu anlayacağız."

Başını sallayarak beni sıkıyor ve ağabeyimle kardeşlerinin omuzlarının üzerinden ona nasıl baktıklarını gözden kaçırmıyorum. Bu, bir Nexus'un yakın olup da henüz uyanmadığına tanık olduğum en uzun süre.

Bir yanımda bu bilgiye sahip olduğum ve Lyker'la paylaşmadığım için kendimi suçlu hissediyor ama daha sezgisel yanımda bunu yapamayacağımı söylüyor. Tıpkı Aria'yla ilk tanıştığımında ona gerçeği söyleyebileceğimi ve söylemem gerektiğini, böylece kendini hazırlayabileceğini söylediği gibi.

Eski Alfa kurt kardeşimin ve Nexus kardeşlerinin önce öğrenmesi gereken bazı şeyler var.

"Bir portal açmayı denemeye hazır mısınız?" Aria tam açıklığa giden ağaç hattı görüldüğünde soruyor.

"Annemin kitabını çıkarmam gerekecek. Tıpkı portallar ve onları nasıl tespit edeceğime dair genel bakışında olduğu gibi ihtiyacım olan bilgi ve talimatları alacağımdan eminim."

"Onları nasıl kapatacağını da bilmen gerekecek," diyor Trex ileride kayıtsızca.

Draken "Ona bilmesi gerekenleri söyleme," diye homurdanırken Corentin "Bunu neden şimdi bilmesi gerekiyor?" diye sorar.

"Siktir." Tillman burnunun kenarını sıkarak iç geçirdi. Corentin'in ya da Draken'ın yorumları Trex'i korkutmuştu ama Tillman'ınki topukları üzerinde dönmesine neden oldu.

"Kafamın içinden çık," diyor gözlerini kısarak.

"Kendini tamamen açıkta bırakan sensin. Önemli olduğundan değil ama zihinsel bir kalkan oluşturmayı unuttun mu?" Tillman kaşlarını kaldırarak sorar.

"Hayır, ama yıllarca bir tane bile yapamadın. Artık onu atmak doğal değil, ama bu şimdi yapabildiğin için zihnimi işgal edebileceğin anlamına gelmiyor."

"İyi şanslar. Bunu ona yıllardır söylüyoruz ama bir sonuç alamadık, o yüzden sadece kardeşimin sorusuna cevap ver," diye emrediyor Caspian.

Trex bana dönmeden önce Cas'ın ses tonuna gözlerini deviriyor. "Size daha önce de söyledim, bu diyar üzerinden diğer diyarlara seyahat edebiliyor. Bunu daha önce de yaptı. Bu çılgınca arayışında yine yapacaktır."

Kahretsin, bunu bize kesinlikle söyledi.

"Bunu daha önce neden yaptığını biliyor musun?" Ben sordum.

Belli ki şu anda istediği Tanrıların hediyesinin peşinden gitmemişti, ama her neyse, o zamanlar sahip olduğu kan kaynağından yararlanmak yerine uzun yolu seçecek kadar önemliydi.

"Kahretsin. Ona şimdi söylesem iyi olacak," diyor Tillman.

Trex, Keeper'a bakmadan önce Tillman'la alay ederken dilini yanağına bastırdı. "Essemist Kalesi'ne senin kitabını çalmak için gitti."

"Seni o yemin için kandırdığında sana hediye ettiği kitap mı?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Bu o olmalı. Şu ana kadar öğrendiklerimizden hareketle, hareket etmek için bir şekilde bir portal kullandığını ama bunu elde etmek için bu kadar çaba harcadığını fark etmediğini düşündüm. Kitabımı nereden bildiği konusunda hâlâ bir fikrim yok. Bu sadece benim ve ailemin bilmesi gereken bir bilgi." Bekçi homurdanıyor.

"Nasıl öğrenmiş olursa olsun, öğrendi. Valorian Duvağı'na ulaşmak için bunu tekrar yapacaktır. Bu yüzden biz gitmeden önce buradaki portalları kapatmanız gerekecek," diyor Trex ve topuklarının üzerinde dönüp ağacıma doğru yürümeye devam ediyor.

Vay be.

Aria ve Oakly ellerimi kavrarken dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye sıkarak, "O zaman şimdi onları nasıl açıp kapatacağımı öğrenmem gerekecek gibi görünüyor," diyorum.

İkisi adamlarına katılmak için ilerlerken, Nexus'um etrafımı sarıyor. Ağacıma yaklaştıkça düşüncelerim daha da çılgınlaşıyor. Birkaç dakika önce sadece bizim için bir portal açmam gerektiğini düşündüğümünden daha az ya da daha çok gergin olduğumdan değil. Şu anda üstesinden gelmeye çalıştığım duygu, portalları kapatmak zorunda olduğum için beni saran ani üzüntü.

"Neyin var küçük gezgin?" Draken sorar.

"Ben-"

Keeper'ın derin kahkahası cümlemi yarıda kesiyor ve gözlerim onu Gaster'la birlikte dururken buluyor. İkisi de parlak gülümsemeler takınmış, içlerinden biri az önce ne söylediyse onun tadını çıkarıyorlar. Kısa bir an için sırtışlarını taklit ediyorum, sonra üzüntümün gerçekliği bir yük treni gibi yüzüme çarptığında yüzüm parçalanıyor.

"Bu portalları kapatmak... Buraya ait olmayan varlıkları bu âlemde tuzağa düşürmek üzereyim. Burada bazılarının olduğuna hiç şüphe yok ve eve dönmenin bir yolunu bulamayacaklar," diye mırıldanıyorum tüm adamlarıma.

Arkamda olmalarına rağmen, bakışlarını benden Keeper'a çevirdiklerini hissediyorum. Farkındalıkları bana çarpıyor ve boğuluyorum.

boğuk bir hıçkırık.

Aslında bu varlıkları tuzağa düşürüyorum. Tıpkı kayınpederimin yaptığı gibi.

"Olaya bu şekilde bakamazsınız prenses. Öncelikle, vampirlerin Elementra'daki masum insanlara zarar verdikleri için ormana kapatıldıklarını unutmayın. Keeper haksız yere kilit altında tutulan azınlıktı. Bunu düzeltmek için uğraşmaya devam edeceğiz.

"İkincisi, bunu kötü ya da çıkarıcı bir niyetle yapmıyorsunuz. Bunu sadece Elementra'yı değil Valorian Peçesini de korumak için yapıyorsunuz. Gördüğün kadarıyla onların da kendi sorunları var, ama Summum-Üstadı onların diyarına girerse, çok daha fazlasına sahip olacaklarına şüphe yok. Ve senin de söylediğin gibi, bu tüm diyarlara yayılacaktır," diyor Corentin kararlı bir güvenle.

"Bunun sonsuza kadar sürmesi de gerekmiyor, Birincil. Onu varoluştan siler silmez geri dönebiliriz ve sen de bu portalları yeniden açabilirsin. O zamana kadar burada güvende olacaklar," diye ekliyor Caspian ve ben titrek bir nefes alıyorum.

Bu sonsuza kadar sürmeyecek.

"Tamam. Bu sadece şimdilik," diye mırıldanıyorum.

"Sadece şimdilik," diye yankılanır dördü de.

Elleri bedenimi sıyrıyor ve ağacımın basamaklı dallarına çıkarken sakinleşen bir nefes çekiyorum. Sözlerine bir can simidi gibi tutunuyorum ve kendime tekrar tekrar buradaki varlıkların iyi olacağını ve eve dönmek için onları uzun süre bekletmeyeceğimi söylüyorum.

"Devam et, küçük savaşçı. İşin bittiğinde biz burada olacağız," diyor Tillman yumuşak bir sesle, yürüyebilmem için alçak dalları ayırarak.

Omzumun üstünden ailemize bakıyorum, hem onlara söylediği gibi devriye geziyorlar hem de beni beklerken kendi aralarında konuşuyorlar. Onlar da en az benim kadar eve gitmeye hazırlar.

Adamlarıma sımsıkı gülümseyerek ve aramızdaki bağdan emin bir şekilde açıklıktan geçiyorum. Arkamdaki dallar kapanarak beni herkesin görüşünden gizlerken, bu sevgi dolu, tanıdık manzara karşısında bir iç çekiyorum.

Yerimde diz çökerek elimi ağacımın gövdesine koyuyorum ve tepemde, gölgelikteki küçük deliklerden süzülen ışınlara bakıyorum. Sıcaklığın üzerime çökmesine izin veriyorum ve burada öğrendiğim derslerle ilgili birkaç keyifli anıyı yeniden canlandırıyorum.

Geçmişte yaşadığım mutlu zamanlar kalbimi yatıştırırken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor ve derin bir nefes alarak cep boyutumu açıyorum.

Annemin kitabının ağırlığı elimdeki titremeyi durduruyor ve kapaktaki Nexus işaretini nazikçe okşuyorum.

"CC'nin bana burada öğrettiği dersleri sana anlatmaya başlayamam. Şu anda sayamayacağım ya da hatırlayamayacağım kadar çok ders var ama burada senden bir ders alma fırsatına sahip olmak... benim için dünyalara bedel anne," diye fısıldıyorum örtüye dudaklarımı usulca koyarken.

Kitabı yere bırakıp parmağımı batırarak, büyüyü ilk kez yaptığımdan çok daha yumuşak ve güçlü bir tonla okuyorum.

"Hava, toprak, su, ateş çok
parlak, Dört element saf ve
doğru.

Bunları neşe ve sevinçle hatırlayın,
Unsurlar bir olur, dünya berraklaşır."

Sihir etrafımdaki havada titreşiyor ve güçlü varlığı yatıştırdığında kapağı açıyorum. Sayfalar kendiliğinden dönüyor ve ihtiyacım olan sayfaya geliyor.

*Tekrar hoş geldin, benim küçük
yusufçuğum. Merhaba anne.
Kıkırdıyorum.*

Şimdiye kadar portalları tespit etme konusundaki küçük dersimizi çoktan iyi bir şekilde kullandınız. Elementra'da açılmış olan pek çok portalı ilk kez tespit ettiğimde hissettiğim telaşı ve şoku hatırlıyorum. Çok geçmeden ailemizdeki kadınların diyarlarda dolaşmayı sevdiğini öğrendim.

Bu sadece doğamızın değil, işimizin de bir parçası.

Nexus'um ve ben Elementra'da birlikte olduğumuz süre içinde biraz kendi maceramı yaşadım.

Gerçi bu daha sonra anlatılacak bir hikâye.

"Tabii ki öyle." Gözlerimi devirerek usulca iç çekiyorum.

Bir sonraki dersimizde, Elementra'ya girmek için bir portalı nasıl açacağımızı ve bir portalı nasıl kapatacağımızı öğreneceğiz.

Bunları kapatmak çok daha kolaydır ve her yerde aynıdır. Portalın nereden geldiği ya da nereye gittiği önemli değildir. Süreç değişmez.

Şimdi sorunun dilinizin ucunda olduğunu biliyorum, bu yüzden devam edeceğim ve spoiler vereceğim. Zaten yaratılmış bir portalı açmak ya da başka bir yere seyahat etmek için kendi portalınızı yaratmak portallarla ilgili dersimizin son bölümü olacak, sonra da hediyenize geçeceğiz kızım.

Yazdığı kelimelerle kalp atışlarım bir kez daha hızlanıyor. Heyecan ve bu cevapları bilme ihtiyacı güçlü, ama bu beni ben yapan tüm sırları bilmek için sabırsızlığım. Bu, bir an önce doyurulması gereken yakıcı bir arzu, ama onu yutuyorum ve kendimi elimdeki göreve odaklanmaya zorluyorum.

Kıçımızı eve götürüyoruz.

İkisinden en kolay olduğu için kapanışla başlayalım. Benden sonra tekrar edin. Öncekiyle aynı büyü.

'Bana zamanın ve mekanın bağlarını serbest bırakın, Kucaklamam için bilgiyi teslim edin.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, tereddüt etmedim. Talimatlarına uyuyorum.

Dudaklarımdan küçük bir soluk dökülüyor ama bu sefer bilgilerin akıp gitmesine hazırlıklıydım. Bu bölümde bir önceki kadar çok şey yok, bu yüzden sayfaların kendi kendine dönmesi ne o kadar uzun sürüyor ne de zihnimin aşırı yüklenmeden eridiğini hissettiriyor.

Güzel, filia mea. Şimdi söylemeniz gereken büyüü ve atmanız gereken adımları duyacaksınız, ancak hazır olduğunuzda okumanız için burada da varlar. Hem şimdiki dilde hem de Elema Lingua Vetus'ta yazılmıştır. Yine de eski dilde konuşulmalıdır.

Parşömen üzerindeki kelimeleri tararken gözlerim açılıyor ve parmaklarım orada beni bekleyen büyüün izini hafifçe sürüyor. Bu sözün bir kısmını daha önce görmüştüm. Elementra'nın bana gösterdiği, Franklin'den kaçışını ve eve ilk gelişini anlatan anı sayesinde.

Locus datus ab essentia mei. Per tempus et per spatium iter claudunt ad optatum locum.

"Varlığımın özü tarafından verilen bir yer. Zamanın ve mekânın içinden geçerek istedikleri yere seyahati kapatın," *Elema Lingua Vetus*'un anlamı artık açık olduğuna göre sessizce tercüme ediyorum.

Artık ne söyleyeceğinizi bildiğinize göre, dediğim gibi, süreç asla değişmeyecek.

Avuç içlerinizi Nexus işaretinin geleneksel tasarımında kesmek yerine, tam tersi şekilde oyacaksınız. Ardından, kapatmak istediğiniz portalı veya portalları normalde yaptığınız gibi tespit etmeli ve tespit etmek için büyüü okumalısınız. Büyüyü yeniden ifade etmenize gerek yok. Kanımızdan yapılmış her yer kutsanmış bir yerdir.

Bağlantıyı hissettiğinizde, kapanış büyüünüzü söyleyecek ve güç bağlantısının size geri döndüğünü hissedeceksiniz.

Büyüyü yeniden ifade etmek zorunda kalmayacağıma dair hızlı açıklaması için minnettarım. Elementra CC'nin beni bu konuda birkaç kez yakaladığını biliyor, bu yüzden ilk varsayımım bunu şimdi yapmam gerektiği idi.

Nefesimi üfleyerek ellerimi bir süre birbirine sürtüyorum, sonra avuç içlerime bakıyorum. Pençemi kaydırarak tasarıma her zaman yaptığım yerden, avucumun üst kısmından, orta parmağımın altından başlıyorum. Sonra saat yönünün tersine gitmek yerine saat yönünde ilerliyorum.

Tıpkı bu sabah olduğu gibi, kanım birikmeye ve altımdaki toprağı açmaya başladığında ellerimi kavriyorum. Birkaç damlacık avuçlarımın arasından süzülüyor ve toprağı karışır karışmaz bağlantıların dokusunu hissetmeye başlıyorum. Ellerimi tamamen toprağı gömüyorum ve ilk büyüü okuyorum.

"Zamandan ve mekândan geçişler, bana bu kutsanmış yerde yaptığınız seyahatleri gösterin."

Büyüm dışı doğru yayılırken yer hafifçe titriyor ve kanım tıpkı Elementra'da olduğu gibi bu alemde de görünmez sarmaşıklar oluşturuyor.

Elementra'da bunu daha önce yaptığımdan farklı olarak, bu sefer ilk darbe bana çarptığında, zihnimde hafif bir esinti veya küçük bir elektrik dalgalanması değil. Vücudumdaki her hücreyi şarj ediyor gibi görünen güç dolu bir şok. En ufak bir acı bile vermiyor ama daha önce hiç hissetmediğim bir güçlenme.

Kahretsin. Kapalı bir portal ile açık bir portal arasındaki fark bu.

Kanım bu âlemde ışık hızından daha hızlı seyahat etmeye devam ederken, kendime tekrar tekrar nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorundayım. Karşılaştığım ve kilitlendiğim her portal bana daha fazla enerji veriyor.

Derimin altındaki titreşimlerin düzenli olarak titreştiği birkaç saniyeden sonra, büyülmeyen alemdeki hatların sonuna ulaştığımı anlıyorum. Burada Elementra'da olduğu kadar çok portal yoktu ama her biri açıktı.

Derin nefes al.

"Locus datus ab essentia mei. Per tempus et per spatium iter claudunt ad optatum locum."

Bağlantıların gücü bir anda bana çarptığında dudaklarımdan bir homurtu döküldü. Ellerim toprağa kilitlenmemiş olsaydı kesinlikle düşerdim.

Geçitlerin gücü içime akarken diyarın dokusuna bağlandılar. Ne kadar istesem de şu anda onları çekip çıkaramam.

Titreşimler yoğunlaştıkça kendimi destekliyorum, sanki sonunda ipin ucunu sarıyormuşum gibi. Son ip parmak uçlarımdan geçtiği anda, bağlantı kopuyor ve ben bir mırıltıyla -tamam, çığlık atarak-ağacımın gövdesine düşüyorum.

"Willow." İnlerken adım adamlarımdan zihnime yankılanıyor.

Kendimi dizlerimin üzerine itip başımı tutarak, cevap vermeden önce nefesimi toparlamak için bir saniye *bekliyorum*, *"Ben iyiyim. Portallar kapalı."*

Endişeleri anında hafifliyor ve benim için heyecana dönüşüyor, ancak baş döndürücü karışımı engellemem gerekiyor. Zaten ağzına kadar güçle doluyum. Onların sevinçli duygularının hiçbirini alamam.

"Kahretsin, bir uyarı iyi olurdu," diye mırıldanıyorum kitabın sayfalarını çevirip olduğum yere geri dönerken. "Tamam anne, şimdilik son adım. Ailemi eve götürmeliyim."

Dizlerimin üzerine çökerek derin bir nefes daha alıyorum ve kendimi bundan sonra olacıklara hazırlıyorum.

Şimdi, Elementra'ya bir portal açıyorum. Bunu daha önce yaptığımı görmüştünüz ama şimdi ne yaptığımı adım adım öğreneceksiniz. O yüzden hazır ol kızım. Bu bir anda sana çarpan bir bilgi bolluğu olacak. Benden sonra tekrar et.

Oh, lanet olsun. En azından bu sefer beni uyardı. İşte bir şey yok.

Bana ortak bilgimi veren büyüü söylüyorum ve evet, bana vurmaktan fazlasını yapıyor. Bana bir yıkım topu gibi çarpıyor.

Başımı tutarken acı dolu, çırpınan bir nefes çekiyorum. Talimatlar, attığı her adımın anısıyla karışıyor ve sanki zihnim saniyeler içinde yılların kitaplarını çeviriyor. Beynimin senaryolaştırılan bilgilere ayak uydurma hızından dolayı gözlerimi sıkarak kapatmak zorunda kalıyorum.

Mide bulantım ve başım dönüyor, ama zihnimdeki dönüşü yavaşlatması için yalvararak nefesimi yutuyorum. Birkaç işkence dolu dakikadan sonra, kitabın sayfaları kendi kendine dönmeyi bıraktığında her şey bir kez daha sessizleşmeye başlıyor ve sulu gözlerimi kırıştıtararak açıyorum.

Şu sözleri mırıldandığımı duydun: Locus datus ab essentia mei esse. Per tempus et per spatium, libera me in desideratum locum. Anlamı 'Varlığımın özü tarafından verilen bir yer. Zaman ve mekan aracılığıyla, beni arzu edilen yere ulaştır.

Elementra her zaman arzu ettiğin yer olacak, filia mea.

O senin evin.

Beni izledikten sonra bunu daha önce denediğini biliyorum ama başarısız oldu. Bunun nedeni bir, tam olarak bağlanmamış olman ve iki, zaten istediğin yerde olman. Ben de tam olarak bağlanmamıştım ama Elementra'nın bana evde ihtiyacı vardı.

Bu işte bir daha başarısız olmayacaksın.

Benim yaptığım adımları takip edin. Herhangi bir yerden bir portal açacak ve sizi Elementra içinde olmanız gereken yere götürecektir.

İki avucunuzu da kesmeyeceksiniz. Sadece baskın elinizi. Nexus işaretinizi diğer zamanlarda yaptığınız gibi saat yönünün tersine doğru çizeceksiniz, ancak beş kez oyacaksınız. Nexus'un her üyesi için bir kez.

Sonra avucunuzu bir yüzeye koyacak ve büyüyü okurken kanınızla işareti çizeceksiniz.

Sen birçok kişinin kızıydın kızım ve hepimiz sana güveniyoruz. Artık eve dönme vakti geldi.

Bir sonraki derste konuşuruz. Anne, xoxo.

Gerekmediği halde kelimeleri tekrar tekrar okudum. Zihnime öyle kalıcı bir şekilde kazınmışlar ki, sadece düşünmek bile onları yüzeye çıkarıyor. Onun sözlerine ve öğretilerine değer vermek için sadece bir dakika istiyorum.

Kitabı yavaşça kapatmaya başladığımda, büyü kendini tekrar yerine örerken kelimeler kaybolmaya başlıyor. Ciltli deriyi dudaklarıma götürüyorum ve yağmurun kokusunu içime çekerek ruhuma işlemesine izin veriyorum.

"Bir dahaki sefere kadar," diye mırıldanıyorum boyutumu açarken.

Boş elimi geri çektiğimde dönen gümüş bana bakıyor ve ben de ona sıırıyorum. Gaster'ın bunu yapma dersi her zaman en güzel anılarımdan biri olacak ve bunun için çok minnettarım.

Ben gerçekten birçok kişinin kızıyım. Ve hepsi bana çok şey öğretti.

Gözlerimi kapatıp sabırla beklemek için ellerinden geleni yapan adamlarıma uzanırken dudaklarımdaki gülümseme kaybolmuyor.

"Herkes eve gitmeye hazır mı?"

"Evet," diye dördü de neredeyse bağılıyor ve ben hafifçe kıkırdıyorum.

Ancak ses aniden kesiliyor, çünkü bana çok yakın olan yüksek sesli bir yuhalama gözlerimin açılmasına, ellerimin havalanmasına ve elementlerimin şoktan kıpırdanmasına neden oluyor.

Gözlerimden başka içimdeki her şey önümdeki manzara karşısında donup kalıyor.

Bu yarattığı daha önce gördüğümde hiç şüphem yok. Boyutları, yüzlerce yıl önce annemin gözlerinden gördüğüm daha büyük versiyonundan, şu anda durdukları belki altı ya da yedi santime kadar değişti. Diğer tüm görkemli özellikleri aynı.

Vücuduna yakın tüyler grimsi beyazdır ancak alt kısımda çivit mavisi bir ombreye dönüşür. Delici parlak deniz mavisi gözleri

hayat ve zeka dolu. Onların derinliklerine dalarak biliyorum ki, hepsi yaratık olabilir, ama benim anlayışımın ötesinde bilgedirler.

"Merhaba, Ultima unum."

Kafamın içindeki tanımadığım erkek sesiyle irkiliyorum ve etrafımdaki her yere bakmama rağmen sesin önümdeki baykuşa ait olduğunun tamamen farkındayım.

"Merhaba. Siz kimsiniz?" Ses tonum istediğimden çok daha fazla kafa karışıklığı içeriyor.

"Bir dost. Bu diyardaki portalları kapattın. Vakit geldi." "Tam olarak neyin zamanı?"

"Birçok, birçok şey," diyor gizemli bir şekilde.

İç çekerek gergin pozisyonumdan sıyrılıyorum ve baykuşu incelemeye devam ediyorum, o da beni inceliyor. Gözlerinin içine baktıkça onun bir tehdit olmadığını anlıyorum. Yol göstermek için burada.

"Yıllar önce annemi gördün. Bir meşe ağacında. Onunla da konuştun mu?" diye sordum.

"Söğüt olmuş bir meşe..." Başını neredeyse sonuna kadar çevirip ağacı inceliyor. *"Evet, öyle yaptım. Gerektiğinde her zaman filiae ile bağlantı kuracağım."*

"Filiae? Ne?" Tamamen kaybolmuş bir şekilde soruyorum.

"Yakında öğreneceksin. Artık gitme vaktimiz geldi. Ben de seninle geleceğim. Benim de eve dönme vaktim geldi."

"Elementra senin evin mi?"

"Evden uzakta bir ev istersen," diyor alaycı bir ses tonuyla ve ben iç çekiyorum.

Hep bilmeceler.

Paytak paytak bana yaklaşırken tek yapabildiğim aşağıya bakmak oluyor ve bir an sonra -yemin ederim- sinirli bir şekilde havlıyor, sonra da omzuma tüneyene kadar uçuyor. Ne yapacağımı bilemediğim için olduğum yerde donup kaldım.

"Geçidi aç, genç Willow. Tıpkı annenin yaptığı gibi, sen de aynısını yapmalısın," diye emretti.

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyorum.

Şu anda ne oluyor?

Zihnimdeki karmaşayı silkeleyerek kendime yeni küçük arkadaşım ile eve döndüğümüzde ilgileneceğimizi söylüyorum.

Yapabileceğimi zaten bildiğim şeyi yapmak için cesaretimi toplayarak parmaklarımı esnetmek ve birbirine dolamak arasında gidip geliyorum. Sinirlerim ve heyecanım birbirine karışıyor, beni hem coşku hem de beklentiyle gerginleştiriyor.

Sol elimi kesebilmek için sağ elimdeki pençeyi kaydırarak söğüdüme bir kez daha gülümsüyorum.

Evim güzel evim. İşte geliyoruz.

Nexus işaretinin ilk katmanını bitirdiğim anda havada bir güç kayması oluyor ve bu güç avucumdaki her darbeye daha da artıyor. Bir geçidi açmakla kapatmak arasındaki niyet farkı çok açık. Dalların ardındaki ailemin büyüünün nabzını hissettiğinden hiç şüphem yok.

Bu son katmana kadar kanım, işaretin çizdiğim çizgileriyle sınırlı kaldı, ancak noktalarım bu beşinci ve son tasarıma değdiği anda baraj taşı.

Sıcak, yapışkan kırmızı parmak uçlarımdan ön koluma ve yere akıyor. Damlama devam ederken her şey titriyor, ama kanlı avucumu sarımsı kahverengi ağaç kabuğuna koyar koymaz, her şey doğal olmayan bir şekilde durgunlaşıyor.

Saat yönünün tersine çevirin ve büyüyü söyleyin. Nefes alın. Nefes verin.

"Locus datus ab essentia mei esse. Per tempus et per spatium, libera me in desideratum locum."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz ve noktalarım birleşir birleşmez, sanki bir bomba patlatmışım gibi ham güç ağacımın gövdesinde patlıyor. Elimi geri çekiyorum ve yüzümü korumak için kolumu kaldırıyorum, bu sırada küçük baykuş arkadaşım saçlarımda kanatlarını çırpıyor.

Güç dalgası yatışmıyor, aksine ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor. Beraberinde getirdiği şiddetli rüzgâr geldiği gibi hızla kayboluyor ve ben yavaşça başımı ağacıma doğru çeviriyorum. Dönen muhteşem gökkuşağına bakarken gözlerim hemen sulanmaya başlıyor ve ev hissi içimi kaplıyor.

"Başardım," diye nefes alıyorum.

"Yaptın. Şimdi git aileni topla. Gitme vakti geldi," diyor baykuş, ona bakmak için başımı çevirdiğimde, sonra alnını alnıma koyuyor ve ötüyor.

Ayakta, dudaklarımda gururlu bir kahkahayla, toprak elementime ağacımın dallarını benim için ayırmasını emrediyorum ve dışarı fırlıyorum. Geçitten adımımı attığım anda tüm başlar bana doğru dönüyor ve gözleri omzumdaki baykuşla benim aramda gidip geliyor. Sonra arkamdaki renkli, güçlü geçidi görüyorlar.

"Başardın," diye fısıldıyor her biri.

"Hadi gidelim," diyorum kocaman bir gülümsemeyle ve bu herkesin sevinç çığlıkları atmasına neden oluyor.

Adamlarım beni milisaniyeler içinde aralarına sıkıştırdı, ama kulak tırmalayan ciyaklama sesiyle geri çekilip şaşkınlıkla bakmaya başladılar.

"Primary, omzunda bir baykuş olduğunu biliyorsun, değil mi?" Cas soruyor.

"Farkındayım. Bana henüz adını vermedi ama bizimle geliyor."

"Seninle konuşuyor mu?" Corentin sanki sonunda aklımı kaçırmışım gibi şüpheyile soruyor.

"Elbette. Bu küçük canavar Tanith'le güçte olduğu kadar bilgide de yarışabilir," diyor Draken kendinden o kadar emin bir şekilde, hepimiz başımızı ona doğru çeviriyoruz ama o baykuşa dalmış durumda.

Küçük kuş omzumdan Draken'ın uzattığı ele zıplamaktan çekinmiyor. Sonra da Draken'in kafasına sokulana kadar manevralar yapıyor. Ejderha adamım kendisine bir tabak hamur işi verilmiş gibi ışıldıyor ama kimseye bir açıklama yapma zahmetine girmiyor.

"Tamam... Bunu evde çözeriz. Hadi gidelim," diye emrediyor Tillman ve beni tekrar geçide doğru döndürüyor.

"En son gitmesi gerekecek, böylece geçtiğinde mühürlenecek."

Adamlarım hem baykuşun zihinlerinin içindeki sesi hem de benim herkesten sonra geçitten geçeceğim düşüncesiyle geriliyorlar ama onlara yüksek dozda güvence gönderiyorum ve her birine başımı sallıyorum.

"Sorun olmaz. Eğer öyle olursa iki saniye arkanda olacağım," diyorum.

Tillman'ın yüzü sert, ama yumuşak gözleri başını sallamadan önce her santimimi izliyor. "Ry, sen ve Nexus'un önden, Codi'nin ve Carrington'ın arkasından gidin. Gaster, Keeper, sonra Lyker'inki. Biz arkadan takip edeceğiz."

Ry parmaklarını Oakly ile birleştirip onu kendisiyle birlikte ön tarafa sürüklerken nefesimi tutuyorum. En ufak bir korkusu ya da gerginliği yok, bana bir öpücük kondurup el sallıyor ve koca adamıyla birlikte geçitten geçip gidiyor.

Ailemin her bir ferdinin geçişi göğsümdeki sıkışıklığı gevşetiyor ve diğer tarafta iyi oldukları bilgisine tutunuyorum. Evlerinde ve güvendeler.

"Tamam, Draken, sen ve kuş," diyor Tillman ve yuhalamalarla karşılaşıyor.

"Bu *kuş* istese seni yiyebilir." Draken bana hızlı ve ateşli bir öpücük vermeden önce kıkırdıyor. "Diğer tarafta görüşürüz, küçük gezgin."

O ve yeni baykuşumuz sorunsuzca geçerken göz kırpmasıyla eriyorum, sonra gölgelerin içine çekiliyorum.

"İnanılmazsın, Primary."

"Sen de öylesin," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru eğilirken.

Karanlık, alaycı bir kıkırdamayla beni ağzımın kenarından öpüyor, sonra geriye doğru geçidin içine düşüyor. Kahkahasının zaman içinde kaybolduğunu duyabildiğime yemin edebilirim. Bilinçsizce sese doğru eğildiğimde kaya gibi sert bir göğüs beni durduruyor ve çenemin eğilmesiyle tatlı bir bardak viskinin içine düşüyorum.

"Prenses."

"Ekselansları."

Yumuşak gülümsemesi kalbimin kaburgalarımaya çarpmasına neden oluyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma koyduğunda neredeyse uçup gideceğim.

"Bir dakika sonra görüşürüz," diye mırıldanıyorum yüzündeki ifade karşısında yanaklarım kızarıırken. Aç gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve kolum, o geçide doğru geri çekilene kadar elini tutmak için uzanabildiği kadar uzanıyor.

Son olarak, nazik devim elini boynumun arkasına doluyor ve alnımızı birbirine bastırıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum Will. Bugün yaptığın, başardığın her şey nefes kesiciydi. Kendinle gurur duymalısın."

"Öyleyim. Gerçekten öyleyim."

"Güzelsen," diyor sessizce, beni öyle şiddetli öpüyor ki nefesim kesiliyor. "Seni diğer tarafta bekliyor olacağım, küçük

savaşçı."

Dilim o kadar bağılı ki başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum ve o da geçitten geçerken küçük bir kahkaha atarak beni onurlandırıyor.

O adamlar, yemin ederim.

Nefesimi bırakarak ağacımın etrafına son bir kez bakıyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum.

Benim sıram.

"Willow, bekle..." CC yumuşak bir sesle beni olduğum yerde durdurdu.

Sesi o kadar net ki, arkamdan söylediğine yemin edebileceğim için dönüp bakıyorum.

"Ne... Bu ses neden bu kadar farklı geldi?"

"Sana gösterebileceğim bir şey var, filia mea." "İki saniye kadar bekleyebilir mi?"

"Elbette olabilir. Bu senin seçimin, kızım. Bu hatıra bana ait bir parça, diğeri ise... ağaca bağlı bir parça. İstemiyorsan görmek zorunda değilsin. Sorun değil," diyor nazikçe, ama hüznü alt tonunu kaçırmıyorum.

Ya bunu görmemi istemiyor ama bunu söyleyemiyor ya da görmek istemediğimden endişeleniyor.

Bakışlarım portaldan gövdeden geriye kalan ve hâlâ seçebildiğim parçalara kayıyor. Sonra da birlikte öğrenerek çok zaman geçirdiğimiz yere. Burada paylaştığımız tüm anılarımıza.

Merakım şu anda içimde bir cehennem gibi yanmıyor olsaydı bile, yine de onun bu parçası her neyse onu isterdim.

"Göster bana."

Beş

CC

Sekiz Yıl Önce

Hâlâ hayattayken yas tutmak tuhaf bir duygu. Kısa bir süre sonra öleceğinizi bilmek ama bunu sevdiğiniz herkese söyleyememek. İki yüz elli iki yıllık hayatımın iki yüz otuz yedisinde bugünün öleceğim gün olduğunu biliyordum. Sadece bu süre zarfında nasıl bir maceraya atılacağımı bilmiyordum.

Ayaklarım verandaya çarptığında gözlerimi kapatarak dışarı çıktım.
Son varış noktama kadar birkaç durak daha var.

Güney kanadının kokusu beni karşılıyor ve her ne kadar oyalanmak, olacıklardan kaçmak istesem de kendime izin vermiyorum. Aceleci adımlarla, elimde tatlı kızımın doğum günü hediyesinin bulunduğu kutuya tutunuyorum ve onun kopyası olan söğüt ağacına doğru ilerliyorum. Yemin ederim, çağılayan dallar bile bana doğru dönüyor, Dizlerimin üzerine çöktüğümde neredeyse beni kucaklıyordu. Etkileyici bir şekilde tanıdık gelen bu noktada rahatlamak benim için çok kolay ve yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

Kutu ve ağaç kabuğu.

Gaster'ın ve Tillman'ın ruhları bunun onun için olduğunu bilmeliydi.

Avuç içim gövdede bir daire çizerek dolaşüyor ve büyümün titreşimi kalbimdeki çarpıntıyı yatıştırıyor. Noktalarım tepede buluştuğunda, düz bir şekilde ortadan aşağı çekiyorum. Gaster'ın ilk cep boyutu için her zaman öğrettiği kusursuz bir yöntem. Pek çok kez kullandığım bir yöntem. Willow'a diğer tarafta bunu nasıl açacağını öğrettiğim yöntem.

Her zaman ihtiyaç duyduğum ve onun için hazırladığım malzemelerden oluşan çantam, bir battaniye ve bir yastıkla birlikte küçük köşeye yerleştirildi.

Buna ister benim kötü planlamam deyin, ister işlerin onun için ne kadar kötüye gideceğinden habersiz olmam, ama elementleri ve büyüğü ortaya çıktığında güçlerini her gün sınırlamam gerektiğini çabucak öğrendim. Hazırlandığımdan çok daha güçlüydü ve onu Franklin'in etrafında güçleriyle bırakmak çok tehlikeli bir riskti.

Bu boyutu yaparken ilk düşüncem, bir şeye ihtiyacı olduğunda kendi başına açabilmesiydi. Bu işe yaramadığı için, diğer taraf her zaman açık kalıyor ama görünmeyecek şekilde gizleniyor. Orada olduğunu sadece o biliyor ve elektrik çarpıp ölmeden ihtiyacı olduğunda elini uzatabiliyor.

Kutusunu battaniyesinin üzerine yavaşça bırakırken, onu boyutta emeklemeye çalışırken yakaladığım günün anısı zihnimde canlanırken kendi kendime kıkırdıyorum.

Arkasından yaklaştığımda tek görebildiğim ayaklarının dışarıda olduğuydu. Boğazımı temizledim ve ciyaklayarak olabildiğince çabuk geri çekilmeye çalıştı. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve

Gül. Geçemezdi ve eğer geçseydi, bir duvardan sürünerek geçer ve güney kanadında sıkışıp kalırdı.

Benim meraklı kızım. Eğer başarabilseydi bu kadar olurdu. Asla gitmesini sağlayamazdım.

Bu tatlı hatıra gözümünden tek bir damla yaş akıtıyor ve boyutu tekrar kapatmadan önce aceleyle siliyorum.

Bugün daha sonra bulacak.

Onun ağacından uzaklaşmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Bunun ona vedam olduğunu bilmek beni o kadar derinden yaralıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Ağaça bir kutu bulmaktan daha iyi bir vedayı hak ediyor.

Cebimde vızıldayan iletişim cihazımın sesi beni zihnimden uzaklaştırıyor ve bir kez daha sıırıslık olmuştum yanaklarımı temizliyorum, sanki biri beni telefonumdan görebilirmiş gibi.

Tam zamanında.

"Dillon," diyorum.

"Orien. Bana fikrini değiştirdiğini söyle."

"Keşke bunu sana söyleyebilseydim. O hazır mı?"

"Evet. Seni yakaladığına inanıyor. Bu bir pusu olacak. Bunu haftalardır planlıyor ve yanında küçük bir ordu, Ale ve kutsal emaneti getiriyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyor sesi titreyerek.

"Biliyorum... Çocukların kaçmasını mümkün mü kıldın?"

"Yaptım. Zaman pencereleri küçük ama bunu kullanacaklar. Üçü de akıllı çocuklar. Hırsızlardan daha kalın. Bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Onlar için mi?"

"Bunu yapmamın pek çok nedeni var. Bunlar sadece bir tanesi. Kaderlerini kesin olarak bilmiyorum, sadece bir itmeye ihtiyaçları var."

"O zaman bunun sebebi ne? Bir şeye ihtiyacım var Orien. Onu içeriden çökertmek için yıllarca birlikte çalıştık. Yardım edemem ama her şeyi bir kenara atıyormuşsun gibi hissediyorum. Bunun senin çöküşünden başka bir şekilde sona ereceğini sanmıyorum," diyor, şaşkınlığı ve öfkesi kırık sesinden sızıyor.

"Hiçbir şeyi bir kenara atmıyorum ama benim zamanım geldi eski dostum. Önüme konulan tüm parçaları yerleştirdim. Zamanı geldiğinde yerime bir başkası geçecek."

"Kim?"

"Zamanla anlayacaksın."

Uzun, gergin bir duraklama ve ardından çok iyi bildiğim derin bir iç çekiş. Yapılması gerekenin bu olduğunu kabul etti. Anlamasa bile.

"Sonrasında ne yapacağım?" diye soruyor usulca.

"Yaptığın şey. Sen ve Pran diğerleri farkına varmadan mümkün olduğunca müdahale etmeye devam edin. Hayat bir süreliğine durmuş gibi hissedecek ama sonunda her şey anlam kazanacak."

Boğazını temizleyerek kapatmaya çalıştığı burnunu çekişini duyuyorum ve içimde bir yumru oluşuyor.

"Teşekkür ederim, Orien. Bizim için yaptıkların için."

"Bana teşekkür etmeyin. Hepinizin katlandığı şeyler ve feda etmek zorunda kaldığınız şeyler için çok üzgünüm. Eğer her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim."

"Biliyorum yapardınız, ama şunu bilin ki sonrasındaki hiçbir şeyi değiştirmezdik. Onları kaybetmek..." Duraklıyor ve ben de gözlerimi sıkarak onun hayali acısıyla nefes alıyorum. "Uzun, çok uzun iki yüz küsur yıl oldu dostum. Ama bu süre zarfında yapmak zorunda kaldıklarımızdan pişman değiliz. İntikam ihtiyacımız senin sayende krallığa karşı bir sorumluluk duygusuna dönüştü. Sana ve senden sonra gelenlere olan sadakatimizi her zaman onurlandıracağız. Bunun için hala yemin ediyorum."

"Yolundan ayrılma, Dillon. O yol seni gitmen gereken yere götürecektir," diye fısıldıyorum, zaman ölçerime bakarak. "Benim zamanım geldi."

"Güle güle Orien."

Sinyal kesildiğinde iletişim cihazını alnıma götürüyorum ve ağır bir veda nefesi alıyorum. Zamanında çok fazla arkadaş edinme lüksüne sahip olmadım, ancak sahip olduğum inanılmaz az sayıdaki arkadaş benim için çok şey ifade ediyor.

Çok olağandışı ve öngörülemeyen koşullarda bulunmuş olsalar bile.

Gaster'la birlikte yarattığımız şahesere son bir kez bakmama izin veriyorum ama kendimi şımartmaya fırsat tanımıyorum. Olması gerekenden daha fazla kalırsam, buradan ayrılamayabilirim.

Omuzlarıma yüklenen her yükümlülüğün canı cehenneme deyip çekip gidebilirim. Willow'u buraya getirme ve annesinde saklama senaryosunu yarattığımda kendimi dizginlemek yeterince zordu. Görüşüm bana bu karardan sonra oluşacak yolları gösterdi ve hiçbiri risk almaya değmezdi.

Ayrıca, Iris'in beni öbür dünyada öldürebileceğinden korkuyordum.

Bunun gerçekten mümkün olup olmadığından emin değilim, ama eğer mümkünse, bunu başaracak kişi o olacaktır.

Saatimin sonunda çalan gürültüsü beni gözlerimi sıkıca kapatmaya zorluyor. Gürültü beni bütününüle yutuyor. Kulaklarımdaki uğultuyu ve düşüncelerimi bastırıyor.

Gitme zamanı.

Nakil aracım beni Elementra'nın dokusunda son bir kez dolaştırırken, sihrim beni sevgi dolu bir kucaklamayla sarıp sarmalıyor. Dışarı çıkıp yapının gri canavarlığıyla yüzleştiğimde koruyucu bir zırh gibi vücudumu sarmalıyor.

Bu gizli yerleşkeyi imgelemlemlerimde o kadar çok gördüm ki, içini ve dışını avucumun içi gibi biliyorum. İllüzyon duvarını, her kattaki her odayı biliyorum ve kapıdan ağaç sınırına ulaşmak için kaç adım gerektiğini size söyleyebilirim. Dillon'a, kız kardeşimin tek başıma bir görevde potansiyel bir isyancı noktasını kontrol edeceğimi söylediği tohumları ekmesini söylemek yeterince kolaydı.

Tam bu noktada. Tam bu zamanda.

Omuzlarımı dikleştirerek yerleşkeye açılan tek kapıya doğru yürüyorum.

Şirketim beni bekliyor.

Boş giriş kapısından içeri girdiğimde beni sessizlik karşılıyor. Küçük alanda yankılanan tek ses ayak seslerim oluyor ve ben durup gerçek olmadığını bildiğim duvara bakarken gürültü kayboluyor. Hava o kadar yoğun ki, diğer taraftan buraya yayılan gerilim neredeyse bir sis oluşturuyor.

Hakkında uyarıldığım küçük ordu nefesini tutmuş, beni kuşatmak için pozisyon almış durumda ve Efendileri de onların arasında bekliyor olacak.

Onlar hazırlandı, ama ben de hazırlandım.

Duvara doğru ilerlediğimde illüzyonun tenimi çekmesi istilacı ve yanıltıcı. Kollarımda ürpertici şişlikler oluşmasına neden oluyor ama yüzümü nötr ve nefesimi sabit tutuyorum.

Onları hissediyorum, tam olarak göremediklerimi bile.

Gerçekten sadece benim için bir ordu getirmiş.

Koridorlarda asi üstüne asi var. Uсталık üyeleri. Hediyeleri ve yüzeydeki elementleriyle hazır bekliyorlar. Her odada daha da fazlası var. Ön saflar düşerse ortaya çıkmaya hazır ve istekliler.

Ve bazıları olacak.

Düşüyor olabilirim. Ama savaşmadan düşmeyeceğim.

Bakışlarım onların üzerinde çok az geziniyor. Herhangi bir özellik ya da yüz hatırlama zahmetine girmiyorum. Onlar için burada değilim. Saatin adamı koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı doğru ilerliyor.

Sanırım büyük girişini yapıyor.

Merdiven boşluğunu kapatan ekip ayrılırken nefesimi sabit tutuyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum. Onunla ilk kez birlikte olmuyorum ama ilk kez yüz yüze geliyorum. Bu farklı bir şey. Kötü bir farklılık.

Enerjisi çok daha karanlık.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Kahin."

"Görüyorum ki bugün isimler yerine unvanlar var," diye küçümseyerek alay ediyorum.

Boktan, hiçbir işe yaramayan oğlu dışında maskenin arkasındaki adamın kim olduğunu bilen tek kişi olduğum gerçeğinden nefret ediyor.

"Korkarım yeterince uzun değil, yine de itiraf etmeliyim ki sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel." Gerginlik boğucu bir hal alırken iç çekiyorum.

Parmaklarını önünde birleştirerek mırıldanıyor. "Söyle bana, seni bir tuzağa düşmene izin verdiğini bile göremeyecek kadar yaratıcına körü körüne sadık kılan yeteneğin mi yoksa başka bir şey mi?"

"Körlük, yani cehalet için yalvardığım çok oldu ama bu duam hiçbir zaman kabul olmadı. Gördüğüm şey

Olacakların olası ip uçlarıdır. Hediye üzerine bahse girmem, sevgili Summum-Master."

Soğukkanlılığını korumakla ünlüdür, bu yüzden onun küçük ürkekliğini yakaladığımdan emin olmak için bir gösteri yapıyorum. Omuzlarındaki en ufak bir kıpırdanmaydı ama gördüm.

"O zaman bana katıl. Bu yorucu dansı bırak ve yanımda dur. Birlikte bu diyarı olması gerektiği gibi şekillendireceğiz. Benim gerçek hükümdarlığım, özverili yükümlülüklerinizden kurtulabilirsiniz. Arzu ettiğiniz ve seçtiğiniz bir Nexus'a sahip olabilirsiniz. Bizim gibi erkeklerin yapması gerektiği gibi istediğinizi yapabilirsiniz."

"Karşılığında beni kontrol edeceğinizi, köleleştireceğinizi unutuyorsunuz. Ayrıca bu diyarın tarihini de büyük ölçüde unutuyorsunuz."

"Ailenin çaldığı ve kirlettiği tarih," diye homurdanıyor.

"Ailemin seni korumak için yeniden yazdığı tarih," diye
bağırıyorum, soğukkanlılığımı kaybederek. İkimiz birbirimize
bakarken koridorda hafif dalgalar gibi gergin kaymalar oluyor.
Göğüslerimiz eşzamanlı olarak yükselip alçalıyor, ikimiz de sırlarımızı
yüksek sesle söylemenin eşiğindeyiz
saklıyoruz.

"Seçiminizi yapın," diye homurdanıyor.

"Uygun. Bir seçim..." Nefes alıyorum, hava elementimi ellerime
çağırıyorum, hazırlanıyorum. "Her zaman onu seçeceğim."

Onun sadece benim yaratıcım olmadığını çok az biliyor.

Ben Iris'i seçtim.

Eryken'i seçtim.

Ben Tilly'i

seçtim.

Seçtim ama başarısız oldum. Bu sefer başarısız olmayacağım.

Aurora'yı seçiyorum.

Elementra'yı

seçiyorum. Willow'u

seçiyorum.

Her zaman Willow'u seçeceğim. Diğerlerinin üstünde.

Ustalık üyeleri onun emriyle elementlerini ve armağanlarını serbest bırakırken odanın her yerinde güç patlıyor. Ellerimi ceplerimden çıkarıp, biriktirdiğim şiddetli hava akımını serbest bırakıyorum. İlk bir avuç saldırgan gürleyen çatırtılarla hücrelerin duvarlarına ve cam bölmelerine çarpıyor ama ikinci dalga içeri atlamakta tereddüt etmiyor.

Nefes al. Uyanık kalın.

Çevik olun. Parmak uçlarınızda.

Tilly'nin komutları tekrar tekrar kulaklarımda çınlarken, ben de onun içime işlediği akıcı zarafetle dönüyorum. Ben ve Aurora. Çocuklar, Willow. Bu öğretiler çokça aktarıldı ve zihnim onun sesine odaklanırken kalbim çılgınca çarpıyor.

Dönebildiğim ve kaçabildiğim her şeyden kaçarken, elementim etrafımda bir çılgınlık içinde çırpınıyor. Acımasız akımlarla saldırıyor ve kesilmeden dakikalar önce boğazlardan körükler çıkarıyor. Bu, asla serbest bırakmadığım gücümün korkunç bir göstergesi, ama bu benim son direnişim.

Omurgamı kırbaçlayan her sarmaşık darbesi ya da geldiğini görmediğim bir taşın yüzüme çarpması, gözümü yıldızlardan kaçırmama neden oluyor. Benden kaçmak isteyen acı dolu çığlıkları ne kadar tutmak istesem de yapamıyorum. Hiç bitmeyen saldırı çok acımasız ve bedenimin acıyı dindirmek için bir yola ihtiyacı var.

Bacaklarım beni ayakta tutmak için mücadele ederken sertçe sallanıyorum ve birinin ateş topunun önünden zar zor eğiliyorum. Yanmış saçlarımin kokusu ciğerlerime doluyor ve almaya çalıştığım düzensiz nefesleri alıyor.

Dizlerim kemik kıran bir gümbürtüyle beton zemine çarptığında anlıyorum... zihnim ve kalbim yorulmasa da bedenim yoruluyor.

Kahretsin, işte bu.

Gözlerimle odayı izliyorum, aynı hızla parmak uçlarımdan hava fışkırıyor ve isyancıların sayısı artmaya devam ediyor.

Üzerimi kaplayan çok sayıdaki yaradan kan akarken içimde kalanları toplayarak son emrimi gönderiyorum.

Kırılan kemiklerin, çığlıkların ve parçalanan camların sesi göğsümden fışkıran savaş çığlığıyla bastırılıyor. Avuçlarımı açtığımda, elementim içimden fışkırıyor. Yaklaşmakta olan kalabalık her yöne uçuyor, ama hemen arkalarında bekleyen daha fazlası var.

Kollarım bir anda vücudumu hazır olduğumdan daha hızlı aşağı çeken taş bloklarla kaplanıyor ve göğsüm yere öyle sert çarpıyor ki nefesim kesiliyor.

Gözlerimi sıkarak kapattığımda, yemin ederim ki odada duyabileceğiniz tek şey yırtık pantolonla umutsuzca çizmeye çalışmam. Tıpkı diğer tüm

Nefes alışım ayak seslerine karıştığında az önce yaşanan kaos sona eriyor.

Kollarımı kaplayan taşa beni kaldırması için kuvvetle komut verildiğinde inliyorum ve ani hareket boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

"Çok daha fazlası olabilirdin," diyor Summum-Master başımda dikilerek.

"Sen de yapabilirdin," diye mırıldanıyorum.

Bakışlarımı tutarak elini uzatıyor ve sadık hizmetkârı Dr. Ale, göz ucuyla seçebildiğim bir şişeyi ona uzatıyor.

Hediyeleri çalmak için geliştirdikleri küçük karışım. Yan etkilerine şahit oldum. Zihnimin gözünde gerçekleşmesini izledim. O küçük parlayan beyaz şişe tatlı ve masum görünebilir ama yok edilmezse bu diyarın ölümü olacak.

Bugün hediyemi alacak olması, bunun kolay olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Ruhumun son zerresine kadar ona tutunacağım.

Bakışlarımdaki meydan okumayı görüyor ve bir an için gece yarısından daha siyah olan gözlere dalıyorum. Bu diyarda lanetlediği zalimlik yüzünden renkleri bozulmuş ama daha önce nasıl göründüklerini hatırlıyorum.

Bir zamanlar korku dolu olan açık kahverengi.

"Son bir sözün var mı?" diye soruyor şişeyi dudaklarımdan arasına sıkıştırırken.

Boğmak için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum. Sadece ağızma o kadar çok ittiği için değil, neredeyse tüm şişeyi yutuyorum, aynı zamanda manzara da beni içine çekiyor.

"Seçimler yapıldı ve bunlar yolu değiştirdi."

Elementra'nın sesi kalbimin kabarmasına neden olurken, zihnim Summum-Üstadı gelmeden önce yaşananların gerçeğini canlandırıyor.

Bugün

kazanamayacağım.

Ama o da

kazanamayacak.

"Teşekkür ederim, Elementra."

Gözlerim bulutlu görüntüsünden arındığında, Summum-Master'ı elinde artık boş olan şişeyle merakla bana bakarken buluyorum. Konuşmak için ağızımı açtığımda acı göğsümü kesiyor ve acı dolu bir öksürükten başka bir şey çıkmıyor.

"Sen... sen," diye kekeliyorum, kelimeleri çıkarmak için çok uğraşıyorum.

Büyük bir şok yaşıyorum, parmağından boş şişeye su fışkırıyor ve sonra şişeyi ağzıma bastırıyor. Şu anda bana verebileceği daha kötü bir şey yok, bu yüzden isteyerek içiyorum. Başarısızlığını yüzüne vurabilmekten başka bir sebep yok.

"İhanete uğradın," diyebildim sonunda.

"Affedersiniz?" diye soruyor omuzlarını dikleştirerek.

"Bu normal bir karışım değil, bir ana malzemenin tamamıydı."

"Yalancı," diye homurdanıyor ve yüzü bana birkaç santim yaklaşıp kollarını kaldırıyor.

"Bunun ne anlamı olabilir ki? Bana hangi karışım verilseydi canımı alırdı. Ama artık biliyorsun, hediyesi hiç alamayacaksın çünkü alacak bir hediye olmayacak."

Boğazımdan kopan bir dizi öksürük, onun geriye sıçramasına ve dik durmasına neden oluyor. Omuzları içinde yanan öfkeyle zıplarken tamamen tatmin olmuş bir şekilde onu izliyorum.

"Ne yaptın sen?" diye bağılıyor ve topukları üzerinde dönerek en güvendiği bilim adamıyla yüzleşiyor.

"Efendim, ben... Ben..."

Summum-Master ona doğru maksatlı ve ölümcül adımlarla ilerlerken söyleyeceği her neyse duymak için zaman kaybetmiyorum.

Elementra, lütfen beni şimdi bırakma.

Eğer bana bir seçenek verilseydi, burada ölmeyi seçmezdim.

Hava elementimi geri çağırarak dua ediyorum ve vücudumun etrafındaki taşı olabildiğince sert itiyorum. İlk çatırtıda, vücudumdaki tüm gücü kullanarak kollarımı kaldırıyorum ve elementimi tekrar dışarı iterken aynı anda onları yere çarpıyorum.

Yeryüzü çakıl taşlarına dönüştüğünde, bedenim havanın patlamasıyla geriye doğru uçuyor. Ben koridorda süzülüp illüzyon duvarına çarparken, patlama Summum-Master'ı yuvarlanmaya gönderiyor.

Geriye doğru kaymaya devam ederken başım beton zemine çarpıyor ve kulaklarımdaki uğultu anında başlıyor. Duvarın diğer tarafından gelen bağıriş seslerini bastıracak kadar yüksek değil.

Kendimi yukarı itiyorum, titreyen kollarım ve bacaklarım beni taşıyacak gücü bulamayınca tökezleyerek geri iniyorum. Kapı ile aramdaki beş metrelik mesafe bir mil uzunluğunda gibi görünüyor, ama yine de sürünüyorum.

Sürünebildiğim kadar hızlı ve sert sürünüyorum.

Avucumun her kayışında, dizimin her kayışında sinir uçlarıma tarifsiz bir acı yayılıyor ve gözlerimden çaresizce yaşlar akıyor.

Vazgeçme, Orien. Birkaç adım daha.

İt. Kendini it.

Sen de oradasın.

Kalbimin ve ruhumun her zerresiyle çeliği iterken kapıdan düşüyorum, yüzüm çimlere çarpıyor. Güneş tenime değdiği anda hiç vakit kaybetmiyorum.

"Beni ona götür," diye emrediyorum büyüme.

Mutluluk dolu, kısacık bir an için karanlık beni bütünüyle yutuyor.

Işık kapalı gözlerimi delip geçmeye çalışıyor ama arkamdaki sert yüzey hızla çarpan zihnimi ve kalbimi yatıştırıyor. Ormanın, yağmurun ve bu diyarın pek de hoş olmayan kokusunun tanıdık kokusu beni karşılıyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Ben yaptım.

Gözlerim bir iniltiyle açılıyor ve içim büzüşüp yok oluyormuş gibi hissediyorum. Willow gelmeden önce üzerimdeki kanın bir kısmını temizlemek için titreyen ellerimle cebimden bir bez çıkarıyorum. Gözlerini bana diktiğinde tam bir panik moduna girecek ama en kötüsünü gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Başımı söğüt ağacına yaslayarak, kalan enerjimi kullanarak etrafıma uzanıyorum ve hediyesini gövdesindeki cep boyutundan çekiyorum. Kutusunu kanımla kirletmemeye dikkat ediyorum ve gözlerimi tekrar kapatıp acıyla nefes alırken kutuyu yavaşça yanımda yere bırakıyorum.

"Elementra?"

"Evet, Kahin."

"Senden bir iyilik daha istiyorum. Lütfen."

"İstediğim her şeyi ve daha fazlasını başardın. Ne istersen iste, Orien Caduceus Vito."

"Onu bırakmaya hazır değilim, tamamen değil. Ne kadar büyüdüğünü görmek istiyorum. Onun ve çocukların ne hale geldiğini. Görebilme şansına sahip olduğum küçük parçalar yeterli değil. Onların hayatlarının bir parçası olmak istiyorum. Daha fazlasını istiyorum" diyorum, acı her parçama ve gerçekliğime yayılırken hıçkırarak ağlıyorum.

Gerçekten ölüyorum. Hepsini terk etmek zorunda kalacağım.

Kendimi daha iyi hazırladığımı düşünmüştüm ama bu safça bir varsayımış.

Elementra'nın gücü üzerime çöküyor, sadece beni sakinleştiriyor çünkü o bile çoktan başlamış olan şeyi durduramıyor ve ben onun ev, rahatlık hissinin tadını çıkarıyorum.

"İsteğiniz bir kararla birlikte geliyor. Hangi seçimi yaparsan yap, seni onurlandıracağım."

Onun uhrevi özü zihnime akıyor ve önümdeki seçenekler netleşiyor.

Babasından daha büyük bir canavarın onun hayatına girmesini dehşet içinde izliyorum. Yemin ederim, kendimi ona yaşattıklarını izlemeye zorladıkça kalbimin durma sürecini hızlandırıyor. Boğazımın arkasındaki safra yanıyor ama o yalnız kalmasın diye buna katlanıyorum.

Taşı vermeden onu burada bırakırsam başına neler geleceğini ve ona ne olacağını göstermeye devam ediyorum.

Öteden ne yapmama izin verileceği gösterildi. Sonra...
diğer seçenek.

Kederinden ve ruhunun parçalanmasından sonra, taşı kaçmak için kullanacak.

Saklanmaya gidecek.

Elementra'ya ulaşması çok çok sonraları olacak ve onun ve çocukların olası yollarına dair gördüklerimin hiçbirisi gerçekleşmeyecek. Gerçek Nexus bağı hala orada olacak ama hiçbir şey olabileceği gibi olmayacak.

Diğer bağları. Kardeşi.

Her şey farklı olacak. Her yol değişecek.

Ama asla zarar görmeyecek. Asla incitilmeyecek. Asla kendi iradesi dışında bir şey yapmaya zorlanmayacak.

Franklin onun kanını daha fazla toplayamayacak.

Güvende olacak.

Kutusunu yanımdan alıp kapağını açıyorum ve taşını görebilmek için zarfını yana kaydırıyorum.

"CC! Aman Tanrım. Siktir. İyi misin?"

Sanki sadece benim düşüncelerim onu çağırmış gibi, en büyük nimetim dizlerinin üzerine çöküyor, elindeki kutuyu bırakıyor ve yanımda çığlık atıyor. Titreyen parmaklarıyla yediğim dayağın izlerini takip ediyor.

"Ne oldu?"

"Her şey yoluna girecek, *filia mea*."

"Kesinlikle öyle görünmüyor, CC. Bu da ne?" diye çığınca mırıldanırken cep boyutuna uzanıyor ve çantayı kapıp çıkarıyor.

İki şifa şişesinin kapağını açıp dudaklarıma götürdüğünde, işe yaramayacaklarını bilmeme rağmen onları reddetmiyorum. Onlar kesinlikle kullanabileceğim küçük bir ev tadı.

"Ben ne yapıyorum? Neye ihtiyacın var? Kahretsin, bu hiç iyi görünmüyor." Benim için endişelenmeye devam ediyor ve ben de elimi uzatıp onunkini yüzümün etrafından nazikçe kavıyorum.

"Beni dinle, *filia mea*," diye mırıldanıyorum ve onun yaşıyan gözleri benimkilere dikiliyor. "Fazla vaktimiz yok, bu yüzden zor şeyleri aradan çıkaralım, sonra zamanımızı birlikte geçiririz, tamam mı?"

"Neden fazla zamanımız yok?"

"Nedenini biliyorsun, tatlı kızım," diyorum kalbine dokunarak. "Bunu hissettiğini biliyorum."

"Lütfen hayır. Sadece kötü bir mide ekşimesi," diye ağlıyor ve ben de homurdanarak onun bana ters ters bakmasına neden oluyorum.

"Keşke bu doğru olsaydı."

Daralmış gözleri tam önümde kırıldığında kalbim yarıyor. Derin, göğsünü kabartan hıçkırıklar vücudunu yırtıyor ve tek yapabildiğim göğsüme düşerken onu sıkıca tutmak oluyor.

"Bazı konularda sana karşı tamamen dürüst olmak için tek bir fırsatım var Willow ve bunu şimdi yapmam gerekiyor. Kararımı vermem gerekiyor ama bunu sensiz yapmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, ayağa fırlıyor ve gözlerinden akan bitmek bilmeyen yaşları silmeye çalışıyor.

O hüzünlü gümüş uçurumlara dalıyorum ve her şeyi onun için ortaya döküyorum.

Her kelimemde kalbinin kırıldığını hissedecek kadar dürüstüm ama şu anda ona yalan söyleyemem. Kazanabileceği, vazgeçebileceği, kaybedebileceği ve feda edebileceği her şeyi bilmesi gerekiyor.

Yine de Elementra'dan gelecek iyi şeylerle başlamıyorum. Bunu yaparsam, onun önüne bir havuç sarkıtıp, onu elde etmek için katlanmak zorunda olduğu şeyle havucu koparmaktan korkuyorum.

Bu yüzden ilk seçenikle çok yakında hayatına girecek olan canavarla başlıyorum. Ona yaşatacağı karanlık travmayı ve gerçeği anlatıyorum.

Ancak bundan sonra ona Elementra'daki ailesinden bahsediyorum.

Sonra ona ikinci seçeneği ve bundan bekleyeceği her şeyi anlattım.

Kontrol edilemeyen gözyaşları içinde bir kez daha kollarıma düştüğünde, bunu birçok kez yapmak zorunda kaldığımı düşünmeden edemiyorum. On iki yıldır onun küçük bedenini yıkılmış bir halde tutuyorum. Kızının kalp kırıklığını izlemek asla kolaylaşmıyor.

Küçük kızımın umutsuzca hak ettiği huzura kavuşması için çok hazırım.

"Neden bunların hiçbirisi için burada olmayacaksın?"

Hıçkırıyor. Cevabı biliyor ama itiraf etmiyor.

"Bana ölümcül bir zehir verildi. Buna Öz Zehiri deniyor," diye fısıldadım.

"Ama zehirlerin tedavisi vardır. Sana bir çare bulabiliriz," diyor heyecanla, zıplamaya çalışıyor ama ben elini tutuyorum.

"Bu tedaviler kolay bulunmuyor kızım. Hazırlanmaları günler alıyor ve bu bir süredir yasaklanmış bir ilaç. Ama tabii ki yasalara uymayanlar her zaman olacaktır."

"Bunun değişmesi gerekiyor. Her şeyin. Ne zaman ve ne olursa olsun hazır olmalılar. Ve yasaları bu derece çiğneyenler ölmeli." Kanımda dolaşan zehir kadar büyük bir zehirle tükürüyor.

"Katılıyorum, *filia mea*."

Ruhumun yavaş yavaş ondan kopmaya başladığını hissetmenin acısı ve onu çoktan sarmış olan kederiyle vücudu titrerken gözlerini sımsıkı kapatıyor. Ben de aynı acıyı yaşıyorum ama onun yaşadıklarını izlemek çok daha kötü.

Keşke hepsini alabilsem.

"İlk seçenek," diye o kadar sessiz fısıldadı ki onu zar zor duydum.

"Ne?"

"İlk seçeneği seç." "Willow-"

"Hayır. Söylediğiniz her şeyi anlıyorum. Beni korumaya çalışıyor olabilirsiniz ve ben bir hapishanede tutuluyor olabilirim ama saf değilim. Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyorum. Ne olacağını biliyorum. Bunu kabul ediyorum." Sözlerinin sonunda kırılıyor ve bana göstermeye çalıştığı cesur yüze ihanet ediyor.

"Bu yolu seçmek zorunda değilsiniz. Bu yüzden bize seçenekler sunuluyor. Buna katlanmak zorunda değilsin, *filia mea*," diye mırıldanıyorum gözyaşlarım beni boğarken.

"Anlıyorum ama bundan sonra sahip olacağım hayat daha tatmin edici olacak. Ruhum bunu biliyor. O hayat bana istediğim her şeyi getirecek. Oraya ulaşmak için sadece hayatta kalmam gerekiyor.

"Diğeri... Her zaman saklanıyor. Her zaman omzumun üzerinden bakıyor. Her zaman yalnız. Her zaman korkmuş. Evet, birinci seçenekte de bunları yaşayacağım ama en azından daha kısa sürecek ve beklediğime değecek. Eğer bana güvende olmak dışında neden ikinci seçeneğin daha iyi olduğunu açıklayabilirsiniz, onu seçeceğim."

Yeterince iyi bir sebebim yok. Tek sebep bu.

Birinci seçenekte resmini çizdiğim erkeklerin, ikinci seçenekte bulunduğu erkekler olmayacağını ona söyleyemem. İkinci seçenekte, ruhen onun olacaklar, ama asla razı olmama sözlerinden çoktan dönmüş olacaklar. Dördü de daha bıkkın, umursamaz ve krallığa karşı görevlerini yerine getirdiklerini hissetmek için vermek zorunda oldukları kararlardan dolayı kızgın olacaklar.

Söz konusu diyarı kurtarmanın ötesinde, dağlar kadar dram olacak.

Potansiyel olarak Elementra'ya ulaşabileceği zamanla birinci seçenekte bekleyeceği sekiz yıl arasında yirmi yıllık bir zaman farkı olacaktır.

"Benim için önemli olan senin güvende olman," diyorum.

Gözyaşları yanaklarından ve boynundan aşağı süzülürken bana usulca gülümsüyor. "Sana söz veriyorum, savaşacağım. Pes etmeyeceğim. Eve tek parça halinde döneceğim."

Hıçkırıklarımı daha fazla tutamadığım için titreyen bir nefes alıyorum. Gözlerimin önünde, altı yaşındaki küçük kızım büyümüş, on sekiz yaşında, hayatını değiştirecek kararları mantıklı ve kararlı bir şekilde alan bir kadın olmuştu.

*Nefret
ediyoru*

m.

*Bayıldı
m.*

Elementra'yı siktir et, onu çok özleyeceğim.

Tekrar taşına bakarak parmaklarımı nazikçe üzerinde gezdiriyorum.

*"Söyle bana, Kahin. Bu hediye bugün için mi yoksa
başka bir gün için mi?" "Başka bir günün."*

*"Pekâlâ. Kalan zamanınızı kızınızla geçirin. Eve dönme vaktiniz
geldiğinde geri kalanıyla ben ilgileneceğim."*

Gücü Willow ve benim etrafımda dönerek ikimizin de derin bir iç çekmesine neden oluyor ve ben de kolumu ona sokulması için uzatıyorum.

Dakikalar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor gibi görünüyor ama büyüm tenimde çözülürken sonsuza dek sürüyor. Hıçkırıklarını gömleğime bastırmaya çalışsa da Willow'un hissettiğini bildiğim, acı dolu birkaç dakika.

Parmaklarındaki güce odaklandığımda, sıkıdığı parmakları beni yere bağlı tutuyor. Yumruk haline gelip kalbimin üzerinde durmaları, beni yere bağlı tutan rahatlatıcı bir ağırlık.

Ciğerlerimden uzun, gürül gürül bir nefes çıkıyor ve onunla birlikte tüm hava bedenimden boşalıyor. Elementim ayrık dudaklarımdan akıp söğüt ağacının dallarını uçururken nefes verişim sonsuz gibi görünüyor.

Son rüzgâr da esip geçtiğinde, kalbime bir boşluk yerleşirken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Kendimi hiç şu anki kadar kabuk gibi hissetmemiştim.

"Senin için bir şeyim var. Fazla bir şey değil ama görmeni isterim," diyor Willow kendini yukarı itip hızla yüzünü silmeye çalışırken.

"Bana hiçbir şey almamalıydın, tatlı kız," diye mırıldanıyorum. "Ben almadım. Ben yaptım."

Bana dikdörtgen kutuyu uzatırken, parmaklarımdaki şiddetli titreme onu geri çekmesine ve avucunu kutumun üzerine koymasına neden oldu.

Elini. Elini sıkıp gülümseyerek benim için açması için onu cesaretlendiriyorum.

"Sanatçı olmaktan çok uzağım ama elimden gelenin en iyisini yaptım," diyor yarı şaka.

Kucağıma bıraktığı hediyeye bakarken yüzümde içten bir gülümseme beliriyor. Sonra baraj yıkılıyor.

Söğüt ağacının resmini çizmiş, altında ikimiz varız, etrafımız kitaplarla çevrili. Sayfanın altına da bana yazabileceği en anlamlı mesajı yazmış.

Alemin en büyük babası.

Onun için güçlü olmak ve gözyaşlarımın hızla akmasını durdurmak için elimden geleni yapıyorum ama bana bahşedilen hediye zihnimin etrafından yırtılırken yapamıyorum. Sanki zaman herkesin deneyimlediği normal hızına yavaşlıyor. Görüşle birlikte gelen hafif ağırlık kalkıyor ve kafatasımı boş hissettiriyor. Her renk donuklaşıyor ve sahip olduğum tek parlak nokta o oluyor.

Benim en değerli hediyem ve onun bana verdiği hediye.

"Gelmiş geçmiş en kötü doğum günü sürprizi, göt herif," diye boğuluyor, son anlarda beni güldürmeye çalışıyor. Ki gülüyorum da. Sayılır.

Benden çıkan ses daha çok öksürük ve homurtu karışımı bir ses.

"Aynı fikirdeyim, kızım."

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyor ve gözlerinin içine baktığımda altı yaşındaki tatlı çocuğumun da aynı şeyi söylediğini görüyorum.

Hızla yaşlanan bedenimde sahip olduğum tüm güçle, gözyaşlarını silmek için artık kırıışmış olan elimi yanağına götürüyorum.

"Keşke zorunda olmasaydım. Yine de sonsuza kadar sürmeyecek. Elementra'nın benim için planladığı bir şey var ve isteğimi yerine getireceğine güveniyorum. Ama her zaman seninle olacağım. Kalbinde ve ruhunda, *filia mea*. Sen bana verilen en büyük nimetsin. Sen benim en sevdiğim doğum günü hediyemsin."

"Söylemem gereken çok şey var. Hepsini söylemek için yeterli zamanım yok..." diye inliyor.

"Her şeyi biliyorum. Zaten kalbimde, kızım," diyorum ona usulca. Her şeyi biliyorum ve bu bilgiye sonsuza dek tutunacağım.

Gözyaşları daha hızlı akarken omuzları şiddetle titriyor ama benim cesur, güçlü kızım derin bir nefes alıyor ve kendini olabildiğince sakinleştiriyor. "Teşekkür ederim. Her şey için. Beni kurtardığın için. Beni sevdiğin için. Bana öğrettiğin için. Sensiz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum." Elleri benimkini kavırıyor ve yanağına bastırıyor, beni olabildiğince uzun süre kendine yakın tutuyor.

"Yapacaksın çünkü sen birçok kişinin kızıydın. Zekisin, güçlüsün, kalbin ve ruhun temiz, Willow. Harika şeyler yapacaksın ve seni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Kolumun ağırlığı daha fazla dayanamayacağım kadar artıyor ve o bunu hissedebiliyor. Nazik, yumuşak hareketlerle kolumu kucağıma bırakıyor ve dudakları yanağıma değerken gözlerim yavaş yavaş kapanıyor. Dudaklarımdan en ufak bir gülümseme geçmesini başarıyorum.

"Elementra'ya söyle, oraya vardığında sana bir doğum günü pastası hazırlasa iyi olur. Ben orada değilim diye günümüzü kutlamayı bırakamazsın." Burnunu çekerek sonunu hafifletmeye çalışıyor.

"Onu bilgilendireceğim..." Bedenim ağırlıksızlaşmaya başladığında derin, tıkırtılı bir nefes alıyorum. "Mutlu yıllar, *filia mea*. Seni her şeyden çok seviyorum."

"Seni seviyorum baba."

Onun sözleri ve doğum günü hediyem beni rüzgâra bırakıp ötelere taşıyor.

Altı

Söğüt

Zihnimden kurtulduğumda içimi parçalayan bir çığlık kopuyor.

Her şey o kadar hızlı dönüyor ki, midemin içindekiler acımasızca dönüyor. Baş dönmesi ve feryadımın gücü dengemi bozuyor ve ağacıma doğru sendeliyorum.

Avucum ağaç kabuğuna değdiği anda bedenimin, düşüncelerimin, her şeyin kontrolünü kaybediyorum ve geçmişe geri çekiliyorum.

"Hayır, hayır, hayır. Hayır!"

Çıglıklarım açıklığın sessizliğini yarıyor ve kuşlar güvende olmak için uçarken taşlaşmış ciyaklamalarla karşılık veriyorlar. Ardından gelen sessizlik o kadar rahatsız edici ki kulaklarımı acıtıyor.

İleri geri sallanıyorum, parmaklarımı az önce yattığı yere gömüyorum ve sessizliğin boşluğunu doldurmak için tekrar tekrar lütfen diye mırıldanıyorum.

"Elementra, lütfen. Lütfen onu bana geri ver, lütfen," diye yalvarırken gözlerimden şiddetli yaşlar ve acı dolu çıglıklar dökülüyor.

Bedenim bir dağın ağırlığı altında ezilmiş gibi hissediyor ve ruhum acı içinde çıgılık atıyor. Hiçbir şey doğru gelmiyor.

Her şey yanlış.

Yanlış. Yanlış. Yanlış.

Bugün onun doğum günü.

Benim doğum günüm.

Her zaman kutladığımız gün, sadece ikimiz.

Doğum gününde ölmemen gerekiyor.

Başımı kaldırıyorum ve elim ağaçtaki cep boyutuna giriyor, sonra aynı hızla geri çekiyorum.

"O ölmedi. İmkânı yok. Eğer ölmüş olsaydı, boyutu kalıcı olarak kapanırdı. Evet, aynen öyle. Bu sadece ışınlamanın yeni ve garip bir yoluydu. Doğru ya. O gitmedi. Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu...Elementra, lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyle."

Kulaklarımı ellerimle kapatıp sessizliğin sesini engellerken sallanmam yeniden başlıyor. Bu boğucu.

Bu benim ölümüm olacak.

"Lütfen bana cevap verin," diye bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağıriyorum. "Ben buradayım, Ultima unum."

"Oh, şükürler olsun. Lütfen onu bana geri gönderin. Bundan hiç hoşlanmadım. Bu çok ama çok acımasız bir doğum günü şakası."

"Willow..."

"Hayır, hayır, hayır. Adımı öyle söyleme. Söyleme. O...o gerçekten gitmiş olamaz."

Delilik ve inkâr zihnimin kontrolünü tamamen ele geçirmeye çalışırken ve karanlık her taraftan çökerken bile, gerçeği zaten biliyorum. Bunu ruhumun her gözenğinde, sinirinde, hücrelerinde ve yarığında hissediyorum.

Babam öldü.

O öbür dünyada.

"Öyle. O zaten burada, yanımda. Güvende ve iyi."

"Hayır," diye ağlıyorum.

Dünyam eğiliyor ve beni topuklarımın üzerinde diz çökmekten ağacıma yaslanmaya itiyor. Elimi rahatlatmak için ağaç kabuğunda gezdiriyorum, ta ki elim cep boyutumuza geri dönene ve parmaklarım battaniyemize dolanana kadar. Kumaş, malikânedeki tüm malzemelerden daha yumuşak ve narin liflerin beni onun bir parçası haline getirmesine izin veriyorum.

"Yapman gereken bir seçim var, tatlı Willow."

"Bir tane daha mı? Bugün yeterince zor karar vermedim mi?"

"Verdin ve bunun için çok üzgünüm."

"Üzgünüm," diye alay ediyorum. "Madem bu kadar üzgündün, neden ölmesine izin verdin? Neden beni terk etmek zorundaydı?"

"Bunu bir gün sana açıklamasına izin vereceğim," diyen, gerçek bir anne gibi olan sesi beni bir kucak gibi sarıyor ve dimdik oturuyorum.

"Görecek misin? Onu tekrar görebilecek

miyim?" "Onunla konuşabileceksin."

Konuşmak. Onunla hala konuşabilirim.

Ben alırım.

"Nasıl bir seçim yapmak zorundayım?" Her şeyi yapmaya hazır ve istekli bir şekilde soruyorum.

"Tüm bu acıyı senden uzaklaştırabilirim. Her şeyi durdurabilirim. Şimdilik."

"Nasıl?" Kekeliyorum.

"Doğum günü hediyen, sana bıraktığı. Kısaca açıkladığı gibi, taşın pek çok olasılığı var ve işin çoğunu o yapacak. Ruhuna ihtiyacı olan rahatlamayı vereceğim."

Parmaklarımı söğüt ağacıma mükemmel bir şekilde uyan ahşap kutunun üzerinde gezdirerek yere bakıyorum. Kapağı yavaşça açtığımda narin menteşeler gıcırıyor ve taşa tam olarak odaklandığımda zaten titrek olan nefesim kesiliyor.

Evet, bana zaten göstermişti ama o anlarda gerçekten önemseydiğim son şey bir kolyeye bakmaktı. Ben ona bakmak istiyordum.

Onunla ol.

Şimdi gümüşe sarılmış bu güzel mor mücevher nefesimi kesiyor.

"O... o bunu bana bugün verecekti. Bunun ikinci seçenekten ne farkı vardı?"

"Yapılan tüm seçimler kendinizden daha fazlasını etkiler. Bizim diyarımızdan biri CC'nin ölüm şeklini etkileyen bir seçim yaptı. Bu da onun son anlarını geçireceği yeri değiştirdi. Son anlarını seninle geçirmeyi seçti.

"Aslında sana veda etmek için buraya gelemezdi. Onu asla göremeyecektiniz. Sonuçları değiştiren de bu oldu. Motivasyonlarınız farklı olurdu. Onu görmeden ama yeteneğini bulmadan kaçmazdın. Avlanırdın. Gerçeği öğrenme arzusuyla yanıp tutuşurdun. Onu izlemek, son anlarında onunla birlikte olmak, bu öfkeyi bastırdı ve korkuya dönüştürdü."

Ağzımı tekrar tekrar açıp kapatıyorum. Onunla tartışma ve ona yanıldığını söyleme ihtiyacı çok güçlü. Çok öfkeliyim ve ezildiğim kadar kızgınım da ama kendimi durduruyorum.

Onun haklı olduğunu kabul etmek benim için zor çünkü hiçbir zaman geri adım atan biri olmadım. Ama şu anda tek düşünebildiğim kaçmak. O kadar hızlı ve uzağa koşmak istiyorum ki, asla bulunamıyorum.

"Neden böyle bir şey oldu ki? Buna nasıl izin verebildiniz? Neden ölmek zorundaydı?" Tıkanmış boğazımın ve gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarımın arasından mırıldanıyorum.

Bana bir gün söyleyeceğini zaten söylemişti, ama şimdi bir şeye ihtiyacım var.

"Tüm cevaplarınız bir gün gelecek, Ultima unum. Buna yemin ederim. Yine de sana şimdi söylemeyeceğim, çünkü onun isteğini ve vermesine yardım ettiğin kararı onurlandıracağım. İçiniz rahat olsun, o yine sizinle birlikte olacak ama sizin arzu ettiğiniz şekilde değil."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Bana cevap vermeyi reddetmesi beni varlığımın çekirdeğine kadar keserken her şeyi serbest bıraktım. Onları istiyorum. Onlara ihtiyacım var. Ama aynı zamanda her şeyin durmasına da ihtiyacım var. Tam da bu noktada ölmeden önce daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Lütfen onu götürün."

"Yapacağım. Olmak üzere olan her şeyi bilmen ve anlamın gerek Willow. Her şey sandığın gibi olmayacak."

"Sadece söyle," diye yalvarıyorum.

"CC hiçbir zaman inandığınız gibi elementlerinizi ve büyüünüzü alıkoyma yeteneğine sahip olmadı. Her zaman Memoria Taşı ve ona hükmeden o oldu. Her gün bu şekilde bağlanıyor ve serbest bırakılıyorlar. Bugünden itibaren, serbest bırakılma zamanları gelene kadar bağlı kalacaklar. CC ve ben birlikte onların size dönmeleri için tetikleyicilerini ayarlayacağız."

"Burada benimleyken bunu nasıl yapacaksın?"

Kahkahası ağacımın gövdesinde titreşiyor, vücudumun sıcaklıkla şişmesine neden oluyor ve yere daha fazla gevşiyorum.

"Şimdilik öte dünyada bize geri dönecek. Ancak götüreceği tek şey kutsamalarınız olmayacak. Anılarınız da bağlanacak."

"Benim...benim. Ne anıları?" Fısıldıyorum, dehşete düşmüş bir halde.

"Kendimle, alemle, CC ile ilgili olan her şey. Büyülü olmayan alemden olmayan her şey ve herkes. Her şeyi alacak ve yeniden yazacak, Ultima unum," diyor usulca ve kutuyu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Ne? Hayır. Onu unutamam," diye bağıyorum göğsüm panikle çarpmaya başlarken ve ruhum acı içinde çığlık atarken.

"Sonsuza kadar sürmeyecek. Onlar da zamanla sana geri dönecek. Ruhundaki boşluğu dolduracağım. Seni bir bütün yapan iplikleri yeniden öğreğim."

"Bu konuda hala bir seçeneğim var mı?" "Her zaman bir seçenek vardır."

Hızlanan nefeslerim etrafımda yankılanıyor ve gözlerim ağacımın dallarını izliyor. Omuzlarımda devasa bir ağırlık hissediyorum. Burada yaşadığım her şeyin anıları, burada hissettiğim tüm sevgiler baktıkça su yüzüne çıkıyor. Evimdeymişim gibi hissetmek yerine, kederden başka bir şey hissetmiyorum.

Bu şekilde
yaşayamam. Asla
hayatta kalamam.

"Saklayabileceğim bir anı var mı?"

"Saklamak istediğın özel bir şey var mı?" diye soruyor bilerek.

"Bizim ninnimiz. İkisinin de benim için yaptığı ninni." "Pekala, Ultima unum."

Rahat bir nefes alarak parmaklarımı kucağımda birbirine geçiriyorum. "Ne yapacağım ben?"

"Kutunuzu alın ve cep boyutuna yerleştirin."

Dizlerimin üzerine çökerek, zarar vermekten korkarak kutuyu yavaşça kavriyorum. Saniyeler önce korktuğum şeyin, şimdi sarsılmaz bir kesinlikle, kendimin en iyi parçalarını barındıracağını biliyorum. Ona sonsuza dek değer vereceğim.

Büyünün cızırtısı etrafımda yankılanıyor ve cep boyutumuzun açılışını saklayan gizlilik kayboluyor. Battaniyemize bakıp kutumu üzerine koyarken gözlerim anında yaşıyor. Birçok gece sahip olduğum tek sıcaklık kaynağıydı. Burada CC'nin gelmesini beklerken getirdiğı rahatlatıcı sarılma.

"Gözlerini kapat Willow. Tekrar açıldığında, bu aleml farklı bir gözle göreceksin."

Söylediğini yaparken sert bir nefes alıyorum ve en ham, en saf büyü beni çevreliyor.

Ruhumdaki özenle açılmış delik ağzına kadar dolmaya başlıyor, ama farklı. Kendini tekrar diyor, ama sanki orijinal tasarımla karşılaştırıldığında ucuz bir kumaş kullanılmış gibi.

Son iplik de düğümlendiğinde, vücudumun yoğun bir şekilde titremesine neden olan acı nihayet sona eriyor ama yine de bir şeylerin eksik olduğunu biliyorum. Ezici bir his değil ama çok fazla odaklanırsam göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor.

"Şarkı söyle, Ultima unum. Ben sizi eve çağırana kadar şarkı söylemeye devam edin."

Artık onu sorgulamıyorum çünkü zihnimde tanıdık ama yabancı bir büyü dansı hissediyorum. Kendimi teslim ediyorum.

Elim ağacımın gövdesinde ve ben şarkı söylüyorum.

"Hava, toprak, su, ateş çok parlak, Dört element saf ve doğru.

Soluduğumuz hava, bilge ve tatlı, Toprak güçlü duruyor, ayaklarımızın altındaki toprak.

*Su akar, kırık ve bütün, Ateşin
sıcaklığı ruhu besler.*

Bunları neşe ve sevinçle hatırlayın,

*Element bir olur, dünya berraklaşır." Berrak kelimesi
dudaklarımdan geçerken, zihnim yanıt veriyor.*

*Yoğun bir sis beynime doğru ilerliyor ve kaydettiğim tek şey o
olana kadar üzerime yapışıyor. Zamanın anlamı önemsizleşirken
hiçbir düşünce, ses ya da kesinti yok.*

*Kolumda şiddetli bir şok hissediyorum ve gözlerim açılırken elimi
geri çekiyorum.*

*"Ne oluyor be?" Yine uyuyakaldım ve fırtınaya yakalandım mı diye
ağacımın etrafına bakarak mırıldanıyorum.*

Kahretsin, sanki yıldırım çarpmış gibi hissettim.

Söğüt ağacım elimi ve zihnimi o kadar nazikçe serbest bırakıyor ki, sanki kendimi zorlukla ayakta tuttuğumu biliyor. Dallar belimi sarıyor ve kendimi dengede tutmak için tek yapabildiğim parmaklarımı yaprakların arasında gezdirmek oluyor. Damarlarımda akan elektrik gibi hissettiğim anları takip eden anlar ortaya çıkmaya başlıyor ve nefesimi tutarak zaten aşına olduğum bir anıyı izliyorum.

Aslında o gün koştum.

Franklin'in doğum günü sabahıma sekiz torba kanımı alarak başlamasına öfkelenerek ağacımı terk ettim. Ondan sonra çok yorulmuştum, biraz kestirdim. İşte burada anılar değişiyor. Hatırladığım şey ağacıma gidip tekrar uykuya dalmaktı.

Gerçek, CC'ye olanlardı.

Memoria taşının anılarımı almasından sonraki diğer her şey, her zaman hatırladığımla aynı kaldı.

Kan aldırmanın verdiği baş dönmesi ve sersemlik nedeniyle Franklin'in bana o gece onunla birlikte Vali Galası'na katılmam gerektiğini söylediğini unutmuşum. Bu yüzden uykumdan uyanıp ağacıma gittiğimde, orada olmam gerekenden çok daha uzun süre kaldım. Geri döndüm.

onu sosyete kıyafetleri giymiş, öfkeli bir halde buldum. Ben ise kir ve gözyaşı izleriyle kaplıydım.

Bana sözlü olarak saldırdı ve döndüğünde benimle ilgileneceğine söz verdi.

Bu, duygusal karmaşayı ve öfkeyi uzakta tutan barajı yıkmış gibi görünüyordu.

Öfkeyle odama gittim ve bir çanta hazırladım. Misafir odalarının birinden, pencereden şoförünün onu araba yolundan aşağı sürmesini izledim. Arka lambalar kaybolur kaybolmaz ben de kayboldum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca ormanda koştum. Ancak aramızın eteklerinde asfalt bir yola çıktığımda şerif dakikalar içinde yanıma geldi. Franklin'in acil bir iş çağrısı aldığını ve eve döndüğünde beni bulamadığını söyledi. Departmanın yarısı beni arıyordu.

On sekiz yaşına girdiğimi ve kendi seçimlerimi yapabileceğimi haykırmama rağmen bana güldü ve bunun gerçeklerden uzak olduğunu ne kadar erken öğrenirsem o kadar iyi olacağımı söyledi.

Sonra beni araziye geri sürükledi.

O gün... Trex ve kardeşleri kaderlerini belirlediler. Donald'la geçireceğim sekiz yıllık sefaletin altına imzayı attım.

Ve en kötüsü, CC öldü.

"CC..."

Ona ne söylemek ya da sormak istediğimi bile bilmiyorum. O... o...

O benim son anımdı o kilitliydi uzakta.

Zihnimdeki ağırlıksızlık bana bunun kesin olduğunu söylüyor.

"Eve döndüğünde sormak istediğin her şeyi açıklayacağım, filia mea," diye fısıldıyor usulca.

"Evim," diye mırıldanıyorum, başımı çevirdiğimde bagajdaki geçidin hâlâ açık olduğunu, ama kimsenin geçmediğini görüyorum.

"Kahretsin, geri gelemezler, değil mi? Bunu neden burada yaptın?"

"Hayır, yapamazlar. Şu anda Elementra sadece tek yönlü seyahate izin veriyor. Anneni meşe ağacından geçerken izlediğinde ne gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Elbette unutmam. Bunu asla unutmayacağım. Ortadan kayboluşunu ve Elementra'nın etrafındaki her şeyi gözümün önünden yok edişini

daha fazla izleyemedim."

"Her şeyi yok etmedi. O içinden geçtiğinde meşe gerçekten de var olmaktan çıktı. Amacına hizmet etmişti ve Elementra onunla büyü dışı âlem arasındaki bağları serbest bıraktı. Ta ki senin ağacını yapma zamanı gelene kadar," diyor yavaşça.

"Nesin sen-Bekle, yani bu şu anlama geliyor..." Gerçeklik yüzüme bir ton tuğla gibi çarpıyor ve nefesim bir kez daha hızlanırken yavaş bir daire çiziyorum. "İçinden geçeceğim ve söğüdüm yok olacak. Sonsuza kadar."

Zihnimin bir araya getirdiği tek şey bu değil. Düşüncelerim bir sandalye kapmaca oyunu gibi yarışıyor ve sonunda bazı parçalar yerlerini buluyor.

"Bu yüzden bana burayı göstermek zorundaydın. Hafızamın sen öldükten sonra olan kısmı ağaca bağlıydı, taşıma değil. O... onu ağaca bağladı. Eğer izlemeden geçseydim, o da gitmiş olacaktı. Neden bana bunu görüp görmeme seçeneği sundun? Sana gösterebileceğim bir şey olduğunu söyledin. Neden bana görmem gereken önemli bir şey olduğunu söylemedin?" Hiperventilasyona başlarken soruyorum.

"Birkaç nedeni var kızım. Birincisi, eğer görmemeyi tercih etseydin, vefatım senin için eninde sonunda farklı bir şekilde ortaya çıkacaktı. Bana asla söylemeyecek ya da bir şey söylemeyecektin, ama içten içe biliyorum ki, birlikte geçirdiğimiz son anları, olayın gerçekleştiği yerde izlemediğini öğrendiğinde yıkılacaktın. En sevdiğin yerde. O zaman sana haber verirdim, anılarını kaybedeceğini biliyordun.

"İkinci ve bencilce olarak, sonrasında hissettiğin duyguları yeniden yaşamak zorunda kalmanı istemedim ve nasıl tepki verdiğini gerçekten görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Hemen sonrasında anlarda neler yaşandığını bilmeme hiç izin verilmedi. İlk kez şimdi tanık oldum ve çok üzgünüm, filia mea. Çok üzgünüm...." diyor ve kısa bir ara verdikten sonra ben onu soru bombardımanına tutamadan devam ediyor.

"Sonuncusu, çünkü o güne dair anılarınız var. Hemen sonraki dakikaları değil ama Memoria taşı gittikten sonra her şeyi hatırlıyorsunuz. Hissettiğiniz duygular nedeniyle bulanık olabilirler ve

Bazı ayrıntıları unuttunuz ama hatırlıyorsunuz. Burada her şeyi görmeseydiniz ne bir şey kaybederdiniz ne de rotanız dramatik bir şekilde değışirdi.

"Bu konuyu açmanın ya da senden saklamanın artıları ve eksileri vardı. Senden bir şeyler saklamaktan her zaman nefret etmişimdir ama bu durumda hangi seçeneğin daha iyi olacağını bilemedim. Nihayetinde, gerçekten benim yapabileceğim tek seçimin sana bir seçenek sunmak, görmek isteyip istemediğine senin karar vermene izin vermek olduğuna karar verdim."

İçimde bir savaş sürüyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Amplifikatör odasının içinde yaşadıklarımdan sonra, Gölge Işık taşının verdiği hissi zihnimde yaşamak için yalvaracağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Yine de şu anda, bu kadar çok olumsuz ve olumlu şey bir anda gün ışığına çıktıktan sonra ondan gelen netlik için neler vermezdim.

"Evine git, filia mea. Orada sorularının geri kalanını yanıtlayacağım ve ihtiyacın olan rahatlığı ve dengeyi bulacaksın. Burada senin için hiçbir şey kalmadı," diye fısıldar.

Bir an için beni terk etmek üzere olduğundan korkuyorum ama varlığı zihnimde güçlü bir şekilde duruyor. Söğüt ağacımı son kez göreceğimin içimi burkan bilgisiyle savaşırken ona tutunuyorum.

Evde beni bekleyen birebir kopyası olması dışında.

"Çantam ve battaniyem orada mı yoksa güney kanadında mı?" Boyutumuzun olması gereken yere bakarken soruyorum, ama bunun yerine portal tarafından örtölüyor.

"Boyut her zaman güney kanadına açılmıştır. Orada seni bekliyor olacak, kızım."

Göğsümün etrafındaki sarmallar hafifçe gevşiyor ve beni görememesine rağmen takdirle başımı sallıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum, onun son gününü ve hayatımda büyük bir bölüm gibi hissettiren şeyin sonunu yeniden izlemenin yasını yutuyorum.

Portalları yeniden açmak için geri dönmek dışında, artık büyülü olmayan alemde benim için hiçbir şey yok.

"Eve dönme zamanı," diye mırıldanıyorum ağacıma, ince dal ve yaprak sarmaşığının etrafımdan çözölürken parmaklarımin arasından geçmesine izin veriyorum.

Anılarım olmasaydı, bu ağacın büyüğü olduğunu asla tahmin edemezdim. Tuhaf, yersiz ve ait değildi, evet. Ama güçlü müydü? Yaratıcımızdan koparıldığım bir uzantı mı? Hayır.

Bunca zamandır bilinçli olduğu çok açık. Onun beni izleme şekli. Korumak, sağlamak ve en karanlık günlerimde sessiz bir yoldaş olmak.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için dal beni sırtımdan dürterek geçide doğru itiyor ve içimden küçük, sulu bir kahkaha yükseliyor. Dönen gökkuşağından yayılan hafif ısı beni içine çekiyor. Beni yörüngesine çekmeden önce iznimi bekliyormuş gibi görünüyor. Sıcaklığı tenime nüfuz ettiğinde ise, ne kadar uzun sürmüş olursa olsun, soğukluk benden kaçıyor.

Son bir veda nefesi veriyorum ve evime doğru adım atıyorum.

Adamlarıma. Aileme.

Eminim ki hepsi diğer tarafta birilerini öldürmeye hazır bir şekilde bekliyordur.

Hiçbir şey beni kendi gücümün ve Elementra'nın gücünün bir karışımıyla kozalandığım hissine hazırlayamazdı. Beni karşılayan karanlık değil, tıpkı toprağın boyandığı gibi bol miktarda renk. Nefes kesici, özgürleştirici ve çok doğru hissettiriyor. Nakil sırasında yaşadığım baş dönmesi ya da tedirginlik yok. Tamamen huzur verici.

Acaba bu, vücudumun biraz daha ileriye gitmeyi arzuladığına ve benim onu çok erken kestiğime dair bir işaret miydi?

Zaman yavaşladıkça -en azından öyle olduğunu hissediyorum- önümde aynı dönen gökkuşağından ince bir perde beliriyor. Bedenimi ileriye doğru çağırıyor ve görünmese bile bunun benim çıkışım olduğunu biliyorum.

Yarı yolda dışarı adım atarken dudaklarımdan yankılanan bir soluk dökülüyor, sonra donup kalıyorum. Önümdeki tanıdık manzara boğazımı düğümlüyor ve bedenimin geri kalanını yavaşça portaldan kurtarıırken elimi ağzıma götürüyorum.

Arkamdaki sıcaklık, uzun süren bir kucaklaşma gibi yavaş yavaş azalıyor, sonra kapanıyor ve beni karanlıkta bırakıyor.

Gözlerim hızla alışıyor ve CC'nin iki yüz yıl önce anneme eşlik etmek için beklediği noktaya bakıyorum. Mağara hem

Güven verici ve misafirperver çünkü girişten çıktığımda tam olarak nerede olacağımı biliyorum.

Duvardan ilk adımımı atamadan tüm yapı sarsılıyor ve üstümden toz ve döküntüler dökülüyor. Panik bir an için göğsümü kavriyor, sonra dışarıdan gelen büyü her tarafımı kaplıyor.

Kahretsin. Bu mağarayı yerle bir edecekler.

Beni onlardan ayıran küçük mesafe boyunca onları durdurmak için koşarken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Mağara ağzından geçtiğimde derim geriliyor. Elementra'nın onların girmesini engellemek için koyduğu blok, neredeyse bir koğuş gibi.

Adamlar bir kez daha elementlerini ortaya çıkarırken hava, toprak, su ve ateş bir güç patlamasıyla bana doğru uçuyor. Fırtınanın bana doğru yönelişini izlerken ayaklarım kayarak duruyorum, ama her şey bir metre ötede sönüyor.

Bakışlarım her birinin üzerinde geziniyor. Ağır nefesleri, titreyen omuzları ve oracıkta öldürebilecek ölümcül bakışları. Orada ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikrim yok ama duygularına ve vücut dillerine bakılırsa, onların hoşuna gitmeyecek kadar uzun sürmüş.

Farkında olmadan nefes alışım onlarınkiyle senkronize olmaya başlıyor ve gerilim tırmanmaya devam ettikçe hava almakta zorlanıyorum. Bedenim taşıyamayacağım kadar ağırlaşırken onlar neredeyse bir şok halinde görünüyorlar. Az önce yaşadığım duygusal lunapark treni bana zarar vermiş gibi görünüyor ve şimdi evdeyim, bok gibi kızgın olmalarına rağmen adamlarımdan ayaklarım uzakta, ayakta kalmak zor.

Sertçe sallanarak taş kadar sert bir göğse çarpıyorum ama yüzümü kavrayan nazik eller bu güce ihanet ediyor.

"Küçük savaşçı... Tam arkamdaydın. Ne oldu?" Tillman gergin bir şekilde soruyor. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, kendini bir arada tutmak için harcadığı güç neredeyse sınırına dayanıyor.

"Benim... benim son anım ben adım atmadan önce açıldı," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışarak.

Diğer üçü etrafımı sarıyor ve endişeleri beni gözlerimi kapamak zorunda kalacağım kadar derinden yaralıyor.

"Ne kadar sürecek?" Ben soruyorum.

Corentin kelimenin tam anlamıyla cevap verirken Cas, "Çok uzun," diye homurdanıyor. "On yedi dakika kırk sekiz saniye."

"Hepinizi endişelendirdiğim için çok özür dilerim. Bunun olacağını bilmiyordum."

"Hey, üzülmene gerektirecek bir şey yok, küçük gezgin. Elinde değildi, değil mi?" Draken şaşırtıcı bir şekilde ilk sakinleşen kişi oldu. Aslında, başına ve ejderhasına bakılırsa, sanırım tüm bu süre boyunca en sakin olan oydu.

Başımı ona çevirdiğimde, yeni kuş arkadaşımızın hâlâ omzunda rahatça oturduğunu görüyorum. O gözler binlerce kelime konuşuyor ve içimden bir ses sadece Draken'ı uyarmadığını, aynı zamanda her şey hakkında bizden çok daha fazla şey bildiğini söylüyor.

"Hem evet hem hayır. Karmaşık bir durum ve size her şeyi göstermem gerekiyor ama..." Her birine bakarak sözümü kesiyorum. Gerçi gerçeği bilmek onların kararı. Bunu hak ediyorlar.

"Onunla ilgili, değil mi? Orien Amca mı? Senden sakladığı tek hatıra bu," diyor Cas bilerek ve ses tonundaki derin gürlleme kalbimi acıtıyor.

"Evet, öyle."

"Hadi içeri girip biraz çay yapalım. Ağabeyin çoktan koğuştur indirdi, diğerleri de içeride senin dönüşünü bekliyor çocuğum."

Tillman kenara çekiliyor ve Gaster'ı görünce neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Yüzündeki kırılgan ve bilmiş ifade kalbime bir bıçak gibi saplandı. Herkesin, hatta benim bile, bu kapanışı hak ediyor. Bunu ona vermek için bir kez daha yaşayacağım. O da kısık bir gülümseme ve başıyla ona selam vererek dönüyor ve bize yol gösteriyor.

Corentin yakınımaya eğilip yanağıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra Tillman'ın da aynısını yapması için yana kayıyor. Draken bir elimi tuttuğunda ve şaşırtıcı bir şekilde Caspian parmaklarını benimkilerle sıkıca birleştirdiğinde ateş ve buz karışımı kanıma karışıyor. Teninden geçen titreme tüm kolumu titretiyor ve ben de nazikçe başını kuvvetlendiriyorum. Ona her şeyin yoluna gireceğine dair elimden geldiğince güvence veriyorum.

Annemin ön kapısından geçerken yağmur kokusuyla omuzlarımdan gevşediğine yemin edebilirim. Eşik, etrafımızı saran olumsuzlukları yok ediyor ve bizi sohbet için daha rahat bırakıyor.

Oldukça kalabalık olan mutfağa girdiğimizde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Oakly'nin birilerine sataşan sesi, Aria'nın ona kıkırdamasıyla karıştığında her kafanın bana doğru dönmesine neden olan bir kahkaha atıyorum.

"Hiç hoş değil, küçük ejderha. Hem de hiç hoş değil. Neredeyse ormanımızı yok ediyorlardı," diye homurdanıyor Lyker, kollarını kavuşturup bana kaşlarını çatarak.

"Daha sonra tamir ederlerdi," diyorum, etrafımda homurdanan sesler çıkarırlarken hâlâ kıkırdıyorum.

İkimizin de aynı fikirde olduğuna inanıyorum.

"Gel otur. Bu sefer cevaplar için yirmi dört saatten fazla beklemeyeceğim. Lanetleneyeceğim." Oakly kollarını kavuşturup bir koltuğa çökerken bana hançer gibi bakıyor.

"Kalmamı ister misin, Adored? Tanith kriz geçiriyor. Buraya uçmak bile istemiyor ama birinin gelip onu taşımasını talep ediyor," diyor Keeper beni kucaklamak için kendine çekerken.

"Ugh, bundan nefret edecek." Yüzümü buruşturuyorum.

"Eh, şimdi dersini alacak, değil mi?" diyor sinsice sırıtarak.

"Öyle olacak. İkiniz geri döndüğünüzde size bilgi verebiliriz." Ry, Tillman'a dönmeden önce Keeper'a "San seni taşıyabilir," dedi ve ben. "Geri kalanımız dışarıda olacak. Carrington kapıdan sığamadı, bu yüzden diğerleri de onunla birlikte dışarıda."

Herkesin gitmesini sağlarken ona "Teşekkür ederim" diyorum. Artık sadece adamlarım Gaster, Oakly ve Lyker kalmıştı ve duygularım anında gözlerimde kabarmaya başladı.

"Al çocuğum, önce bunu iç," diye emrediyor Gaster, önüme bir kupa koyuyor ve içindeki sakinleştirici toniğin kokusunu alıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Ne oldu Willy?" Oakly bu kez çok daha yumuşak bir sesle soruyor.

"Son hafızamın kilidi açıldı. CC'nin... ilk seferinde atladığı kısımlar. Bu onun son anları," diye boğuluyorum ve oda ölümcül bir sessizliğe gömülüyor. Tıkanan boğazımı temizlemek için öksürüyorum, sonra devam ediyorum: "Size olanları anlatmama izin verin diyeceğim ama önemli olan sadece ölüm şekli değil. Birden fazla parça sonunda bir araya geliyor ve bence bunu görmelisiniz."

Bir yanım Aurora'nın da burada olmamasından dolayı suçluluk duyuyor ama midem bulanmaya başlayınca bunu hemen bastırıyorum. O istemezdi

Bunu görmek için. Birlikte geçirdikleri son geceye tutunmayı tercih eder. Sonunda nasıl olduğunu bilmesi onun için yeterli olacaktır.

Olmazsa, onu yalnız ya da etrafındaki adamlarıyla gösteririm.

"Hadi, Primary. Bunu daha fazla uzatma," diye karanlık bir şekilde emrediyor Cas ve ben uzanıp elini sıkıyorum.

"Emin misin?"

"Evet," diye yankılanıyor herkes.

Tamam o zaman.

Şimdiye kadar sayısız kez yaptığım gibi, hediyem onların zihinlerini sarıyor ve her zaman ilk benim bildiğim sırları ortaya döküyor. Bu ana, bu sırra kadar nedenini nihayet anlayabildim.

Bana bir şey her gösterildiğinde, kimin, ne zaman, nasıl ve neden başka birinin bilmesi gerektiğine karar vermeliyim. Çünkü bu bilgi her birine bir seçim yapma şansı verecek ve bu da onların yollarını değiştirecektir. Herkes kendi başına bir bireydir, ancak verdikleri tepkiler kimsenin tahmin edemeyeceği zincirleme bir reaksiyona neden olabilir.

Keşke ikinci kez izlemenin daha kolay olduğunu söyleyebilseydim çünkü ne olacağını biliyorum. Ama bu gerçeğe en uzak şey.

Büyülü olmayan alemde yaptığım gibi hıçkırmıyorum ya da çığlık atmıyorum ama gözyaşlarım yüzümü kaplıyor ve bir şelale gibi boynumdan aşağı kayıyor. Masadaki herkesin gözlerinin ıslak olduğunu biliyorum. Bu varsayımı doğrulamak için şu anda gözlerimi açabilseydim bile buna cesaret edemezdim. Bu beni öldürür.

Onlardan yükselen ve göğsüme çarpan duygular yeterince kötü. Herkesi savaşa hazırlayan bir savaş davulu gibi. Ve bu da tam olarak bunu başlatacak. O zamanın geldiğini zaten biliyoruz, ama şimdi nedeni, motivasyonu daha da sağlamlaştı.

Bizi birbirimize bağlayan ipleri kestiğim anda, mutfak sandalyesi kulakları yırtan bir gürültüyle yere çarpıyor. Gaster'ın almaya çalıştığı özenli, derin, düzensiz nefesler odadaki tüm havayı emiyor. Tezgâha doğru koşuyor ve boş lavaboya üfleyerek unutulmaz ve affetmez bir melodi yaratıyor.

Adamlarım... duygularını Gaster kadar dışa vurmuyorlar ama üzüntüleri ve öfkeleri içime akıyor. Akışı kesemezler, kesmelerini de beklemiyorum. Bunun yerine, kendimi her birine bağlıyorum. Tillman'ın zihnine nazik bir kucaklama. Etrafında bir ışık halesi

Corentin'in başcıklı parmakları. Beni Cas'a başlayan gölgelerden bir tasma. Draken için çiftleşme i aretime hiç bitmeyen bir ok ama.

Yaslarında onlarla birlikte oturuyorum ve ne hissetmeleri gerekiyorsa hissetmelerine izin veriyorum.

Sonunda Gaster'ın hi kırıkları azalana ve adamlarımın hepsi derin nefesler verene kadar anımız bir ömür boyu s recekmi  gibi geliyor. Cas'ın omzumu, Draken'ın da kalçamı sıkmasını, onu teselli edebileceğim zamanın geldiğine dair bir işaret olarak kabul ediyorum.

" ok özür dilerim. Çok, çok  zg n m, Gaster," diye fısıldıyorum göğsüne, beni kendine çektiğinde.

" z r dileme  ocuğum. Bu cevaba ihtiyacım vardı. Tarif edemeyeceğim kadar çok ihtiyacım vardı. Geceleri onun tek başına olduğunu, bir yerlerde tek başına öldüğünü düşünerek uykularım ka tı. O yalnız değıldi." Kolları beni sıkıca sararken sesi kesiliyor.

"Değıldim. O son anlarda ikinizden de bir parça aldım ve bu her şeyi daha iyi yaptı. Söz veriyorum," diyor CC ve Gaster'dan titreyen bir nefes geliyor.

"Neden, oğlum? Neden bu olmak zorundaydı?"

"Lütfen bize anlat," diye yalvarıyorum.

"Elbette, filia mea. Artık bilmenin zamanı geldi," diye kolayca kabul ediyor, hayatımda ilk kez bu kadar eminim ve rahat bir nefes alıyorum. *"Bilmeni isterim ki, benim ölümüm sarsılmaz, tek bir yoldu. Yöntemler değışebilirdi ama sonuç asla değı mezdi. Ben Elementra'nın ölme niyetiyle yarattığı ilk ve tek eseri dim. Bunun için ona çok kızdım.*

"Ortaya  ıkışı mı takip eden ilk birkaç g r m  görmezden gelecek kadar ileri gittim. Bugün bile bundan derin pişmanlık duyuyorum. Elementra açısından bencilce ya da adaletsiz bir karar gibi görünse de, öyle değıldi. Beni pek çok yönden kutsadı ve öte dünyada bile kutsamaya devam ediyor. Kelimelerle ifade edebilseydim bile size tarif edemeyeceğim bir cennette yaşıyorum. Ve hala bir anlamda aranızda yaşıyorum.

"Bu yüzden ona kızmadan önce  unu bilin ki, eğer bu olmasaydı, şu anda hepinizin bildiğı her şey asla olmayacaktı. Annemden başlayarak. Asla çocuğı olmayacaktı, Vito soyu sona erecekti. Onun zalimliğı

geçti. Benim yaratımım onun için yeni bir yol açtı. Willow, sen Nexusless olarak doğacaktın. Tüm karışık ağların mükemmel bir yolu vardır. Söz veriyorum." Sesi fısıltıya dönüşüyor ve kulaklarımdaki çınlamadan aldığı derin nefesi zar zor duyuyorum.

Her şeyin, her adımın bir amacı vardı, yıllar önce atılmıştı. En üzücü ve en yürek parçalayıcı seçimlerin yapılması gerekiyordu. Yaratıcı bile bu zor kararları vermek zorundaydı.

"Şimdi bunun neden böyle olduğuna gelelim," diyor beni tekrar o ana çekerek, "sen ve Oakly zaten Summum-Master'ın çaldığı hediyelerin onu hala Elementra tarafından kutsanmış gibi beslediğini anladınız, ancak gücü farklı çünkü gücü geri dönüştürmüyor. Artık ona ya da takipçilerine hizmet etmiyor ama asıl plan bu değildi.

"Hediyemi her zaman kendisi için alması gerekiyordu. Bu, onu kontrol edebilmemiz için yapmam gereken bir fedakârlıktı. Sonraki adımlarını, gördüğü vizyonları, verdiği kararları. Onun aracılığıyla benim armağanıma müdahale etmek için denge çizgisini aşmama konusundaki güçlü inancını feda edecekti. Ver ve al ilişkisini geri kazanacaktı, ancak mümkün olduğunca onun yoluna çıkacaktı."

"Yine de bunu anlamıyorum. Bu, teraziyi Ustalık lehine çevirirdi," diyorum zihnimi şu anda tek bir şeye odaklanmaya zorlarken.

"Kısa bir süre için olurdu. Sonra değiştirdi." "Nasıl değiştirdi?"

Ben soruyorum.

"Sizin gelişinizle prenses. Siz olsaydınız dengeler değiştirdi," diyor Corentin yüksek sesle ve ben gözlerimi kocaman açarak dönüyorum.

Hepsinin duyması için zihnimi açık bıraktığımı fark etmemiştim.

"Özür dilerim. Dikkat etmemiştim, yoksa sizi uyarırdım."

"Sorun yok, açık tut. Bunu duymamız gerek. Orien Amca, bu doğru mu?" diye hesaplı bir şekilde soruyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Öyle."

Adamlarım ve Gaster arasında tam olarak anlayamadığım bir değişim var. Oakly de solgun yüzüne bakarak neler olduğunu duyabiliyor.

ama o çocuklar gibi gergin değil. Lyker'ın kafası tamamen karışmış görünüyor, bu yüzden ona hızlıca bilgi veriyorum ve diğerleri gibi o da susuyor.

"Neyi kaçıyorum?" Sessizce soruyorum, gözlerim onların üzerinde gezinirken kimse cevap vermiyor.

Caspian'ın üzerine iniyorum, eğer kötü bir şeyse yara bandını yırtıp atacağını biliyorum, ama bu sefer değil. Gölgelerinin etrafında dönmesine bakılırsa, bunu söylemek istemiyor.

"Küçük gezgin."

Tüm vücudum Draken'in dudaklarından çıkan mırıltıya doğru dönüyor ve yüzündeki yumuşak ifadeyle gözlerim açılıyor.

"Bu krallıktaki dengeyle ilgili. Summum-Master nihai kötülüktür. Annen - aslında bildiğimiz kadarıyla tüm aile soyun - nihai iyiydi. Daha eşit bir şekilde eşleşebilirlerdi."

"Tamam..." Yavaşça söylüyorum.

"Eşit olmayan Önseçim kuralları. Her iki taraf için de geçerli," diye fısıldıyor Oakly ve elini kalbine götürdüğünde benim için her şey yerine oturuyor.

"Annem Franklin'den daha ağır basıyordu. Dengeyi bozdu. Ben gelseydim gücü yeniden dengeleyebilirdim," diye mırıldanıyorum. Şok oldum.

"Saldırıları ve diğer her şey son birkaç yılda çok arttı çünkü Orien Amca'yı kaybettik, sen ya da aileden herhangi biri yoktu. Güç hala devredeydi ama Elementra'nın müdahale etme avantajı yoktu" diyor Tillman.

"Asıl dengesizlik Iris öldüğünde oldu. Mümkün olduğunca çok müdahale ederek herkesin bunu görmesini engellemeye çalıştım," diyor CC yumuşak bir sesle.

"Yani bize ihanet eden ikinci aileyle arkadaş olman gibi mi?" Cas soruyor. Ses tonunda herhangi bir suçlama yok, daha çok, kendisine henüz tam olarak mantıklı gelmeyen başka bir şeyi bir araya getirmeye çalışıyor.

Kahretsin. Yaptığı aramayı nasıl unutabilirim?

"Dillon ve Pran Gale Nexus'ta. Merkez Konsey," diye açık açık belirttim.

"O ikisi senin düşmanın değil. Uzun yıllardır benim için içeriden çalışıyorlar. Onları dost olarak görüyorum. Nexus'larının geri kalanı..." CC'nin ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir öfke var. Ne kadar dik oturduklarına bakılırsa adamlarım da duymamıştı. *"Onlar alçak. Açıklamaya bile başlayamayacağım pek çok zulmün sorumlusu onlar. Öbür dünyadan bile olsa ne unutacağım ne de affedeceğim. Suçları gün ışığına çıkacak ve hepsi hak ettiklerine inandığınız şeyi alacaklar."*

İzinle karışık bu emir, odadaki enerjinin bir kez daha değişmesine neden oldu. Adamlarımın dudaklarına yayılan kana susamış sırıtışlar her şeyi anlatıyor. Galler'in yaptığı her neyse onun intikamını fazlasıyla almayı planlıyorlar.

"Şimdi ne olacak?" Herkesin kendi sessizliğinde oturduğu birkaç dakikanın ardından sessizce soruyorum.

Dürüst olmak gerekirse nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir şok içindeyim. Hafızamın her bir parçasının bana geri döndüğünü bilmek hem rahatlatıcı hem de kafa karıştırıcı. Geldiğimden beri yüzleşmek zorunda kaldığım en büyük engellerden biri buydu. Artık içimdeki sırları aramak yok.

Geriye sadece önümüzde olanlar kaldı.

Bundan sonraki ilk adım ne olacak?

"Kanını ait olduğu yere geri götür, filia mea. Sonunda onu özgür bırak. O zaman hepiniz genç devi akademiye götürmelisiniz," diye cevap veriyor CC, her ne kadar bunu kendi kendime düşünmüş olsam da.

"Bizim adımıza karar vermemeye ne oldu?" Corentin konuşurken ben de aynı anda soruyorum.

"Onu saraya götürüyorduk. Neden akademiye?"

"Hepiniz için karar vermiyorum. Carrington için bir karar veriyorum. O koşullarda daha güvende olacak ve orada daha çok kabul görecektir. Burası artık onun evi."

Tüm gözler Corentin'e dönüyor ve o da başını sallayarak tam olarak bunu yapacağımızı garanti ediyor. O telsizini çıkarıp asistanını ya da akademiden birini uyarırken, ben de kardeşime kaçırdığı son bilgileri aktarıyorum.

"O zaman gidip onu geri verelim, küçük ejderha. Her zaman ait olduğu yerden daha iyi bir yer olabilir mi?" diyor ve ellerini bacaklarına vurarak

kendini sandalyeden dışarı iter.

"Gerçekten mi? Annemin
bahçesinde mi?" "Kesinlikle.
Bizim bahçemizde."

Onun arkasından kapıya doğru ilerlerken, zihnimi saran ince perdenin hafiflediğini hissettiğimde adımlarım duraksıyor. Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için kalbim sıkışıyor.

"Gitme vaktin geldi, ha?"

"Sadece kısa bir süre için. Ailemizle birlikte ol, kızım. Bırak günün endişeleri ve keşifleri dinlensin. Mutlu anların tadını çıkar ve geçmişe takılıp kalma. Her şey olması gerektiği gibi."

Onun varlığının zihnimden kayboluşunu taklit eden uzun bir nefes veriyorum. Arka kapıdan çıkıp merdivenlerden inerken Memoria taşımdan gelen hafif ısı soğuyor ve onun tavsiyesini kalbime alıyorum.

Ailemin Carrington'ın ve buradaki uzun ağaçlardan birinin etrafında toplandığını görünce gülümsememe engel olamıyorum. Devasa vücudu zıplarken havada süzülüyor, herhangi birimizin dokunmak için element kullanmak zorunda kalacağı bir dalı tutup asılıyor. Yanaklarının pembeleşmesine neden olan tezahürat yapıyorlar ve ben sadece bu küçük, huzurlu anın tadını çıkarıyorum.

Onun özgürlüğü saf, çocuksu ve kalbimi çok mutlu ediyor.

"Sence onu ağaca tırmanma yarışında yenebilir misin?" Tillman'a sordum.

"Hayır," der Carrington daldaki tutuşunu kaybettiği anda. Kıçı herkesin sallanmasına yetecek bir güçle yere çarpıyor ve Tillman *"Belki"* diye homurdanıyor.

"Hazır mısın çocuğum?" Gaster herkesin dikkatini bize çekerek soruyor. "Bir saniye," diyorum ve sonra Tanith'le olan bağlantıma giriyorum. *"Hey. Sen*

buraya naklediyor musunuz yoksa uçuyor musunuz?"

"Şu anda ikisi de değil. Anlamsız bir tartışma yaşıyoruz. Lordum sanki yaratıcınızın dokusunda hareket etmeyi beceremiyormuşum gibi davrandı. Küstah vampir. O kim oluyor da benim neyle başa çıkabileceğimi sorguluyor?" Başımı sallayarak gülüyorum. *"İlk seferinde oldukça sarsıcıydı. Hastalandım. Ama kanımı serbest bırakmak üzereydin ve seni beklemek istedim.*

çocuklar geri dönsün."

"Yoldayız, Adored, merak etme."

Sözlerinin ardındaki küstahlığa yine kıkırdıyorum. Artık bu dövüşü kazanacağına hiç şüphe yok ve herkese buraya gelmeleri için birkaç dakika daha bekleyeceğimizi söylüyorum.

Bir dakika bile geçmedi ve Tanith'in altın pulları arka bahçede yer kaplarken parlıyor. İnsanların bir görünüp bir kaybolmasına alışmıştım ama bir ejderha tamamen farklı bir hikâye.

San ve Keeper, sanki hasta olacakmış ya da ateş püskürtecekmiş gibi ondan uzaklaşıyor, sonra geri dönüp ona bakıyorlar. Bir an sonra, ikisini de kaplayan bir duman halkası çıkarıyor.

Keeper bize doğru yürürken sırtarak, "Bunu tahmin ettiğimden çok daha iyi idare etti," diyor ama ben gözümü ondan ayırmıyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Bu kesinlikle korkunçtu."

"Ve sanırım bunu ona söylemediniz?"

"Tabii ki hayır. Ona haklı olduğunu söylemek mi? Benim zamanımda asla."

Bana göz kırpmıyor ve ben de Keeper'a bakarken sırtışımlı gizliyorum. "Kanı tekrar kontrol etmek zorunda kalacak mısınız?"

"Hayır. Gaster'ın boyutunda serbestçe akıyor, bu yüzden onu açıp serbest bırakabileceksiniz."

"Sana biraz zaman vereceğiz çocuğum. Ayaklarını dik ve onu açarken Elementra'ya bağlan, sonra serbest bırak," diyor Gaster nazikçe elimi okşayarak, ama o benden uzaklaşırken ben onunkini sıkıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Ve teşekkür ederim, kızım."

Omzumun üzerinden Nexus'uma baktığımda, hepsinin dudaklarında gururlu gülümsemelerle orada durduklarını görüyorum. Bu uzun, duygusal ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen güne rağmen, yüzeylerinin altında benim için bir heyecan tınısı var. Hepsini içime çekiyorum ve sessizce bugün yapmamız gerekenleri bitirdikten sonra öğleden sonra ve gecenin geri kalanında mola vereceğimize yemin ediyorum.

Derin bir nefes alarak, cep boyutunu zihnimde canlandırıyorum. Tıpkı kendi yaratımım olsaydı yapacağım gibi komuta ediyorum, ancak küçük bir farkla Gaster'ın büyülü imzasını paylaştığımız hediyeye ekliyorum.

Girdap gibi dönen gümüşümsü lavanta rengi havuz önümde belirdiğinde, ondan birkaç adım uzaklaşıyorum. Toprak elementim yerde bir delik açarken aramızdaki mesafe yarılıyor ve tuttuğum nefesi serbest bırakıyorum.

"Yönlendir."

Annemin ve büyükanneimin gücünün elementimle karıştığını bir kez daha hissettiğimde havam hemen tepki veriyor ve kalbim deli gibi çarpıyor. Sanki onların kanında korunmuş olan yaşam gücü, benden gelen eş yaşam gücünü tanıyor.

Kırmızı nehir boyuttan vahşi akıntılar gibi fışkırmıyor ama yumuşak bir esinti gibi yeryüzüne akıyor. Yumuşak, ancak havaya yayılan güç ham ve bundan neredeyse titriyorum.

Boyutu boşaltmak doldurmaktan çok daha kısa sürüyor ve mideme bir özlem dalgasıyla kramplar giriyor. Hiç bilmediğim bir ev için özlem duyuyorum, ama hiç şüphe yok ki orası yaşayabileceğim en sevgi dolu yer olurdu. Acı tatlı.

Bu, en hafif tabiriyle alışılmadık bir buluşma, ancak o kadar minnettirim ki, tarif etmeye bile başlayamam.

Bu anı sonsuza dek hatırlayacağım.

Son kan damlası toprağa karışırken, cep boyutunu kapatıyorum, sonra dikkatimi tekrar deliğe veriyorum.

"Tekrar hoş geldin," diye fısıldıyorum hiçbir şeye, belki de her şeye. Ve âlem cevap veriyor.

Bir gümbürtü yerde dalgalar gibi ilerliyor ve arkamdan gelen soluk seslerini duyuyorum ama dikkatimi delikten ayıramıyorum. Kanımız yüzeyin altında daha derine battıkça, çamur tekrar kumlu toprağa dönüşürken, nabız gibi atarken, donup kalmış bir şekilde bakıyorum.

Benden ya da bir başkasından emir gelmeden, zemin son bir güçlü çırpınıyla tekrar dikiliyor.

Bu sefer sadece bir his ya da tepki değil.

Döndüğüm her yerde Elementra'nın muhteşem renkleri yeniden boyanıyor, bambaşka bir güzellik seviyesine ulaşıyor. Annemin yarattığı bu küçük cennet parçasının daha önce çarpıcı olduğunu düşünmüştüm, şimdi onu adlandıracak bir kelime bile yok.

Hayat her yerde özgürce akıyor gibi görünüyor.

Zaten yeşil olan denizi bir ot tabakası daha kalınlaştırıyor. Ağaçlar gökyüzüne doğru biraz daha uzanıyor ve dalları kanat gibi açılıyor. Her renkten kır çiçekleri özgürce filizleniyor ve küçük mor çiçeklerden oluşan bir halka etrafımı sardığında gülerek başımı geriye atıyorum.

Güçlü bir hava dalgası ailemin etrafında dönüyor ve her biri şaşkınlık içinde donup kalıyor. Oakly ve Aria parmaklarını esintide gezdirerek kıkırdıyor ve tüm erkekler biraz daha dik duruyor. Tanıdık esinti beni okşadığında iç çekiyorum.

"Bunun gerçek anlamını henüz bilmiyor olabilirsiniz ama öğreneceksiniz.

Size ne kadar teşekkür etsem azdır, Ultima unum."

OceanofPDF.com

Yedi

Draken

Aklım başımdan gitti.

Tam da her şeyin daha da çılgınlaşamayacağını düşündüğüm anda, çılgınlaşıyor. En azından bu sefer, bana göre, iyi bir çılgınlıktı.

Willow'un annesinin kulübesinin etrafındaki küçük ağaçların arasında tek başıma yürürken hâlâ az önce olanları düşünüyorum. Belli ki üç neslin kanının toprağa dökülmesiyle bir ilgisi vardı ama yine de bu inanılmaz.

Toprağın o zamanki gibi yeşerdiğini hiç görmemiştim. Tillman'ın en iyi günlerinde bile, daha önce hiç yeni renkler yaratmamıştı. Bunu söyleyerek onu küçük düşürmeye çalışmıyorum. Sadece kafamı toparlayamıyorum

bunun etrafında. Yaprakların kendisinde ejderhamın hissedebileceği küçük bir güç titreşimi var ve bir tanesini parmaklarımın arasında yuvarladığımda alçak sesle mırıldanıyor.

Heyecan verici.

Başka ne heyecan vericiydi biliyor musunuz? Elementra'nın bana sarılması. Onun favorilerinden biri olduğumu biliyordu.

Diğerlerinin de kucaklandığını biliyorum ama benim kadar sevinçli olduklarından şüpheliyim.

Yine de havadaki tüm bu güç, uçuşma ihtiyacıyla derimi kaşındırıyor. Ejderham bu enerjinin bir kısmını dışarı atmak için kıcıma biniyor ama bu şimdilik mümkün değil. Bu yüzden diğer çocuklar kolayca 'bugünün planlarını bitir' moduna geçerken ben volta atmaya başladım.

Carrington'ı akademiye götürmemiz için hâlâ orada çember oluşturmuş durumdalar. Dec ve Xander'ın onu akademide bile bırakmak isteyeceklerini sanmıyorum. Tüm Nexus'un taşınacağından eminim.

Gözlerim, küçük gezginimin Tanith, Oakly ve Aria'ya söylediği bir şeye gülen Keeper ve Gas-man'in sesini takip ediyor ve göğsüm sıkışıyor. Onun için hem mutluluk hem de üzüntü içindeyim.

Bu da başka bir kafa karıştırıcı karışım.

Az önce olanlardan sonra söyleyecek doğru kelimeleri bulamadım, bu yüzden onu öpücüklere boğdum, mırıldandım ve ona olan koşulsuz sevgimle bağımı güçlendirdim.

Oreo Amca'nın yaşadıklarını izlerken kalbim duracak sandım ama aynı zamanda onunla gurur duydum. Gurur duymanın doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Belki huşu içinde. Bilemiyorum. Ama sevdiğiniz insanlar için bu tür fedakârlıklarda bulunmak, hala yıllar süren şeyler için o kadar çok lanet parçayı yerine koymak.

Bu benim asla sahip olamayacağım bir zeka ve sabır gerektiriyor. *O tanıdığım en belalı insan. Willow dışında. Lafı açılmışken.*

Geçidinden geçtiğimizde - kahretsin, bu inanılmaz bir histi - ve Tillman'dan sonra dışarı çıkmadığında, patlayacağımı düşündüm. Eğer küçük dostum beni uyarmadıysa, tehlike yoktu ve o

onun yaptığını yapmak zorunda kalsaydım, kesinlikle kazara ormanı yakardım.

Onu dinlemekte tereddüt ettim ama ejderham gayet iyiydi. Sanırım kendisiyle eşit düzeyde ve çok daha bilge bir yaratık olduğunda onu dinlememiz gerektiğini biliyor.

"Tanıdığım çoğu ejderha sürekli böyle karmakarışık şeyler düşünmez," diye ekliyor bana henüz adını söylemeyen arkadaşım.

"Sadece iki ejderha tanıyorum ve onlar da buna aldırıyor. Aslında sadece biri düşüncelerimi okuyabiliyor. Nasıl oluyor da sen okuyabiliyorsun ve bunu yapmaktan vazgeçmiyorsun?"

"Bana degecek bir şey düşünmeni bekliyorum. Düşüncelerinizin zihninizde hiçbir şeyi umursamadan dolaşması çok yorucu. Ama potansiyeliniz var. Yardım edebilmem için doğru soruları sormanı sabırla bekliyorum."

"Birincisi, soruma cevap bile vermediniz. İkincisi, siz yaratıklar neden bu kadar kötüsünüz?" Bakışlarım tamamen Tanith'e kayarken soruyorum.

O ejderha kesinlikle kötü olabilir.

Ayrıca, söylediği diğer şeyleri de görmezden geliyorum. Bilerek.

"Kaba değiliz, ama bizim kadar uzun yaşadığınızda, ne isterseniz söyleme hakkını kazanıyorsunuz."

Yaşın bununla pek ilgisi olduğunu sanmıyorum. Caspian artık bunu herkese yapıyor. Aklına ne gelirse söylüyor. Ben de en azından söylemek istediklerimi aklımda tutmaya çalışıyorum.

Willow'u kızdırmak ve rahatsız etmek istediğim zamanlar hariç.

"İyi misin?" Sanki tek başına benim düşüncem onu var etmiş gibi, Cas yanımda gölgelenirken beni korkutarak soruyor.

"Küçük bir uyarı. Yemin ederim şu anda hiç olmadığın kadar sessizsin," diye homurdanıyorum göğsümü ovuşturarak.

"Bunu fark ettin, değil mi? Sessiz olmaya odaklanmama bile gerek yok.

Olur böyle şeyler," diyor uğursuz bir sırıtışla.

Sanırım onu takip etmek daha da kolay olacak.

O Willow'a bakarken ben de ona bakarak, kardeşlerimin aldığı güç artışını düşünmeden edemiyorum. Onları yavaş yavaş büyürken, benimki Willow'un ejderhası ve benimki birbirlerine bağlanıp işaretlendikten hemen sonra serbest kalmış gibiydi.

Yani, umurumda olduğundan değil. Benden başka kimse her şeyi yakabilen mavi alevlere sahip devasa bir ejderhaya dönüşemez. Ama artık yeterince öğrendiğim için benimkinin bu noktada tıkanmasının garip olduğunu biliyorum.

Kuş arkadaşım, *"Nihayet zamanımı harcamaya değecek bir şey,"* diyor ve ardından öterek Cas'ın irkilmesine ve ona ters ters bakmasına neden oluyor.

Buna geri döneceğim...

"Ben iyiyim. Bunu kabullenmek çok zordu ama hepsine değdi. Willow her yönden ihtiyacı olan kapanışı yaptı. Biz de öyle. Darstein'in Ale'yi aptal gibi göstermek için o şişeleri değiştirdiğini öğrendik ve bu da her şeyi tersine çevirdi. Bize ihanet eden ikinci aile artık gün ışığına çıktı. Ama sanırım ikisi bize karşı değil, bizimle birlikte çalışıyor. Bunu daha fazla araştırmamız gerek. Nexus kardeşler yeniden bir araya geldi. Yeni havalı arkadaşlarımız oldu. Büyülü olmayan alemdeki portallar kapatıldı ve kan iade edildi. Oldukça verimli bir gündü diyebilirim. Sanırım şimdi Summum-Master'ın kimliğini bulmamız ve bunun bizi onu yok etmeye götürüp götürmeyeceğini görmemiz gerekiyor."

Cas takip ettiğimi bilsin diye bu şekilde sıralamak zorundayım. Belli ki atladığım başka şeyler de var, ama bugün olan biten her şeyin özünü anladığımı bildiği sürece, beni her şeyi yeniden anlatmasını dinlemeye zorlamayacak.

"Ustaların Ustası'nın kimliği, onu arayan kişi için zaten mevcuttur. Kimliğinin neden önemli olduğu bu keşfi takip edecektir."

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?" Başım kuşa doğru savruluyor ve her şeyi biliyormuş gibi görünen gözleri kırpışıyor, sonra başını yana eğip bana bakıyor.

"Kuşla da iletişim kuruyorsun. İkiniz arasında daha çok hayvanlarla ilgili bir şey olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor Cas ve tüm dikkatiyle bize baktığını görmek için ona doğru bakıyorum.

"O bir kuş değil, o bir-"

"Benim türüm hakkında konuşmayın. Eğer bir etikete çok ihtiyacınız varsa bana V diyebilirsiniz."

"Peki, adın bu mu?" diye sordum.

"Çoğunlukla."

Oflayarak gözlerimi deviriyorum ve Cas'a ne dediğini anlatıyorum. Elbette bu Bay'ın tüm bilgilere sahip olma ihtiyacını karşılamıyor ve V'ye kaşlarını çatıyor.

"İkiniz nasıl iletişim kuruyorsunuz? Tanith'in bizimle konuştuğu gibi mi? Neden özellikle Draken'e tutunuyorsun?"

"Gölge Tanrı'nın zihninde gevezelik yoktur. Sadece birçok soru ve cevap vardır. O aynı zamanda zeki biri."

"Eminim omzuna tünemen hoşuna giderdi." "Hayır.

Bana ihtiyacı olan o değil."

Açıklaması için kaşlarımı çatıyorum. Açıklamadı. Onun yerine tüylerini kabartıyor ve lanet pençelerini omzuma geçiriyor.

"Şu anda cevap verecek havada olduğunu sanmıyorum," diyorum Cas'a ve o da mırıldanıyor.

Elini yavaşça uzatıyor ve parmaklarını V'nin kanadında gezdiriyor. Bir uyarı tıslaması çıkarmaya çalışıyorum ama çok geç kalıyorum.

O keskin gaga, onu durdurmak için elimi uzatabileceğimden daha hızlı bir şekilde aşağı iniyor ve Caspian'ın tiz çığlığı arka bahçede yankılanıyor. Kesikten akan kana bakarken bir süre şaşkın bir sessizlik oluyor. Şok olmuş gözleri bana baktığında gülmekten ölüyorum.

"Söylediklerimi geri alıyorum. O bir aptal," diyor V bir dizi ciyıklama sesi çıkarmadan önce.

"Birine istemeden dokunulmayacağını en iyi sizin bilmeniz gerekir. Kolunu okşamaya çalışsam hoşuna gider miydi?" Kıkırdamalarımı bastırarak nefes nefese kaldım.

"Bu çok acıttı. Pislik kuş," diye alay ediyor Cas.

Gölge gibi uzaklaşıp Willow'un önünde belirmesini izlerken kahkahalarımın tüm vücudum titriyor. V'yi ispiyonladığını duyabiliyorum ve Willow'un gülmemek için kendini zor tutması daha çok kıkırdamama neden oluyor. Willow pes edip parmağıyla uğraşırken dudaklarında beliren sinsi sırıtış, onun dramatizmine gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Kardeşimin ona ne kadar muhtaç olduğunu görmek hoşuma gidiyor.

Eğlencemin sesi sonunda kaybolurken iç geçiriyorum. Gerçekten de uzun bir gün oldu. Evet, yaptığımız ve keşfettiğimiz her şeyden memnunum ve mutluyum ama lanet olsun, bir molaya hazırım. Küçük gezginim ve kardeşlerimle yatakta tembellik etmek istiyorum.

"Bir mola... şimdilik siz ve aileniz için küçük anlarla yetinmek zorundasınız. Vakit neredeyse geldi."

"Bilmeceler ve sırlar. Sırlar ve bilmeceler. Siz ekstra zeki varlıkların bize verdiği tek şey bu gibi görünüyor," diye homurdanıyorum.

"Bizim gerekçemiz de sizinkiyle aynı. Sevgilinizden-eşinizden-birincilinizden, her neyse, bir sır saklıyorsunuz çünkü bu konuyu açmak için doğru zamanı bekliyorsunuz. Tanrım, ikinizin paylaştığı konular. Neredeyse her düşüncenizin onunla tüketilmesine şaşmamalı."

Gözlerim açılıyor ve elimle gagasını kapatıyorum, sanki bunu herkesin duyacağı şekilde yüksek sesle söylemiş gibi onu susturuyorum. Yine de Caspian gibi aptal değilim ve o beni bıçaklayamadan kolumu geri çekiyorum.

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Sen ve Filia hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Bu benim işim."

"Biliyor musunuz? Sanırım fikrimi değiştirdim. Bugünlük bu kadar yeter," diyorum o önüme bir başka gizem koyarken.

"Tamam. O muhteşem yaratıkla vakit geçireceğim. Zihnin nihayet dinlendiğinde, sorularını cevaplayacağım," diyor ve havada süzülerek Tanith'e doğru giderken omzumdaki ağırlığı kayboluyor.

Sanki V'nin kendisine ilgi göstermesini bekliyormuş ama onu davet edecek kişi o değilmiş gibi anında canlanıyor. V onun ayaklarının önüne indiğinde kaşlarım kalkıyor ve birlikte birbirlerine başlarını eğiyorlar. Bu küçük hareket herkesin dikkatini çekiyor ve ben yavaşça Nexus'umun geri kalanına yaklaşırken bile hepimiz izlerken sessiz kalıyoruz.

Keeper omzumu sıvazlarken, "Görünüşe göre iki kanka olmuşsunuz," diyor.

"Ben ve V mi yoksa V ve Tanith mi?" Ben soruyorum.

"Sanırım üçü de. Muhtemelen sevgilin de dahil dört. Küçük baykuşun ne olduğunu bilmesem de, Tanith'in zekâsını hissedebildiğim gibi onunkini de hissedebiliyorum. Sizin türünüzden yaratıklar bir araya gelme eğilimindedir."

"O Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf ejderha." Küçük gezginim, onun cümlesinin sonunu yakalayarak yürürken seçiyor.

"Kesinlikle bir ejderha değil, ama kesinlikle bizimle aynı seviyede," diyorum sadece ona ve gözlerindeki sorulara göz kırpıyorum.

Bana söylenmeden onun ne olduğunu nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yok. Demek istediğim, bunun yavaş ama emin adımlarla gelişen toplumsal bilgimle ilgili olduğunu açıkça anladım. Ama bu cevaplara kim sahip olabilir ve bunları bana kim aktarabilir, yine de en ufak bir fikrim yok.

"Will, vedalaŐmak ister misin, biz de yola koyulalım?"

Tillman onun meraklı bakışlarını benden  alarak soruyor.

"Evet. Bir durak daha, sonra banyo yapmaya ve rahatlamaya hazırım," diyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükselip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Evet, ben de banyoya hazırım.

Ejderham göğsümde mırıldanıyor ve Willow'un uzaklaşırken  rpermesini izlerken sırtıŐımı gizlemek için başparmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. Bu beni her zaman en üst düzeyde tatmin edecek.

Aria, Lyker ve kardeşlerine yaklaşırken Keeper'la sohbet etmek için dönüyorum ama Carrington'ın annesinin serasının yanında yerde oturduğunu görünce vazgeçiyorum. Trex, Codi, Dec ve Xander ondan sadece birkaç metre uzaktalar ama içimde bir his var, genç dev daha küçük görünmek için böyle Şeyler yapıyor.

Keeper'a "Gitmeden  nce Carrington'la konuŐacaėım," diyorum ki onu ektiğimi düŐünmesin.

Bakışları üzerinde geziniyor ve yüzü yumuşuyor. "Bir süreliğine kendini biraz yersiz hissedecek. İradesi dışında hapsedilmek, sonra da yepyeni ve heyecan verici bir diyarda serbest bırakılmak. Bu sistem için bir Şok," diyor bilerek.

"Evet,  yle. Yine de yalnız olmayacak."

"Hayır, olmayacak. Zavallı Şey muhtemelen tüm bu insanlar tarafından evlat edinilmeyi nasıl karŐılayacaėını bilemeyecek. Adored sizi aile ilan ettiğinde fazla seçenek bırakmıyor." Kıkırdıyor ve ben de onu taklit ediyorum.

"Kesinlikle değil. Sahiplenici küçük Şey."

Gruba yaklaşırken hala sırtıyıyorum ve yanlarından geçip Carrington'ın yanına oturduğumda her biri bana başıyla selam veriyor

Yerde. Sinirleri o kadar güçlü ki yeri titretiyor. "Nasıl hissediyorsun koca adam?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Heyecanlıyım," diyor inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Doğru... Biliyorsun, on dört yaşındayken akademiye başlamak zorunda kaldım. O zamana kadar hiç okula gitmemiştim."

"Sen o zaman ortaya çıkmadın mı? Bana buradaki herkesin hediyelerini falan aldıklarında bir akademiye gitmeleri gerektiğini söylemişlerdi?"

"Evet, ama ondan önce normal okula gitmen gerekiyor. Okumayı, yazmayı, tarihi falan öğrenmen gerekiyor. Ben bunların hiçbirini yapmadım. Bir çiftçi tarafından yarım yamalak eğitildim ve oldukça geride kaldım," diye açıkladıktan sonra yanaklarının kızarmasını izliyorum.

"Bunu evde öğrendim. Akademi ya da okul gibi bir şey değildi. Bir Elgianlı... sanırım buradaki yaşlı, köyümüzdeki tüm gençlere öğretti. X ve Dec bana bu diyarın tarihi hakkında biraz bilgi verdi ama fazla bir şey öğretmedi. Yine de okuyup yazabiliyorum," diyor utangaç bir şekilde.

"O zaman doğru yoldasın," diyorum gülümseyerek ama bu onun üzerinde işe yaramıyor, bu yüzden daha ciddi ve anlatmaya çalıştığım noktaya geliyorum. "Ben on dört yaşında bir ejderhaydım. Türümün tek örneğiydim ve herkes benim kuduz bir katil olduğumu düşünüyordu. Zordu ama yalnız değildim. Ve bu her şeye değdi. Sen de yalnız olmayacaksın. Bize sahip olacaksın ve hemen uyum sağlayacağın bir avuç arkadaş edineceksin. İnsanlar sana bakacak ve arkandan bir şeyler söyleyecek çünkü insanlar pisliktir. İlk başlarda kolay olmayacak, ama bunları arkada bırakmayı öğreneceksin."

Ve o pisliklerin hepsinin ağzına sıçarım. O bir çocuk, onlar yetişkin. Zorbalıklarını kendi yaş gruplarında tutabilirler.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten," diyorum ve bu sefer gülümsememi taklit ediyor.

"Corentin, alışmama yardımcı olması için beni benim yaşımda başka bir adamla ve şekil değiştiren eğitmeniyle aynı odaya koyacağını söyledi. Sence onu korkutacak mıyım?" diye soruyor sessizce.

Aww Layton, dostum.

"Dürüst olmak gerekirse, dostum, muhtemelen ilk başta. Adı Layton ve nadir bir şekil değiştiren ama o da senin gibi bazı şeyler yaşamış. Her şeyden kolayca ürküyor ama her geçen gün daha iyiye gidiyor."

"Umarım ikimiz için de daha iyi olur," diyor o kadar alçak sesle ki zar zor duyabiliyorum ama içindeki vatan hasretini ve kalp acısını hissediyorum.

"Olacak," diyorum kendimden emin bir şekilde, kolunu okşuyorum, daha doğrusu okşamaya çalışıyorum. *Kahretsin, ona kıyasla çok küçük görünüyorum.* "Hadi, gidelim."

Ayağa kalkmaya çalışırken dengemi sağlamam bir saniye sürüyor çünkü yaptığı her hareket beni sarsıyor. Onu kötü hissettirmemek için bunu saklamaya ve ona gülümsemeye devam etmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim Draken," diyor ve beni beceriyor, ne olduğunu anlamadan lanet olası yerden kaldırılıyorum.

Lanet olsun, bu çok korkunç.

Biliyor musun? Hoşuma gitti.

"Draken." Willow zihnimde homurdanıyor ve ben de ona havadan bir göz kırpiyorum.

"Tamam, indir onu, Car. Gitme zamanı," diye bağırان Dec, Carrington'ın homurdanarak özür dilemesine ve beni yere bırakmasına neden oldu.

Uzaklaşırken ön koluna küçük bir yumruk atarak iyi olduğumuzu gösteriyorum. Nexus'um bana şaşırmış gibi kafalarını sallıyor ve ben sadece sırtıyıyorum.

"Doğruca Vince'le buluşmaya gidiyoruz. Bir tur falan ayarlarız sonra. Şimdilik onları oraya götürelim ve rahat ettirelim," diye talimat veriyor Corentin hepimiz toplanırken.

"Şükürler olsun. Eve gitmeye hazırım," diyor Cas ve Willow'un yanına sokuluyor.

"Benden," diye heyecanla duyurur ve Tillman kaşlarını çatarak ellerini kalçalarına koymasına neden olur. "Az önce diyarlar arasında bir portal açmışken herkesi ışınlayacağımdan şüphe etmediğinizi gayet iyi biliyorum."

"Hayır. Corentin ona Carrington'a uyum sağlamak için tekrar taşınmasını söylediğinden beri Vince'in yeni evinin nerede olduğunu nasıl bildiğini anlamaya çalışıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bir saat önce," diyor kıskanç bir şekilde kaşlarını çatarak ve ben de ona kıs kıs gülüyorum.

"Oh," diyor ellerini bırakarak. "Bu durumda, hiçbir fikrim yok. Layton'ı bıraktığımız diğer eve gideceğimizi sanıyordum. O zaman dikte edebilirsin."

Corentin sırtışını gizlemeye çalışırken, Cas ve ben ses tonundaki tatlılığı gülererek başımızı arkaya atıyoruz.

Patronluk taslamasına bayılıyorum.

"Teşekkür ederim, küçük savaşçı. Benden," diyor T-man, saklamaya çalıştığı mizahı duysam da ciddi bir şekilde.

Bunu yapmaya gönüllü olmalıydım, böylece Tanith'in nakil işlemine nasıl tepki verdiğini anlamaya çalışabilirdim. İsteddiği kadar böbürlensin, küçük gezginimin onun üzerinde gizlice titremesinden daha iyi biliyorum.

Önemli değil. Karanlığa girer girmez dışarı çıkıyoruz ve hayal kırıklığıma rağmen Tanith daha önce yaptığı kadar iyi yapıyor. Gerçekten hastalanmasını istediğimden değil, ama kusan bir ejderhanın neye benzeyeceğini biraz merak ediyorum.

Ateş olabilir mi? Belki

kemik ve safra? Sanırım

asla bilemeyeceğim.

Hem Tillman hem de Willow doğrudan beni hedef alan iğrenç sesler çıkarıyorlar. Omuzlarımı silkiyorum. Buna alışkın olmalılar, bu yüzden merakımı savunmayacağım.

"Aman Tanrım. Burası da neresi?" Willow, buruşuk burnunu benden çevirip önümüzde duran eve baktığında sessizce soruyor.

"Ailemin Nexus evi. Wesling'e daha iyi uyması için daha yüksek tavanlar, çerçeveler ve duvarlarla tasarlandı. Carrington için yine de sıkışık olacak ama onun için olması gerekenleri değiştirebiliriz," diyor Tillman yumuşak bir sesle, sonra boğazını temizliyor.

Burası uzun zamandır unutulmuş - aslında unutulmamış, daha çok sınırların dışında - bir cennet parçası. Akademinin etrafındaki ormanın içine sıkışmış durumda. Ön kapıdan araziye görebiliyorsunuz ama akademi den burayı göremiyorsunuz.

Tillman'ın ailesi ona çok iyi bakmış. O da aynısını yapmaya özen gösterdi. İlk geldiğimde varlığından haberdar oldum çünkü rötuş yapmak için bizi de yanında getiriyordu. Ev bakımı. Ama bana bunun ne olduğunu açıklamak zorunda kalan ve bunun tartışılacak bir konu olmadığını söyleyen Cas oldu.

O yüzden bu konuyu hiç açmadım. Görünüşe göre büyük adamımız bunu bırakmaya hazır.

Vince, yüzünde şapşal bir kedi sırtışıyla ön kapıdan çıkarken, "Sürekli aldığım tüm bu yükseltmeleri hak ettiğimi düşünmüyorum," diyor.

"Sen yaparsın. Tüm bu yeni sorumluluklar konusunda başka kimseye güvenmeyiz," diyor Corentin Vince'in omzunu sıvazlarken. "Bu Carr-"

Corentin'in cümlesi yarım kalınca gözleri büyüyor ve hepimiz dikkatini neyin çaldığını takip ediyoruz.

Bizden birkaç adım ötede duran Carrington'ın gözleri tamamen turuncuya dönmüş ve şiddetli bir şekilde titriyor. Hiçbirimiz onu neyin tetiklediğine dair bir fikre sahip değiliz ve hepimiz koruyucu bir duruşa geçiyoruz.

"Carrington..." Xander yumuşak bir sesle yalvarır, ama dev sadece hırlayarak onun yanından geçer.

Onun ormana, hatta eve değil, evin önünde duran kişiye saldırdığını fark ettiğimde kalbim boğazıma kadar tırmanıyor. Layton'a olan korkum arttıkça kendi koruyucu içgüdülerim alevleniyor ve gözlerim tamamen kayıyor. Ona zamanında ulaşmak için Nexus'umu itmeye çalışıyorum ama küçük gezginim tüm gücüyle bana yapışıyor.

"Hayır, Draken, dur. Dur," diye mırıldanıyor ve bedenim bu komutla titriyor. "Oh, Elementra."

"Neler oluyor?" Hırlıyorum.

"İzle," diye nefes alıyor.

Küçük bukalemunun yerden kaldırılmadan hemen önce yüzünde gördüğüm en büyük ve en parlak gülümsemeyi yakalamak için kafamı tam zamanında geri çeviriyorum.

Etrafımızdaki güç patlıyor, bir vardiyadan gelen ışık parıltısı görüşümüzü çalarken bizi ayaklarımızı geri kaydırıyor. O kadar kör ediciydi ki, ısı azalana kadar yüzümüzü kapattık.

O parlak hale ikisini kaplamaya devam ediyor ve sonunda kaybolduğunda çenem yere düşüyor.

Bakışlarım önce Layton'a takılıyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Daha uzun boylu, kendinden daha emin duruyor ve heyecanından dolayı teni sürekli renk değiştiriyor.

Carrington... Kahretsin, Carrington kafa karışıklığı ve saf neşenin bir karışımı. Turuncu gözleri parlıyor, ama vücudu...

Kahretsin.

Artık iki metre boyunda değil. Aramızdaki mesafeye bakılırsa benden hâlâ birkaç santim uzun, belki Tillman'dan da ama artık yanımızda getirdiğimiz o dev değil.

"Ne oluyor lan?" Cas mırıldanıyor.

Layton aramızdaki mesafeyi geçip beni kucaklamadan önce, "Hepiniz kardeşlerimden birini buldunuz," diye tezahürat yapıyor.

Yaşadığım şokun etkisiyle tek yapabildiğim sırtını sıvazlamak ve yol göstermesi için Nexus'uma bakmak oldu.

Ben de Cas'a "Ne oluyor lan?" dedim.

"Layton, seni düzgünce tanıştıralım, tamam mı?" Willow tatlı tatlı soruyor ve o da ona gülümsüyor.

"Bu kadar hızlı olduğuna inanamıyorum. Şimdiden başka bir akademiye gittiğinizi bile bilmiyordum" diyor ve hepimiz yer değiştiriyoruz.

Bu, Carrington'la birlikte paylaşımları gereken bir hikâye olacak ama en azından Layton'ın birkaç dakika önce yeni Nexus kardeşinin gerçek bir dev olması onu korkutmuyor gibi görünüyor.

Hatta farkına bile varmamış olabilir.

"İşim her geçen gün daha da iyiye gidiyor," diyen Vince bir zafer kükremesi koparıyor ve ardından Carrington'ı hazırlıksız yakalayan bir sarılmayla kucaklıyor.

Layton da katılıyor ve benim de katılmam için bağırınca gülmekten kendimi alamıyorum. Çocuktan uzaklaşıp yeni Nexus kardeşinin koluna sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi yumruk atmasını izlerken o neşeli an göğsümde sönüyor.

Kahretsin... Ya onu hiç bulamazsak? İkisini de mi?

İkisi de nerede olurdu?

"Hepsi planın bir parçası, ejderha. Tüm parçalar yerine oturuyor. Bu onların hikâyesinin başlangıcı," diyor küçük gezginim usulca.

Onun nazik gözlerine daldığımda, orada gerçeği görüyorum. Hepimizin hikayesi başlıyor.

Ön kapıdan çıkarken Vince, "Ders planlarımız artık değişecek," diyor.

Layton zıplayarak Carrington'a evin etrafını gösterdi ve biz de onları kendi hallerine bıraktık. Nexus'umuzun eve dönme vakti geldi.

Ayrıca, eğer ejderhamı dışarı çıkarmazsam, beni ateş topları kusmaya zorlayacak.

"Senin ders planların, dostum. Ben sadece yardımcı olmak için buradayım," diyorum Vince'in omzuna vurarak.

"Kesinlikle hayır. Sen de en az benim kadar onların eğitmenisin. Ayrıca, şimdi senin ejderhanın gücünü Carrington'ınkiyle birleştirebileceğiz. Onun bu rehberliğe ihtiyacı olacak ve sen de bu iş için biçilmiş kaftansın."

Onun heyecanını söndürmek için içimde bir şey yok, özellikle de bana öğretmeye başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi bakarken. Yine de eğitmenlik yapabileceğimden pek emin değilim. Yani... Eskiden diğer öğrencileri ateş çemberlerine hapsedip onlara ders verirdim.

Layton ile yaptığımız çalışma geleneksel bir ders gibi hissettirmedi. Ona kendi hızında yardımcı oluyoruz ve bir şeyleri açıklama şeklimden şikayet etmedi.

Küçük doğaçlama sınıfımıza bir çocuk daha eklemenin nasıl gideceğini göreceğiz. "Sana yarın mesaj atarım kediciğim," diyorum, o koşarak uzaklaşırken pençeleriyle beni sıyırmaya çalışıyor.

Küçük gezginimi kucaklayıp boynuna sarılıyorum, o şaşkınlıkla ciyاكلarken ben de mırıldanıyorum.

Kahretsin, eve gitmeye çok hazırım ama önce gökyüzüne çıkmalıyım.

"Saraya geri döneceğim, küçük gezgin. Beni deli ediyor."

"Katılmamın sakıncası var mı? Kanatlarını esnetmeye ihtiyacı var. Biraz kıvrım ve dönüş yapmalı."

Evet.

Bizi tekrar döndürürken kahkahası etrafımı sarıyor. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Çocuklar da yukarı çıkıyor mu?"

Tanith, Keeper, Gaster ve V çoktan saraya geri döndüler, bu yüzden Nexus'umuz bir süredir ilk kez gökyüzünde yalnız olabilir.

"Bu sefer pas geçeceğiz. Bir gün için yeterince dönemeç atlattım," diyor Corentin ve Willow'u kollarının arasına alıyor. "Doğruca saraya. Orada sorun yok prenses."

"Hiç sorun değil." Sırıttıyor.

Eğlendiğini gizlemeye çalışarak başını sallıyor ve Tillman onun yerine geçerek dudaklarına sert bir öpücük kondurur.

"Eve gittiğinde görüşürüz." Göz kırptıyor ve ben de onun teninde giderek büyüyen kızarıklığı yakalıyorum.

"Ejderhanın canına oku, Primary," diye mırıldanıyor Cas, onun arkasına dolanarak bağının göğsümde çılgınca çarpmasına neden oluyor.

Kolumu omzuna atıyorum ve taşınmak üzere bir araya geldiklerinde onları el sallayarak uğurluyoruz. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz, o derin bir nefes alıyor.

Kulağına doğru eğilerek, "Seni bu kadar heyecanlandıran ne, tatlım?" diye sordum.

"Hadi yer değiştirelim," diyor aceleyle ve ben kıkırdarken o koşarak uzaklaşıyor.

Onun değişimini izlemekten asla bıkmayacağım. Bu en büyüklü şey. Güzel bir kadından güzel bir canavara dönüşmesini saplantılı bir şekilde izliyorum. Herhangi bir alemdeki diğer tek varlığın sadece senin yapabildiğin şeyi yapmasına tanık olmanın nasıl bir şey olduğuyla kıyaslanamaz. Büyüleyici.

Ve çok seksi.

Kendi ejderhamı serbest bırakmadan önce onun on beş ayak boyuna gelmesini bekliyorum. Elinde olmadan ağaçları sallayan bir kükreme çıkarıyor ve bulutlara doğru fırlarken eşimizin peşinden koşuyoruz.

Kuyruğuna duman üfleyecek kadar yaklaşır yaklaşmaz eğlenceli dansımız hemen başlıyor. Onun yaptığı her kıvrım, dönüş ya da yuvarlanmaya ben de uyuyorum. Benim yaptığım her takla, dalış ya da sırt üstü süzölüşe o da uyuyor.

Havada ya da yerde birlikte birbirimize mükemmel uyum sağlıyoruz.

Ejderhalarımız birkaç dakika boyunca günün endişesini üzerlerinden attıktan sonra hızımızı yavaşlatıyor ve gökyüzünün tadını çıkarıyoruz.

Saray istediğimden çok daha hızlı bir şekilde gözümün önüne geliyor. Yine de uçmaya devam etme ihtiyacı, o küçük heyecan kıvılcımı tatlılığıma geri döndüğünde yanıp kül oluyor.

Pençelerimiz birbirine değiyor ve yer değiştiriyoruz. Bir saniye içinde onun üzerindeyim, kulağına mırıldanıyorum.

"Duş almaya ve yatmaya hazır mısın?"

"Evet," diye ciyaklıyor ve bizi güney kanadındaki yatak odasına götürürken kıkırdıyorum.

Boş odaya girdiğimizde dudaklarından rahat bir iç çekiş dökölüyor ve çok daha lezzetli duygularla karışan gergin enerjinin bir kısmı yatışıyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ama o kızaran güzel yüzünü bana çeviriyor.

"Yalnız duş, ejderha," diye mırıldanıyor göğsümü okşarken ve inlemelerime kıkırdıyor.

"Birkaç dakika içinde çocuklarla birlikte döneceğim," diyorum, ona bir öpücük veriyorum ve duş alması için onu serbest bırakıyorum. Tek başına.

Odama çekiliyorum, yani koşuyorum ve kendi duşumu alıyorum. İşkence gibi.

Bağındaki tını görmezden gelinemeyecek kadar bağımlılık yapıyor. İçindeki duygu karmaşası beni çağırıyor. Ona sadece sarılmamızı mı, onunla konuşmamızı mı, onu becermemizi mi yoksa bunların hepsini mi istediğini anlayamıyorum.

Uzun bir gün geçirdiği için yorgun ama dinç.

Sinirleri geriliyor ama aynı zamanda heyecandan başı dönüyor.

Küçük gezginime neler olduğunu bilmiyorum.

"Bir şey Willow'un kanatlarını karıştırdı. İçinde neler olup bittiğini takip edemiyorum," diyorum hemen, çocuklarla aynı anda odamdan çıktığımda.

Başlarını bana çeviriyorlar, sonra küçük homurtularla sallıyorlar.

Neyi bu kadar komik bulduklarını anlamıyorum.

"Belki de kendi işine bakmayı öğrenmelisin, ejderha," diyor Cas. "Çok uzun, kafa karıştırıcı ve duygusal bir gün geçirdi. Ona biraz Nefes al," diye ekliyor Core, mantıklı ve boktan bir şekilde.

Yine de benim dikkatimi çeken, devin yüzündeki bok yiyen sırtış.

"Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?" Ben soruyorum ve kardeşler başlarını ona çeviriyorlar.

"Bir şey değil."

Üçümüz de "Yalan" diyoruz.

"Hepiniz göreceksiniz."

Siktiğimin akıl okuyucusu.

Onun aklını okuyabilmek istiyorum.

Odasına geri dönerken adımlarımızı biraz daha hızlandırıyoruz ve kapıdan içeri dalıyorum. Yeni duş almış, dağınık saçlarıyla bizi beklerken onu göremeyince omuzlarım düşüyor.

"Sabır, ejderha." Tillman gülerek yanımdan geçerken omzuma vuruyor, ben de dudak büküyorum.

Sanki sonsuza kadar onun banyodan çıkmasını bekleyecekmişiz gibi geliyor. Ben banyo kapısına bakarken üçü günü tartışıyor. Sinirlerinin yoğunluğu ve bağındaki heyecan şimdi bir üst seviyede ve gözlerimi ona dikmem gerekiyor.

Kapı açıldığında hepimiz birden kapıya doğru dönüyoruz.

Gözlerim onu yutarken göğsümden derin bir mırıltı dökülüyor.

Uzun saten bornoz altındakini gizliyor olabilir ama vücudunu bir harita gibi çizebiliyorum. O küçük kumaş parçasının altında başka bir şey olmadığını biliyorum.

Dördümüz de trans halinde ileriye doğru bir adım atıyoruz ama o elini kaldırarak bizi durduruyor.

"Dördünüzün de başı belada," diye nefes alıyor.

Sorun mu var?

Ne yaptım ben?

"Birincil," diye uyarıyor Cas ve kızın gözleri ona kayıyor.

"Özellikle de sen. Herkesin başının belada olmasının sebebi sensin." Kollarını kavuşturuyor ama ben ona ters ters bakıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Ben bir şey yapmadım."

"Yanlış. Franklin'e tek başına girdin ve oradaki herkesi topladın. Bu tehlikeliydi ve beni korkuttu. Bu nedenle hepiniz cezalandırılacaksınız."

Cas'a bakışım yavaşça şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor.

Tatlımın cezasını çekmeye hazırım. Beni istediği kadar bağlayabilir.

"Tamam o zaman, Primary. Bize cezamızı verin," diyor Cas kendini beğenmiş bir şekilde, hatta eğilerek. Tam bir pislik. Onunla alay ediyor.

Yavaşça bize doğru yürümeye başladığında dudaklarından geçen küçük, şımarık sırıtiş canavarımı guruldatıyor.

Kahretsin, bize doğru yırtıcı bir hayvan gibi sinsice yaklaştığında çok seksi oluyor.

Bize yeterince yaklaştığında hepimiz elimizi uzatıyoruz ama o yine bizi durduruyor.

"Hayır. Dokunmak yok," diyor ve hepimizin gözleri açılırken alçak sesle kıkırdıyor.

Hayır. Bu cezayı artık sevmiyorum.

Yolundan çekiliyoruz ve o yatağa yaslanırken bedenlerimizi ona doğru çeviriyoruz. Gözleri her birimizin üzerinde geziniyor ve ben sadece bu bakıştan bile boşalmak üzereyim.

Elleri, bornozunu bir arada tutan kordona ulaşana kadar kendi vücudunda yavaşça dolaşıyor. Çözülürken ağzım sulanıyor ama en derin arzumu açığa çıkarmasına izin vermiyorum.

"Bu senin cezan olacak. Bakabilirsin ama dokunamazsın. Ben aksini söyleyene kadar. Bu sizin için de geçerli. Kendinize dokunursanız eğlencem biter."

Konuşmasını bitirdiğinde saten kumaşın yere düşmesiyle dünyam durdu.

Hay sikeyim. Kendime dokunmak zorunda kalmayacağım.

Tüm ihtişamıyla orada durup beni bitirecek.

Kendini yavaşça yatağa itiyor ve bacakları ayrılırken inleyerek başımı sarkıtıyorum. Parıldayan amının bu şekilde açık görüntüsü bana ziyafet çekmem için yalvarıyor.

Elinin vücudunda gezinmesini izliyorum ve lanet olsun, benim olmasını istiyorum.

Hepimiz yaparız. Parmağı klitorisine kaydığı anda hepimiz bir adım öne çıkıyoruz.

"Sizi zapt etmek zorunda bırakmayın beni çocuklar," diyor elini çekerken. "Uslu durun, ben de istediğinizi almanıza izin vereyim."

Parmağı tekrar tatlımın içine daldığında nefeslerim hızlanıyor.

Parmağı ne kadar hızlı hareket ederse, göğsüm ve sikim o kadar hızlı kalkıyor. "Parmaklarını o açgözlü amcığa sok, küçük savaşçı. İzin ver

Ne kaçırdığımızı görelim," diyor Tillman ve ben homurdanıyorum.

"Kapa çeneni," diye hırlıyorum ona.

Zaten sınırdayım. Daha fazla dayanamıyorum.

Onun zevki benim felaketim. Bu bana ait.

*Yüzümde. Dilimde. Parmaklarımda. Sikimde.
O benim.*

Yine de onu dinliyor.

Parmağı içinde kayboluyor ve omurgamı sarsan bir iniltiyle başı geriye düşüyor.

"Gel de yala, ejderha," diye emrediyor.

Saldırırken hırlıyorum.

Bileğini ölümcül bir şekilde tutuyorum, onu benden almasından korkuyorum.

Onun tadı dilimin üzerinde patlarken mırıltılarım onun içinde titreşiyor. Bu benim en sevdiğim tat. Onunla ziyafet çekmeme izin vermesini istiyorum.

"Yakında. İşim bittiğinde hepiniz sırayla beni temizleyebilirsiniz."

Ondan akan cinsel güven ve tatlı dudaklarından gelen o seksi komutlar arasında, eğer bana söylerse kendimi zamanın sonuna kadar bekleteceğim.

Biz ona bakarken kardeşlerim daha da yaklaşıyor.

Dördümüz de onun kendini tatmin ederken yüzünü mü yoksa parmağının amında çalışmasını mı izlemek istediğimize karar veremiyoruz.

"Bu boku bir daha asla yapmayacağım,"

diye inliyor Cas. "Hayır, yapmayacaksın,"

diyor Corentin.

Cas'ın gözleri karanlık, ona bakıyor. Gölgeletri etrafında dönüyor ama onun kurallarına uyuyor.

"Sorun ne, Cas? Çok mu fazla?" İnliyor.

"Evet, Primary, öyle. Lanet ilacımızı bizden saklıyorsun. Hepimizin ayaklarınıza kapandığını, biraz tatmak için nasıl can attığımızı görmüyor musunuz?"

"Görebiliyorum. Ve buna bayılıyorum," diye haykırıyor ve parmakları daha hızlı çalışıyor.

Evet, tatlım. Çalıştır o amcığı. Bizim için güzelce hazırla.

Teni ürperiyor ve göğüs uçları geriliyor. Nefes alış verişleriyle birlikte ağzından isimlerimizi söyleyen sessiz küçük nefesler dökölüyor ve ben saniyeleri sayıyorum.

"Siktir."

Çıglık atıyor, başını geriye atıyor ve orgazm onu parçaladığında vücudu kilitleniyor. Etrafını sarıyoruz.

Yalvarıyorum. Bizi özgür bırakması için emrini bekliyorum.

Spermier boxerımı ıslatırken homurdanıyorum. Ellerim kalçalarının her iki yanında, ona dokunmamaya dikkat ederek ama umutsuzca dokunmak isteyerek öne düşüyorum. Gözlerim kayıyor ve ağır nefeslerim amının üzerinde dalgalanıyor.

"Ye, ejderha. Dokun bana," diye hem yalvarıyor hem de emrediyor. Biz de saldırıyoruz.

Dilimi kışından klitorisine doğru sürüklüyorum, her damlasını yaladığımdan emin oluyorum. Boşa gitmeyecek.

Kardeşlerim onun derisinin bir bölümüne bile dokunmadılar.

Kalçaları başımın etrafında geriliyor ve benden kaçmaya çalışıyor ama buna izin vermiyorum. Yüzümü daha da içine gömüyorum.

Bir sonraki tahliyesinin tadına bakacağım. Sonra benden ne isterse yapacağım.

Vücudunu kavislendirirken hiçbirimiz onu bırakmıyoruz.

"Lütfen. Lütfen biri beni siksin" diye güzelce yalvarıyor.

Dilimi son bir kez sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve onu dört ayak üzerine çeviriyorum.

Yoldan çekiliyorum ve Corentin'in ellerini onun kış yanaklarında gezdirmesine izin veriyorum, ben de yatağa geçip onun önünde diz çöküyorum.

Başını arkaya yatırırken bir elim saçlarında geziniyor. Diğer eşofmanımı kalçalarımın üzerinden çekerek aletimin serbest kalmasını sağlıyor. Serbest bırakıldığının kanıtı ucumdan damlıyor ve ona bakarken dudaklarını yalıyor.

"Beni tatmanı istiyorum, tatlım. Kardeşlerim sırayla o nefis amcığı sikerken sen de bana yaptıklarının tadına bak."

Beni zaten bir kez boşalttı ve neredeyse onu tadarak tekrar boşalıyordum. O benim pisliğimi emerken kardeşlerimin de onu sikmesi adil olur.

"Evet." Kadın inliyor ve Corentin'in ihtiyacı olan tek izin bu. Ona çarpıyor ve aynı zamanda kışını tokatlıyor.

Sikimi onun açık ağzına sokuyorum ve ağzından çıkan tatlı mırıltıları çalışıyorum.

"Evet, bebeğim. İşte böyle, tam orada. Sikimi geriye doğru it ve onu da kendinle birlikte sürükle," diyor Corentin, sırtında dalgalanan saç tellerini alıp yumruğunun etrafına sararken.

İkimiz ritmimizi buluyoruz ve gözlerim başıma dönüyor. Sıcak ağzı beni emiyor ve höpürdetiyor.

Sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor, ama kendimi tutuyorum ve tüm erkeklerini alana kadar tekrar boşalmayı reddediyorum.

Bu çok zor.

Aletim boğazından aşağı dökülmüyor.

Corentin kendini onun içine gömerken ve o sikimin etrafında çığlıklar atarken patlama ihtiyacımla nefes alıyorum.

O ve Tillman yer değiştirirken ikimizin de aldığı iki saniyelik ara yeterince uzun değildi.

"Çok iyi gidiyorsun Will. Benim ve ejderhanın her santimini alıyorsun. Bu am ve bu ağızla ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Sözleri onun inlemesine, beni daha da sert emmesine neden oluyor ve başım geriye doğru eğilirken tıslıyorum.

Nefes al, ejderha. Bekleyebilirsin.

Tam bir işkence. Saf ıstırap.

Bu alemdeki en güzel duygu.

Tillman, kız öğürene kadar ona vuruyor ve ben de kızın yüzünden akan gözyaşlarını siliyorum.

"Çekmemi ister misin, tatlım?"

"Sakın buna cüret etme."

Bu benim ejderha tanrıçam.

O geldiğinde, bütün yatak sallanır ve kızın vücudu titrer. "Ne kadar iyi bir kız. Benim yaramaz küçük Primary'im," diyor Cas boşalırken arkasından. "Finalin için tüm bu boşlukları dolduralım, olur mu?"

Boğazının arkasında gırtlaktan gelen bir titreşim beni neredeyse ağzından kaçırırken kıkırdıyor.

"Siktir git, Caspian," diye homurdanıyorum, o küçük gölge oyuncağını kışına sokarken sikimin ucunu ağzında tutuyor.

"Sorun ben değilim. Bu o. Ejderhaya işkence ediyordun, Primary. Ona hak ettiğini verin."

Onun içine dalıyor ve iki elim de saçlarına gidiyor. Onu aşağı itmiyorum ya da yaptığı hiçbir şeyi kontrol etmiyorum.

Onun benim rehberliğime ihtiyacı yok, ama benim de onun rehberliğine ihtiyacım yok.

Kalçalarım istemsizce seğirmeye başlıyor ve kendimi daha fazla tutamayacağımı biliyorum. Beni çoktan dizlerimin üzerine çöktürdü, ama beni yerde bir su birikintisi olarak bırakmak üzere.

"Gel, Draken. Boğazımdan aşağı gel."

Siktir. Evet. Bu kadar yeter.

Son damlasına kadar ağzına akıttığımda vücudumdan ateş fışkırıyor ve o hepsini kabul ediyor. Sanki daha fazlası çıkacakmış gibi sikimi emmeye devam ediyor, ama tek yapacağı ruhumu bedenimden emmek.

Cas içinde patlarken ağzını çekmiyor. Seğirmeyi durduramıyorum.

Ondan kurtulur kurtulmaz, onu aletimden çekiyorum ve kollarımda onunla yatağa geri düşüyorum. Nefesimi tutmak için umutsuzca mücadele etmek zorundayım.

Yıldızları görüyorum.

İlk defa bu kadar gevşek davranıyorum ve onu hemen tuvalete götürmüyorum. Onun yerine, yattığı yerde onu temizlemeleri için aklımdan bir emir geçiriyorum.

Kıkırdıyorlar ama dediğimi yapıyorlar.

Yumuşak iç çekişleri kalbimi ısıtıyor ve gözlerim kapanıyor.

Küçük gezginim kıcımlı uyutuyor.

Sekiz

Söğüt

Elementra'da zamanın daha yavaş ilerlediğine dair daha önce yaptığım açıklamaların aksine, son birkaç gün göz açıp kapayıncaya kadar geldi ve geçti.

Zar zor nefes alabildik.

Macera dolu günümüzün ertesi sabahı, Terk Edilmiş Orman'a gitmemiz ve oradaki geçidi kapatmamız gerektiğini söyledim. Cas geçidi açık bırakmamızı söyleyerek hepimizi şaşırttı. Önsezisine göre, eğer Summum Efendisi büyülü olmayan diyara giderse, bu onun için boşa harcanmış, bizim içinse kazanılmış bir zaman olacaktı.

Sorulduğunda, Keeper ormanda kendi bölgelerinin dışında bile onun kim olduğuna saygı duyan bir avuç vampir olduğunu doğruladı. Summum-Master'ın hareketi hakkında sorduğu her şeyi ona söyleyecekler.

Biz de Cas'ın planını uyguladık.

Son altı sabahdır, her şeyi kontrol etmesi için Keeper'a ormanda gölge ediyor, ardından Draken ile birlikte olması için onu akademiye götürüyor. Ondan sonra, uyanık olduğu her anı eline geçen her kitabı, parşömeni ve günlüğü tarayarak geçiriyor.

Bir şey arıyor ama ne olduğunu henüz paylaşmadı. Dillon ve Pran'ın listesinde olduğunu biliyorum. İhanet ve sadakat arasındaki ayrım onu çıldırtıyor ama daha fazlasını öğrenene kadar harekete geçmeyecek.

Ejder adamım ve Corentin bütün gün akademideydi, her gün Carrington, Layton ve diğer tüm öğrenciler için bir şeyler ayarlıyorlardı. Draken gününü Vince'ten nasıl öğretilceğini öğrenmek, çocuklara yardım etmek ve kurtlar resmi olarak Terravile Sürüsü topraklarına taşındığından beri Tillman'a kurt olmayan şekil değiştiren E.F. üyeleri konusunda yardım etmek arasında geçiriyor.

Corentin'in hâlâ Müdür olması ve bunun gerektirdiği her şeyi yapması gerekiyor. Ayrıca, Lyker ile yeni akademisinin planları üzerinde çalışıyor.

Her şey olup biterken, akademinin temeli henüz atılmadı, ancak yeni kurtlar için yer açıldı ve zaten E.F.'de olanlar ve katılmak isteyenler için eğitim yarın başlıyor. Akademi açıldıktan sonra yeni veya daha genç kurtlar katılacak.

Tillman akademi ve saray yerleşkesi arasında durmadan gidip geliyor. İki yer arasındaki eğitimin neden aniden arttığını sorduğumda, Theo ile birlikte tam ölçekli protokolü değiştirdiklerini söyledi. Görünüşe göre sadece bu iki istasyonda değil, tüm E.F. istasyonlarında ek eğitim ve hazırlık gerektiriyor.

Oakly ve Gaster yanımda getirdiğimiz kalıntıları sanki tüm cevaplar onlarda saklıymış gibi inceliyorlar. Sonunda onun kitabına bakmasına izin verdi ve bunun onu en sevilen torun yaptığına eminim.

Tanrıların Bağlanması'nda bizim hayal edebileceğimizden çok daha fazlası olduğundan emin ve bu onu çığına çeviriyor.

Herkesin arasında gidip geliyorum. Elimden geldiğince, elimden geldiğince yardım ediyorum.

Her ihtimale karşı güne tüm portalları kontrol ederek başlıyorum. Sadece bu da değil, bunu her yaptığımda ailem ve Elementra ile olan bağlantımın tadını çıkarıyorum. Kanlı ellerimi toprağa her gömdüğümde, içime dolan enerji tarif edilemez. Kısa, kısacık bir an için her şey doğru geliyor ve bu benim dört gözle beklediğim sabah rutinim haline geldi.

Her şeye rağmen, en hafif tabirle yorucu bir süreçti. Hiçbirimiz zamanın hızlandığı ve bizim yavaşlayamadığımız hissinden kurtulamıyoruz.

Bir şeyleri harekete geçirdiğimizi biliyoruz. Keeper'ı ormandan kurtardığımızdan beri bunu yapıyoruz ama ne zaman büyük bir şey yapsak görünmez saatin ibreleri daha hızlı dönüyor.

Misilleme yapılmaması nedeniyle kaygı her geçen gün daha da artıyor. Birinin saldırıya uğramasını ya da başka korkunç bir şey olmasını umduğumuzdan değil, ama sessizlik bunu gösteriyor.

Dışarıdan bir gözle bakıldığında, bölge huzur bulmuş gibi görünüyor. Bizim için ise, yumurta kabuklarının üzerinde duruyoruz. Bir şeylerin patlamasını beklerken parmak uçlarımızda geziniyoruz. Hepimizin etrafında, rahatlamak ya da mola vermek için zaman ayırmamıza izin vermeyen bir aura var.

Buna istisna teşkil eden tek Nexus Trex, Codi, Dec ve Xander oldu. Bunun nedeni, çocuklara ayak direyip onlara yeniden tanışmaları ve yerleşmeleri için birkaç gün vermelerini söylememdi. Biz biraz boş zamanın tadını çıkaramıyoruz diye başkalarına da bu fırsatı tanımamamız gerekmez.

Özellikle de yaşadıkları onca şeyden sonra.

Görünüşe göre bugün bitiyor.

Bu sabah Gaster, Oakly ve ben kutsal emanetleri taşımak için yeni bir gizli oda yapacağız. Ondan sonra, Tillman grubumuzun yeni üyeleriyle bir görüşme yapmamızı ve öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmemizi istedi,

ve başka bir şeyi harekete geçirir. Bu, daha önce tartıştığımız gibi hücumla geçmek ve Ustalık bileşiklerini avlamaya başlamak anlamına gelebilir veya belki de bize yeni bir fikir uyandıran bir şey söylerler.

Çocuklara göre bir şey hiç yoktan iyidir.

Bana yönelik ya da kasıtlı olmadığını bilmeme rağmen bu 'hiç yoktan iyidir' yorumu canımı yaktı.

Gözlerimin bana olacakları göstermesini istedim, dua ettim. Bana hiçbir şey göstermedi, ama ilişkimizdeki yeni bir gelişme, onu çağırdığımda zihnimde kıpırdanıyor. Sanki orada olduğunu ve sonunda görmem gereken şeyi bana göstereceğini söyleyen nazik bir dürtme gibi.

"Olacak, filia. Hiçbirinizin sessiz kalmaması beni şaşırtıyor. Sadece Draken olduğunu sanıyordum ama hepiniz böylesiniz. Çok yorucu," diyor V omzuma tünerken.

Diğer yeni üye ise hem komik hem de aydınlatıcı bir sürpriz oldu. O da en az Tanith kadar ukala, komik ve zeki ama çok daha ketum. Beni hayal kırıklığına uğratan bir şekilde, rehberlik kurallarına göre yaşıyor ve doğru sorular sorulmadıkça cevap vermiyor.

Belli ki doğru soruları sormamışım.

Draken beni onun ketum doğası hakkında uyardığında, bunun sadece bizi henüz tanımadığı için olduğunu iddia ederek sürtündüm.

Yanılmışım.

V, söylemeye istekli olacağından çok daha fazlasını biliyor gibi görünüyor. Herkesin düşündüğü her şeyi nasıl duyabildiğini hala bilmiyorum ve Draken'i cevaplar için ne zaman zorlamam gerektiğini ve ne zaman burnumu sokarak haddimi aştığını çabucak öğrendim.

Hâlâ bilmediğimiz nedenlerden dolayı en çok Draken ve ben dikkat çekiyoruz. Diğerleriyle sadece birkaç kelime konuştu. İsterse onların zihinlerine sızabileceğini ve sızacağını bilmelerini sağlayacak kadar.

Ejderha adamımın ve benim ondan ne istediğimiz belli değil. Sadece ikimize de tamamen farklı iki şekilde rehberlik ettiği açık.

"Yapacak çok işimiz var V. Düşünmeyi bırakacak fazla zamanımız yok."

"Sanırım bu doğru. Kadim olan ve bağlı kardeşin seni arıyor," diye yuhallıyor.

"Nerede olduğumu bildiklerinden hiç şüphem yok. Sadece portalları kontrol etmeyi bitirdiğimden emin olmak için yavaşça bana doğru geliyorlar."

"Ve sen yaptın. Öyleyse neden bir hayvan gibi çimlerde oynuyorsun?"

Homurdanarak başımı tüylerine doğru sallıyorum ve ona karşı en iyisinin açık sözlülük olduğuna karar veriyorum. Ona başka bir cevap verirsem beni azarlayacaktır. "Bağlantıyı kopardığımda özölüyorum. Ne kadar çok yaparsam, o kadar çok arzuluyorum."

"Bu çok doğal. Senin soyun bu âlemdeki sihir ipliklerinin arasından geçiyor. Portallar yeniden açıldığında daha yerleşmiş hissedeceksin," diyor kayıtsızca ve başım o kadar hızlı yana savruluyor ki, ciyaklayarak önümde yere süzölüyor.

"Yeniden mi açıldı? Portalları şu anda yeniden açamam. Bu yıkıcı olur. Summum-Master istediği yere seyahat edebilir."

"Şu anda değil, hayır, ama bir gün yapmalısın. Onlar kim olduğunuzun, nasıl yaratıldığınızın ve bu diyarın neyi temsil ettiğinin karmaşık bir parçası. Sonsuza kadar kapalı kalamazlar," diyor başka bir açıklama yapmadan.

"Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak, V. Draken ve benim için bıraktığın küçük külçeleri takdir etsem de, bazı cevaplar çok daha takdire şayan olacaktır. Zaten onun senin ne tür bir yaratık olduğunu bilip benim bilmediğim gerçeğini sineye çekmek zorundayım. Ve sözde henüz bilemiyorum, o yüzden neden bana bir kemik atmıyorsun?"

"Bana bir kemik at... Arada sırada ölümlü terimleri duymayı seviyorum."

"V."

"Peki, seni sabırsız kız. Tıpkı senin Guardria'n gibi ben de bir rehberim. Aramızdaki temel fark, bizi tüm zaman boyunca bağlayacak bir bağa sahip olmamam. Bana ihtiyaç duyulduğunda, o an için bağlanıyorum. Neden sana rehberlik etmek için burada olduğumu yakında öğreneceksin, o zaman sen de bana rehberlik edeceksin. Draken'in şu anda bana ihtiyacı var çünkü en büyük varlığı, türünün genellikle ortak bilgilerini topladığından farklı bir şekilde tezahür ediyor. O

Bu yüzden yaratıktan yaratığa rehberliğe ihtiyacı var. Onun hakkında konuşacaklarım bu kadar. Kendisine söylediklerim çerçevesinde dilediğini sizinle paylaşabilir.

"Yaratılış amacım, güçlü varlıklara, güçlerinin onları yozlaştırmasına izin vermeyecekleri şekilde rehberlik etmektir. Gözlerim 'bağlantılarımla' bulunduğu anda, onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Karşılaştıkları zorlukları ve bunları neyin düzeltebileceğini biliyorum ama yapmam gereken şey bu değil.

"Aradığınız cevapları hemen alamamanın hepinizi çılgına çevirdiğinin farkındayım. Ancak size ne yapmanız gerektiğini söylememizin bu işe dahil olan herkes için zararlı olacağını öğrenmeniz çok önemli. Bu sizin için sinir bozucu, evet, ama sizi temin ederim, Elementra, Guardrias'ınız, ben, hiçbirimiz sizden bilgi saklamak istemiyoruz. Bu sizin için en iyisinin ne olduğu meselesi.

"Biri size her zaman tüm cevapları söylerse asla büyüyemez ya da başarılı olamazsınız. Sadece bu da değil, sana yemin ederim Willow, tüm cevapları bilmek her zaman en iyisi değildir. Bu çok yalnız ve rahatsız edici olabilir ve bazı şeylerin bilinmemesi, hatta belki de unutulması en iyisidir," diyor yumuşak bir sesle ve cevaplar için ısrar ettiğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

Zamanlamanın ve bir şeyleri yavaş yavaş öğrenmenin önemini zor yoldan öğrendim.

Bu benim henüz ulaşamadığım bir sabır seviyesi.

"Haklısınız. Ama cevaplara sahip olan ama sana vermeyen, belki de veremeyen kişiler olduğunu bildiğinde cevapları beklemek sinir bozucu oluyor," diye fısıldıyorum.

"Size bir ipucu vereceğim ve küçük bir sır vereceğim. Her şeyi bilen ve her şeye kadir olanın ne anlama geldiğine dair inancınızı askıya almanız gerekiyor. Sizinki gibi yaratıcılar için bile kurallar ve istisnalar vardır. Bunlar benim gibi en bilgili ve kadim olanların bile anlayamayacağı güçlerden gelir. Ama evet, Elementra her şeyi bilir, binlerce yıl öncesinden. Ama buna tüm olasılıklar da dahil. Doğru yanıtı da hemen alamaz çünkü yollar yüzde yüz bilebileceği kadar daralmamıştır. Bu, zaman neredeyse ona gelene kadar gerçekleşmez. Bu yüzden hazırlıklarına yıllar öncesinden başlıyor. Birden fazla plan, birçok yol ve sayısız sonuç."

"Ne-"

"Oh, Willy. Kıçımıza tekme yi yemeye hazır mıyız?" Oakly arkamdan te zahurat yapıyor.

"Evet, bir saniye," diye sesleniyorum akılsızca, V'ye bakarken. *"Ne demek istiyorsun? Bana onun da bu işin nasıl biteceğini bilmediğini mi söylüyorsun?"*

"Git ve öğren, filia. Yakında birlikte zaman geçireceğiz. Sen ve yaratıcın da öyle," der ve uçup giderken Oakly ve Gaster'a seslenir.

"Muhteşem, değil mi?" Gaster onu gökyüzünde süzülürken izlerken soruyor.

"Muhteşem derecede sinir bozucu. Ondan cevaplar istedim, bana cevaplar verdi, sonra beni daha fazla soruyla baş başa bıraktı," diye hayıflanıyorum.

"Bunların hiç biteceğini sanmıyorum çocuğum. Hadi şimdi gidip çocukları kilitleyebileceğimiz başka bir gizli oda yaratalım."

Üçümüz güler ek bahçeye geri dönüyoruz, ama aklım bir türlü gitmiyor. V'nin az önce söylediği her şey hakkında bir sürü sorum var. Kafama takılacak daha fazla şey vermekten başka hiçbir yardımı olmadı.

Orta fuayeye ulaşana kadar bahçelerde yürümeye devam ediyoruz ve dürüst olmak gerekirse ikisinin de söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. Göğsümde bir panik titremesi hissedince Oakly'ye dönüyorum.

"İyi misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Söylediği herhangi bir şeyi dinlediniz mi?"

"Umm..."

"Harika, gerçekten kıçımıza tekme yi yiyeceğiz. Az önce bize verdiği talimatların hiçbirini dinlemedin." Biz orta fuayeye doğru yürürken kıkırdıyor.

"Özür dilerim. V'nin söylediği bir şey aklıma takıldı. Aslında söylediği birkaç şey var ama özellikle bir tanesi düşüncelerimi tüketiyor."

"Bizi öldürtmeden önce bunu aklından çıkar," diye takılıyor. Belki de.

"Bugün kimse öldürülmeyecek. Üçümüz birlikte yaptığımızda bunun ne kadar basit olduğuna ikiniz de şaşıracaksınız. Bu

Neredeyse o kadar güç kullanımı gerektiriyor," diyor Gaster CC'nin yatak odasına girerken. "Sanırım tekrar üzerinden geçmem gerekiyor?"

Eğlenen gülümsemesi yüzümde suçlu bir sırıtışa neden oluyor. "Muhtemelen.

Artık dikkat dağıtmak yok. Ben hazırım."

"Oakly'nin bu konuda kafası çok karışık olduğu için tekrar duyması iyi olabilir."

Bu sefer gülme sırası bende. Kendi cep boyutunu yaratmamak için neden bu kadar gergin ve kararlı olduğundan tam olarak emin değilim. Düşünebildiğim tek şey, kışına asılmış olmaktan çok, bir tane yaratmanın harcadığı güç miktarı.

Kabul ediyorum, benimkini yaptığımda hiç bağlı değildim, bu yüzden ekstra bir desteğim yoktu. Onun var ve Gaster'ın gözlerine bakılırsa bundan kaçınma zamanı sona eriyor.

Oflayarak kollarını kavuşturup kanepeye oturuyor, ben de zarifçe yanına oturuyorum. Gaster'ın siyah sonsuzluk günlüğünü çıkarıp parmağını yaladıktan sonra sayfaları çevirmeye başladığında ciddi olduğunu anlıyorum.

"Şimdi, kızlar, konuya girmeden önce, gizli odamızı açmak için bir anahtar mı istiyoruz yoksa açıklıklarımızı mı çizelim?"

"Bir anahtar," diyoruz aynı anda.

"Bilmeliydim, ama ikiniz de bilin ki, bu odaya gizem katmıyor," diyor gülerek.

"Evet, öyle."

"Kesinlikle öyle." Oakly'ye kıs kıs gülüyorum.

Başını bilerek sallar, sonra devam eder. "Pekâlâ. Anahtarın ne olmasını istersiniz?"

"Hadi onu bir penis yapalım, böylece erkekler ona gerçekten dokunmak istemezler." Kıkırdıyor.

"Bunun Corentin'i ve onun bilme ihtiyacını durdurmayaacağına söz verebilirim. Draken onunkine uyacak şekilde şekillendirdiğimi söyleyecektir. Cas gözlerini devirir ve gölgelerini kullanarak ona dokunur. Tillman'ın umurunda bile olmaz."

"Hepsi geçerli noktalar."

"Eğer bir söz hakkım olacaksa, bunun cinsel organ olmamasını tercih ederim," diyor Gaster, eğlenmeden, ki biz bunu çok komik buluyoruz.

"Tabii ki söz hakkın var Gaster," diyorum kirpiklerimi masumca kırıştırarak. "Gerçek bir kapıya ne dersin? Bence bu çok komik olur.

Birisi düğmeyi çevirmeye çalışacak, ancak düğme onu şok edecek." İkisi de benim yüzümden gülüyor. Bu bana o kadar çok oldu ki, artık kesinlikle bir şaka haline geldi.

"Boyutun imzalarını kabul edip etmediği ya da onları uzaklaştırıp uzaklaştırmadığı onları şok edecek. Bu fikri sevdim," diyor Oakly muzipçe.

"O zaman bir kapı. Ben gidip onu yapacağım, sonra da oradan ne yapacağımızı açıklayacağım kızlar," diyor Gaster ve odanın duvarın çıplak olduğu köşesine doğru ilerliyor.

Toprak elementini kullanan usta bir zanaatkâr olarak, duvarda eski bir kapının belirmesi sadece milisaniyeler sürüyor. Zihninin sadece saniyeler içinde bu kadar yaratıcı bir şey hayal edebilmesi benim için asla eskimeyecek.

Koyu leke yeni cilalanmış gibi parlıyor ve ahşaba oyulmuş kemer, arkasında ne olduğunu merak etmenize yetecek kadar gizem katıyor. Kapı kolu yerine ortaya bir tokmak eklemiş ve bu da benim gibi meraklı birinin kapıya vurduğunda şok geçirmesini hayal etmeyi daha da komik hale getiriyor.

"İkiniz de bir cep boyutunun nasıl yaratılacağını biliyorsunuz, ancak bunun farkı boyutu ve şimdi onu açmak için bir anahtar olacak. Kapıya imzalarımızı atarak başlayacağız, o yüzden ikiniz de yukarı çıkın, hadi," diye emrederek bizi işaret etti.

İkimiz de sınırsız bir heyecanla ayağa fırlıyoruz ve Oakly'nin coşkusunun artık sinirlerine ağır basmasından dolayı mutluyum.

"Üçümüz birlikte ellerimizi kapının üzerine koyacağız ve sihrimizi kapının içine iteceğiz. Büyümüzün onu boyadığını hayal edin. Her yüzeye yayılmalı ve kendini her yere gömmeli."

Sessizce ve itaatkâr bir şekilde ayağa kalkıp ellerimizi onun iki yanına koyuyoruz. İkimiz de bir şeye sihirli imzamızı nasıl atacağımızı biliyor olsak da, yine de öğretme moduna geçmesini seviyorum. Daha çok bir özet gibi olsa bile. Mükemmel örnekler veriyor ve mümkün olduğunca basit bir şekilde açıklıyor.

"Tamam kızlar, bir, iki, üç."

Sihirlerimizi aynı anda serbest bırakıyoruz ve onların sihir iplikleri benimkilerle heyecanla örülürken sırtıyorum.

"Güzel. Şimdi ellerinizi çekmeyin. Tüm süreç boyunca temas halinde olmamız gerekecek. İkiniz de daha önce yaptığım ve senin kaçırdığın gibi tekrar açıklamamı mı tercih edersiniz, Willow, yoksa ikiniz de daha uygulamalı, adım adım bir açıklama mı istersiniz?"

Oakly'ye bakarak, "Ben dalmakta bir sakınca görmüyorum," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki öylesin. Bunun nasıl bir his olduğunu zaten biliyorsun."

"Tamam, dökül bakalım. Seni öldürebilecek bir kalıntıya doğru yürürken hiç sorun yaşamadın ama bir cep boyutuna takılıyorsun. Ne oluyor?" Kıkırdayarak soruyorum ama onu kaplayan ani kasvet sesi susturuyor. "Meşe mi?"

"Güçsüz hissetmek istemiyorum," diye mırıldanıyor ve bedenim ısınıyor.

Cep boyutundan daha derin olduğunu biliyordum.

"Biz bunu yaparken Draken'e gelmesini söylememi ister misin? Her ihtimale karşı senin adamlarına da gelmelerini söyleyebilirim," diye teklif ediyorum hemen.

"Hayır... sadece bana nasıl hissettireceğini söyle."

"Sanırım bu sefer benim için olduğundan çok daha farklı hissedeceksiniz. Birincisi, ben bağlı değildim. Her şey hala Memoria taşıma bağlıydı, bu yüzden elimdeki tek şey hava ve toprak elementlerimdi. Hediye ya da başka bir şey yoktu. Cep boyutunu ördüğümüz yerin bununla bir ilgisi var mı bilmiyorum, ama benimki doğrudan Elementra'nın kumaşına örüldü, bu yüzden ona her yerden erişebiliyorum. Bu tam burada sabit duracak. Gaster?"

"Willow'un söylediği her şey bir faktör. Tükenmeyeceksin Oakly, yemin ederim. Bir güç yerine üç güç birlikte çalışacak. Yer, süreci etkilemeyecek. Ayrıca, gerçek Nexus'unu tamamladığına göre artık çok çok daha fazla büyü rezervin var. Bir güç kaybı hissedeceksin ama işimiz biter bitmez biraz çay ve hamur işiyle anında düzelmeyecek bir şey değil," diyor Gaster nazikçe.

"Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz," diyorum.

Birkaç derin nefes alıyor. Başını sallamadan önce gözleri kapıda ve ellerimizde geziniyor. "Hayır, bunu yapıyoruz. Güvendeyim ve bunu daha iyi hale getirmek için ihtiyacım olan her şey ve herkes elimin altında. Sadece bir an yaşıyorum."

"İstedığınız kadar zaman ayırın."

"Tek ihtiyacım olan buydu. Kolum yorulmaya başladı," diyor ve bana kısmen zoraki, kısmen de alaycı olduğunu bildiğim bir göz kırpmıyor.

Ne olursa olsun, hem neler olduğunu kabul ettiği hem de üstesinden geldiği için onunla gurur duyuyorum.

"Kızı duydun, Gaster," diyorum.

"Tamam o zaman. Her şeyden önce, odanın nasıl görünmesini istediğimizi hayal etmeliyiz. Hepimizin aklında aynı konsept olmalı. Mobilyalar ya da benzeri bir şey olmayacak. Boyutlar açıldıktan sonra bunları da ekleyeceğiz ama boyutları resmetmek için bir örneğe ihtiyacımız var."

Aklıma gelen ilk şey ofisindeki cep boyutu. Gizemli koridorunda kışımı sürüklediğim andan beri onu sevdim. Tüm düzeni zaten planlamıştık ve mükemmel bir örnekken herhangi bir şeyi değiştirmek için bir neden göremiyorum.

"Diğer gizli odamıza ne dersiniz? Koridor falan?"

"Büyük beyinler benzer düşünür. Bu odadan başka bir şey hayal edemiyorum," diye onaylıyor Oakly ve Gaster ikimize de sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Mükemmel. İyi bir fotoğrafını çekin ve bunu elinizde tutun. Şimdi, ileriye dönük olarak, bunun ikiniz için de zor olacağını biliyorum ama ben size talimat vermedikçe ya da soru sormadıkça konuşmayın. Tamamen sesime ve söylediklerime odaklanın."

İkimiz de gülmeye başladık ve o bize baktı. "Zor olacağını biliyordum."

"Bekle. Aynı anda hem bunu yapıp hem de talimat verebilecek misin?" diye sordum.

Geçen sefer onun talimatları doğrultusunda bunu yapmak tüm konsantrasyonumu aldı. Aynı anda hem konuşup hem de bunu yapmayı hayal bile edemiyordum.

"Elbette yapabileceğim," diye alay ediyor. "İletişim hattımızı açın. Belki kafanızın içinde olursam, ikiniz de bana daha iyi odaklanabilir ve yeteneklerimi sorgulamazsınız."

Küstahlığı yüzünden dudaklarımda hala devam eden bir sırıtışla emrettiği şeyi yaparak, zihnimde beni onlara bağlayan hatları açıyorum, sonra bunu onlara yayınlıyorum.

"Daha iyi mi?"

"Evet, şimdi sus. Sana ne yapacağımızı söyleyeceğim, sonra birlikte yapacağız. O yüzden beni takip et. Sihrinizin vücudunuzdan akmasını emredin. Zihninden ayak parmaklarına, kapıya kadar her yere yayılmalı ve sonra onu tutmalısın. Dışarı akmasına izin verme."

Tanıdık talimatları dinlerken yüzümde bir gülümseme daha beliriyor. İçten dışa doğru aynı parlama ve karıncalanma hissi, bunu kendi başıma yaptığım gün olduğu gibi mevcut, ancak bu sefer patlayacakmışım gibi hissetmiyorum. Her şey sıcacık ve tüyler ürpertici.

"Kendinize hakim olun. Bu kelimeleri Elema Lingua Vetus dilinde tekrarladığımızda, büyüümüzün serbest kalmak istediğini hissedeceğiz, ama buna izin vermeyin. Onu içimizde tutmalıyız. Yüksek sesle, 'Gözlerimi eski topraklara aç, Elementra'nın kumaşının açıldığını göster' diyeceğiz. Bundan sonra, büyüünün iplikleri önümüzde her yerde görünür olduğunda, sonraki kelimeleri tekrarlayacağız."

Sihrimi kilitlemek bu sefer çok daha kolay ve ayaklarımı yere daha iyi basacak şekilde kaydırıyorum. Oakly'nin de aynı şeyi yapmak için ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü ve Gaster'ın bir ayağını diğerinin biraz gerisine kaydırıldığını duyuyorum.

"Hazır... Bir, iki, üç."

"Aperi conspectum meum ad terram antiquam, ostende fabricam Elementra explica."

Sihrimiz dışarı sızmaya çalışırken üçümüzden de küçük homurtular yükseliyor ama arkasındaki güç oldukça kontrol edilebilir. Vücudum biraz ısınıyor ve derim gerildiğinde alışkanlıktan kapıda olmayan yumruğumu sıkıyorum. Bunun dışında gözlerimi önümdekilere dikmiş durumdayım.

CC'nin yatak odasında görebildiğim gerçeklik değişmeye başlıyor. Diğer tarafımdaki birkaç kitap rafı, görünümleri değişmeye başlamadan önce hafifçe titreşiyor. Koyu renkli sert ahşap raflar ve farklı tonlardaki ciltli deriler tanıdık puslu mavi tonunu alıyor. Elimi uzatıp büyüünün akan parlak renkli ipliklerine dokunmayı çok istiyorum.

Saf, ham güç beni çağırıyor ve kanımın bu geçitlerden geçerken neye benzediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. *"Ellerinizi kapıdan kaldırmadan yukarı doğru kaydırın ve tokmağı kavrayın,"* diye talimat veriyor ve b i z de sessizce söyleneni yapıyoruz.

"Şimdi yapacağımız şey, sıradaki kelimeleri tekrarlarken kapıyı çalmak olacak. Bunları söyledikten sonra sihrimizi serbest bırakacağız. Tüm bu süre boyunca odayı hayal ediyor olmalısınız. Bu niyetin her zaman ön planda olması gerekir. Boyut sihrinizi içine çekecek ve yeterince çektiğinde, çekim duracaktır. O noktada kapıdan birlikte geçeceğiz. Anladığınıza dair başınızı sallayın."

Başımı çevirdiğimde gözlerim Oakly'ninkilerle buluşuyor. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve Gaster ona bakarken başını sallıyor. O bana bakarken ben de aynısını yapıyorum.

"Güzel. Elema Lingua Vetus'ta şöyle diyeceğiz: 'Bu iplikleri zaman ve mekân boyunca birleştirin. Elementra, bu ödünç yeri kutsa. Hazır... Bir, iki, üç."

Eski dil dudaklarımızdan akıyor ve büyümüz göğsümüzden dökülüyor. İpler benim için görünür hale gelirken sevinçli çılgınlığı tutuyorum. Üç akım mor bir dalgada birleşiyor ve kapıya doğru akıyor. Kısa bir an için, büyümün beni terk etmesinden dolayı hissetmeye başladığım hafif ağırlığı fark ettiğimde Oakly için endişeleniyorum, ama sonra his azalıyor.

Gaster'ın konuşmasına ya da bize talimat vermesine gerek yok. Çekiştirme tamamen kayboluyor ve hepimiz öne çıkma zamanının geldiğini biliyoruz.

Birleşik sihrimizin duvarından geçmek, sanki bir grup kucaklaşması yaşıyormuşuz gibi hissettiriyor. Bu hissin tadını çıkarıyorum, ta ki dikkatim önümdeki hala mavi olan manzara tarafından çalınana kadar.

"Gelin kızlar," diyor Gaster ve küçük koridorda yürümeye başlıyor.

Boş kare odaya giriyoruz ve ben şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Elementra'nın kumaşı ilk kez görünür hale geldiğinde olduğu gibi görünüyor.

Dirseklerimize tutunan Gaster, "Kabul et." diye emrediyor.

Sanki belimizdeki bir ip kesilmiş gibi, boyut titriyor ve sarsılıyor, ona doğru tökezlememize neden oluyor.

Çenelerimiz gevşek bir şekilde mavi pusun yok oluşunu izliyoruz, geride tam da hayal ettiğimiz parke zemin ve tuğla duvarlar kalıyor. Kitaplar, masa, halılar olmadan çok farklı,

lambaları ve Gaster'ın ev gibi yapmak için sahip olduğu her şey, ama aynı şekilde şekillendirildiğine şüphe yok.

"Bu inanılmazdı," diye tezahürat yapıyor Oakly, bir aşağı bir yukarı zıplarken ikimizi de içine çekiyor.

"Bir an için kafam çok karıştı." Güldüm.

"İkinize de her şeyi açıklamaktansa imzaları ve yaratımı kabul etmenin benim için daha kolay olacağını düşündüm. Bir dahaki sefere ikinizden biri yapabilir."

Oakly'nin bana attığı vahşi gülümseme neredeyse gülmekten yere yığılmama neden oluyor. Bunun ne kadar büyü gerektireceği konusunda endişeliyken şimdi bir dahaki sefere hakları kabul etmek için benimle savaşmaya istekli olması çok komik.

"Şey..." Ellerimi kalçalarıma koyup yerimde dönerken söylüyorum. "Burayı dekore etme ve bazı ölümcül kalıntıları içeri taşıma zamanı."

"İnsanlardan bilgi almak için neden onları beslemek ve eğlendirmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Bu tam bir zaman kaybı," diye yakınıyor Cas avludaki masada bir sandalyeye otururken.

"Neden tüm yeni arkadaşlarımızı sorguya çekmek zorundasın anlamıyorum. Biliyorsun, sadece akşam yemeğinde sohbet ediyoruz," diyorum alaycı bir şekilde, kendimi onun huysuz kucağına oturturken.

Corentin yanımıza oturmadan önce eğilip beni alnımdan öpüyor. "Şefin odaya getirdiklerini atıştırmak yerine bir masada, sıcak yemeklerle, arkadaşlarla ve tüm Nexus'umuzla gerçekten yemek yemenin güzel olacağını düşündüm."

"Yani dostça bir sohbet için malikaneye gelmemiz, masayı uzatmamız, Şef'in buraya gelmesi ve abartılı bir yemek hazırlaması mı gerekiyordu?"

"Yeter, Cas." Corentin iç çekerek gülmeme neden oluyor. Bu da kalçalarımı sıkmamı sağlıyor.

"Eğer gerçekten misafir havasında değilsen, bunu yapmak zorunda değiliz. Sadece evlerine gidip konuşabilir, sonra da ayrılabiliriz," diyorum göğsüne yaslanırken.

İç çekiş i saç larımı karış tırıyor ve gölgeleri kollarımda iz bırakıyor. "Sorun değ il, Primary. Onlar etrafta olmak için kötü bir grup değ iller. Sadece altı gündür hiçbir şey yapmadan dönüp durduğ um gerçeğ inden rahatsızım. Ş imdi başka bir şey yapabilecekken yemek yiyerek ve oturarak zaman kaybediyorum."

Karanlık ve hasarlı koruyucum için üz ülüyorum ama aynı zamanda kıkırdamamı da gizlemek zorundayım. Benim için hiçbir şey yolunda gitmiyormuş gibi hissettiğ imde ben de tam olarak böyleydim. Annemin kitabı aç ılmıyordu, gözlerim iş birliğ i yapmıyordu. Bu konuda sinirli ve kızgındım.

Benim tavrımın ağı rlığ ıyla uğ raş mak zorunda kaldı ve ş imdi iş ler tersine döndü.

"Zamanını boş a harcamıyorsun. Benimle ve kardeşlerinle vakit geçiriyorsun. Summum-Master'ın etrafındaki illüzyonların nasıl çalış tığ ını öğ reneceğ iz. Bu da bir şeydir ve daha fazlasına yol açabilir. Ayrıca, verimli bir gündü ve bunun için gösterecek bir şeyimiz var. Gaster, Oakly ve ben yeni cep boyutunu aç tık ve kalıntıları içeri taşıdık. Her ş eye grup açısından bakın, bireysel değ il."

"Evet, ölümüne muhteş em ve dahi Primary'imizi dinle gölge adam. Güzel bir gündü." Draken bana doğ ru eğ ilirken mırıldanıyor ve V'nin yüksek sesle yuhalayıp omzundan uç masına neden oluyor.

Öpücüğ ü beni içten dış a doğ ru ateş liyor ve gülümsemem dudaklarına yapış ıyor. Her gün ne kadar mutlu olduğ una kafayı takmış durumdayım. Eskiden alem tanık olsun diye yaptığı neş eli maskaralıktan çok farklı. Ş imdi bu gerçek bir mutluluk ve ben buna doyamıyorum. Üzerimizde dolaş an metaforik buluta karşı bir güneş ış ıę ı gibi.

"Onu dinliyorum ejderha," diye homurdanıyor Cas, tam da Tillman bizim ş irketle ve Oakly'nin Nexus'uyla birlikte içeri girerken.

Baş ımı sallıyorum ve dudaklarımı yanağ ına bastırıp misafirlerimizi selamlamak için kucağ ından kalkıyorum. Cep boyutunu kurmayı ve kutsal emanetleri güvenli bir şekilde içeriye yerleşt irmeyi bitireli neredeyse bir saat oldu ama yine de Tillman beni sevgi yağ muruna tuttuktan sonra Oakly'ye doğ ru ilerliyorum.

Tanrıların Bağ laması'nı çıkarıp, tıpkı Tanrıların Bağ laması gibi bir kutuya yerleşt iş tiğ imizde, alemin karanlığ a büründüğ ünü hissettiğ imiz bir an oldu.

İçinde bulduğumuz. O kadar sert baktı ki, etrafını saran camın patlayacağını düşündüm.

O ve Gaster bu şekilde tepki vermemesi gerektiğine yemin ediyor ama kitabındaki bilgiler bunun nedenine işaret etmiyor. Tenimde zar zor ısıtabildiğim bir ürperti bıraktı.

"Burası rüyada gördüğün ev," diyor Dec, ben ona, Trex'e, Codi'ye ve X'e yaklaşırken başımın üzerinden bakarak.

"Evet. Biz ona malikane diyoruz. Burası bizim evimiz." "Hepinizin sarayda yaşadığını sanıyordum?" X sorar.

"Var ama burası da evimiz," diyorum ve onları masaya doğru yönlendiriyorum.

Koltuklar hızla kalabalığımızla doldu. Benim tüm Nexus'um, Oakly'ninkiler, Trex'inkiler, artı Gaster ve Keeper. Tanith ve V birkaç adım ötede, çimenlerin üzerinde. Sadece Aria'yı, kardeşimi ve onun kardeşlerini özlüyoruz. Bir de Aurora ve diğer kayınpederlerim.

Lanet olsun, ne zaman hepsini sıralasam, gerçekten ne kadar kalabalık olduğunu gösteriyor.

"Görünüşe göre hepiniz tatilimizi sonlandırıyorsunuz. Öyleyse devam edelim. X, Summum- Master'ın etrafındaki illüzyonu açıklayacak ve Dec de rüyalarında ne yapmak zorunda kaldığını anlatacak," diye duyurdu Trex hepimiz rahatlar rahatlamaz.

Tillman, "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir pisliksin," diyor.

"Pislik değilim. Sadece konunun etrafında dolanmamayı tercih ederim. O zaman yemek yemek istiyorum. Akademide ya da saray yerleşkesindeyken bu kadar iyi yemek pişirmiyor ya da beslenmiyorduk. Görünüşe göre Elementra'daki en iyi aşçı sizsiniz."

Corentin yüzünde kocaman bir sırıtışla kendini beğenmiş bir şekilde, "Kesinlikle öyle," diyor.

"Konuşacağız, sonra yemek yiyeceğiz ve bize anlatabileceğin her şeyi anlattığın için minnettarız," diyorum tatlı bir şekilde, sonra gölgelerimi Caspian'ın etrafına sarıyorum.

Yüzde doksan dokuz eminim ki onlara başka seçenekleri olmadığını söylemek üzereydi. Demek istediğim... gerçekten yok, ama grubumuzdaki birinin nazik ve anlayışlı olması gerekiyor.

Tillman, *"Ben iyi ve anlayışlıyım,"* diye mırıldanıyor.

"Evet, eğer hayır deselerdi ya da bu bilgiyi bize sunmasalardı, bu bilgiyi onların elinden almak için ne kadar bekleyecektiniz?"

zihinleri?"

"Şimdiye kadar yapmadığımı kim söyleyebilir?" "Yaptın mı?"

"Hayır. Bak, nazik ve anlayışlı."

Gözlerimi ihtiyatla devirdiğimde kahkahası zihnimi okşuyor ve onu görmezden geliyorum. "Kim başlamak ister?"

Dec, "Yapmak zorunda olduğum şey hepinizi en çok kızdıracak şey, o yüzden bunu aradan çıkarayım," dediğinde tüm gözler ona çevriliyor. "Her zaman rüyalara sızmakla görevlendirildim. Her birinizin rüyasına girmeye çalıştım ama sadece Willow'un kinde başarılı olabildim."

Evet, tabii ki bu başlamak için doğru yer değildi.

Adamlarımın korumalarının hemen yükseldiğini hissettiğimde her birine bir sakinlik patlaması gönderiyorum. Bu sadece onu öldürme isteklerini biraz yatıştırıyor ama şimdilik yeterli.

"Yönetici Nexus, varisler ve beş aile her zaman onun listesindeydi. İkisi hariç konseylerdeki tüm üyelerin rüyalarına girmeyi başardım-"

"Dillon ve Pran Gale mi?" Cas araya giriyor. "Evet. Bunu nereden biliyorsun?"

"Şanslı tahmin. Kimin kim olduğunu nereden biliyorsun? Gençken kaçırılmadan önce herhangi birimizi umursadığına inanmak zor," diye karşılık veriyor Cas.

"Yetişkinler umurumda değildi, hayır, ama hepinizin kim olduğunu biliyordum. Willow dışında. Elementra'da, hepsi de Nexus olan varisleri bilmeyen kimse olduğunu sanmıyorum. Diğerleri, herkes hakkında dosyası var. Rüyalarına girebilmek için en azından bir kişinin kim olduğu, yeteneği hakkında bir fikre ihtiyacım var. Beşliden nesneler almayı başardı, bu da işimi daha da kolaylaştırıyor. Bunu nasıl yaptığını sormadan önce, Everglows ya da Gales'in onu çalacağı açık. Yöneten Nexus'tan da çaldılar ama asla yeterli olmadı."

Tanrım, bu iş gittikçe kötüleşiyor.

Adamların küçümsemesi daha da güçlenirken, *"Hepiniz ona boktan davranmadan önce, bu konuda hiçbir seçeneği olmadığını hatırlayalım,"* diyorum.

"Suçlanacak kişinin o olmadığını biliyoruz prenses. Ama bu yine de onu dinlemeyi kolaylaştırmıyor."

Dec'e devam etmesi için başımı sallamadan önce gözlerim Corentin'i yumuşatıyor. Sözleri sakın ve açıklayıcı olabilir ama yüzündeki suçluluk ifadesi gerçek hikâyeyi anlatıyor. Tıpkı Keeper ve Trex gibi o da yaptığı hiçbir şeyden gurur duymuyor.

"Öğrendiğim her şeyi elbette geri bildirdim. Bazen önemli şeyler oluyordu, bazen de olmuyordu ya da Everglow'lardan biri daha önce bildiriyordu. Nedeni... Ben..." Ellerine bakarak susuyor ve içime işleyen suçluluk duygusu ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Ağzından çıkmak üzere olan her ne ise kötü olacak. Aurası tamamen değişti ve kardeşlerinin omuzlarını sıkması bile yardımcı olmuyor.

"İçinde bulunduğunuz durumu anlıyoruz. Trex, Keeper, Layton, ikiniz. Hepinizi sorumlu tutmuyoruz. Kimin suçlu olduğunu biliyoruz," diyor Corentin.

"Beni suçlamalısınız. Kardeşlerimi ve Carrington'ı güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi yaptım. Ama bunun bedelini birçok kişi ödedi. Bu bencillik hangi noktada çok fazla olur?" Sorusuyla birlikte sesi yükselse de başını eğik tutmaya devam ediyor.

Ardından gelen sessizlik ağırdır.

Hiçbirimizin gerçeklerimizi kabul etmek istediğimize inanmıyorum.

"Çok çeşitli insanlardan oluşan bir gruba imkânsız bir soru soruyorsunuz. Hiçbirimiz sizin için doğru cevaba sahip değiliz. Bazılarımız asla bir başkasını tehlikeye atmaz. Oysa ben Birincil'im, kardeşlerim ve ailemiz için bu diyarı ve içindeki herkesi sular altında bıraktım. Onlar için son nefesime kadar bencil olurdum. Bu soruyu sadece kendine sorabilir ve cevabını kabul edebilirsin," diyor Caspian.

Her zamanki soğukluğu yok ve bunun yerine, sesi neredeyse şefkatli, sanki bu gerçekten onun son sözü gibi. Bizim için yapamayacağı şey yok.

Benim de gitmeyeceğim bir sınır olduğuna inanmıyorum.

Masum insanları tehlikeye attığımı kabul etmek zor, ama onlar için...

"Akademinin saldırıya uğramasının sebebi benim. Crestwood. Üst üste birçok gece rüyamda büyücünün zihnine girdim. Summum Ustası rüyalar üzerinde ne kadar etkili olabileceğimi görmek istedi. Amacım onu her gece ziyaret etmek ve kendimi belli etmemek, ancak rüyaları etkilemek, zihnine planlar fısıldamaktı. Onu koğuşu bırakmaya ikna etmek bir hafta sürdü. Bu diğer okullar için bir alıştırmaydı. Bunu Trex ve Codi'ye anlattığımda, Codi bana... büyücünün öğrencilere olanlardan sonra canına kıydığını söyledi."

Tillman ayağa kalktığında masanın altındaki zemin şiddetle sallanır ve sandalyesi bir konserve kutusu gibi parçalanır. Nefes alış verişini düzene sokmaya çalışırken yumrukları iki yanında titriyor.

Dec'e değil, onun ayaklarına bakıyor. İncinmiş, öfkeli ama soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyor. Ayağa kalkıp yanına gittiğinde teninden bana geçen titreme beni derinden sarsıyor.

"Hepsi bu kadar değil efendim," diye fısıldıyor Codi.

"Tükür onu. Şimdi," diye emrediyor Tillman ve masaya bir titreşim daha gönderiyor.

"Claven ustadır. Sizin E.F. lideri denemelerinizden önce de öyleydi. Dec ve Xander Trex'ten ayrıldıklarında onları eğiten oydu. Akademide öğrendiği her şeyi onlara da öğretti. Sonra da öğrencileri kazanmakla görevlendirildi.

"Kaybettiğinde ve Corentin ona savaş eğitmenliği pozisyonunu teklif ettiğinde, Summum-Master ona bunu kabul etmesi gerektiğini söyledi. Öğrenciler ve personel, istisnalar dışında, molalar ve kapanışlar dışında akademiye terk edemedikleri için Claven orada sıkışıp kalmıştı. Dec onunla birlikte eğitime gitmeyi hayal eder, sonra da bunu ona iletirdi." Codi, bu bir görev raporu olsaydı yapacağı gibi haberi veriyor.

Duygu yok, tereddüt yok. Ancak ihanet, Tillman'ın tepkisinden korkma ve kardeşini koruma isteği onu çevreleyen aurada açıkça görülüyor.

Tillman topuklarının üzerinde dönüp çimenlikte birkaç adım yürüdükten sonra koşu yolunda ilerlerken tek kelime etmiyor. Bakışlarım ona kilitleniyor ve hediye zihnini okşuyor. Ama o

Beni dışarı itti, ama şu anda işgali istemediğini biliyorum. Ondan akan öfke ve pişmanlık kalbimi acıtıyor.

Corentin sandalyesinden kalkıp beni takip etmek için etrafımdan dolanıyor ama ben koluna yapışıp başımı sallıyorum. Şu anda onu etkisiz hale getirecek kişi ikimiz de değiliz.

"Ry, ağaç eve gidiyor," diyorum usulca, gözlerimle peşinden gitmesini isteyerek.

Öfkesi tüm yüz hatlarından okunuyor ama sertçe başını sallıyor, Oakly'nin alnına bir öpücük konduruyor ve sonra benim nazik devimin peşinden gidiyor.

"Eğer Claven bunca zaman Ustalık yaptıysa, Summum Ustası neden akademiye daha önce saldırmadı?" Nikoli soruyor.

"İ değildi. mümkün için olsun aracılığıyla içinsenin caster. Bu oldu Akademinizin koşulları içindeyken birinin zihnine girmek neredeyse imkânsızdı. Claven farklıydı çünkü rüyalarına girmeme açık ve istekliydi. Ayrıca, işaretlerimiz hepimizi garip bir şekilde birbirine bağlıyordu," diyor Dec boğazını temizledikten sonra.

"Sonra Tillman, Willow'un ilk gününde Claven'ın kışını tekmeledi.

Corentin kovuldu

ve ona eşyalarını toplamasını söyledi. Zaten içeride olan o sapık kaltak büyücüyü ele geçirene kadar hiçbirinin akademinin içine ulaşması mümkün değildi," diye özetliyor Draken, geri kalan noktaları birleştirerek.

Koltuğuma tekrar oturmadan önce bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Bunca zamandır, Tillman birilerinin Ustalık'a eğitimlerimizi verdiğinden şüpheleniyordu ve biz de bunun bize ihanet eden iki aile olduğuna inanıyorduk.

Bundan daha fazlası vardı.

Corentin boğazını temizleyerek tekrar yerine oturuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Bu kadar önemli başka bir şey var mı Dec? Rüyalarını paylaştığın herkesle ilgili en küçük ayrıntıya bile ihtiyacımız yok."

"Hayır," diyor kederli bir şekilde.

"Xander'a gitmeden önce seni beklememizi ister misin?"

Corentin, Tillman'a soruyor.

"Hayır. Willow'un zihnini daha sonra izleyeceğim," diyor huysuzca.

Hepsinin hissettiği yersiz suçluluk duygusunu ortadan kaldırabilmeyi her şeyden çok isterdim.

Yaptığı şey yüzünden Dec.

Corentin, Claven'a işi verdiği için.

Ve Tillman, Corentin'i ikna ettiği için her şeyin kendi suçu olduğuna inandığı için.

Hiçbiri suçlu değil. Bunu bilmelerine imkân yoktu. "Xander," diyorum kısık bir gülümsemeyle ve başımı sallıyorum.

"Kalıcı olarak taşınmadan önce Elementra çevresindeki bazı bileşiklerin gizlenmesinden ben sorumluydum. Ayrıca bunu yapmak için Dec olmadan birkaç kez diyara geri getirildim. Oldukça basit. Bunlar sadece normal binalar, çiftlikler, evler gibi görünmesi için yeteneğimle kaplanmış Ustalık istasyonları. Yanlarından geçip gitseniz bile farkına varmazsınız."

"Nereye?" Cas hemen sorar.

"Çoğunlukla Terian. Summum-Master o bölgeyi sever. Daha açık arazi, saklanacak yerler ve birden fazla şekil değiştiren türü var. Genellikle acımasız savaşçılardır," diyor X.

Corentin, "Bu yerlere ihtiyacımız olacak," diyor.

"Elbette. En büyük ve ana sorumluluğuma gelince, hepinizin bildiği gibi. Summum-Master'ın yüzüne illüzyon yapan kişi benim. Kimliğinin gizli kalması her zaman en önemli önceliklerinden biri olmuştur. Birileri bunu öğrenmeye ya da onu ifşa etmeye çok yaklaştı ve o da paniğe kapıldı. Bana sayısız kez illüzyonu güçlendirtti ve yeniden uygulattı."

Göğsüm acıyla sıkışıyor. Bana yaklaşan kişinin kim olduğunu söylemenize gerek yok.

Yaklaşmaktan fazlasını yaptılar. Biliyorlardı.

Corentin, Cas ve Draken duygularımın nereye gittiğini hemen hissederek bana doğru yaklaşıyorlar. Her biri bağımı okşuyor ve sanırım hep birlikte, şu anda ayrıntıya girmeyeceğimize karar veriyoruz.

"İllüzyonu kaldırabilir misin?" diye sordum.

"Buradan olmaz. Ona yakın olmak zorundayım. İstersem onları kullanabilir ve hayatımın bu noktasında sonsuza kadar bırakabilirim, ancak onları geri getirmek için menzilimde olmaları gerekir. Mesafeyi bilmiyorum çünkü onları hemen yeniden uygulamak dışında hiç indirmem gerekmedi. Daha güçlü," diye homurdanıyor.

"Adını bilmediğiniz çok açık. Ama bize onun hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Neye benziyor?" Ben soruyorum.

"Baban gibi-"

"Franklin," diye düzeltiyor Nexus dışında masadaki herkes.

"Özür dilerim. Franklin. Bir zamanlar birbirlerine çok benziyorlardı.

Şimdi..." "Ne?"

"O... Summum-Master artık bize benzemiyor. Bir insana benzediğini bile söyleyemem. Fazladan uzuvları filizlenmedi ya da buna benzer bir şey. Ama kollarında, boynunda, sanırım her yerinde, artık hastalıklı soluk teninde görülebilen koyu, siyah damarlar var. Bir zamanlar kahverengi olan gözleri bile tamamen siyah."

Bir canavarın resmini çiziyor ve ben sertçe yutkunuyorum çünkü onun üzerinde sürünen o kötülüğü hissettim. O siyah gözleri gördüm. Bu noktada ruhunun ne durumda olduğunu söylemek mümkün değil ve bedeninin de buna uygun olarak değişiyor olması şaşırtıcı değil.

"Bu o lanet kalıntı, yemin ederim."

Gözlerim tekrar Xander'inkilere kayıyor ve büyülmeyen alemde buna verdiği tepki aklıma geliyor. "Sence kalıntı onu değiştiriyor mu?"

"Biliyorum. O şey şeytani," diye tükürüyor ve ben de Oakly ve Gaster ile bakışıyorum.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. En azından her zaman doğru olduğuna inanmıyorum.

"Bir zamanlar normal göründüğünü biliyoruz ama artık öyle değil. Bir sürü çalıntı hediyesi ve karanlık gücü var. Ama hâlâ kimliği ya da neden bu berbat diyarı yerle bir etme planını başlattığı hakkında hiçbir fikrimiz yok," diyor Draken elini saçlarında gezdirerek.

"Onun kötü olduğunu biliyoruz. İndirmemiz gereken kişi o. Bu noktada kimliğinin ne önemi var ki?" Trex soruyor.

"Krallığın ve Vito ailesinin nefretini hak etmek için yaptığına inandığı şey her neyse, onun kim olduğuyla başlıyor. Geçmişini bilseydik, motivasyonlarını, alışkanlıklarını, kalıplarını, nereli olduğunu ve muhtemelen kendini nerede sakladığını öğrenebilirdik. Ayrıca, sadece ismine ihtiyacımız var. Hepimiz onun kim olduğunu bilmeden maskeli bir korkak olarak ölemez," diye homurdanıyor Caspian.

"Sadece bu da değil," diyor Keeper ve hepimiz ona dönüyoruz.
"İsimlerin gücü vardır."

Cas sessizce, "İsimlerin gücü vardır," diye taklit eder.

"Peki kimliğini nasıl öğreneceğiz? Onun kim olduğunu bilen iki kişinin de öldüğünden eminim," diyor Draken.

"Size daha önce de söyledim, bu bilgi onu arayacak olana çoktan verildi," diyor V ve Trex, Codi, Dec ve Xander şaşkınlıkla irkilirken biz ona bakıyoruz.

"Bunu sana ne zaman söyledi? Kim aramıyor ki?" Caspian sorar.

"Bakmıyormuşsun, küçük Gölge Tanrı."

Caspian gölgelerini havada kesiyor, V kükreyip uçup gittiğinde onu yakalamaya çalışıyor. Anlamsız ve şok edici.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, büyülü kuş gökyüzünde kayboluyor.

"Ne sikimden bahsediyor bu?" Cas dönüp Draken'e ters ters bakarak sorar.

"Hiçbir fikrim yok."

Cas'ın boğazından öfkeli bir ses çıkar ve sonra o da bir gölge bulutunun içinde kaybolur.

Hepimizi burada şaşkın bir sessizlik içinde oturmuş, sayısız soruyla iki yöne bakarken bıraktı.

Dokuz

Hazar

Bakmıyormuşsun, küçük Gölge Tanrı.

Her şeyden önce, ben bir tanrı değilim. Damarlarımda genetik bulmacanın bir parçası dolaşıyor olabilir ama ben bir Shadow Walker'ım.

Bu alemdeki en iyisi.

İkincisi, sinir bozucu yaratığın sözleri zihnimde lanet bir alarm gibi çalmaya devam ediyor. O kim oluyor da benim bakmadığımı söyleyebiliyor?

Yıllardır cevap arıyorum. Yıllardır.

Sadece Willow'un gelişinden ve her şeyin yerli yerine oturmaya başlamasından beri değil, on sekiz yıldır.

Hayatımın yarısından fazlasında cevaplar aradım.

Neden kaçırıldım?

Silvia neden böyle bir şey yaptı?

İsyancılar kim?

Tillman bütün bir kuvvete kendilerini öldürmelerini nasıl emretti?

Neden kardeşim yeteneğini hepimiz gibi kontrol edemiyor? Neden her ölüm onun omuzlarındaymış gibi hissediyor?

Nasıl oldu da ejderhaya dönüşebilen bir kardeşimiz oldu? O nereden geldi?

Neden annemin hayatına yönelik suikast girişimleri oldu?

Bu işin arkasında her zaman isyancılar mı vardı?

Orien Amca nereye gitti? Neden öldü? O bir casus muydu? Onu kim öldürdü?

Birincil'imın gerçek yeteneği nedir?

Neden her fırsatta neredeyse şehit olmak zorunda? Summum-

Master da kim? Ve onu nasıl öldüreceğim?

Yıllar boyunca sorduğum tüm sorularla lanet bir kitap yazabilirim. Bazılarının cevapları vardır. Bazıları ise hala krallığımızı mahvetmeye çalışan bu zorba kadar zor.

Aylarca uykusuz kaldım, sayısız öğünü kaçırdım, ailem için cevaplar ararken kendimi karanlıkta kaybettim.

Baktım.

Gölgelerim ölümcül öfkemi yatıştırmak için etrafımda dönüyor. Kuralımı bir kez daha çiğnedim ve cep boyutuma girdim. Kötü ruh halimi bulaştırdım.

Yine de onun tesellisine ihtiyacım var. Sessizliğin rahatlığına ihtiyacım var.

Kızabileceğim tek varlık, sinir bozucu derecede zeki kuş, ama kanından akan sihirle uçup gittiği için, Birincil ve kardeşlerim öfkemden en büyük payı alacaklardı.

Bunu onlara yapmayı reddediyorum.

Onlar da en az benim kadar sıkı çalışıyorlar. Hepsi farklı şekillerde ama hepsi eşit derecede önemli. Yine de hiçbiri kendini başarısız hissederek mutlak bir kriz yaşamıyor. Kendime olan güvensizliğimin onları etkilemesine izin vermeyeceğim.

Yine de Willow'un bağından göğsümde oluşan küçük titreşimleri açgözlülükle emmeme izin veriyorum. Bana gizlice göndermeye çalıştığı o tatlı küçük hissi çekiyorum ve tek hissettiğim o olana kadar vücudumun her santimine yayılması için zorluyorum.

Bana şu anda ihtiyacım olan boşluğu vermeye çalışıyor ve aynı zamanda benim için burada olduğunu söylüyor. Bunu takdir ediyorum ve onun için bir obur gibi yiyip bitiriyorum.

Gölgelerimi duvarlarda gezinmeleri için dışarı atarken suyum parmaklarımın arasından akıyor. Onların özgürlüğü ve güvenli sığınağını keşfetmeleri zihnimdeki düzensizliği daha da sakinleştiriyor ve derin bir nefes alıyorum.

Kitaplarımın yarıklarından içeri süzülüyorlar ve ben suyumu tenime geri çekiyorum. Her birini en az bir düzine kez okuduğum derilerin ve parşömenlerin hayali dokunuşunun tadını çıkarmak istiyorum.

Bazıları kaçmak için. Bazıları bilgi için.

Amaçları ne olursa olsun, bana iyi hizmet ettiler.

"Onu bana getir," diye emrediyorum hediyeme, en değerli kitabımın etrafında dönerken.

Gölgeler Kitabım.

Raflarımı süsleyen kapakların en karası, siyah bir bulutun üzerinde havada süzülüyor. Elim kitabın sırtını kavrarken, yüzümde sırtmaların en çirkini belirliyor.

Bu odadaki tüm parçalar arasında bu parça bana en büyük kaçıışı ve en büyük bilgiyi getirdi.

Bilgi sayfaları boyunca kendi keşiflerimi, öğretilerimi ve duygularımı karaladım. Bu benim gerçekliğimden kaçışım ve yeteneğimle bir olmak için ihtiyaç duyduğum öğrenme yolculuğuydu.

Primary'i buraya getirdiğimden beri hiç açmadım.

Kapağı açarken bir vınlama sesi sessizliği yarıyor. Yere düşen zarf vücudumda şiddetli sarsıntılara yol açıyor. Ellerim öyle derinden titriyor ki, kitabımı yere bırakıp parşömene ölümcül bir zehirmiş gibi bakıyorum.

O mektup neden kitabımda?

Gölgelerime onu yerden kaldırmalarını emrederek, zihnimde oraya nasıl yerleştirildiğini hatırlamaya çalışıyorum. Corentin ve benimle birlikte çocukluk odamda ortaya çıktığı gün, onu gölgelerim aracılığıyla buraya göndermişim.

En sevdiğim kitabıma koymaları için onlara asla emir vermedim.

Unuttuğumdan değil. Asla unutamam ama varlığını zihnimin en arka köşesine attım.

Nasıl öldüğünü öğrenmek hepimizin ihtiyaç duyduğu bir kapanış parçasıydı. İçimdeki bir savaşı sonlandırdığı gibi başka bir savaşı da başlattı. Ölümünün intikamını alma ihtiyacım çok güçlü ve bunu sonuna kadar götürmeye niyetliyim.

Ama bu mektup... Sözlerinde ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ve dürüst olmak gerekirse, bir vedaya hazır olduğumu sanmıyorum.

Titreyen ellerimle uzanıp zarfı kavriyorum. Parmağımı mühürlü dudağın üzerinde gezdirmek için ters çevirdiğimde içindeki parşömenin kırıışması kulaklarımda çınlıyor.

Bu mektupta ortaya dökebileceği gerçekleri bıraktığını söyledi... Ya bana cevaplar bıraktıysa? Bize yardımcı olabilecek cevaplar.

Bana biraz huzur verebilecek olanlar.

Nefes verirken tereddütlerimi bir kenara bırakıyorum ve yapıyorum. Krem rengi parşömen yepyeni görünüyor, zaman içinde sadece benim için korunmuş. Âlemin ağırlığını avuçlarımda tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Mürekkebin ilk noktasını gördüğüm anda nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu onun gerçek el yazısı. Hepimizi şaşırtmak için Willow'a yazdığı doğum günü notundaki el yazısını değiştirmiş.

Benim mektubumla değil. Senaryosunu her yerde fark ederim.

Caspian, oğlum.

Sizin yolunuz benim için her zaman en zor yol olmuştur. Ne zaman görüden bana sizi göstermesini istesem, hangisinin gerçekleşeceğini bilemeyecek kadar çok olasılık vardı.

Tahmin edilebilir kelimesi seni tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime. Bu durum hariç.

Cep boyutunda oturduğunu, sadece senin için tasarladığım odayı görmezden geldiğini bilmek için görme yeteneğine ihtiyacım yok.

Ne yazık ki yeğenim, aradığın şeyi burada bulamayacaksın.

Oraya bakmanız gerekecek.

Gölge gibi içeri girip raftan bir kitap alıp okumak için yatak odama saklanamazsınız. Ne de onu parçalara ayırıp aradığınızı bulabileceksiniz.

İhtiyacın olan cevaplar, her şeyin başladığı yerde kendini gösterecektir. Sadece bakmalısın, Cas.

Orien Amca xoxo

Ayağa fırlayıp şaşkınlıkla mektuba bakarken göğsüm daralıyor. Tahmin edilebilir. Bu ne cüret?

Tam da onun düşündüğü gibi yaptığım gerçeği dışında.

"Seni sinsi piç... Ve o lanet kuş," diye homurdanarak elimdeki mektubu kavradım ve dışarı çıktım.

Güney kanadına girdiğimizden beri en az zaman geçirdiğim yatak odasındaki karanlık buluttan çıktığımda, mektuba **t e k r a r** bakıyorum.

Burada huzur bulmaya açık olmayacağımı biliyordu. Henüz değil. Zorlanmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu, ama sadece doğru zaman geldiğinde. Eğer biri beni hazır olmadan önce bu odaya girmeye zorlasaydı, bundan daha da uzun süre kaçınırdım.

Sadece bakmalısın, Cas.

Mektubu yan sehpanın üzerine bırakırken gözlerim odanın içinde geziniyor. Çok gördüm, evet, ama genellikle amcamın bana söylediği gibi yapıyorum. Eğer bir kitap istiyorsam, gölge gibi içeri girer, alır ve çıkarım. Burada duş aldığımda, doğrudan banyoya girer ve çıkarım.

Bakışlarımın en uzun süre kalmasına izin verdiğim an, onu ilk gördüğüm andı. Şimdi küçük ya da büyük her detaya bakıyorum.

Rafların arasından zar zor fark edilen duvarlar diğer yatak odalarından daha koyu renkte boyanmış. Pencere yok, kendi mahremiyetimi koruyorum, tam da istediğim gibi. Havada dolaşan serin esinti tenimi ürpertiyor. Aslında tercih ettiğimden bile daha soğuk, ama az yanan ve hiç bitmeyen şömine ısıtıyor.

İstediğim konforu tam olarak sağlıyor.

Dört duvardaki kitap rafları türlere göre düzenlenmiş. Sadece bazı kitapların sırtlarındaki başlıklardan biliyorum. Duvarlardan biri çok dolu,

Ahşabın arkasını göremiyorsunuz ve o kalasın ağırlığı nasıl taşıdığından emin değilim.

Diğerlerinde ise kitapları birbirinden ayıran biblolar var. Ama bunlar sadece gösteriş için değil. Etraflarındaki kitaplarla alakaları var.

Odamı keşfetmek için zaman ayırıyorum. Kendi yöntemlerimle.

Parmaklarım kitap sırtlarını takip ediyor ve zihnim kapakların içinde olduğunu bildiğim alıntıları ya da gerçekleri tükürüyor. Bu yazılardan bazılarının tam olarak hangi sayfada olduğunu söyleyebilirim. Kare alanın içinde yavaşça süzülürken dekorun ve rafların üzerindeki hayali tozları siliyorum.

Her şey tam olarak benim isteklerim ve ihtiyaçlarım göz önünde bulundurularak tasarlandı.

Kalbim hızla çarpmasına rağmen, Primary'im kadar coşkulu ya da zıpkın gibi değilim. Ejderha kadar neşeli ya da gürültücü değilim. Corentin kadar gözlemci değilim. Ve Tillman kadar sakin ve dengeli değilim.

Her şeyden biraz var bende.

Heyecanlı, gergin, analitik, anlayışlı, büyülenmiş ve hepsinden önemlisi... minnettarım.

Amcama aramızda kaldığı süre boyunca gösterdiğim boktan davranışlar onu sadece benim için bir şey yaratmaktan alıkoymadı. Sadece bu değil, aynı zamanda mükemmel. Bir sığınak. Bana neredeyse kendi cep boyutum kadar huzur veriyor.

Şöminenin üzerindeki şöminenin ortasına yerleştirilmiş V harfinin taş oymasına ulaştığımda gezintim sona eriyor. Her iki yanında Vito ailesi hakkında kitaplar var. Bazıları bizim hakkımızda hiçbir şey bilmeyen akademisyenler tarafından yazılmış. Onları okumaktan zevk alıyorum çünkü gülünç derecede yanlışlar.

En büyükleri benim favorim. Bahsedilen hikayeleri gerçekten yaşamış olan üyeler tarafından yazılmış ve ailemiz boyunca aktarılmıştır.

Sormuyoruz ama ailem hakkında bir tahminde bulunmam gerekirse, muhtemelen Neil onların kurallarını yazıyor ve kayıtlarını tutuyor. Elbette herkes kendi hesaplarını ve deneyimlerini ekleyecektir, ancak genellikle bir kişi hepsini bir araya getirir. Bu bizim yaptığımız bir şey değil.

Ancak onların hükümranlığı sona erdiğinde ve biz onların yerini aldığımızda, kitap güncellenir ve aktarılır.

Talihsiz zamanımız geldiğinde kaydı benim yapacağım kesin.

Söyleyecek tonla şeyim var.

Kitabı kaptığım gibi, benim ve Primary'nin rahatı düşünülerek tasarlandığı belli olan büyük boy koltuğa oturuyorum ve rastgele bir sayfayı çeviriyorum.

Bu versiyon, basitçe yapılmış ve krallığa tedarik edilmiş bir kopyadır. Orijinali ailemin çalışma odasında duruyor. Ne olursa olsun, kelimeler her ikisinde de aynı.

Ülkenin kanunlarını hiçe sayanlardan hesap sorulmalıdır. Hızlı ve kesin bir şekilde. Cezalandırma konusunda elinizi gevşetirseniz, astlarınız üzerinize atlayacak ve düşüşünüzle ziyafet çekeceklerdir. Bir yöneticinin görevi, halka neden ve nasıl yönetici olduklarını hatırlatmaktır. Korku, altınızdakilerde uyandırmanız gereken sağlıklı bir duygu değildir.

Deli, taş kalpli sürtük.

Bu kadar zalim bir kadının o çocukları nasıl doğurduğunu hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum. Annem, teyzem, Orien Amcam, hepsi böyle bir şefkate sahipti ya da sahipti.

Sözümü geri alıyorum.

Yaratıcımızın küçük bir yanı olduğuna kesinlikle inanıyorum. İster kabul etsinler ister etmesinler, her ebeveynin hayalinin çocuklarını kendilerinin küçük versiyonları haline getirmek olduğunu çok iyi biliyor. Elbette onlar için en iyisini isterler ama en iyisi her zaman iyi anlamına gelmez. Bu, onların renkli gözleriyle gördükleri 'en iyi'dir.

Willow, Oakly, annem, hepsinin ebeveynleri bok gibiydi - en azından Primary'in babası ve büyükbabası - ve bakın nasıl oldular. Her biri doğduklarından beri kurallara karşı geldiler ve her seferinde doğru olanı yaptılar.

Elementra onları yaratırken ne yaptığını biliyordu.

Sayfaları geriye doğru çevirirken, büyük büyükannemin hüküm sürdüğü zaman dilimine giriyorum. Onun da sert bir eli vardı ama Drudy kadar şiddetli değildi.

Elementliler arasında her zaman bir güç dengesizliği olacaktır. Bizler bu şekilde yaratıldık. Herkes bir diğeri kadar güçlü olmayacaktır ve olması gereken de budur. Çeşitlilik ve güç seviyeleri olmadan, insanlar öldürmeye ve var olmayan bir kural için yarışmaya başvuracaklardır çünkü bizi ayıracak hiçbir şey olmayacaktır. Kitleler arasında kaostan başka bir şey olmayan bir alemde yaşarız.

Kontrollü kaos güzel bir şey olabilir ama masum hayatlar pahasına değil. Yaşamın her seviyesini koruyan kurallar ve yasalar uygulanmalıdır.

Bazılarının daha az güçlü olması onların zayıf ya da önemsiz olduğu anlamına gelmez. Onların da en az diğerleri kadar rolü ve amacı vardır.

Bizi diğerlerinden ayıracak ve hak ettiğimiz özgürlüğü bize verecek olan Elementra'dan gelen nimetlerimizi nasıl kullanmayı seçtiğimizdir.

Büyük büyükanmem daha çok...

Parmağımı sayfada gezdirirken elime hafif bir karıncalanma geçiyor ve düşüncelerimi susturuyor. Sayfaları Drudy'nin yazısını okuduğum yere geri çeviriyorum ve aynı şeyi yapıyorum ama his kayboluyor.

Ne oluyor be?

Bunu hayal etmediğimi doğrulamak için defalarca ileri geri çeviriyorum.

Ben değilim.

Elimdeki kitabı sedirin üzerine atarak odadan çıkıyorum ve saniyeler içinde annemle babamın çalışma odasında beliriyorum. Kendimi belli ettiğimde beşi de saldırıya uğramış gibi ayağa fırlıyor.

"Caspian, beni korkuttun. Sorun ne?" diye soruyor annem elini göğsüne götürürken.

Dürtüsel ve acil olarak bunu kontrol etme ihtiyacım giriş yolumu gerçekten bulanıklaştırdı. Neyse ki sadece çalışıyorlardı.

"Özür dilerim. Mümkünse daha sonra açıklarım," diye homurdanarak ofislerini geçip kitaplıklarına doğru ilerliyorum.

Vito hattı geçmişti kitabı hep aynı yerdeydi. Gerekirse gözüm kapalı bile bulabilirim.

Üzerinde durduğu şömine rafından çekip aldığımda, bir şeylerin farklı olduğunu anlamak için açmama gerek kalmıyor. Bir gizleme büyüğü hissi

her tarafı kaplanmış.

"Bunu en son ne zaman okudunuz ya da açtınız?" diye sordum.

"Yıllar, belki. Bilmiyorum. Çocuklar?" diyor annem, babalarımın her birine bakarak. Hepsi kafalarını sallayarak şüphelerimden birini doğruluyor.

"Açığa çıkar."

Büyü kayboluyor ve ben şaşkınlıkla bakıyorum.

Kitabın orijinali ile alem için yapılan kopyalar arasındaki en büyük fark içindeki yazıdır. Orijinalinde el yazısıyla yazılmıştır. Diğer versiyonlar saray Baş Arşivcisi tarafından en düzgün, en okunaklı yazıyla seri olarak üretilir.

Bu orijinal değil.

"Birincil. Yaşlı adamla teyit edin, büyükannemin yönetiminden sonra Vito serisi kitaplar için toplu kopyaları üreten oydu."

"Ne?" diye soruyor.

"Dediğimi yap lütfen. Gerisini o açıklar," diye usulca emrediyorum. Sayılır.

Zaten bildiğim şeyi onaylamasını beklerken, hesapların bildiğim gibi olup olmadığını görmek için sayfaları çeviriyorum.

Maalesef öyle. Bu yüzden orijinalin neden gittiği konusunda başa döndüm.

"Cas," diyor Roye, dikkatimi çekerek.

"Ne bulduğumu bulduğumda açıklayacağım. Şimdilik tek bildiğim bunun orijinal kitap olmadığı," diyorum ve el yazısını göstermek için kitabı çeviriyorum.

"Biri kitabımızı mı çaldı? Neden?" diye soruyor annem. "Tarihi yeniden yazmak için."

Bununla birlikte, gölge gibi ofislerinden çıkıp odama geri dönüyorum.

Onların ofisinden aldığım kitabı benimkinin yanına koyduğumda hiçbir fark göremiyorum. İkisi de kopya.

"Evet dedi. Drudy'nin Nexus'u için onları üreten oydu." "Ama büyük büyükanneminki değil?"

"Hayır. Büyük büyükbabalarınızdan biri-"

"Saray Baş Arşivcisi olarak görev yaptı. Biliyorum. Herkes güney kanadındaki odama gelsin," diye emrediyorum, sonra geri dönüyorum. "Herkes değil. Bütün o fazladan insanları buraya getirmeyin. Yaşlı adam istisna olabilir."

Birincil ve kardeşlerimin menfaati için sadece tahammül ettiğim insanlar tarafından alanımın işgal edilmesini reddediyorum. Kız kardeşi dışında. Sanırım artık ona tahammül etmekten daha fazlasını yapıyorum.

Onları beklerken, elimi kopyamın dikişinden aşağı kaydırıyorum ve karıncalanmayı daha iyi kavramaya çalışıyorum. Belli ki bu bir büyü, ama bunu daha iyi hissedemezsem, çözmem mümkün olmayacak.

Sayfaları ileri doğru çevirdiğimde, his hemen zayıflıyor. Bu yüzden yavaşça geriye doğru gidiyorum.

Asıl yerimden  sayfa ileride, en güçlü çekimi buluyorum. Herhangi bir yönde daha fazla ilerlerse zayıflar.

Sihrimi çağırarak, ağa girmesini emrediyorum.

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey olur, ama benim sihirli
sekmeler kapalı ve bana geri döndü.

"şerefsiz," diye homurdandım.

"Bu çok kaba," diye homurdanıyor Draken ve gözlerimi kapıma çeviriyorum. "Sen değil -bu sefer- bu büyü."

"Neler oluyor?" Willow bana ulaşmak için kardeşlerimin arasından geçerken soruyor.

Malikaneden bir kriz anında katığımdan beri neler olup bittiğini anlatmaya koyuluyorum. Ben daha hikayemi bitiremeden, sabırsız ejderha kitabımı sedirden kapıyor.

"Draken," diye uyarıyorum.

"Bu bir büyü ile karışık bir bariyer büyüsü. Çifte blok gibi, gölge adam," diyor o kadar lakayt bir şekilde ki dişlerimi sıkıyorum.

"Affedersiniz?"

"nce bariyerin etrafından dolaşmalı, sonra da ağı zmelisin. Duh." Homurdanıyor.

Ona yumruk atmak için yerimden kalkmaya çalışıyorum ve gülümsemesi kayboluyor. "Sakin ol," diyor Primary'im, sanki çocukmuşum gibi.

"Herkes dışarı," diye bağırıyorum.

"Az önce bizi aradın-"

Corentin'in sözünü keserek, "Şimdi hepinizin dışarı çıkmasını istiyorum," dedim.

Ofluyor ama her zaman anlayışlı olan Tillman, onun ve Draken'ın omzuna birer el koyarak onları kapıya doğru yönlendiriyor. Bir çift sıcak dudak şakağımı öpüyor ve elimi onun kalçasına kenetliyorum.

"Sen değil."

Kapım kapandığında, ağır ve sinirli bir nefes veriyorum ve Willow usulca kıkırdıyor.

"Draken'e bu kadar kızmayın. Duyuları geliyor ve toplumsal bilgisi hızla artıyor. Çoğu zaman bunun farkına bile varmıyor," diyor.

"Fark etmiyor mu yoksa görmezden mi geliyor?"

"Sanırım ikisinden de biraz. Hiçbir zaman anlaşmazlıklarınızın ortasına düşen biri olmadım ama bu sefer ona bu kadar kızmadan önce farklı bir açıdan bakman gerektiğini düşünüyorum. Onun senin yardımına ihtiyacı var, öfkeye değil," derken o kadar nazikti ki, öfkemi hemen söndürdü.

Bazen beni çıldırtsa da, ona asla bilerek zarar vermem.

"Devam et o zaman, Primary."

"Bence bu değişimler onun için korkutucu. Hayatının büyük bir bölümünde, ejderhaya dönüşme yeteneğine sahip olduğu için hiçbiriniz ona farklı davranmasanız da, kendini hepinizin altında hissetti. Hepiniz parmaklarınızın ucundaki bilgilerle büyüdünüz. Açıklayamadığı şeyleri bilmesi ona yabancı, özellikle de sizden bile önce bildiği şu anda olduğu gibi. Ortak bilgimiz özgürce gelir. Hafızamızı yoklamamız gereken bir şey değil. Yani bir şey aklına geldiğinde, bunu nasıl bildiğini size söylemenin bir yolu yok, sadece biliyor. Bu onun yeni doğal, normal hali."

Kendini altımızda hissettiğini düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Her zaman ejderhanın onun inandığından çok daha zeki olduğunu söyledim ve şimdi sözlerim herkesin görmesi için gerçekleşiyor. Ona zor zamanlar yaşıyor olabilirim ama küçük kardeşimin derinliğini her zaman gördüm. Ve şimdi bana yardım etme ve öğretme sırası ondaysa, onu dinleyeceğim.

Zihnim onun kanını cep boyutuna yönlendirdiği ve Keeper'ın dilinin havada süzüldüğü ana geri dönüyor. Draken ne söylendiğini biliyordu.

"Daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum. Biliyorsun, bana Keep'in dilini öğreteceğini söylemişti. Bu onun ve benim sırrımız olacak," diyorum onun alaycı soluğuna kıkırdarak.

"Bensiz bir sır mı? Bundan hoşlanmıyorum." Gülüyor ve ben de onu kucağıma çekiyorum. "Vince'in ona nasıl öğreteceğini öğretmesi iyi bir şey. Öğrenirken ona karşı sakın ol."

Genelde anlaşmazlıklarımızın dışında kaldığını söylerken haklıydı, ama şu anda onu bu **ş e k i l d e** savunma ihtiyacı hissediyorsa, o zaman gerçekten endişeli demektir.

"Yapacağım, Primary."

"Güzel. Şimdi bir bariyer büyüğü ve bir efsun. Bir bariyerin bir koğuşa ya da başka bir gizlemeye kıyasla farkı nedir?" diye sorarak bizi tekrar rayına oturtuyor çünkü bunu çözmek için can attığımı biliyor.

"Tam olarak adı bu. Bir bariyer büyüğü yolunuza konulan bir nesne gibidir. Tabiri caizse alarmı çalıştırmadan etrafında manevra yapmalısınız. Kaçırılmamdan sonra annem üzerime tespit ve takip büyüleri yerleştirmişti. Bunlardan biri de benim..." olup olmadığımı anlamak için bir bariyer büyüğüydü.

Zihnim çılgına dönerken kelimelerim kayboluyor.

Yerleştirdiği bariyer büyüğü, kaçırıldığım ormandan fazla uzaklaşırsam alarm vermek içindi. Akademinin ve malikanenin etrafına da bir tane yerleştirilmişti. Orien Amca ve Gaster bana gölgelerimi kullanarak ondan nasıl kaçacağımı öğretene kadar boğulduğumu hissettim.

"O gerçekten bir dâhiydi," diye fısıldıyorum, Willow'u kucağımdan indirip yanıma oturtuyorum.

Kitabı tekrar elime aldığımda büyüüm yerine yeteneğimi öne çıkarıyorum ve elimi sayfalara koyuyorum.

Karanlık parmaklarımdan sızıp parşömenin içine girerken gözlerim kapanıyor. Şimdi ejderha söylediğine göre, açıkça görüyorum ve gölgelerimin takip etmesi için kolayca haritalanıyor.

Bu bir duvar ya da katı bir blok değildir. Karmaşık ağın kalbine götüren bir labirenttir.

Bu zaten ezberlediğim bir yol. Bana gölgelerimin içinden nasıl geçeceğimi öğretirken yaptığı yolun aynısı.

Hay sikeyim. Böyle anlarda keşke zamanda geriye gidip kafama vurabilsem diyorum.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, onlara hareket etmelerini emrediyorum. Sabit duruyorum ve çıkmaz sokağa girmemeye dikkat ediyorum. Bunu yaparsam, dışarı itileceğimi ve amcamın alarm için kurduğu şeyin çalacağını biliyorum.

Pratikte, beni tam anlamıyla kışma fırlatırdı.

Bu durumda, hiçbir fikrim yok. Kitabı ve içinde sakladığı her şeyi yok etmekten korkuyorum.

Metaforik duvarlar o kadar inceliyor ki, bir kapı çerçevesindeki çatlaktan bir kağıt parçasını itmek gibi. Labirentin son köşesinden geçip açıklığa girdiklerinde, sihrimi arkalarında bıraktıkları yoldan geçiriyorum.

Karmakarışık bir ağ, karmaşık bir düğümler karmaşası, ama ben hepsini tam olarak koparıyorum. Seçimlerimi sorgulamama izin vermiyorum ve sadece doğru hissettireni yapıyorum.

Büyü, yüzümü okşayan bir ısı dalgasıyla etrafımda cızırdıyor. Odamdaki serin esinti tenimi bir kez daha s e r i n l e t e n e kadar nefesimi bırakmıyorum.

"Cas," diye fısıldıyor Willow yanımda.

Onun bağı geriliyor ve benimkinin de aynı tepkiyi vermesine neden oluyor.

Gözlerimi açarak önümde kalanlara bakıyorum.

Caspian.

Zarfin üzerine onun yazısıyla yazılmış ismim boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Yine ellerim sinirden titreyerek yan masaya uzanıp diğer mektubu tutuyor ve Willow'a uzatıyorum.

"Bu sadece bir teaser'dı. Bana saçmalıklarımı bırakmamı söylüyordu."

Okurken sessiz, ancak kelimelerinde bulduğu mizah göğsüme doğru akıyor. Göğüs kafesimdeki izdihamdan kurtulmak için hoş bir teselli.

"İstersen dışarı çıkabilirim," diyor bana ağzı kapalı notu geri verirken.

"Önce ben okumak istiyorum ama senin de kalmanı istiyorum. Sadece burada ol," diye itiraf ediyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ona bakmadan başımı sallıyorum çünkü o anlayışlı gözler tutunduğum dizginleri kırabilir. Bundan sonra olabileceklerin korkusu içimdeki karanlığın yükselmesine neden oluyor.

Bulmak üzere olduğumu bildiğim vedayı görmezden gelmekten başka bir şey istemiyorum.

Zamanı geldi. Bununla yüzleşmeliyim.

Zarfı kitabın dikişinden çıkarmak neredeyse imkânsız. Sanki omuzlarındaki sorumlulukların ağırlığı, parşömene mürekkeple yazdığı kelimelere taşınmış gibi.

Sihrim parmak uçlarımı kaplıyor, kağıdı serbest bırakıyor ve beni ortaya çıkan kelimelerin içine hapsediyor.

Burada otururken, yeğenim, senin çocukluğunu düşünmeden edemiyorum. Çok özgür, meraklı ve sevgi dolu yaramazlıklarla dolu.

Hiçbir şey beni hayatının alacağı yöne hazırlayamazdı.

Kaçırıldığın gün.

Willow'a annesini ilk kez anlatırken büyülü olmayan bir alemdeydim.

Şu ana kadar bu deneyimini ya da anısını sizlerle paylaşp paylaşmadığından emin değilim, ancak mutluluğunda bir an vardı ki parlamaya başladı. Şaşırmıştım ve nedenini bilmiyordum.

Kısa bir süre sonra Elementra'ya dönene kadar.

Parladığı an, Corentin'in size ulaşamadığı ve yeteneği üzerindeki kontrolünü kaybettiği anla aynıydı.

Diyarlar arasında bile hepinizin birbirinizin duygularını yükselttiğinizin farkına varmak, o anda Elementra'ya karşı hissettiğim öfke ve nefreti tamamen gölgede bıraktı. Onun da bunu öbür dünyada hissettiğinden hiç şüphem yok.

Corentin'in odasını yerle bir ederken senin adını haykırdığını duydukça daha da büyüdü. Çok geç kaldığını ve seni hayal kırıklığına uğrattığını hissetti.

Hepinizi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim.

Elementra bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı en az benim kadar biliyordu, umarım siz de biliyorsunuzdur. Willow'la birlikte büyü dışı alemdeyken nadiren görüler görürdüm ve bunun zamanlamasının kasıtlı olup olmadığını sık sık merak etmişimdir. Eğer yapabilseydim o gün pek çok yolun gidişatını değiştirebilirdim.

Tüm zamanını birlikte geçirdiğin kızın Silvia olduğunu bilseydim, seni o zaman durdururdum.

Onu gördüğüm an öldürebilirdim.

Summum-Master ve Ustalık'a olan sadakati çok derin. Hayal edebileceğinizden çok daha derin ama yakında öğreneceksiniz. Bunun içinde doğdu ve bir canavar gibi iltihaplandı.

Kendi annesine çok benziyor.

Elementra'yı senin hayatının büyük bir kısmını neden benden sakladığı konusunda pek çok kez sorguladım. Daha gençken, hatta ortaya çıkmadan önce bile, kör bir noktaydın ve nedenini asla bilemedim.

Şimdiye kadar.

Elementra'nın yeteneğimden geçmesine izin verdiği imgelemler en küçük sınıra kadar daraltıldı. Şimdiye kadar Willow'un ve sadece kendi yetenek bilginizin ötesinde gördüklerimizi açıklayamayız çünkü bu rotayı değiştirir. Bazı rotalar zaten o kadar küçüktür ki, herhangi bir değişiklik ondan gelebilecek her türlü gerçekliği yok edecektir.

Her zaman daraltmak için çok fazla yolunuz vardı.

Tahmin edilemezsin. Hep öyleydin.

Yaratıcının kendisi bile geleceğinizi daraltmakta zorlandı.

O korkunç güne kadar oldukça büyüleyici buluyordum. Sonra nefret ettim.

Bana bu kadar çok benzemenden nefret ediyordum. Suçluluk beni canlı canlı yedi.

Seni bu hale getiren şeyin benim çok fazla etkim olduğuna kesinlikle inanıyordum. Meraklı, ketum ve alaycı doğanı asla teşvik etmemem gerektiğini kendime pek çok kez söyledim.

Daha katı olmalıydım. Neye bulaştığınızı daha iyi takip etmeliydim. Yeteneğinizi zorlamaya devam etmeniz için sizi teşvik etmemeliydim.

Görebilmeliydim.

Ancak bildiğimiz gibi hiçbiri bu şekilde işlemedi.

Silvia, Summum-Master, Gales, Everglows, ben ve daha pek çoğu seçimlerini yaptılar. Bu da sizin için sadece tek bir yolla sonuçlandı.

Yarattıkları kabustan nasıl bir adamın çıkacağını asla hayal edemezdik.

Ve bunun için çok
üzgünüm. Kurtarıldığın gün.

Orada olmadığım için bana karşı hep kin besledin. Bunu birçok kez gözlerinde gördüm.

Bunu size o dönemde bana karşı hissettiklerinizden dolayı kendinizi kötü hissetmeniz için söylemiyorum. Böyle hissetmeye hakkın vardı çünkü aksini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sana asla farklı bir şey söylemedim ve söylemeye de niyetim yoktu çünkü söyleyemezdim. Ama kalbimde, uzun bir yol kat ettiğini ve gerçeği kaldırabileceğini biliyorum.

Tilly teyzenin sana ulaşmasını sağlayan ihbar Dillon ve Pran Gale'den geldi. Nerede olduğunu öğrendikleri ve bana söyledikleri an, olacakları gördüm.

Tilly'ye aldığım bilgiyi anlattım ve bununla birlikte gelen ek bir ipucu olduğunu söyledim. Muhabirim bana başka bir yerde gerçekleşecek planlı bir saldırıyı haber verdiğine dair bir hikaye uydurdum.

O seninle ilgilenirken benim de dikkat dağıtıcı ve umarım müdahale edici bir görev üstlenmemin en iyisi olacağına onu ikna ettim. Belli sayıda E.F. üyesi dışında en iyilerin en iyilerine ihtiyacı vardı ve gerisini ben halledecektim.

Doğrusu, bir seçim yapmam gerekiyordu.

Summum-Master'a müdahale edin ya da Tilly ile gidin ve ormana getirilmediğinizde yanında getireceği küçük orduyla yüzleşin.

Bir canı feda etmekle birçok canı feda etmek arasındaki farkı gördüm. Tilly ve Nexus hayatta kalabilirdi. Corentin ve Tillman kurtulamazdı. Tekrar yakalanırdınız ve sizi geri getirdiğimizde çok geç olurdu.

Onu ormanda kilitli tutmayı ve asla gelmeyecek olan gelişini beklemeyi seçtim.

Kız kardeşimin öldürüleceğini bile bile o yolu seçtim. O gün
bir parçam öldü.

İmgelemde, Tilly'nin kolayca yapabileceği halde kendini korumadığını gördüm. Tillman ve Corentin için çok endişeleniyordu,

Adamlarını, sizi, hepinizi kendinden önce korumayı seçti. Önünde gördüklerini, arkasından gelen tehlikeden daha çok önemsedti.

Ormanın etrafında bir koruma ve hava kalkanı tuttuğum süre boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Tüm bu süre boyunca kendime, ona kendini korumasını söylemem gerektiğini söyledim.

Daha fazlasını yapmalıyım.

Bunu takip eden günlerde kendimi sersemletecek kadar içtim.

Zavallı Willow ağacında benimle birlikte sessizce oturdu. Neredeyse beş gün boyunca neredeyse hiç konuşmadık. Onun önünde içmiyordum ama ayıldığımı hissettiğim anda onu sevdiğimi söyleyip gidiyordum.

Annen bana saçmalamayı kesmemi söyleyene kadar kendimi ayılmaya zorlamadım. Zihnim bir kez daha berraklaştığında pek çok gerçek beni bir deprem gibi vurdu.

Öncelikle, Tilly'ye ne söylediğimin bir önemi yoktu.

Tanıdığım en zeki, en yetenekli, en sert ve en stratejik liderdi. Kendini bilerek korumadı çünkü herkesin hayatta kalma olasılığını çoktan tartmıştı. Bedeli ne olursa olsun hepinizi korumaya kararlıydı.

Verdiği herhangi bir kararı etkileseydim ve Tillman'a mal olsaydım beni asla affetmezdi. Her halükarda er ya da geç ölecekti, çünkü tek çocuğunu kaybetmenin acısı onu mahvedecekti.

İkinci olarak, o gün büyü dışı âleme gittiğimde, Willow'u ve sessizliğini ilk kez net bir şekilde gördüm. Sen yokken bir ay boyunca durmadan seni aradım ama onu her gün ziyaret etmek her zaman önceliğim oldu. Yine de o zaman diliminde dikkatim çok dağınıktı. Ondaki değişime dikkat etmemiştim.

Okulunda ona annesinden bahsetmeme neden olan o anne ve ben günü ona bir güç hissi verdi. Karşılık vermeye başladı. Daha önce hiç yapmadığı ve benim de onu hep uyardığım bir şeydi bu. Senin kapana kısıldığın, güçlendiğin ve karardığın o ay, o da kapana kısılmıştı.

Ben Summum-Master'ı engellerken ve Tilly seni kurtarıırken, Willow Drin'in kanını almasına izin vermeyi reddediyordu. Franklin'in masasına ilk kez o zaman bağlandı ve işkence gördü.

Hepsi aynı anda...

On yaşındaki Draken ahırdaki yatağında oturmuş ağlıyor ve daha önce yediği dayaktan dolayı iyileşiyordu. Elementra'nın ona bir kurtarıcı göndermesi için dua ediyordu. Onu sevecek birini.

Elementra'nın hayatını sona erdirmesi için dua ediyordun. Corentin, Elementra'nın onu kurtarması için dua ediyordu.

Willow'un ruhu acı içinde haykırdı. Birinin onu kurtarması için yalvarıyordu.

Tillman'ın ruhu acı içinde haykırdı. Birinin annesini kurtarması için yalvarıyordu.

Beşinizin de yükselen duyguları Tillman ve Willow'un gerilen ruhlarının çarpışmasına neden oldu ve bir gün tekrar sahip olacağı güç artışı serbest kalarak oradaki Ustalık üyelerinin tamamını yok etti.

Elementra'dan hiçbir zaman net bir yanıt alamadım ama Tillman'ın Corentin'in gömleğinden yaptığı elbiseyi Willow'a verdiğimde, bu benim deneyimdi. Her zaman bu iki olayın, Corentin'in hediyesinin ona geçmesinin ve Tillman'ın güç artışının, onun bir parçasını hepimize bağladığını ve onları koklamasının ortaya çıkmasını tetiklediğini varsaydım.

Onun gücü asla bağlanmamalıydı. Ruhunun, olması gerekenden önce diyarlar arasında dolaşmanın bir yolunu bulması beni zerre kadar şaşırtmazdı.

Bunun yüzde yüz doğru olup olmadığını hala bilmiyorum, ancak hayatım üzerine yemin etmeye hazırım.

Sanırım bu yeminin gerçekten bir önemi yok...

Bugün öbür dünyaya gideceğim gün oğlum.

Bu mektubu uzun yıllar boyunca okumayacağınıza göre zaten bildiğinizi bildiğim bir şey.

Uzun zamandır size tüm gerçeklerimi anlatmak istiyordum. Hâlâ özgür bırakmadığım çok şey var ve umarım şimdiye kadar bunu biliyor ve anlıyorsundur. Umarım şimdiye kadar beni affetmişsindir Caspian.

Taşıdığım yükün hiçbirini sana yüklemek istemedim. Yapabilseydim bile, asla yapmazdım.

Daha önce de söyledim ama tekrar edeceğim. Geleceğiniz benim için her zaman bir bulanıklık olmuştur. Gördüğüm birçok parçanın içinde Willow ya da diğerlerinden biri var. Bu yüzden, umutsuzca onun seni eve götürdüğünü varsayacağım.

Karanlığı, Elementra'nın her yarığını, her kitabı, parşömeni ve tome'u araştırdığınıza hiç şüphem yok. Belki şimdiye kadar kendi içinizde de aramışsınızdır.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğunuz cevapları aradığınızı biliyorum.

Şimdi size verebileceğim birkaçını vereceğim, sonra gitmeliyim.

Bugün, Summum-Master hediyemi alacak ve ölümüm bir olaylar zincirini başlatacak.

Birçok gerçek su yüzüne çıkmaya başlayacak. Her fırsatta bir sürprizle karşılaşacaksınız. Sizin için hem üzgün hem de heyecanlıyım.

Daha önce Pran ve Dillon Gale'in bana nerede olduğunuzu söyleyen muhbirler olduğundan bahsetmiştim. Bu iki adam tarif edilemez şeyler yaşadı. Ait oldukları Nexus'un sizi onların bir ve aynı olduklarına inandırmasına izin vermeyin.

İntikam almak için beklediğin yılların uzun olduğunu düşünüyorsan, oğlum, onların iki yüz yılı aşkın bir süredir intikam planları yaptıklarını öğrenince şok olacaksın.

Onlara açıklama fırsatı verin. Lütfen.

İhtiyaç duyduğum zamanlarda beklenmedik müttefiklerdi ve sonunda bana bahşedilen çok ama çok az sayıdaki arkadaştan ikisi oldular.

Sizinle paylaşabileceğim son sırrım şu...

Ailemiz tarih değiştirdi.

O kadar derin bir şekilde ki yeniden yazılması gerekti. Elementra, Vito serisini hiçbir zaman resmen kutsamadı.

Diğer Denemesi'ni kazanamadılar.

Bu mektubu bulduğun yerde o hikayeyi de bulacaksın.

Onu koru, Caspian. Bulduğun hikaye için doğru olanı yap.

Benim için ne ifade ettiğini kelimelerle anlatamam, oğlum. Kız kardeşim hamile olduğunu öğrendiğinde, her iki seferde de, Elementra'nın hediyemle ikinizi de lanetlememesi için dua ettim.

O duaya cevap verdi. Bir dereceye kadar.

Sana benim görme yeteneğimi vermemiş olabilir ama senden mini bir ben yarattı. Her gün sana baktım ve kendimi gördüm. Bunu asla bozmayacağıma yemin ettim. Ne olursa olsun, büyüyünce olacağın kişiyi destekleyecektim.

Elbette, dediğim gibi, bu konuda kendime kızdığım ve keşke işleri farklı yapsaydım dediğim zamanlar oldu, ama olacaklardan kaçınmak için bu parşömene kelimeler dökmeye devam ederken, her saniye fikrim değişiyor.

Seninle ilgili değiştirebileceğim, düzeltebileceğim, onarabileceğim, karartabileceğim ya da başka bir şey yapabileceğim hiçbir şey yok. Seninle gurur duyuyorum, Caspian. Hayatının bu döneminde zor bir durumda olduğunu biliyorum ama bunun üstesinden geleceğini biliyorum. Bunu yeneceksin.

Karanlığı yeneceksin ve o senin iradene boyun eğecek. Hayatını benim için yas tutarak geçirme.

Birkaç yıl sonra, yaptığın ya da yaptığına inandığın hiçbir şeyden pişman olma. Sana karşı kötü hislerim yok, oğlum. Sana karşı asla böyle hissetmem. Sadece anlayış. Her zaman.

Bana korkak diyebilirsin.

Öyle olmalıyım, ama veda etmeyi reddediyorum. Asla veda etmeyeceğim.

Bana ihtiyacınız olursa, sayfalarda beni arayın. Beni her zaman orada bulacaksınız.

*Seni seviyorum,
Cas. Orien Amca,
xoxo*

Gözlerim hızla kırpışıyor ve ciğerlerim onları mahrum bıraktığım havayla doluyordu. Aklım bir kez olsun mektuptan uzaklaşmadı çünkü hepsine aynı anda ihtiyacım vardı. Ama şimdi tekrar göz gezdirirken, keşke tadını çıkarsaydım demekten kendimi alamıyorum. Daha yavaş okusaydım, böylece daha fazla zamanım olurdu.

Bana istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeyi verdi. Bilmemiz gereken her şeyi değil ama yas tutan ruhumun umduğu her şeyi.

Benimle gurur duyuyordu. Beni asla terk etmedi.

Kahretsin, beni kurtarmak için iç burkan kararlar vermek zorunda kaldı.

"Cas." Adım sessizliği doldurunca irkildim. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Sorun yok, Primary. Ben sadece..."

"Biliyorum. O... zihnimi sana açmamı istiyor," diye fısıldıyor ve başımı yavaşça ona çeviriyorum.

"Şu anda mı?"

"Evet. Eğer senin için de uygunsa."

Sikeyim.

Ağır bir nefes veriyorum ve başım hâlâ mektubunu tutan ellerime yaslanıyor. Ondan haber almak isteyip istemediğimi düşünüyorum. Bana ihtiyacım olanı verdi, hatta bunu bir elveda yapmaktan kaçınacak kadar ileri gitti. O zaman da bir veda istememiştim, şimdi de istemiyorum. Bu sözleri söylediğini duyabileceğimi sanmıyorum.

Ama onun sesini de duymaya ihtiyacım var.

Tek yapabildiğim Willow'a başımı sallamak ve kaşlarımı çatmak oluyor ama hediyesi zihnimi okşarken bu onun için yeterli oluyor.

"Bu kadar üzgün görünme, yeğenim." Kıkırdaması kulaktan kulağa çınılıyor ve omuzlarımdaki ağırlık kalkıyor.

"Mektubunda yanlış bir şey yazmışsın. Yaşlılık seni erken etkilemiş," diyorum alaycı bir şekilde ve onun mizahı içimde titreşmeye devam ediyor.

"Özür dilerim. Biraz dikkatim dağılmıştı. Yaşlı adamın oturma odasında kalp krizinden öleceğinden endişelendim."

Homurdanarak küçük bir gülümseme yayıldı. *"İyi ki biz böyle derter çekmiyoruz."*

"Gerçekten de iyi bir şey. Yine de bir şeyleri yanlış anladığım konusunda haklıydınız. Rotadan çok sapmamıştım ama artık ikimiz de gerçeği biliyoruz. Hatam için minnettarım."

Gözlerimi kapatarak boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *"Ben de öyle. Ve özür dilerim, amca. Sen benim hayatımı kurtarıırken sana bu kadar kötü davrandığım için çok üzgünüm. Hepimizin hayatını kurtarıırken. Biz seni hak etmedik."*

"Saçmalık. Hepiniz benim en büyük nimetlerimdiniz ve sizinle geçirdiğim her an için çok şanslıydım. Hiçbir şeyi değiştirmedim diyeceğim ama bu yalan olur. Hepinizle birlikte kalmayı tercih ederdim ama önünüzdeki gelecek her fedakarlığa değdi. Varlığıma artık sadece kısa bir süreliğine ihtiyaç var Cas, o yüzden bilmeni istedim,

Geleceğin benim için artık bulanık değil oğlum. Olasılıkları her zamankinden daha net görebiliyorum."

"Gördüğün şey umut verici mi?" Şansımı denemek için soruyorum. Belki öte dünyadan, eskiden söyleyebildiğinden daha fazlasını söyleyebilir.

"Kesinlikle öyle olabilir. Hepiniz zaten birçok değişiklik yaşadınız ama daha fazlasını da yaşayacaksınız. Hazırlıklı olun. Tedbirli olun, ancak size tavsiye veya talimat verecek herkese karşı açık fikirli olun. Ne kadar sinir bozucu olurlarsa olsunlar." Ben inlerken o yine gülüyor.

"Şu kuş. Arkadaşın mı?" diye sordum.

"Ona ihtiyacı olan herkesin dostudur. Her zaman Willow'un aile soyuna bağlılık yemini etti ama bu şimdilik gizli kalması gereken bir hikaye. Ortaya çıkması gereken bir hikaye var. Zamanı geldi. Onu sayfalarda bul, oğlum. İkinizi de seviyorum."

Willow zihnimden uzaklaşırken onun silik varlığı kayboluyor ve kendime yas tutmak için bir saniye bile vermiyorum. Buna hiç gerek yok.

Sanki yeniden çocuk olmuşum ve bana çözmem için yeni favori oyunumu ya da gizemimi vermiş gibi.

"İşte," diyorum aceleyle ve mektubumu bakmadan Primary'ye uzatıyorum.

Parmaklarım Vito çizgi kitabının kenarında geziniyor. Artık bariyer ve büyü kaldırıldığına göre, gerçek gizleme büyüsünü hissediyorum.

Bana içine giremeyeceğim bir kitap bırakmazdı.

Kalçama değen bir ayağın sürekli sallanması gözümü ona doğru çekiyor ve ona bağlı olan bedenin kıvrımını takip ediyorum. Willow'un gözleri mektubuma yapışmış ve derinliklerinde su birikiyor. Ne gözyaşı döküyor ne de bağları üzülüyor. Onun ifşaatları ve teorisiyle meşgul ve şok olmuş durumda.

"Birincil," diyorum, duymazdan geliniyorum. "Birincil."

"Evet, oh. Özür dilerim, okumamı istemiyor muydunuz?" diye soruyor hızla, parşömeni göğsüne yaslayarak.

"Okumanı istemeseydim sana vermezdim," diyorum dudağımı eğerek ve bu da bana alaycı bir bakış kazandırıyor. "Bunu benim için ortaya çıkar."

Neredeyse kucağına fırlattığım büyük kitabı alırken gözleri komik bir şekilde büyüyor. İsteğimi görmezden gelip sayfaları taramaya başlaması sadece bir milisaniyesini alıyor.

"Benden sonra bunu da okuyabilirsin," diyorum parmağımı sayfaya vurarak. "Gizlemeyi açığa çıkar."

"Lütfen deyin," diye emrediyor karanlık bir sırıtışla.

Yaramaz küçük Primary.

"Lütfen."

Küçük zaferiyle bağları güçleniyor. Büyü dudaklarından dökülürken sesinin yumuşak tonu beni sarıyor ve kollarım ürperiyor. Onun gücü, bu kadar küçük bir gücü kullanması bile bağımlılık yapıyor.

Buna bir de kelimelerde saklı sırları okuma hevesim eklenince heyecandan yerimden fırlamaya hazırım.

Kitabı bana geri vermesi için ona fırsat vermiyorum, sadece alıyorum. Hiç alınmıyor ve gülüşü içimdeki heyecanı yatıştırıyor.

Yeni olan her şey hakkında böyle hissediyor.

Parşömene baktığım anda şaşkınlığım sevincimi gölgelemeye başlıyor.

Lanet olası boş parşömen.

Sayfaları telaşla kitabın en başına doğru çevirirken, başka bir notla gözlerim açılıyor.

Bu, ailemizin orijinal yazılı tarihiydi. Tüm Elementra'daki tek yazılı kayıt bu. Büyük büyükanne Persley Vito, her şeyin gerçekte nasıl olduğunu anlatmak için bunu yazdı ve sonra da sakladı.

Bunu takiben, Nexus orijinal olarak aktarılan alternatif versiyonu yazdı.

Bu gerçek ortaya çıktığında o el yazması Corentin'in ofisinde ortaya çıkacak.

Cevapları bul, Caspian.

Orien Amca xoxo

Sayfayı yavaşça çevirdiğimde, *Elema Lingua Vetus*'un zarif yazısı sayfadan bana doğru sığıyor ve kelimelerin içine dalıyorum. Çok uzun zaman önce yaşanmış bir hikâyenin içine düşerken gözlerim sayfalar arasında uçuşuyor.

Gözümü kırpmıyorum. Düşünmüyorum. Nefes bile almıyorum olabiliyim.

Sadece tüketiyorum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve kalbimdeki çarpıntı her kelimedede daha da artıyor. Gerilim, beklenti, yaşananları acımasızca anlatış biçimi sanki arenanın ortasında durup olanları izliyormuşum gibi hissettiriyor.

Diyar Denemeleri'nin sonu nefesimi kesiyor.

Son darbeyi vuramadım.

Bana, aileme ya da Nexus'uma karşı bir kez bile saldırmadı. Yapamazdı. Buna muktedir değildi. Ne yazık ki Elementra tahtına da layık değildi. Diyarın onları koruyabilecek yöneticilere ihtiyacı var.

Nexus'umun zihnimizde paylaşabildiği fısıltılar aracılığıyla, herhangi birinin onu öldürmesini yasakladım. Bu, ailesine zaten uyguladığımız şiddet eylemleriyle çelişiyordu. Dew ailesi, Newort ailesi, Beyla ailesi. Hepsi bize düştü. Vito ailesi.

Yine de elimize düşmeyecekti.

Her şeye rağmen masumdu ve istese bile kendini savunamayacak kadar zayıftı.

Sanki bu deneme Nexus'uma onu tüm hayatımız boyunca tanıdığımızı unutturmuştu. Büyünün ilk ipliği atılana kadar hepimiz yoldaştık. Bunu unutmayacağım.

Loris istemeye istemeye onu öyle derin bir uykuya yatırdı ki nabzını bile bulamazdınız. Etraftaki kalabalığa sanki bir cesedin üzerinde duruyormuşuz gibi göründü ve zaferimizle coştular.

Zaferimizi ilan ettik.

Tam bir ay boyunca, Yönetici Nexus olarak rollerimize girerken onu uyuttuk. Sarayın ormanı içindeki bir mağarada saklandık.

Onu uyandırdığımız gün şaşkınlık, öfke ve yasla titriyordu.

Bunların hepsini anlıyorduk. Biz de insan kaybetmiştik. Yine de cevaplar istedi ve ben de ona cevapları verdim.

Ne de olsa onu hâlâ arkadaşım olarak görüyordum. Kısa bir süre önce de öyleydi.

Onu bağışlama kararımı kendisine bildirdim, ancak bundan tatmin olmadı.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ateş yanıyordu. Bu, duruşmada yanında taşınması gereken kararlılıktı. Her ne kadar bu sadece onun ölümüne hizmet edecek olsa da.

Öfkesinin yankısı geceleri hala kulaklarımda çınlıyor. Sözlerimi kastettiğim gibi algılamadı. Ailesinin ona söylediklerinden başka bir şey yapmamışken, benden bu kadar aşağıda olan birini öldürmenin bana yakışmayacağını anlatmaya çalışmıştım. Diyar Denemeleri'nde asla yer almak istemediğini biliyordum. Tahta layık değildi ama bu ölmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Öfkesi endişe verici boyutlara ulaştığında, pişman olacağı bir şey söylemeden veya yapmadan önce gitmesini emrettim.

Bana son sözleri, bir gün ondan her şeyi aldığım için pişman olacağım oldu.

Adil yargılanma hakkı ve Elementra'nın kutsaması da buna dahildi. O mağaradan sendeleyerek çıktı ve bir daha asla görülmedi.

Onun boş tehdidinden korkmuyorum. Elementra soyumu zamanla kutsayacak. Diyarının yeni Başrahibi olarak ilk kuralımın şefkatle konulmuş bir kural olduğunu görecektir.

Benim ilk merhametli ama adil kuralım Malvolio Choice'un hayatını bağışlamaktı.

Kararımın arkasındayım.

Koltuğumdan zıplayarak Primary'i yere seriyorum ve onun şaşkınlık çığlığı aklıma bile gelmiyor.

Sözlerini tekrar tekrar okudum. Bu doğru olamaz.

Ama öyle. Bunu ruhuma kadar biliyorum.

"Bu da ne, Cas?" Willow, sediri destek olarak kullanarak kendini yukarı iterek sorar.

Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum.

"Vitoslar Diyar Denemesi'ni asla kazanamadı. Gerçek anlamda değil. Bu nedenle, Elementra'nın tam kutsaması bize asla verilmedi."

"Ne?"

"Büyük büyükannem bir kişinin hayatını bağışladı. Bu da deneme yemini eden her bireyin ölmediği anlamına geliyor," diye mırıldanıyorum,

tam bir inançsızlık ve göğsüme çarpan bir anlayışla ona bakıyordum.

"Diyorsun ki..."

"Summum-Master, Malvolio Choice'dur. O, hiçbir zaman tam anlamıyla sona ermeyen bir davanın yaşayan son rakibiydi."

OceanofPDF.com

On

Söğüt

Taht odasında o kadar çok ses dolaşıyor ki, konsantre olabilmek için Vito kitabında yazan kelimeleri defalarca okumak zorunda kalıyorum.

Vitolar, şu anda hayatta olanların hepsi, keşfedilen şey yüzünden kargaşa içinde. Omzunda V ile volta atan Draken hariç adamlarım ve Vito'ların ebeveynleri arasında duvarlar yükselen seslerle yankılanıyor.

Zavallı Gaster onları sakinleştirmek için elinden geleni yaparken bir yandan da bilgiyi inkâr etmeye çalışıyor. Kendini toparlayamıyor

Oradayken ve bunu yaşarken bunun gözünden kaçtığı gerçeğini aklından çıkaramıyor.

Keeper yanımda sessiz bir arkadaş olarak oturuyor, tıpkı benim gibi kelimeleri okuyor. Hepsi burada. Gerçek ortaya konmuş, aslında iki nesil önce Anaerkil tarafından yazılmış.

Summum-Master's-shit Malvolio Choice'un nefretinin Drudy'nin yönetimi ile çocukların büyük büyükannelelerinin yönetimi arasında bir zamanda ortaya çıktığına dair şüphelerimi dile getirmiştım. Yine de bir zamanlar Vito soyunun onunla arkadaş olduğunu asla tahmin edemedim.

Persley Vito yine de sözlerini sakınmadı.

Kendilerinin, Dew'lerin, Newort'ların, Beylas'ların ve Seçimlerin birbirlerini iyi tanıdıklarını açıkça belirtti. Hatta bazıları dostluk seviyesindeydi ve dostların düşman olması için mevcut Ana Reis'in ölmesi yeterli oldu.

Aslında krallığın tarihini yeniden yazdı.

Cas bizi taht odasına götürüp herkesi çağırdıktan sonra ilk sorum Elementra'nın soyu kutsamadığını nereden bildiğiydi? İki bin yıldır hüküm sürüyorlar ve benim bakış açım göre kutsanmışlardı.

Elbette, korkunç şeyler oldu, ancak korkunç şeyler tüm diyar boyunca pek çok ailenin başına geldi.

Kısa ve hızlı bir şekilde Lyker'in duruşmasında arenaya yayılan gücü hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Boğazım düğümlendi ama o deneyimi asla unutamayacağım için başımı salladım. Daha sonra bunun Elementra'nın kararını kutsaması olduğunu açıklamaya devam etti.

Diyar Yargılamaları'na yol açarak ölen bir önceki Başrahibe, Persley'e ve dönemin diğer konsey Başrahiplerine, kutsaması geçtikten sonra gücün diyarın kendisiyle yadsınamaz bir bağ oluşturduğunu açıklamıştı.

Persley yazısında Elementra'nın gücünde bir dalgalanma olmadığını itiraf etmiştir.

Kalabalığın kolektif heyecanı ve kargaşası bunun nasıl bir his olduğunu taklit ediyordu ve Persley aksini asla kabul etmedi. Ruhunun derinliklerinde bir bağın eksik olduğunu biliyordu. Hikayesini temellendirmek için önceki hükümdar tarafından kendisine verilen bilgileri kullandı.

"Elementra'nın seni kutsadığını hissediyor musun, hissetmiyor musun anne? Bu basit bir soru." Caspian'ın sesi sonunda diğer herkesin sesini bastırıyor.

"Persley ve Drudy'nin kitapta tarif ettiği bağa sahip olduğumu her zaman hissettim. Yönettiğim şeylerden, aldığım zor kararlardan bahsetmiyorum bile, her zaman Elementra'nın onayını almışım gibi hissettim. Belki olması gerektiği kadar derin değil, ama kesinlikle orada bir şey var," diyor Aurora uzaklara dalan bakışlarıyla.

Kalbim onun için acıyor. Tüm dünyası ve bildiği her şey alt üst oluyor. Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Bunu asla istemedi ve şimdi ailesinin maruz kaldığı Diyar Denemesi'nin hiç bitmediğini öğreniyor.

Vito ailesinin başından geçenleri düşününce... o zamandan beri sınavlarla yaşıyorlarmış gibi görünüyor.

"Elementra bizi kutsadı. Bundan hiç şüphemiz yok. Sahip olduğumuz her şeye bakın. O yüzden bunu bir kenara bırakın," diyor Gaster, elini odadaki hepimize doğru sallayarak. "Anlamadığım şey, bunu neden bu kadar uzattığıydı. Aileniz için intikam almak istemenizi anlıyorum, her ne kadar yargılama yasalarına göre neye imza attığınızı biliyor olsanız da. Hepimiz öyle ya da böyle intikam peşinde olduk.

"Ama Persley çok uzun zaman önce öldü. Öğrendiğimiz kadarıyla onu öldüren kişi o olabilir. Ne olursa olsun, onun hayatını bağışladı ve öldüğünde çok sevinmiş olmalıydı. Ona hayatta ikinci bir şans verilmişti. Her zaman kısıtlamaların ve sorumlulukların olmadığı bir hayat."

Oda bir kez daha gürültüyle patlar, ancak bu sefer herkes Gaster'a katılmaktadır. Summum-Master'a her şekilde, biçimde ve biçimde hakaret ediyorlar. Elbette söylenenlere katılıyorum, ama ne yazık ki, kimsenin göremediği nedenlerini anlıyorum.

Bu düşünce karşısında dişlerimi öyle sıkıyorum ki, Keeper'ın bunu duyabileceğinden eminim. O canavarla ilgili herhangi bir şeyi kabul etme düşüncesi bile içimi tiksintiyle dolduruyor.

"Küçük gezgin," diye mırıldanıyor Draken ve gözlerimi ona dikiyorum.

Kobalt mavilerinde yüzen bir anlayış var ve göğsüm başka bir nedenden dolayı sıkışıyor. Summum-Master'ın

güdüleri de. İkimiz kendi sorunlarımızı ondan tamamen farklı bir şekilde ele aldık.

"Anlat onlara," diyor volta atmayı bırakıp bana usulca gülümserken.

"Neyi anlatayım?" diye soruyor neredeyse herkes.

Büyük kız, savunmasız külotunu giyme zamanı.

"Onun nedenlerini tamamen anlıyorum," diye mırıldanıyorum ve Vito kitabını kapatırken nefesimi üflüyorum. Herkes yeniden konuşmaya başlıyor ama ben elimi kaldırarak durmalarını istiyorum. "Persley'nin onu bağışlama şekliydi. Ona söylediği şeylerdi. Hepsinin bir birleşimiydi. Onu değersiz gördüğünü açıkça belli etti. Ona ya da yeteneklerine saygı duymuyordu. Ona değersiz olduğunu ve *sadece* bir güçlendirici olduğunu söylerken sözlerini sakınmadı.

"Kendisine ya da başka bir aileye asla saldırmaya kalkışmadığını söyledi ama bildiğimiz kadarıyla gerçekten de saldırdı. Güçlendirici olmanın ne demek olduğunu hepimiz biliyoruz. Yani muhtemelen elinden geleni yapıyordu ve sadece onun sayesinde Choice ailesi Vitos'a karşı ayakta kalan son aile oldu."

Taht odasını kaplayan sessizlikte yankılanan bir nefes daha üflüyorum. Adamlarımın bağları alevleniyor ve artık nereye varmak istediğimi anladıklarını bilmek için onlara odaklanmama gerek yok. Onlar için her şey daha da netleşiyor ama yine de hecelemem gerekiyor.

Bunu yüksek sesle söylemem gerek.

"Bana defalarca değersiz, işe yaramaz ve sadece bir kadın olduğumun söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kendimi kanıtlama ihtiyacım çok genç yaşta başladı. Fark etmeseniz ya da bana bu konuda seslenmeseniz bile hepinizin her gün tanık olduğu bir takıntıya dönüştü. Bir göreve, bir derse, yeni bir yeteneğe, her neyse ona takılıyorum... Ta ki ustalaşana kadar. Bu beni deli ediyor. Başarılı olmak ve kendimi kanıtlamak için birçok farklı nedenim var. Şimdi.

"İlk başta, sadece hayatta kalmak içindi. Büyülü olmayan alemde karşılaştığım şeylerden kurtulmam gerekiyordu. Sonra buraya geldim, kendimi ve gücümü keşfetmeye başladım ve bu hayatta kalma durumu değişmeye başladı. Kendim, Nexus'umuz ve diyarın insanları için en iyisini istiyorum - elbette - ama bahsetmediğim karanlık tarafta intikam istiyorum. Sadece Franklin'in ölümüyle yetinmeyeceğim. Ben istiyorum

Summum-Master'ın, Donald'ın, Silvia'nın, Drin'in, Claven'ın, Gales'in, Everglows'un, halkımıza ihanet eden herkesin.

"Kendim, masumiyetim, annem, Nexus, CC, Tilly, Eryken ve kaybettiğimiz herkes için intikam almak istiyorum. Benim ve onun amaçları arasındaki en büyük fark hepinizsiniz. Hepiniz sayesinde, kendimi en güçlü olarak kanıtlamak için bencilce bir ihtiyaç içinde boğulmuyorum. İntikamım için masum hayatları riske atacak bir noktaya gelmedim, gelmeyeceğim de. Ama sizlerle olan sevgim ve ilişkilerim olmasaydı, bu noktaya ulaşacağımdan hiç şüphem yok.

"Eğer yaşadıklarımın sonunda yalnız kalsaydım, delirirdim. İntikam ihtiyacı giderek arttı çünkü bu yalnız bir saplantı haline geldi. Şimdi hepimizi yok etmesi gerekiyor ki kendine, Elementra'ya, herkese *sadece* bir şey değil her şey olduğunu kanıtlayabilsin."

İçimden kaçan ağır iç çekiş, güçlü bir rüzgâr gibi esiyor. Herkesin duyguları göğsümü ezip geçerken yüzümde olabildiğince güven duygusu topluyorum. Öfkeleri, üzüntüleri ve anlayışları çok güçlü ve her biri artık nereden geldiğimi çok daha derin bir seviyede biliyor.

"Açıkçası tüm bunları onun yaptığı herhangi bir şeyi haklı çıkarmak ya da savunmak için söylemedim. Ben sadece aynı madalyonun iki yüzünün nasıl görünebileceğini bir perspektife oturtmaya çalıştım. Geriye dönüp baktığımızda mantığı küçük başlamış olabilir ama nefret güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Ayrıca onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyor. Belki de düşündüğümüzden daha da fazla. Hepimizin kaybedecek bir şeyleri ve birileri var. Onun yok."

Bu küçük ek bilgi herkesin odağını değiştirdi. Ölümcül ve koruyucu bir kararlılık dalgası odaya yayılıyor ve benim biraz daha dik oturmamı sağlıyor.

"Bu Alem Denemesi ifşasını bir sır olarak saklayacağız. Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bile bilmiyorum. Haber duyulursa beşli üzerimize gelir ve başka bir deneme yapmaya çalışır mı emin değilim. İnsanların bize karşı ayaklanacağını sanmıyorum ama bunu asla bilemezsiniz," diyor Aurora Nexus'una bakarak.

"Summum-Master'ın zaten bu sırrın ortaya çıkmasını isteyeceğini sanmıyorum. Bir, bu onu olduğu kişi olarak tanımlar. İki, eğer başka bir Âlem Denemesi başlarsa, üzerinde çalıştığı tüm planlar

geçersiz olacaktır. Eğer kaybedersek, odağını tamamen yeni aileye kaydırmak zorunda kalacak ve bizi öldürme zevkini asla tadamayacak," diyerek Roye, Dyce'tan küçük bir sevgi tokadı aldı.

Corentin sert bir sesle, "Hiçbirimizi öldürmeyecek," dedikten sonra Tillman'a döner. "Onun güçlerini ortadan kaldırmaya başlamalıyız. Sayıca bizden üstün olduğunu biliyoruz ama tek başına sahip olduğu gerçek güç hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Onu aşağıdan yukarıya doğru kesmeye başlamalıyız."

Tillman elini çenesinde gezdirerek başını sallar. Tam konuşmaya başlayacakken Draken sözünü keser. "Choice ailesi Terian'dandı. O illüzyonist, alan nedeniyle o bölgeyi sevdiğini söyledi ama belli ki o bölgeyi hâlâ kendi toprağı olarak görüyor."

"Aynen öyle. Oradan başlayacağız. Ekipleri toplayacağım ve Xander'ın illüzyonlarını yerleştirdiği yerden başlayacağız. Keeper'ın rünleri parçalaması ve benim de zihinlerden bilgi çekmemle oradan başlayabiliriz."

"Ne kadar çok rün çıkarılırsa, bu onu da o kadar zayıflatacaktır. İster elle çıkarılsın isterse sadece ölümle," diye ekliyor Keeper kana susamış bir sırıtış ve omuz silkmeye.

Draken gülerek başını geriye atıyor ve ben de ikisi birlikte küçük psikopat anlarını paylaşırken aralarında sırıtiyorum.

"Bahar Balosu için de hazırlanmamız gerekiyor. İki hafta kaldı."

Hepimiz şok içinde Caspian'a bakarken oda bir kez daha sessizliğe gömülüyor. En çılgın rüyalarım da bile, burada toplanan herkes arasında bir dans konusunu gündeme getirenin o olacağına kimse beni ikna edemezdi.

"Küçük gezginimi fuayenin etrafında döndürmeye hazır mısın, gölge adam?" Draken alay ediyor.

"Eğer Primary de isterse," diyor ve yüzümün ısınmasına neden olacak kadar çok şey vaat eden bir bakış fırlatıyor. "Onun istekleri dışında, bu beş aileyle bir odada olacağımızı hayal edebildiğim ilk ve tek zaman olacak. Dillon ve Pran da katılacak ve onlardan bazı cevaplar almamız gerekiyor. Orien Amca'nın söylediği kadar sadıklarsa, ihtiyacımız olan bilgiye sahip olacaklardır."

Onun sözleriyle alay sona eriyor. Dillon ve Pran hâlâ hepimiz için büyük bir gizem. Aurora'nın onların hiçbir şeye karıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ona bakarken tenim bambaşka bir nedenle ısınıyor ve CC'nin neye karar vermesi gerektiğini bilmenin ağırlığı omuzlarıma çöküyor. Gölgeler bileğimin etrafında döndüğünde baskı hafifliyor ve komutanlarına bakıyorum.

Caspian'ın gözlerine bir bakış bana onun da aynı şeyi düşündüğünü ama ona gerçeği söylemeye hiç niyeti olmadığını söylüyor.

Ben de planladığımdan emin değilim.

Bence bu CC'nin ya ifşa etmesi gereken bir şeydi ya da haberi vermem gerektiğini bana açıkça söylemesi gerekecekti.

"Planlama ve hazırlığı bize bırakın. Siz sadece balo sırasında söyleyecekleri ya da yapacakları her şeye hazırlıklı olun. Hepiniz çok iyi biliyorsunuz ki, tüm İlkler'i Willow'la tanıştırmak zorunda kalacağım. Elbette annemin bana yaptığı gibi seni Willow yapmayacağım, ama meclis üyelerinden bazıları kendilerini tanıtmak için bir dans isterse şaşıрма," diyor Aurora, odada dolaşan hoşnutsuz seslere sırtarak.

"Durdukları yerde kızaracaklar," diye homurdanıyor Draken ve diğer üçü onu ciddiyetle selamlıyor.

Sahiplenici erkekler.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Akşam yemeği dramatik bir şekilde bölündü ve geç oluyor. Normal antrenmanımız yerine sabah daha fazla ayrıntı ve plan yapacağız," diyor Corentin bana elini uzatırken.

"Şu sinir bozucu kuş olmasa-"

Odadan gelen öfkeli bir yuh sesi Caspian'ın sözünü kesiyor. V'ye attığı ters bakışa kıs kıs gülüyorum. Omzuma konup yüzüme sokulduğunda bu kahkahaya dönüşüyor. Bu noktada küçük yaratığın bunu bilerek yaptığından hiç şüphem yok.

"Öyle bir şey yapmıyorum. Bana gerçekten kızgın değil. Sadece haklı olduğum ve korkularıyla yüzleşmek zorunda kaldığı için kızgın," diyor V ve Caspian'ın alnındaki hafif yumuşamadan bunu ya hepimize ya da en azından ikimize birden söylediğini anlıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Bana henüz teşekkür etme. Git ve dinlen. Yarın için buna ihtiyacın olacak."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sen ve ben yarın Peçenin Gözü'nde çalışacağız." Peçenin Gözü...

Kahretsin. Amplifikatör odası.

Dün gece V'nin devam eden planları yüzünden uykunun benden kaçacağını düşündüm.

Olmadı.

Adamlarım beni yatağa atar atmaz, bir ışık gibi söndüm.

Rüyalar aleminde mutluluk içinde süzülüyorum.

Şimdi bu sabah, planladığı şeyin olasılıkları konusunda zihnim hiç de sakin değil.

Bu sabah kahvaltı yapmama, amplifikatör odasını kontrol etmeme, çocukları gitmeleri gereken yere uğurlamama rağmen gizemli yarattığı henüz bulamadım ve şimdi sabırla bekliyorum

-CC'nin odasında Oakly ve Gaster'la birlikte sabırsızlıkla.

Beklenti beni öldürüyor ve gergin enerjim ayağımın yere hızlı vuruşuyla dışarı taşıyor.

"Oraya girmek için bu kadar heyecanlı olmana cidden şaşırdım," diye dalga geçiyor Oakly, ben bir kez daha oflarken.

"Tam olarak heyecanlı değilim. Belki biraz. Gerginim. *Seninle* birlikte Peçenin Gözü'nde çalışacağımızı söyledi, bu da bana onun da bana katılacağını düşündürüyor. Ki bu her zaman büyük bir hayır-hayır olmuştur. Bu da bir sürü soruya yol açıyor."

O da Gaster da bana yönelttikleri kahkahalarını gizlemeye çalışıyorlar. Aklımın bir köşesinde, bir şey için endişeyle beklediği tüm zamanlar hakkında ona seslenmek var.

"Normalde seni rahatlatmaya çalışırdım çocuğum. Sana kastettiğinin bu olmadığını söyledim ama eminim onun kastettiği tam olarak buydu. Bugün çok değerli bir ders alacağına dair içimde bir his var. Seni çok kıskanıyorum," diyor Gaster.

"Sizinle özgürce bilgi paylaşıyor mu? Ve onun ne tür bir yaratık olduğunu biliyor musun?" Soruyorum.

"Çok meraklıyım." Çıtlatıyor ve ben sırtıyorum. "Bir şeyleri bir dereceye kadar paylaşıyor ve hayır, onun nasıl bir yaratık olduğunu bilmiyorum ama kadim bir varlıkla karşılaştığımda onu tanırım. Elementra'dan değil, o kadarını biliyorum, ama ona duyduğu saygı bana onun ve yaratıcımızın birbirlerine yeterince aşına olduklarını söylüyor."

O kadarını anladım.

Tam başka bir cevap almak için burnumu sokacakken odada küçük bir yuh sesi duyuldu ve yerimden sıçradım. "Nihayet."

"Zamanlamam hoşuna gitmedi mi, filia?"

"Öyle demek istemedim. Sadece gergin bir şekilde heyecanlıyım."

Yumuşak bir mırıltı çıkarmadan önce mırıltısı zihnimde titreşiyor. "O zaman daha fazla oyalanmayalım. Annenin kitabını al ve gidelim."

Sinirlerim daha da gerilirken kalbim mideme iniyor. "Annemin kitabı mı? Neden? Hâlâ kendimi dengelemem gerekiyor. Bunu genellikle Tillman'ın odasında yapıyorum. Belki bana yol gösterecek bir şeyler bulursun diye bunu yapmanı bekliyordum."

"Kitaba ihtiyacın olacak. Meditasyon yaparak zaman kaybetmene gerek yok."

Bu benim sağlam rehberliğimdir."

Kanatlarını kendi etrafına dolayıp havadan puflarken söylediği tek şey bu. Bu numaranın ne olduğundan emin değilim ama bizim taşıma şeklimizden farklı. Bizim hareketimiz sessiz ve görünmez. Onunki sessiz olsa da, bir vardiyanın parlaması gibi küçük bir beyaz ışık pırıltısı yaratıyor.

"Bu işi daha da sinir bozucu hale getirdi. Annemin kitabını getirmemi ve meditasyonla vakit kaybetmememi söyledi."

Oakly'nin yüzündeki mizah ifadesi değişiyor ve Gaster biraz daha dik duruyor. İkisinde de zerre kadar endişe yok ama şimdi bana bir cevap vermek için çırpınıyorlar.

"Her ne ise, onu ezip geçeceksin. Eğer sana annenin kitabını getirmeni söylediye, büyük ihtimalle portallarla ilgilidir. Ve belki de sana göstereceği şey için dengeli olman gerektiğine inanmıyor."

"Kesinlikle, Willow. Sadece dediğini yapın ve cep boyutunuzdan çıkarın. Sana bir şey yaptırmayacak ya da bir şey öğretmeyecek."

Sizin için faydalı olmayan her şey. Bunu aklınızda tutun," diyor Gaster. "Haklısınız. İkiniz de haklısınız. Ben hallederim." Keskin bir şekilde nefes veriyorum ve ellerimi sallayıp cep boyutumu açtım.

Onlara sıkıca gülümseyerek ve annemin kitabını elimde sıkıca tutarak sarayın güney kanadına doğru ilerliyorum. Amfi odasından çıkmak yerine bizim koridorun sonunda çıkıyorum, böylece oraya yürüyüp sınırlarıma hakim olabiliyorum.

Caspian'ın odası şu anda dolu olan tek oda, bu yüzden kapısının önünden geçerken adımlarımı sessiz tutmaya dikkat ediyorum. Bu sabah ona ihtiyacımız olursa içeride 'bakıyor' olacağını söylemişti. Diğer üçü, Keeper ve Tanith ile birlikte akademide.

Koridorun sonundan sola döndüğümde, V'yi kapının önünde oturmuş beni beklerken görmeyi umuyordum ama onun yerine, görünürde hiçbir yerde yoktu. Bir an için, buraya gelmeden önce durmuş olma ihtimaline karşı kapının kolunu çevirmekte tereddüt ediyordum ama içeriden gelen büyü beni teşvik ediyor.

Her zamanki gibi beni çağırdığı için değil. Neredeyse hiçbir şey yapmıyor.

İçeri girerken adımlarım titriyor, sonra da kapıyı arkamdan kapatıyorum. V, Angel Aura Amethyst'in kulelerinden birine tünemiş durumda ve kristallerin gücü dışında, ezici büyü etkisiz.

"Neler oluyor? Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bu Göz evdekinden biraz farklı ama aynı şekilde çalışıyor. Alemin gücünü hâlâ kristalde hissedebiliyorum. Gel otur ve ben konuşurken rahatına bak," diye talimat veriyor ve ben de daha fazla tereddüt etmiyorum. Sonunda konuşacaksa, dinleyeceğim.

"Sizi ikna etmenin ne kadar kolay olduğunu bilmek güzel."

"Cevaplarla mı? Kesinlikle," diye takılıyorum platformuma oturup battaniyemi üzerime çekerken.

Geçen gün söylediği, bazı cevapların bulunmaması gerektiğiyle ilgili şey aklımdan çıkmadı. Bu, tüm sorularımı durdurmam için bir uyarı mıydı yoksa ne sorduğuma daha fazla dikkat etmem için bir uyarı mıydı bilmiyorum.

"İkisinden de biraz."

"Bildiğim iyi oldu." Homurdanıyorum, sonra kristallerin etrafına bakıyorum ve ona karar veriyorum. *"Yani..."*

"Soru sormaktan çekinme, Willow."

"Şimdi ne soracağımı bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, kamçı yemiş gibi hissediyorum. Bana zamanımız olacağını söylerken, şimdi görünüşe göre zamanımız burada. Bu ani ve sarsıcı bir his. Ne beklemem gerektiğini ya da çok mu şey beklediğimi bilmiyorum. Bu sadece seni takip ettiğim durumlardan biri."

"Size karşı dürüst olmam gerekirse, Gölge Tanrı'nın sözlerimi ciddiye almasını beklemiyordum. Düşüncelerinde somurttuğunu ve ne demek istediğimi sindirmek için biraz zaman ayırdığını hayal ettim. Görünüşe göre onu yanlış yargılamışım ve hızlı keşfi kanadımı zorladı. Bundan daha fazla zamanımız olması gerekiyordu," diyor biraz da kızgınlıkla. Yine de Cas'dan çok kendisine kızmış gibi görünüyor.

"Onu yanlış yargılamadınız. Bazen yaptığı şey tam olarak budur ve bazen de size ne yaptığını söylemeden önce bulabildiği her bilgiyi yutar. Daha fazla zamanımız olması konusunda ne demek istediğinden emin değilim. Değil mi?"

"İstediğim kadar değil. Bununla birlikte, sahip olduğumuz değerli anları daha fazla boşa harcamayacağız," diyor bir ciyaklamayla ve yanındaki platforma doğru süzülüyor. "Zihninin içinde bir portal açacağız."

Az önce ne dedi?

"Özür dilerim mi?"

"Zihin gözünüzün normalde olduğu gibi çekilmemesinin nedeni benim Valorian Perdesi'nden doğan bir yaratık olmam. Buradan akan büyü, yaratıcınızın büyüyle aşılanmıştır, evet, ama yine de kaynakları ve kökeni benim diyarımdandır. Bu yüzden onu kontrol edebilirim. Şu anda, sizin yararınız için onu evcilleştiriyorum. Melek Aurası hâlâ Valorian özüyle tam olarak işliyor. Elementra onu kutsadı ve evinden beslenmeye devam etmesine izin verdi."

Onu kutsadı... Hala evinden besleniyor. Ne?

"Bunu daha iyi açıkla, V. Buraya getirildiğinde, onun gibi olmadı mı ve onun gücünü kullanmadı mı?"

"Elbette, bir anlamda. Ama en güçlü performansını gösterebilmesi için eviyle bir bağlantıya ihtiyaç duyacağını biliyordu. Yaşayan her yaratık bu çıkmazda eninde sonunda bir ya da iki şey yapacaktır.

Bu kadar zaman sonra güç kaynağından koparılırsa yeteneklerini kaybeder ya da etrafındaki yeni güce uyum sağlar. Bu kristal doğada olsaydı iyi olurdu ama seksen altı yıldır bu odada ve bu diyardaydı. Valorian Peçesi'yle bağlantısını aktif tutmasaydı önemli ölçüde azalırdı. Etrafını saran kutsamasını da ekleyince tam da olması gerektiği gibi geliyor."

"Seksen altı yıldan daha uzun süredir burada olmalı. Valorian Peçesi'ne açılan kapı bin yıl önce kapandı," diyorum, onun zaman çizelgesi konusunda biraz kafam karışmış *bir* halde.

Gerçi diğer her şeyi anlıyordum. Franklin'in büyü dışı alemde geçirdiği onca yıldan sonra gücünün nasıl azalmaya başladığından yakındığını hatırlıyorum. Ayrıca, Elementra artık ona hizmet etmiyordu.

"Ana portal açtı, evet, ama Guardria'nızın isteği üzerine anneniz gidip bunu aldı."

Sanki bana elektrik vermiş gibi irkildim. Bu hiç mantıklı değil.

"Bunun neresi mantıklı gelmiyor, Filia?" V sanki onun kafasını karıştıran benmişim gibi soruyor.

"Annem bu diyarı sadece büyülmeyen diyara gitmek için terk etti. Ve Gaster bu odayı CC ortaya çıktıktan sonra, yani on beş yaşındayken onun için inşa etti. Kristalleri buraya o koydu. Bu da Melek Aura'sının iki yüz otuz küsur yıldır burada olduğu anlamına geliyor."

"Ah, anlıyorum. Henüz hikâyenin tamamını öğrenmediniz, hepsi bu. Caspian olay sıralamamı bozmasaydı, bu da farklı bir zamanda gelecekti. Devam et ve dersin için annenin kitabını aç. Orada basit bir açıklama olacak," diye talimat veriyor V. Aklımın *bir* köşesinde tartışmak ve daha iyi bir açıklama talep etmek var.

Annemin kitabını açmayı ve cevapları ondan almayı gerçekten isteyen diğer yarım kazanıyor.

Kitabı kucağımdan alıp önümdeki platforma oturtuyorum, hızla parmağımı batırıyorum, sonra da açmak için gereken ninnimin yarısını söylüyorum. Ejderhamın görme yetisi bu loş odada bana yardımcı olmak için içgüdüsel olarak ortaya çıkıyor ve kapağı açıyorum. Diğer ikisi gibi

Bunu şimdi yaptığım zamanlarda, mürekkep sayfayı doldurmaya başladığında yüzümden bir gülümseme geçiyor.

Portallarla ilgili son dersimiz, benim küçük yusufçuğum.

Bir kez daha, çok fazla bilgi olacak, ancak kanınızda var ve hepsi yerleştiğinde nefes almak kadar doğal hissedeceksiniz. Bu bir yığın bilgi, ancak diğer iki seferin aksine, öğrenmek üzere olduğunuz süreci zaten biliyorsunuz. Sadece farklı bir yöntemle uyguluyorsunuz. Yenilik diğer yerlerden gelecektir.

Bu yüzden sizi son ders kadar zorlamamalı. Sadece kendinizi hazırlamanız, yapabiliyorsanız sinirlerinizi askıya almanız ve kemerlerinizi bağlamanız gerekiyor.

Söylemesi yapmaktan kolay, anne.

En iyisini sona sakladım. Diğer alemlere portallar açmak ve bağlamak. Aslında bu dersi sona saklamaktan başka bir seçeneğim de yoktu ama konumuz bu değil.

Diyarları dolaşmak açık ara en canlandırıcı deneyimdir. Damarlarımızdaki kan bunun için akar. Bunu arzular. Bunu yapmak için kutsanmışız.

Ne yazık ki benden önceki kadınlar kadar çok seyahat edemedim. Ve ne yazık ki yaptığım seyahatlerin hiçbirisi kendi isteğim ya da fikrim değildi. Bu riskleri almamın tek nedeni benden istenmesiydi ve risk çok yüksek olsaydı istenmeyeceğini biliyordum.

Elementra'dan iki kez ayrıldım, bildiğiniz gibi, büyülmeyen alemdeydim. İkisinde de korkunç deneyimler yaşadım.

Diğer üç kez... Mystara Hollow, The Valorian Veil ve Essemist Keep.

Şanslıyım ki altı diyardan beşini gördüm. Yanımdaki adamlarımla maceralarımın çoğunu yaşadım. Keşfedebildiğim kadarını keşfettim, farklı yiyeceklerin tadına baktım, yabancı büyüüyü hissettim ve yol boyunca harika insanlarla tanıştım.

Umarım bir gün hepsini ve tüm ihtişamlarını görürsünüz. Tabii ki bana göre hiçbirisi Elementra'nın yerini tutamaz. Ne olursa olsun, her biri kendi tarzında çok özel, büyülmeyen ve güzel. Korkunç büyülmeyen diyar bile. Ayrıca, hepsi de yaşam biçimimiz için çok önemli amaçlara sahip.

Her ne kadar size bu seyahatlerin en ince ayrıntısına kadar anlatmak istesem de bunu yapamam. Bu maceralar CC tarafından benden talep edildi ve şu anda hayatınızın büyük bir bölümünü etkiliyor. Bunun nedenini sana açıklamak zorunda kalacak.

Bu küçük teaser için üzgünüm tatlım, çünkü bu hikayelerin ondan ne zaman ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Merak etme, bunu çok yakında burada soracağım," diyorum zihnimden, kendim için, ama V küçük bir mırıltı çıkarıyor. Gözlerimi ona çevirdiğimde, beni görmezden gelmek için başını diğer tarafa çeviriyor.

Daha fazla saçmalamayacağım. Bunun için can attığınızı biliyorum ve bu kısma geldiğim için çok heyecanlıyım. Daha önce olduğu gibi, benden sonra tekrar edin.

'Bana zamanın ve mekanın bağlarını serbest bırakın, Kucaklamam için bilgiyi teslim edin.

Parmaklarımı battaniyeme sıkıca sararak kendimi bilgi bombardımanına hazırlıyorum ve dayanıyorum.

Bir anda zihnimde beş farklı pasaj varmış gibi hissediyorum. Her biri bir diğeri kadar dolu.

Daha önce hiç görmediğim yerlere ait flaşlar, bilgiler ve görüntüler zihnimde yetişemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde süzölmeye başlıyor. Burnumdan nefes alıp ağızımdan verirken gözlerim kapanıyor. Benden önceki nesillerin sahip olduğu bilgiler beynimi ağızına kadar doldurmaya devam ederken yapabildiğim tek şey bu.

Yavaş yavaş her şey durulmaya başlıyor ve gözlerimi kırıştıtırırken başımı arkaya yatırıyorum. Şu anda loş ışık ve buradan akan elektrik olmadığı için inanılmaz derecede minnettarım çünkü bu olmasaydı, her şeyin ne kadar hızlı döndüğünden hasta olurdu.

Başım dönmeye başlayınca bir nefes alıyorum, vücudumu gerginlikten kurtarıyorum ve tekrar aşağıya bakıyorum.

Tamam kızım, şimdi zihninde beş farklı şey görebiliyor olmalısın.

Böyle söylüyorum çünkü annem bilgilerinin orada karmakarışık olduğunu söylerdi ama hepsini bir arada tutardı. Hepsini nasıl bir arada tuttu, hiçbir fikrim yok. O süper bir Elementrian'dı. Ben o kadar değilim. Bana öğrettiği tüm gerçekleri ve bilgileri zihnimdeki bölmelere yerleştirmek zorundaydım.

Tüm bunları nasıl sakladığınızı çok merak ediyorum.

Yüksek sesle kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Sanırım her ikisinden de küçük bir parça aldım. Hayatın bunaltıcı olduğu zamanlarda her şey karmakarışık oluyor, ama ihtiyacım olduğunda düz tutuyorum. Bunun gibi tek odak noktamın bu olduğu diğer anlarda ise, her şey kendi küçük bölümünde toplanıyor.

Tıpkı portalları tespit ederken yaptığınız gibi, başka bir aleme portal açmak için de onların güç kaynağını tespit etmeniz gerekir. Bu, onları tespit etmeye veya kapatmaya çalışırken zaten hissettiğiniz bir şey olurdu, ancak Elementra'nın gücüne odaklandığınız için bunu fark edemezsiniz.

Artık Elementra aracılığıyla diğer diyarlarla olan bağları ayırt edebilmelisiniz. Nerede olursanız olun, onu her zaman çekebilirsiniz. Gücünün akmadığı bir yer yok. Her zaman dışarıda olmak zorunda değilsiniz. Sadece daha kolay çünkü kan bulaşıcı olabilir.

Her bölge kendi içinde farklıdır. Aşağıdan yukarıya.

Büyülü olmamasına rağmen yine de büyülmeyen bir his edineceksiniz. Güç hattı içlerinde en zayıf olanıdır ve bu da onun bağına rastladığınızın göstergesidir. Daha zayıf, neredeyse var olmayan bir Elementra gibidir. Diyarı sürekli olarak beslemekten rahatsız olan tek yaratıcıdır.

Sırada Colosyree var. Teknik olarak devler büyüye sahip olmasa da, diyarın kendisi oldukça güçlüdür. Özellikle de güç bakımından. Bu kravat bir dağı çekiyormuşsunuz gibi hissettirecek. Bunun göstergesi gerginliği olacak. Diğerleri kadar özgürce akıyor.

Mystara Hollow. Büyü diyarı. Diyarın içindeki güçleri o kadar ham ki gözle görülebiliyor. Arayacağınız gösterge tuhaf ve tüy gibi hafif hissettirecek. Neredeyse Elementra'nın dokusunda süzülen renkli bir hava gibi.

Essemist Keep çok eskidir. Rafine. Kravatlarını fark etmek kolaydır çünkü çok kontrollüdür ve damarlardaki kan gibi akar. Sizi içine çekecek çekici bir varlığı vardır.

Son olarak, Valorian Duvağı. Peçe'nin gücü neredeyse Elementra'ninkine rakip olabilir ve bu da onun bağını sizin için çok belirgin hale getirecektir. Valorian

En büyük fark ve bunu hissetme şekliniz Elementra'nın gücünün evinizdeymiş gibi hissettirmesidir. Valorian Peçesi hissettirmiyor.

Gözlerim kitaptan benimle birlikte odada bulunan gerçek Valorian yaratığına kaydı. Okuduğum kısa parça kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor. Valorian Peçesi'nden uzak durmalıymışım gibi geliyor.

"Valorian Duvağı iyi ya da kötü değildir. Yaratıcınızın benim krallığımla hiçbir sorunu yok. Bazı Tanrılar ve yaratıcıları sadece... bencil olma eğilimindedir," diyor V.

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldanıyorum, sonra annemin sözlerine dönüp bakıyorum.

Artık ne aradığınızı bildiğimize göre, bakarız ve sonra açarız.

Bu süreç, zaten nasıl yapılacağını bildiğiniz şeylerin bir karışımı olacaktır.

İlk adımımız, portal açmak istediğiniz diyarla aranızdaki bağı tespit etmek. Bunun için büyüünüzü kullanacaksınız, kanınızı değil. Gerçi kanınız da bunu hissedecektir. Bu yol daha kolay ve hızlı.

Büyünüzün tüm vücudunuza akmasına izin veriyorsunuz. Genellikle bu noktada dışarı akmasına ve Elementra'ya bağlanmasına izin verirsiniz. Bunun yerine, diğer güçleri hissetmek için dışarı akmasına ve yayılmasına izin vereceksiniz. İsteddiğiniz alemleri hissettiğinizde, büyüünüzü burada topraklayacaksınız.

Bağlantı kurduktan sonra kanınızı alacaksınız.

Elementra'ya gelirken yaptığınız gibi beş dilimli tasarım yapmayacaksınız. Nexus işaretinizi bir kez çizeceksiniz. Sonra bağlantıyı koparmadan tasarımın üzerinden geri dönerek, bir portalı kapatıyormuş gibi ters yöne doğru izleyeceksiniz.

İki tasarımı bu şekilde bir araya getirmek, kutsanmış yerinizden ayrıldığınıza dair bağlantıyı mühürler.

Ondan sonra kızım, aklındaki büyüüyü söylerken bir yüzeye kanınla bir Nexus işareti çizeceksin ve bir portal açılacak.

Şans eseri ana portallar gibi önceden oluşturulmuş bir portalı açıyorsanız, bağları aramayı atlayıp doğrudan o kısma gideceksiniz. Elinizi dilimleyin, tasarımınızı çizin ve portal sizin için açılacaktır.

Diğer tarafta nereye varacağınız tamamen size bağlı. Seyahat ettiğim zamanlarda, CC bana nereye gideceğime dair yön verdi, bu yüzden konumumu ve niyetlerimi zihnimde planladım.

Eğer portalınızı açarsanız ve aklınızda bir yer yoksa, zamanın dokusu sizi diğer taraftaki ana portallarından çıkaracaktır. Bunun diğer alemlerde nerede olduğu, bugün aldığınız ve okumanız için burada yazılı olan bilgide yer almaktadır.

Evet, benim küçük yusufçuğum... Dersimin sonuna geldik.

Bunu gerçekten uzatmak ve zaten bildiğiniz her şeyi size anlatmaya başlamak istiyorum, sırf bitmek zorunda kalmasın diye. Ama yapacak işlerin var.

Artık sadece bir tane kaldı. Ben...

Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Sizinle bazı gerçekleri paylaşacağım için heyecanlıyım ama sözlerimin iki farklı versiyonu olabileceği için de gerginim.

Bunu yazarken, Elementra'nın o dersten sonra bizim için ne planladığından hâlâ habersizim. Burada, öte dünyada, bana bir şeyler söyleme konusunda zamanlama konusunda o kadar katı değil, ama yine de istediğim tüm bilgileri vermiyor.

Gerçekten çok saçma.

Sanki bütün sırları sana anlatacağıma inanıyor gibi... Neyse...

Bir dahaki sefere kadar,

filia mea. Seni

seviyorum,

Anne xoxo

İçimde hem heyecan hem de hüznle gerçekliğe geri dönüyorum. Bu kitabı her açtığımda ve yeni bir şey öğrendiğimde, onun sayesinde kendimi yenilmez hissediyorum. Sonra az önce olduğu gibi bitiyor ve listemizden bir ders daha siliniyor.

Tıpkı CC'nin ihtiyaç duyduğunda bana gelmesi gibi, onun sözlerinin de silinmesini ya da gelmemesini asla istemiyorum. Ona ihtiyacım olduğunda her zaman bana gelmesini istiyorum.

"Her zaman bizden bir parça olacaksın, filia mea," diyor CC yumuşak bir sesle.

"Umarım öyledir... Senden bazı cevaplar istiyorum."

"İstediğinizi biliyorum ve onları size vereceğim ama şu anda hepsini veremem. Hâlâ hayatta ve iyi durumda olan bireyler var.

annenizin seyahatleri için yaptığım talepten etkilenen kişiler var. Onlar da bu cevapları hak ediyor." Sesindeki hüzün tonu bir sonraki sorumu durduruyor.

Annemin seyahat ettiği üç diyarı düşündüğümde, Essemist Keep hemen gözüme çarptı. Keeper bulabileceğim her türlü cevabı hak ediyor. Beni en çok endişelendiren ona ne söyleyeceğimin bilinmemesi.

"Katılıyorum. Yine de bana ne söyleyebilirsin?"

"Annenden Valorian Duvağı'na gidip benim için Melek Aura Ametistini almasını istedim. O da bunu yaptı. Taşın rengi ona Willowrie çiçeğini hatırlatıyordu. Taşı ondan almak için evine gittiğimde bana aynen şöyle dedi: 'Bu rengi kesinlikle çok seviyorum, bana Söğüt çiçeğimi hatırlatıyor. Aklıma gelmişken, sana söylemeyi unuttum, kızıma bu ismi veriyorum. Willow.' Aynen böyle. O gece uyanışımızla ilgili imgelemim gerçekleşti. Ve ne yaptığını bilmeden, annen hayatımı değiştirdi."

"Ona Lyker'a hamile olduğunu söylerken o imgelemden bahsettiğini hatırlıyorum. Gerçeği bilmenle ona söylemen arasındaki elli yıl içinde onu üç kez gördüğünü ve bundan hiç bahsetmediğini söylemiştin. Ama Valorian Duvağı gezisi ondan önce oldu," diyorum, o üç görüşmenin ne hakkında olduğunu biraz merak ederek.

"Bu doğru. Gerçi teknik olarak onu üç kereden fazla gördüm. Ama ona ne yapması gerektiğine dair talimatlar verdiğimde, onu rüyaları aracılığıyla ziyaret ettim. O anlar kısa sürdü ve kısa kesildi. Ona şahsen gittiğim diğer zamanlarda onunla gerçek konuşmalar yapabildim. Bu isteklerden ikisi diğer diyarlara, Essemist Keep ve Mystara Hollow'a idi. Üçüncüsü ise Elementra'daki birisini ziyaret etmektir," diyor ve öylece bırakıyor, ben de daha fazla zorlamamaya karar veriyorum.

"Peki Gaster Melek Aura Ametisti hakkında ne biliyor? Buraya nasıl geldiğini düşünüyor?"

"Şey..."

"Başın belaya girecek, ha?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Artık bana kızmaktan başka yapabileceği pek bir şey yok, bu yüzden açık ve hızlı bir şekilde söylemek gerekirse, ona yalan söyledim. Ona bunu Memoria Taşı'nı bulduğum mağarada bulduğumu ve beni çağırdığını, bu yüzden de buraya getirdiğimi söyledim. Beni hiç sorgulamadı, aksine bana 'Aferin. Harika buldun, evlat' dedi."

"O zaman ona gerçeği söylediğimde kesinlikle başım belaya girecek." Ben de onun gibi kıkırdıyorum. Gaster gerçekten kızmayacak ama CC'yi azarlamasını çok komik buluyorum.

"Eminim bunda bir espri buluyorsundur, filia mea... Daha fazla dikkatini dağıtmayacağım. V'nin sana öğretmesi gereken şey çok önemli. Bu yetenek benim için o kadar kolay değildi. Yeteneğimi diyarlar arası geçirmeyi başardığım her seferinde becerikli olmam ve çok fazla güç kullanmam gerekti. Bu yüzden onu dinleyin ve endişelenmeyin. Bunu yapmalısın. Yakında konuşuruz, kızım."

Varlığı kalıcı bir kucaklaşma gibi yavaşça kayboluyor ve göğsümden bir gurur dürtüsü süzülüyor. Annemden ve ondan duyduklarımdan sonra zihnimde bir portal açma konusunda daha az gerginim. Kaç yaşında olduğumun ya da onlarla hangi yöntemlerle ilişki kurduğumun bir önemi olmadığını daha da pekiştiriyor. Onlara ihtiyacım var.

"Hazır mısın, genç Willow?" V sorar.

"Hazır mısın genç baykuş?" diye takılıyorum onun ciddi ruh halini hafifletmek için. Elimi gagalıyor. Sertçe.

"Ben bir baykuş değilim ama yine de bir yırtıcı kuşum. Bunu unutma, küçük uçan kertenkele." Küçük, yaramaz kıkırdaması başımı geriye atmama neden oldu.

Ben yüksek sesle gülerken ve o kükrerken bile, kendimi bana kertenkele diyecek kadar korkusuz bir cesarete sahipse ne halt olduğunu düşünürken buluyorum. Draken kendisine baykuş ya da kuş diyenlere haddini bildirmişti ama o da belli ki bu kategorilere giriyor. Sadece daha ölümcül sanırım.

"Sinirlerinizi yatıştırdığınızı hissettiğime sevindim. En iyi iki kutuplu spektrumda öğrenirsiniz. Ya yoğun baskı altında ya da rahat bir durumda. İhtiyacınız olan buysa biz de rahat olacağız," diyor çok daha rahat bir şekilde.

Bu da aslında yardımcı oluyor.

"Çok gözlemcisin, V. Evet, daha az gergin olmanı takdir ediyorum. Yaptığımız şeyin ciddi ve önemli olduğunu biliyorum ama bu kadar endişeli olmamak istiyorum."

"Pekâlâ. Şimdi gerçekten hazır mısın?" "Evet, hazırım."

"Güzel. Bu çok basit bir işlem ama güçlü bir varlık gerektiriyor. Ki sen öylesin. Bunu sorunsuzca gerçekleştirmek için tüm yeteneklere, büyüye ve kana sahipsin. Sonrasında yorgun olacaksın ve kendini yenilemek için zaman harcaman gerekecek ama bunun dışında endişelenmene gerek yok. Zihninizde bir portal açmanın amacı diğer âlemlerden varlıklarla bağlantı kurmaktır. Onlar da bunu kabul edecek kadar güçlü olmalıdır. Size rehberlik edeceğim ve sizi temin ederim ki o bunu kabul edecek kadar güçlü."

"İlk olarak Melek Aurasına odaklanacağız. Bu kristal ilahi bağlantı ve korumanın nihai şeklidir. İlahi bağlantıyı duyduğunuzda, zihniniz otomatik olarak yaratıcınıza bağlanmaya yönelir. Pek çok kişi de böyle düşünür ama bu sınırlamanın dışında düşünmelisiniz. Düşüneceğiniz tek varlık annenize kristali veren kadındır. Onun hakkında bilmeniz gereken tek şey bu."

Zihnim bir an için dönüp duruyor. Otomatik olarak bir yüz, uydurma bir isim ve bir insanı hayal etmenin beraberinde getirdiği diğer her şeyi yaratmaya başlamak zor. Özellikle de güçlü olduğunu söylediği için. Anında bir şaheser yaratmaya başlıyorum. Yine de hepsini kapatıyorum ve sadece bir kadın düşünüyorum.

Bu bir yalan.

Zihnimde savaşı bir kadının anneme arkamdaki kristali uzattığı bir sahne çiziyorum.

"Sorun değil. Bu işe yarayacak. Kristalin gücü üzerindeki hakimiyetimi yavaşça gevşetmeye başlayacağım. Görme yeteneğini çağır ve onu yarattığın düşüncenin etrafına sar," diye talimat veriyor.

Hediyem sanki ihtiyaç duyulduğu için çok mutluymuş gibi kolayca akıyor. Neredeyse hazırlıksız yakalandım, ama küçük zaferimi onunla birlikte alıyorum ve yapması gerekeni yapması için talimat veriyorum.

"Tamam."

"Güzel. Başka bir âleme geçit açmak için hazırlıklarınızı tamamlayın ama henüz büyünüzü söylemeyin. Ne zaman yapacağınızı ben söyleyeceğim."

Yeteneğimin zihnimi sarmasını emrederken sessizce başımı sallıyorum, sonra da büyümü çağırıyorum. Her yere yayılmadan önce göğsümde beklenti içinde kıpırdanıyor.

Ayaklarımın arasından geçerken onu tutmam gerekiyor. Onun gücünü hissettiği anda Elementra'nın içine gömülmesine izin vermek o kadar içgüdüsel ki. Alemin dokusundan başka bir şeyde oylanmasına izin vermek kafa karıştırıcı ve hatta biraz rahatsız edici.

Sonra ilk yabancı titreşimi hissettim.

Annem bunu çekici olarak tanımladı ama ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım. Kravat kaydedildiği anda, Keeper bana sarılıyormuş gibi hissediyorum. Kollarını açmış beni karşılıyor gibi. Yıllarca Keep'in dışında kalmış olsa da içindeki gücü kaybetmemiş.

Sihrimi ondan almak çok zor. Çekici yorumun geldiği yer burası olmalı.

Bir sonraki nabızda, yanından geçip gidiyorum. Sadece titreşimler bana bunun büyüülü olmayan bir alem olduğunu söylüyor, bu yüzden oylanarak zaman kaybetmiyorum.

Üçüncüsü ise nefesimi kesti.

Bu güç seviyesi, onun Valorian Peçesi olduğunu ele veriyor. Muazzam ve kesinlikle Elementra'nınkiyle eşleşmeye çok yakın. Dürüst olmak gerekirse, imgelemimi ve orada patlak verebilecek savaşı düşündüğümde, neredeyse rahat edemeyeceğim kadar yakın.

Ne olursa olsun, ona tutunuyorum ve sihri o bağla bağlantı kurmasını emrediyorum.

Valorian Peçesi'nin gücünün benim kutsanmış gücümle karışması hissini bir izinsiz giriş olarak adlandırmak istiyorum ama bu tam olarak doğru değil. Farklı, evet, ama kanım onu tanıyor.

Nefesimi bırakıp avuçlarımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve annemin bana verdiği talimatları bir kez daha zihnimden geçiriyorum. Geçen sefer, ben bunu yaparken neredeyse adım bana yol göstermişti. Tek başıma olduğum için bunu öğrendiğimden emin olmak istiyorum.

Pençemi kaydırarak keskin ucunu sol elimin orta parmağının altına bastırıyorum ve içime çekiyorum.

Saat yönünün tersine...

Noktam geri döndüğünde , bir saniye sabit tutuyorum, sonra geri izliyorum.

Saat yönünde...

Titreşimler amplifikatör odasında gürlüyor ve uğultu derimin altında kalıyor, serbest kalmak için yalvarıyor. Oluşan elektrikle bir şeyler yapmak için duyduğum yoğun ihtiyaç hızla büyüyor.

"Ne zaman istersen, V," diye homurdandım.

"Portalınızı açacağınız yüzey alnınızdır. Avucunda biriken kanla birlikte Nexus işaretini çizmek için parmağını kullan. Sen büyünü söylerken, ben de Melek Aurası'nda kalan tutuşu serbest bırakacağım. Kendini hazırla. Büyüyü bitirdiğinizde, zihniniz zaman ve uzayda kapılıp gidecek. Bunu durduramayacaksın. Hazır mısınız?"

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. Görüşüm zihnimi sardığı, büyüm Valorian Peçesi'nin bağına gömüldüğü ve ellerimden biri kan içinde olduğu için hazırlanmak için yapabileceğim başka bir şey yok.

Burada bir şey yok.

Parmağımı kanıma batırıp alnıma götürerek büyümü hazırlıyorum. Yüksek sesle, *Elema Lingua Vetus dilinde*, "Varlığımın özü tarafından yaratılan bir geçit. Zamanın ve uzayın içinden beni istediğim yere ulaştır."

Neredeyse beni devirecek kadar güçlü bir rüzgâr amplifikatör odasına doğru savruluyor. Ses o kadar delici ki V'nin ciyaklamasının sadece küçük bir kısmını yakalayabiliyorum, sonra düşüncelerim bile boğuluyor.

Gözlerim bir milisaniye içinde önce kuruyor, sonra sulanıyor. Gözyaşları gözümü ıslatıyor ama suyu kırıştırmamın bir önemi yok.

Görüşüm net değil. Tek gördüğüm gökkuşağı.

Önümdeki her şey, zihnimin mide bulandırıcı bir hızla dönmesine neden olan dönen bir kaleydoskopla dönüştü. Sanki güney kanadına ilk kez tekrar giriyormuşum gibi.

Ama bu sefer sadece benim zihnim savruluyor.

Elementra, bu ne kadar sürecek?

Yaratıcıma ait olmayan güç soruma cevap veriyor gibi görünüyor ve kısır gökkuşağı duruyor.

Sertçe sallanırken kollarım beni yakaladı. Platformumun ortasında otumuyor olsaydım, ön taraftan düşüp yüzüstü yere çakılabilirdim. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve baş dönmesini engellemek için birkaç merkezleyici nefes alıyorum.

Bunun ilk kez yaşadığım bir yan etki olup olmadığından emin değilim. Eğer değilse, bunu bir daha yapmak için hiç planım yok.

"Görünüşe göre ölümlülerin 'En iyisini sona saklamak' deyişi doğru."

Amplifikatör odasında yankılanan öte-âlemden gelen ses, yuvarlandığımdan daha hızlı doğrulmamı sağladı. Ayna duvarlarında yansıyan artık ne kendimin, ne V'nin ne de amplifikatör odasının resmi.

En azından benim amplifikatör odamda değil.

Bakışlarım tıpkı benimki gibi bir kürsüde oturan kadının üzerinde geziniyor ve Gaster'ın içinde bulunduğu odayı tarif edişi hemen aklıma geliyor.

"Sen Kader Tanrıçasısın." "Ve sen de *Ultima unum*'sun."

On bir

Söğüt

İkimiz de gözlerimizi birbirimize ziyafet çekerken sessiz bir bakışma başlıyor.

Gerçek bir tanrıça.

'Ölümlülerin söyledikleri' hakkındaki yorumuna bakılırsa, Valorian Peçesi'nin varlıklarının büyülmeyen âleme girip kendilerine bir isim yaptıklarına şüphe yok.

Duyduğum her melek ya da öteki dünya varlığı tasviri, onları şimdiye kadar görülmüş en çarpıcı ya da en güzel varlıklar olarak tasvir ediyordu. Onun odası da benimki gibi loş ışıklı olmasına rağmen

Yüzü bir örtü ile gizlenmiş olsa da, hala bana bunun nedenini anlatan bir ışıltı yayıyor.

Sanırım ay ışığı ya da yıldızların parıltısı onun etrafında küçük bir ışık titreşimi yaratıyor. Gaster Peçenin Gözü'nün bir kubbesi olduğunu söylemişti, bu da ona ya da belki başka birine yıldızlara daha yakın erişim sağlıyor.

"Bu anı bir ömür önce görmüş gibi hissetmeme rağmen şimdi burada olması beni hâlâ büyülüyor. Sanırım birçok şeyi yönetirken zaman daha hızlı akıyor," diyerek ikimizi de aval aval bakmaktan alıkoyuyor.

"Birimizin uyarılmasına sevindim. Sanırım zamanlama böyle işliyor. Savaşın her şeyi hızlandırdığından bahsetmiyorum bile. Hangi alemde olursanız olun."

Sözlerim onu duraksatıyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. İkimizin arasında ortak bir anlayış var. İkimiz de başkalarının göremediği şeyleri görebilen varlıklarız.

Şimdilik bildiklerimizi paylaşacağız.

Tıpkı Tanith ve Aria ile tanıştığım zamanki gibi. İçimi bir açıklık duygusu kaplıyor ve şimdilik özgürce konuşabileceğim açık.

"Gerçekten de olabilir. İşte bu yüzden bugün buradayız. Zaman yakında akıp gidecek ve eğer hızlı hareket etmezsek, yıkımdan başka bir şey olmayacak."

"Benden ne istiyorsun? Yoksa benim mi senden bir şeye ihtiyacım var?" diye sordum.

"Sende Valorian Duvağı'na ait bir şey var. Buraya gelip onu iade etmeni istiyorum."

İlk aklıma gelen sırtımdaki kristal olduğunda kalbim bir an için çarpıyor. Belli ki annemin onu buraya getirdiğini duyduğum anda onu sahiplenmeye başlamıştım ama sonra bunun ne kadar aptalca olduğu aklıma geliyor.

"Tanrılar Bağlar."

"Evet. Elinizdeki parçalar."

"Elimdeki parçalar mı? Tekil nesneler değil mi? Ve senin diyarında onlardan daha mı çok var?" Sorularıyla birlikte sesim yükseliyor ve gözleri dehşetle açıldıkça onu şaşkına çeviriyor gibi görünüyor. "Bunu kastetmemiştim."

Sizi gücendirmek istemem ama halkımı öldürüyor, bu yüzden öfkemi anlamaya çalışın."

"Öldürmek... Hayır, bunu yapmamalı. Onu nasıl kullanıyorsun?" diye fısıltıyla soruyor.

"Nasıl kullanıyorum? Onu hiç kullanmıyorum. Hediyeleri onlarla kutsanmış olanlardan çalmak ve büyülü olmayan varlıklara vermek için kullanılıyor. Alıcı güç aktarımından sağ çıkamazsa, onu kullanan canavar hediye kendine saklıyor."

"Hayır, imkânsız. Böyle bir şey olmamalı."

Bu sözleri neredeyse kendi kendine söylüyor, benimle aynı fikirde değil. Sadece bunu anlayamıyor.

"Ne yazık ki öyle. Ona Summum-Üstadı deniyor ve şimdiye kadar sayısız armağan topladı. Dürüst olmak gerekirse size kaç tane olduğunu ya da neler yapabildiğini anlatmaya başlayamam bile. Sahip olduğu iki yetenekten sadece biri bende. Diğer hâlâ onda."

"Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Gidişatı değiştirecek bir şey oldu. Seni gördüm..." diye devam etti ve ayağa kalkarak çemberi adımlamaya başladı.

"Ne gördün?"

Yukarıya bakarken hızlı adımlarında bir duraklama oluyor ve nefes alış verişini sakınleştiriyor. Sonra bir iç çekiş ve başını sallayışla yeniden konuşmaya ve yürümeye başlıyor.

"Sen buradaydın. Savaşımızın ortasında. Geçitten bir orduyla geldin. Yine de krallığa saldırmıyordun. Bir taraf seçtin. Eğer seçmeseydin, tüm Peçe düşecekti. Tanrıların Bağlayıcılığı'nı kullandın ve konuşulamayacak kadar karanlık bir gücü bağladın," diyor telaşlı telaşlı.

"Bu hiç mantıklı değil. Ben asla-" Gerçek yüzüme çarptığında sözlerimi aniden kesiyorum.

Valorian Peçesi'ne gider ve buraya gelmesini önlemek için bir savaşa katılırdım...

Summum-Master geçidi açmak için benim kan kaynağımı kullanmış olsaydı, Tanrıların çalınan gücüyle geri dönmesini engellemek için onu takip ederdim.

Kahretsin. Onun yolunu değiştirdim. Ya da rotasını. Aynı şey, o ne diyorsa.

"Bu vizyonu ne zaman gördün ve ne zaman gerçekleşmesi gerekiyordu?" diye sordum.

"Uzun yıllar önce. Ve yakında. Çok, çok yakında."

"Yakında ölümsüzler için pek çok anlama gelebilir. Birkaç ay ya da yüz yıl gibi mi?"

"Günler, haftalar belki," diyor, bana hiç dönüp bakmıyor ama sürekli yıldızlara bakıyor.

İçsel bir kriz yaşadığım için bu şimdilik iyi bir şey. Zihnimin dört bir yanına dağılmış parçalar yerlerine oturmaya devam ediyor ve resmi görebilmek için onların yerleşmesini bekliyorum.

Yüzde yüz emin olduğum bir şey var ki o da birkaç gün ya da hafta içinde Valorian Veil'e gidip bir savaşa katılmayacağım. Savaşımız şu anda Elementra ile sınırlı ve eğer bir söz hakkım olursa orada kalacak.

Ama bu beni ona vermem gereken çok talihsiz bir tahminle baş başa bırakıyor.

"Senin zamanın şimdi değil. Benim zamanım. Gördüğünüz imgelem, Summum-Üstadı'nın sizin diyarınıza gelmesini engellemek için yaptığım bir eylemle değiştirildi. Bir Tanrı'nın gücüyle geri dönmesini engellemek için onu takip ederdim. Savaşınız hala devam ediyor, bunu gördüm ama şu anda değil."

Sonunda volta atmayı bırakıp bana bakıyor ama o an çok kısa sürüyor. Umutsuz bir nefes aldığı anda geri çekilmekten kendimi alamıyorum.

Sonra gözleri kararır ve vücudu hareketsiz kalır.

Bir imgelem gördüğümde anlarım, her ne kadar inandığımdan tamamen farklı görünse de. Olan şey tam olarak bu.

Sabırla bekliyorum, bir nevi, ve onun öte-âlem gözlerine bakıyorum. Gözlerinin tamamı karanlığın renginde, ancak dış hatlarını bir ışık halkası çevreliyor. Gece gökyüzündeki iki yıldız gibi görünüyor.

Elementra, başka bir alemin yolunu değiştirdiğime inanamıyorum. Bu da ne böyle?

"Olması gereken buydu, Willow. Güçler başka bir yolun çok büyük bir risk olacağına karar vermişti," diyor V. Ödümü kopararak.

"Şu anda hâlâ iletişim kurabildiğimizi bile bilmiyordum. Neden başka bir zaman araya girmedin?"

"Benim rehberliğime ihtiyaç yoktu. Senin ve onun hâlâ çözmeniz gereken çok şey var ama verdiğin karardan şüphe duymamalısın. Eğer vermeseydiniz çok şey değişebilirdi," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Bize burada katılmaman gibi mi?"

"Kesinlikle. Eğer kanını geri alamamış olsaydın ve Summum-Master Valorian Peçesi'ne gitmiş olsaydı, ben de onu savunmak için doğrudan oraya giderdim. Yollarımız eninde sonunda kesişecekti ama seninle mi yoksa Draken'le mi bağlantı kuracağımı şimdiden bilemem."

"Nasıl oluyor da her şeyi biliyorsun?" Tanrıçayı hâlâ imgeleminde görmek için geriye dönüp baktıktan sonra soruyorum.

Ne kadar kabayım. Adını bile sormadım.

"Söyleseniz bile size söylemez, o yüzden bu konuyu açmaya zahmet etmeyin derim. Pek çok kişi onu tanıyor, hatta bazıları ona dua ediyor ama kim olduğunu bilen çok az varlık var. Yaratıcılar yardım edebildiği sürece de böyle kalacaktır."

"Her şeyi bilmeme gelince, bilmiyorum. Sizinle bağlantı kurduğumda bana tek bir yol veriliyor ve sizi o yolda tutmak için gereken her şeyi yapmalıyım. Her küçük değişiklik hızla uyum sağlamama ve sapmama neden oluyor, ancak sizin imgelemlerinizin aksine, kullanabileceğim başka bir seçenek yok. Seni tekrar rayına oturtmalıyım."

"Daha fazla zamanımız olduğunu ve Cas'ın sözlerini bu kadar çabuk anlayacağını düşünmediğini söylerken bunu kastediyordun," diye fısıldıyorum geniş gözlerle.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Benim birden fazla yol bulmam ve hangisinin en iyisi olduğuna kendim karar vermek zorunda kalmam. Ya da onun sadece bir tane alması ve her şeyin doğru gittiğinden emin olmak için her şeyi tam olarak yapmak zorunda kalması.

"Evet. Bu saatten önce gerçekleşmesi gereken birkaç adım vardı ve bu toplantıya daha iyi hazırlanabilirdiniz, ancak size verilen zaman ve bilgiyle oldukça iyi gidiyorsunuz."

"Teşekkürler, V. Bu adımlar-"

Sözlerim kesildi ve kafamı tanrıçanın ağzından çıkan nefese doğru kırbaçladım. Onun imgelemi benimkinden çok daha uzun sürmüştü, ama normalde gördüğümde daha kısaydı.

Geçmişî ziyaret ettiğimde yaşadıklarım. Yani ne görmüş olabileceğî hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve lanet olsun, umarım tüm bu süre boyunca nefes alabilmiştir. Nefes alışî acı verici gibiydi.

"İyi misin?" diye sordum.

"Zamanlamadan memnun değilim ama bu konuda ne yapabilirim?" Bir kez daha otururken oflayıp pufluyor.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, benim görüşüm de aynı. Sadece içimden geldiğî zaman görüyorum. En hafif tabirle can sıkıcı bir durum," diyorum, artık neredeyse kozmik olan gözlerinde dönen endişeyi hafifletmeye çalışarak.

"O zaman en azından rahatsızlığımızda yalnız değiliz."

İçimdeki his bana duymam gereken bir şey söylemek üzere olduğunu söylese de küçük kahkahası beni gülümsetiyor. İyi ya da kötü. Bunu bakışlarındaki yumuşamada da görüyorum.

"Haklıydınız. Bizim zamanımız şimdi değil. En azından diyarların zamanı değil. Bir kehanet söylendi. Üzerimde pek çok değışiklik var ve buradan o zamana kadar yapacak çok işim var. Size gelince, sanırım bu anla ilgili ilk imgelemimi, buluşmamızı aldım ve son zamanlarda savaşla ilgili gördüğüm imgelemle birleştirdim. Bana göre tartışmamız gereken şey buydu, ancak gördüğüm her iki şeye de sadece yarım cevaplar verildi."

Ben Yani inanılmaz sinirli üzerinde onu adına. I olurdu kolayca aynı şeyi düşündüm. Bir şeyin sadece bir parçasını görüp, sonra geri kalanıyla ne yapacağını düşünmek kadar kötü bir şey yoktur. "Peki bu bizi nereye götürüyor? Hâlâ Tanrıları Bağlama'ya ihtiyacın var mı? Yoksa Bağlama mı?" Ben soruyorum.

"Bağlayıcı. Bunlar bütüne bağlanan iki parça. Evet, elinizdekinin geri verilmesini istiyorum. Ama onu getirecek olan sen değilsin."

"O zaman ne-" Duruyorum ve yanıma bakıyorum. "V. Eve döndüğünde geri verirsin."

"Evet, yapacağım."

"Ne zaman iade etmesini istiyorsunuz?"

"Zamanı geldiğinde anlayacaktır. Ancak iade etmeden önce temizlenmesi gerekecektir. Eğer ağza alınmayacak eylemler için kullanıldıysa

Bahsettiğiniz şey ona bulaşmış olacak. Doğal haline geri döndürülmesi gerekiyor."

"Bunun ne anlama geldiği ya da nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl yapıldığını bana sadece kayınpederim bir kez şahit olduğu bir olayı bizimle paylaştı. Summum- Efendi ellerini, kurban ettiği adamların ellerini kesti ve kanıyla dokundu. Ayrıca sizin diyarınızdan bir dil olduğunu tahmin ettiğim bir ilahi söylüyordu" diye bilgi verdim.

"Bu Eskilerin yöntemidir. Kan kullanmak daha güçlü bir bağlama yöntemidir. Çok saf ve güçlü bir yaşam gücü. Bir süredir uygulanmıyor. Ne yazık ki, Bağlama bir düzen varlığıdır. Bağlamayı çözmek için aynı yöntemin kullanılması gerekecek.

"Kanını kullandığı için, hem kendisine hem de Bağlayan Tanrılara bağlı olan insanlardan parçalar var. Temizlenmiş derken bunu kastediyorum. Ona bağlı olan gücü çıkarmak için onun kanını kullanmanız gerekecek."

"Benim yok..."

Oh Elementra.

Tiksintim arttıkça alemim yan yatıyor. Dün ve şu an arasında, aramızdaki benzerliklerin ne kadar çok ve ne kadar çok ortaya çıkmasından kesinlikle nefret ediyorum.

Her fırsatta aramızdaki bağı inkâr etmek için elimden geleni yaptım ama önümdeki yol tarifine bakınca yapamıyorum.

Onun kanı benim damarlarımda da dolaşıyor.

Boğazımı temizleyerek kendi kendime başımı sallıyorum, belki de ona, emin değilim, ama sonra devam ediyorum. "Tamam o zaman. Kanımız var. Onun yaptığı gibi ilahi söylemem gerekiyor mu, gerekiyorsa ne söylemeliyim?"

"Söylediği kelimeleri nereden bulduğunu bilmiyorum, siz de bana yüksek sesle söyleyemezsiniz. Diyarlarımız arasında kelimeler farklı kullanılır. Benim halkım Tanrılara ve yıldızlara ibadet ve dua eder. Onları kimin çağırdığına bağlı olarak dinlemeyi seçerler. Senin adını alırlar ve yalvardığın şeye eklerler." Ses tonundaki küçümsemeyi fark etmedim. Ne de az önce söylediklerinin altını çizen anlamı.

"İsimlerin gücü vardır," diye fısıldıyorum.

"Öyle."

"Bağlayıcı'dan gücü çekip almak dediğinde bunu anladım ama bu ona ne yapacak?" Her şey bana mantıklı gelmeye başladığında ses tonumda büyük bir umutla soruyorum.

"Sanırım sen bunu çoktan çözmüştündür," diyor bilerek ve ben hıçkırı hıçkırı ağlayabiliyorum.

Bağlamayı çıkarmak çalınan güçlerini de çıkaracak.

"Tanrıların Bağını olması gerektiği gibi sana geri vereceğim. Geri aldığımda ikincisi için de aynısını yapacağım," diye yemin ediyorum ve takdirimin gözlerimden parlamasına izin veriyorum.

Az önce bana nasıl bir koz verdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

"Senden başka bir şey daha istiyorum. Aslında iki şey," diyor usulca.

"O da ne?"

"Bunu benim için sakla. Onu krallığım için güvende tut. Ona ihtiyaç duyulacağı bir zaman gelecek ama o zaman şimdi değil. İlkini geri getirdiğinizde portalları kapatın."

Ona nedenini sorma ihtiyacı duyuyorum ama gözlerindeki yalvarış beni durduruyor. Tüm bu süre boyunca çok açık olduk, bunun için çok minnettarım, ancak gördüğü ve hakkında konuşmadığı bir şey var. Bu onu çok... emin değilim... duygulandırıyor.

"Elbette geçidi geri kapatacağım. Onun sizin diyarınıza gelmesini riske atmayacağım."

"Yanlış anladınız. Tüm portallar. Valorian Perdesi'ni diyarlardan kapatın," diyor yumuşak bir sesle.

Hepsini.

Ağzım açık kalırken başım şimdiden hayır diye titriyor. Daha fazla insanı olmak istemedikleri ya da ait olmadıkları bir yere hapsedemem.

"Gözlerinizdeki endişeyi görüyorum. Elimden geldiğince çok yerliyi dışarı çıkaracağım. Gitmek isteyenler gidebilir, kalmak isteyenlerin ise kalması gerekecek. Onlar korunacak. Size söz veriyorum."

"Ona güven, Willow," diyor V.

Kapanan boğazımın arasından "Sözünü kabul edeceğim," diyorum. "Bugün benim için yaptıklarınızdan dolayı size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Benim için her şeyi yapan sensin, *Ultima unum*. Zamanın sizi boğmasının nasıl bir his olduğunu siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz. Sen kutsadın

Sahip olduğumu düşündüğümde ve umutsuzca ihtiyaç duyduğumdan daha fazla zamana sahibim. Hayat çok yakında benim için önemli ölçüde değişecek, ancak şimdi hazırlanmak için fırsatım var. Korkarım sizinkini hızlandırmaktan başka bir şey yapmadım."

Sözlerindeki gerçeğe göğsüm daralıyor ve boğazıma kaçan safrayı yutmak için kendimi zorluyorum.

"Bundan korkmayın. Her şey olması gerektiği zaman olur. Yakında her şey anlam kazanacak." Hayatım boyunca duymaktan nefret ettiğim bu cümleyi aynen alıntılıyorum.

Ancak şimdi kendimi gerçek ve elime çok yakın hissediyorum.

"Gitmek zorundayım. Kendinize iyi bakın ve aldığınız rehberliği dinlemeyi unutmayın. Bağlantı için seçilmiş olmak benim için bir onurdur. Bir dahaki sefere kadar, *Ultima unum*."

Konuşmanın aniden bitmesiyle gözlerim açılıyor ve kahkahası etrafımı sarıyor. Kendi nefesim ağızımdan dökülürken ve görüşümü kaybederken duyduğum tek şey bu.

Bağlantımızı kesmesi beni aklımdan çıkarıyor ama neyse ki, sanırım Elementra'ya herhangi bir anlamda geri dönmek her zaman daha kolay. Gözlerimi kaplayan gökkuşağı hızlı bir şekilde dönüyor ve en ufak bir baş dönmesi yaratmıyor.

Saniyeler içinde, yansıtıcı duvarlarda kendime bakıyorum ve odanın geri kalanı bir kez daha bana ait oluyor.

Emin olmak için başımı çevirip her şeye bakıyorum ve vücudum ağırlaşırken inliyorum.

"*Sakin ol Willow. Kendine alışmak için biraz zaman ver,*" diye mırıldanıyor V. Yaşadığım sorun kendi zihnime geri dönmek değil. Güç düşüşüyle ilgili uyarısını pek dikkate almadım. Yani, ona inandım, ama sanırım doğal yollardan beslenmeye o kadar alıştım ki Draken ve yapmadım deneyimli a dip içinde güç beri benim

Kaçırılma, buna hazırlıklı değildim.

Hiçbir şekilde o zamanki gibi bitkin değilim ama kahretsin, yorgunluk beni fena vuruyor. Kollarım bacaklarım ağırlaşıyor ve sadece gözlerimi kapatıp biraz kestirmek istiyorum.

"Adamlarıma ve dışarıya ihtiyacım var. O zaman konuşmalıyız," diye inledim.

"*Tabii ki. Onları çağırmamı ister misin?*"

"Hayır, burada olmaz. Bizi gölgeleyebilirim."

Kucağıma atlamakta tereddüt etmiyor ve ben de ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum. Gölgelerim etrafımızı sarıyor ve güney kanadından bahçelere doğru ilerliyorum. Kırım çimenlere değer değmez denizyıldızı gibi fırlıyorum.

V küçük pençelerini karnıma geçirerek zıplıyor, ta ki başını yana eğip bana bakana kadar.

"Bu biraz dramatik."

"Burası rahat, çok teşekkür ederim." Homurdanarak onu yanımdan uzaklaştırdım. *"Herkesi böldüğüm için özür dilerim ama boş olan herkesin yardımına ihtiyacım var. Bahçede yatıyorum,"* diyorum adamlarıma.

"Yalan söylemekle ne demek istiyorsun?" Corentin sorar.

"Kelimenin tam anlamıyla yere yığılmış durumda," diye cevap veriyor Cas ve başımı onun yaklaştığını hissettiğim yöne çeviriyorum. "Ne yaptın sen, Primary?"

"Çok hızlıydı. Odanın önünden geçerken gölgemi hissetmiş olmalısın. Valorian Duvağı'na gittim."

"Affedersiniz?" Pek de mutlu olmayan dört ses aynı anda konuştu. Cevabım onların gelişi için mükemmel bir zamanlamaydı çünkü görünüşe göre Cas'ın söylediği anda taşınmışlardı.

"Fiziksel olarak değil. V bana zihnimde bir portal açmayı öğretti ve ben de Kader Tanrıçası'na bağlandım. Eğer ona gerçekten böyle deniyorsa. Ona verdiğim unvan bu." Hepsi irkildi ve bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar. "Bir el atabilir miyim? O zaman memnuniyetle açıklarım. Burada biraz yoruldum."

Başka bir şey söyleyemeden ejderha adamım beni kucağına çekti ve büyüünün içimi dolduran sıcak, sevgi dolu hissiyle dudaklarımdan bir mırıltı döküldü.

Corentin baldırımın arkasını kavrayıp başparmağını daireler çizdirirken, "Yemin ederim seni birkaç saat bile yalnız bırakamayız," diye homurdanıyor.

Gülümseyerek karşılık veriyorum, sonra Tillman'ın boynumun arkasına ustaca yaptığı masaj tüm kaslarımı gevşetirken inliyorum. Cas'ın gölgeleri sanki bir havuzda yüzüyormuşum gibi vücudumun etrafında dönüyor ve kendimi ağırlıksız hissetmemi sağlıyor.

"Açıklamaya başlasan iyi olur, küçük savaşçı," diye alaycı bir şekilde emrediyor Tillman, ben mırıldanıp onlara yerleşirken.

"Onlara söyleyemeyeceğim ya da gösteremeyeceğim bir şey var mı? Her şeyi bilmelerini tercih ederim," diye V'ye yöneldim.

"Her şeyi bilebilirler. Hepimizin aynı fikirde olması her halükarda daha iyi olacaktır."

Onlara "Önce göster sonra anlat," diyorum ve hepsi ne demek istediğimi çok iyi anladıkları için başlarını sallıyorlar.

Akıllarına girerek, CC'nin yatak odasında gergin bir şekilde V'yi beklediğimden beri olan ve söylenen her şeyi gösteriyorum. Bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmesem, durum karşısında yaşadıkları şok beni güldürürdü. Aynı zamanda, bu noktaya kadar hiçbir şeyin onları şaşırtmayacağını düşünürsünüz.

Draken'in ağır nefesi boynuma değmeden önce küçük bir sessizlik oluyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve o da hemen onları ısıtıyor.

"İşler gerçekten ciddileşti."

"Kesinlikle öyle hissettiriyor, ejderha," diyorum.

"Eğer söyledikleri doğruysa, ki doğru olmaması için bir neden göremiyorum, o zaman bu Xander'ın Tanrıların Bağlanması'na verdiği tepkiyi açıklar. Orada hâlâ ailesinden bir parça hissediyor," diyor Tillman sessizce.

"Bunu düşündüm ve onun için çok üzuldüm. O şeyle kafayı bozmuş, muhtemelen delirdiğini düşünüyordur. Ayrıca Aria'nın buna verdiği güçlü tepkiyi de düşündüm. İnsanların yaşam güçlerinin bir parçasının tuzağa düşürülmesinin yanlışlığını hissettiğine şüphe yok."

"Kutsal emanet Peçe'de nasıl düzgün bir şekilde kullanılıyor? Neden bize onu ne zaman serbest bırakacağımızı söylemek zorundasın ve bunu neden şimdi yapamıyoruz?" Cas tek bir nefeste sorar.

V'ye attığı bakışa ters ters bakmak demezdim. Daha çok V'nin sahip olduğuna şüphe olmayan ama muhtemelen bize söyleyemeyeceği bilgiler için umutsuz bir arzu.

"Hep bir sürü soru," diye alay ediyor V ve Cas onu yakalamak için bana doğru uzanıyor. Elleri bir kez daha keskin bir şekilde kesiliyor ve ağzından bir tıslama sesi çıkıyor. "Bir dahaki sefere bütün bir parmak olacak."

"Boş tehditler, kuş. Kardeşim bunun için seni yer. Açıklayabildiğin kadarını açıkla," diyor Cas, kanını temizlemek için su kullanırken karanlık bir sesle.

Dördümüz başımızı ikisine doğru sallıyoruz. Anlamadığım garip bir aşk-nefret ilişkisi kuruyor gibiler. İkisinin de aurası gerçek bir düşmanlık göstermiyor. Dürüst olmak gerekirse, ikisi de saygı olarak yorumladığım bir şekilde parlıyor. Birbirlerine karşı neden bu kadar şiddetli davrandıkları kafa karıştırıcı.

"Gölge Tanrı kendisine yönelttiğim entelektüel meydan okumadan hoşlanıyor. O da, tıpkı benim gibi, varlıkların önümüzde eğilmesine alışkın. Neler yapabileceğime dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, kendisini benimle eşit görüyor. Buna saygı duyuyorum çünkü neredeyse öyle ve zamanla öyle olacak. Bana karşı bu kadar cahil olan bir grup bulmak ferahlatıcı ama hiçbiriniz samimiyetinize aldırmyorsunuz. Şiddet eğilimlerine gelince, bunu sadece onun eğlenmesi için yapıyorum."

İçimden bir homurtu yuvarlanıyor, çocukların cevap için bana bakmalarına neden oluyor ve ben sadece sırtıyorum. *"Onu eğlendirdiğiniz için teşekkürler. Bunu şimdi yapıp ona, bize birkaç cevap verebilir misiniz lütfen?"*

"Elbette, filia," diye tatlı bir şekilde, ilk kez kabul ediyor. *"Kutsal emanetin Valorian Peçesi'nde nasıl kullanıldığını tartışmayacağım. Bu krallığın bir sırrı ve geleneği ve Elementra'nın geleneklerine ve sırlarına saygı duyduğum gibi bu bilgiye de saygı duyacağım. Zamanla Willow'un da öğreneceğinden şüphem yok. O zaman hepiniz ondan öğrenebilirsiniz."*

"Tanrıları Bağlama'yı ne zaman temizleyeceğinizi size söyleyen kişi neden ben oluyorum, çünkü Willow bunu yaptığında benim de eve dönme vaktim gelmiş olacak. Şimdi bunun zamanı değil. O zamana kadar hepinizin öğrenmesi ve yapması gereken çok şey var."

"O zaman gitme zamanının geldiğini nereden biliyorsun?" Cas devam eder.

"Çünkü Willow, Draken ve benim aramdaki bağ, Valorian Duvağı portalından geçtiğimde sona erecek. Bu da onlara karşı görevimi yerine getirmiş olacağım anlamına geliyor."

Zihnim bunun çok açık olduğunu fark edene kadar gözlerim kısacık bir an için açılıyor. Elbette bu şekilde geri dönecekti. Kendi başına diyor değiştirebildiğinden hiç bahsetmemişti ve buraya otostopla geldi.

"Yani yollarımız senin eve dönmenle sona eriyor. Gördüğün kadarıyla bu kadar. Doğru mu anladım?" diye sordum.

"Öylesin."

"Eğer durum buysa, az önce Willow'un zihninden izleyip öğrendiklerimize göre, daha sonra ne olacağını bilemezsin. Yani o haklı, Cas. Başka bir şeyi harekete geçireceğini bildiğimiz bir gücü serbest bırakmadan önce öğrenmemiz ve yapmamız gereken şeyler var. Summum-Master'ın güçlerini elinden almamızın sonuçlarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Saklanabilir ya da misilleme yapabilir. Bundan sonra ne olacağına dair bir planımız olmalı," diyor Corentin ve Caspian'ın bir sonraki sorusunu daha ağzını açmadan kesiyor.

"Sadece bu da değil, Valorian Veil portalına gitme zamanı geldiğinde nasıl hareket edeceğimize dair bir plana ihtiyacımız var. Yanımıza kimseyi alıp o konumu ifşa edemeyiz. Şimdilik Nexus'umuz, Ry'ın, Lyker'in, Gaster'ın, Keeper'ın, Codi'nin ve Trex'in arasında bir sır. Summum-Üstadı'nın ulaşmak istediği diyara açılan geçidin nerede olduğunu bilen bu kadar insan yeter. Will'in kanı olmasa bile, bu bilgiyi ele geçirmesine gerek yok," diye ekliyor Tillman.

İkisi de haklı. Çok haklılar.

Olabilecek her şey için plan yapmamız gerekiyor.

"Neden temelli eve dönmek zorundasın? Neden Tanrıları Bağlama'yı geri alıp sonra geri dönemiyorsun?" Draken sorar.

Ejderha adamıma baktığımda yüz hatları şaşkınlıkla çarpılmıştı. Az önce konuştuğumuz her şeyden değil ama yeni bağlantısının sona ermesinden pek memnun değil. Sanırım o, cevapları V'den benden çok daha kolay alıyor ve dostluklarını kaybetmek istemiyor.

"Çünkü benim bölgemde bana ihtiyacı olan başkaları da var. Bana ne zaman ve nerede ihtiyaç duyulursa oraya giderim. Bir süredir eve geri dönme isteği duyuyordum ama aramızdaki bağın gücü, bu bağı kurmak için gereken düzeyde değildi. Sen ve Willow büyü dışı aleme girdiğinizde, bağlantılarımız hemen ikinizin de önce bana ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Bağlantılarımız sonsuza dek sürecek, ama sizin bağlarınız gibi değil. Bu hissedeceğiniz fiziksel bir şey değil. Kopma yok. Aktarılabilen akışkan bir şeydir. Willow'u ele alalım."

Örneğin. Onun soyundan bağlantı kurduğum tek kişi o değil. Büyükannesine bir süre büyü dışı alemde rehberlik ettim.

"Ayrıca annesi için o lanetli evden ayrıldığında Elementra'ya giden en güçlü enerjinin nerede olduğunu da doğruladım. Yine de şu anda, benim diyarımdan oluşan iplikler birikiyor ve yeterince sıkılaştıklarında, orası benim evim olacak. O zaman zamanı gelmiş olacak."

"Bekle, ne? Büyükannem. Sen ne..." Söğüt ağacımdaki anı düşünerek sözümü kesiyorum. "Gerektiğinde her zaman filiae'ye bağlanacağını söylemiştin. Demek istediğin buydu. Benim çizgim. Ama bize neden öyle dedin?"

"Bu sana öğreteceğim bir ders değil," diyor şifreli bir şekilde, ama ben bunu çok iyi anlıyorum.

Annemle son dersim.

OceanofPDF.com

On iki

Corentin

Willow'un zihninde bir portal açmasından bu yana geçen bir haftalık kısa sürede, doğru yönde inanılmaz adımlar attığımızı hissediyorum.

Tillman daha önce hiç sızamadığımız kadar çok Üstatlık yerleşkesini vuran görevlere adam gönderiyor. Bu yavaş ilerleyen bir süreç, ancak yakaladıkları ya da sorgulamak için geri getirdikleri mahkumların sayısı karşılığını veriyor.

Sayılarını her gün azaltıyoruz.

Cas sadece bizim ailemizin değil Malvolio Choice'un da geçmişini derinlemesine araştırdı. Hatta Choice ailesine ait bir evin yerini bile bulmayı başardı. Tamamen

Terk edilmişti ve içinde değerli hiçbir şey yoktu ama yine de yaklaşıyordu. Çok geçmeden, bilinmesi gereken her şeyi öğrenecek. Sonra da bu ismi öyle bir lekeleyecek ki, sanki bu isim bir lanetmiş gibi olacak.

Yine de isimleri var olacak. Fısıldanacak. Kardeşim tarihi yazılması gerektiği gibi yeniden yazacak. Bir sayfayı her okuduğunda, alay ettiğinde ve sonra kendi notunu düştüğünde bu gerçeği gözlerinde görüyorum.

Draken, şaşırtıcı bir şekilde, eğitimliliği hayal edebileceğimden çok daha iyi karşıladı. Vince ona anlayabileceği bir şekilde rehberlik ederek birinci sınıf oldu. Çocuklarla bağ kurabilmek için kendini donuklaştırmak ya da abartmak zorunda olmadığını fark ediyor.

Layton'ın özgüvenini o kadar yükseltti ki, neredeyse tanınmaz hale geldi. Tabii ki küçük bukalemunun artık her yerde tanınan dev gibi bir kardeşe sahip olması da çok yardımcı oldu.

Müdürlük görevlerimin yanı sıra annemin yapmamı istediği diğer şeylerle de uğraşıyorum.

Dec kesinlikle bizim tarafımızda olmasına rağmen, Crestwood Akademisi'nin büyücüsünün zihnine girdiğini öğrendikten sonra, diğer Müdürleri bilgilendirmek ve hazırlamak benim için en önemli öncelik haline geldi. Onlarla her gün dönüşümlü olarak koğuşlarının gücü, güvenlik protokolleri, büyücüleri için korumalar ve zihinsel kontroller hakkında toplantılar yapıyorum.

Hiçbirinin öğrencilerin güvenliğini tehlikeye atacak şekilde bunalmış hissetmesine izin veremem. Dec'in burada bizimle olması, Summum-Master'ın onun yerine geçecek kişiyi aramadığı ya da gençleri çalmak için yeni bir yol bulmadığı anlamına gelmez. Hediye çalmak için en kolay onlar olurdu.

Müdürlere, aramamın umurumda olmadığını ve sadece bir şey hakkında şikayet etmeleri gerektiğini açıkça belirttim. Bunu yapmalarını, içlerine atıp akademilerine bir şey olduğunda yanlış bir ruh hali içinde olmalarına tercih ederim.

Hiçbir şekilde işimin en sevdiğim kısmı değil ama yapılması gereken bir şey. Ayrıca sırf bütün gün iletişim cihazıyla konuşmaktan hoşlanmadığım için bu sorumluluğu başkasının almasına da izin vermeyeceğim.

Bunun dışında, annemin benden istediğini yapıyordum. Bu da kendimi beşlinin ve seçkinlerin hayatlarına sokmak oldu.

En hafif tabirle nefret ediyorum.

Öğrencilerin aileleri dışında, kardeşlerimi ve kendimi onların gözünden uzak tutmaya çalıştım. Bahar Balosu'na bir hafta kala, bizi yeniden tanıtmaya başlamamın en iyisi olacağını düşündü.

Bazı görüşmeler ve toplantılar verimli geçti. Bazıları o kadar da değil.

Hem Everglows yönetimindeki Pyrathia'yı hem de Gales yönetimindeki bazı Merkez aileleri sahiplenene seçkin ebeveynlerin Uсталık'ta olduğuna dair bir önsezim var.

Açıkçası, hiçbirini çıkıp bunu söylemeyecekti ama sadece Willow'un değil Oakly'nin de haberi yayıldı. Bazı konuşmalardan sonra sadakatlerini sorgulamak kolay oldu.

Oakly'nin kaçırılmasından bahsedilmedi, ancak konu kadınların kendi izinleri olmadan istedikleri kişiyle bağ kurmalarına "izin vermek" olduğunda kurallara olan saygımı sorguladılar.

İlk ikisini, Elementra'nın kendisi gerçek bir bağa sahip olanları kutsarken ben kim oluyorum da bir şeyleri durduruyorum şeklinde basit bir açıklamayla geçiştirdim. Ondan sonra kendimi kaybettim ve onlara yetişkin çocuklarının hayatlarını kontrol etmeye devam etmelerinin çok saçma olduğunu söyledim.

Toplumumuzdaki kadınlara davranış şeklini değiştirmek için çok çalışıyorum. Willow gelmeden önce bile, toplumumuzun burun kıvracağı şeyler yapıyor ve bunlara izin veriyordum. Şimdi o burada olduğuna göre, bu konuda daha yüksek sesle konuşmaya başladım. Bir Primary'i Nexus'undan uzak tutmayacağım. Seçilmiş ya da gerçek. Benim için fark etmez. Ebeveynlerin bir fikri olabilir, elbette herkesin vardır, ancak tüm kızlarının kaderine karar vermemeliler.

Bu iğrenç bir şey.

Küçük patlamamdan sonra annem onlarla konuşmaya biraz ara vermeme söyledi. Sonra bana daha da kötü bir görev verdi.

Çok verimli bir seri yakalamıştım.

Bugüne kadar. Şu ana kadar.

Annemin emri üzerine bugün ne yapıyorum? Bahar

Balosı için son düzenlemeleri yapıyorum.

Kesinlikle zaman kaybı.

Stratejik olarak, en iyi aramayı sona sakladım, böylece günümü sınırlı bir şekilde bitirmedim. Annem de yapması gereken bir şey olduğu için eğitimimizi bu sabahtan öğleden sonraya aldı. Ben de prensesime ve kardeşlerime kötü bir ruh hali içinde olmadan katılmak istiyorum.

"Corentin, aradığına sevindim. Seninle şu eğitmen seçme meselesi hakkında konuşmam lazım. Bence bunu sen yapmalısın. Bu işi benim üstümden al," diyor Lyker iletişim cihazına cevap verdiği anda.

"Merhaba, Lyker. Günün nasıl geçiyor? Terian'da hava nasıl?" Alaycı bir şekilde soruyorum ve o da iç çekiyor, belki de hırlıyor.

"Özür dilerim. Az önce beşinci görüşmemi tamamladım ve saçımı başımı yolmaya hazırım. Bunu her gün nasıl yapıyorsun? Bir sürü aptalla konuşuyorum. Yemin ederim insanlar sırf yeni akademide çalıştıklarını söyleyebilmek için bu pozisyonlara başvuruyorlar. Nitelikli tek bir kişiyle konuştuğumu sanmıyorum."

"Pek çok şey kalifiye olmayı nasıl tanımladığınıza bağlı. Eğitmenler için sadece kurt şekil değiştirenlerle mi görüşüyorsunuz? Kurt olan son derece yetenekli bir büyü eğitmeni bulmanız zor olacaktır. Sizler büyü yeteneklerinizi geliştirmeyi şekil değiştiren formunuz ya da elementiniz kadar önemsemiyorsunuz. Ama bu ihtiyaç duyulan ve mümkün olduğunca geliştirilmesi gereken bir beceri," diyorum ona.

"Yani tamamen kurtlardan oluşan bir okula kurt olmayan şekil değiştiren eğitmenler mi getirelim diyorsunuz?" diye soruyor kuşkuyla.

"Karma bir Nexus'ta yalnız kurt bir Alfa'sın, değil mi? Ve Nexus'unuz sorunsuz çalışıyor. Birincil öğrenci kitlesinin tamamının kurt olması, personelinizin de öyle olması gerektiği anlamına gelmez. Elbette, eğitim kurslarınız ve şekil değiştiren sınıflarınız güçlü kurt eğitmenlerden oluşmalı ama kendinize biraz hareket alanı bırakın."

"Eğer baskınlığım bana bir kurdun sahip olduğu yetenekleri vermiyorsa, kurt olmayanları nasıl düzgün bir şekilde muayene edebilirim?"

"Zihinleri, auraları, büyülü imzaları ve hediyeleri okuyabilen bir kız kardeşin var. Ayrıca bir ejderha ve çok daha fazlası."

"Kahretsin... falcının yardıma geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer ona sorduysan. Yardıma ihtiyacın olduğunu hissetmediği sürece haddini aşıp sana kendisi sormayacaktır," diyorum.

Ona gerçekten yardım etmekten heyecan duyardı. İletişim cihazında onun adı her geçtiğinde yüzü aydınlanıyor. Bu boktan gösteri ve Summum-Master'ın icabına bakıldıktan sonra bir numaralı önceliğim onlara birlikte vakit geçirme fırsatı vermek.

Zamanımız olduğunda onu iyice şımartabilirim.

"Evet, yardımını çok isterim. Ondan bahsedildiğinde tüm yavruların titrediğini görmek de çok komik. Ayrıca, benimle yaşayan sinir bozucu omega da onu görmekten hoşlanacaktır," diyor bir parça kızgınlıkla ve ben kıkırdamamı tutuyorum.

Zavallı, zavallı Alfa.

"Ondan bahsetmişken, Willow, o, Oakly ve annem için güzel bir brunch ayarladım, ardından günü birlikte Bahar balosuna hazırlanarak geçirebilirler. Babamlar da dahil olmak üzere hepimiz sarayın doğu ya da batı kanadında inzivaya çekileceğiz ve orta kanadı onlara bırakacağız."

"Yine mi geldin?" diye soruyor.

"Balo için bir kızlar günü ayarlamaya çalışıyorum. Güney kanadı yasak bölge. Tüm kraliyet sarayını yaşam alanımızda istemiyorum. Caspian muhtemelen birini öldürür."

"Kraliyet sarayı mı? Neden kraliyet sarayına katılmamız gereksin ki?"

Elementra, hiç anlamıyor. O da en az

Oakly kadar kötü.

"Sen kraliyet sarayındansın Lyker. Sen sadece Terravile Sürüsü'nün Alfa'sı değilsin. Sen Bekleyen Anaerkil'in kardeşi ve Elementra'nın Varisleri'nin kardeşisin. Sanırım teknik olarak bizimle hazırlanmak zorunda değilsin, eğer bir pislik olmak ve kız kardeşinin duygularını incitmek istiyorsan, ama ne olursa olsun, bizimle birlikte sunulmak zorundasın. Tıpkı Oakly'nin Nexus'u, Gaster ve Keeper gibi. Bu bir gelenektir."

Hattın diğer tarafında ağır bir duraklama oluyor ve ben gülümsüyorum. Dürüst olmak gerekirse şu anda yüzünü görebilmeyi isterdim. Eminim şok ve tiksintinin bir karışımıdır. Ona Alfa denemelerine katılması gerektiğini söylediğimizde ve o bunu istemediğinde yeterince komikti. Artık kraliyet sarayının da bir üyesi olduğunun söylenmesinden dolayı bayılmak üzere olduğuna şüphe yok.

Bu sadece bir unvan. Beraberinde hiçbir sorumluluk getirmez. Bu, Yönetici Nexus ile bir ilişkiye sahip olmanın tanınmasıdır.

Genellikle beş aile de kraliyet sarayıyla birlikte takdim edilirdi, ancak bu yıl bunu yapmıyoruz. Sadece kendi ailemizi takdim edeceğiz.

Güvenilir birleşik cephe.

Genellikle, kardeşlerim ve ben başlamadan hemen önce gelir, anons edilecek kadar uzun süre kalır ve sonra ayrılırız. Ailelerimiz dışında kimseyle konuşmayız, o kadar. Katıldığımızı söylemek bile neredeyse doğru değil. Daha çok herkese hala hayatta olduğumuzu göstermek için ortaya çıkmışız gibi.

Bu yıl, İlkokulumuzla, tüm ailemizle birlikte takdim edileceğiz ve ardından varlığımızı hissettirirken tüm gece burada kalacağız.

"Şaka yapıyor olmalısınız. O... O Bekleyen Anaerkil değil. O sadece benim küçük kız kardeşim."

İnançsız fısıltısının ardındaki duygu, gülümsememin daha küçük bir gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor. Ses tonu bana onun öyle olduğunu bildiğini, sadece bunu fark etmediğini ya da düşünmediğini söylüyor. Olan biten onca şey yüzünden onun geleceğinin gerçekten ne getireceğini unutmak çok kolay.

Yine de günün sonunda, hepimizin bir gün kim ve ne olacağımızı değiştirmiyor.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum usulca, "ama o da bir gün bu diyarın hükümdarı olacak. Bu diyarın gördüğü en iyi hükümdar olacak. Orada olup yanımızda durman bizim için çok şey ifade eder. Sen bizim de kardeşimizsin. Kan bağı dışında her şeyde."

Derin bir iç çeker. "Elbette orada olacağım. Draken'in tuhaf şeyler söylemeyeceğine söz verdiğin sürece," diye takılıyor.

"Bunun sözünü asla veremem ve vermeyeceğim. Elementra'nın kendisi de eminim bir sonraki ağzından ne çıkacağını bilmiyordur." İkimiz de kahkahalar attık ve ben zaman ölçerimin çalışmasına baktım. "Bu iş hallolduğuna göre, burada görüşürüz o zaman. Pyrrathia'ya bir büyü eğitmeni için haber gönder. Orada ufaktan başla. Artık Mystara Hollow'a açılan geçidin orada olduğunu bildiğimize göre, büyük bir büyücü kolonisinin neden oraya yerleştiği anlaşılıyor."

"Akıllıca. Bunu yapacağım. Teşekkürler, Corentin."

"Ne zaman istersen."

Görüşmeyi sonlandırıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve ofisimdeki tüm ışıkları kendime doğru çağırıyorum. Müdür olmayı ne kadar sevsem de - bazen - prensesimin burada, akademide benimle olmamasını özlüyorum. Her şey olup biterken, büyük bir şey olmadığı sürece birbirimizi görmek için yaptığımız sürpriz ziyaretler çok az.

Cas'ın tüm gün ona kolayca erişebilmesini açıkça kıskanıyorum. O da bunun farkında.

Eğitim alanlarına giderken, Tillman, Draken, Ry, Nikoli ve Jamie'nin beklediği yerin hemen arkasına giriyorum. Sabırsızlıkla. Draken'in ayak vuruşları, duraksaması ve ardından volta atması bunu açıkça gösteriyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Benim küçük gezginim bir şeylerin ters gittiğini düşünecek," diyor ellerini kalçalarına koyup bana bakarak.

"Hiçbir şeyin ters gittiğini düşünmeyecek Draken. Endişelendiğinde bize haber verecektir."

"Bana onun haklı olduğunu söyleme. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece onu özlüyorum, hepsi bu," diye hırlıyor omzuna rahatça tünemiş olan V'ye.

V, hem Draken'in hem de Willow'un hayatında ilginç bir gelişme oldu. Sanırım bizimkilerde de öyle. Vince ve V arasında, en küçük kardeşim gerçekten şekilleniyor ve kendine geliyor.

Bu dramatik değişiklikten hoşlanmadım.

Hem Draken hem de V'den gelen kafa sallama, sessiz homurdanma ve yuhalama telaşı duruyor. Draken'in kaşları alçalıp bana alaycı bir sırıtış attığında, kuşun ona düşüncelerimi söylediğini anlıyorum.

"Yapma-"

"Bana beni sevdiğini söyle," diyerek sözümü kesiyor.

"Bunu seninle yapmayacağım Draken," diye inliyorum.

"Hadi ama, sadece bir kez duymak istiyorum. Beni ne kadar sevdiğini söyle."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve Tillman'ın gülünç kıs kıs gülüşüne gözlerimi yumuyorum. Neredeyse bir göreve gitmesini ve geri döndüğünde Draken'in nasıl tepki vereceğini görmeyi dileyeceğim.

Ejderhanın göğsünden mırıltılar yükselmeye başlıyor ve bu beni anında pes ettiriyor. Hiçbir şekilde burada oturmasına ve önümde bana mırılmasına izin vermeyeceğim.

insanların.

"Güzel. Seni çok seviyorum. Şimdi kes şunu," diye bağıyorum herkes gülerken.

"Biliyordum. Vay canına, bu beni çok heyecanlandırdı," diye neşeleniyor ve titriyormuş gibi yapıyor.

En azından numara yaptığını umuyorum.

"Benden." Tillman gülüyor ve elini omzumdan silkmek için yarım aklım var, ama Willow'u görme ihtiyacım kızgınlığımdan daha ağır basıyor.

Beşimiz ailemin spor salonuna açılan çift kapının önündeki araçtan iniyoruz ve omuzlarımız çöküyor. Diğer taraftan gelen kahkahasını duyduğum anda vücudumdaki gerginlik benden kaçıyor.

Onları aralıyorum ama bir adım atar atmaz donup kalıyorum. Yüzümdeki parlak gülümseme yavaşça kayboluyor ve daralmış bir bakışa dönüşüyor.

Willow ve Oakly spor salonunun ortasında uzun, dökümlü elbiseler giymişler ve reverans yapıyor gibi görünüyorlar. Gözlerim annemi buluyor, o da antrenman kıyafetleri değil, bir elbise giymiş. Antrenmanı değiştirmekle neyi k a s t e t t i ğ i n i anlayınca midem bulanıyor.

"Hayır, bunu yapmayacağım," diyorum ve arkamı dönüp dışarı çıkmaya çalışıyorum ama ayak bileklerim gölgelerin arasında sıkışıp kalıyor. "Caspian."

"Hiç sanmıyorum, ağabey. Eğer ben bu boku yapmak zorundaysam, sen de yapmak zorundasın." "Oh, hadi ama, siz ikiniz. Bu boktan bir şey değil. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Annem mutlulukla söylüyor ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bana yalan söyledin ve ben bunu takdir etmiyorum. Bundan ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Yalan söylediğimi kabul ediyorum ama sen ve Caspian gelmeyecektiniz ve ben de kızlara sürpriz yapmak istedim."

Kızlardan bahsetmişken, başımı tekrar Willow'a çeviriyorum ve onu çoktan bana bakarken buluyorum. Yumuşak bakışları ve tatlı gülümsemesi nefesimi kesiyor. Odayı birkaç adımda geçip ona yaklaşıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bunu biliyor muydun yoksa şaşırdın mı?" Dudaklarımı onunkilere değdirirken soruyorum.

"Ne olup bittiğinden hâlâ yüzde yüz emin değilim ama iyi bir tahminim var. Antrenman kıyafetleriyle geldik ve Aurora elbiselerimizi değiştirmemizi söyledi. Bugünkü antrenmanımızın Bahar Balosu antrenmanı olduğunu söyledi."

"Bahar topu antrenmanı. Tabii ki öyle dedi. Önümüzdeki bir saati dans ederek ve görgü kurallarını çalışarak geçireceğimizin şifresi."

"Gerçekten mi?"

Ses tonundaki heyecan anlaşılmayı benim için mühürledi. Her ne kadar varlığımın her zerresiyle bundan nefret etsem de. Öğleden sonramızı dans ederek geçirmek üzereyiz.

"Evet," diyorum, kendi heyecanımı taklit etmeye çalışarak.

Yine de içimi görüyor ve Draken onu kollarımın arasından döndürürken kıkırdıyor. Annem heyecanla ellerini çırpıyor ve babalarım müziği hazırlamalarını emrediyor.

Kardeşlerim Willow'u öpücük yağmuruna tuttuktan sonra, annem bizi çağırırken onu tekrar yanıma çekiyorum.

"Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsiniz. Bunu yıllardır yapmamıştık," diyor, kardeşlerime ve bana homurdanmalarımızı bastıran yumuşak bir gülümseme atıyor. "Artık iki kızım, fazladan oğullarım olduğu ve Willow'a yeni bir şeyler öğretebileceğim için daha da iyi olacak."

Cas, "Primary nasıl dans edileceğini biliyor, anne," diyerek Willow'dan bir dirsek yiyor ve hepimiz başımızı ona doğru çeviriyoruz.

"Ne? Öyle mi? Nasıl...oh." Annemin farkındalığı beni göğsümden vurdu.

Orien Amca.

Çok mantıklı. Dans etmeyi severdi.

Babamlar ve amcalarım müzik çalarken Cas, Tillman ve ben orta fuayedeki koltuklarda otururduk. Orien Amca'nın annemi ve Tilly Teyze'yi bacakları tutmayana kadar nasıl döndürdüğünü izler, güler ve çürük çocuklar gibi dalga geçerdik.

Draken bile bir parçasını görebildi. En azından annem ve Orien amcamla.

Büyüdüğümüzde gözlerimi devirdiğim ve yapacak başka bir şey bulmak için kaçtığımız için kendimi tekmelemek istiyorum. Ya da doğuya giderdik.

Çünkü ailelerimizle takılmak "havalı" değildi.

Keşke o zaman bu anların onun çok değer verdiği anlar olduğunu bilseydim. Bu onun deneyimlediği eğlence ve zevkin küçük bir parçasıydı.

Keşke o anları hafife almasaydım.

Yanımda, Willow yanıma sıkıca kavırıyor ve ben de eğilip onu başının üstünden öpüyorum. Sessiz desteği için ona teşekkür etmenin sessiz bir yoluydu bu.

"Paslandım. Size söz verebilirim. Yıllardır dans etmedim. O yüzden iyi bir tazelemeye ihtiyacım var," diyor parlak bir gülümsemeye ve annemi anında neşelendiriyor.

"ocuklar da öyle."

"zellikle Corentin." Draken kıs kıs gülüyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Neden özellikle sen?" Willow soruyor ama ben boğazımı temizleyip onu duymamış gibi yapıyorum.

"Dans edemiyor," diyor Caspian yardımcı olmadan.

"Sen de yapamazsın. Hayatında bir gün bile bu uygulamalara katılmadın," diye karşılık veriyorum, Willow'un şaşkın nefes alışının sesini bastırarak.

"Psst tamam. Müziği başlat baba," diye emredince annem ciyaklıyor ve Theo müzik aların çarkını döndüren bir hava akımı gönderiyor. "Bu şeref bana ait olabilir mi, Primary?"

Prensesimin yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve Cas ş anda bana kendini göstermeye çalışsa da ben yine de ona gülümsüyorum. Bağının gergin ama heyecanlı ritmi göğsümde şarkı söylüyor.

"Ağırdan al, tamam mı? Gerçekten paslanmışım," diye fısıldıyor elini onun elinin içine koyarken.

"Seni yakaladım, tatlı Willow." Gülümsüyor, gölgelerini Willow'un etrafına sarıyor ve onu pistin ortasına doğru çekiyor.

O kk yalancı, gözlemci pislik.

Tillman homurdanırken benden bir dirsek yiyor ama ben gözlerimi derme çatma dans pistinden alamıyorum. Hayatımda hiç görmediğim bir şeye tanık oluyorum.

Hayatında bir gün bile dans etmeyi reddeden en inatçı, en ölümcül adamın, annem bizi dans ettirdiğinde zarafetle dönmesini izliyorum.

Willow'un ilk birkaç adımı sert ve koordinasyonsuz, tıpkı benimki gibi, ama Cas ona yaklaşıyor, bir şeyler fısıldıyor ve vücudu Willow'unkinin içinde eriyor.

İkisini görünce kalbim küt küt atıyor.

Enstrümantal müziğin yumuşak ama duygusal sesi kulaklarımda sadece arka plan gürültüsü haline geliyor. Bakışlarım, sanki bunu birlikte milyonlarca kez yapmışlar gibi yerde süzülen ikisini takip ediyor.

Kardeşimin yüzündeki gülümseme, her dönüşünde ya da adımında onu kıkırdatıp kızarttıkça büyümeye devam ediyor. Vücutları kayaların üzerinden geçen bir nehir gibi birbirine karışıp akıyor.

Hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Tillman beni usulca dürterek büyülenmiş bakışlarımdan çekip çıkarıyor. Müziğin sesi bana geri geliyor ve neden dikkatimi çektiğini anlıyorum.

O, Draken ve ben ikisine doğru yaklaşıırken sessizce boğazımı temizliyor ve ellerimi dikkat çekmeden sallıyorum. Etraflarında dönerken, annemle babamın Nexus'u ve Oakly'ninkilerin de dans pistinde onlara katıldığını fark ediyorum.

Cas dudağının kenarına yumuşak bir öpücük kondurarak yavaşça Willow'dan ayrılıyor ve çemberimizde bize katılıyor. O ortada hareketsiz dururken her birimiz bir elimizi onun üzerine koyuyoruz. Etrafında dönmeye ve yaklaşmaya başladığımızda, göğsünün inip kalkışını takip ediyorum. Gözbebekleri büyüyor ve bağından akan duygular kalbimi delip geçiyor.

Bu dansın öneminin kendisine öğretildiği zamankinden farklı olduğunu biliyor.

Müziğin geçişindeki son vuruşta, Draken onun önünde. Nazik bir mırıltıyla ona doğru ilerliyor ve üçümüz onlardan uzaklaşıyoruz.

Lütuf.

Bu eski ve değerli dansın adı budur.

Orijinal yaratım, Nexus'un her üyesinin Birincil ile eşit fırsata sahip olması niyeti ve temsili ile yapıldı. Herkes arasında bir denge.

Elbette ana amaç hala bu, ancak zaman değiştikçe hareketlerin arkasındaki anlam da değişiyor.

Gerçek Primaries'in düşüşünden sonra, bu dans Nexus'ların potansiyel eşleriyle tanışmaları için bir yol olarak kullanıldı. Eşleştirme dokunuşunun ve müzikteki duyguların, eğer gerçek bir bağlantı olacaksa, o anda uyanacağını düşündüler.

Senfoni dört ana dizeden oluşuyor. Bunların arasında, bir sonraki değişikliğe yaklaştıkça ivme kazanan yavaşlatılmış bir ritim olan bir geçiş vardır.

Her ayet bir Nexus üyesini temsil eder. Yavaşlamalarda erkekler, az önce yaptığımız gibi, Primary'nin etrafında dönerler. Ritim tekrar yükseldiğinde onun önünde olan kişi bir sonraki dansı yapar.

Müzik sözlerden yoksun olabilir, ancak ortaya çıkan mesaj açıktır. İnsanda yoğun duygular uyandırıyor.

En azından öyle olması gerekiyordu. Benim için hiç olmadı. Bu ana kadar.

Bu dansı sayısız kez duydum ve izledim. Yine de kardeşlerimin ilkokulumuzla dans etmesine tanıklık etmekle ilgili bir şey her şeyi değiştiriyor. Tempo, kutsamamızı döndüren adamla eşleşecek şekilde değişiyor.

Daha bir dakika önce ses daha karanlık ve derindi, Cas her adımının koreografisini yaparken havada boyun eğmeyen bir bağlantı hissi vardı.

Şimdi daha canlı.

Draken'in Willow'u döndürmesini izlerken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

O gürültülü, abartılı kahkahası ya da bastırılamaz, kaygısız tavrı artık yok. Şu anda, bu anda, sadece ona usulca gülümsüyor. Tek bir kelime etmiyor, şaka yapmıyor ya da aralarındaki büyüyü bozacak herhangi bir şey yapmıyor.

Bununla birlikte, atmosfer dikkatinizi talep eden ve aynı zamanda sizi özgür bırakan bir hakimiyetle doludur.

Cas'ın Willow'la dansını izlerken olduğu gibi büyülenmiş durumdayım ama bu kez müzik değişimine hazırım ve Tillman'ın işaretine ihtiyacım yok.

Hepimiz tekrar ona yaklaştığımızda, ellerimiz onun üzerindeyken ağır bir nefes veriyor. Üflediği hava ciğerlerimi dolduruyor ve elementimi ve hediye mi parlatmasının tadını çıkarıyorum.

Tempo arttıkça ve Tillman elini ensesine doladıkça gözleri kapanıyor. Ellerimiz sadece bir saniye daha oyalanıyor ve şu anda teninden akan aşkı emiyor.

Bağımlılık yapar, saftır ve bizi çağırır. Ondan uzaklaşmak çok zor.

Cas, Draken ve ben sonunda onlara yer açmak için uzaklaşıyoruz ve bir kez daha onların yörüngesine giriyorum.

Tillman'ın ne kadar iri bir adam olduğu ve Willow'un ona kıyasla ne kadar küçük olduğu düşünülduğünde, birlikte bu kadar iyi hareket edebileceklerini düşünmezsiniz. Ama aslında, şimdiye kadarki en zarif çift olabilirler.

Birlikte hareket ediyorlar.

Komut yok, emir yok, hiçbir şey söylenmesine gerek yok.

Eğer dans pisti bir savaş alanı olsaydı, ikisi yollarına çıkan herkesin işini bitirirdi. Şu anda etrafımızda ikisi kadar güçlü bir güç yok.

Müzikleri tam olarak buna benziyor. Zaferin başında ve sonunda çalan savaş davulları.

Ritmin her bir vuruşu kaburgalarımda taklit ediliyor. Kalbim, nefes alışım, etrafımdaki havanın akışı onların adımlarıyla senkronize oluyor ve şarkı tüm bunları on kat yoğunlaştırıyor.

Senfoni son kez yavaşlarken, ona yaklaşırken adımlarım ölçülü.

Nexus üyelerinden en son giden ben olduğum için onun etrafında dönmüyorum. Diğer erkekler ellerini vücudunda gezdirip tatlı sözler fısıldarken onun önünde duruyorum.

Onları duyamıyorum.

Tek duyduğum kalbinin düzensiz atışı.

Gerçekten duyabiliyor muyum, yoksa elimi kalbinin üzerine koyduğum avucumda gümbürtüsünü mü hissediyorum, ondan bile emin değilim.

Şiirimiz başlarken parmaklarımı bileğine ulaşana kadar kolunda gezdiriyorum. Dudaklarıma doğru kaldırırken başparmağım nabzının üzerinde yavaş daireler çiziyor. Teninin altında benimkiyle eşleşen çarpıntıyı öpüyorum, sonra elini boynuma koyuyorum.

Narin dokunuşu vahşi uğultuyu anında yatıştırıyor ve bizi yerde kaydırıyorum. Alnına bir öpücük kondurduğumda yumuşak bir iç geçiriyor.

"Ekselansları."

"Prenses."

"Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum," diyor usulca ve yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Dans henüz bitmedi."

"Hayır, değil, ama beni ayak parmaklarıma basıp bize çelme takacağına inandırdın," diye takılıyor ve ikimiz de sessizce kıkırdıyoruz.

"Başka bir girişimde de aynen böyle o l u r d u . Ama bu sefer farklı."

"Nasıl?" Kafası karışmış gibi başını yana eğiyor.

Öyle de olabilir.

Bu dans boyunca dört farklı yoğunluk ve duyguya sahip dört erkekle hokkabazlık yapmak zorunda kaldığında, bunun bizim için ne kadar farklı olduğunu fark etmeyebilir.

"Hiçbir zaman doğru partnerim olmadı. Aslına bakarsanız, bu dansı sadece annemle denedim ya da babalarımın biri Primary rolünü oynardı. Sen olmadan bunu asla doğru yapamazdım."

"Bunun olduğunu sanmıyorum-"

"Bu doğru. Şimdi çok net görüyorum. Kardeşlerimi izlerken de gördüm. Elbette adımları biliyorlardı, daha önce pratik yapmışlardı ama hiçbirimiz bu bağlantıyı daha önce deneyimlememiştik. Bize bu deneyimi yaşatacak tek ortak sendin. Seninle bu ana kadar müzik hep gürültüden ibaretti. Şimdi ise çok daha fazlası.

"Bu senin kalbinin atışı. Ruhunun bizimkine söylediği şarkıların rahatlatıcı sesi. Ejderhanın kükremesi Draken'inkiyle buluşuyor. Sen ve Tillman arasında açıkça konuşulan düşünceler. Cas'ın ve senin gölgeleriniz hepimizi koruyor. Geleceğimizin üzerinde parlayan ışığımız. Artık sadece görmüyorum. Hepsini duyuyorum. Bu sadece bir dans değil, birbirimiz için ne kadar mükemmel yaratıldığımızı hatırlatıyor. Sen bizim için ne kadar mükemmelsin. Bizi gerçekten dengeliyor ve tamamlıyorsun. Sen bizim en büyük nimetimizsin, Willow Vito."

"Çekirdek..." diye nefes alıyor.

"Dans et benimle prenses," diye emrediyorum usulca.

Bu, her zaman bu korkunç şarkı olarak adlandırdığım şeyin beni alıp götürmesine izin verirken son kontrol parçam.

Artık korkunç değil. Melodi, sizi uyutacak bir ninni gibi yumuşak ve tatlı. Huzur bulmak için söyleyeceğiniz bir mırıltı.

Prensesimin ayaklarını yerden kesiyorum, sanki esintide dans ediyormuşuz gibi pistte szlyoruz.

şu anda kendimi zgr hissediyorum.

Bunu asla kaybetmek istemiyorum. Onu kaybetmek.

O benim özgürlüğüm. Benim sonsuzluğm. Benim tem.

OceanofPDF.com

On üç

Tillman

Ry ve ben aynı anda "Formasyon," diye bağıırıyoruz.

Arkamızda Willow ve Oakly küçük kahkahalar atarken, önümüzdeki öğrenciler neredeyse yerlerinden sıçrayacaklardı. Ne zaman bir ekip görevden dönse, birinci sınıflardan dördüncü sınıflara kadar hepsi kraliyet ailesini selamlıyormuş gibi davranır.

Sanki bazılarının birkaç ay sonra aynı haltı yiyeceğini unutmuş gibiler.

Eğer kendilerini toparlayabilirlerse.

Omuzlarını düzeltirken hepsine ters ters bakarak, "Şimdi üç tur, sonra da koruyucu minderlere çıkın," diye emrediyorum.

Ry ve ben, öğrenciler duruşmanın ilk köşesini dönüp gözden kaybolana kadar metanetle duruyoruz. Sonra Will ve Oakly aramızda durmaya gelirken, yeni dönen adamlarımıza sesleniyoruz.

"Aferin. Codi, senin Nexus rapor için kalacak. Diğer herkes evlerine dönebilir," diyorum.

"Beni bir saniye dinle, ama belki... bundan biraz daha fazlasını söyle," diyor Willow ses tonunu renklendiren bir mizahla.

Bana kurnazca ne yapmamı söylediğini biliyorum ve homurdanıyorum. İsteddiği şeyi yapmayı hiç istemiyorum. Ama yapmazsam, yapacak. O zaman erkeklerimi köpek yavrusu gibi avucunun içine alır.

"Son birkaç hafta dur durak bilmeden geçti. Bu görevler küçük ölçekli görünebilir, ancak bundan çok uzaktılar. On Ustalık noktasının bulunması, sızılması ve yok edilmesi hiç de küçük bir başarı değil. Tek bir adamımızı bile kaybetmedik ama onlardan çok sayıda kişiyi öldürdük. Kendinizle gurur duymalısınız. Ben... çok etkilendim. Bahar Balosu'na birkaç gün kaldı. Rahatlayın, Nexus'larınızla vakit geçirin. O bitene kadar başka görev yok."

Adamlarım alkışlamaya başladı. Dişlerimi sıkıp gözlerimi Willow'a dikiyorum ama dudaklarındaki yumuşak gülümseme ve bilgili bakışları sinirlerimi hemen yatıştırıyor.

Yani, neredeyse.

"Dağılabilirsiniz," diye bağıriyorum ve onlar dağılırken sırtıtıyorum.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" diye tatlı tatlı soruyor bana dönüp kollarını bana sararken.

"Bundan emin değilim," diye homurdandım.

Trex, Codi, Dex ve Xander bize doğru yürürken, "Onlara bebek gibi davranmaya başlarsan, onlar da öyle davranırlar," diyor.

"Gördün mü, küçük savaşçı. Pislik herif benimle aynı fikirde." Herkes ona gülerken o da kahkahalar atar.

Hıyarca tavırları yüzünden ona her gün bok atıyorum ama dürüst olmak gerekirse Trex doğuştan bir lider. Bu da onunla ilk tanıştığımda tahmin edemeyeceğim bir şeydi.

Amacının hala tamamen intikamla beslenip beslenmediğinden hala emin değilim, ancak ne olursa olsun, Codi'nin bu görevleri yönetmesine izin vermek için zor bir karar verdiğimde, çünkü ihtiyacımız olan şey kardeşinin bilgisiydi.

Trex onunla birlikte adım attı ve en hafif tabirle etkileyici oldu.

Nexus'um ve Ry's, ikimizin burada kalması gerektiğinden bu görevlere kimin liderlik edeceğini tartışmaya başladığında, kimseye karar veremedim. Ailemden sayılmayan herkese olan güvenim yok olmuştu. Claven'ı öğrenmek içime saplanan bir bıçak gibiydi, Sonra da kalbime kadar dilimledi.

Etrafımdaki herkesin nedenlerini sorguluyordum. Adamlarımın zihinlerini o kadar derinlemesine araştırıyordum ki, kazara birkaç beyni eritmediğime şaşırdım.

Claven'ın ihaneti farklı bir tür ihanetti.

Elbette ondan hoşlanmıyordum ama onun bana duyduğu nefreti ben ona duymuyordum. Tüm o yıllar boyunca kendimi onun sadece davalarımızı kaybettiği için acı çektiğine ikna etmeye çalıştım. Tüm bu süre boyunca onun bir asi olduğu düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi.

Toplantılarda bize katılır, isyancılar hakkında konuşur, onlara karşı görevler planlamamıza yardım ederdi. Bana olan nefretine rağmen onu asla bir hain olarak görmedim. Onun küçümsemesini sineye çekmem ve Corentin'i elit toplumdaki kargaşayı yatıştırmak için onu işe almanın doğru hareket olduğuna ikna etmem benim açımdan çok aptalcaydı.

Hepsi bir yalandı.

Ve onu bulduğumda bunun bedelini ağır ödeyecek.

Yine de tüm bunları bir kenara bırakmalı ve bu görevler için en iyi kararı vermeliydim. Ve ne gariptir ki, daha önce Ustalık kölesi olan üç adamı göreve getirmek mükemmel bir seçim oldu.

Codi'ye gelince, o her zaman Asi Kalesi'nde görev yapmadı. Onu kaleye yerleştirmemin tek nedeni Nexusless olmasıydı ve onunla birlikte katıldığım ekip yanlış giden kötü bir görevde yok edildi.

Hayatta kalan tek kişi oydu ve bu onu kahretti. Onlar onun yedek kardeşleriydi ve gitmişlerdi.

Gerçek kardeşleriyle yeniden bir araya geldiğinde, bu acı iyileşti. Yıllarca o adamlara çok yakın olduğu için acısı hep denecek ama şimdi intikamlarını almak için daha da fazla nedeni var.

"Evet, evet. Bana istediğin kadar pislik de, ama ben pislik olduğumda, arkadaş edinmediğimde, kimsenin fark etmediği şeyleri seçebiliyorum çünkü hepsi dalga geçiyor," diye homurdanıyor Trex.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu görevde ukalalık ettiler. Evet, başarılıydık ama onlar zaferimizi kutlamakla meşgulken, yüksek rütbeli bir üyeyi içeri aldığımızı fark etmediler bile."

"Neden bununla başlamadın?"

"Hepiniz benimle ve tavrımla uğraşmakla meşguldünüz," diyor yüzünde ukala bir sırıtışla.

"Git üstünü değiştir de gidelim-"

"*Biz ihtiyaç herkes için ve zindanlar. Şimdi,*" Cas aniden emir verir.

Willow yanımda irkildi. Ses tonundaki tedirginliği o da en az benim kadar kolaylıkla anlıyor.

"*Bunun Codi ve onların yeni getirdiği Ustalık üyesiyle bir ilgisi var mı?*" Ben soruyorum.

"*Ne üyesi? Hayır, sadece buraya gel.*"

"*Core? Draken?*" Ben soruyorum.

"*Orada buluşuruz,*" diyor ikisi de.

"Boş ver. Üstümü değiştirecek zamanım yok. Zindanlarda bir şeyler oluyor. Benimle gelin," diye emrediyorum ve Willow kendini yanıma bastırırken herkes bana elini uzatıyor.

Neler olup bittiğine dair olasılıklar aklımdan geçiyor.

Saate bakılırsa, Cas ve Bekçi ormanı kontrol etmekten yeni dönmüşler. Bu iki şeyin aynı anda olması tesadüf olamaz.

Caspian'ın en sevdiği işkence odasının tam önünde durduğumuzda Willow'un nefesi kesildi. Kendini benden ayırdı ve onlara doğru ilerledi. İkisinin de her tarafı kan içindeydi. Az önce içeri giren Draken da hiç vakit kaybetmeden babasının yanına gidiyor.

Henüz o noktada olduğunu sanmıyorum.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" Willow ellerini Cas'ın her tarafına sürterek telaşlanır.

"O benim değil, Primary. Biz iyiyiz," diyor yumuşak bir sesle.

"Vampirler mi saldırdı?" Corentin ve ben aynı anda sorduk. Ormana gittikleri hiçbir zaman onlara karşı bir harekette bulunmadılar.

"Hayır, onlar yapmadı. Saldırıya uğrayanlar onlardı," diyor Keeper kederli bir şekilde, Draken omzunu sıkarken. "Oraya vardığımızda ortalık kan gölüne dönmüştü. Görünüşe göre..."

Kendini toparlamaya çalışıyor. Gözleri tıpkı Draken'inki gibi yakut renginden kızgın kızıla dönüyor.

"Summum-Üstadı dün büyülmeyen diyara gitti. Öğleden sonra ayrıldı ve bugün şafaktan önce döndü. En hafif tabiriyle öfkeliydi. Vampirlerin çoğu orman boyunca kaçtı, ancak Keeper'a sadık olanlar, diğerlerini anlamsızca öldürmeye başladığında onu ve adamlarını uzak tutmaya çalıştı. Birçoğu hayatını kaybetti. Hayatını kaybetmeyenleri ise bağlılıklarını korumaları, aksi takdirde geri döndüğünde ormanın dışını asla göremeyecekleri konusunda uyardı. Uzun ömürlü ölümsüz yaşamları boyunca onları aç bırakacaktı." Cas, Keeper için sözlerini karanlık bir şekilde bitirir.

Will'in gözleri Keeper'ın ve Cas'ın kıyafetleri arasında gidip gelirken endişeyle doluyor. Kardeşimin ellerindeki kan izlerini takip ederken parmakları titriyor.

"Bazıları... size tarif edilemeyecek kadar korkunç, Birincil. Keeper onlara uygun bir ölüm verdi. Bununla iyi başa çıkamıyor ama ben onun yanıdaydım," diye mırıldandı Cas, kendi başına bir araya getirdiğim ayrıntıları atlayarak.

Ne yaptıklarını bildiğim için içim içimi yiyor. Yapması çok zor bir şey ama hayatta kalma şansı olmadığını bildiğiniz birinin uzun bir süre acı çekerek ölmesine izin vermezsiniz.

Ne yazık ki, Terk Edilmiş Orman'da ölümcül darbelerden kurtulmak mümkün değildir.

Ayrıca bir vampiri öldürmenin tek yolunu bildiğimden, Summum Usta'nın onları başlarını kesmenin eşiğinde bıraktığını ama işi tam olarak bitirmediğini biliyorum.

Draken kollarını Keeper'a dolamadan önce, *"Teşekkür ederim kardeşim,"* diyor.

"Valorian Peçesi'ne doğru hamle yapıyordu. Artık yapamayacağını biliyor," diye fısıldıyor Will.

Bunun olacağını biliyorduk.

Açıkçası bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Stratejik bir bakış açısıyla, hepimiz zamanını burada hazırlanmakla geçiriyorsa, oraya gitmenin son hamlesi olacağını düşündük.

Kendimizi onun yerine koyduğumuzda, bu diyarda bulunan tüm güçlerini dönüşü için hazır hale getirmek en mantıklısı olacaktır. Tanrıların çalınan gücüyle başarılı bir şekilde geri döndüğünde, o zaman saldıracaktı.

Onun planını bozduk ama yine de.

Planları, oraya zaten gideceğini tahmin ettiğimizden bir adım ilerideydi.

Daha haftalarımız olduğunu düşündük.

"Evet, artık biliyor. Ama şimdi zaman çizelgemizin neye benzediği hakkında hiçbir fikrimiz yok," diyor Cas, düşüncelerimi aynen takip ederek.

"Yine de burada bilen biri olabilir. Az önce getirilen mahkûmu sorgulamamız gerekiyor. Tam olarak bir bok bilmiyor olabilirler ama şu ana kadar karşılaştığımız en yüksek rütbeli kişilerdi," diyor Trex arkamdan.

Willow hepimize ters ters bakarak, "Keeper hazır olur olmaz bunu yapacağız," dedi.

Onu kucaklamak için kendine doğru çekerken Keeper'dan alçak, karanlık bir kıkırdama geliyor. "Koruman ve ilgin için teşekkür ederim, Adored. Yine de ben hazırım. Halkımın kaybının yasını tutmak için zamanımız olacak. Şu anda daha fazlasının kaybını önlemek için elimizden geleni yapmamız gerekiyor."

"Sen öyle diyorsan," diyor sessizce, sonra başıyla beni işaret ediyor. Trex ve kardeşlerine, "Gidip onu getirin," diye emrediyorum.

Zihninde bir şey göremediğim sürece, onu gerçekten sorgulamaya niyetim yok. Rünü çıkarıldığı anda, bildiği her şeyi öğrenmek için zihninin olabildiğince derinliklerine dalacağım.

Kardeşlerim bunu zaten biliyor ve ben de Willow'a neler olup bittiğinin farkında olması için söylüyorum.

Trex, Codi, Dec ve Xander'ın buraya getirdikleri adamdan ne bir çığlık, ne bir hırlama, hiçbir şey gelmiyor. Sakin, soğukkanlı ve

Onunla ilgili her şey ölümünün farkında olduğunu ve kabul ettiğini haykırıyor.

Gerçek bir sadık asker.

Ta ki Keeper elindeki hançeri döndürerek karanlık köşeden çıkana kadar.

Gözleri açılıyor ve... vücudu neredeyse gevşiyor.

Sanki olacakları kabul ediyormuş gibi başını sallıyor.

Codi onu oturturken sessizce "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Neredeyse duyulmayan bu ses beni şaşırtıyor. Otur, kıpırdama komutlarını yerine getirme şekliyle saygılı. Adamlardan biri ona ne yapmasını söylerse onu yapıyor.

Sakinliği ve kavga etmemesi, ayrıca başını saygıyla eğmesi ve sessizce mırıldandığı 'evet, beyler' beni tedirgin ediyor. En güçlüsü bile bir şeyler söyler. Bazen sadece bizi kızdırmak için sataşırlar ama asla bu kadar kibar olmazlar.

Nexus'uma *"Onda bir tuhafılık var,"* dedim.

"Ben de hissediyorum. Neredeyse... rahatlamış," diye onaylıyor Willow. *"Draken, Keeper'a söyle, rünü çıkarırken ağırdan alsın. Bu adamda daha fazlası var."*

Draken'in dudaklarından Keep'in dili dökülüyor ve adamdan gelen tek tepki de bu oluyor. Hayranlıkla ikisinin arasına bakıyor. Draken işaretini ortaya çıkarmak için gömleğinin düğmelerini açmak üzere eğildiğinde en ufak bir endişe ya da korku belirtisi yok.

Willow'un yorumunun doğruluğu, hançer göğsüne saplandığında adamın tam anlamıyla bir iç çekmesi ve küçük bir gülümsemesiyle kanıtlanır.

Keeper, bu adamla Summum-Master arasındaki bağlantıyı tamamen koparmak için kanını hançere eklemek üzere ondan uzaklaştığı anda tekrar "Teşekkür ederim," diyor.

Birdenbire Willow parmağını adamın şakağına dayıyor ve hepimiz onun adını haykırıyoruz. Adam tamamen hareketsiz kalıyor ve Willow her ne yapıyorsa, hiçbir hareket yapmıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor.

"Düşüncelerini bu kadar hızlı mı gözden geçirdin?" diye sordum.

"Hayır. Keeper rünü çıkarırken bile zihninde başka bir engelleme olduğunu hissettim. Onu daha da sıkı kilitlemesini ya da

böyle bir şey, bu yüzden sadece tepki verdim. Summum- Master'ın olmadığını biliyordum ama çok güçlüydü," diyor herkesin, hatta bu gizemli adamın bile duyması için yüksek sesle. "Yakalandığı için rahatladı. O gerçekten Ustalık değil."

Cas sabırsızca, "Çıkar ağzındaki baklayı, Primary," diyor.

"Anlamıyorum. O Dillon ve Pran Gale'in muhbiri... ve kardeşi," diye mırıldanıyor parmaklarını dudaklarına götürmeden önce. Zihninin derinliklerine dalmış, bir şeyleri çözmeye çalışıyor ve hepimizin kafası bir o kadar karışık.

"Benim adım Maxima. İstediginize bakabilirsiniz, Lider Tillman. İşim nihayet bitti," diyor ve başını önce Willow'a sonra da bana eğiyor.

Birkaç adım ötedeki fazladan sandalyeyi kapıp önüne koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Rahatlığı beni hâlâ rahatsız ediyor ve Willow'un az önce ne demek istediğini anlayamıyorum.

Sadece ölümü tamamen kabullenmiş bir askerin böyle davrandığını görmüştüm. Ama Willow'un söyledikleri doğruysa, onu öldürmeyeceğiz.

"Elimi alnına koyacağım. Bu benim için daha kolay, senin içinse daha az acı verici olacak," diyorum tepkisini görmek için.

Gördüklerimden hoşlanmadım.

Sanki bu acıyı ondan esirgediğim için bir hayal kırıklığı yaşıyor.

"Sizin için en iyisi neyse, efendim."

Elimi başına koyduğumda gözleri kapanıyor ve ben de içine dalıyorum.

Yıkım.

Hayatının haritasını çıkarırken gördüğüm ve hissettiğim tek şey bu. Birbiri ardına gelen şeyler. Bu adam hiç huzurlu yaşamamış. Görüldüğünden çok daha yaşlı ve bu ona intikam yolculuğunda iyi hizmet etmiş.

İntikamı şimdi çok daha iyi anlıyorum.

İçim burkuluyor ve boğazımda biriken safrayı yutmak zorunda kalıyorum. O, Pran ve Dillon'ın yaşadıkları çoğu kişiyi çıldırttı. Bu kadar iyi düşünülmüş planlara sahip olacak kadar soğukkanlılıklarını nasıl koruduklarından emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, bu, sevdiğimiz insanlar için gitmeyeceğimiz hiçbir sınır olmadığının mükemmel bir örneği.

Ondan uzaklaşırken nefesim hızlı, kısa pantolonlarla çıkıyor. Ancak küçük savaşımlarımı elini sırtıma koyup ciğerlerimi havayla doldurduğunda nihayet derin bir nefes alabiliyorum.

Ona baktığımda Maxima'nın gözleri sulanıyor ama yüzü sakin. Her türlü sonu kabullenmiş. Bu hayatı geride bırakmaya hazır.

"Yaşadığınız her şey için çok üzgünüm," diyorum sessizce.

"Olma. Tüm bunları onun adına yaptım. Elementra sonradan aklıma gelen bir şeydi ama yine de, öbür dünyada benim için bir yer ayırırsa her zaman ona hizmet edeceğim."

"Till-"

Gözlerimi Maxima'dan ayırmadan elimi kaldırırken Corentin'in sözünü kesiyorum. "Dışarıdaki muhafızlardan birine Maxima'ya daha büyük bir hücreye kadar eşlik etmesini ve ona biraz yiyecek getirmesini söyle. Sonraki adımlarımızı belirleyene kadar burada güvende olacaksın. Rün kaldırıldığına göre, Summum-Master'ın bildiği kadarıyla sen ölüsün."

Sıkı sıkı gülümsemesi beni rahatsız ediyor. Bu gerçeği öğrensem bile, yaptığı şeyler yüzünden onu yine de öldüreceğimizi düşündü. Gizli görevdeyken yaptığı iyiliklere bakılmaksızın.

Uсталıkta geçirdiği onca yılın, zihnini herkes hakkında zalimce düşünecek şekilde çarpıttığına inanıyorum.

Oda rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyor. Codi'nin Maxima'yı sandalyesinden indirirken çıkardığı ses dışında kimse hareket etmiyor ya da konuşmuyor. Onu kapıdan çıkarırken başımı ellerimin arasına alıp derin nefesler alıyorum.

"Neler oluyor, Tillman?" Corentin kapı kapanır kapanmaz tekrar sorar.

Ayağa kalkıp herkese dönerek, bu hikayeyi anlatmanın yerinin burası olmadığına karar veriyorum. Ayrıca Rory Teyze ve amcalarım da bunu duymalı.

"Hepimiz taht odasına gidelim ki oturabilelim. Burada sindirmemiz gereken çok şey var," diyorum ciddiyetle ve bu herkese bunun ne kadar ciddi olduğunu anlatıyor gibi görünüyor.

Gölgeleri herkesin üzerinde gezinirken Willow parmaklarını benimkilere geçiriyor. Onun dokunuşunu vücudumun her yerine getiriyorlar ve ben

Her damlasını em.

Nasıl tepki verdiğine ve bağındaki duygulara bakılırsa, ben onun zihnindeyken kulak misafiri olmamış. Eğer dinleseydi, çok daha farklı tepki verirdi. Muhtemelen Maxima'ya sarılırdı.

Taht odasında belirlediğimizde, Rory Teyze hayatımız boyunca hep yaptıkları gibi amcalarımla gülüşüp şakalaşüyor. Çok fazla yakınlık gösteriyorlar ve içimdeki özlem duygusu göğsüme saplanıyor.

Umarım böyle davranmayı asla bırakmazlar.

İğrenç olsa bile.

Annemle babamın birbirlerine ne kadar aşık olduklarını hatırlatıyor.

Neredeyse tüm gerçek Nexus'ların nasıl aşık olduğunu. Biz de dahil.

"Çocuklar, herkes ne yapıyor?" Rory Teyze soruyor ama ruh hallerini hissettiği anda geri adım atıyor. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Biz, şey, Tillman bu sabah yakalanan bir mahkumdan bazı bilgiler topladı. Görünüşe göre, hepimizle paylaşılması gereken bir şey toplamış," diyor Corentin.

Ses tonunda endişeli bir ifade var, o yüzden bunu uzatmayacağım. Niyetim bu değildi. Bu herkesin aynı anda duyması gereken oldukça üzücü bir şey.

Tüm gözler bana bakarken başımı sallıyorum ve devasa masayı işaret ediyorum. "Herkes otursun."

"Şimdi hepiniz beni endişelendiriyorsunuz," diyor Rory Teyze yavaşça yere çökerken.

"Bu uzun bir hikaye olacak, hepsini bir kerede anlatacağım. Ben bir şey sormadıkça herkes bir şey söylemeden önce beklesin. Ki soracağım. Senden başlayarak, Rory Teyze."

"Devam et, Tillme."

"Bunun için hafızanızı biraz yoklamanız gerekebilir ama amcalarımla tanıştıktan sonraki ilk Bahar Balosunu hatırlıyor musunuz? Drudy seni Nexus'larla dans etmeye zorlamıştı, halihazırda amcalarımla birlikte olmana ve uyanışlarını yaşamış olmana rağmen, doğru mu?" diye sordum.

Amcalarımdan dört homurtu ve hoşnutsuzluk sesi yükseliyor ve o da homurdanıyor. "Bu doğru. Pek iyi gitmedi. Bunu her yıl yaptı, bağlanma törenimizde ve taç giyme törenimde."

"Dillon ve Pran Gale'in dans etmek zorunda kaldığınız erkeklerden ikisi olup olmadığını hatırlıyor musunuz?"

Sorumla irkildi, neredeyse şaşırdı, sonra kaşları konsantrasyonla aşağı indi. "Aslına bakarsanız, Pran yanıma geldi ve fısıldayarak, 'Sizi gücendirmek istemem ama bizim bir Primary'imiz var ve bu dansı atlamayı tercih ediyoruz. Sadece kaba görünmek istemiyoruz. Güldüm ve ona bir Nexus'um olduğunu ve bunu yapmak istemediğimi söyledim. İzin istedi ve gecenin geri kalanında ne onu ne de kardeşlerini gördüm. Daha sonra öğrendim ki o gecenin erken saatlerinde Vicki Gale'e yaklaştılar ve ondan seçtikleri Birincil olmasını istemişler. O ve ailesi de bundan bir süre sonra kabul etmişler."

Vicki'den bahsedilene kadar hikâyenin ilk bölümünü sevgiyle anlattı. Küçümsemesi buradan sonra daha da artacak.

"O gece Birincil'lerini buldular. Ancak Pran ve Dillon, Hunt ve Isaiah Gale'in gerçek Nexus kardeşleri değil. Maxima, şu anda hapishanede tuttuğumuz beyefendi ve Joslin adında bir adam onların Nexus kardeşleriydi. O Bahar Balosunda Joslin, Lucila adında bir kadınla birlikte uyanışını yaşadı-"

"Bekle, Lucila Gale mi? Vicki'nin kuzeni mi? Bu doğru olamaz. Lucila ne yazık ki..." Duraksıyor ve Keeper'a hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Gözden kaçan bir vampir tarafından saldırıya uğradı. Yakalandı ve ormana kapatıldı. Yaralarına yenik düştü."

"Hikâyenin anlatılan versiyonu bu, ama doğru hikâye bu değil," diyorum üzüntüyle, gözleri sulanırken. "Vicki, Lucila'nın gerçek bir Birincil olmasından memnun değildi. Babasından Lucila'nın Nexus'unun kendisine verilmesini talep etti."

"Lucila ve Joslin, kendilerinden habersiz, o gece aralarındaki bağı sağlamlaştırdılar. Maxima'nın anılarına göre, bekleyemezlerdi. Uyanışlarının hemen ardından birbirlerine aşklarını ilan etmişlerdi ve hiçbir şey onları ayıramayacaktı. Diğerleri kendi uyanışları gerçekleşene kadar beklemek istediler."

"Vicki'nin babası bir toplantı için aradı ve Lucila'dan gelip yeni Nexus'unu aileye tanıtmasını istedi. Lucila heyecanlandı ve hevesle kabul etti. Oraya vardıklarında Maxima dışarıda eski bir akademi arkadaşıyla konuşmak zorunda kaldı ve onlara içeri girmelerini, kendisinin yetişeceğini söyledi.

"İçeri girdikleri anda, Vicki Lucila'yı orada öldürdü. Bilmeden Joslin'i de öldürdü. Ölümü uzun sürmedi ama görünüşe göre son nefesinden saniyeler sonra gerçekleşti. Dillon ve Pran akıllarını kaybedip Vicki'ye saldırdılar. Bağlandılar ve Gales'lerin evinin altındaki hücrelere götürüldüler. Maxima kardeşinin bağının koptuğunu hissettiğinde içeri koştu ve diğer ikisinin götürüldüğünü gördü. Pran onu takip etmemesi için başını salladı. Maxima koşarak gece olana kadar evde saklandı ve sonra onları kontrol etmek için aşağı indi.

"Gizlice içeri girip onları bulduğunda, hepsi kardeşlerinin ve hiçbir zaman tam olarak bağlanamadıkları ya da uyanamadıkları gerçek Birincil'in yasını tuttu. Şafak sökmeden önce Pran Maxima'ya gitmesini ve onlarla birlikte kalmamasını emretti. Galler'in planladığı şey için dışarıdaki tek müttefikleri oydu. Ona uzak durmasını ve onu bulacaklarını söyledi. Aralarında hiçbir iletişim olmadan yıllar geçti ama Maxima onları uzaktan takip etti.

"Dillon'ın ve Pran'ın tarafında benim için bazı bilgilerin eksik olduğu kısım burası. Bir gece Maxima'yı kaçırdılar. Kaçırmak güçlü bir kelime ama sonuçta yaptıkları buydu. Onu yakaladılar ve içine Ustalıyı yerleştirdiler. İşlemlerden geçerken, kardeşleri onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandılar. Tamamen içine girip işaretlendikten sonra, bir gece ona tekrar geldiler ve yıllar boyunca olan her şeyi bir dereceye kadar açıkladılar.

"Bir süredir o hücrelerde tutuluyorlardı. Serbest bırakılmalarının tek yolu Vicki ile bağ kurmayı kabul etmeleri idi. Sonuçları ne olursa olsun reddettiler. Ama belli ki yolda bir şeyler değişmiş. Oradan, uzun planlarını açıkladılar ve Ustalık'a içeriden dışarıya müdahale etmeye başladılar."

Ciğerlerimdeki hava dışarı fırladı. Bu, o zavallı adamın zihninde gördüklerimin yarısı bile değil. Yalnızlığı, kendi hayatına son vermek için verdiği zihinsel mücadeleler, kardeşleri için duyduğu umutsuz arzu.

Onları geri aldığında bile, gerçekten geri dönmemişlerdi. O zamandan beri hep mesafeli durmak zorunda kaldılar ve dördüncü Nexus kardeş olarak k i m l i ğ i hep gizli kalmak zorunda kaldı.

"Orien Amca'nın müdahalesi. Hayatlarına ne zaman dahil oldu?" Cas hesaplı bir şekilde sorar.

Willow'a bakarken hepimiz yine sessizlik içinde oturuyoruz. Kıpırdamadan oturuyor ve kırpışmayan gözlerinden yavaşça yaşlar akıyor. Zaten zihninde amcamızla konuşuyor ama iletişim hattını açmıyor.

Sonunda gözlerini kırptığında da sert bir şekilde nefes alıyor ve yüzünü temizliyor.

"Galler, Vicki ve erkeklerin anlaşmasını daha onlar resmi olarak anlaşmadan önce duyurdu. Sanırım adamların başka seçenekleri olmadığını düşündüler. CC, Pran ve Dillon'ın hücrelerde kilitli olduğunu, ayrıca Gale ailesinden gönderilen Seçilmiş Birincil kararnamesini okuduktan sonra kimliği gizlenen gizemli bir adam gördü. Kendisini Gale'lerin güvenliğinin bir parçası olarak gizledi ve gizlice evlerine girdi. Onlarla karşılaştığında, onlara kim olduğunu ve onlarla ilgili gördüğü vizyonu anlattı. Üçüncü adamın kim olduğunu açıklamaya çalıştılar ama CC onlara durmalarını söyledi. Eğer kimliği ondan gizlenmişse, öyle kalması gerekiyordu.

"Onlara çoğu şeyin doğrusunu söyledi. Kendisinin bir kahin olduğunu, açıklanamaz şeylerle görevlendirildiğini ve kendisine güvenmelerini istedi. Eğer güvenirlerse, bir gün Ana'larının ve kardeşlerinin intikamının alınacağına söz verdi. Güvenmişler. Ve bu onların beklenmedik dostluklarının başlangıcı oldu.

"Maxima onun için her zaman kör bir nokta olarak kaldı çünkü Üstatlığa çok yakındı. Onunla ve kardeşleriyle ilişki kurmak onun için çok tehlikeliydi."

"Zavallı Lucila. Oh Elementra, o çok tatlı, çok gençti. Benden sadece biraz daha gençti. Yirmi altı yaşına yeni girmişti. Ah-" diyor oturduğu yerden fırlayıp volta atmaya başlarken. "Annem başka bir masum vampiri daha ortadan kaldırdı. Gales'in sözünü dinledi ve vampirin derhal yakalanmasını emretti. Tüm masum hayatlar..."

Amcalarım etrafını sarıp onu teselli ediyor. Yüzünde bir suçluluk ifadesi var, sanki bizim çürümüşlüğüümüzün tüm suçu ondaymış gibi.

büyükannem yaptı. Gales'in önceki neslinin yaptıklarını.

Vicki'yi o kadar şımartmışlardı ki, kuzenini öldürmesi bile gözlerini kırpmalarına neden olmadı.

Bu Rory Teyze'nin suçu değil. Bizim de değil ama buna bir son vermeliyiz.

Trex'e bakıp herkesin dikkatini tekrar çekerek, "O gece üçünüzün son kez serbest kalmasını sağlayan oyalayıcı oydu," diyorum.

Dec, "O pelerinli adamdı," diye fısıldayınca Xander ve Trex başlarını ona çevirdiler. "Her ne oluyorsa o kargaşa başladığında, pelerinli adam bize ne yöne koşmamız ve durmamamız gerektiğini söyledi. Bu oydu."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Trex ve onay için bana bakıyor.

"Bu amcamın Dillon'la yaptığı son konuşmaydı. Ona üçünüzü serbest bırakmak için her şeyin yolunda olup olmadığını sormuş."

Xander başını öne eğerek, "O zaman her şeyi berbat ettik," dedi.

"Bundan daha fazlası var, T-man. Tüm bunlar önemsiz değil, önemli ama o kaç yıldır Ustalık üyesi, lanet olası iki yüz yıl mı? Neden olduğundan daha yüksek rütbeli değil? Daha iyi casusluk yapabilmek için mi kapsamın altında kaldı yoksa?" Draken bilerek soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"O da aynen böyle yaptı. Sessiz kaldı, başını eğdi ve dinledi. Mümkün olduğunca müdahale etti ve aylık buluşmalarında önemli olan her şeyi kardeşlerine anlattı. Sekiz yıl önce Dillon ona kendini tanıtmasını söyledi. Kim olduğu anlamında değil, neler yapabileceği anlamında. Willow onu onarılamayacak şekilde yaktığında Gish'in rolünü devraldı."

Draken ve Cas bunun üzerine kıs kıs gülerek havadaki gerginliği bozarlar, ama Willow'un sesi onları susturur.

"Sekiz yıl önce. CC öldüğünde. Her şeyin ne yöne gideceğini bilmiyorlardı, bu yüzden onu daha yükseğe ve Summum-Master'a daha yakın bir yere getirmeye karar verdiler."

"Ve onlara daha yakın. Yüksek rütbeli memurları düşük rütbelilerden daha fazla görüyorlar, bu yüzden onunla konuşmaları daha az şüpheli hale geldi. Bu rütbeyi devraldığından beri, daha önce olduğu gibi kimseyi işe almadı.

olması gerekiyordu. Sayıları... yıkıcı. Tahmin ettiğimizden daha fazla. En azından bizden birkaç yüz daha güçlüler. Elinden geldiğince işe alımları yavaşlatmaya çalışıyor.

"Eğitimlerini aksattı. Onun müdahalesi yüzünden bu on yerin hepsinde Ustalık üyeleri çantada keklik gibiydi. Haftalardır onlara hiçbir emir vermedi. Onları hazırlıyor olması gerekiyordu.

"Hazırlandıkları varsayımında haklıydık. Kesinlikle hazırlar. İki hafta içinde Merkez'e saldıracaklardı. İki gün önce aldığı son emir buydu. O emri aldı, ilk yerine gitti ve hiçbir şey yapmadı. Sonra biz onu yakaladık."

Oda yine sessizliğe gömülüyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Bizim E.F.'den yüzlerce asker daha fazla olması korku uyandıran bir bilgidir.

Herkes artık ne olacağını gerçekten bilmediğimiz bir konumda olduğumuzun farkına varıyor. İçeride gerçekten kimse yok, Summum-Master'ın planlarının yörüngesini değiştirdik ve bekleme oyunu başlıyor.

Bu andan itibaren her zaman hazırlıklı olmalıyız.

"Roye, Tillme, E.F.'yi yakın savaş için hazırlayın. Onları merkez hatların etrafına yerleştirin. Şimdilik başka görev yok. Planlarımıza devam ediyoruz ve Bahar Balosu'na ev sahipliği yapıyoruz. Herkes her şeyi dinliyor olacak. Hem Galler hem de Everglows katılım anlaşmalarını gönderdiler. Belki onlardan bir şeyler öğrenebiliriz. Akademileri hazırlayın ve müdürleri bilgilendirin. Öğrenciler ayrılmayacak. Şu andan itibaren Elementra saldırı altındaymış gibi hareket edeceğiz."

Rory Teyze'nin sözleri insanın içini ürpertiyor. Sözlerinde inkar edilemez bir kesinlik var. Ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve göğsümün beklentiyle çarpmasına neden oluyor.

Bu kolektif bir nabız. Kardeşlerimden, kendimden ve en önemlisi ilkokulumuzdan.

Kalp atışlarımız senkronize oluyor ve birlikte gümbürdüyor.

Küçük savaşım, diğerk herkesin derin derin nefes almasına neden olan yavaş bir nefes veriyor. Onun gücü aramızdaki bağa akıyor, kardeşlerimin ve benim omuzlarımızı dikleştirmemize neden oluyor. Diğerklerine dönmeden önce her birimize başını sallıyor.

"Savaşa hazırlanıyoruz."

OceanofPDF.com

On dört

Sögüt

Fuayemdeki pencerenin dışındaki güneşin konumuna bakılırsa, çocuklar işlerini bitirmek üzereler ve yakında burada olacaklar.

Bahar Balosu'na sadece iki gün kala, ellerinden gelen her şeyi tamamlayıp doğruca eve dönüyorlar. Oakly, Gaster ve ben sarayda kalıp Aurora'nın bizden istediği her şeyi yapıyoruz ya da kutsal emanetlerin etrafında çalışıyoruz.

Artık Tanrıların Bağlanması hakkında biraz daha fazla şey bildiğimize göre, Oakly büyülenmenin de ötesinde. O şeyi büyüteç altında inceliyor.

Ciddiyim.

Jamie'ye Ry'a ihtiyaçlarına göre nasıl bir tane yapacağını anlattırdı. Hatta mikroskop gibi yakınlılaştırmayı ayarlayabileceği bir yer bile eklediler.

Oldukça ilgi çekici.

O ve Gaster birkaç dakika önce çocuklar işlerini bitirene kadar onlarla gizli odamızda takılmak isteyip istemediğimi sordular, ama ben onlara sessiz bir anım varken biraz kitap okumak istediğimi söyledim.

Tek istediğim yalnız kalmaktı, böylece annemin kitabını zorla açıp 'Ha! Bilin bakalım hediye ne?

O zaman onlara hemen söylemeyin.

Fuayeme göz gezdirirken kendi kendime kıkırdıyorum.

Gerçekten, Caspian buradaki kitapları saydığını ve tam olarak bin elli altı tane olduğunu söyledikten sonra buraya ktphanem demeye başladım. Ona bunun bir kütüphane olduğunu söyledim. Homurdandı, zar zor dedi, sonra da gölgelendi.

Tatlı, pislik hayalet.

Akademinin kütüphanesinde binlerce metin var, bu yüzden ukalalığının nereden geldiğini biliyordum.

Her neyse, onlara sürpriz yapma planım planladığım gibi gitmiyor.

Hadi anne, bana bir şey ver.

Sert bir nefes verirken dudaklarım kıkırdıyor ve zihnime kazınmış olmalarına rağmen milyonlarca kez okuduğum kelimelere bakıyorum. Boş sayfaları ne kadar kandırırsam kandırayım ve tatlı dille konuşursam konuşayım, daha fazla mürekkep görünmüyor.

Sanırım son dersimin zamanı gelmedi.

Yapmak istediğim son şey acele etmek ya da zamanın geçmesini dilemek. Yine de onun potansiyel kelimeleri parmaklarımın ucundayken bunu aklımda tutmak biraz zor. Hepimizin nefeslerini tuttuğu bir sırrı saklıyor.

Sadece bu da değil, onun kitabını her açtığımda, sanki eskiden çok arzuladığım anne ve ben gününü yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

Son dersin bana açıklanmasını sağlayamadığım için herkesi başarısızlığa uğratıyormuşum gibi hissetmek ya da korkunç bir ihtiyaç yok. Geçen seferki his

Çünkü portallar konusunda ne yapacağımı bulmak için zamanım gerçekten tükeniyordu.

Bu kez sadece bana bıraktıklarını okumak istiyorum. Heyecan verici, hatta biraz göz açıcı olacağını biliyorum ve bunu çocuklarla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Kaotik hayatımın son yapboz parçası gibi geliyor.

Onun kitabını kapatıp yanıma koyuyorum, sonra CC'nin gözlemlerinden yola çıkarak yazdığı diğer kitaba uzanıyorum.

Gerçek Primaries hakkındaki kitabım çok bilgilendirici oldu ve içindeki her şeyin doğru olduğunu gördüm. Yine de Aurora ya da Oakly'nin kitabın söylediği her şeyi yapabildiğini görmek tüm gerçek Primaries hakkında değil.

Ama yapabilirim.

Yani benim soyumdan gelen gerçek Primaries üzerine bir kitap. Özellikle de annemin.

Burada yazılan her şeyi denedik ve başardık. Erkekler içlerinden yabancı bir elementin geçmesinin verdiği hissi gerçekten sevmiyorlar. Bu yüzden bunu yapabileceğimizi biliyoruz, ancak ben sadece dokunduğum erkekle paylaştığım elementi dışarı itmeye devam ediyorum.

Benim dokunuşumla, yetenekleri önemli ölçüde artıyor. Corentin kazara ilk elden tanık oldu. Şimdi ise sırf zevk için kendini çoğaltmayı seviyor. İnsanları klonlarıyla kandırdığını görmek gerçekten çok hoş. Tillman tüm amcalarına diz çöktürmeyi başardı. Bu konuda sessizce kendini beğenmişti.

Cas, Keeper'ı onunla birlikte seyahat etmeden gölgeleri aracılığıyla hareket ettirebildi. Her zaman nesneleri hareket ettirebiliyordu ve bir keresinde eğitim alanında beni hareket ettirmişti ama yine de beni görebiliyordu. Benden bir adım bile uzaklaşmadan Keeper'ı sarayın diğer ucuna taşıdı.

Söylemeye gerek yok, etrafta sinsice dolaşması artık neredeyse fark edilmiyor.

Draken hırlamasıyla Dyce'ı yanlışlıkla yer değiştirmeye zorladı. Bunun için çok özür diledi ama Dyce gururla gülümsedi. Diğer yandan ejderham ve ben.

Beni heyecandan havalara uçuruyormuş gibi yaptı ama aslında beni utançtan kurtarıyordu. Ejderham beni gafil avladı ve zihnimin ön saflarına geçmeye zorladı. Bizi yatak odasına soktuğu anda kıyafetlerini yırtıp attım.

Canavarım güç artışından *gerçekten* keyif aldı.

"Beni o kadar çok düşünüyorsun ki küçük gezgin, kokusunu alabiliyorum."

Çılgılı sessiz odada yankılanıyor ve Draken yanımdaki kanepeye uzanırken kahkahası kısa sürede onu bastırıyor. O küçük nefis anıya o kadar kapılmıştım ki koğuştan içeri girdiğini bile duymadım.

"Ne zamandan beri düşünceler koku üretiyor?" Kıkırdıyorum.

"Ne zaman yaramazlık yapsalar yapıyorlar," diye mırıldanıyor ve yüzüm alev alev yanıyor.

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi onun umut dolu bakışlarından ayırıyorum. "Peki diğer herkes nerede?"

Kıkırdaması karnımı daha da ısıtmaktan başka bir işe yaramıyor. "Hepsinden bize bir dakika vermelerini istedim."

"Yaptın mı?"

"Okudum. Ne okuyorsun?"

Ondaki gergin değişimi hissediyorum ve başımı yana eğiyorum. Her neyse, tükürmek için bir dakikaya ihtiyacı var.

Kendini toparlaması için ona biraz zaman veriyorum ve tam olarak ne yaptığımı anlatıyorum. Hediye bulup onlarla dalga geçme konusundaki başarısız planım hakkında sırtıyor. Hediyelerimi onlara ilettiğimde herkesin nasıl tepki verdiğini ve gerçek Önseçimler hakkındaki kitabımdan ne kadar çok şey öğrendiğimi düşündüğümü açıkladığımda yüzü daha düşünceli bir hal alıyor.

"Anne Iris'in belalı biri olduğuna şüphe yok. Yumurta yuvadan çok uzağa yuvarlanmadı küçük gezgin," diyor yumuşak bir sesle.

Yüzünde bir özlem ifadesi beliriyor ama hemen kapatıyor. Yine de yakalayamayacağım kadar çabuk değil.

Yanağını kavrayarak yüzünü nazikçe kendime doğru çeviriyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Annen de öyleydi, Draken."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. Kanepeye yaslandığında beni de yanına çekti. "Sence arkadaş olabilirler miydi? Eğer ikisinin de durumu farklı olsaydı, sence anlaşabilirler miydi?"

İkimizin annesi hakkında bildiklerimi düşündükçe içimden bir homurtu yükseliyor.

Ormandan sonra Eryken'e ne olduğunu hesaba katmadan, sadece içeri girdiğinde nasıl olduğunu hayal edin. Güçlü ve çok ateşliydi.

İkisi de tatlıydı, ama lanet olsun, biraz da küstahlıkları vardı.

Sanırım Draken ve ben dürüstçe anlıyoruz.

"Bence de. Bence gerçekten çok iyi arkadaş olurlardı ve adamlarına cehennemi yaşatırlardı."

"Çok iyi anlaşıyorlardı."

CC'nin sesi kahkahamı susturuyor ve sözleri içime işlerken irkiliyorum. Draken hala kendi kendine kıkırdıyor ve göğsünün titremesi olmasa, tamamen şok olup donup kalacağım.

"Özür dilerim?" Soruyorum.

"Iris ve Eryken bir keresinde birlikte vakit geçirmişlerdi."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman, nerede, neden?" Dik otururken ateş ettim.

"Sorun nedir?" Draken soruyor ama ağzım tekrar tekrar açılıp kapanıyor. Kelimeleri çıkaramıyorum, bu yüzden onun duyması için zihnimi açıyorum.

"Bu sana anlatmak için beklediğim anlardan biriydi. Annenin yaşadığı üç maceradan ikisi Draken'i etkiliyor. Bunu duymak için onun da hazır bulunması adil ve en iyisiydi."

Draken'in gözleri açılıyor ve ondan göğsüme doğru bir heyecan kıvılcımı yayılıyor. *"Artık buradayım Oreo Amca. Beni bekletme."*

"Elbette, oğlum." O gülüyor ve Draken parmaklarımızı birbirine bağlıyor. *"Iris'ten ilk isteğim Essemist Kalesi'ne gitmesiydi. Büyükanne ve büyükbabana bir mektup yazarak oğullarının başına gelenler hakkında onları bilgilendirdim. Mektubumda onlara elimden geleni anlattım. Yasadışı bir şekilde hapsedildiğini ve o sırada serbest bırakılamayacağını biliyorlardı. Ne yapmaya zorlandığını yazmadım. Bunun onları kızdırmaktan ve daha fazla endişelendirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Bir gün eve döneceği konusunda onlara güvence verdim."*

"Mektubun içinde onlara Iris'in kim olduğunu da söyledim, ama yazdığım kelimeleri ona söylememelerini rica ettim. Gelişinin bir sır olarak saklanması gerektiğini söyledi. O noktada, aslında bir mektubu kızının Nexus üyesinin götürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu."

Büyükanne ve büyükbabalar. Sadece başka bir diyarın yöneticilerine haber götürdüğünü sanıyordu.

"Geri dönüp bana Bekçilerin tanıdığı en cömert ve en tatlı insanlar olduğunu söylediğinde güldüğümü hatırlıyorum. Vampirler boşuna bu kadar kötü bir üne sahip değilmiş. Görünüşe göre onu kendi diyarlarından yemekler, turlar ve edebiyatla şımartmışlar. Şu anda odanızdaki raflarda duran kitapları onunla birlikte geri göndermişler. Onları mektubu yazan kişiye vermesini istediler.

"Kitaplardan birinin içinde bana yazılmış bir mektup vardı. Elbette bana teşekkür ediyorlardı ama aynı zamanda torunlarının bir gün nereden geldiğini ve her zaman hoş karşılanacağını bilmesini sağlamamı istiyorlardı. Sana bir mektup bıraktılar, ben de sana bıraktım. Kitap açmayı reddettiğin için henüz bulamadığını biliyorum ama bunun babanla aranızda güzel bir bağ oluşturacağına inanıyorum."

Draken'in eli benimkine doğru seğiriyor. Parmaklarımı onun etrafında daha sıkı kenetliyorum ve diğer elimi kullanarak parmak eklemlerinin üzerinde yatıştırıcı daireler çiziyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, aramızdaki bağdan heves akıyor. Biraz endişe ya da tereddüt yaşamaya hazırdım ama görünen o ki ejderha adamım bunu deneyimlemeyi dört gözle bekliyor.

"Hiç de düşündüğüm gibi değil," diyerek ikisinin de dikkatini tekrar üzerime çekiyorum.

"Sabırlı ol, filia mea, oraya geliyorum," diye şakacı bir şekilde azarlıyor CC ve Draken de gülmeye başlayınca gözlerimi deviriyorum.

"Peki. Lütfen kendi hızınızda devam edin."

Draken homurdanarak ve başını sallayarak parmaklarımızı çözüyor ve beni kucağına çekiyor. Rahatlamak için göğsüne sokuluyorum ve hikâyenin devamını bekliyorum.

"Bu macera Iris'ten benim için birini ziyaret etmesini istememe neden oldu. O kişi Eryken'di. Bekçiler annenize o kadar iyi davranmışlardı ki, seyahatinin sonunda onu aileden biri gibi gördüklerini söyledi. Hem minnettardı hem de buradaki deneyimi özlemle bekliyordu.

"Tipik olarak, Nexus yapımızda, bir Birincil Nexus'uyla buluştuğunda, üyelerinin her birinin kendi aileleri vardır. Yani çok sayıda yeni aile üyesiyle tanışmış olur. Iris bunu anlamadı. Ayrıca, bir gün asla Patera-Nexus'larınızla tanışamayacağını veya onlardan herhangi biriyle arkadaş olamayacağını da biliyordu. Bu onun gerçekten özlemini çektiği bir şeydi ve bu ondan çaldığımı hissettiğim bir başka fırsattı. Onu Aurora ve adamlarıyla tanıştırmak benim için çok tehlikeliydi. Bu yüzden ondan habersiz, Eryken ile tanışmasını ayarladım.

"O zamanlar, Draken, annen bir barda barmenlik yapıyordu. Iris'e oraya gitmesini, sadece konuşmasını ve onunla vakit geçirmesini söyledim. Ona kim olduğunu hiç söylemedim. Sadece bir arkadaş ve tavsiyeye ihtiyacı olan biriydi. Annenin genellikle misafir görmediği ve genellikle kendi kendine şarkı söyleyip temizlik yaparak geçirdiği bir gece seçmeye dikkat ettim.

"Bir de ne görsünler, birlikte geçirdikleri birkaç saatin sonunda ikisi de sarhoş olmuş. Iris adamlarına barın tüm tamir ve bakım işlerini yapmalarını emrederken, o ve Eryken harika vakit geçiriyorlardı. Birkaç kadeh daha içtikten sonra Iris sarhoş bir halde tüm hayat hikayesini Eryken'e anlattı. Gelecek olan her şeyi, kanının neler yapabileceğini, ailesinin kim olduğunu. Her şeyi.

"Iris'in Nexus'u onu panik içinde dışarı çıkardı ve bir daha birbirlerini hiç görmediler. Eryken o gece kendisine söylenenleri kimseye anlatmadı. Onun yerine, bu konuda bir şarkı yazdı."

"Bekle-" diye bağıryorum, bir kez daha dik oturuyorum.

Bu kez Draken'e döndüğümde kaşları neredeyse saç çizgisine gelmiş ve çenesi açık kalmıştı.

"Kahretsin. Kızıl akıntıların aktığı damarlarda bereket bağları belirmeye başlar. Alemin özü, kişinin çarpan kalbinin kanından başlar. Birinin kanı, birçok ruh sıkı sıkıya bükülür, bağlar derinleşir, ancak goblin savaşı. Tuttuğumuz yeminler gün ışığına **çıkmalı**, kişinin kanı her şeyi doğru dokuyacak," diye fısıldar Draken.

"Bu şarkı olabilir. Eryken, Willow'un soyu ve gelecekleri hakkında yazdı çünkü koca ağızlı annesi -yani benim sevgili arkadaşım- tüm hayat hikayesini ona yükledi."

"Aman Tanrım." Göğsümden şaşkın bir kahkaha patlıyor ve onu durduramıyorum.

Yemin ederim, aklımda sadece Oakly's ve halının üzerinde yuvarlanıp şarkılar söylediğimiz, hikayeler anlattığımız ve sadece o an için 'harika zaman geçirdiğimiz' sarhoş gecem var.

Sonra annem ve Eryken'in boş bir barda aynı şeyi yaptıklarını hayal ediyorum. İkisi de dostluk için yanıp tutuşuyor ve annem küçük bir süreliğine, saklaması gerektiğini bildiği sırlarını anlatacak kadar rahatlıyor.

Draken, "Bana bu şarkıyı söylediği süre boyunca, sen buraya gelmeden çok önce annenin hikâyesini anlattığına inanamıyorum," diyerek beni o ana geri çekiyor.

"O gece birbirleri üzerinde kalıcı etkiler bıraktılar. Ne yazık ki hala bu konu hakkında konuşuyorlar," diyor CC, Draken ve benim gözlerimizi devirmemize neden olan küçük bir iç çekişle.

"Onlara sevgilerimizi ilet, Oreo Amca," diye mırıldanıyor Draken usulca.

"Yapacağım, oğlum. Yapacağım."

Onun varlığı zihnimden siliniyor ve Draken sırtımda daireler çizmeye başladığında sessizce mırıldanıyorum. Bu kadar çabuk gelip gitmesi beni hâlâ çıldırtıyor ama bu sefer sürpriz hikâye için minnettarım.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim ejderha," diyorum sessizliğimiz istediğimden daha uzun sürerken. Duygularını hissedemesem, bu kadar sessiz olduğu için üzgün olduğunu düşünürdüm. Oysa o çok memnun.

"Açıkkçası ben de bilmiyordum. Ama bu güzeldi. İyi bir sürprize bayılırım."

"Son zamanlarda bunlar çok az. Hazır onlardan bahsetmişken... Keeper'a ne zaman söyleyeceksin?" diye sordum.

En iyisi bunu ortaya çıkarmak.

"Yarın. Bunu onunla paylaşmayı gerçekten çok istiyorum ve o bu gerçeği hak ediyor," diye hemen cevap veriyor ve beni bir kez daha şaşırtıyor. "Bugün aslında seninle bir şey konuşmak için gelmiştim, ama sonra bu olay oldu ve beni yolumdan saptırdı. Ama bu sadece sana karşı açık olmamın benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlıyor. Neyi değiştirebileceğini asla bilemem. Mükemmel bir zamanlamaydı."

"Bana karşı her zaman açıksın."

Hatta bazen biraz fazla açık davranıyor.

"Genellikle, evet, ama senden bir şey saklıyordum, küçük gezgin. Kötü niyetle değil, ama kesin olarak öğrenene kadar bir şey söylemek istemedim."

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Yüzünde küçük bir gülümseme var, bu yüzden kötü olduğunu düşünmüyorum, ama şimdi gerginim. Benden asla bir şey saklamaz.

Kabul ediyorum, benim de ondan sakladığım bir şey var. Astronomik bir şey değil. Sadece önce çözmem gereken bir şey.

Bunu bir an önce çözmem gerekecek.

"Beni merakta bırakma," diye mırıldanıyorum kucağından inip koltuğa sürünürken, böylece kendimi destekleyip onunla daha iyi yüzleşebiliyorum.

Nefesini üflediğinde ve ellerini birbirine sürttüğünde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Sen kaçırıldığında ve arkadaşlarının mesajını hissettiğimde," diye söze başlıyor ve ben anında irkiliyorum.

"Ben çok, çok-"

Parmağını dudaklarıma götürerek beni susturuyor.

"Sakın söyleme. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, o yüzden sadece... beni dinle. O anda Dyce diğerlerine eş mesajının ne olduğunu ve Aurora ile nasıl paylaştıklarını anlatıyordu. O sırada her şeyi tam olarak kavrayamamıştım ama o zamandan beri bunu düşünüyor ve araştırıyorum. Kesin olarak öğrenene kadar bir şey söylemek istemedim. Ayrıca, V'nin gelişi ve benim ortak bilgim parçaları bir araya getirmeme yardımcı oldu."

"Hangi parçaları bir araya getirelim?"

Zihnim bunları bir araya getirmeye çalışıyor ama sanki engellenmiş gibi çünkü bu onun paylaşması gereken bir bilgi.

"Bir şekil değiştiren eşini işaretleyebilir, tıpkı bizim yaptığımız gibi, dişlerimizle derisini delerek. Dyce ne dediğini söylediğinde anlayamadım çünkü Aurora bir şekil değiştiren değil. Tek düşünebildiğim lanet olsun, dişleri köreldiği ve çok fazla güç gerektirdiği için onu işaretlediğinde cidden canı yanmış olmalı.

"Bulduğum şey şu ki... şekil değiştirmeyenlerin ısırması gerekmiyor. Siz ısırırken onlar sadece deriyi kırmak zorundadır. Yeteneklerini kullanabilirler ya da

unsurlar. Herkesin eşi tarafından işaretlenmeye niyetli olduğu bir an olmalı."

"Ne diyorsun, Draken?" Fısıldıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve ejderham şiddetle volta atıyor. Ondan gelen derin, ilkel bir dürtüyü zorlukla kontrol altına alıyorum.

"Sen ve çocuklar birbirinizi işaretleyebilirsiniz. İsterseniz ve onlar da isterse onlara çiftleşme işareti verebilirsiniz."

Ejderham derinden mırıldıyor ve ben nefesimi tutmaya çalışırken onu yutuyorum.

"Ama... sen... biz. Bu bizim olayımız. Bunu yapmam senin için sorun olur mu?"

Bunu yapmamı ister misin?" Göğsümü ovarken soruyorum.

"Seni her iki tarafa da yönlendirmek istemiyorum. Bu senin seçimin küçük gezgin," diyor yanağımlı okşarken, ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, bilmem gerek. Bu büyük bir olay. Koca bir çiftleşme seremonisi yaptık. Bu ejderhalarımızın birlikte paylaştığı bir şey. Bunun senin de onlarla paylaşmak isteyeceğin bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

Hissettiklerimi kelimelere nasıl dökceğimi bilemiyorum.

Ejderhamın tepki verme şekli bana ne yapmak istediğı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onları kendisininmiş gibi işaretlemek için hayvani bir arzu duyuyor. Alemin onların kime ait olduğunu bilmesini ve görmesini istiyor.

Elbette ben de böyle hissediyorum. Ama Draken'e işaretinin yeterli olmadığını hissettirme pahasına değil.

"Zihninde dönen çarkları görebiliyorum, tatlım. Erkeklerine sahip çıkmak isteyerek duygularımı incitmeyecek ya da kendimi değersiz hissetmeme neden olmayacaksın. Bu konuyu sana açmadan önce tüm duygularını göz önünde bulundurdum. Tüm cevapları istememin ve bundan bahsetmeden önce bunun mümkün olduğundan emin olmak istememin bir başka nedeni de buydu.

"Senin ejderhanın nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Benimki sana karşı çok sahiplenici ve koruyucu. Ne zaman kalçana baksam ya da elimi diş izlerinin üzerinde gezdirsem, memnuniyetle mırıldanıyor. Senin ejderhanı bunu tüm erkeklerinde görmek için yanıp tutuşuyor olmalı."

Öyle. O söylediğine göre gerçekten öyle.

"Bunu yapmamı istiyorsun." Kobalt denizlerinin derinliklerinde yazıyor.

"Seviyorum. Eğer sana karşı dürüst olursam, gerçekten istiyorum. Bunu onlarla paylaşmamak çok bencilce geliyor. Birbirimizin yanında olmadığımız zamanlarda bile seninle fiziksel bir bağ kurmanın nasıl bir his olduğunu asla anlayamamaları bana doğru gelmiyor. Bundan çok daha derin ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Artık bunu seninle yaşayabileceklerini bildiğim için, yaşamalarını istiyorum."

"Draken..." Yanağımı eline yaslariken fısıldıyorum.

"Bu senin seçimin ve bedeninin, Willow. Ne olursa olsun seni destekleyeceğim. Buna ruhum üzerine yemin ederim."

Bunu tüm kalbiyle söylüyor. Ona şu anda hayır diyebilirim ve bir daha asla bu konuyu açmaz. Sanki bu konuşma hiç olmamış gibi davranır. Bu da benim için anlaşmayı tamamlar.

"Çok harikasin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Senin sayende, küçük gezgin."

Dudakları usulca dudaklarıma kilitlendiğinde, ejderhamın sonunda içimden çıkarmayı başardığı açgözlü mırıltıyı tutamıyorum. Heyecanın ötesinde ve bu sadece vücuduma yayılmaya başlayan ateşi artırıyor.

"Onları benim için buraya çağır ejderha," diyorum usulca. O karanlık bir şekilde kıkırdarken bedenim titriyor.

Bizi ayağa kaldırarak yüzümüzü koğuşa çeviriyor ve kendimi ona doğru ittiğimde zaten ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

"Siktir. Yapma bunu, tatlım. Siz dördünüze biraz zaman ayırmaya çalışıyorum."

"Buna katılmayacağını kim söyledi?"

"Çok açgözlü," diye mırıldanıyor ve diğer üç adamım koğuştan içeri girene kadar neredeyse inliyordum.

Gözlerim onları alır almaz menekşe rengine dönüyor.

Evet. Onları benim olarak işaretliyorum.

Zaten bana ait olmalarına rağmen.

"Sorun nedir prenses?" Corentin ses tonunu saran endişeyle soruyor.

Bencilce, bunu yapmamı istemeyebileceklerini hiç düşünmedim bile. Bu sonradan gelen düşünce, yükselen ve bunaltıcı

Bir an için, kendimi toparlamama yetecek kadar uzun bir süre için arzu.

"Draken ve ben az önce konuşuyorduk ve bana bilgi verdi..." Durup her birine bakıyorum. Kahretsin, hayır derlerse ağlayabilirim, ağlayacağım. Buna saygı duyacağım. Bu kalıcı. Ama banyomda hüngür hüngür ağlıyor olacağım.

"Görünüşe göre, şekil değiştirmeyen eşler birbirlerini işaretleyebiliyorlar. Sadece işaretleme niyetiyle elementleri veya yetenekleriyle deriyi kırmaları gerekiyor. Ben, şekil değiştiren eş, aynı anda seni işaretlerken."

Gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum. Tükürme konusunda Draken kadar kötü davranıyorum.

"İstediğin bu mu, küçük savaşçı? Bizim seni işaretlememizi ve senin de bizi işaretlemeni mi? Sonсуza dek üzerimizde hak iddia etmek mi?" Tillman başparmağıyla alt dudağının üzerinde gezinirken bilmiş bir sırıtışla soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Ama eğer bunu istemiyorsan, ben-"

Bir saniye, Tillman'la göz göze geldim. Sonra tek bildiğim, vücudumda gezinen gölgeler ve boğazımda hafifçe esneyen bir el ile Draken'a yapışmış olduğum.

Cas burnunu usulca yüzümde gezdirirken alçak sesle, "O dişlerini bana batıracaksın, Primary," diyor. "Tüm alemin görmesi için beni senin olarak işaretle."

Odadaki hava bana çarptığında keskin bir nefes alıyorum.

Gölgeleri elbiselerimi lime lime etti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, beni uyluklarımın arkasından kavradı ve yukarı kaldırdı. Sonra tek hamlede beni aletinin üzerine yatırdı.

Gerilmenin verdiği lezzetli hissin tadını çıkarırken boğazımdan uzun bir inilti dökülüyor. Draken yüzünden zaten sıırılsıklamdım ve şimdi memnuniyet içinde titriyorum.

Parmak uçlarımla altındaki buz gibi teni karnımda zaten yanmakta olan ateşini söndürmüyor. Aksine, ondan aldığım küçük elektrik şokları sadece yoğunluğu artırıyor.

"Dediğimi yap, tatlı Willow."

Parmaklarım boğazımı tutan eli sarıyor ve ağzıma **g ö t ü r ü y o r u m**. Bileğindeki dövmelemlerin bittiği yere kadar yaralı parmak eklemleri boyunca yumuşak öpücükler bırakıyorum.

Savaşları ya da sanat eserleri tarafından lekelenmemiş en küçük bir deri parçası var.

*Her zaman kendi gölgelerimi sardığım yer.
İzimin sonsuza dek orada kalmasını
istiyorum.*

Yerime son bir öpücük kondururken gözlerim onunkilerle buluşuyor.
Önümde yanan arzu ejderhamı mırıldatıyor.

Dişlerimi geçiriyorum.

İniltisi etrafımı sarıyor ve sadece o var.

Her iki bileğimde de küçük bir acı hissediyorum ama bastırılamaz bir
ihtiyaç tarafından çabucak yok ediliyor.

İçime girerken hamleleri hızlanıyor ve ben onu bırakmıyorum.
Gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken bileğini ağzımda tutuyorum.

O geldiğinde, beni tam kenara sürüklüyor ve işaretlerimiz parlıyor.

Draken'la bunu yaptığımız zamanki kadar güçlü bir orgazm içimi
parçaladığında çığlık atıyorum.

O bileklerimi usulca öperken gözlerim geri kaymıyor. Dudakları
kolumda, boynumda geziniyor ve sonunda usulca ağzıma uzanıyor.

"Sen benim ruhumsun, Primary. Bunu gururla taşıyacağım."

Tatlı sözleri neredeyse gözlerimi yaşartacaktı ama arzum bir dalga
gibi yükseliyor ve o da bunu görüyor. Beni taşıyıp Tillman'a teslim
ederken kendi karanlık bakışıyla buna eşlik ediyor.

Nazik devimden her zaman baskın ve kirli sözler beklerim. Onun
gizli, pis tarafı çok lezzetli. Ama şu anda bana değerliymişim gibi
bakıyor. Değerli ve güçlüymüşüm gibi.

Başını eğiyor ve dudaklarımı yiyip bitiren bir öpücükle yakalıyor.

Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki, beni kanepeye yatırdığını
fark etmiyorum bile.

Acı verici bir yavaşlıkla içime girerken dudakları dudaklarımdan hiç
ayrılmıyor. Daha yeni yayılmış ve onun için hazırlanmıştım, yine de
içime giren her kademeli inçle beni daha da geriyor gibi görünüyor.

Kalçalarının her kayışı çok fazla ama yeterli değil.

Başım dönüyor.

Uzun, uzun pompaları klitorisime sürtünüyor ve her itiş, onları
içimde hissedene kadar daha da derinleşiyor. Vuruşlarının ritmi
değişiyor ve kalp atışlarım buna uyacak şekilde hızlanıyor.

Oluşum mükemmel bir işkenceydi, ama şimdi içime girebildiği kadar
girmezse ölecekmiş gibi içime giriyor. Parçalanmanın eşiğindeyim.

Her an vücudum onun için parçalanabilir.

Ve beni tekrar bir araya getirecek.

Karnım gerilmeye başladığında, elini karnımın üzerine koydu.

"İşaretle beni, küçük savaşçı." Derin sesi beni ürpertiyor.

"Elinize ihtiyacım var," diye usulca nefes alıyorum.

Onun elementi bizi kaplıyor.

Bunun gücü beni ayakta tutuyor ve ellerini kullanmadan ihtiyacı olan dengeyi sağlıyor.

Bunu sadece o yapabiliirdi.

Avucunun içini öpüyorum. Sonra ağzımı başparmağıyla işaret parmağının birleştiği yere kapatıyorum.

Tam da elinin boğazımı ya da boynumun arkasını mükemmel bir şekilde sardığı yerde.

Karnımdaki kramp, sırtımı kamburlaştıran bir orgazma dönüşüyor. Parmakları, onun için aldığım hançerin açtığı yara izimi okşuyor.

Dişlerimin tenini delip geçtiği yerden parlayan ışık neredeyse beni kör ediyor ama bakışlarımı yüzündeki coşkudan alamıyorum. Bitirdiğinde zümrüt gözlerindeki saf zevk, elimi yanağını avuçlamak için uzatmama neden oluyor.

"Sen benim

kahramanımsın, Willow."

"Ve sen de benim

gücüksün."

Alnını benimkine yaslıyor ve ağır nefeslerimiz birbirine karışıyor. Huzurlu, tatlı molayı kucaklıyorum, ama uzun sürmüyor ve onun etrafında kenetleniyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir tane daha lazım.

Şu anda istesem bile bacaklarım çalışmaz ve o da bunu biliyor.

Beni kolayca kucağına aldı ama fazla uzaklaşmadık.

Corentin koltuğun köşesinde oturuyor ve menekşe rengi gözlerim onu yutuyor. Kolları koltuğun arkasına tembelce uzanmış ve kalçaları genişçe açılmış. O mükemmel ütülenmiş elbise pantolonu benden hiçbir şey saklamıyor.

"Onu tahtına oturt, Tillman," diyor kucağını sıvazlarken.

Gözlerindeki kehribar rengi ciğerlerime hava çekmemi imkânsız kılıyor. Çok yoğunlar. Bakışlarına hapsolmuş durumdayım.

Kendimi rahat hissettiğimde ellerim göğsünde geziniyor ve omuzlarına yerleşiyor. Pantolonundaki şişkinlik beni aşağı doğru itiyor ve ondan çıkan iniltiden ürperiyorum.

"İzini nereye bırakıyorsun prenses?" diye sorarken sesi alçak ve ihtiyaçtan sıırıslıklam.

"Seninkini bırakacağın yerle aynı yer."

Beni engelleyen bariyerden onu sıyrırken toprak elementim vücudundan aşağı süzülüyor.

Kalçalarımı kavrayıp ucu bana değene kadar beni yukarı kaldırırken dudaklarından küçük bir sırıtma geçiyor. "Ne istersen al prenses. Hepsi senin."

Ben de öyle yapıyorum.

İçime tamamen oturana kadar sonuna kadar batıyorum.

Yukarı aşağı zıplamak ve klitorisimi ona sürtmek arasında gidip gelirken tırnaklarım denge için omuzlarına batıyor. Bu his ağız sulandırıcı ve ezici. Onu tamamen kucaklıyorum.

"Sen daha iyi bilirsin." Göğsü gümbürdüyor ve gözlerim tekrar açılıyor.

Tekrar onun buyurgan bakışlarının içine düşüyorum. Bana yansıyan yumuşaklık az önce kullandığı tondan çok farklı. Neredeyse beni uçurumdan aşağı itiyor.

Elleri vücudumun her yerinde geziniyor. Yan taraflarımı izliyor ve biri kalbimin üzerinde nazikçe uzanana kadar yukarı doğru ilerliyorlar. Diğer saçlarımın arkasına dolanıyor ve yüzümü aşağı indiriyor.

Kalbine bir öpücük konduruyorum. Sonra ısııyorum.

Elindeki sıcaklıktan göğsüm ısınıyor. İnanılmaz derecede kısa fitilime karşı bir alev kıvılcımı çıkarıyor ve patlıyorum.

O da benimle birlikte geliyor ve serbest kalan yeteneği benimkini de kapıp götürüyor. İşaretlerimizin ve ışığımızın parlaltısı arasında, dışarıdaki güneşten daha parlak parlıyoruz.

Dudaklarım kalbinde zaten iyileşmekte olan diş izlerinin üzerinde oyalanıyor ve parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Gelmiş geçmiş en iyi çiftleşme seremonisi. Buna tanık olduğum için çok mutluyum."

Draken'in sesindeki sevinç, Corentin'in göğsüne yaslanıp kulaktan kulağa sıırıtmama neden oluyor. Yine de kardeşlerinin ona yönelttiği sevgi kalbimin tellerini titretiyor.

Benim tatlı, özverili ejderham.

Kendimi yukarı itmek için Corentin'in göğsünü kullanıyorum ve kucağından inmeme yardım ederken bana bilmiş bir göz kırptıyor.

Titrek bacaklarımın üzerinde ejderhamla yüzleşmek için dönüyorum. Caspian ve Tillman'a parlak bir şekilde gülümsüyor, onları isteksizce karşılık verdikleri sarılmalar için kendine çekiyor. Yine de o sinsi sırıtişlar beni yanıltmıyor.

Parmaklarımı oynatıyorum ve kendimi neden olmak üzere olduğum şeye hazırlıyorum.

Siktir, bir tane daha alabilirim.

Ejderham bilincimin dümenine geçiyor, sersemlemiş ve eşini kışkırtmaya hazır.

Göğsümden çıkan mırıltı yumuşak ya da tatlı değil. Talepkâr. Yeterince arzuyla dolu, canavarının cevap vermekten başka seçeneği yok.

Hırıltısı tıpkı kolları gibi bedenimi sarıyor.

Bir saniye dümdüz karşıya bakıyorum, bir saniye sonra yüzüm kanepede, kığım havada.

Saçlarıma dolanan ve başımı geriye çeken parmaklarının ısırtığı, kalçamdaki çiftleşme izimi ısırarak el kadar iyi hissettiriyor.

Tek bir vahşi hamleyle içime giriyor ve ben de oradan her birini kendi hamlemlerle karşılıyorum. Ne ben onun hareketlerine hükmetmeye çalışıyorum ne de ejderham. Acımasız darbeleri kabul ediyoruz çünkü istediğimiz buydu.

Avcımız avını ele geçirmek için.

Adımı haykırarak geliyor ve beni iliklerime kadar sarsarken etrafında titriyorum.

Ejderham istediği her şeyi ve daha fazlasını elde etmenin memnuniyetiyle mırıldıyor. Onun ejderhası da aynı derecede memnun bir sesle karşılık veriyor ve ben onun kollarında gevşiyorum.

Draken beni kucağına alıp başımı göğsüne yasladığında Cas, "Lanet olsun, Draken," diye nefes alıyor.

"Kötü tatlılık. Canavarıma bu şekilde sataşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Gözlerim kapanırken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum.

"Hayır, hayır, istemiyorum. Ne zaman ve nasıl uygun görürsem arkadaşlarıma sahip olabilirim."

Benim Nexus'um. Ruh eşlerim.

Artık krallığa gösterecekleri izleri var.

OceanofPDF.com

On beş

Draken

"Beni dinliyor musun ki?" "Tabii
ki dinliyorum, kedicik."

Değilim. Hem de hiç.

Layton ve Carrington'ı derslerinin ardından eve gönderdiğimizden beri geçen beş dakika içinde Vince'in bana söylediği hiçbir şeyi size anlatamam.

Çocuklar, Bahar Balosuna katılamayacakları için önümüzdeki birkaç gün derslerden uzak kalacakları için heyecanlıydılar. Sonra ne giyeceğimiz konusunda ikimize sataşmaya başladılar. Onların

Onlar bizden uzaklaşırken gülüşmeler devam etti ama benim aklım küçük gezginimin ne giyeceğine gitti.

Sonra erkeklerle dünkü çiftleşme törenine gitti.

Üzerindeki işaretlerimizle çok iyi görünüyor. Bugün onları gururla taşıyor. Benim ve Tillman'ınkileri göremezsın. Ya da giydiğı tişörtlle bağılı olarak Corentin'inkileri. Ama normalde olduğundan daha uzun süre sadece sütyeni ve pantolonuyla yatak odasında dolaştı.

Bunu onun onları göstermesi olarak algıladım.

Gerçekten her birini yalamak istiyorum.

Acaba bu çocuklar için nasıl bir his olurdu? Muhtemelen garip.

Ben deneyebilirim.

Şimdi tek düşündüğüm bu.

Bunu Vince'e övünerek anlatmak istiyorum. O bir şekil değıştiren ve bilgili biri olarak, şekil değıştirmeyenlerin bir eşi işaretlemeyi nasıl başardığını öğrenmek için çok meraklı olacaktır.

Onun bildiğini düşünmek de kafasını koparmak istememe neden oluyor. Willow hakkında çok fazla soru sorabilir, o zaman iyi arkadaşımı yemek zorunda kalırım.

"Neden bana hırlıyorsun?" diye soruyor ve omzuma attığı bir yumrukla beni kendime getiriyor.

Onu sırtından alkışlarken kocaman gülümsedim. "Özür dilerim. Zihnimde seni yemek istememe neden olan sahte bir senaryo yaratıyordum. Benim hatam."

Gözleri şaşkın bir dehşetle doluyor. "Ne oluyor Draken?"

Şok olmuş bakışı ve sessiz tonu karşısında yüzüm hafifçe düşüyor. Bunu yapmayacağımı açıkça belirtmiştim, bu yüzden neden bu kadar kırgın görüldüğünü bilmiyorum.

"Sadece sahte olduğunu söyledim. Bunu sana asla yapmam, aslan adam."

Elini yüzünde gezdiriyor, sabır duası ve gürleme karışımı bir şey iç geçiriyor, sonra ellerini kalçalarına koyuyor. Ben de onu taklit ettim.

"Balodan sonra derslerin yeniden başlamasıyla ilgili olarak size anlattığım ders planlarını duydunuz mu?" diye soruyor.

"Hayır, tam olarak değıl. Ama"-ellerini havaya kaldırdığında öfkesini dindirmek için parmağımı kaldırıyorum-"bugünkü değıerlendirmelerine dayanarak nereye doğru gittiğimizi görebiliyorum. Layton'ın kendini tutma yeteneğı

Buraya ilk geldiğinden beri değişen formu zaman içinde iki katına çıktı. Şimdi farklı ortamlara karşı aynı anda hem tutunup hem de kamufle olabilmesine geçeceğiz. Aslında su elementiyle oldukça zarif. Bu ona gelmeye devam edecek.

"Carrington gücünü kontrol altına aldı. Artık onu nasıl yöneteceğini biliyor ama bugünkü o küçük toprak gümbürtüsünün kontrolünün kaymasından ya da kayanın yere çok sert çarpmasından kaynaklandığını sanmıyorum."

"Sizce ne oldu? Kendisi hayal kırıklığına uğramıştı ve kayanın arkasına çok fazla baskı uyguladığından oldukça emin görünüyordu."

"Hayır. Eğer üzerine çok fazla baskı uygulasaydı, yüzeyin altına batardı. Bu şekilde üste oturmazdı. Hayır. Yerleşik devimizin ortaya çıkmakta olan bir toprak elementi var."

"Ne?" Vince sanki ben aptalmışım gibi gülüyor.

Ben değilim. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Ejderham hissedebiliyordu.

Vince'e bunu söylediğimde bir kez daha şok olmuş ve kafası karışmış bir şekilde baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o Yaratıkların Kralı. Doğal hareketleri ya da dışarıdan kaynaklanan hareketleri tespit edebilmek içgüdülerinin bir parçası. Ejderhasının onu farklı tehditlere karşı uyaracak koruyucu bir mekanizması var. Küçük dev çocuk bugün dünyanın doğal kaynaklarını kullanarak yeri salladı. Tabii ki farkında olmadan. Bilinçaltında zemini düşürmeye hazırlandığı kayadan korumaya çalışıyordu," diye cevap veriyor V. Ben daha basit bir açıklama yapmaya çalışmadan uçup omzuma tünüyor.

"V'nin dediği gibi."

"Peki bunu nereden biliyorsun, V?" Vince sorar.

"Elementrian olmayan birinin kutsama kazandığına ilk kez tanık olmuyorum. Bu oldukça büyük bir evrim. Bir şey olup da onu korkutmadan önce gidip çocuğu yeni yeteneği konusunda uyarmalısın. Babası onunla buluşmaya gelmeden önce Draken'le biraz konuşmam gerek," diyerek Vince'i başından savıyor ve ben de ondan gelen alaycı ifadeye kıkırdıyorum.

"İyi ama bu ders planlarını bir yere oturtmamız lazım. Özellikle de ikinizin söyledikleri doğruysa. İkimizin de bir dünyası yok

unsur, bu yüzden ilginç olacak."

"İkimizde de su elementi yok ama Layton'la iyi gidiyoruz. Daha çok zamanımız var, kedicik. Eve git ve rahatla. Yarın parti yaparız, gerisini sonra düşünürüz," diye tezahürat yapıyorum ve onu tısladığı bir sarılma için kendime çekiyorum.

"*Aslanın kalbi güçlüdür. Ona bir amaç veriyorsun,*" diyor Vince bizden birkaç adım uzaklaştıktan sonra yumuşak bir sesle, sonra da devasa canavarına dönüşüyor.

"*İlk günden beri yanımda. Peki ne hakkında konuşmak istiyordun, yaşlı bilge?*"

"*Sonunda Willow'a gerçeği söyledin.*"

Sahte bir öfkeyle soluyarak göğsümü tutuyorum. "*Bunu nereden biliyorsun? Ürkütücü bir sapık gibi davranmıyordun, değil mi?*"

Yüksek sesle kükrüyor, sonra da omzuma acıyla vuruyor. "*Aşağılık kertenkele. Senin bağlantıların güçlenirken benimkiler zayıflıyor.*"

Hemen omzumu ovuşturmayı bırakıp ona ciddiyetle bakıyorum.

"*Ne demek daha zayıf? Kendimi farklı hissetmiyorum.*"

"*Bunu fark edemezsin.*"

"*Peki bu ne? Erken vedanız mı?*" "*Hayır.*

Henüz değil."

Bunun üzerine göğsümden mutsuz bir gümbürtü kopuyor. Onun hayatlarımızdan kaçınılmaz ayrılığı konusunda heyecanlı olmadığımı söylemek hafif kalır. Onu ben sahiplendim, yaratığım sahiplendi, Willow sahiplendi. Sanırım Cas bile ondan gerçekten hoşlanmaya başladı.

Bana gizlice öğrettiği ya da aklıma rastgele fısıldadığı şeyler tüm hayatımı değiştirdi, öyle hissediyorum. Bana anlattığı o kadar çok şey var ki, başka kimseye anlatamıyorum. En azından şimdilik. İçimden bir ses bana anlattıklarını paylaşmamın ona zarar verebileceğini söylüyor. Buna sebep olmayı reddediyorum.

Kendisi hakkında istediğim kadar çok şey paylaşmadı, ama yine de içimde büyüyen her neyse - benden diğer yaratıklara olan bu garip ve güçlü ilkel bağlantı - biliyor... V bu alemde yalnız. Tüm alemlerde öyle.

Ona bu kadar yakın hissetmemi sağlayan şey de bu.

Yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Şimdi Willow'a sahip olsam da, türümün tek örneği olmanın nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım.

"Sana daha önce de söyledim, sen hâlâ türünün tek örneğisin. Bu yüzden Yaratıkların Kralı sensin. Bunun farkına varıldı ve bu yüzden ilkel bağlantın, toplumsal bilginle birlikte bu kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor."

"Ve sana söyledim, Willow'un neden benimle aynı olmadığını iddia ettiğini bana söyleyene kadar, o zaman türümün tek örneği ben değilim. Ayrıca, eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman neden Yaratıkların Kralı değilsin?" Yakıcı soruyu sordum. Beni sadece bazı düşüncelerimle suçlamak istediği için.

"Çünkü ben değilim."

Ses tonundaki hüznü beni çenemi kapatmaya zorluyor ve zorladığım için hemen kendimi suçlu hissediyorum. Belli ki bu hassas bir konu.

Boğazımı temizleyerek yavaşça uzanıyorum ve zoraki bir gülümsemeyle parmaklarımı kanadında gezdiriyorum. *"Tamam o zaman. Eğer aramızdaki bağ giderek zayıflıyorsa, bilmem gereken her şeyi bana anlatmanı ve böylece birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmamızı öneriyorum."*

"Sana söyleyecek pek bir şeyim kalmadı Draken. Sana bilmeceler vermişim gibi görüldüğünün farkındayım ama bunun nedeni, içindeki her şeyin gerisini halletmesi için sadece bir bilgi kırıntısına ve biraz rehberliğe ihtiyacın olması. Haklı iddianızı uyandırmak için gücünüze yeterince yakın bir yaratıkla karşılaşmanız yeterliydi. Her ne sorunuz olursa olsun, sizin için memnuniyetle cevaplayacağım."

İri gözleri gözlerime dikilince sertçe yutkunuyorum. Bir tane var ve o bunu biliyor. Bu âleme geldiğimiz günden beri bunu ertelediğimi biliyor ve ben sormadan cevap vermeyeceğini de biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve o da sanki kelimeleri duymak için sabırsızlanıyormuş gibi kanatlarını çırpıyor. *"Ben diğerlerinden farklıyım. Bunu biliyorum. Bu yüzden mi güç artışı... daha az değil, aradığım kelime bu değil, ama oldu, sonra bitti. Neden?"*

"Haklısın. Sen kardeşlerin gibi değilsin ve öyle de evrimleşemezsin. Sen bir değil iki yaratıcıdan oluşan bir varlıksın. İlkel bağlantılara, ortak bilgiye ve babanın ihsanına sahipsin. Bunların hepsi senin için benim olabileceğimden çok daha değerli."

Ona karşı çıkmak istiyorum ve bunu yapmak için ağzımı açıyorum, ama beni tekrar çekiştiriyor, yuhallıyor.

"Sen ve Willow bağlandığınızda ve Elementra tarafından kutsanmış güç artışı aldığında, bu onun sınırıydı. Gerçek ejderha formun daha fazla büyümeyecek. Yine de ikiniz arasındaki bu bağ, içinizde bekleyen ve başkalarından aldığınız diğer yeteneklerin kilidini açtı. Böyle şeyleri almaya hazır olmalısınız. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak. Bu noktaların her birine ulaşıyorsunuz.

"Hem yaratıklarla hem de yaratılışla ilkel bir bağlantınız var çünkü türünüzün tek örneğisiniz. Teksiniz. Ortak bilginiz, hayatınız boyunca sahip olduğunuz tüm bağlardan geliyor. Onlardan ihtiyaç duyduğunuz bir parça farklı şekillerde zihninize yapıştı. Bunun geçişi bir yavru gibi doğduğunuzda değil, büyüdüğünüzde gerçekleşti. Babanın ihsanı... Açıklamasına izin vereceğim.

"Her şey bunaltıcı genç ejderha, evet, ama sen her zaman olman gereken kişi olarak büyüyorsun. Ben sadece seni yerden kaldırmak için kanatlarının altında küçük bir rüzgâr olacaktım. Gerisi tamamen sana ait olacak ve zamanla gelecek."

"V, bekle!" Konuşmasını bitirir bitirmez uçup giderken bağıriyorum.

Henüz veda etmediğini iddia eden biri için, kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek küçük bir daire çiziyorum. Evet, az önce benim için gerçekten önemli bir soruya cevap verdi ama aynı zamanda hala sorularım var. Bu cevaplar gerçekten daha fazlasını yarattı.

Yalan söylemeyeceğim, son zamanlarda içimdeki Willow'u çağırmak için çok uğraşıyorum. Sorunları bölümlere ayırabilmesi, ortaya çıktıkça çözebilmesi ve çoğunlukla başına gelen her şeye rağmen sabırlı kalabilmesi gerçekten taklit etmeye çalıştığım bir şey.

Elbette, bunalıyor ve biz de ona yardım etmek için devreye giriyoruz. Yapmamız gereken de bu. Onu dengelemek.

Ama şu anda hepimizin bir sürü sorunu var ve ben bu büyük değişimi kendime saklıyorum. Herkese yük olmak istemiyorum. Bunlar kötü değişiklikler değil.

Çok fazlalar.

En azından artık bunların olması gerektiğini bilmek yardımcı oluyor.
Sayılır.

Her seferinde bir şey, ejderha. Her seferinde bir şey. Her seferinde bir şey.

"İyi misin evlat?"

"Oh," diyorum, Keeper'ın sesiyle topuklarımın üzerinde dönerek.
"Evet, ben iyiyim. Sadece... düşünüyordum."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve çimenlere bakıyor. "Pek düşünmeye benzemiyor. Daha çok bu güzel Elementrian çimlerinde bir yolu mahvediyorsun gibi görünüyor."

Ona hafifçe kıkırdıyorum. "Sanırım biraz fazla düşünüyordum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar.

"Hayır, bu..." Gözlerinin hayal kırıklığıyla hafifçe bulutlandığını fark ettiğimde duraklıyorum. "Aslında seninle bir konuda konuşmam gerekiyor. Bu yüzden saraya geri dönmek yerine benimle burada buluşmanı istedim."

Normalde benimkine benzeyen parlak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Seni dinliyorum evlat."

"Gözlerini dört açmanı istiyorum." Gülüyorum, taşımaları için kolumu uzatıyorum.

"Neye ihtiyacın varsa."

Başımı hafifçe sallayarak derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi ele geçirmeye çalışan diğer tüm saçmalıkları serbest bırakıyorum. Dün Willow'la ne yaptığımızı anladığımızda zaten bir karar vermiştim, bunu ondan saklamayacaktım.

Evinden küçük bir parçayı hak ediyor.

Taşıttan indiğimizde, güney kanadındaki kapalı kapımın önünde duruyoruz. Buraya geldiğimizden beri bu salona girdiğine bile inanmıyorum. Ona odamı gezdirmeyi kesinlikle teklif etmedim. Bunun beni şu anda hissettiğim kadar gereceğini düşünmemiştim.

"Burası benim yatak odam. Oreo Amca benim için tasarladı," diye mırıldanıyorum elimi kulpun üzerine koyarken.

"Yolu göster," diyor küçük, anlayışlı bir gülümsemeyle.

Eşikten içeri adımımızı attığımızda dudaklarından alçak bir ısıklık çıkıyor ve duvar resmiyle boyanmış duvarlarımı görüyor.

Onlar başıyapıt.

Burada çok fazla zaman geçirmesem de, geçirdiğimde beni çok rahatlatıyor. Willow'un ve benim ejderhamın arasında bir şekilde yakalanmış muhteşem zamanlara bakmayı seviyorum.

"Nasıl..." diye devam ediyor ve kitap raflarımın arasındaki tabloyu işaret ediyor.

"Bu görüş müthiş bir hediye."

Duvara yaklaşırken mırıldanıyor ve parmağını Tanith'in resminin üzerinde hafifçe gezdiriyor. Yüzünü kaplayan küçük gülümseme sevgi, saygı ve takdirle doludur. Bu şımarık ejderha onun için çok şey ifade ediyor.

"Pek çok nimetle birlikte gelen bir hediye gibi görünüyor. Yine de çok fazla kalp kırıklığı."

"Elementra'nın Willow'u daha fazla kalp kırıklığıyla lanetlememesini umuyor ve dua ediyorum, ama Oreo Amca için, evet, oldukça zor zamanlar geçirdi. Yine de elinden gelenin en iyisini yaptı. İnanılmaz derecede zekiydi. Yüzlerce yıl boyunca atacağı adımları planlamak zorunda kalması... akıllara durgunluk veriyordu."

"Birçok maske takan bu adam hakkında çok iyi şeyler duydum. Onunla tanışmak güzel olurdu."

Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum. Bu hareket onun dikkatini bana çekiyor. Ellerimi ceplerimden çıkarıp kitap raflarını gösteriyorum. "Seni bu yüzden buraya getirdim. Senin için bir şey bıraktı, yani bizim için."

Gözleri merakla parmağımı takip ediyor ve onlara doğru adım attığında ben de yanında duruyorum.

Yüzünden geçen çok sayıda duyguyu izlerken kalbim küt küt atıyor. Önce şok, sonra inkâr ve son olarak da şaşkınlık. Parmaklarını yavaşça dikenlere doğru kaldırıp izlerini sürerken parmaklarım seğiriyor. Hareketlerinde bir tereddüt var, sanki bunun sahte olmasından korkuyor ama aynı zamanda gerçek olmasından da korkuyor.

Kabaca yutkunarak boğazımı temizliyorum. "Willow'un annesi bunları Keep'ten getirdi. Bir tanesinde annenle babanın, sanırım büyükannemle büyükbabamın, amcamın onlara yazdığı mektuba cevap olarak yazdıkları bir mektup var. Onu hiç okumadım. Bu kitapların hepsini açmadım bile."

"Benim... onlara bir mektup mu yazmış? Ne yazıyordu?"

"Onlara sana olanlarla ilgili gerçeği anlattı. Sanırım onlara senin hapisten çıkacağını da söyledi. Ama onlara senin ne yapmaya zorlandığını söylemedi."

"Çok rahatladım. Büyükbabam ve büyükbaban ne kadar sevgi dolu ve anlayışlı olsalar da, yeteneklerim onları her zaman endişelendirmiştir. Bekçi soyundan birinin olağanüstü yeteneklere sahip olmasının üzerinden çok ama çok nesil geçti. Benimki ortaya çıktığında, bu onları korkuttu. Tanith ile bağ kurmak korkularını bir süreliğine azalttı. Sonra ikimiz için de korumacı oldular. Onları diyarları dolaşmaya ve hükümdarlığa yükselmeye hazır olduğuma ikna etmem yıllarımı aldı. Babamın başladığı yaştan çok daha büyüktüm. Onlara gerçekten iyi olacağımı ve hazır olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Sonra bu oldu."

Suçluluk duygusu göğsümde öfkeleniyor. "Bu senin hatan değildi."

"Bunu biliyorum. Şimdi farklı bir şey istediğimi düşünmeni istemiyorum. Önceden, evet. O ormanda geçirdiğim pek çok gece, krallığımdan hiç ayrılmamış olmayı diledim. Şimdi... geri dönmeyi düşünmek neredeyse acı verici."

Sessiz sözleri kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Bu ilişkiye bir şans vermeye karar verdiğimden beri onun gidişini düşünmekten bilinçli olarak kaçınıyorum.

Dünden beri, ondan geri dönmemesini isteme fikriyle oynuyorum. Küçük gezginimden tıpkı Oreo Amca'nın yaptığı gibi birini gönderip burada kaldığını söylemesini isteyecektim. Ya da geçidi onun geçebileceği kadar uzun süre açabilir, onlara kendisi söyleyebilir ve sonra hemen geri gelebilirdi.

Yine de bunların benim bencilce düşüncelerim olduğunu biliyorum. Bir gün geri dönmek zorunda kalacak. Vampirler evlerine dönmeyi hak ediyor ve onu bekleyen koca bir diyar var.

Bunu sonra çözeriz.

"Mektubu aramak ister misin? Sadece sekiz kitap var. Bulmak çok zor olmasa gerek." Sessizliğimiz uzadıktan sonra teklif ediyorum.

"Atardamarı kesmek en iyisi, değil mi?"

Bu görüntü önce yüzümü buruşturmama, sonra da sırtıtmama neden oluyor. "Eğer bu senin "artık bitsin" deme şeklinse, evet."

İkimiz de aynı anda bir kitaba uzanıyoruz. O bir uçtan, ben diğer uçtan. Ben gerçekten sadece kitabı tutup sallamayı planlıyordum.

Mektup düşene kadar onları dışarı çıkardı, ama kapağı yavaşça açtı.

Gözleri sayfayı taramaya başlarken kendi kendine hafifçe gülüyor, ben de bu kadar sabırsız olmamam gerektiğine karar veriyorum.

Aslında, elime aldığım kitaba baktığımda, Keep'in dilinde yazılmış kelimeler bana kolayca geldiğinde hoş bir şaşkınlık yaşıyorum.

Sayfaları çevirdikçe dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha dökülüyor ve belli ki size dil öğreten bir kitap aldığımı fark ediyorum. Cas bende olduğunu öğrenirse buna çok kızar.

Bunu saklayacağım.

Benimle dil derslerine katılmasını sağla.

"Biliyor musun, bir şey düşünüyordum," diyorum ve o da homurdanıyor.

"Bu ne olabilir?"

"İhsanlarını kabul etmemi hiç gündeme getirmedi ama seninle Kalenin dilinde konuştuğumda hiç şaşırmadın. Ya da şaşırtıcı derecede hızlı hareket ettin, hareketlerini izledin. Gerçekten de senden aldığım herhangi bir farklılığa işaret etmedin."

İrkildi ve yüzünde öyle suçlu bir ifade belirdi ki kitabımı kapatıp kollarımı kavuşturdum.

"Seni korkutmak istemedim."

"Başıma gelen ve anlamadığım tüm o tuhaf şeyler yüzünden sessizce çıldırıyordum."

Yüzü yine suçlulukla doluyor ama başını sallıyor. Elindeki kitabın sayfalarını hızla çeviriyor ve tam da yapmayı planladığım gibi kitabı yere bıraktığında gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sessizce kitap raflarına doğru geri adım atıyor ve başka bir kitap almadan önce kitabı yerine kaydırıyor.

"Eğer okumak istersen, bu kitap Kaledeki sevgililer ve ihsanlar hakkında daha fazla bilgi içeriyor." Onunla kitapları değiş tokuş ediyorum ve parmağımı kapağın üzerinde gezdiriyorum. *Kalenin Kültürü.*

"Sana ne olacağını söylemeliydim. Sana karşı dürüst olmam gerekirse, bu konu hakkında fazla düşünmedim. Kanımda ihsanımı aktarma içgüdüğü vardı ve ben de bunu yaptım. Bana göre bu son derece doğaldı. Tıpkı ejderhaların ortak bilgilerini

Bir vampir bebek doğduğunda, her iki ebeveyn de Koruma Talebi dediğimiz şeyi bir yavruya aktarır. Bunu, büyüdüğünüzde sizi güvende tutacak bir koruma kalkanı olarak düşünün.

"Belli bir yaşa ya da belli bir olgunluk seviyesine ulaştığınızda, ebeveynlerinizin Koruması ortadan kalkacaktır. O noktada, bir baba bir oğula bahşedecektir. Bir anne bir kızına. Bu ihsan onların gücünün bir parçasının size geçmesidir. Eğer bir vampir olsaydın, bu senin yeteneklerini daha da güçlendirirdi."

"Yani ben olmadığımı göre, yeni bir hediye gibi mi geliyorlar?"

"Ben de bunu gözlemledim. İnanıyorum ki Tanith de benimle aynı fikirde, dildeki akıcılığın büyük ihtimalle ikimizden geliyor."

Bu mantıklı.

"Babanızın ihsanını ne zaman aldınız?"

Kitaplara sevgiyle bakarak homurdanıyor. Bakışları kısa süre sonra anladığımdan emin olmadığım bir suçluluk duygusuyla gölgeleniyor. "Hepiniz bu kadar genç yaşta bizim Keep'te üstlendiğimizden çok daha fazla sorumluluk üstleniyorsunuz. Sen yirmi sekiz yaşındasın. Bu benim krallığımda hâlâ bir bebek. Ailemin Koruma Talebi düştüğünde ve babam bana ihsanını devrettiğinde beş yüz yaşındaydım. Daha sonra seyahatlerime ve hükümdarlığa yükselme denemelerime başlamak için diyarı terk ettim."

Lanet olsun.

Biliyor musun, onun yaşı hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Yani, benden belki yirmi yaş büyük görünüyor, ama bunu böyle söyleyince...

Benim yaşlı bir büyükbabam var.

Kendi şakama homurdanıyorum. Gözlerini bana dikti.

"Özür dilerim." Kıkırdıyorum, sonra matematik hesapları tutmamaya başlayınca başımı yana eğiyorum. "Bekle... eğer beş yüz yaşına kadar diyarını terk etmediysen, nasıl terk ettin ki? Portallar kapalıydı."

Gözleri büyüdü. "Adored sana söylemedi mi?"

"Bana neyi söylemedi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bana da söylemedi, Tanith söyledi, ama bilgiyi sevgilinizden almış. Bu birinden de olsa

Konuşma mı yoksa beslenmesi mi, emin değilim. Diyarın tüm portallarını kontrol etmeye gittiğimiz gün, ne kadar süredir kapalı olduklarını tespit edebildi. Keep'in neredeyse ikimiz geçtikten hemen sonra kapandığını öğrendi."

"Ne? Hayır, diğerleriyle birlikte kapanmış olmalıydı. Hep bunu biliyorduk."

"Tarihinizin neden böyle yazıldığından ya da gerçeğin gizlendiğinden emin değilim ama hayır, biz geldikten bir yıl sonra kapandı. Onu büyülü olmayan alem izledi."

Ses tonundaki suçluluk duygusu kafamı karıştırıyor. Benim de kafam karıştı.

"Küçük gezgin..."

"Evet, ejderha."

"Essemist Keep portalının ne zaman kapandığını bana neden söylemedin?"

"Oh..."

Kapımın çalınması, neden sözlerinin ortasında sustuğunu açıklıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Yüzünde de suçlu bir ifade var... "Bölüyor muyum?"

Bu küçük ses tonuyla onu kollarımın arasına aldım ve başından öptüm. "Hayır. Sadece bazı parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum."

"Eğer istenirse yardım edebilirim," diyor ama bana bakmıyor. Keeper'a bakıyor. "Sorun yok, Adored."

"Görevimizin olduğu gün portalın gerçekten kapandığını öğrendiğim doğrudur. Hiçbir şey söylemedim çünkü neden neredeyse en son kapandığını anlamamıştım ve ayrıca diğer her şey beni biraz bunaltmıştı. Ama şimdi Tanith'le konuşarak ve öğrendiğim her şeyi alıp bir araya getirerek parçaları birleştirdim. Keeper'ın Elementra'da bu kadar uzun süre kalmaması gerekiyordu. Buradan çıkıp büyülü olmayan diyarlara gitmesi gerekiyordu. Sonra bir sonrakine ve böyle devam edecekti."

Başımı ona çeviriyorum ve suçlu bakışım şimdi daha anlamlı hale geliyor. "Ne kadar kalman gerekiyordu?"

"Her diyarda en fazla birkaç ay. Ben burada bir yıl kaldım."

"Diyarına açılan kapı onlar geldikten üç ay sonra kapandı. Geriye tek çıkış yolu olarak büyülmeyen diyar kaldı. Onu aramaya gittiğinde çoktan kapanmıştı."

"Krallığımdan ilk kez ayrılıyordum ve kesinlikle yeniliğe, kültüre, insanlara kapıldım. Tanith'e sorarsanız, ailemin gitmeme izin verdikleri süre konusunda çok hoşgörölü olduklarını söyleyecektir. Ki bu bir buçuk yıldır. Babamın aldığı kadar. Yani bence çılgınca bir uzatma değil. Ama burada kalmam gerekenden çok daha uzun süre kaldım. Sonunda Tanith'in gitme zamanının geldiği yönündeki gerekçesini dinlediğimde, kabul ettim ve diğer diyarların her birinde birer ay geçireceğimi söyledim. Artık çok geçti."

"Peki başka neler buldun, küçük gezgin?"

"Keeper'ın yapması gereken bir seçim vardı," diyor sessizce, ona bakarak. "Ailesinin koyduğu kurallara uyacak ya da uymayacak ve Elementra'nın koyduğu sonuçlarla yüzleşecekti. Onun gelişi, portalların kapanma zamanlaması, bunların hiçbirisi tesadüf değildi. Sadece sonrasında **y a ş a n a n l a r** onun seçimlerine dayanıyordu."

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken çenem düşüyor. Ona, onun adına incinmiş gibi bakıyor. Yüzü, o buradayken çözebileceğini sanmadığım birçok farklı duyguya bürünmüş durumda.

Dudaklarımı usulca şakağına koydum. *"Açıkladığın için teşekkür ederim."*

"Bana kızgın mısın? Bunu senden saklamak istememiştim. Biz sadece..."

"Bir sürü başka şeyle gerçekten meşgulüz ve portalların ne zaman kapandığını düşünmek kendimizi ilgilendirecek en son şey."

"Bu hala önemli. Parçalar üzerinde çalışıyordum ve bu konuyu daha önce gündeme getirmeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın. Bu mükemmel bir zamanlamaydı."

Bir öpücük daha konduruyor dudaklarına, Keeper'a hoşça kal diye mırıldanıyor ve bizi yalnız bırakıyor. Gözleri hala raflarda bizi bekleyen kitapların üzerinde geziniyor ve yemin ederim ki yırtılmış duyguların ondan aktığını hissedebiliyorum.

Onun yerinde olsaydım nasıl hissedeceğime dair hiçbir fikrim yok ama aynı zamanda pek çok şeyi hissetmenin normal olduğunu bilmesini istiyorum. Bu durumda, bu beni incitmeyecek ya da benimle hiçbir şey yapmak istemediğini düşünmeme neden olmayacak.

Öyle olduğunu biliyorum. Bunu kanıtladı.

"Tüm bu olanlardan dolayı üzgün olduğun için kendini suçlu hissetmene gerek yok. Suçluluk duygunun bir kısmının ailene itaatsizlik etmekten kaynaklandığını anlıyorum ama başına gelenler için kızgın olman da sorun değil. Hem burada benimle olduğun için mutlu olabilirsin hem de beş yüz yıl boyunca haksız yere bir ormanda kilitli kaldığın ve sonra da o şerefsizin pençesine düştüğün için kızgın olabilirsin.

"Elementra'nın hayatınıza karışması için gerçekten özür dileyemem. Sadece şunu söyleyebilirim ki, o genellikle her şeyi aklında daha büyük bir nedenle yapar, sert sonuçlarla değil. Bunlar genellikle yenmeye çalıştığımız pisliklerden gelir. O hepimizi kutsamaya çalışıyor."

Yüzündeki rahatlama göğsümdeki gerginliğin azalmasına neden oluyor. "Sen bir lütufsun evlat. O ormanda geçirdiğim her dakikaya değersin."

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Böyle hissettiğini duymak güzel, ama sırf benim ortaya çıkmam için yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmasından bile nefret ediyorum.

Neyse ki beni zorlamıyor ya da benden bir yanıt beklemiyor. Kitaplığa geri dönüyor ve başka bir kitap çıkarıyor. Onu raftan çekerken, aslında arıyor olmamız gereken mektup düşünüyor.

İkimiz de ona bakıyoruz.

Kapağa bakarken dudaklarından gerginliği kıran bir kahkaha dökülüyor. "Şey, bu oldukça uygun."

Bana çeviriyor ve ben de gülmekten ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

Şirin, Oreo Amca.

Keeper Line.

Yeni odama ilk girdiğim anı düşündükçe kendi kendime kıkırdıyorum. Aslında o gün bu kitabı elime almıştım. Tabii, kitabı raftan çeken ben değildim, Willow'du.

Sanırım küçük mektubumun ortaya çıkması bizi bekliyordu.

Sonunda yerdeki kâğıtla bakışmayı kesen ben oluyorum. Elimdeki kitabı rafa geri koyarken kağıdı usulca elimde tutuyorum ve sonra dönüp ona bakıyorum.

Sinirler çok açık.

Elimi katlanmış kâğıdın dikişi üzerinde gezdirirken ona bir dakika daha veriyorum. Bizim buradaki parşömenden farklı. Daha ince ama dokusu aynı. Kıvrımları kapalı tutan parlak kobalt rengi bir balmumu damlası var. Bana onun kanını hatırlatıyor.

Kâğıdı avucuma hafifçe vururken ona bir gülümseme sunuyorum. "Benimle birlikte mi okumak istersin, sonra mı yoksa önce mi? Nasıl istersen."

Keeper Line kitabını yavaşça yere bırakıyor ve başını sallıyor. "Birlikte."

O yanıma geldiğinde bir nefes bırakıyorum ve balmumu mührü yavaşça yırtıyorum. Mürekkep narin bir el yazısıyla canlanıyor.

Sevgili torunum,

Bu, söyleyecek kadar ayrıcalıklı olacağımızdan emin olmadığımız bir unvan.

Mektubumuzu gönderen kişi bize senin doğum zamanının ve oğlumuzun özgürlüğünün henüz gelmediğini bildirdi. Siz bunu okuduğunuzda, o günden bu yana yıllar geçmiş olacak, ama emin olun ki siz geldiğinizde bunu kanımızda hissedeceğiz. Sanki aramızdaymışsın gibi kutlayacağız.

Keeper'a kaşlarımı kaldırıyorum ve o da boğazını temizliyor. "Keeper soyundan gelen herkes bir başkasının ne zaman geleceğini bilir. Kanımız güç içinde şarkı söyler. Soyumuza eklenen her birimiz, canlılığımıza ve gücümüze güç katar. Senin doğduğun gün, muhtemelen senin gücünü hissettiklerinde tahtlarından düşeceklerdi."

"Neden hissetmedin?"

"Sanırım ormandaki her şeyin eksikliği ya da belki de Summum-Master'ın etrafına yerleştirdiği birçok büyüden biri. Muhtemelen Elementra'nın müdahalesi bile olabilir. Bunu hissetseydim ve seni bulamasaydım çıldıracağımı biliyordur. Tanith biliyordu ama. Ayrıldığımızdan beri ilk kez umudun ve yuvanın tadına vardığını söyledi."

Beni hissettiğini söylediğini hatırlıyorum.

Bu deneyimi kaçırdığı için kalbim sıkışıyor.

Bizim diyarımıza gelebilmeniz için çok uzun bir zaman geçmesi gerekebilir, bu yüzden size diyarımızdan bir parça göndermek istedik. Dilimiz, tarihimiz, kültürümüz, hatta en lezzetli yemek tariflerimiz. Kitapta babanızın eskiden en sevdiği yemekleri belirledik. Belki sizin de en çok sevdikleriniz vardır ve bir gün ikiniz bunları birlikte paylaşabilirsiniz.

Gönderdiğimiz birçok kitap babanızın kişisel çalışmasından geliyor. Bizim soyumuz boyunca aktarıldılar. Çok iyi okunmuş ve notlandırılmışlardır ve içlerindeki bilgiler çok sevilmiş ve onurlandırılmıştır. Büyükbabanız ve babanız bilgiye karşı dinmek bilmeyen bir susuzluğa sahipler. Bu, hiç şüphesiz bize de geçen güçlü bir özellik. Yapacağımız sohbetleri ve anlatacağın hikayeleri dört gözle bekliyoruz. Bir gün senin gibi genç bir vampirin bize öğretecek çok şeyi olacağından eminiz.

Yüzümü buruşturuyorum ve panik içinde Keeper'a bakıyorum.

Hay sikeyim. Okumaktan nefret ediyorum ve vampir değilim. Oreo amca onlara her şeyi anlatmamış, anlıyorum.

Keskin bir tıslama çıkarıyor ama yüzüme bakar bakmaz boğazını temizliyor. "Her şey iyi olacak. Çok heyecanlanacaklar ve çok şaşıracaklar."

Harika. Kadim vampirlere kalp krizi geçirteceğim.

Söylemek istediğimiz o kadar çok şey var ki, size bu mektubu yazmaya yıllarca devam edebiliriz. Yine de sevgilinizin annesinin ayrılma vakti neredeyse geldi.

Senin için planlananların tamamı bize söylenmedi ama kaderinde büyük şeyler olduğunu hissediyoruz. Tıpkı baban gibi.

O gittiğinden beri Essemist Kalesinde, hatta kendi hattımızda bile çok şey değişti.

İlk başta, geri dönmediği için ona gerçekten çok kızmıştık. Sonra bu öfke endişe ve korkuya dönüştü. Hayatta olduğunu biliyorduk, bunu hissedebiliyorduk ama neden eve, bize dönmediğini anlayamıyorduk.

Elementra'ya açılan kapının kapanması ilk başta bizi endişelendirmede çünkü onun orada olduğuna inanmıyorduk.

Artık gerçeği biliyoruz. Bunu tam olarak anlamıyor olabiliriz, ancak oğlumuzun krallığımızı yönetmekten daha fazlası için yaratıldığını biliyoruz. Biz

Hayatta bundan daha fazlasını istediğini her zaman biliyordu. Görevlerini herkesten daha fazla ciddiye alıyordu ama kalbi her zaman daha fazlasını arzuluyordu. Sadece bunu kabul etmek istemedik.

Bunu artık kabul ediyoruz ve kabullendik.

Bizim için, lütfen babana ona kızgın olmadığımızı söyle. Eve dönmesini sabırsızlıkla bekliyoruz. Zamanı geldiğinde çözmemiz gereken çok şey olacak ama emin olun, çözeceğiz.

Babana kavuşacaksın. Biz oğlumıza kavuşacağız. İki diyar birbiriyle barış içinde olacak.

Burada her zaman bir eviniz ve yeriniz olacak, genç lordumuz. Kim olursan ol.

Sizi çok seviyoruz,

büyükanne ve

büyükbabanız,

Dericko ve Alicen Keeper.

Mektubu birkaç kez tekrar okudum. Keeper duygularını toparlarken bana da düşüncelerimi toparlamak için bir an veriyor. Onları hayal kırıklığına uğratmasının yükü gözle görülebiliyordu ama yavaş yavaş azalıyor.

Dışarıda beni tanımaktan inanılmaz heyecan duyan bir ailem olduğunu bilmek çok tuhaf. Gerçekten hiçbir şey bilmemelerine rağmen beni kabul etmeleri sözlerinde açıkça yazıyor.

Ayrıca gerçeği bildiklerini ve ona kızgın olmadıklarını bilmek beni çok rahatlatıyor.

Ne yazık ki aynı zamanda onların sözleri kalbimin çılgınca çarpmasına neden oluyor.

Okuma ve vampir meselesi dışında şaşırtıcı bir şey söylemediler ama sabırla ve hevesle oğullarının eve dönmesini bekliyorlar.

Oysa ben onun gitmesine hiç izin vermek istemiyorum.

Boğazımı temizliyorum ve mektubu tutması için ona uzatıyorum. İç geçiriyor ve mektubu katlarken gözlerini kapatıyor. "Adını babandan almışsın."

"Öyleydin. Büyük bir baskıyla birlikte gelen büyük bir onurdu."

"Hayal edebiliyorum..." Lafı dolandırıyorum. Söylemek istediğim çok şey var ama kelimeleri tam olarak bulamıyorum.

"Söyledikleri konusunda haklıydılar. Görevlerimi her zaman ciddiye aldım. Yönetmek istemediğimden değil, çünkü istiyorum. Sadece Keep'ten daha fazlasını bilmek istedim. Kendimden bir parça gibi hissettim

kayıp olduğunu ve onu orada bulamayacağımı düşündüm. Başından beri haklıymışım." Başını tavana doğru eğiyor ve gözlerini tekrar tekrar kırıştırıyor. "Aradığım şeyi buldum. Artık burada benimle olmayabilir ama bana en büyük parçasını bıraktı."

Boğazım düğümleniyor.

*Beni terk etmesini
istemiyorum. Ama bırakmak
zorunda.*

OceanofPDF.com

On altı

Söğüt

"Hepiniz gözlerinizi bağlayıp benimle birlikte mi olacaksınız?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak soruyorum.

Etrafımdan dört-iyi, üç-düşük kıkırdama sesi geliyor. Corentin suratını asmamaya çalışıyor ama başaramıyor. Ben ona sırttıkça, ciddi maskesi daha da kırılıyor.

Çok geçmeden dudakları seğiriyor ve ben de zaferle gülümsüyorum.

"Programda bu yoktu prenses, ama bunun için zaman ayırabilirim," diyor beni kıvrandıran bir göz kırpmayla.

"Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtmayın majesteleri."

"Sen de Draken kadar kötü olmaya başladın, küçük savaşı. Sürprizine geç kalacaksın." Tillman arkamdan gülüyor.

"Sürpriz mi?" Heyecanla soruyorum ve hepsi homurdanarak geri çekiliyor. "Oh, hadi ama. Bütün sabah patronluk taslamanıza göz yumdum. Balkonda iki fincan kahve içmeme izin verdin, duş aldım, rahat giyindim ve şimdi de gözlerimi bağlamaya çalışıyorsun. Bana neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi."

Dürüst olmak gerekirse, bu sabah bana ne yapacağımı söylemelerinden -en çok da Corentin'den- oldukça keyif aldım. Son iki saattir uyanık olduğumdan beri kendim için bir şey düşünmek ya da yapmak zorunda kalmadım.

Ayrıca, Tillman'ın zaman tutucusunun gürültülü sesiyle uyanmamak da harika bir sürpriz oldu. Dün gece bana Aurora bu geceki top yüzünden normal antrenmanımızı iptal ettiği için bu sabah çalışacağımızı söyledi. İnledim ve mutsuzluğumu belli ettim.

Sadece bana bok attığı ve uyuyabildiğim için çok mutluydum.

Gerçi bu sabah hepsi çok tatlıydı. Bu akşamki balo için gergin olduklarından ve benim de gergin olmamamı istediklerinden şüpheleniyorum.

Mahremiyetlerine saygı duymaya ve akıllarını okumamaya çalışıyorum ama şimdi hepsi olacıklardan dolayı sersemlemiş durumda. Dudaklarını mühürlemiş olmalarına rağmen, hâlâ hevesli olduklarını hissediyorum. Cas'ın bile içinden küçük küçük mutlu bekleyiş zapları geçiyor.

Yani bir şeylerin peşinde olduklarını biliyorum.

Corentin, "Sadece bize güven ve gözlerini bağla, bebeğim," diye mırıldanıyor.

Eriyorum.

Bu ses tonuyla bana söylediği her şeyi yapardım.

"Emrettiğiniz gibi," diye fısıldıyorum, örtüyü yavaşça gözlerime doğru kaldırıyorum.

Yüzünün kararmasına tanık olabilmek için acele etmediğimden emin oluyorum.

Kalın kumaş görüşümü çalıyor ve ateşli eller parmaklarıma ulaşana kadar kollarım boyunca ilerliyor. Draken'in sıcaklığı arkamda kalabalıklaşıyor ve göz bağını yerine bağlama işini üstlenirken göz bağını serbest bırakıyorum.

"Aklının gittiği yeri gerçekten sevdim, küçük gezgin. Sürprizi bir kenara bırakıp aklındaki yaramazlığı yapalım derim."

Hay sikeyim. Ben de bu fikri daha çok sevmeye başladım.

"Bunun için daha sonra vaktimiz olacak ejderha. Hazırlan, Primary. Seni gölgelerin arasından geçireceğim," diyor Caspian, buz gibi dokunuşu Draken'in sıcaklığının yanına yaklaşıırken.

Ellerim içgüdüsel olarak uzanıyor. Hiçbir şey görememek biraz sinir bozucu. Diğer tüm duyularım aşırı hızlanmış gibi görünüyor. Corentin'in dudakları parmak uçlarımı öperken çikolata ve yenibaharın nefis kokusu beni yutuyor. Sonra diğer avucumun dayandığı kas duvarı sinirlerimi yatıştırıyor ve Tillman'ın eli benimkini tamamen sarıyor.

"Seni yakaladık, Will."

Gölgeler bizi götürürken her şeyin karardığını söyleyemem ama vücudumdaki ağırlıksızlık hareket ettiğimizin kesin bir işareti.

Her şey çok hızlı bitiyor ve Cas'ın dokunuşunu kaybettiğim için neredeyse sızlanıyorum. Yeteneğinin okşaması az önce on kat artmıştı. Öyle ki beni kollarına aldığına yemin edebilirdim.

Sanırım bu göz bağı olayını sevdim.

Onları görmemek ama bu kadar güçlü hissetmek... Bir kızın aklına fikirler gelebilir.

"Bu fikirleri şimdilik kendimize saklayalım. İnsanların önündeyiz." Tillman gülüyor ve ben içimden geçmeye başlayan tüm arzuyu anında emiyorum.

"Neredeyiz biz?" diye soruyorum.

Cevap vermek yerine Corentin'in sesi sessizliği bozuyor. "Bir, iki, üç."

Gözbağım çözülüyor ve parlak ışığa karşı hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

Gözlerim açıldığında, en az benim kadar şaşkın görünen diğer üç Primarie ile karşılaşıyorum. Ta ki hepimiz birbirimizi görüp neler olduğunu anlayana kadar.

"Kahretsin. Otoriter adamın yine yaptı yapacağını, değil mi? Kız kıza bir gün planlamış," diye ciyaklıyor Oakly, en yakınımızda olduğu için Aria'yı kollarının arasına alıyor.

"Gerçekten mi?" Başım yana kayıyor ve onun giderek büyüyen gülümsemesine bakıyorum.

"Dördünüzün birlikte hazırlanmasının iyi olacağını düşündüm," diyor kayıtsızca ve ben kendimi ona doğru atıyorum.

Beni kolayca yakalıyor ve gülüşünün tatlı sesi kalbimi eritiyor. Müziği dudaklarımla çalmakta neredeyse tereddüt ediyorum ama

uzun sürmüyor.

Aurora arkamdan usulca "Aman Tanrım," diyor ve Corentin beni tekrar vücudundan aşağı kaydırıyor.

Ona gülümsemek için döndüğümde, yüzünü kaplayan duygular beni şaşırtıyor.

"Sorun nedir?" diye soruyorum.

"Yok bir şey, aptalca. Aptalca davranıyorum," diyor.

Adamlarının yakınlaşmasından, bundan daha fazlası olduğu anlaşılıyor.

"Zaten planların var mıydı anne?" Corentin soruyor, gözlerini babalar sanki ona yanlış bilgi vermişler gibi.

"Hayır, hiç de değil. Ben sadece... yıllardır birlikte hazırlanacağım kimse olmadı. Tilly'den beri her baloya tek başıma hazırlandım," diyor ve gözleri yumuşarken gülümsüyor. "Bugün nihayet bu geleneği bozduğum için çok mutluyum."

Bir daha asla özel etkinlikler için tek başına hazırlanmak zorunda kalmayacak. Bunu her seferinde onunla birlikte yapacağım.

"Seni sabahın tadını çıkarman için yalnız bırakalım meleğim," diyor Dyce ve eğilip omzuna bir öpücük konduruyor.

Bayıldım. Bu çok tatlı.

Adamlarımın her biri beni sevgiye boğduktan sonra onlara ihtiyacım olursa diğer erkeklerle birlikte doğu kanadında olacaklarını söylüyorlar. Hep birlikte hazırlanırken çizdiğim görüntüye kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Sadece biz dört Primarie'yiz ama onlar yirmi kişi kadar. Gaster ve Keeper'ı saymıyorum bile.

Doğu kanadı testosteronla dolup taşacak.

Ben kendi kendime kıkırdamaya devam ederken onlar bana gözlerini deviriyor. Kardeşimin Aria'ya garip bir şekilde veda edişini izlerken daha da büyük bir kahkaha atıyorum. Boyundan büyük işlere kalkıştığı her halinden belli.

Zavallı şey muhtemelen duyguları konusunda kafası çok karışık.

"Yeter, Alphahole. Biz kızlarla iyi olacak. Sen git de oğlanların sabahının tadını çıkar," diyorum, çünkü o kıza ihtiyacı olduğunda onlara nasıl ulaşacağını bilip bilmediğini sormaya devam ediyor.

"Her neyse, falcı. Bela hepinizi takip ediyor, bu yüzden sadece hepinizin iyi olacağından emin olmaya çalışıyorum."

Saçmalıklarına homurdanıyorum. "Sen ne dersin de."

Sanki ona sarılması gereken benmişim gibi beni itmeden önce hızlıca sarılmak için beni kendine çekiyor.

Testy küçük kurt.

Tüm erkekler Aurora'nın avlusunu terk eden kapıdan geri dönerken dördümüz de iç çekiyoruz. Sonra gülmekten ölüyoruz.

"Size söz veriyorum kızlar, iki yüz yıl sonra bile erkekler vazgeçmiyor. Aksine daha da kötüleşiyorlar," diye takılıyor Aurora.

"Tek bir sinir bozucu vampir adamla başımın dertte olduğunu sanıyordum. Zavallılıklar bir sürü vampirle uğraşmak zorundasınız. Ve onlarla ilişki kurmak zorundasınız. Ben olamam. Onlardan birini kesinlikle yedim," diyor Tanith ve kahkahalarımız bir kez daha bahçede yankılanıyor.

Aria, "Evet, sonunda vardiyaya geçtiğimde, o lanet Alfa'dan bir ısırık alırsam kimse şaşırmasın," diye homurdanıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Çok merak ediyorum."

"Anlaşıldı." Oakly homurdanıyor ve ben de ona dirsek atıyorum.

"Evet, evet. Konuşmaya hazır olmadığın bir konu olduğunu biliyorum ama hazır olduğunda seni dinleyeceğimizi de bil."

Aria hepimize gizlice gülümsüyor ve ben de pes etmediği için gözlerimi deviriyorum. Yine de bunu anlıyorum. "Evet, biliyorum ve bunu size anlatabileceğimden çok daha fazla takdir ediyorum. Her şeyi kendim çözdüğümde, içimi dökmeye hazır olacağım. Birbirinden tamamen farklı erkekleri idare etme konusunda alabileceğim tüm tavsiyelere ihtiyacım olacak."

"Bana biraz kahve ve yemek ver, sonra o küçük kalbine sorabilirsin. Yılların deneyimine sahibim," diyor Aurora bizi masaya doğru yönlendirirken.

Dördümüz sandalyelere doğru ilerliyoruz ve en sevdiğim kahvaltılıkların ve öğle yemeği atıştırmalıklarının lezzetli aroması beni çarpıyor. Ağzım anında sulanmaya başlıyor. İlk kahvemi içtikten sonra sorduğumda Corentin'in neden henüz kahvaltı yapmadığımızı söylediği şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Bu masada yeterince yiyecek var, dördümüz bütün gün bunları yiyebiliriz ve hala biraz kalmış olur.

Tabaklarımızı üst üste yığarken Tanith bize yaklaşıyor ve kolayca sohbeta dalıyoruz. Nexus'larımızı denklemden çıkardığınızda, bu alemde kız kıza vakit geçirmek gibisi yok.

Kimse ne söylediğine dikkat etmek zorunda değil. Ne istersek ve nasıl istersek yiyebiliriz. Kabul ediyorum, hiçbir erkek o gün bize bu konuda ciddi bir şey söylemez ama Ry'in hepimizin ağzına üç farklı şey tıktırdığı için saçmaladığını kesinlikle görebiliyorum.

"Bu gecedен ne bekleyeceğimi bilmek istiyorum. Lyker bana çok klinik bir rapor verdi, lanet bir görev tanımı gibi, ama gerçekten nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum," diyor Aria, dakikalarca karnımızı tıka basa doyurduktan ve Tanith'in sinir bozucu vampirler hakkında saçmalamasını dinledikten sonra.

"Bunu bilemem. Burada hiç baloya ya da herhangi bir etkinliğe katılmadım," diyorum Oakly'ye bakarak.

"Bahar Balosu'na hiç gitmedim. Ailemin düzenlediği partilere falan katılmak zorunda kaldım. Ama burada, sarayda hiçbir şey olmadı."

Hepimizin gözleri kupasını dudaklarına götürürken küçük bir kıkırdama çıkaran Aurora'ya dönüyor.

"Korkunç bir şey."

"Ne?" diye bağılıyor üçümüz de.

Sanki çok komikmiş gibi kıs kıs gülmeye devam ediyor ve hepimiz ona bakakalıyoruz. "Annem öldüğünden beri eskisi kadar kötü değil ama her zaman İktidar Nexus'unun bir beklentisi var ve bu da şenliklerin tadını kaçırıyor. Beni yanlış anlamayın, baloyu seviyorum. Seçkinler ve beş aile dışında Elementra'nın dört bir yanından insanlar katılacak ve bu da her şeye değişiyor.

"Beşliden beklentilerimi yıllar önce açıkça belirtmişim, sadece tanıdıklarından daha fazlasını davet etmelerini bekliyordum. Bunu yeterince onurlandırdılar ki, ben de bu konuda kıyameti koparamıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, sadece seçkinlerin altında görülen insanlar katılsaydı çok daha fazla severdim. Bu diyarı bu kadar büyülü kılanlar onlar."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye homurdanıyor Oakly.

"Peki her zaman Yönetici Nexus'un beklentileri vardır derken ne demek istiyorsun? Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Bana pek de hayra alamet olmayan bir iç geçiriyor. Bu geceyi kafamda çok güzel resmetmişim. İsteyeceğim son şey güneye gitmesi. Yine de küçük bir keşif yapmamız gerekeceğini biliyorum,

Dillon ve Pran ile tanışmak istiyorum ama bunun dışında adamlarımla büyüü bir gece geçirmek istiyorum.

"Herkesle ya da en azından ulaşabildiğimiz kadar çok kişiyle konuşmamız bekleniyor. Beşli ve seçkinler temelde ilgimizi talep edecekler. Onlar için, bizimle bu kadar yakından görölmek, onlara önemli bir hava veriyor. Sana istemediğim halde insanlarla dans etmek zorunda kaldığımı söylediğimi hatırlıyor musun, sana bunu yapmayacağım?"

"Elbette."

"Evet, bu beşlinin bir beklentisi. Annem her zaman bunun birlikteliği gösterdiğini iddia ederdi. İnsanlar bizi birlikte dans ederken görürse, birleşik bir cepheymişiz gibi görünecekti. Ben bunu hep saygısızlık olarak gördüm. Onu ölüme mahkum ettiğimden beri buna kalkışmadılar. Ama seninle deneyeceklerinden hiç şüphem yok. Fırsatını buldukları ilk anda pençelerini sana geçirmeye çalışırlarsa hiç şaşırmam. Şimdiye kadar bunun fiziksel olarak olmak zorunda olmadığını bilecek kadar çok şey öğrendin."

Hayır, ne demek istediğini biliyorum. Corentin beni beşlinin ve seçkinlerin oynadığı siyasi oyunlar konusunda hazırladı ve uyardı. Söylediğim bir şey hoşlarına gitmezse ya da onların küçük oyunlarına gelmeyeceğimi açıkça belirtirsem, halk arasında bana karşı bir tür yöneticiliğe uygun olmayan kampanya başlatacaklarından hiç şüphem yok. Everglows ve Gales'in bunu çoktan planladığından yüzde yüz eminim.

"Nasıl olacağını göreceğiz. Biri beni dansa kaldırırsa adamlarım çılgına döner ama kimin kaldırdığına bağlı olarak... bu çok da kötü bir fikir olmayabilir." Düşüncesi bile yüzümü buruşturuyor.

Dans pistinde erkeklerimden başka biriyle döndüğümü hayal etmek bile midemi bulandırıyor. Aynı zamanda, stratejik bir bakış açısıyla, onlara dokunduğumda gerçekten de insanların kafalarından bir şeyler koparabilirim.

"Peki ya biz? Willow Bekleyen Anaerkil. Biz sadece onun kraliyet sarayınız," diyor Oakly.

"Sadece kraliyet sarayı diye bir şey yok. Özellikle de ikiniz için. Benim kadın danışmanlarım yok. Teknik olarak, konsey dışında hiçbir zaman bir kraliyet mahkemem olmadı. Yani pozisyonların tanınmasından bu yana koca bir nesil geçti. Willow ikinizle birlikte

Onun yanındaki diğer tüm dişiler - bunun getirdiği gücü önemseyenler - neden ve nasıl olduğunuzu merak edecekler. Seninle arkadaş olmak için ellerinden geleni yapacaklar ve şüphesiz Birincil-olmayan Nexuslar da sana yaklaşmaya çalışacaklar. Daha çok sen, Aria. Oakly'nin adamlarından biri ona yaklaşan ilk adam için yaygara kopardığında, akıllı olanlar durumu anlayacaktır."

"Çok teşekkürler Willy," diye homurdanıyor Oakly ve Aria da oflaya pufloya onaylıyor.

"İnsanların böyle davranmasına ben sebep olmadım. Ayrıca, Aurora'nın bizi hazırlamak için hepimize kötü şeyler söylediğini düşünüyorum. Bütün gecenin berbat geçeceğine inanmıyorum," diyorum kayınvalideme umut dolu bir bakış fırlatarak.

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Hiçbir zaman tam anlamıyla hazırlanamadım. Annem benden sadece sessiz olmamı ve anlaşma yapmamı bekledi. Hiçbirinizden bunu beklemiyorum. Eğer biri bir şeyi çok ileri götürürse, uygun gördüğünüz şekilde halletmek için tam iznim ve onayım var." Kahvesinden bir yudum almadan önce küçük kahkahalarımıza sinsice sırıtıyor ve sonra devam ediyor.

"Uyardığım şeylerin dışında, geceyi nasıl yaparsanız öyle olacak. Tilly'nin vefatından bu yana, seçkinlerin ve beşlinin ne talep ettiğine pek önem vermiyorum. Herkesin öfkeli küçük kız kardeşim hakkında söylediklerine ve bildiğini iddia ettiklerine rağmen, o bugünün tadını çıkardı. Benimle birlikte süslenmeyi ve Orien'in onu dans pistinde döndürmesini severdi. Nexus'u ortaya çıktığında"-gözleri parlarken duraksıyor-"kollarında parlayışını izlemeye bayılırdım. Balolardan neden hoşlandığını hiçbir zaman anlayamadım ama kısa süre sonra bunun nedeninin kimsenin onu izlememesi olduğunu fark ettim. İsteddiği gibi olabiliyor ve istediğini yapabiliyordu. Sert dış görünüşünü bırakıp sadece olabiliyordu. Ben de aynısını yapacağıma yemin ettim. Onun için. Ve o zamandan beri her Bahar Balosu'nda bunu yaptım. Ama bu yıl farklı olacağını hissediyorum."

Umarım olmaz. Onun için değil.

Bu benim açımdan hüsnükuruntu. İçimden bir ses farklı olacağını söylüyor. Ben buradayım, adamlarım her zaman hazır bulunacak ve söylediği gibi, annesinin yönetiminden bu yana ilk kez gerçek bir kraliyet sarayı ile karşı karşıya olacağız. Muhtemelen

ilk kez gerçek bir aileden oluşuyor. Hiçbirimizin arkasında ihanet ya da kötü niyet yok.

Beşlinin, seçkinlerin ve diyar halkının görmesi için gerçek bir birleşik cephe olarak birlikte ilan edileceğiz.

Bu bile tek başına bunu farklı kılıyor.

"Ne olursa olsun harika bir gece olacak. Biz de bunu yapacağız. Glmseyeceğiz, anons edileceğiz, yüzümüzü göstereceğiz, sonra da eğleneceğiz," diye ilan ediyorum.

"Anons edilmekten bahsetmişken..." Aria sözünü keserek konuştu.

"Willow beni büyük ölçüde bilgilendirdi ve sırların benimle güvende. Onun danışmanı olarak ilan edilmeni ayarladım, hemen ardından Lyker'ın Nexus'u gelecek. Seni ille de onların Nexus'una koymadım ama bunun dışında da bırakmadım," diye bilgi veriyor Aurora.

"Teşekkür ederim."

"Elbette. şimdi kim şımartılmaya ve elbise yapmaya hazır?" Aurora bir kez el ırıp parmaklarını heyecanla birbirine bağlarken soruyor.

Onu kesinlikle geri evirmeyeceğim ve eğlencesini bozmayacağım, bu yüzden ilk atlayan ben oluyorum. Oakly ve Aria da çok arkamda değiller.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Nereye mi? Hiçbir yere. Tam buraya tabii ki."

"Buraya mı? Açıkta mı? Oğullarını tanıyor musun? Burada soyunduğumu fısıldarlarsa kelleleri uçar. Kelimenin tam anlamıyla."

"Bu tavırları nereden aldıklarını sanıyorsun? Senin Paterna Nexus'un sayamayacağım kadar çok dış kırdı." Sanki çok tatlı bir şeymiş gibi kıs kıs gülüyor. "Merak etme kızım. Ben bizi korurum."

Ve yle de yapıyor.

Tanith'ten birkaç adım ötede, avlunun çimentosundan yürüyerek elementini çağırıyor. Toprak onun emriyle çimenlerin üzerinde kolayca süzülüyor ve birkaç dakika içinde yepyeni bir alan yaratıyor.

Etrafımızda cam duvarlar yükseliyor. Bazıları ayna gibi yansıtıcı yüzeylere sahipken, diğerleri hala bahçesinin mükemmel manzarasını sunuyor. Tanith kuyruğunu sallayarak merakla etrafına bakınıyor ve cmz de şaşkınlıkla gülerek daireler iziyoruz.

"Pencereler tek yönlü. Dışarıyı görebiliyoruz ama içeride kimse yok. Doğal ışık, içeride hapsoldüğümüzden çok daha iyi bir görüntü sağlıyor. Hadi başlayalım."

Verandanın köşesine geri dönüyor ve müzik çaların kolunu çeviriyor. Yeni kubbemiz yerindeyken müzik etrafta yankılanıyor ve o dans etmeye başladığında üçümüz de alkışlıyoruz.

İlk dönüşünde, tüm kıyafeti bir balo elbisesine dönüştüğünde hepimiz şok olmuş bir nefes alıyoruz. Şaşkınlığımız çabuk geçiyor ve tekrar alkışlamaya, zıplamaya ve onu cesaretlendirmeye başlıyoruz.

Bana elini uzattığında bir saniye bile tereddüt etmedim.

O kadar çok gülüyorum ki nefesimi zor tutuyorum ve kalbim iki katına çıkıyor. Hayatım boyunca böyle anlar yaşamak istemiştim. Milyon yıl geçse de bunu dünyanın en iyi kayınvalidesi, kız kardeşi ve en iyi arkadaşıyla yaşayacağıma inanmazdım.

Elementi bedenimi kapladığında gözlerim beklentiyle kapanıyor.

"Aman Elementra'm, Willy." Oakly karnını tutarak kıkırdıyor.

"Aurora," diye bağıriyorum aşağıya baktığımda. "Alemin neresinde geri kalanı?"

Beni göğsümden ayak bileklerime kadar çıplak bir slip ile örttü. Bunun üzerinde sadece önemli kısımları örten göz kamaştırıcı gümüş danteller var. Gerçekten çok çarpıcı ama bunu sadece onların ve erkeklerimin önünde giyerdim.

Evet, tamamen örtülüymüm. Ama hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Bir el hareketiyle Oakly ve Aria aniden benimle eşleşiyor, sadece farklı renkte dantellerle. Parmağımla alay ederek işaret ediyorum, tıpkı bana yaptıkları gibi.

Kendi elemanımı öne çağırarak, belki eğlenerek belki de tiksintiyle gürleyen Tanith'in gözlerini kamaştırıyorum. Pek emin değilim. Sonra aynısını Aurora'ya yapıyorum ve onun da bizimle aynı seviyeye gelmesini sağlıyorum.

"Willow," diye ciyaklıyor. "Böyle giyinmek için çok yaşıyım."

"Saçmalama, sen en güzel çağındasın."

Elementra'da "olgunluk" döneminin birkaç bin yıl sürdüğünden eminim.

Kendi küçük âlemimizde saatler geçiyor. Dans etmekten ve şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı elbiseleri yapmaktan Aurora ve benim bulabildiğimiz en iğrenç kıyafetlere sığıyoruz.

Lüks büfemizden atıştırıyor, birbirimize sataşüyor ve endişe verici miktarda kahve içerken dedikodu yapıyoruz. Bir noktada, Aurora cezveye biraz Vito viskisi attı. "Bilirsin işte... rahatlamak için."

Ayaklarım ağrımaya başlayınca aklıma cam odamızın tam ortasında küçük bir jakuzi yapma fikri geldi. Terleyene kadar orada oturuyoruz.

Küçük pislik Oakly, Aria terden saçlarının yağlanmasından şikâyet ettiğinde dondurucu soğuk suyunu üzerimize püskürtüyor.

Çok güldüğüm için karnım ağrıyor. Yanaklarım ağrıyor ve şüphesiz kızarıyor. Hepsinden önemlisi, kalbim çok hafif. Bu, yaşadığım en güzel günlerden biri olarak sonsuza dek hafızamda yer edecek.

"Harika, Oakly, şimdi saçımı yeniden yapmam gerekiyor," diye haykırıyor Aria kollarındaki suyu silkeleyip Oakly'ye küçük bir ateş kıvılcımı fırlatırken.

Ben herkesin suyunu çekerken Oakly yaramazca kıkırdıyor.

"Ne olmuş yani-"

Sorum, zaman tutucunun gürültülü sesinin beni kesmesiyle yarıda kalıyor. Etrafıma şaşkın şaşkın bakıyorum, sonra gözlerim Aurora'yı takip ederek müziği kestiği yere gidiyor.

"Evet kızlar, gerçekten hazırlanma zamanı." İç geçirdi.

Bir an için bir şeye hazırlanıyor olmamız gerektiğini unuttum. Kendimi onlarla geçirdiğim ana o kadar kaptırmıştım ki, diğer tüm endişelerim uçup gitmişti.

Gerçekçi olmak gerekirse, gerçekten hazırlanmamız bir dakikadan fazla sürmez.

Elementlerimiz arasında, bunu yapmak sadece bir mesele. "Willow."

"Öyle mi?" Oakly'nin yumuşak bir sesle adımı söylemesine karşılık olarak soruyorum. "Gördüğüm ama giymemem gereken o elbiseyi giymek istiyorum."

Belki saçlarımda biraz bukle olur," diyor parmaklarını düz saç tellerinde gezdirerek.

"Bunu senin için yapabilirim, Oak," diye mırıldanıyorum. "Aria, bir fikrin var mı?" "Beni şaşırt ama renginin kırmızı ve siyah olmasını istiyorum." "Aurora mı?" diye soruyorum.

"Benim için endişelenme kızım," diyor elini vücudunda gezdirirken.

Vücudundan aşağıya beyaz bir balo elbisesi iniyor. Beline kadar inen üst kısmı dar, kıvrımlarını vurguluyor, alt kısmı ise kabarık. Göğsünün üzerinde, narin desenlerle elbiseden aşağıya doğru inen altın rengi danteller var. Buna uygun olarak, altın bir pelerin omuzlarından sarkıyor ve bir trenle yere düşüyor.

Gerçek bir melek gibi görünüyor.

"Göz kamaştırıcı görünüyorsun," diye fısıldadım.

"Teşekkür ederim, kızım. Şimdi sıra sende. Şu elbiselere bir bakayım."

Başımı sallayıp tatlı gülümsemesine karşılık vererek bakışlarımı onun güzel elbisesinden ayırmayı başardım ve kızlara doğru yürüdüm.

Parmaklarımı onlarınkilerle birleştirip gözlerimi kapatmadan önce ikisini de sıkıyorum. Oakly'nin ve benim elbiselerimi sayısız kez hayal ettim ve Aria'yı da dahil ettiğim için çok mutluyum.

Hepsinin birbiriyle uyumlu olmasını istiyorum.

Temel malzemeden başlayarak yumuşak saten bir slip oluşturuyorum. Göğsümüzü hafifçe dikleştiren straplez bir tatlı yaka oluşturuyor, ardından geri kalanı yere kadar akıyor. Alt kısmına biraz kabarıklık ekliyorum. Aurora'nınki kadar değil ama vücut vermesi için yeterli.

Oakly'ninki koyu, zengin bir siyah. Aria'nınki kan kırmızısı. Benimki menekşe rengi.

Boyunlarımızın etrafına, göğüslerimizden aşağıya kolye gibi sarkan dantelden yapılmış vintage bir yaka oluşturuyorum. Gece boyunca kaşınmamamız için altını yumuşak, çıplak bir kumaşla kapladığımdan emin oluyorum.

Yakanın her iki yanından daha fazla dantel bağlıyorum ve karmaşık tasarımlarla kollarımızdan aşağı inmesini sağlıyorum. Ben benimkini bir santim kısa kesiyorum, böylece bileğimdeki izler görünüyor. Kızlar için, bileklerine değdiğinde, elbisenin gövdesine geri dönüyorum.

Elbiselerimizin renklerini gizlemeyen ama bana tüm yüzeyde nakış yaratabileceğim bir şey veren ince şeffaf bir malzemeye kaplıyorum. Her bir tasarımımıza biraz özgünlük katıyorum.

Oakly için menekşe renkli dantel, okyanustan gelen dalgalar gibi kıvrılıp dönüyor. Aria için siyah, vücudunun kıvrımlarını dolaşıyor.

Pyra'dan akan lavlar gibi. Ve ben, gümüş dantelim vücuduma ejderhamın kanatlarına sarılmışım gibi yayılıyor.

Başka biri bakarsa, bunlar sadece karmaşık dikişler olacaktır. Onlar için mantıklı bile olmayabilir ama benim için ne anlama geldiklerini biliyorum.

Hiçbirimiz yüksek topuklu kızlar değiliz ve ayaklarımız zaten örtülü olacak. Ayrıca, ayakta durup dans ederken ayaklarımızın ağrması hiç de mantıklı değil. Bu yüzden onları bale terliklerine benzeyen düz ayakkabılarla örtüyorum.

Gözlerimi açmadan önce saçlarımıza geçiyorum.

Tıpkı Oakly'nin istediği gibi, ona bukleler ve bolca gövde veriyorum. Gevşek buklelerin boynunun etrafına oturduğunu ve yüzünü mükemmel bir şekilde çerçevelediğini bilmek için görmeme gerek yok.

Aria örgüleri çok seviyor ve bu konuda çok iyi olmasam da elimden geleni yapıyorum. Saçlarına biraz kıvrım vererek başlıyorum, sonra havama saç tellerini birbirine örmesini emrediyorum. Uzun ip omzunun üzerinden düşüyor ve sıkı örgüyü nazikçe gevşetiyorum.

Son olarak, kendim için, tüm vahşi buklelerimi zarif bir kabarıklıkla yukarı çekiyorum. Bu şekilde Corentin'in göğsümdeki izi açıkça görülebiliyor. Keşke Draken'in ve Tillman'inkini de göstermenin bir yolu olsaydı ama bu benim hoşuma gitmeyecek kadar çok vücudumu ortaya çıkarırdı.

"Hazır mısın?" Sessizce soruyorum.

"Hazırız." Aria ve Oakley taklit ediyor.

Hep birlikte gözlerimizi açıyoruz ve ikisini g ö r ü n c e çenem açılıyor.

Tüm alemdeki en güzel en iyi arkadaşlara sahibim. "Willy,"

diye fısıldıyor Oakly.

"Başlama bile. Şu anda gereksiz gözyaşları için fazla güzeliz," diyorum ona alaycı bir şekilde bakarak.

"Haklısın..." diyor, sonra boğazını temizliyor. "Bu gece kesinlikle sevişeceğim."

Homurdanıyorum ve sırtıyorum. "Aynen öyle."

Aurora arkamızdan, "Arkanı dön de bir bakayım," diyor ve ben de söyleneni yapıyorum.

"Ah, kızlar," diyor usulca, parmaklarını hafifçe dudaklarına götürerek. Gözleri buğulanmaya başladığında Oakly'ye attığım ters bakışın aynısını ona da atıyorum.

"Orada kalın. Ben hemen döneceğim."

Nereye gittiğini sormadan elbisesini yukarı sıyırdı ve kapıdan içeri girdi.

"Sanırım onayladı," diyor Aria.

Onun dönmesini beklerken bir süre birbirimize takılıp kalıyoruz. Kendi sırtımı sıvazlamam gerekiyor. Çok iyi görünüyoruz.

Umarım yemek yiyebilecek kadar

iyiyizdir. "Hepiniz muhteşem

görünüyorsunuz, Adored."

"Teşekkür ederim, Tanith."

"Kubbeyi benim için açma nezaketini gösterirseniz. Lordumun kıyafetini onaylamama ihtiyacı var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, şüphesiz. Sizin renk düzeninize uymakla birlikte, Keep tarzında giyinmek istediğine karar verdi. Zihin okuyucunuz onun için kıyafetini düzeltti. Sanırım eve döndüğünde nasıl giyindiğini unuttuğu için biraz gergin."

Sözlerinde küstahlık bol olsa da, altta yatan özlem ve hüznü gözden kaçırmıyorum. Onun mu yoksa kendisinin mi, belki de her ikisinin de olduğundan emin değilim. Ne olursa olsun, soru sormadan ya da şikâyet etmeden başımı sallıyorum.

Şimdi dikkatimi çekmiyor ama bunu onun için yaptığı için Tillman'a ve bizi eşleştirdiği için kayınpederime teşekkür edeceğim.

Dünyamı çağırarak başımın üstündeki aynaları onun uçabileceği kadar açıyorum. Kalkışında o kadar zarif ki, küçük bir gürültüyle gökyüzüne yükselirken saçlarımı ya da elbisemi karıştırmıyor.

Aurora kapısından çıkarken tam zamanında kızlara dönüyorum. Elinde üç orta boy kutu var ve kalbim biraz daha çarpıyor.

"Bize hediye mi aldın?" Yemin ederim Oakly, Aria ve ben aynı anda soruyoruz. "Elden düşme. Umarım hepiniz için sakıncası yoktur."

"Bunlar en iyileri," diyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve bize el sallıyor. Kutuları yavaşça yere bırakmasını ve her birine biraz ilgi göstermesini izliyoruz. Bir sızı göğsüme çarpıyor ve benden kaçmaya çalışan nefesimi yutuyorum.

"Ben... İşte, Oakly, seninkiyle başlayacağız," diyor ve ilk kutuyu uzatıyor.

Oakly, gözleri kutudaki her neyse ona takılana kadar doğum günündeki bir çocuk gibi ciyaklıyor. Sonra ölüm sessizliğine bürünüyor.

"Nedir bu? Bir bakayım," diyorum ama tek yaptığı bana bakakalmak. "Aurora, yapamam-" diye fısıldıyor ama Aurora elini kaldırıyor.

"Lütfen yap. Çok uygun. Bu Tilly'nin en sevdiği parçalardan biriydi. Birçok yönden ona benziyorsun. En önemlisi, tıpkı onun gibi harika bir kız kardeşsin. Bunu ilk kez başına taktığımı hatırlıyorum."

Oakly'nin buğulu gözleri onunkilerle buluşuyor ve ikisinin de kalp atışları kaburgalarıma çarpıyor. Oakly'nin elindeki şeyin ne olduğunu henüz göremedim. Her ne ise, ikisi de mutluluk ve... kabullenmişlikle parlıyor.

"Alabilir miyim?" Aurora soruyor ve Oakly hızla başını sallayıp kutuyu ona geri veriyor.

Küçük yuvarlak tacı görür görmez elim kalbime gidiyor.

İnce gümüş taç, parlak mor saçlarında göze çarpacak siyah mücevherlerle süslenmiş. Baş döndürücü ve elbisesiyle mükemmel bir uyum içinde.

Oakly, Aurora'nın başına daha iyi erişebilmesi için eğildiğinde nefesim kesiliyor. Bakışlarımı bu manzaradan ayıramıyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel, en gurur verici anlardan biri.

Kız kardeşim benim gözümde gerçek bir kraliçe.

Bu küçük taç ona duyduğum saygıyı daha da artırıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Oakly usulca, dik dururken ve Aurora onu kucaklamak için kendine çekiyor. "Nasıl görünüyorum?" diye soruyor Aria ve bana dönerek.

"İnanılmaz."

"Bir kraliçe gibi," diye hıçkırıyorum. Mutluluk gözyaşlarımı tutmak için çok uğraşıyorum.

"Başlama yine," diye homurdanıyor ve ben kahkahayı basıyorum.

"Aria," diyor Aurora, ona göstermek için kutusunu açıp çevirerek. "Elbiseni gördüğüm anda, sana hangisini almak istediğimi çok iyi biliyordum."

Aria bir hayalet kadar solgunlaşırken, benim gözlerim ortasında kan kırmızısı bir mücevher bulunan siyah metale dikiliyor. Mücevher bu ışıktta o kadar parlıyor ki, aval aval bakarken gözlerine yansıyor.

Aurora yine elbisesine tam uyan bir mücevher seçmiş.

"Annemi ve onun eğilimlerini duymuşsundur. Düzenlediğı bir partide benim için korkunç, soluk pembe bir elbise seçmişti. Onu giymemi istedi. Ben hazırlanırken saray çalışanlarından biri, beni kendi tercih ettiğı bir Nexus'a uydurmaya çalıştığını ağzından kaçırdı. O gece, tamamen kırmızı, dürüst olmak gerekirse biraz fazla açık bir elbise ve bu taçla geldim. Bu benim ilk isyan hareketlerimden biriydi. Yine de özgürlük gibi hissettirdi."

"Özgürlüğün verdiğı hissi seviyorum," diye fısıldıyor Aria.

Aurora ona parlak bir gülümseme veriyor, o da buna karşılık veriyor ve ben ağlamamak için yüzümü yelpazelemek zorunda kalıyorum. Aria, Oakly'nin yaptıklarını tekrarlariken göğsümde çarpan sevinçten uzaklaşmak için dudağımı ısırıyorum. Aurora küçük tacı onun başına yerleştirirken baraj neredeyse yıkılıyor.

"Mükemmel uyum."

"Teşekkür ederim, senin-"

Aria'nın çenesini yukarı kaldırarak, "Benim kızlarım için her zaman Aurora'dır," diyor.

"Sonuncusu ama en önemlisi Willy. Seninkini görmek için ölmek üzereyim," diyor Oakly ve ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Sakin ol. Bu bir taç olmayabilir. Başka bir şey de olabilir." "Evet, tamam." Homurdanıyor. *"Sadece bir bebek gibi ağlamamaya çalışıyorsun."*

Bu kesinlikle bir taç ve ayaklarını yerden kesmek üzere." Muhtemelen.

Aurora son kutunun kapağını kaldırdığında sinirlerim bir kademe daha yükseliyor. Küçük gülümsemesi ve iç çekişi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Gözlerinin, baktığı şeyin üzerine usulca yerleşmesi, onun kalbinde çok özel bir yeri olduğuna inanmamı sağlıyor.

"Tesadüfler hakkında ne demiştin Willow?" diye soruyor, alaycı bir sırıtışla gözlerini bana dikerek.

"Elementra'da hiç yok," diye mırıldanıyorum.

Hafifçe gülüyor, kutuyu alıp önümde durmak için yürüyor. "Buna katılıyorum, kızım."

Kutuyu görmem için çeviriyor ve tüm bedenim donuyor.

Bu kesinlikle bir ta.

Kızlarınkiden biraz daha büyük ama yine de küçük, narin. Bir prenses için uygun bir şey. Yine de ayaklarımin üzerinde sallanmama neden olan şey bu değil.

Kıvrımlar boyunca gümüş telkari var ve tacın etrafını çepeçevre sarıyor. Küçük şeffaf kristaller tasarımı rastgele süslüyor. Kenar boyunca uzanan noktalar bir mücevherle kaplanmak yerine, her bir uç pençelerim kadar keskin.

Yine de en çok göze çarpan şey...

Parçayı tamamlayan beş büyük menekşe taşı.

Gözlerime, elbiseme ve Memoria taşıma uyan bir mor tonu.

"Bunu nereden aldın?" Sorum rüzgârda bir fısıltı gibi.

"Bunu bana ağabeyim hediye etti. Nexus'umu tamamladıktan sonraki ilk Bahar Balom için. Geçen gün Tillman'ın beni sorguladığı balo. O geceyi bu kadar kolay hatırlayabilmemin tek nedeni bu tatı."

"O gece ne giymiştin?"

"Gümüş bir elbise," diyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Emin misin?" Tacı koruyucu kılıfından çıkarırken soruyorum.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım, *filia mea*. Bu artık senin." Gözlerimi kapatarak Aurora'ya reverans yapıyorum.

Bir an için tacın ağırlığının dizlerimin bükülmesine neden olacağına yemin ediyorum.

Sonra ağırlıksızlaşıyor, başıma mükemmel bir şekilde oturuyor. Doğru hale gelir.

On yedi

Corentin

"Gitme vakti," diyor Draken, zaman tutucunun sesini duyar duymaz ayağa fırlayarak.

"Küçük kız kardeşimi görmek için bu kadar kaşınıyor musun?" Lyker son içkisini geri atarken homurdanarak soruyor.

"Kıllı kurt kışına bahse girerim ki öyleyim. Şu anda çok heyecanlı. Nedenini görmek için sabırsızlanıyorum." Beklentiyle titriyor ve ben ona başımı sallıyorum.

Bütün sabah onun duygularıyla beslendi.

Neredeyse ondan ayrılır ayrılmaz, hepimiz onun heyecanının sarsıntısını hissettik. Caspian, Tillman ve ben bundan memnuniyet duyduk ve onu kendi haline bıraktık. Of

Elbette bağı kontrol ediyordum ama kendimi hiç belli etmedim. Sadece iyi vakit geçirdiğinden emin olmak istedim.

Draken ise ölümüne bağlanmıştı. Birkaç saat önce onu ne susturabildik ne de etrafta zıplayıp durmasını engelleyebildik. Sonra birkaç dakika önce, bıraktı.

Sessizlik.

Sanki alem değiştiren bir şey oluyormuş gibi oturdu.

Gitme vaktinin geldiğini söylemesi o zamandan beri ilk konuşmasıydı.

Onun gününü temelde onun üzerinden izlemek gerçekten çok komikti ve uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli günlerden biriydi. Bizim için heyecan verici bir sabah oldu - hepimizi gülmekten öldürdü - ama onun da harika bir kızlar günü geçirdiğini bilmek beni çok heyecanlandırdı.

Şimdi onu bu kadar çabuk sakinleştiren ve büyüleyen şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Ayrıca ne giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Kalbindeki el izimi görmek istiyorum.

Ne zaman eli onun izini sıyrıp benimkini uyaracak olsa, kendimi tutmam gerekiyor. Bu duygu henüz çok yeni ve her seferinde neredeyse dizlerimin üstüne çöküyorum. Yüzüğümde yaptığım gibi parmaklarımı sürekli üzerinde gezdiremeyeceğimi kendime defalarca hatırlatmak zorunda kalıyorum. Ellerimi ondan uzak tutmak benim için olması gerekenden daha zor.

"Gidelim de onları fuayeye kadar geçelim," diyorum ve lanet ejderha kapıya doğru koşuyor, hepimizi arkada bırakıp gülüyor.

Cas 'salak' diye mırıldanırken kıkırdıyor, sonra da kocaman bir gölge bulutu fırlatıyor. Draken'ın onlar için duracak vakti yok. Ona çarptığı anda Cas onları geri alıyor.

"Kahretsin." Draken karanlığın içinden tökezleyerek çıkarken güler. "Sensiz hareket etmek çok garipti."

"O zaman beni arkada bırakmamalıydın," diyor Cas, dördümüzü gizleyip bizi orta fuayeye taşımadan hemen önce.

Diğer üç Nexus, Keeper ve Gaster bizim eşek şakalarımıza takılmadılar ve çoktan burada durmuş, yapılan dönüşüme b a k ı y o r l a r d ı .

Fuaye ailemin tüm mobilyalarından arındırıldı ve büyük bahar süsleri her yerde. Eskiden

Normalde bu oda ile partiler için kullanılan oda birbirinden ayrılmıştır. Buradaki alan neredeyse üç katına çıktı ve bahçelere doğru genişledi. Çok sayıda insan için bolca yer olacak.

Ne yazık ki.

"Her an gelebilir çocuklar. Bu her zaman en sevdiğim kısımdır," diyor babam Dyce, ellerini birbirine sürterken.

Dördü birlikte dimdik duruyorlar. Gözleri Primarie'lerimizin çıkacağı koridorda. Gülümsemeleri büyük ve sevgi dolu. Her bir özellik, kıpırdayan parmaklarımı donduran bir bağlılıkla kazanmış.

Daha önce de bu şekilde yanlarında durup annemi beklemiştik ama hayatımda ilk kez onlarla aynı gözle bakıyorum. Bu gerçeklik beni bir deprem gibi vuruyor.

"Evet," diyor Tillman usulca, bir yanımda Cas ve Draken diğer yanımda dururken omzumu sıkarak.

Annemin kapısının kapanma sesi bize doğru yankılandığında sertçe yutkunuyorum. İlk kıkırdamalar onunla birlikte havada süzülüyor ve Willow'un gruptan çıkarken çıkardığı sesi hiçbir şey yokmuş gibi saptıyorum.

Bu küçük ses kalbimin durmasına neden oluyor. Saniyeler saatlere dönüşüyor.

Ayak patırtıları ve kahkahalar yaklaşıyor. Hava ciğerlerimde durur.

Sonra sessizlik.

Viski gözlerim ona dikildiği anda her şey yok oluyor. Ruhumun bağlandığı erkekler dışında herkes kayboluyor odadan.

Dudaklarından dökülen neşe duruyor ama yüzündeki gülümseme odayı benim hediyeinden daha parlak bir şekilde aydınlatıyor. Parıltısı azalmıyor ama dördümüzü değerlendirmeye başladığında yüzü değişiyor.

Bakışları uzadıkça dudakları daha da aralanıyor. Göğsünden düşen her hızlı nefes, içime çekebildiğim azıcık havayı da çalıyor. Boynumdaki, gözleriyle, elbisesiyle ve başındaki taçla uyumlu gümüş kravat daha da sıkıyor. Beni boşuyor.

Hiçbirimiz hareket edemiyoruz.

Sanki birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi birbirimize bakıp duruyoruz.

"Kahretsin, nefes kesici," diye fısıldıyor Tillman.

"O bir ışık," diyor Cas.

"O gerçekten de biz erkekler arasında lanet bir tanrıça," diye mırıldanıyor Draken. Zihnim daha kelimeleri çıkaramadan ayaklarım hareket ediyor. Ona ihtiyacım var. Onun dokunuşuna ihtiyacım var.

"O bundan daha fazlası. O her şeyin başladığı ve bittiği yer. O hayat."

Ona ulaştığım anda yanaklarını kavrayıp yüzünü kendime çekiyorum. Dudakları çaresiz ciğerlerime yeniden hava üflüyor ve ruhum canlanıyor.

Öpücüğümle milyonlarca kelime söylemeye çalışıyorum. Yavaş, güçlü ve her şeyi tüketen bir öpücük. Kendimin her parçasını ona veriyorum. Hepsi onun.

Benim

birincim.

Prensesim.

Kraliem.

Tüm yaşama sebebim.

"Willow," diye nefes alıyorum. Kelimelerin ağızımdan gerçekten çıkacağına güvenmiyordum.

"Core."

"şu anda hissettiklerimi ifade edecek kelimelerim yok prenses."

"Kelimelere ihtiyacım yok. Hissediyorum. Nefes alamıyorum," diyor. Biraz soluk soluğa.

Elimi kalbine koyuyorum ve ikimizden de titreyen bir nefes düşüyor. Havam yavaşça benden ona doğru sızıyor ve göğüslerimiz birlikte genişliyor.

"Daha iyi misin?"

"ok daha iyi." Bana gülümsüyor, sonra kardeşlerim etrafımızı sarınca çenesi bir kez daha açılıyor.

"Onu alıp bize kadar eşlik etmen gerekiyordu. Ona sahip olman değil," diyor Caspian.

Gözleri kızın her santimini inceliyor. En alttan başlayarak en üste kadar.

Elini yavaşça kaldırıp tacını okşuyor, sonra parmaklarını çenesini kavrayana kadar yanağından aşağı doğru sürüklüyor.

"Yıkıcı, küçük Primary. Bu gece ayaklarımın dibinde senin yüzünden birçok ölü olacak."

"Kulağa bu kadar cazip gelmemeli."

Dudaklarını yutmadan önce karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Adam geri çekildiği anda kadın sallanıyor ama Tillman onun arkasında. Bekliyor ve hazır. Kızın başını kendisine bakması için geriye yatırıyor ve gülümsüyor.

İkisi konuşmalarını gizli tutuyor ve Draken, Cas ve ben birbirimize sırtıtıyoruz. Grubumuzun en büyüğünün en romantik tarafa sahip olduğunu zaten biliyoruz. Sözleriyle onu yerde bir su birikintisine çeviriyor.

Ya da iltifatlarıyla tamamen pis davranıyor. Biri ya da diğeri.

Dudaklarına kondurduğu tatlı ve yumuşak öpücöklere bakılırsa, tatlı sözler söylemeyi tercih etmiş. Yine de ejderhadan alacağı şey bu değil. Neredeyse derisini parçalamaya hazırdır.

Bir şey söyleme zahmetine girmiyor. Onun yerine, kızın ensesini kavırıyor ve delirmiş bir adam gibi onu öpüyor. İkisinden de mırıltılar yükseliyor ve neyse ki Cas'ın gölgeleri bizi gizlediği için kimse onun ağzından dökülen küçük iniltileri duymuyor.

"Siktir, küçük gezgin. Ejderham seni omzuma atıp saklamamı istiyor. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

"Sonra," diye nefes alıyor.

Oldukça ciddi ve hepimiz daha da yaklaşıyoruz.

"Hazır mısın prenses?" Gözleri şehvet dolu bulutlarını kaybetmeye başladığında soruyorum.

"Evet, hazırım. Bunca çalışmayı boşuna yapmadım." Ellerini muhteşem elbisesinde gezdirerek sırtıtıyor.

"Ona fazla bağlanma," diye mırıldanıyor Cas, bu da onda bir arzu sarsıntısı daha yaratıyor ve kıkırdıyoruz.

"Baloyu kaçırmadan önce beni Vito erkekleri kozasından çıkar."

Dördümüz de onun telaşlı haline sırtıtıyoruz ama Cas'a başımı sallayarak gölgeleri bırakmasını söylüyorum. Gerçi bunu hisseden tek kişi o değil, sizi temin ederim.

"Kahretsin," diyor eskiden fuayenin olduğu yer görüldüğünde. Gözleri tüm değişiklikleri yutuyor ve hevesi göğsümü delip geçiyor.

Bu geceyi dört gözle beklediğini hepimiz biliyorduk. Olan biten her şeye rağmen, bunu bizimle birlikte yaşamak istiyordu. Bu tür etkinliklere karşı duyduğumuz tüm hoşnutsuzluğa rağmen, onun harika vakit geçirmesini sağlamaya kararlıyım.

"Hadi prenses. Diğerlerine katılalım ki herkesin yolundan çekilebilelim. İşleri bitmek üzere."

"Bitirmediler mi? Bu inanılmaz."

"Hayır, hâlâ bazı son rötuşlar var, sonra insanları içeri almaya başlayacaklar. Muhtemelen gelmeye başlamışlardır bile."

Fuaye çoktan ailemizden boşaldı. Anlaşılan çok uzun sürmüş ya da bize biraz yer açacaklarını düşünmüşler. Her iki durumda da bunu takdir ediyorum çünkü Willow'un her şeye böylesine merakla tepki vermesini bencilce yiyorum.

Bir şeyleri ilk kez deneyimlerken onun yanında durabilmekten asla bıkmayacağım.

Elimi beline koyarak onu büyük merdivene doğru yönlendiriyorum ve ikimiz de merdivene ilk kez bakıyoruz.

Ailem merdiveni her zaman tertemiz ve güzel tutardı ama bugün biraz daha fazlası var elbette. Merdivenlerin ortasından aşağıya doğru inen altın rengi bir yolluk var ve korkuluğun etrafına da aynı kumaştan örülmüş. Her basamağın ucunda, etrafında bir küre bulunan bir mum, sanki yıldızların üzerinde yürüyormuşuz hissi veren bir ışıltı yayıyor.

En üstteki sahanlık ailemizin tamamını alacak şekilde genişletildi. Solda, tırabzanlardan sarkan, hava ve toprağı temsil eden daha zarif, kraliyet bayrakları var. Sağda, su ve ateş. Tam ortada, tavandan sarkan bayrak ise Birincil'i temsil ediyor.

Yine, onu hayatımda ilk kez görüyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum.

Görünüşü farklı. Yapısı daha anlamlı.

Elementlerin sembollerinin hepsi öyle bir konuma yerleştirilmiş ki, eğer bir kalem alıp onları birleştirirseniz, Nexus'un işaretini oluşturuyorlar. Ortalarındaki girdap hepimizi bir araya getiren Birincil'dir.

Yine de daha fazlasıymış gibi hissettiriyor. Sanki bu bayrak benim Birincil'im içinmiş gibi. Sadece bizi değil, dört elementi de meşru bir şekilde bir araya getiriyor.

İnişe ulaştığımızda kendimi başka bir ilki yaşarken buluyorum. Normalde yaptığım gibi bu merdivenlerin başında tüm gözler kardeşlerimin ve benim üzerimdeyken durmaktan korkmuyorum.

Anons edilmek her zaman en sevmediğim kısım olmuştur. Gerçi sonrasına hiç kalmadık, o yüzden karşılaştıracak pek bir şeyim yok ama kendimi hem endişeli hem de hazır buluyorum.

Bu gece insanlar Vito varislerini ilk kez tamamlanmış insanlar olarak görecekler. Tamamlanmış bir Nexus. Herkes benim için yaşadıkları bu diyardan daha önemli olan kadına tanık olacak.

"Peki ne kadar kaldı?" Willow beni zihnimden çekip çıkararak soruyor.

"Aşağı yukarı otuz dakika. Buradaki yemek odasına gideceğiz, annem büyük olasılıkla bizim için kadeh kaldıracak, duygusal bir şeyler söyleyecek, sonra da sarayın Olayların Efendisi bizi almaya gelene kadar takılacağız."

"İlk başta, bunun için Usta seviyesinde bir rol olmasının gerçekten komik olduğunu düşünmüştüm. Gerçi şimdi her şeyi görünce anlıyorum. Bu çok fazla iş," diyor koridorda ilerlerken başını sallayarak.

"Öyle, ama genellikle böyle şeylerden zevk almak onların kişiliğinde var. Annem parti düzenlemekten hoşlanmaz. Senin de hoşlanacağını sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu onun hoşuna gidecektir. İstedğini yapması için dizginleri ona verin, o da her şeyi halledecektir."

"Evet, bunu çok takdir edeceğim."

Ben de öyle yapacağım. Belki de...

Kahkahalar ve konuşmalar koridordaki kısa mesafeyi bize doğru sürüklüyor ve Willow'un bağı parlıyor. Açık çift kapıdan içeri adımımızı attığımız anda bütün başlar bize doğru dönüyor.

Oakly göz kırparak, "Çok çabuk oldu," diye neşeleniyor.

Tüm erkeklerden birden fazla inilti duyulurken, dört Primarie sanki az önce diyarın en komik fıkrasını anlatmış gibi gülüyor.

"Elementra, diyardaki en pis fikirli torunlara sahibim," diyor Gaster aceleyle yanımıza gelirken. Gözleri usulca Willow'un üzerine indiğinde, ses tonundaki alaycılığı ele veriyor. "Dur da sana bir bakayım, çocuğum."

"Bu çok mu fazla?" diye soruyor yavaşça dönerek.

"Hiçbir şey çok fazla değildir. Aksini söyleyen biri varsa, o kişi yeterli değildir."

Ellerini uzatıp kıyafetini incelerken ona ısıltı ısıltı gülümsüyor. Bizim aksimize, takım elbise giymiyor ama yine de kıyafetini onunla uyumlu olacak şekilde ayarlamış.

Her zamanki bej pelerini yerine şimdi giydiği pelerinin dışı mor, içi gümüş. Altındaki kıyafeti ise tamamen siyah.

Aslında, şimdi onları gördüğüme göre, hem Willow'a hem de Oakly'ye mükemmel bir şekilde uyuyor.

Nexus'u tamamen siyah. Şık giyimli E.F. üniformaları gibi görünüyorlar. Biz ise siyah takım elbise, gümüş telkari desenli mor yelek ve gümüş kravat giyoruz.

Her nasılsa, Tillman ve Willow nakışlarımızı mükemmel bir şekilde eşleştirdiler. Hatta ona ikisinin uyumlu olup olmadığını sordum ve bana sadece renkleri söyledi.

Göz ucuyla baktığımda, boynunun yan tarafında bir kırmızının belirdiğini gördüm.

"Meraklı herif," diye mırıldandım.

"Haftalar önce bir göz attım. Fikrini değiştirip değiştirmediyi bilmiyordum, ben de öylece devam etmeye karar verdim."

Sırıltıyı gizlemek için elimi ağzıma götürdüğümde bana kaşlarını çatıyor ve ben de kahkahamı bastırmak zorunda kalıyorum. Bunu yapmasına gerçekten şaşırmamalıydım. Sanırım zaten onun elbisesini yapmak istiyordu ama kendisininkini ve Oakly'ninkini yapmak için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordu.

"Gelecek yıl, koca adam," diyorum sırtını sıvazlayarak, o da beni tersliyor.

"Şu haline bak, küçük ejderha," diyor Lyker, Willow'u kucağına çekerken.

"Ve sen. Kırmızı gerçekten senin rengin," diyor kurnazca ve bu söz kardeşinin kafasının üzerinden geçiyor.

"Kırmızı-siyah kombinasyonunu seviyorum, çok teşekkür ederim." Başımı sallıyorum.

Hayatımda tanıdığım en zeki, en stratejik adamlardan biri için tam bir aptal.

O konuşmaya devam ederken Willow kurnazca arkaya uzanıyor ve kalçama vuruyor. Ağzını tekrar açana kadar bekledim ve sonra

kıçından.

"Ah," diye bağılıyor ve yüzümdeki cüretkâr sırtışa bakmak için arkasını dönüyor.

"Haydi çocuklar, toplanın," diye sesleniyor annem ve ben de Willow'un bakışlarındaki yaramazlığa göz kırpıyorum.

Onu masaya doğru yönlendirerek bir flüt alıyorum ve önce ona, sonra kardeşlerime, bir tane de kendime uzatıyorum. Willow yanıma sokulduğunda annemin hülyalı iç çekişine gözlerimi deviriyorum ve devam etmesi için boğazımı temizliyorum.

"Genelde her yıl burada sadece benim Nexus'um ve oğlanlar bekler. Bu balo, hediyeleri ortaya çıktıktan sonra katılmalarını istediğim tek baloydu ve o zaman bile hediyeler verildikten sonra gittiler. Bu, arkasında durduğum bir karar oldu. Onları güvende tutmak her zaman önceliğim oldu ve son keşifler kendi adıma kararlarımı sağlamlaştırdı. Şimdi hepinize karşı dürüst olmak gerekirse, bir yanım hepinize biz açıklandıktan sonra gitmenizi söylemek istiyor. Yine de bu anne sevgisi ve koruyuculuktan kaynaklanıyor." Başını kaldırıp hepimizi taramadan önce iç geçiriyor ve içkisine bakıyor.

"Bu yıl pek çok açıdan çok farklı. Her yıl, kraliyet mahkememiz, konsey, duyuruları için sahanlıkta beklerdi. Bu yıl ise hiç tanınmayacaklar. Bu gece fark e d i l e c e k bir açıklama olacak. İnsanlar, benim yönetimimde ilk kez gerçek bir mahkemeye ortaya çıkan Yönetici Nexus'u görecekler. Aile dolu. Artık tamamlanmış bir Nexus olan varisleri görecek ve onlarla konuşacaklar. Bekleyen Anaerkil ile tanışacaklar. İki bin yılı aşkın süredir Vito soyundan doğmak yerine bu soydan gelen ilk Bekleyen Anaerkil. Eğer bu değişimin yaklaştığını göstermiyorsa, onlara başka nasıl söyleyebilirim **b i l m i y o r u m** .

"Bu benim çok hazır olduğum bir değişim. Annemin bu diyarın insanlarına verdiği zararı telafi etmek için yıllar boyunca çok çalıştım. Şimdi kızım buradayken, bu diyarı ona hazır hale getirmek için daha çok çalışacağım. Sana bir karmaşa devretmeyi reddediyorum, kızım." Willow'a baktığında sözlerini yarıda keser. Duyguları dalgalar gibi yüzeye çıkıyor ve babalarım daha da yaklaşıyor.

"Hayır, hayır. Ağlamayacağım, o yüzden bu konuyu kapatıyorum. Lütfen kadehlerinizi kaldırın," diyor flütünü kaldırarak ve

hepimiz aynı yolu izleriz. "Ailemin bu kadar büyümesinden dolayı inanılmaz derecede gururlu, onurlu ve minnettarım. Her birinizin kalbimde özel bir yeri var, bu yüzden bu gece birbirinize iyi bakın. Birbirinizin arkasını kollayın. Hepimiz nelere dikkat etmemiz gerektiğini ve ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Ama aynı zamanda, eğlenin. Geçtiğimiz birkaç ay her biriniz için zorlu geçti ve önümüzdeki zamanlar da zor olacak, ancak bu gece birbirinize duyduğunuz sevgiyi kucaklayın. Elementra, bu gece hepimizi kutsa."

Kadehini dudaklarına götürüyor, başını arkaya yatırıyor ve hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Tatlı köpüklü içki içimi buruşturuyor ama kadınlardan dört mutlu mırıltı geliyor, bu yüzden yüzümü buruşturmuyorum.

"Ah, belli ki konuşmadan önce içmeliydim. Bu gece hepiniz beni çok hassaslaştırdınız," diyor annem, sevgiden bunaldığı için bizi suçlayarak.

"Onlar yetişkin insanlar, Rory. Seni duygusallaştıran onlar değil," diyor babam Roye alaycı bir tavırla ve annem de ona seslendiği için bir bakış fırlatıyor.

"Dışarı çıkmadan önce bunlardan on tane daha istiyorum. HEPİNİZİN önce beni gönderdiğinizde inanamıyorum." Oakly huffs.

"Bu gece yeterince değişiklik yaptık. En azından dışarı çıkarken geleneklere bağlı kalacağız." Oakly inlerken annem gülüyor.

Tüm oda rahat bir sohbe dalıyor ve Cas bana bir bardak viski uzattığında homurdanarak teşekkür ediyorum. O ve Draken, Tillman ve benim aksime, kızlara hitap etmek için yapıldığı belli olan içkiye duydukları tiksintiyi gizlemiyorlar.

Yumuşak içki boğazımdan aşağı kayarken, Oakly'nin alaycı yorumunu düşünmeden edemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse bu benim için her şeyi daha iyi bir perspektife oturtuyor.

Bu oda gerçekten de hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimiz insanlarla dolu.

İlk olarak Oakly ve Nexus'u anons edilecek. Willow'un sağ kolu ve ilk danışman olarak tanınacak. Sadece bu da değil, Ry ve çocuklar E.F. ile işleri bittiğinde her zaman danışmanlarımız ve sırdaşlarımız olarak hizmet edecekler.

Aria, Willow'un bir sonraki danışmanı olarak ikinci sırada ilan edilecek, ancak aynı şey Lyker ve kardeşleri için de geçerli olacak. Kendisine unvanının yanı sıra Bekleyen Anaerkil'in kardeşi olarak da hitap edilecek. Varsayılan olarak, onun danışmanı olarak düşecek, ancak onun da bizim yanımızda hizmet edeceğini biliyoruz.

Sırada Gaster ve Keeper var.

Gaster halihazırda Usta Arşivci konumunda ve bu unvanını koruyacak, ancak bugün Willow'un ebeveyn figürleri olarak Keeper'ın yanında duracak.

Gaster'ın yanında durmasını istediğinde kadim vampirin bayılacağını düşünmüştüm.

Hepimiz onu Essemist Kalesi'nin varisi ya da Draken'in babası olarak ilan etmemenin daha güvenli olacağını düşündük. Yine de Willow onun bu işe dahil olmamasıyla ilgili hiçbir şey duymayacaktı. Onu dışlamak istediğimizden değil, ama onun için en güvenli yolu bulmaya çalışıyorduk.

Prensesim, diyardaki hiç kimse onu Ustalık dışında gerçekten tanımadığı için, onunla akraba olduğunu iddia etmenin en mantıklısı olduğunu söyledi. Bu, Everglows ve Gales'e bir açıklama gönderecek ve aynı zamanda Keeper'a hak ettiği aile tanınırlığını verecekti.

Onun önünde diz çöktü ve ne isterse yapmaktan onur duyacağını söyledi. Kadın ağladı. Draken hırladı. Tamamen duygusal bir şeydi. Ama sonunda iyi bir uzlaşmaya vardık.

Buradaki tüm yüzlere bakınca kalbim saniyede milyonlarca kilometre hızla çarpıyor.

Güvende tutmamız gereken bir sürü insan var. Hepsinin hayatımızda özel bir yeri var ve hiçbirini kaybedemeyiz.

Kafam her şeyin ters gidebileceği ihtimalleriyle dolup taşıyor. Sadece bu gece değil, her an.

Summum-Master her an saldırabilir ve onlardan birini benden alabilir.

Bunu reddediyorum.

Bunu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Ekselansları." Yumuşak, sıcak bir el yanağımı okşuyor.

"Prenses," diyorum gözlerimi kırıştırtıp ona odaklanmaya zorlayarak.

"Sıraya girme vakti geldi. Herkesi olması gereken yere götürür müsün? Burası biraz karışık," diyor yumuşak bir sesle.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ve işe yarıyor.

Karanlık düşüncelerim yavaşlıyor ve nefesim göğsümden eşit bir şekilde düşüyor. Aria'yı Birincil'in olması gereken yerde, ortada değil de adamlarının dışında gördüğümde gözlerim seğiriyor.

Evet, evet, teknik olarak birlikte anons edilmiyorlar ama birlikte yürüyorlar ve birlikte sıraya giriyorlar.

"Bunu yapabilirim," diyorum ve hemen emirler yağdırmaya başlıyorum.

Herkes yerine geçerken omuzları dikleşiyor. Her Nexus düzgün bir şekilde sıraya girdiğinde ve Olayların Efendisi aceleyle odaya girdiğinde. İçimdeki gerilim tamamen boşalıyor.

Tillman solumda duruyor ve sağımda, ortada Willow var. Onun diğer yanında Caspian, sonra da Draken.

Draken ve Tillman'ın en uzun, Cas ve benim ise aynı boyda olmamız dışında sıralamamızın bir mantığı yok. Her Nexus bu şekilde sıralanır.

Düzenli, tek tip ve doğru.

"Pekâlâ, şimdiki ve gelecekteki yöneticiler, hazır mıyız?" diye sesleniyor Olayların Efendisi, herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpıyor.

Adam böyle günlerde çıldırtıcı oluyor. Gerçi gösteriyi yöneten o, bu yüzden hiçbirimiz bir şey söylemeyeceğiz.

İnsanları karşılayan spikerin sesi kapılardan içeri süzülüyor. Elementra'dan gelen tüm nimetler ve bunun ne kadar harika bir bahar olduğu hakkında her zamanki konuşmasını yapıyor. Kelimeler aslında hiç değişmiyor ama ses tonundaki coşku herkesi heyecanlandırıyor.

"Her zamankinden daha hazırız, Janko. Çok teşekkür ederim," diyor annem.

"Elbette leydim." Hafifçe eğiliyor, sonra tekrar doğrulup ellerini bir kez daha çırpıyor. "Benden. Haydi Leydi Mercie, önce siz ve adamlarınız."

Oakly dönüp bize bakıyor ve ağzından "Leydi Mercie. Ah benim Elementra'm."

Willow ve Aria ona kıs kıs gülüyor.

Oakly'nin omuzları dikleştiği anda Willow'un gözlerinin odak noktasından birazcık uzaklaşması bana onunla bu konuda konuştuğunu söylüyor.

Geri kalanımız onları odadan çıkıp koridorda takip ediyor ama spiker dikkat çağırısı yaparken birkaç adım geride duruyoruz. Buradan hiçbir insanı göremezsiniz. Yeni asılan perdeden geçip ilk basamağa inene kadar da göremeyeceğiz. Oakly'nin Nexus'u üç basamak aşağı inecek ve sağa dönecek. Aria, Lyker, Lennox, Kyan ve Zane aynı basamağa ve sola doğru gidecekler. Gaster ve Keeper ikişer basamak aşağı inecek, ardından

her iki tarafta da.

Sıramız geldiğinde, ortada duracağız ama bir adım aşağıda. Ailem arkamızda duracak.

"Elementra'nın bayanları ve bayları. Yönetici Nexus adına sizlere kraliyet sarayımızı takdim etmekten memnuniyet duyuyorum. Lütfen Bekleyen Baş Danışmanımız, Bekleyen Anaerkilimizin kız kardeşi Leydi Oakly Mercie ve onun Nexus'u, Elemental Kuvvetlerimizin İkinci Komutanları Ry, San, Nikoli ve Bilim Üstadı Jamie Mercie'ye hoş geldiniz deyin."

Oakly ve adamları öne doğru yürürken Willow'un nefesi fuayedeki uğultudan zar zor duyuluyor. Her biri soğukkanlılığını koruyor ve yaşadıkları şoku kendilerine sakladıklarını biliyorum.

"Bu şekilde anons edileceklerini biliyorlar mıydı? San ve Nikoli için bu resmi mi? Jamie unvanını ne zaman kazandı?" diye soruyor bağlantımıza.

"Hayır, bilmiyorlardı. Bu bir sürprizdi. Ry hariç herkes için tam bir sürprizdi. Tillman ve bana bunu düşünüp düşüneyeceğimizi sordu. Ona bunu tartışacağımızı söyledik. Her biri bunu fazlasıyla hak etti ve bu şekilde tanınmayı hak ediyorlar."

"Başka sürpriz var mı?"

"Evet ama kardeşin bunu kendimize saklamamızı istedi," diyorum sinsice.

Bunu duymak için beklemesi gerekecek.

Biraz homurdanıyor ama spiker kalabalığı susturmak için elini kaldırdığında hemen sineye çekiyor.

"Sırada, lütfen Bekleyen İkinci Danışmanımız Leydi Aria Conan'a hoş geldin diyelim. Leydimize Terravile Kurt Sürüsü'nün Alfa'sı Lyker Quinn ve kardeşleri Kyan, Lennox ve Zane Quinn eşlik ediyor. Leydi Aria Conan

Quinn Nexus resmen ve resmen Bekleyen Anaerkilimizin kardeşleri olarak tanınmıştır."

Vücudu irkiliyor ve kendini dengelemek için parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

"Hepsi beni kardeşleri olarak kabul etmek mi istedi?"

"Bu konuda çok kararlıydılar," diyorum ve eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

"Can sıkıcı daha iyi bir kelime," diye homurdanıyor Cas.

"Ve Lyker-"

"Bu konuda hevesli olmalarından memnundu. Kraliyet sarayında olduğu gerçeğini kavraması biraz zaman aldı. Ondan sonra, kardeşlerinin hepsi gemiye atladı ve kardeşleriniz olarak unvanı resmen talep etmek için onun onayını istedi," diyorum.

Sert bir nefes veriyor. Hızla çarpan kalbinin nabzı parmaklarının arasında atıyor ve onu sakinleştirmek için parmak eklemlerinin üzerinde yatıştırıcı daireler çiziyorum. Yaşadığı şok yerini hızla derin bir takdir ve onay duygusuna bırakıyor.

Bu alemde resmen aile olarak kabul edilmenin ne anlama geldiğini biliyor.

Bir tane topladığını söylediğimizde sadece dalga geçmiyoruz. Gerçekten topluyor.

Kardeşleri ve Aria merdivenlerden aşağı ilk adımlarını atarken yüzünü nefes kesici bir gülümseme kaplıyor. Bu tatlı bakış beni onun yörüngesine çekiyor.

Tek gördüğüm o.

"Buraya geldiğimden beri çok şey kazandım." "Biz de öyle prenses."

"Kraliyet sarayımızın sonuncusu ama kesinlikle sonuncusu olmayan, Bekleyen Anaerkil ve varislerinin Muhafızı, Lord Bekçi Tanith'e hoş geldin diyelim."

Willow ve Draken sessizce kıkırdadılar. Keeper'a bir soyadı vermek zor oldu, biliyorsunuz, çünkü Keeper onun soyadı. Bu fikri aklıma onun arsız küçük altın ejderhası soktu, ben de öyle yaptım.

"Ona eşlik eden, hükümdar ailesinin uzun ömürlü danışmanı, resmi ve resmi olarak Bekleyen Anaerkil'in büyükbabası ve Bekleyen İlk Danışmanı, Usta Arşivci, Gaster Cato."

Perdedeki yerimizi alırken aşığıdaki kalabalığın kulakları sağır oluyor ve sonunda göğsümde bir sinir şımşığı çıkıyor. Ne zaman heyecanlanacağını merak ediyordum. Tahmin ettiğimden çok daha uzun sürdü. Gerçi sadece onun sinirleri değıl.

Benim ve kardeşlerimin de.

Tillman yumruklarını sıkıyor. Elini her açıp kapadığında parmakları yan tarafıma doğru bükölüyor. Willow'un başının üstündeki Cas ilgisiz görünüyor ama aşığıya bakınca, gölgeleri bileklerini b a ğ l a y ı p Willow'un izini kapatıyor. Hatta diğler tarafında, ayak parmaklarının üzerinde zıplayan Draken'a kilitlenmiş durumdalar.

Bu kısmı hiç umursamamaktan, bunun tarihte tanık olunması gereken bir an olduğunu hissetmeye geçmek, yeteneğimin derimi kaşımına neden oluyor. Bir parçam onu dışarı çıkarmak istiyor. Bizi kimsenin göremeyeceğı kadar parlatmak.

Diğler yanıml ise prensesimi yanımda göstermek istiyor.

Alemin kardeşlerimdeki ve bendeki gücü ve büyümeyi görmesini istiyorum.

Biz bu diyarı değıştirmeye hazır, değışmiş adamlarız.

Ve bunu onun önderliğinde yapacağız.

Bağlarım aracılığıyla tüm Nexus'uma sakın bir güven patlaması gönderiyorum. Bizi birbirimize bağlayan bağlar doğal olarak birbirimize doğru çekiliyor ve daha da yakınlaşıyoruz.

Nefes verişlerimiz eşzamanlı.

Bir olarak, birbirimizi sele boğuyoruz. İlgi merkezi korkusunu ortadan kaldıran ne kadar olumlu duygu hissederek hissedelim, dışarı gönderiyoruz.

"Bunu başaracağız," diyorum.

"Hepinizi çok seviyorum."

Kardeşlerim ve ben ona olan sevgimizi elimizden geldiğince güçlü bir şekilde ifade ediyoruz. "Bayanlar ve baylar. Sizlere bu yılki ödölümüzü açıklamaktan onur duyuyorum.

Elementra'nın varisleri. Gerçek anlamda tamamlanmış bir Nexus olarak ilk kez karşınızda duran Bekleyen Anaerkilimiz Willow Vito'yu ve Yöneten Nexus'un varisleri Corentin, Tillman, Caspian ve Draken Vito'yu sizlere takdim ediyorum."

Perdenin içinden geçerken kulaklarım çınılıyor. Ses o kadar yüksek ki, geriye doğru sayarken kendimi zar zor duyabiliyorum. Beşimizin kalbinin ortak atışı beni yolumda tutuyor.

Adımlarımızı aşıya doğru atarken gözlerim, bize dönüp başlarını hafifçe eğen ailemizle buluşuyor. Mideme pek iyi oturmuyor.

Bu yüzden alışlagelmiş bir kuralı çiğniyorum. Ben de eğiliyorum.

Kardeşlerim ve Willow da öyle.

Bu küçük hareket fark edilmedi. Etrafımızdaki uğultu daha da artıyor.

Gözlerim devasa kalabalığı tarıyor. Beş kişiye bir milisaniye bile odaklanmaya zahmet etmiyorum. Merdivenlerin dibinde olduklarını ve dikkatlerini kaybettikleri için üzıldüklerini biliyorum.

Konsantre olduğum şey, isimlerimizi haykıran ve zikreden birçok yüz ve ayırt edilemeyen sesler. Gözleri prensesime yapışıp kalıyor. Tüm mekânda ortak bir heyecan nabızı atıyor.

Ona baktığımda yüzü parlıyor. Gülümsemesi gerçek ve tıpkı benim yaptığım gibi o da gözlerini diyarımızın insanlarından ayırmıyor. Bir Bahar Balosunda hiç görmediğim kadar yüksek sesle ve heyecanla konuşuyorlar.

Bu onun için. Onun için.

Ve onun gerçek önemini bile bilmiyorlar.

Sadece Ana Reisi Beklerken'i duyuyorlar ve başında küçük bir taç görüyorlar.

Ortamızdaki kadının onlar için nelere katlandığı ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikirleri yok. Kendilerini ve değer verdikleri diyarı güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını kavrayamazlar.

Ama ben anlıyorum.

Ve hayatımın sonuna kadar ona tapacağım. İkinci bir geleneksel kuralı çiğniyorum.

Willow'un elini tutup dudaklarıma götürüyorum.

"Seni görüyorum. Sana değer veriyorum. Seni seviyorum. Sen benim sebebimsin Willow Vito ve hayatımı her gün bunu bilmeni sağlayarak geçireceğim."

On sekiz

Söğüt

"Elementra gecemizi kutsasın. Bahar Balosu başlasın," diye bağırıyor spiker ve uğultu geri dönüyor.

O kadar yüksek ki, çalmaya başlayan müziği zar zor duyuyorum.

Elementra, işte bu.

Lütfen yüzüstü düşmeme izin verme.

Bu hayatımda etrafımda gördüğüm en büyük insan topluluğu.

Anons edildiğimiz andaki yoğun gürültü yüzünden başım hâlâ dönüyor. Bunu, spikerin Aurora ve adamlarını takdim etmesine yetecek kadar uzun süren bir sessizlik izledi.

Sonra duvarlar tekrar sallanmaya başladı.

Corentin'in tatlı sözleriyle merdivenlerden düşerek kendimi utandıracağımı düşündüm. Elimi tutması ve gözlerimle buluşması o anda ihtiyacım olan kısa süreli bir rahatlamaydı. Sonra söylediği şeyi söyledi ve bir su birikintisine dönüşeceğimi düşündüm.

Merdivenlerin geri kalanından aşağı inerken bacaklarım hâlâ biraz titriyordu ve kalabalık odanın ortasına geçmemiz için bize yol açtı.

İşte şimdi oradayız.

Bu insan ordusu için dans etmeye hazırlanıyoruz.

Oakly, Aurora, Aria ve ben sağ ellerimizi çemberimizin ortasında birleştirdik. Müziğin değişmesini beklerken saat yönünde yürüyoruz ve zamanı geldiğinde adamlarımızdan biri bizi alacak.

Nefesime odaklanmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Bu beklediğimden çok daha fazlası oldu. Sadece insanlardan bahsetmiyorum. Bana gösterdikleri sevgi ve destekten bahsediyorum. Bir yabancı. Her şeyin arkasındaki anlam bu.

Bir gün bu diyara gerçekten hükmedeceğim.

Aurora'nın esprili gözlerine dalıyorum ve onun küçük kıs kıs gülüşünün kalbimi rahatlatmasına izin veriyorum. CC'nin değil de kendisinin yöneteceği açıklandığında o da bunu hissetmişti.

Sadece geceye odaklan.

Etrafımda dönüp durmak ve adamlarımla büyü bir gece geçirmek istediğimden bahsedip duruyordum ama bu, buradaki gerçek insan sayısını görmeden önceydi. Şimdi beni izlediklerini düşününce midem bulanıyor.

Ya kendi ayağıma takılırsam?

"Sen nasılsın?" Daha başlamadan dansın içine etmeme neden olmadan önce düşüncelerimi dağıtmak için Oakly'ye soruyorum.

"Mükemmel, muhteşem. Ben bunun için yaratılmışım," diyor alaycı bir tavırla.

Dudaklarımdan hiç de hanımefendiye yakışmayan bir homurtu dökülüyor ve neyse ki üçü de kıkırdıyor. Hiç de öyle olmayan bir anda kendimi çok normal hissediyorum.

"Güzel, o zaman aynı fikirdeyiz," diyorum ona göz kırparak.

"Demek sen de altına işemek üzeresin? Kahretsin, o fazladan içkiyi içmemeliydim."

Olamaz.

"Tutabilirsin, değil mi?" Bakışlarım endişeyle genişliyor.

Şu anda bu dans pistinde işemesi olabilecek en kötü şey olurdu.

Eğer homurdanmamın bir hanımefendiye yakışmadığını düşünüyorsam, onu gölgeler içinde uzaklaştırıp yerde pisliğinden bir su birikintisi bıraktıktan sonra tüm sarayın duyacağı kadar yüksek sesle gülerek ölmem de hoş karşılanmazdı.

"Bunu öğreneceğiz. Oh, Elementra, mesanemi kutsa, lütfen."

Alev gibi sıcak bir el parmaklarımın arasından geçerken kahkaham susturuluyor.

Dansın bu kısmını seviyorum.

İlk önce hangi adamla birlikte olacağımı asla bilemiyorum. Beklemenin ve önce görmeden kim olduğunu söylemek için duyularıma güvenmek zorunda kalmanın çok şehvetli bir yanı var.

Draken beni göğsüne çektiğinde ve ilk adımlarımızı kolayca attığımızda, kobalt gözlerinin içine düşüyorum. Üzerimdeki bakışlarla ilgili tüm karanlık endişeler ve sinirler kayboluyor.

Beni onun ateşinin tadını çıkarmaya bırakıyor.

"İşte benim küçük vahşi gezginim. Seni bu kadar geren neydi?" diye soruyor.

"Bütün gözler. Yüzüstü düşmekten korkuyordum."

O, benim yaptığımın aksine, kahkahasını bastırmıyor. Başını arkaya atıyor ve bu ses kalbimin ilk kez duyuyormuşum gibi çarpmasına neden oluyor.

"Düşmene asla izin vermeyiz. Ama bıraksaydınız, ben de kendimi aşağı atardım. Birlikte düşerdik."

Gülümsemesi komik olduğunu söylüyordu ama gözleri gerçeği anlatıyordu. Kesinlikle bir şey yapardı, dikkatleri üzerimden çekmek için her şeyi yapardı. Bu kendini utandırmak anlamına gelse bile.

Birini zaten sevdiğinizden daha fazla sevebileceğinizi asla düşünmezsiniz. Ta ki çok küçük bir şey söyleyene kadar. Yine de kelimelerin kendisi binlerce kilo ağırlığındadır.

"Neyse ki, şimdi beni tutmak için buradasın. Hadi uçalım, ejderham."
Uçalım.

Onun dışında dikkatimi verdiğim tek şey müziğin ritmi. Cilveli gülümsemesi, alaycı dokunuşları. Ben omzunda daireler çizerken onun sürekli kalçamı usulca sıyırması.

O beni tüketiyor ve ben memnuniyetle yanıyorum.

"Sence sırada kim var, küçük gezgin?" diye soruyor tempo değişmeye başladığında.

"Hiçbir fikrim yok."

"Sürprizi ele veren bir ipucu ya da görüntü yok mu?"

"Hayır. Muhtemelen bunun olmamasına şükredeceğim tek an bu," diyorum o yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirirken.

Çekilmeden önce alçak sesle kıkırdıyor. Eli aynı anda kardeşinin eliyle birleşiyor ve nefesim kesiliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bekliyorum.

"Gözlerini benden ayırma prenses."

Corentin'in emriyle açılıyorlar. Gülümsemesi o kadar parlak ki, yeteneğimi çağırıyor. Işığım tenimden taşıp onu sarmak istiyor.

"Başka bir yere bakmayı hayal bile edemezdim, majesteleri."

Yüz hatları ısınırken yıkıcı bir hal alıyor.

Şu anda ona bakıp eskiden maskesini nasıl da yerinde tuttuğunu düşünmek benim için delilik. Kendisinin birçok yönünü benden uzak tutardı.

Artık buna asla izin vermem.

O benim. Hepsi benim. Maskeleri ve her şeyiyle.

Gözlerim menekşe rengine dönerken onaylarcasına mırıldanıyor. Ejderhamın bir anlığına anlaşılmaya varması gerekiyordu. Yine de beni ve yaptığım her şeyi gözden kaçırmayacak kadar dikkatli.

"Seni bu kadar sahiplenici yapan ne, bebeğim?"

"Eskiden kendini benden nasıl sakladığını ve şimdi bununla nasıl başa çıkamayacağımı düşünüyorum. Takmak zorunda olduğun tüm maskeler gibi sen de benimsin."

Çenemi, boynum ondan başka bir şey göremeyeceğim şekilde geriye doğru bükülene kadar yukarı kaldırıyor. Sadece onu. *"Bunlar şimdiye kadar söylenmiş en doğru sözler."*

Ben seninim. Tamamen seninim."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Tıpkı bana verdiği ilk öpücük gibi.

Çok nazik ama emredici.

Uzaklaştığında, rüzgârla dans ediyormuşuz gibi beni pistte süzerken ikimizin arasında başka kelime geçmiyor. Hareketleri hassas, kontrollü ama sanki bunu günlerdir değil de yıllardır yapıyormuşuz gibi özgürce akıyor.

Parmak uçlarının altındaki yeteneğinin sıcak dokunuşu benimkini yüzeyde tutuyor. Özgür kalmak için onun emrini bekliyor.

Müzik bir kez daha değişmeye başladığında, elini kalbime koyuyor ve ışığının ısınısını bedenime tamamen yaymaya zorluyor.

Diğerlerine çemberlerinde katılıyor ve ben iki solumdan hangisinin olacağını görmek için kıvranıyorum.

İçimde yanan ışığın üzerine karanlık çökerken nefesim kesiliyor. Soğuk kanıma yayılıyor ve kendi hissini yaratıyor.

Tüm duyularım canlanıyor.

"Yaramaz küçük Primary."

Göz kapaklarımı kırıpştırarak açıyorum, karnıma kadar yanan viskiyle çarpışıyorlar. *"Ben hiç yaramazlık yapmadım."*

Cas beni etrafında döndürürken başını sallıyor. Beni tekrar kollarının arasına aldığı anda, yüzündeki ifade karşısında dudaklarım aralanıyor.

Karanlık ve lezzetli.

"Gördüğüm karanlık her zaman kötü bir şey değildir. En azından artık değil. Aklından geçen o küçük karanlık arzuları göremediğime inanmıyorsan yanılıyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Yalan.

"Senin için hecelememi istiyorsun. Öyle mi, Primary?"

"Evet."

Ben de tam olarak bunu yapmasını istiyorum. Neden mi? Çünkü bana daha önce hiç istemediğim şeyleri istemenin sorun olmadığını hissettiriyor. Bir şeyleri keşfetmemi güvenli hale getiriyor. Herhangi bir durumda beni ne kadar zorlayacağını çok iyi biliyor.

Yani evet. Şimdi benim için hecelemesini istiyorum, böylece daha önce hiç denemediğim ya da fark etmediğim bir şeyi arzulamamın sorun olmadığını bileyim.

Yakın zamana kadar olduğu gibi.

Bugün olduğu gibi.

"Bu sabahki gözbağı zihnine küçük bir tohum ekti. Erkeğin tarafından becerilmenin ama hangisi olduğunu bilmemenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorsun. Kolayca bir bağ kurabilir ve bunu anlayabilirsin, ama bunu yapmazsın. Bunu kendi başınıza çözmenin hissini yaşamak isterdiniz. Sadece bizim dokunuşumuzla, dillerimizle ya da sıklerimizle.

"Sonra bu küçük dans. Kollarına hangi erkeği alacağını bilmemek. Seçim yapma baskısını ortadan kaldırıyor. Gerçi biz seni asla seçmeye zorlamayız. Bunu senin için yaparız. Ama kör bir şekilde tapınılmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebilmen için görme yetini kaybetmemizi istiyorsan, bunu senin için yaparız, tatlı Willow."

Şu anda kendime tatlı diyebilir miyim bilmiyorum. Aklımda kirli senaryolardan başka bir şey yok. Bana tam olarak onun tarif ettiği şeyi yaptıklarını hayal ettim.

Zihinsel yaratımımın tek istisnası, o zaman bile kimin ne yaptığını seçmeme izin vermememdi. Hayal gücümü serbest bıraktım.

Kahretsin, belki de bu tartışmayı dans pistinde yapmamalıydık.

"Çoktan planlamışsın gibi görünüyor," diyorum alçak sesle.

"Senin o küçük fantezini gerçekleştirmek için her türlü niyetim var. Buna bir söz diyebilirsin, Primary."

Beni bir kez daha kendisinden uzaklaştırıyor. Döndüğümde sırtım onun önüne çarpıyor ve dudaklarını boynuma koyuyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bir iniltiyi bastırmak için kendimi zorluyorum.

Eli belimi okşarken, müziğin değiştiğini ancak o zaman fark ediyorum.

Karşımda duran Tillman'a bilmiş bir sırıtışla bakarken nefes alış verişim düzensizleşiyor.

"Nefes al ve ver, küçük savaşçı. Seni yakaladım," diyor beni kollarının arasına alırken. *"Seni azdırmasına ve rahatsız etmesine izin verdin."*

"İzin vermek, Cas'in yaptığı hiçbir şeyi tanımlamak için kullanacağım kelimeler değil. O seninki kadar iğrenç bir ağzı ve akli olan yaramaz bir hayalet."

Derin kahkahası beni bir zırh gibi sarıyor.

"Bu benim en güzel anılarımdan biri. Ona hayalet dediğini ilk duyduğum anı asla unutmayacağım."

"Zihnimi işgal etmekten bu kadar keyif almana sevindim. Dürüst olmak gerekirse, aklından sürekli geçenleri dinlerken başının ağrımasına şaşıyorum."

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve elini boynumun kenarına dolayana kadar vücudumda gezdiriyor. Bir an için elinin üzerinde bıraktığım ize sevgiyle bakıyor.

Umarım ona her baktığında, beni asla incitmeyeceğini hatırlatmak için orada bıraktığımı biliyordur. Yıkılıyormuş gibi hissettiğimde onun gücü beni ayakta tutuyor.

"Bunu biliyorum Will. Söz veriyorum biliyorum. Ve gürültüden asla başım ağrımaz. Konu sen olduğunda değil. Sen duyduğum en tatlı sestin. Karşıma ne çıkacağını asla bilemiyorum. Bu beni dengede tutan bir kargaşa markası ve başka türlüşünü de istemezdim."

İçimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. Kargaşa, zihnimin günlük durumunu tanımlamak için mükemmel bir kelime. Eğer o ve bana öğrettiği her şey olmasaydı, daha da kötü olurdu.

Bir gün, muhteşem yeşil gözlü dev, onu gerçekten şaşırtan bir şey duyacak.

Bana başını sallıyor ama yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyor. O bizi dans pistinde zarıfçe dolaştırırken müziğin zihnimi işgal etmesine ve birçok düşünceyi sakinleştirmesine izin veriyorum. Adımlarımız emin ve

hızlı. Birbirimizle pratik yapar gibi akıcı bir şekilde hareket ediyoruz. birlikte başka bir şey. Bir bütün olarak şekilleniyoruz.

Müzik azalmaya başlarken, *"Bu bizim işaretimiz, küçük savaşçı,"* diyor.

"Sırada ne var?"

"Teyzem ve amcalarımla birlikte tahtlara doğru ilerleyeceğiz. Beşli ve diğerleri bize yaklaştırmaya başlayacak. Belli bir sırayla değil. Misafirlerimiz yemek yerken, kaynaşırken ve isterlerse dans etmeye başlarken biz de bunu yapacağız. Sonra bizim için bir dans daha olacak."

Benden uzaklaşırken ona başımı salladım. Balonun gerçek programını biliyorum ama her an her şeyi değiştirecek bir şey duyabilirler. Planları doğrudan onlardan almayı tercih ederim.

Çocuklar etrafımı sarıyor ve şarkının son vuruşunda her biri eğiliyor ve ben de onlara reverans yapıyorum.

Bir kez daha, gürültü kesinlikle patlıyor ve ne kadar gürültülü olduğu için gözlerim seğiriyor.

"Hadi devam edelim-"

Oakly fısıldayarak, "Willow'un benimle tuvalete gelmesini istiyorum," diye bağırıyor ve Corentin, Aria ve Nexus'ları bize yaklaşırken onun sözünü kesiyor.

Aria hemen, "Ben de," diyor.

Aurora ve adamları, insanların tahtlara ulaşmaları için açtıkları açıklıkta manevra yapmaya başlamışlardı bile. Adamlarım önce onlara, sonra da bize bakıyor.

"Oraya çıkması lazım, fişek. Biz ikinizi yürütürüz, sonra geri geliriz," diyor Ry ama ben biraz çekiniyorum. Adamlarımın gözünden kaçmadı.

"Ne oldu?" Corentin soruyor.

"Elbiseleri tasarlarken tuvalet molalarını hiç düşünmedim. Ne o ne de Aria bu durumda erkeklerin onlara yardım etmesine izin verecek."

Draken gülerek başını arkaya atıyor ve ben de konuşmasını engellemek için ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Yani demek istediğin, içerken birbirinizin elbiselerini tutmanız gerekecek. Eğer bana ihtiyacın olsaydı bunu senin için yapardım, küçük gezgin."

Bütün erkekler onun adını haykırırken Oakly ve Aria'nın nefesi kesildi.

Bunun olacağını biliyordum.

İhtiyacım olsa bana yardım edeceğini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen buna izin verirdim. Hiçbir zaman sınır tanımadı ve ben de ona bir sınır koyma ihtiyacı hissetmiyorum. Fiziksel olarak yapamadığım zamanlarda benim yerime vcudumla ilgilendiğinden bahsetmiyorum bile.

Oakly ve Aria? Hayır. Erkeklerinin onları tuvalette görmesine izin verecek durumda değiller. Oraya asla ulaşamayabilirler.

Tamamen anlaşılabilir bir durum.

"Üçümüz yalnız yürüyebilir miyiz yoksa refakatçiye ihtiyacımız olacak mı?" diye sordum.

"Yalnız. Lanet olsun, burayı yüzen bir E.F. var ve sen de lanet bir ejderhasın. Hadi," diyor Oakly, Aria'nın ve benim ellerimi tutup bizi ileri doğru çekiyor.

"Bunca zamandır hepinizin başında muhafızlar vardı," diyor Cas, sanki çok açılmış gibi, ama değildi. En azından o başını sallayana ve daha önce hiç fark etmediğim dört adam birdenbire yanımıza gelene kadar. "Onlara Yönetici Nexus'un özel salonuna kadar eşlik edin."

"Lütfen," diye ekliyorum komutuna.

Adamlardan biri önümüzde, bir diğeri arkamızda, bir diğeri yanımızda yürüyor ve açıkçası dördüncünün nereye gittiğini söyleyemiyorum. Biz uzaklaşmaya başlarken ve kızlar bana yaklaşıırken adamlarımın hepsi bana anlamlı bakışlar atıyor.

Sıkı korunan koridora doğru bu kısa yürüyüşü yapmak sanki bir asır sürmüş gibi geliyor. Her yerde insanlar isimlerimizi çağırıyor ve görünüşe göre konuşmayan gardiyanlarımız her yöne ters ters bakıyor.

Sonunda koridora ulaştığımızda, koridoru kapatan muhafızlar kızıl deniz gibi ikiye ayrılıyor ve geçmemize izin veriyorlar. Oakly neredeyse banyoya doğru koşmaya başlıyor, Aria ve ben de gülerek onun peşinden gidiyoruz.

İçeri girdiğimiz anda ortalık malzeme yığınınına dönüyor. Elbiselerimize vücut vermek için eklediğim tüller her yerde, yüzümde, Aria'nın etrafında dolanıyor ve Oakly acele etmemiz için çığlık atıyor. Eğer başyapıtımla bu kadar gurur duymasaydım, lanet şeyi parçalayıp yeniden başlardım.

Oakly nihayet serbest kaldığında, "Çok yakındı," diye azarlıyor.

"Bunun için üzgünüm ama bak, hiç kaza olmadı," diyorum ağzımdaki elbisesinin bir katmanını tükürerek.

"Zar zor," diyor, sanki bu benim suçummuş gibi bana ters ters bakarak.

"Bizi birkaç eskortla gönderdiklerine inanamıyorum.

Aslında ben de korumalarımız olduğuna inanamıyorum," diyor Aria.

"Muhafızlar kesinlikle sürpriz oldu ama beşinin Aurora ve Nexus'unun arkasından yakın bir şekilde ilerlediğini gördüm. Adamlarım onlarla konuşmak, söyleyeceklerini duymak ya da bir şeyler öğrenmek için can atıyor

Yapabilirler. Tuvalete gitmemiz konusunda bir saniye bile endişelenseler, hepsi peşimizden gelirdi. Ayrıca, dediği gibi, ben lanet bir ejderhayım."

"Ben de kaşınıyorum. Kellie Everglow'un suratına bir yumruk atmak istiyorum. Sonra da gidip onu annemle birlikte hücreye atmak istiyorum." Oakly neredeyse hırlıyor ve ben de sırtını sıvazlıyorum.

"Zamanını alacaksın. Eğer istersen, onu senin için gölgelerimle bağlarım."

"Bunu da fikirler listesine ekleriz," diyor ayağa kalkmaya çabalarken. "Aria, sıra sende."

İkisinin yer değiştirmesi tam bir kaos ama yer değiştirdikten sonra işe koyuluyoruz. Biraz pratik yaptığım için bu sefer çok daha sorunsuz gidiyor. Bana geçtiğimizde daha da kolay oluyor.

Üçümüz birlikte kapıdan **ç ı k m a y a** çalışıp takıldığımızda, hemen bir kahkaha krizine giriyoruz.

Bu olayı günlüğüme kardeşlik için gerekli bir bağ kurma deneyimi olarak yazacağım.

Muhafızlara doğru yürürken Oakly, "Gecenin geri kalanında başka bir şey içmeyeceğim," diyor.

"Hanımefendi, Lider Tillman hepinizi tahtlara geri çağırıyor," diyor içlerinden biri biz yürür yürümez. Gözbebeklerinin odaklanıp odaklanmadığını hemen fark ediyorum.

Yani teknik olarak adamlarım takip etti. Sadece zihinsel olarak.

"Hızlı bir uçuş için vaktin yok mu?" Diye soruyorum ama başını belaya sokacakmışım gibi gözleri büyüyünce geri adım atıyorum, "Şaka yapıyorum. Yolu göster."

Üçümüz gülerek ve gülümseyerek insan kalabalığının arasından geri dönüyoruz. Dans pistinde durduğumuz yere gelene kadar aşırı bir öfke patlaması hissediyorum. Aslında bu aşırı bir patlama değil, sadece dört adamımdan da gelen aynı duygu.

Önüme bakmak için korumamın etrafından dolanıyorum, beş kişi ailemizin arasına dağılmış durumda. Tüm Öncüler Aurora'nın önünde toplanmış durumda ve erkekler diğer tüm erkeklerle konuşuyor. Benim Nexus'umun en önünde ve merkezinde ise Gean Everglow var.

"Doğrudan Nexus'larınıza gidin. Aurora Öncülere tanıtılmamız için hazır olduğunda bizi çağırarak," diye fısıldıyorum.

İkisi de önümüze bakıyor ve anında ciddileşiyor.

Arkamızdaki muhafız Oakly'nin yanına geliyor ve Ry'a doğru ona eşlik ederken başıyla selam veriyor. Bir diğeri de aynı şeyi Aria için yapıyor. Dördüncünün kalabalığın neresinde olduğunu hâlâ bilmiyorum ve etrafa bakarak dikkat çekmeye de çalışmıyorum.

Muhafızım Everglow Nexus'a yaklaşıyor ve boğazını temizliyor. Pislikler onu görmezden geliyor.

"Çekilin," diye emrediyor. Kesinlikle dikkatlerini çekiyor.

"Affedersiniz-"

Gean Everglow, ben korumamın etrafından dolanırken dudaklarını mühürlüyor. Çenemi yüksekte, omuzlarımı geride tutuyor ve konuşmasını bekliyorum. Adamlarımın gözleri beni yiyor ama zerre kadar endişeli değiller. Aksine, endişeli bir şekilde heyecanlılar.

Cas ve Draken'ın bir alev çıkarmamı umduklarından eminim.

"Ah, Willow, ben de tam nerede olduğunu soruyordum."

"Ben Leydi Vito, Konsey Üyesi Everglow," diyorum.

Tatlı ses tonum, bunu s ö y l e r k e n takındığım dürüst yüz ifadesiyle tamamen çelişiyor. Corentin'in kitabından bir sayfa alıyorum. Gerçi o çok daha sertti. Gururu göğsümü dağlıyor ve gülümsememek için büyük çaba sarf ediyorum.

Bakışlarını nasıl bu kadar sağlam tuttuğuna dair hiçbir fikrim yok.

Gergin bir sessizlikten sonra, ki bu sesimin taşındığını ve diğer beş kişinin beni duyduğunu söyleyecek kadar güçlü bir sessizlikti, başını hafifçe eğdi ve "Elbette" diye mırıldandı.

Adamlarıma doğru ilerlerken Gean'dan bir adım kadar uzakta duruyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Gima sizden çok övgüyle bahsetti. Lütfen gecenizin tadını çıkarın."

Yüz hatlarını düzeltmeden önce gözleri kısa bir an için ateşle doluyor. Yine de yakaladığımı biliyor. Ona göz kırptığımdan emin oluyorum ki bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bilsin.

Kendimi adamlarımın arasında ortalıyorum, bakışları açlık dolu. Bu bakışlar, bu topun geri kalanını siktir et ve beni buradan çıkar deme isteği uyandırıyor.

Ne yazık ki, Gerçi, Ben Ağzına almak kapalı için Gean değil Bu gece kendimi daha iyi hissetmekten başka işe yarar bir şey yapmadım.

Gean, "Sadece Nexus'unuzdan bir dansta elinizi tutmak için izin istiyordum," diye homurdandı.

Şaka yapıyor olmalısın. Aurora çok haklıydı. "Şu anda ciddi mi?" diye sordum.

"Cidden aptalca ama evet, yine de ciddi. Sen gelmeden önce bize sordu. Onu yememi ister misin?"

"Muhtemelen."

"İhtiyacınız olan şey Nexus'umun izni değil."

"Kesinlikle-"

"Bana erişim, Gean, bu gece sana vermeyeceğim bir ayrıcalık. Bekleyen Danışmanlarım da vermeyecek. Zaman ayırdığınız için minnettarım ama şimdi ilgilenmem gereken başkaları var," diyorum Corentin'in beşli ya da seçkinler grubunun üyeleriyle konuşurken duyduğum kadar kendinden emin ve asil bir şekilde.

Kovulmayı pek hoş karşılamıyor ama beni daha fazla zorlamıyor. Belirgin bir alaycılıkla arkasını dönüyor ve sanki bu konuşma hiç olmamış gibi rahatça sıranın aşağısına doğru yürüyor.

"Kahretsin, şu anda çok sertim," diye inliyor Draken.

"Aynen," diye katılıyor Cas.

Elimden geldiğince ikisini de görmezden geliyorum.

Corentin elini belime koyup şakağımdan öperek, *"Bunu mükemmel bir şekilde hallettin prenses,"* diyor.

"Eww, kendimi hak etmediğim bir güç gezisindeymişim gibi hissediyorum. O kadar garipti ki gülmekten kırılmak istedim. Bu şekilde konuşmayı hiç sevmiyorum. Eski moda bir sövgüyü tercih ederdim."

"Bunu yapabiliirdin ve yine de sorun olmazdı, ama bir emsal oluşturdu. Onu ibretlik bir duruma düşürdüğün için artık diğer adamların hiçbiri sana bulaşmayacak."

Başımı çevirdiğimde, geri kalanların bana ilk geldiğimde meraklı bakışlardan ziyade daha dikkatli baktıklarını görüyorum. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim.

Kayınpederim hoppa ve gururlu görünüyor. Aurora küçük bir gülümsemeyle başını dik tutuyor. Ön seçimlere dönmeden hemen önce bana göz kırpmıyor. Keeper ve Gaster arkamdan kıkırdıyor.

Böylece ailemin onayını aldım ve Gean Everglow'a karşı duruşumu netleştirdim.

Bunu iyi bir şey olarak kabul ediyorum.

Bundan sonraki süre, hatırlayamayacağım kadar çok insanla tanıştırıldığım ve isim söylendiği için bir bulanıklık içinde geçiyor.

Tüm Gale Nexus'un benden uzak durduğu gözümünden kaçmıyor.

İlk geldiğimde Pran ve Dillon'ı sadece bir an görebildim. O zamandan beri kalabalığın içinde bir yerlerde kayboldular. Primary henüz benimle konuşmaya çalışmadı ama Aurora'nın ayaklarının altından da ayrılmadı.

"Viski harika ama burada hiç yemek var mı?" Keeper soruyor.

Üç parçalı smokini içinde çok sevimli görünüyor. Kuyruklu ceket ve tamamen siyah fanilas ı parlak gümüş bir yelekle eşleştirilmiş. Kabarık, mor papyonu çocuklar ve benimle mükemmel bir uyum sağlıyor. Bu stile kesinlikle bayılıyorum ve Keep'teki tüm vampirlerin böyle giyinip giyinmediğini görmek isterim.

"Her yerde yemek var. Şu küçük etli şeyler çok güzel. Birkaç dakika önce garson geçerken koca bir tepsi kaptım," diyor Draken heyecanla ve ben başımı sallıyorum. Daha önce konuşurken kelimelerinin boğuk geldiğini biliyordum.

"O tür bir yemek değil evlat," diyor Keeper sessizce.

"Ne-oh. Evet, var. Core'dan sana Keep *mutfaklarından* bahseden o kitaptaki kanlı kokteyllerden ayarlamasını istedim."

Çocuklar ve ben Draken'in bunu süslü bir tonla söylemeye çalışmasına kıkırdıyoruz ama Keeper şaşır mış görünüyor.

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet, tabii ki. Sadece normal kan da var," diyor elini deli gibi havada sallayarak. Bir de ne görsün, bir garson Keeper'a doğru yürüyor.

Garson, Keeper'a bir bardak sunarken, "Özel siparişiniz, efendim," der.

"Teşekkür ederim, iyi adamım."

Bardak dudaklarına değdiği ve gözleri yavaşça kapandığı anda Keeper'ı keyifli bir uğultu terk ediyor. Ejderha adamım orada oturmuş, onun tam tepkisini bekleyerek bakıyor.

"Mükemmellik, oğlum."

Draken ensesini ovuşturarak, "Malzemeler tam olarak elimizde yoktu ama Nikoli yeterince yakın olacağını düşündüğü bir şeyler bulmama yardım etti," diyor.

"Tadı ev gibi evlat," diyor Keeper, omzunu sıkarak.

İkisine bakıp gülümsemeden duramıyorum. Kalbim onların arasındaki bu ana tanıklık etmek için çırpınıyor. Diğer adamlarım rol yapmaya çalışsa da, Draken için duydukları mutluluk göğsümde kabarıyor.

"Willow, Oakly, Aria, bana katılır mısınız lütfen?"

Aurora'nın sesiyle arkamı dönüyorum. Tahtında ayakta duruyor ama beş Primarie hâlâ önünde duruyor. İçimden inliyorum ama yüzümü yumuşak tutuyorum.

Yaşasın biz...

"Sana eşlik edeceğim çocuğum," diyor Gaster, dirseğini uzatarak.

"Biz olmadan kimseyi öldürme," diye mırıldanıyor Cas bardağını ağzına götürmeden önce.

"Bu elbiseyle kimseyi öldürmeyecek. Kirlenmiş kanla mahvedilemeyecek kadar güzel," diyor Gaster ben daha cevap vermeden ve içimden şaşkın bir kahkaha patlıyor. Elimi okşarken göz kırpmıyor ve tüm adamlarım ona karanlık bir şekilde gülümsüyor.

Tahta doğru birkaç adım yürürken Oakly ve Aria da bize katılıyor. Bu alanın düzeninde hepimiz birbirimize yeterince yakınız, aynı alandayız ama aynı zamanda insanların gelmesine izin vermek için mesafemizi de koruyoruz.

Teknik olarak, Nexus'umun tüm zaman boyunca Aurora'nın yanında durması gerekiyordu. Adamlarım bunu veto etti ve Aurora da dağılmamızın en iyisi olacağına karar verdi. Eğer sorulursa -ki sorulmayacaktı, insanlar sadece konuşacaktı- bunun sebebinin çok büyük bir salonumuz olması ve alana ihtiyacımız olması olduğunu söylemeye karar verdik.

Aurora'ya ve diğer Primarie'lere yaklaşırken tüm başlar bize doğru döndü.

Vicki Gale, Kellie Everglow, Tris Drover, Reny Tealwaters ve Aaren Alewood'un her biri beni değerlendiriyor. Gaster, Oakly ya da

Aria bir bakış attı ve bu beni ve ejderhamı çok kızdırdı.

"Konsey hanımları, sizi Bekleyen Anaerkilimiz ve onun Bekleyen Danışmanları ile tanıştırayım. Her biriniz Usta Arşivci Gaster Cato'yu tanıyorsunuz," diyor Aurora, Gaster'a doğru başını sallayarak. Önceller başlarını eğiyor ve o da aynı şekilde karşılık veriyor. "Bu da Bekleyen Birinci Danışmanımız Oakly Mercie." Bu kez Kellie Everglow hariç hepsi başını sallıyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. "Sıradaki Bekleyen Danışmanımız, Aria Conan."

Yine hepsi başlarını hafifçe eğiyor ama ben zehirli bakışlarımı Kellie'den alamıyorum. Oakly'ye bir kez daha saygısızlık ederse Bahar Balosu'nun çatısını uçuracağım.

Aurora gururla, "Ve tabii ki, Beklenen Anaerkilimiz Willow Vito," diyor ve o an için gözlerimi yumuşatıp ona gülümsüyorum.

Öncülerin her biri reverans yapıyor. Benim de saygı göstergesi olarak daha küçük bir reverans yapmam gerekiyor.

Bunu yapmayacağım.

"Willow'um, söylentiler güzelliğinin hakkını verememiş," diyor Vicki Gale kendini beğenmiş bir tavırla, beni tepeden tırnağa süzerek.

"Yapmadılar. O varisler kollarında böyle güzel bir şey olduğu için çok şanslılar," diye ekliyor Kellie ve alevimin sıcaklığı yüzümü dolduruyor.

Gaster alçak sesle, "Ya torunuma düzgün hitap edersiniz ya da hiç hitap etmezsiniz," diyor ve çemberimizin içine bir ürperti gönderiyor.

Dişilerin her biri onun otoriter ses tonuna farklı tepkiler veriyor. Ben bile arkasındaki güç karşısında hazırlıksız yakalandım.

Tris Drover yüzünde beliren vahşi gülümsemeyle neredeyse sırtıtmama neden oluyor. Aurası saygıyı ama aynı zamanda biraz da hevesi haykırıyor. Av olarak gördükleri bir şekil değiştirenin dövüşmek için can atacağını hiç düşünmezdim. Görünüşe göre tüm yırtıcılarla çiftleşmek onu biraz daha hırçın yapmış.

Hem Reny Tealwaters hem de Aaren Alewood eğiliyor. Ben buna saygıyla demezdim. Daha çok kayıtsızca.

Aramızdaki hainler saldırganlık gösterisi yapıyor. Ağızları açık kalıyor ve yüksek sesle nefes alıp veriyorlar. Bu bir alay.

"Nasıl-"

"Biliyor musunuz, Efendi Cato, aslında bu söylentileri duymak isterdim. Ama güzelliği hakkında değil. Benim de kendi gözlerim var. Gücü hakkında ne söyleniyor? Alevi oldukça... affetmez," diyor Oakly, yanıma yaklaşırken Vicki'nin sözünü keserek.

"Dönüşebildiği güzel canavarı da unutma," diye homurdanıyor Aria, Gasters'ın yanına yaklaşarak.

Hepsinin yüzünde ilk tedirginlik ifadesi beliriyor. Bu, bir ejderhaya dönüşebilme yeteneğime karşı yürütülen karalama kampanyasının en azından bir ölçüde tuttuğunu kanıtlıyor.

Onlar ve Nexus'ları için ejderham bir sorun olacak. En azından ikisi için.

Elementra'nın geri kalanı onun için endişelenmek zorunda kalmayacak. Ben bir canavar değilim. Ne Draken ne de Tanith. Anlamadıkları şeylerden korkabilirler ama bizim için tehdit olmayanlar için tehdit olmadığımızı ve asla olmayacağımızı anlayacaklardır.

"Dedikodulara şimdi son vereceğim ve kızımın duyduklarınızın çok ötesinde bir güce sahip olduğunu herkes için teyit edeceğim. Benden bile daha güçlü. Bu diyarı güç ve şefkatle iyi yönetecek. Buna şahit olacağımız için ne kadar şanslıyız," diyor Aurora kararlı bir şekilde ve elini tutmam için bana uzatıyor. Ben de yüzümde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle hemen tutuyorum. "Bu resmi tanıştırmaları yapabildiğimiz için çok mutluyum. Şimdi, eğer hepiniz gidip halkımızla vakit geçirirseniz. Dans pistine dönme vaktimiz neredeyse geldi."

Sözlerini benim onlara yapacağımdan çok daha zarif bir şekilde bitirdi. Ancak o zaman, alçak sesle mırıldanarak "Hanımlarım" diye reverans yaptıklarında, onlarla tek kelime bile konuşmadığımı fark ediyorum.

"Siz dördünüz de oğlanlar kadar kötüsünüz, yemin ederim," diyor Aurora kaşlarını çatarak ve küçük bir gülümsemeyle.

"Ben bir şey söylemedim bile," diyorum, Vicki ve Kellie'nin davranışlarını taklit ederek alınganlık numarası yapıyorum.

Hepsi bana gülüyor, hatta Aurora'nın arkasından gelen kayınpederim bile. "Bunu yapmana gerek yoktu. Yüzün ve vücut dilin 'Dene beni' diye bağıırıyordu."

Bu doğru olabilir.

"Hadi ama Rory. Konseyi eğlendirme görevimizi yerine getirdik. Dans etme zamanı," Roye öyle sıkılarak söylüyor ki, sözleri kafa karıştırıcı oluyor.

Kızın gülümsemesine bakarken gözlerindeki parıltı, bunu onu mutlu etmek için yaptığını söylüyor.

"Nihayet. Artık bu öfkeden kurtulabilirim," diyor Oakly, kalçasını bana çarparak.

"Hazır mısın, küçük ejderha?" Tam arkamda ağabeyimin sesini duyunca irkiliyorum.

Arkamı döndüğümde Nexus'umun Oakly, Aria'nın geri kalanı ve Keeper gibi onun etrafında durduğunu görüyorum. Aynı anda tepedeki spiker dans pistine geldiğimizi duyuruyor.

Lyker bana doğru yürüyüp kolunu uzatıyor, ben de şüpheyle bakıyorum. "Bana dans mı teklif ediyorsun?"

Homurdanıyor. "Tabii ki."

"Dans etmeye pek hevesli olmadığını sanıyordum?" Gaster'ı yavaşça bırakırken soruyorum.

"Değilim. Bu gece sineye çekeceğim," diyor göz kırparak.

Koluna giriyorum ve adamlarıma bir zafer gülümsemesi atıyorum. Kendime zaten onun şenlikler hakkında heyecanlanmasını beklemememi söylemiştim, bu yüzden bu harika bir sürpriz.

Ya da adamlarım onu zorluyor. Her iki durumda da, ben kazanacağım.

"Onu zorlamıyorum." Tillman kıkırdıyor. "Rory Teyze bizimle dans etmek için ısrar edecek, yani bu bir Nexus dansı olmayacak. Bir tur sürpriz dans partneri bekle, küçük savaşçı."

Bu çok heyecan verici.

Zaten Gaster ve Keeper'a benimle dans edip etmeyeceklerini sormayı planlıyordum. Keeper'ın buradaki dansların adımlarını öğrenip öğrenmediğine dair hiçbir fikrim yok, ama iyi vakit geçirmek için bunu yapabiliriz.

Bizi takdim ettiklerinde kalabalığın çılgına döndüğünü düşünmüştüm ama şimdi biraz yiyecek, içecek ve eğlenceye doydular.

Aralarından geçip orta kata doğru ilerlerken herkes gülümsüyor, şaşıyor ve sıcak bir şekilde karşılanıyor. Buradaki herkesin seçkinlerin ve beşlinin kendilerinden aşağı gördükleri kişiler olması beni hiç şaşırtmıyor.

Görünüşe göre onlar için eğlenmek, tahtların etrafında birikmek ve diğer herkese burun kıvrırmak demek.

Yanımızdan geçen tek bir kişi bile bizden birine dokunmaya, dans talep etmeye ya da kötü bir şekilde yaklaşmaya kalkışmıyor. Aurora'nın birlikte vakit geçirmekten en çok keyif aldığı insanların bunlar olduğunu söylemesi hiç de şaşırtıcı değil.

Bunlar normal insanlar.

Bu diyarı bu hale getirenler.

Anonsçunun gürleyen sesi kalabalığın hepimiz için ortayı boşaltmasını sağlıyor, ancak her yerde ortak oluyorlar. İlk çalacak şarkı anons ediliyor ve ben baş döndürücü kızlara ve flört eden erkeklere gülümsüyorum.

Onlar için bu gece muhtemelen bir rüya.

Heyecanın nabzı bulaşıcı.

"Ayağıma basıp yeni ayakkabılarımı mahvetme," diye mırıldanıyor

Lyker. "Aynısı senin için de geçerli Alphahole," diye takılıyorum tam müzik başlarken.

Dikkatini bana vermek, Aria'yı aramak ve kalabalığı taramak arasında gidip gelmesine gülmekten kendimi alamıyorum. Çok dikkatli.

Yani anın içinde değil.

"Spiker bunu nasıl yapıyor?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Seslerini çok yüksek çıkarıyorlar. Büyülü olmayan alemde seslerini yansıtmak için kullandıkları aletler vardı ama spiker sadece konuşur."

"Ah, şu. Bu bir hoparlör büyüü. Sürüye hitap ederken bunu yapmak zorundayım."

"Bu sadece daha yüksek sesle konuşmanı sağlayan bir büyü mü?"

"Bağır mıyorsun ya da başka bir şey yap mıyorsun ama büyüünün kendisi sesini dışarıya taşıyor. İçeride olduğumuz için sesimiz çok yüksek çıkıyor ve duvarlara çarpıyor," diye homurdandı.

"Bu, koridorlarda gürültücü yavrulara bağırman gerektiğinde işine yarayacaktır."

"Ya da beni dinle, akademiye gelip eğitimcilerle görüşmeme ve kurtları hizada tutmama yardım edebilirsin." Bunu kayıtsızca söylüyor ve ben donup kalıyorum. Yine de bir adım bile atmıyor, ben ikimize de çelme takmadan önce beni yanına çekiyor.

"Akademi için yardımımı mı istiyorsun?"

"İşime yarayabilir," diyor bana bakarak.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Ağabeyinizin size ihtiyacı olduğunu söylemesi tarif edilemez bir duygu. Bu âlemde onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.

"Orada olacağım," diye kolayca kabul ediyorum.

Beni çevirip elimi bırakmadan önce bana gülümsüyor. Aniden bir başkası tarafından yakalanıyorum ve Kyan'ı başımın üzerinden bakarken buluyorum.

"Kabul etti," diyor Lyker arkamdan ve Kyan sırtıyor. "Kurtlarla birlikte koşmaya hazır mısın, kardeşim?"

"Daha iyi bir soru, kurtlar benimle uçmaya hazır mı?" Derin bir kahkaha atıyor, sonra da çekip gidiyor.

Aria ve ben bir şekilde kardeşlerimin arasında döndürölüp savrulurken gülmekten karnıma ağırlar giriyor. Dördü, çoğu Nexus gibi, birlikte çok yumuşak hareket ediyorlar, bu yüzden nereye gideceğimizi asla bilemiyoruz.

Arada sırada adamlarımdan biri rotasyona katılıyor. Onları bu kadar çok insanın önünde hiç bu kadar kaygısız görmemiştim. Sanki dans pistinde sadece biz varmışız gibi kardeşlerime ve Aria'ya şaka yaptıklarını ve takıldıklarını duymak kalbimi ısıtıyor.

Lennox'tan bir sonraki dönüşte, bir şekilde bir ton hız kazanıyorum ve küçük bir çığlık atıyorum.

"Kardeşlerin seni sıkıştırıyor, Adored."

"Kahretsin, bu çok hızlıydı," diye homurdanıyorum ve Keeper'a kıkırdamadan önce başımı sallıyorum. "Herkes için yeterince zaman var. Adımları biliyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Beni Keep'ten bir dansla onurlandıracağını umuyordum," diyor biz ileri geri sallanırken.

"O dansları hiç bilmiyorum."

"Merak etme. Atla," diyor ayaklarını uzatarak. "Ne var? Bekçi, senin üzerinde duramam."

"Saçmalama. Tabii ki çıkabilirsin. Ekstra güç, hatırladın mı?"

Gözlerinin içine bakarak başımı sallamaya başlıyorum ama sonra zihnimi ince bir perde kaplayınca susturuluyorum. Nefesimi tutuyorum.

"Ayaklarımın üzerinde durarak sana nasıl dans edileceğini öğrettim," diyor CC yumuşak bir sesle.

"Hatırlıyorum. Çok beceriksizdim. Sürekli beni yakalamak zorundaydın." Gözlerimi kapatıyorum, anının beni rahatlatmasına izin veriyorum.

"O da seni yakalayacaktır. Bu arada çok güzel görünüyorsun, filia mea." "Teşekkür ederim. Elementra bu anı görmene izin verdiği için çok mutluyum."

"Varlığıma ihtiyaç var." Bundan daha fazlasını söylemiyor. Ben daha bir şey söyleyemeden Keeper boğazını temizliyor.

"Seni uyarayım, biraz sakarımdır," diyorum gözlerimi açıp onun umut dolu bakışlarıyla buluştuğumda.

"Seni yakaladım, Adored."

Tiz sesim bir kahkahaya dönüşüyor ve bizi o kadar hızlı bir şekilde yere fırlatıyor ki etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor. Ayaklarım onunkilerin üzerinde ilerliyor ama ne yaptığımızı anlatmaya başlayamıyorum bile.

"Gerçekten Keep'te hepiniz böyle mi dans ediyorsunuz?"

"Evet, herkes böyle hareket ediyor ama daha yavaş gitmeyi biliyoruz," diyor hızı etrafımızdaki herkesle aynı seviyeye inerken.

"Bunu izlemenin büyüleyici olacağını söyleyebilirim ama ayak uydurabilir miyim bilmiyorum."

"Kaleye gelersen, izleyebileceğin bir kraliyet gösterisi düzenleriz."

"Eğer mi? Ne zaman demek istiyorsun. Sizi Kale'de ziyaret etmek için her türlü niyetim var. Eve döndüğünde bizi kaybetmeyeceksin," diyorum elini sıkarak.

"Sen bir hazinesin Willow Vito."

"Sen de öyle, Dericko Keeper," diye fısıldıyorum.

Başka bir ses duyuluyor ve ikimiz de sesin geldiği yöne dönüyoruz. "Torunumun etrafında dönme fırsatı istiyorum."

Keeper ayağa kalkmama yardım edip beni Gaster'a teslim ederken sırtıyorum. Birbirlerini dramatik bir şekilde selamlıyorlar ve ben bu yaşlı adamların birlikte nasıl çocuk gibi davrandıklarına bakarak başımı sallıyorum.

Dansımıza başlarken Gaster "O bir gösteriş budalası," diye alay ediyor. "Harika vakit geçiriyor." Gülüyorum.

"Öyle diyorsan öyledir." Kaşlarını düzeltmeden önce şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "İlk balondan nasıl keyif alıyorsun?"

"Harika," diyorum.

"Bu hiç inandırıcı değildi ve auran parladı," diye alay ederek bana sesleniyor.

Bunu nasıl kelimelere dökmek istediğimi düşünerek mırıldanıyorum. Gerçekten harika vakit geçiriyorum. Beşliyle olan saçmalığı bir kenara bırakırsak, tam da dilediğim gibi büyülü bir gece oldu.

O kadar çok güldüm ki yanaklarım acıdı. Erkeklerimden sürekli olarak aldığım bakışlar ve dokunuşlar da kızarıklıklarımı daha da artırıyor.

En iyi arkadaşlarımla ve buradaki diğer tüm kızların prensesler gibi etrafında dönmelerini izlemek de çok güzel bir gösteriydi.

"Son zamanlarda buradaki her gün gibi, bu da uçup gidiyor gibi görünüyor. Yaşadığım en eğlenceli ve en keyifli anlar olarak hafızama kazınacak anlar oldu. Erkeklerimle istediğim gibi büyülü bir dans yaptım. Kız kardeşlikte yeni bir seviyeye ulaştım. Bazı düşmanlarla yüzleştım. Ve tüm ailemle vakit geçirdim."

"Ama?" diye bastırıyor.

"Ama... sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi hissediyorum."

"İyi ki gece daha yeni başlıyor. Daha fazla eğlenmek için bolca vaktimiz var, çocuğum."

Bolca zaman.

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve dönmeye devam ederken başımı göğsüne yaslıyorum. Corentin, Aurora ve Cas gözümün önünde dönerken göğsüm kahkahalarla titriyor. İkisini de kendisiyle dans etmeye zorluyor.

Mutsuzmuş gibi davranmalarına rağmen, ikisinin de etrafını saran parlak bir ışıltı var. Vito kardeşler istedikleri kadar annelerine ihtiyaçları yokmuş gibi davranabilirler ama bu bir yalan.

Bir sonraki dönüşte duygular boğazımı tıkıyor. Tillman, Ry ve Oakly ile garip bir dolambaç yapıyor. Parmağını nazikçe kızın tepesinde gezdiriyor ve kız gözünden akan bir damla yaşı hızla siliyor. Yüzündeki küçük gülümseme hiç eksilmiyor, yani sözleri her ne ise, tatlı ve onaylayıcı olduklarına şüphe yok.

Müzik yavaşlamaya başladığında tüm adamlarım bana doğru gelmeye başlıyor ve ben de Gaster'a doğru eğiliyorum.

"Bu gecenin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim," diyorum.

"Her zaman senin için burada olacağım, Willow. Her zaman," diye yemin ediyor başımın tepesine bir öpücük kondururken.

Beni bekleyen adamlarımın arasına götürüyor ve tekrar kucaklarına döndüğüm için rahatlayarak iç çekiyorum. Etrafımı sessizce sarıyorlar ve müziğin ritmiyle yavaşça ileri geri sallanmaya başlıyorlar. Hiçbirimiz konuşmuyor, sadece birlikte geçirdiğimiz anı özömsüyoruz.

Nazik dokunuşları ve bağlarının okşayışı zihnimi temizliyor ve gözlerimi kapatıyor.

"Affedersiniz, bu anı bölmekten nefret ediyorum."

Sesi duyunca irkildim.

Gözlerim kocaman açılıyor ve Tillman'ın kilerle çarpışıyor. O da sesi tanıdı.

"Bu Layton'ın zihninden gelen ses."

"Dillon ya da Pran Summum Efendisi'yle buluşan adamlardan biriydi," diyorum.

Sese bir yüz ekleme zamanı.

OceanofPDF.com

On dokuz

Söğüt

Tillman anlayışlı bir şekilde başını sallayıp kenara çekiliyor.

Cas'ın gölgeleri bileğime dolanıyor, sanki beni kapıp götürmelerinden korkuyormuş gibi. Draken ve Corentin o kadar yaklaşıyorlar ki bedenlerine yapışıyorum. Tillman tüm vücudumu kaplayacak kadar önümde duruyor ama Pran Gale'i net bir şekilde görebileceğim kadar boşluk bırakıyor.

"Avukat Pran. Hiçbirimizin sizinle resmi olarak tanışma fırsatı bulunduğunu sanmıyorum. Az konuşan bir adamsınız," diyor Corentin.

"Öyleyim. Hepinizin az görünen adamlar olduğunuz gibi," diyor başını aşağı eğerek. Tekrar yukarı baktığında, hesapçı gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bu benim resmi takdimim olduğu için özür dilerim. Size sormaya geldim, Leydi Vito, dans edebilir miyiz?"

Adamlarımdaki tereddüt göğsümde geziniyor, ama onlardan birini nasıl yalnız yakalayacağımızı düşündüm. Aurora beni uyardığında sorulursa kiminle dans edeceğimi düşündüm. O ya da kardeşi düşünebileceğim tek iki kişiydi.

"Bu bizim şansımız."

"Edebilirsin," dedim, ona uygun bir şekilde reverans yaparak.

Tillman elimi tutuyor ve beni Pran'a doğru birkaç adım yürütüyor. İkisi de birbirlerini saygıyla selamlıyor, sonra Tillman bana dönüyor.

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra sesi zihnimde yankılanıyor: *"Neler olup bittiğini duyabilmemiz için zihnini açık tut."*

Dudaklarına karşı başımı sallıyorum.

"Bu onur için teşekkür ederim," diyor Pran elimi onun elinin içine koyarken. "Elbette," diyorum beceriksizce.

Çok rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyoruz. Tereddütü, gerginliği ve endişesi her halinden ve sert hareketlerinden anlaşılıyor. Aramızdaki buzları eritmek için ne yapacağımı bilemiyorum.

Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Dışarıda bahar çok güzel."

Ne oluyor Willow?

Hızla boğazını temizlemeden önce ağzından bir kahkaha havlaması dökülüyor. Bana bakarken başını yana doğru eğmesi, yüzümü buruşturmak istememe neden oluyor. "Dışarı çok güzel."

Dudaklarımı zoraki bir gülümsemeyle sıkıyorum.

"Bu dansı istemenizin bir nedeni var mıydı, Meclis Üyesi Gale?" Sessizce soruyorum.

"Sadece Pran, Leydi Vito."

"Pran. Ve sadece Willow."

"Gean Everglow'a saldırdığında sadece Willow değildi."

"O farklıydı. O farklı," diye mırıldanıyorum ama küçümsememin dışarı taşmasına izin veriyorum. Umarım bunu anlar.

"Sen farklısın."

Gerçekten de çok az konuşan bir adam.

"Ondan mı? Evet, tamamen."

"Görünüşe göre herkesten."

Uzulca iç çekiyorum ve kendime biraz sabırlı olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Hayatımda çok uzun zaman önce, istediğim şeyi söylemeden önce insanları okumak ve hissetmek için aynı mekanizmayı kullanmıştım. Şimdi de aynı şeyi ona yapıyorum.

Benimleyken ne kadar güvende ya da ne kadar tehlikede olduğunu test ediyor. "Aslında babama çok benzediğimi söylerler. Kabalık etmek istemem,

Pran, ama tekrar soracağım, bu dansı istemenin bir nedeni var mıydı?"

"Kabul etmeniz bir nedeni var mı?"

"Evet," diyorum dürüstçe.

"O neden ne?"

"Ona karşı dürüst olabilirsiniz. Bu ikinize de daha iyi hizmet edecektir. Kardeşi izliyor," diyor CC.

İlk içgüdümlerim etrafıma bakmak ama bundan kaçınıyorum. Birini aradığımı belli etmek istemiyorum. Ne onu ne de Dillon'ı ürkütmek istiyorum, çünkü bütün gece çok dikkat çekmişlerdi. Aslında yıllardır kaçıyorlar.

Pran da Aurora gibi bir Empat.

Dosyasına göre, başkalarını etkileyip etkileyemediği henüz belirlenmemiş. Onun yeteneğini anlamak için kendi yeteneğimi kullandım ve şu anda onu kullandığını gördüm. Bana yönelik değil. Etrafımızdaki herkese yönelmiş. Gerçi hissettiğim tek yetenek onunki değil.

Bir tanesi de bize doğru yönelmiş durumda.

Kimin sorumlu olduğunu anlamak için kalabalığı taramama gerek yok. Etrafımızdaki sesler boğuklaşıyor ve müzik kulaklarıma zar zor giriyor.

Dillon bir Susturucu. Sesleri manipüle edebiliyor.

Sabit bir nefes alıyorum ve Pran'ın elini nazikçe kavrayan parmaklarımı esnetiyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve söylemek üzere olduğum şeyin ne olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyorum. Bu, bana güvenip güvenmeyeceğine karar vereceği an.

"Ben Orien'in kızıyım. Bir bağla doğdum. Zamanı geldi," diye fısıldıyorum.

Yüzündeki acıya tanık olmak zor, ama sadece kısa bir an için orada. Sonra inançsızlığa dönüşüyor.

"Bu imkânsız."

"İmkânsız değil. Ben her şeyi biliyorum. Nexus'um ve ben biliyoruz. Seninle konuşmak için bu geceyi bekliyorduk."

"Ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Maxima burada."

Aklına yatmış gibi görünüyor.

Ayakları hareket etmiyor ama gözleri sanki kardeşini görecekmış gibi odanın içinde çılgınca dolaşıyor.

"Bu odada değil ama elimizde. Güvende ve rünü çıkarıldı."

Kendini toparlayıp bizi bir kez daha hareket ettirmeye başlamadan önce göğsü hızla inip kalkıyor. Sağ gözümle Cas'ın bize yaklaştığını görüyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. Dansa ara vermemizin ve aramızdaki sessizliğin hepsini harekete geçirdiğinden eminim.

"Yaratığı hepinizle birlikte gördüm. Ona bağlı olduğunuz doğru."

"Onun adı Keeper ve ona bir daha yaratık demeyeceksin," diye homurdandım.

"Seni gücendirmek istemem ama onun ne yaptığını gördüm. Bunu tecrübe ettim," diyor sertçe ama arkasında nefret olmadan. Şu anda elini kırmamamın tek nedeni bu.

"Ben de gördüm. Hepimiz istemediğimiz şeyleri yapmak ve bunlara katlanmak zorunda kaldık. Onun başka seçeneği yoktu. Boynunda, ilk ihanet belirtisinde kellesini uçuracak bir ip vardı. Artık özgür ve yerleştirilen tüm rünleri çıkarmaya yemin etti."

Gözleri açılıyor ve bir kez daha benimkilere kilitleniyor. Sessiz sorusunu yanıtlayarak başımı sallıyorum.

"Sen ve Dillon için her şey bu gece sona erebilir. Onlardan kurtulabilirsin. Maxima'ya katılın. Artık hepinizin içeride kalmasına gerek yok. Sana söz veriyorum, hak ettiklerini alacaklar. Ama bunu onlara vermek için artık bir köle olmana gerek yok."

"Söyledikleri doğru mu?" diyor başka bir tanıdık ses arkamızdan.

"Dillon, senin-"

"Kaltak ağzını açmış konuşuyor. Bizimle zerre kadar ilgilenmiyor. Bekleyen Anaerkil ile konuşmak için emir aldık ve o da bunu yaptığımıza inanıyor. Söyledikleri doğru mu?"

Dillon'ın ses tonu çaresizlik sınırında. Yüzü bakan herkes için vurdumduymaz ama aurası yalan söyleyemez. Pran hâlâ kararsız olsa bile, Dillon bunun gerçek olmasını çok istiyor.

"Evet, sanırım öyle."

Tüm dikkatimi Dillon'a vermeden önce Pran'a "Sana yemin ederim ki doğruyu söylüyorum," diyorum. "Öldüğü gün babama, intikam ihtiyacının onun yüzünden krallığa karşı bir sorumluluk duygusuna dönüştüğünü söylemiştin. İkinizin ona ve ondan sonra gelenlere olan sadakatini her zaman onurlandıracağınızı söylemiştin. Bu bir yemindi. Benim Nexus'um onun sonrasındır."

"Yolundan ayrılma, Dillon. O seni gitmen gereken yere götürecektir," diyor sessizce, CC'nin ona söylediği sözleri taklit ederek. Ben de onun yerine tamamliyorum.

"Benim zamanım geldi."

Pran'a bakmadan önce "Ben de öyle derdim," diye mırıldandı. "Yorgunum kardeşim."

"Ben de öyle," diye nefes alıyor Pran, sonra bana bakıyor. "Orien'e verdiğimiz sözü hâlâ tutuyoruz ve bunu yerine getireceğiz ama bu noktadan sonra senin durduğun taraftan olacak. Zincirlerimiz çözülene kadar pek yardımcı olamayacağız."

"Bunu ayarlayabilirim," diyorum.

"Teşekkür ederim Willow Vito," diyor başını eğerek.

"Ona söyle... Vicki Gale'in sırrına ihtiyacın olduğunu söyle. Şimdilik çocukların duymasına izin vermemeni tavsiye ederim," diyor CC. Sesindeki öfke ve üzüntü karışımı bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Eğer çocukların bunu şu anda duymaması gerekiyorsa, bu sırrı istediğime inanmıyorum.

"Tillman ve Corentin'e ince ayrıntıları birazdan burada ayarlamalarını söyleyeceğim. Buradan uzakta sorulması en iyisi olacak pek çok sorumluluk var ve sizi gizlice götürmeyi ayarlamaları gerekecek ama önce bana bir şey söylemenizi istiyorum." Başını sallamasını bekliyorum, sonra CC'nin boğazımda yükselmesine neden olduğu sinirleri yutuyorum. Zihnimi adamlarıma kapatıyorum ve fısıldıyorum, "Vicki'nin sırrına ihtiyacım var."

Paramparça.

Gözlerinin nasıl kapandığını anlatmak için kullanabileceğim tek kelime bu. Ondandır yayılan nefret, pişmanlık ve tiksinti yeterince güçlü, aslında bir dokunuşunu yakalıyorum.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor, sonra yaklaşıp kulağıma fısıldıyor.

Karanlık.

Karanlığımın ve ejderhamın bir karışımı yüzeye çıkıyor. Ateşli, koruyucu öfke vücudumdaki her gözeneği yakıyor. Hareket ettiğimin farkına bile varmadan dans pistinin yarısına kadar yer değiştirmiş oluyorum.

Sadece bir milisaniye sonra, beni çağıran başka tür bir karanlığın içinde sürükleniyorum. Bunun yanı sıra ejderhamı uyarmak için hırlatan emredici bir mırıltı var.

Şu anda sakinleştirilecek gibi değil.

"Biliyorum küçük gezgin, çok üzgünüm ama sakinleşmezsen masum bir insana zarar vereceksin. Kendini asla affetmeyeceksin ve ben buna izin veremem." Draken'in sözleri derimin altına öyle bir batıyor ki pullarım ve pençelerim geri çekiliyor ama öfkem hiçbir yere gitmiyor.

Gölgeler bedenlerimizden arınıyor ve kendimi gece gökyüzüne bakarken buluyorum. Duygularımı kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum ama tek istediğim saraya geri dönüp Vicki Gale'in boğazını parçalamak.

"Bana bak, Primary," diye emrediyor Cas ve ben başımı sallıyorum.

Ona bakamıyorum.

"Lütfen, tatlı Willow."

Bu nazik istek. Karanlık ve hasarlı koruyucumun genellikle böyle anlarda kullandığı buz gibi tondan çok farklı.

Menekşe rengi gözlerim ona bakıyor ve tüm vücudunu tarıyorum.

"Benim."

"Ben seninim. Zihnen, bedenen ve ruhen," diyor yüzümü ellerinin arasında kavrayarak. "Seni ele geçiren her neyse bırak gitsin. Bana geri dön ve sorunun ne olduğunu söyle."

Serin dudakları ağzımın köşesini öpüyor, sonra çenemi, yanağımı ve burnumu. Dokundukları her yerde, bir başka yanan parça

Öfkem yatışıyor. Tatlı Draken'imin sıcaklığı sırtıma yaklaştığında ve mırıltısı vücudumda dolaştığında, kamburumu çıkarıyorum.

"Prenses."

"Küçük savaşçı."

Nihayet Nexus'umun ortasında kozalandığımda, görüşümü renklendiren kırmızı ton nihayet azalıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Kalbime dokunan bir el göğsümü hava ile dolduruyor. Bileğimi sıkıca kavrayan bir el beni topraklıyor. Kalçamı sıkan bir el beni ayakta tutuyor. Ve karnıma yayılan bir avuç içi beni dengeliyor.

Başım Draken'ın göğsüne yaslanıyor. Tekrar konuşabileceğimi hissedene kadar burnumdan nefes alıp ağızımdan vermeye devam ediyorum.

"Herkes iyi mi?"

"Herkes iyi. Senin iyi olduğunu bilmemiz gerek," diyor Corentin.

"Ben iyiyim. Pran ve Dillon?"

"Ry, çocuklar, kardeşlerin, Roye Amca ve Keeper ile birlikte. Onları Maxima'nın hücrelerine götürecekler."

"Tamam, güzel." Başımı salladım.

"Ne oldu, Primary?" Cas soruyor.

Midem bulanıyor. Ona cevap vermek istemiyorum. "Vicki Gale-"

"Willow," diyor V hepimizin zihninde, uçup Cas'ın omzuna
k o n a r k e n sözümü kesiyor.

"Bir şeyin ortasındayız. Şimdi zamanı değil kuşum," diye uyarıyor.

"Şimdi benim zamanım, Gölge Tanrısı," diyor V somurtarak.

Hayır.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum.

"Üzgünüm, filia. Eve gitme vaktim geldi."

Beşimiz de donup kaldık. Adamlarım beni aralarına almasaydı yere düşecektim. Zihnim arızalanıyor ve yapmam gereken hiçbir şey benim için işlemiyor.

Aşırı duygularımdaki değişim başımı acımasızca döndürüyor.

"Şimdi mi? Yani şu anda mı?" Draken soruyor.

"Korkarım öyle."

"Willow'a içerde neler olduğunu açıklaması için bir dakika verin.

Ailemi bilinmeyen bir tehditle baş başa bırakamayız ve onun sadece bir dakikaya ihtiyacı var.

Corentin, *"Kendini hazırlaması için ikinci bir şansımız var"* diyor.

Ve bu duyguyu ne kadar sevsem de, ne yazık ki bunu erteleyemeyeceğimizi biliyorum. O da bunu biliyor. V ne zaman dediğinde ne olması gerektiğini konuşmuştuk.

Sersemliğimden sıyrılıp buğulu bakışlarım V'ninkilerle buluşuyor.

Hay sikeyim.

Bunun eninde sonunda olacağını bilmek bile durumu kolaylaştırmıyor. Gittiği için mutlu değilim. Yapılması gereken şey için de mutlu değilim.

Dürüst olmak gerekirse, yapmam gereken şeyden ödüm kopuyor.

"İçeride tehdit yok. Şu anda tek tehdit bendim. Yapamam... Hayır, yapabilirim ama şu anda öğrendiklerimi sana söylememeliyim. İçeride fırtına koparmanızdan başka bir işe yaramaz. Döndüğümüzde konuşacağımıza söz veriyorum. Şimdilik emaneti alıp gitmeliyiz." Sonunda sesim titriyor.

Gaster ve Oakly Tanrıların Bağlaması'nı gözleri şaşkınlığa kadar incelediler. Hakkında bileceğimiz kadarını biliyoruz.

Şimdi onun ve V'nin eve gitme vakti geldi.

"Teşekkür ederim Willow," diyor V usulca.

Göğsüm ağrıyor ve boğazım yanıyor ama ona gülümseyip başımı sallıyorum.

"V'nin gitme vakti geldi. İkiniz de benimle orada buluşabilirsiniz, yadigârı almak için gizli odaya gidiyorum," diyorum Gaster ve Oakly'ye.

"Kahretsin. Gaster, gelip beni zindandan alır mısın?" Oakly telaşla soruyor.

"Yoldayım. Seninle orada buluşuruz Willow."

"CC'nin odasına," diyorum çocuklara.

Gölgelerim etrafımızı sarıyor ve hareket ediyoruz. Orta fuayede hâlâ devam eden balodan kaçıyorum ve yatak odasına ulaşana kadar duvarların arasından ilerliyorum.

Hediyemi geri çağırır çağırmaz ahşap ve nane kokusu yüzüme çarpıyor ve derin derin içime çekiyorum. Ağzım kurumasına rağmen tadını çıkarıyorum.

Benimle paylaşacağı sırrı biliyordu. Biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bilseydi, çok şey değişirdi. Hayatlarımızın tüm gidişatı ve şu anda kim olduğumuz, onun harekete geçme kararından etkilenecekti.

Yaşamak zorunda kaldığı suçluluk ve öfke.

Mantıklı gelmeye devam ediyor.

"İyi misin?" Oakly odaya girer girmez soruyor ve ben onun endişeli sesine doğru dönüyorum.

"Evet, iyiyim. Sadece bana bazı... tahmin etmediğim bilgiler verildi," diyorum belli belirsiz ve o da anlayışla başını sallıyor.

"Ne zaman gidiyorsunuz? Başka birini toplamamızı ister misin?" Gaster soruyor.

"Kutsal emaneti alır almaz yola çıkıyoruz. Bu sadece bizim için bir yolculuk. Yolda herhangi bir sorunla karşılaşmayacağız. Aurora'ya, yani herkese, bundan sonra baloya dönmeyeceğimizi haber verebilir misin?"

"Döneceğim," diyor.

Birinin V'ye dokunmaya kalkıştığı diğer zamanların aksine, Gaster Cas'ın yanından geçerken elini kaldırıp nazikçe V'nin yanına koyar. İkisi başlarını birbirine yaslıyor ve ben gözlerimi bu manzaradan ayırıyorum.

V'nin hayatımızdaki varlığı kısa sürmüş olsa da çok etkiliydi. Onun bilgeliği, ukalalığı ve rehberliği sonsuza dek kalplerimizde yaşayacak. Bizi yönlendirdiği yön her zaman takdir edilecektir.

Oakly, Gaster ve ben sessizlik içinde gizli odamızın kapısına yaklaşıyoruz. Kapı tokmağını kavrayıp sihrimizi serbest bırakırken üçümüzün de elleri hafifçe titriyor.

Odamıza doğru attığımız her adımda kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. Bu yadigârı temizlemek için atacağım adımları tam olarak bilmemenin verdiği sinir beni geriyor.

V'ye, Elementra'ya, kendime olan inancım şu anda bulduğum tek güvence. Kendime tekrar tekrar tıpkı portalları öğrenirken olduğu gibi olacağını söylüyorum. Talimatlar bana gerçek zamanlı olarak verilecek ve her şey olması gerektiği gibi olacak.

Yadigârı içinde tuttuğumuz cam muhafazaya yaklaşıırken Oakly, "Ona çıplak elle dokunmak zorunda kalacak olman gerçekten hoşuma gitmiyor," diyor.

"Endişelendiğim şey çıplak ellerim değil. Bir canavarla paylaştığım kanımı ona vermek," diye mırıldanıyorum, ikisi de kutuyu sanki bir bombaymış gibi dikkatle kaldırıp bana uzatırken.

Yüzlerce ruh parçasını barındıran bir emanete göre, bir kitap kadar hafif. Onu içine koyduğumuz güçlendirilmiş çanta ondan daha ağır.

Yine de avuçlarımda bir dağ tutuyormuşum gibi hissediyorum. "Gitme zamanı," diye mırıldanıyorum ve topuklarımda üzerinde dönüyorum.

İkisi iki yanımda yürüyor. Onların omuzları gerginken ben kendi omuzlarımı olabildiğince gevşek tutuyorum. Tüm gerginliğin parmaklarıma geçmesine izin veriyorum ve çantayı karnıma doğru ölümüne tutuyorum.

Odadan çıkarken yüzümü küçük bir gülümsemeye zorluyorum. Adamlarımın kaşlarına kazınmış endişe, bağlarımda düzensiz ritmiyle eşleşiyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyorum ve başlarını sallıyorlar.

"Dikkatli ol çocuğum. Lütfen döndüğünde bana haber ver," diyor Gaster, yüzümdeki birkaç gevşek perçemi fırçalarken.

"Haber vereceğim."

"Aynen. Ve başka bir diyara maceraya atılmak yok. Eğer bir geçit açmanın bir yolunu bulmam gerekirse, bulurum. O zaman Elementra bana yardım etsin, onu kurtardıktan sonra kışını tekmelerim," diyor Oakly ve gülmeme neden oluyor.

"Yan görev olmayacağına söz veriyorum. Gecemizi kısa kestiğim için özür dilerim ama harika bir günü benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle.

Yanağıma bir öpücük kondururken, "Daha bir ömür boyu sürecektir günlerimiz ve gecelerimiz var," diye söz veriyor.

"Benden, küçük savaşçı. Sen sadece bunu tutmaya odaklan," diyor Tillman ve ben de başımı sallıyorum.

V, Cas'ın omzundan inip benim omzuma tünüyor ve yüzüme sokulurken usulca ötüyor.

Dudaklarımdan titreyen bir nefes dökülüyor ama Gaster ve Oakly'ye doğru bir gülümseme daha gönderiyorum. "Geri döneceğiz."

Karanlık onları görmemi engelliyor.

Nakil saniyeler sürüyor ve gecenin ölüsü bizi karşılıyor. Ay henüz en yüksek zirvesinde değil ama tam şekli ve parlak ışıltısı geçidin durgun suyunu bir kez daha büyümlü gösteriyor. Burada sadece bir an, en azından kısacık bir dakikalığına, onun ihtişamına tekrar tanıklık edebileceğiz.

Sert bir şekilde nefes vererek adamlarımın kucağından çıkıyorum ve suyun kenarında diz çöküyorum. Suyun derinliklerine bakıyorum, en son ne zaman

elimi oraya soktum.

"V," diyor Draken arkamdan.

Kolumda yavaşça yürümeye başlarken V'nin boğazından küçük bir mırıltı dökülüyor. Pençesini her bastırışında bir değişim meydana geliyor. Her adımda vücudu büyürken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Ayakları yere değdiğinde, baykuşa benzeyen vücudu Draken kadar uzun olana kadar şekil değiştiriyor. Düşmemek için toprağı parmaklarımın arasında sıkıyorum.

Corentin'in, Tillman'ın ve Cas'ın şaşkın bakışları benimkilerle örtüşüyor ama Draken öyle değil. Göğsünü gururla kabartıyor ve alnını V'ninkine yaslıyor.

"Senden bir şeyler öğrenmek benim için bir onurdu."

"Size rehberlik etmek benim için bir onurdu, Yaratıkların Kralı. Halkınızın içinde yaşayan canavarı eğitme ve yönetme yeteneğinizden asla şüphe etmeyin. Birçok nedenden ötürü vahşi ama sevgi dolu yaratılmışsın."

Ayrıldıklarında V, Cas'ın yanına gider.

"Bir dahaki sefere kadar, Gölgeler Tanrısı." "Dört gözle bekliyorum kuşum."

Sonra Tillman.

"Bir zamanlar dağları yerinden oynatabilen bir dev tanırdım," diyor V.

"Bunu yapmaktaki amacı neydi?"

"Yapabildiğini kanıtlamak için. Senin artık hiçbir şeyi kanıtlamana gerek yok. Sen buna layıksın."

Sonra Corentin.

"Yapılması gereken fedakârlıkları sorgulama. Hepsi bir isim uğruna yapıldı. İsimleri hatırla."

"Her zaman."

V'nin bedeni önümde küçülmeye başladığında nefesimi tutuyorum. Dönüşümü tamamlandığında, hala tanıdığım halinden çok daha büyük bir versiyona dönüşmüştü.

Şimdi, benim en küçük ejderha formum kadar uzun duruyor ve gözleri benimkilerle aynı hizada.

"Boyutumuzu değiştirme yeteneğini senden almadık," diye mırıldanıyorum çünkü bunu yapmasının nasıl mümkün olduğunu tam olarak anlamıyorum ama bir bağlantı olduğunu biliyorum.

"Hayır, ama bu türünün hem ilk hem de son örneği olan yaratıklara verilen bir yetenek. Her türden yaratığa yardım edebilmek için uyum sağlayabilmeliyiz."

"Draken ilkti. Ben sonuncuyum," diye nefes alıyorum. Bir ejderhaya dönüşme yeteneği bize geçmeyecek. "Ama bu senin için de aynı anlama gelir."

"Haklısın Filia."

Daha fazla açmıyor ve ben de zorlamıyorum. Ses tonundaki yalnızlık göğsümü ağrıtıyor ve son anlarımızın hüznle lekelenmesini istemiyorum. Sadece yaşadığımız birkaç heyecanlı ana odaklanmak istiyorum.

"Ne yapmalıyım, V?"

"Kim olduğunu hatırla," diyor sessizce, sonra bir pençesini kalıntının etrafındaki cam muhafazaya koyuyor.

Yanmıyor ya da patlamıyor. Bağlama'nın kendisinden başka bir şey kalmayana kadar altın bir ışık p a r l t ı s ı içinde yavaşça parçalanıyor.

Titreyen ellerim bronz muhafazanın üzerinde geziniyor ve gözlerim kürenin içinde yüzen duman gibi gölgeye düşüyor.

"Tıpkı onun yaptığı gibi mi?" Onaylıyorum.

"Evet. Söylediği sözleri tekrarlama. Eskinin güçlerini değil, kendi yaratıcını çağır. Ona ihtiyaç duyduğunuzda sizi duyar. Bırak sezgilerin sözlerine rehberlik etsin."

İşaret parmaklarımı pençelere dönüştürürken karıncalanma tüm bedenime yayılıyor. Zihnim söylemek istediğim kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyor ama aklıma gelen tek somut şey onun adı oluyor.

Malvolio Choice.

Bir elimden diğerine geçip Nexus'un işaretini çizerken avuçlarımda kan birikiyor. Her şeye rağmen, bildiğim en güçlü sembol bu ve şu an için en iyisinin bu olduğuna inanıyorum.

Gözlerim adamlarıminkilerle buluşuyor ve hepsinin bana verdiği güven dolu baş selamlarını içime çekiyorum. Bağlarımıza vurdukları güvencenin göğsümü doldurmasına izin veriyorum, ta ki neredeyse yanacak hale gelene kadar.

Nefesimi üfleyerek ellerimi Tanrıların Bağlayıcılığına bırakıyorum.

Güç.

Damarlarıma doluyor ve hepsini içime çekerken nefes nefese kalıyorum.

Vücuduma akmaya ve beni durdurulamaz bir güce dönüştürmeye devam ederken musluğu kapatmak mümkün değil.

Bununla yapabileceğim şeyler.

Yok edebileceğim insanlar.

Sevdiğim insanları tehdit eden herkes önümde diz çökecek.

Benden alınanları... Onları geri getirebilirim. Bu diyarda bir kez daha benimle birlikte yürüyebilirler.

Sadece onları geri çekmem gerek. Ruhlarını bulmalıyım. Ötesini yok etmeliyim.

Ailem bu diyarda tek başına huzur içinde yaşayabilir. Yolumuza çıkacak hiçbir yük, tehdit ya da sorumluluk yok.

Her şeyi ben yöneteceğim.

Kullanılacak bir silahtan başka bir şey olmadığım için tüm mantığım beni terk ediyor. Düşüncelerim askerlere dağılıyor, hazır ve bilmediğim ama söylemem gerektiğini hissettiğim bir emri bekliyor.

Ruhum bir şey için çığlık atıyor. İsteddiği şeyi bulacağım. Ben ararken yoluma çıkacak hiçbir şey olmayacak.

"Savaş onunla. Kim olduğunu hatırla, filia mea."

Zihnimde bağırان sesten ürküyorum.

Bulmak istediğim kişi bu.

Gücüm kanımı çağıran bağları ararken parmaklarım altımdaki toprağı kazıyor. Bu karışık ağın bir yerlerinde aradığım her şeyi bulacağım.

"Bize geri dön. Sesimizi takip et prenses."

Bu yumuşak ton boğazımdan küçük bir gümbürtü çıkarıyor. Büyüleyici ama emredici. Arayışımı durdurmaya zorluyor.

"İşte bu, küçük savaşçı. Geri dönüş yolunu bul."

Derinden gelen bu ses, parmaklarımın toprağı kavramasına neden oluyor. Bana savaşmak istediğim yabancı bir güç veriyor.

"Karanlığın sana ışığa giden yolu göstermesine izin ver, Birincil. Beni bul."

Dondurucu soğuk karanlık.

Ses, beni karanlık denizde sürüklerken bedenimi buz gibi suda yüzdürüyor. Nefesimi hıçkıra hıçkıra çekiyorum, hem çekimine karşı koyuyorum hem de daha hızlı akması için yalvarıyorum.

Işık gözlerimi deliyor ve çığlık atıyorum.

Sıcaklık tenime yayılıyor. Kalbimin ve zihnimin etrafındaki buzları kırıyor.

"Çok uzaklara gittin, küçük gezgin. Geri dön ve ait olduğun yere yüksel."

Ait olduğum yere mi? Nereye aitim? Nereye...

Eve.

Onlar benim evim.

Ben Willow Vito.

Elementra'daki en güçlü Nexus'un Gerçek Birincil'i. Işık Bükücü, Zihin Aktarıcı, Gölge Gezgini, Ejderha.

Yedi hediye. Yedi bağ. Dört element.

Türümün sonuncusu.

Soyumun sonuncusu.

Tanrıların Bağını daha sıkı kavrarken acı içinde feryat ediyorum.

Üzerine eğildiğimde, gözyaşlarım yüzümden aşağı hızla akıyor. Kan lekeli ellerime damlıyorlar ama berrak değiller.

Ruhsuz bir uçurumun rengindeler.

Ruhumu içine haykırdığım geceden daha siyah.

"Kanımın kanı," diye kükrüyorum, karanlığın çağrısına karşı koyarak.

Damarlarım, içimde hapsolmuş armağanların bolluğuyla şişiyor. Bu nesneyi yanlışlıkla kullanan yozlaşmış güç göğsümü pençeliyor. Bir konukçu için yalvarıyor.

O konukçu ben değilim.

Bu alemdeki hiç kimse değil, çünkü bu bizim için bir lütuf değil.

Nefes al.

"Ben, Malvolio Choice'un torunu," diye titrek bir fısıltıyla nefes verirken alnımı Bağlama'ya dayıyorum. "Bizim için olmayan bu armağanın üzerindeki haksız gücü kabul ediyorum. Damarlarımızda dolaşıyor ama ben onu serbest bırakıyorum. Yaratıcımız tarafından bize bahşedilmiş bir lütuf değil.

"Elementra, seni çağırıyorum. Yer açın ve onları öte dünyada karşılayın. Yolu gösterin ve ben de onu serbest bırakayım. Bana hizmet ettiğin gibi ben de sana hizmet edeceğim. Beni bu hapsedilmişlikten kurtar."

Acı dolu soluğum zihnimin ürkütücü sessizliğinde yankılanıyor. Nefes alışım hiç bitmeyecek gibi.

Hapsedildiği küreden kaçan siyah duman boğazımdan aşağı akarken beni boğuyor.

Son kalıntılar Bağlayıcı'yı terk ediyor ve sanki benden kaçmaya çalışıyormuş gibi ellerimde acımasızca sallanıyor.

Ve ben de buna izin veriyorum.

Avuçlarımı kutsal emanetten ayırıyorum ve bedenim üzerindeki kontrolümü kaybediyorum. Başım arkaya düşüyor, kollarım iki yana açılıyor ve içimi acıtan bir feryat kopuyor.

Bedenimden kör edici bir beyaz ışık huzmesi fışkırıyor.

Bana ait olmayan tüm özü çekip çıkarıyor. Acı verici, ruh burkucu.

Hediyeleri haksız yere alınanların son anlarında yaşadıklarının küçük bir tadı.

"Onlar evlerindeler, Ultima unum."

Elementra güç ve benim aramdaki son bağı da koparıyor. Öne doğru düşüyorum, kendimi ellerimin üzerinde zor tutuyorum. Yüzüm kalıntıdan sadece birkaç santim uzakta duruyor ve gerçek gücü etrafımda titreşiyor.

"Willow," diye bağılıyor inanılmaz derecede endişeli dört ses, ben kucağa alınmadan saniyeler önce.

"O da neydi öyle, V?" Draken homurdanıyor. Titreyen elleri kollarımı aşağı yukarı ovuyor ve ejderhasının gürültüsü sırtımı titretiyor.

"Bu onun Tanrıları Bağlama'yı mükemmel bir şekilde temizlemesiydi."

"Ve sen onu uyarman gerektiğini düşünmüyor musun? Bizi? Kimseyi?" Cas tehditkâr bir şekilde soruyor.

"Hayır. Seçimlerini içgüdülerine ve kendi ruhunun derinliklerine dayanarak yapmak zorundaydı. Onu uyarsaydım, farklı tepki verebilirdi. Güç onu tamamen kontrol altına alabilirdi çünkü ne yapması gerektiğini çok fazla düşünürdü. Bir an için kendini kaybetmiş olabilir ama geri dönüş yolunu bulmak için bir nedeni vardı. Birçok nedeni vardı," diye açıklıyor V.

Tartışmak istiyorum. Diğerlerinin yaptığı gibi ona bağlamak istiyorum. Yine de kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Daha emaneti elime almadan önce söylemek istediğim sözler üzerinde düşünmeye başlamıştım bile. Tanrıça bana ne söyleyeceğimi söylediğinde

V bana o zaman gerçekten ne beklemem gerektiğini söyleseydi, bunu takıntı haline getirirdim.

O zaman başarısız olurum.

Bu çağrıya kolayca teslim olurum.

"Buna gerçekten inanıyor musun, küçük savaşçı?" Tillman sordu.

"Neye inanmak?" Corentin yanağını okşarken soruyor. Tillman onlara düşüncelerimi anlatırken onun bakışlarına dalıyorum.

Şu anda umursamıyorum. Bunu onlardan saklamayacağım.

Corentin'in parmakları titriyor ve ben de gözlerimi kapatıp dönerek dudaklarımı onun avucuna koyuyorum.

Başımı Tillman'a çevirdiğimde zümrüt gözlerindeki endişe kalbimi acıtıyor ama ona yalan söylemeyeceğim. Hiçbirine.

"Evet, buna inanıyorum. Hiç şüphem olmadan biliyorum. O güç yanılttı, çok yanılttı ama... beni tüketti. Onu kullanmak istedim. İstedğim her şey için bencilce kullanmak istedim. Böyle bir his için hazırlık ya da planlama yapılmaz. Sanırım beni bu kadar şiddetli bir şekilde kontrol altına alabilmesinin nedeni söyleyeceklerim üzerinde zaten çalışmış olmamdı. Eğer zihnim biraz daha dağınık olsaydı, çoktan ölmüş olurum. Ona dönüşebilirdim."

İçlerinde kalan öfke buharlaşır. Geride kalan daha da güçlüdür.

Korku.

Beni kaybetme korkusu.

"Yok edilmesi gerekiyor," diyor Cas, gölgelerini ellerine çağırarak.

"Hayır, Cas, dur. Şimdi hisset," diye bağıriyorum çılgınca, kendi gölgelerimi onunkileri koza içine almak için dışarı atıyorum. "Güçler değişti. Böyle hissedilmesi ve kullanılması gerekiyordu."

Uzun zamandır görmediğim o perili bakış gözlerinden geçiyor. Beni dinlemeyeceğinden korkuyorum.

Sonunda önümde diz çökmeden önce istediğimden daha uzun bir nefes alıyorum.

Elini ona doğru uzattığında diğerleri de elini uzatıyor.

Değişen sadece kutsal emanetin hissi değil, görünüşü de. Bronz sanki yeni cilalanmış gibi daha parlak. Bu

Küre gökyüzündeki bir yıldız gibi parlıyor ve içinde görülebilecek hiçbir siyah duman yok.

Kristal berraklığında.

Yine de gücün verdiği hissi açıklamak zor. Neredeyse misafirperver. İyileştirici.

"Bir zamanlar çok güzel bir güçtü. O zaman tekrar gelebilir," diyor V.

"Artık gerçekten zamanı geldi, değil mi?" "Öyle, Fila."

Başımı sallayıp Draken'in kucağından iniyorum. Beni bırakmamak için direniyor ama sonunda kalçamı sıkarak bırakıyor.

"Bu sefer talimatları alacak mıyım?" Önünde diz çökerken usulca soruyorum.

"Sana adım adım yol göstereceğim."

Bunun için şükürler olsun.

V'nin zihnimde yankılanan kahkahası dudağımın seğirerek küçük bir sırtıta dönüşmesine neden oluyor. Tanıdığım ve bayıldığım bir ses bu. Dinlediği düşüncelerime yönelik olsa bile.

"Zor kısmı bitti. Bu senin için doğal olacak," diyor öne doğru eğilip Tanrıların Bağını yavaşça yerden kaldırırken. *"Benim için geçidi açacaksın ve ben de içinden geçeceğim. Tamamen benimle gelmek zorunda kalmayacaksın. Bunun yerine elini diğer tarafa uzatabilirsin. Valorian Perdesi'nde bu geçidin nereye açılacağını bilginle araştır."*

Gözlerimi kapatarak Valorian Peçesi hakkında sahip olduğum tüm bilgiyi çağırıyorum. Bu geçidin bir zamanlar neye benzediğinden ve içinden geçen varlıklardan başlayarak.

Güzellik.

Aklıma gelen ilk kelime bu.

Bu küçük su havuzunun, şimdiye kadar gördüğüm en ışıltılı mavi renkte parlaması. Sanki üzerine sim dökülmüş ve her tarafına yayılmış gibiydi. Üzerine güneş vurduğunda, dibinde yüzlerce elmas oturuyormuş gibi görünürdü.

Diğer tarafta, şu anda içinde bulunduğumuz gibi küçük bir ormanlık alana çıkıyordunuz. Aradaki en büyük fark, benim suyumun serin olduğu yerde onlarınki pırıl pırıl kristal berraklığında bir kaplıca.

İçinden geçmek, başka bir aleme adım atmadan önce sizi neredeyse arındırırdı.

Arazi yapımı sıcak su havuzu kayalarla çevrili, ancak koruyucu kayaları geçtiğinizde çarpıcı bir çayıra giriyorsunuz. İncecik yeşil çimenler rüzgârla dalgalanıyor ve kır çiçekleri renkten renge giriyor.

"Görüyorum. Kaplıca ve çayır," diye fısıldıyorum.

"Güzel, Willow. Şimdi elini soktuğunda, o çimenlere dokunduğunu hayal et. Parmak uçlarının altındaki toprağı hisset. Orada olduğumu sana bildireceğim ve sen de geçitleri kapatacaksın."

Başımı salladım ve ellerime baktım.

Parmaklarımdan aşağı akan kurumuş siyah çizgileri görünce boğazım daralıyor. Tırnaklarımdan altı kirle kaplanmış. Yapmaya çalıştığım şeyi düşündükçe ürperiyorum.

Ötesini yok etmek istiyordum.

Su elementim tenimden akıyor ve beni kısıp alan kanıtları temizliyor.

Bu gerçekten ben değildim.

Göğsümden düşen derin nefes ellerime bulaşan suyu kurutuyor ve onları yukarı kaldırıyorum.

Parmağımı kaydırarak pençemi avucuma bastırıyorum ve tasarımıma başlıyorum.

Önce Nexus'un orijinal tasarımını kesiyorum ama noktalarım birleştiğinde parmağımı kaldırmamaya dikkat ediyorum. Sonra tasarımı diğer yöne doğru takip ediyorum.

Zihnimde annemin talimatları net bir şekilde okunuyor.

İki deseni bu şekilde bir araya getirmek, kutsanmış yerinizden ayrıldığınıza dair bağlantıyı mühürlüyor.

Avucumda biriken kana bakmak için kendime birkaç saniye izin veriyorum. Yalan söylemeyeceğim ve biraz gergin olmadığımı söyleyemem. Kanın siyah çıkacağını hayal etmeye başlamıştım. Olması gerektiği gibi kırmızı olduğunu görünce rahatladım.

"Hazır mısın, V?" diye sordum.

"Hazır, filia."

Elimi yavaşça durgun suyun üzerine koyarak Nexus işaretini çıkarıyorum, bir yandan da *Elema*'da onu açmak için gereken büyüü mırıldanıyorum

Lingua Vetus.

"Varlığımın özü tarafından yaratılan bir geçit. Zamanın ve uzayın içinden, beni istediğim yere ulaştır."

Elimi yüzeye doğru itiyorum.

Küçük titreşimler suyun içinde titreşmeye başlıyor ve sanki devasa bir şey ona doğru yürüyormuş gibi dalgalanmasına neden oluyor.

Dalgalar havuzdan yükselmeye başlıyor ve havuzu çevreleyen çimlerin üzerine dökülüyor. Nefes alışım güçlenmeye devam eden titreşimlerle senkronize oluyor ve renk suya yayılmaya başladığında güçten neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Parlayan mavi çiçeklerle hayat buluyor.

Rüzgâr saçlarımı arkamdan siliyor, sanki portal uzun uykusundan uyandıktan sonra esniyormuş gibi. İçimden şaşkın bir kahkaha yükseliyor ve gülümseyerek başımı V'ye çeviriyorum.

"Çok, çok iyi, *Ultima unum. Sana tanıklık etmek büyük bir onurdu,*" diyor pençesini kaldırıp suya adım atarken yumuşak bir sesle.

Gülümsemem yumuşuyor. "*Her şey için teşekkürler, V. Vedalardan gerçekten nefret ediyorum.*"

"İyi ki bu o değil o zaman," diyor kendini tamamen suya bırakmadan önce.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, çünkü gerçekten batmış gibi bile görünmüyor. Daha çok diğer tarafa doğru çekildi. Su rüzgârdan daha hızlı dönüyordu, sonra aniden durdu.

"Kapat onları prenses," diyor Corentin arkamdan usulca.

Doğru.

Parmağımı bir kez daha kaydırarak Nexus işaretini ters yöne çekiyorum.

Gözlerimi kapatarak elimi bu kez dirseğimden suyun içine sokuyorum ve diğer tarafı hayal ediyorum. Kaplıcadan esen ılık havayı ve çimenlerin parmaklarımdan arasından nasıl aktığını hayal ediyorum.

En küçük gıdıklanma avucuma değdiğinde neredeyse elimi çekecek oluyorum ama sabit duruyorum. İnce ot parçası parmağımın etrafını sarıyor.

Çimlerin dokunuşu yerini elimin üst kısmına dolanan yumuşak tüylere bıraktığında içimden bir kıkırdama yükseliyor. Kucaklamadan biraz baskı geliyor ve V'nin rehberliğine uyarak parmaklarımı toprağa indirmesine izin veriyorum.

Bizim toprağımızla onlarınkinin dokusunda bir fark hissetmiyorum ama toprağın içindeki güç farkı çok açık.

İkisi de inanılmaz derecede güçlü. Sadece farklılar.

Elimi daha da derine sokuyorum, kanımın damlaları parmaklarımdan aşağı kayıyor ve içimden küçük bir şok geçiyor.

Topraklar orada olduğumu fark etti.

Onları algıladı.

"Zamandan ve mekândan geçişler, bana bu kutsanmış yerdeki seyahatlerinizi gösterin."

Tıpkı bunu büyülü olmayan alemde yaptığımda olduğu gibi, kapalı bir portal ile açık bir portal arasındaki fark çok büyük. Bana çarpan ilk darbe nazik değil. Vücudumdan güç akarken uğuldamama neden olan bir elektrik şoku.

Kanımdaki sarmaşıklar diyarda daha fazla portal ararken tekrar tekrar keskin nefesler alıyorum.

Annem buraya sadece bir kez gelmiş olsa bile, ondan önceki kadınlar daha sık gelmiş gibi görünüyor. Burada neredeyse büyülü olmayan âlemde olduğu kadar çok açık portal var.

Bu gece ikinci kez güçle dolduruluyorum, sistemimi alt üst etmeye başladı. Neyse ki bu sefer doğal geliyor. Ev gibi.

Ölüm gibi değil.

Valorian Perdesi'nin sonuna ulaştığımı gösteren işaret, derimin üzerinde tutarlı titreşimlerle ilerliyor. Parmaklarımda artık şok ya da titreşim yok ve derin bir nefes alıyorum.

"Varlığımın özü tarafından verilen bir yer. Zamanın ve uzayın içinden geçerek, istedikleri yere seyahati kapatın."

Bağlantıların gücü bana çarparken dudaklarımdan bir homurtu d ö k ü l ü y o r . Diğer tarafta ellerim yere kilitlenirken başımı öne eğiyorum.

Titreşimler yoğunlaşmaya başladığında ne olacağını bildiğim için kendimi destekliyorum.

Kanım toprağın içinden bana geri dönerken portal üstüne portal kapanıyor. Güç iplikleri geri çekilmelerinin sonuna ulaşırken bağlantı daha da sıkılaşıyor.

"Bir dahaki sefere kadar, V," diye fısıldıyorum son iplerin de kapandığını hissederken.

Elim Valorian Peçesi'nden kurtuluyor.

Geriye savrulurken, kapanış büyüm hâlâ aktifken ana portaldan da gücü çekiyorum.

Yere çarpmak yerine, beni bekleyen kolların arasına düşüyorum.

Geçidin yaydığı sessiz uğultunun gitmesiyle, sessizlik içinde oturuyoruz. Sanki bir şey üzerimize atlamaya hazırlanıyormuş gibi endişeyle beklerken diyarın bu kısmındaki her şey uyuyor gibi görünüyor.

Tek ses toplu nefes alış verişlerimiz ve gergin bir anın ardından yıldızlara bakarken bedenimin tamamen gevşemesine izin veriyorum.

Sanırım ilk kez uzanıp gece gökyüzünde parıldamalarını izleyebiliyorum.

Üzerimdeki güzel, huzurlu manzaraya bakarken zihnim az önce olan her şeyi gözden geçiriyor.

Neyle karşı karşıya olduğumuzun gerçek tadı ağızda metalik bir tang bırakıyor. Kendimi hazırladığımdan çok daha büyük.

Portalların ardındaki güç ve yolculuğu yanlış türden bir insan kontrol ederse neler olabileceği, yanığımdan aşağı yavaşça tek bir gözyaşı süzülmesine neden oluyor.

"Harikaydın, küçük savaşçı," diyor Tillman, yüzümdeki izi silerken.

"Yorulдум."

İkisi de ellerini üzerime koydu.

Dokunuşları ve bağları sayesinde titreyen bir nefes kaçıyor içimden.

Onlar da öyle.

Sadece hepimizin bahsettiği uyku değil.

Yirmi

Hazar

Genellikle bana büyük bir rahatlık veren gece gökyüzünün altında otururken, kendimi sürekli yeri ararken buluyorum.

Ay ışığı bana huzur vermiyor.

Gölgelerim, etrafta gizlenen tek karanlığın kaynağı olduğundan emin olmak için otların arasına ve geçidin havuzuna girip çıkıyor.

Mahvolmuş gücün serbest kalışına şahit olmama rağmen, hâlâ burada bir yerlerde olduğuna dair dehşet verici bir korku içindeyim.

İzliyor. Gardımızı düşürmemizi ve Birincil'imi ele geçirmesi için savunmasız bırakmamızı bekliyor.

Kendiminkinden daha derin bir karanlığa tanık olacağımı hiç düşünmemiştim.

Birincil'imın içinden süzülen şey kara bir uçurumdan daha fazlasıydı.

Bir boşluktu.

İçimde yaşayan uysal şeytanları çağıran sonsuz bir sefalet ve ölüm çukuru. Onun tarafından evcilleştirildiler. Artık onları o yönetiyor.

O gücün pençesine düştüğü o anda, onu takip etmeye hazır ve istekliydiler.

Eğer o bu çağrıya boyun eğiyorsa, onlar da boyun eğiyorlardı.

Ben de bu çağrıya boyun eğecektim.

Zihnini yarıp beni duymasını sağlamak için son on sekiz yılda biriktirdiğim tüm zihinsel gücümü kullandım.

Elbette, sanki onu tuzağından geri çekmeye çalışıyormuşum gibi geliyordu ama hayır. Beni bulması için yalvarıyordum. Beni bir kez daha kurtarsın çünkü onun aracılığıyla beni çağırdı.

Bana her şeyi ve daha fazlasını vaat etti.

O da dahil. Hangi tarafta olursam olayım ona sahip olabilirdim.

Az önce neye tanık olduğumuzu bildiğinden bile emin değilim.

Önce teni değişti.

Açık tonu soldu ve hastalıklı bir beyaza dönüştü. Başında taç olan muhteşem bir elbisenin içindeki bir cesede benziyordu. Kollarındaki mavi damarların akışını haritalayabiliyordum. Ta ki siyaha dönene kadar. Sonra renk her yere yayıldı.

Sonra gözleri değişti.

Ölümcül gümüş sadece o hale geldi. Ölü.

Kısa bir an için menekşe rengi göründü. Muhteşem canavarı onları ele geçiren kontrolü kırmaya çalıştı ama başaramadı.

Kara bulutun nereden geldiğinden emin değilim. Duman Tanrıları Bağlayan Küre'nin içindeydi ama etrafındaki her yerde gölgeler vardı. Ne benim yeteneğim ne de onunki. Başka bir şey. Onun varlığında bizi felç etti.

Hareket edemiyorduk. Ona gidemedik. Yaklaşamadık.

Sonunda zihnine girebildiğimizde, vücudu sanki bir şey bizi geri itmeye çalışıyormuş gibi ele geçirildi.

O anda olduğumdan daha fazla korkabileceğimi düşünmemiştim.
Yanılmışım.

Kükremesi bizi öyle şiddetli sarstı ki , bizi uzak tutan gücün etkisi kırıldı
ve yere düştük.

Ona ulaşmaya çalıştım.

*Ona dokunmam
gerekiyordu.*

Ağzından çıkan kelimeler o kadar sessizdi ki onları duyamadım ama
ondan kopan hıçkırıklar beni geçmişe uçurdu.

Elementra'ya hiç gelmeyen bir ölüm için yalvarırken kendi
feryatlarım da buna çok benziyordu.

Onun da aynı şeyi yapıyor olmasından korkuyordum.

O gücün her zerresini içine çekerken göğsünü sallayan ölüm
çingırağının son olduğuna yemin ettim.

O burada olduğundan beri zaman geçtikçe, Elementra'nın buna izin
vermeyeceği basit gerçeğinden dolayı Birincil'imın öldürülmeyeceği
sonucuna vardım ya da en azından bu umutlu bir varsayım.

Kabul ediyorum, bu bana çok az huzur veriyor çünkü ölümden daha
kötü şeyler de var. Ama yine de bu, onun önüne konan her şeyden sağ
çıkacağını bilerek tutunduğum bir umut.

Yine de o anda her şeyi sorguladım.

Burada oturup düşündükçe, neredeyse kendimden emin bir şekilde
söyleyebilirim ki, eğer o gücün kontrolünü yenmeseydi...

Elementra onu öbür dünyaya çağırabilirdi.

İçimdeki korku bir kez daha hızla yükselirken gözlerimi kapattım.

Hayır. Birincil'imın az önce neye tanık olduğumuz hakkında hiçbir fikri
yok çünkü içten içe savaşmakla meşguldü.

*Ne izlemek zorunda kaldığımızı ona asla
anlatmayacağım. Bu görüntünün onun
zihninde yer etmesini asla istemiyorum.*

"Hepiniz ruhumun lekelendiğini mi düşünüyorsunuz?" Willow'un
yumuşak ve tatlı fısıltısı sessizliği delip geçiyor.

Soru kalbimi delip geçiyor.

"Hayır," diyorum
karanlık bir sesle.

"Yine de-"

"Hayır dedim. Ruhunda hiçbir sorun yok, Primary."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Çünkü benimkinin yanında yaşıyor. Kardeşleriminkiyle. Biz biliriz. Hayatım üzerine yemin ederim, ruhun bu olaydan önceki kadar iyi, hatta daha güçlü." Sesimi alçaltıyorum ve parmağımı yanağında gezdiriyorum.

Korkumdan ya da ona güven verme ihtiyacımdan değil.

Gerçek bu.

Burada onunla, kardeşlerimle oturdukça içimdeki huzursuzluk, onun ışığının içime yaydığı sıcaklığın etrafına yerleşiyor. Her zaman olduğu gibi parlak bir şekilde yanıyor.

Kendi ruhum bunun için çaresiz. Onun o parçasına tutunuyor.

Benim Birincil'im iyi ve iyi olmaya devam edecek.

"Bu şu anda çok sığ ve anlamsız, ama aklımın gittiği yer burası, bu yüzden bir sonraki sorum için beni çok sert yargılama."

"Ne istersen sor prenses," diyor Corentin.

Onu aramızda rahat ettirdiğimizden beri elini kalbinden çekmedi. Işığın soluk halesinin onu bir kafese tıkmak yerine etrafında kalmasına izin verdi. Hepimiz sırf ona yakın olabilmek için hediyelerimizi dışarı çıkardık.

O tükenmedi. En azından büyümlü anlamda. Ejderhaya birçok kez kontrol ettirdim ve o da portalları kapatırken tamamen kendi enerjisiyle dolduğuna yemin etti.

Endişelendiğim şey zihinsel olarak nasıl olduğu.

"Kanı ve o siyah şey her neyse onu elbisemden çıkarabilecek miyiz? Çıkarmak için en azından biraz parçalamam gerekeceğini biliyordum ama yok etmek zorunda kalmamayı umuyordum. Yine de artık mahvoldu," diyor ve dudaklarını birbirine çarptıran sert bir nefes üflüyor.

Kumaştan bir parça alıp havaya fırlatıyor ve her tarafının pislik içinde olmasından dolayı hayal kırıklığı içinde iç çekiyor.

Evet, endişelendiğim şey kesinlikle onun zihinsel durumu.

"Bunu gerçekten yüksek sesle düşündün," diyerek başını bana doğru çeviriyor ve ben de içimden kendimi azarlıyorum.

"Koşullar göz önüne alındığında, eminim nereden geldiğimi anlayabilirsin, Primary."

Gözleri yumuşarken kalkık kaşları düzeliyor. Bakışlarındaki bu anlayışlı ifade endişemi biraz olsun hafifletiyor. Elbisesi hakkında aptalca bir yorum yaparak bunu örtbas etmeye çalışmıyordu. Sadece ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Bu... Bunu tarif edecek bir kelime bile bilmiyorum. Burada oturup hepinize yalan söyleyemem ve az önce olanlardan memnun olduğumu söyleyemem çünkü değilim. Ve şu anda hepiniz bunu benden saklamaya çalışsanız da, bunun sizi de etkilediğini biliyorum. Ancak günün sonunda, bu sadece iyileşmek için zaman ayırmamız gereken başka bir şey. Bu süreç şimdi başlayabilir ama bu gece ya da yarın olmayacak. Şu anda olduğundan daha fazla mola verip bunu sindirme lüksümüz yok.

"Beni en çok etkileyen şey, özellikle de zihinsel olarak, bu gerçekten neyle karşı karşıya olduğumuzu yüzümüze vuran bir tokattı. Bu çaldığı gücün sadece yarısıydı. Diğer bağlamada aldığı her şeye hala sahip. Bu da benim için nasıl işlediği sorusunu gündeme getiriyor. Yaptığı ritüel yüzünden mi farklı yoksa artık bu güçle bir mi oldu?

"Her şey son zamanlarda olduğu gibi hizalanırken, bunun gerçekten de - bilmiyorum. Basit kelimesi doğru değil. Açıkçası, bunun zor olacağını biliyordum. Ama şimdi imkansız gibi geliyor. Şu ana kadar doğru yolda olduğumuzdan emindim. Kahretsin, şimdi olmamız gereken yola yakın olup olmadığımızı bile bilmiyorum. Buradan nereye gideceğiz? Buna nasıl hazırlanacağız?"

Sözleri bizi tekrar sessizliğe sürükledi. Ona katılmamak ya da daha iyi hissetmesini sağlamak için söyleyebileceğimiz hiçbir şey yok.

Hepimiz aynı şekilde hissediyoruz.

Hayır, bunu onun yaşadığı gibi yaşamadık ama neyle karşı karşıya olabileceğimizi deneyimledik. Belki de güç beni bu kadar güçlü bir şekilde çağırıyordu çünkü onu kullanan oydu.

Bu olasılık çok muhtemel, ancak bu aynı zamanda şu soruyu da akla getiriyor: Kötü niyetle ona karşı savaşmak nasıl bir his olacak? Bir dakika önceki amacım hayatımın aşkına ulaşmaktı.

Malvolio Choice'u durduğu yerde öldürmek için her türlü niyetim var.

"Hazırlıklıyız. Hazırlanıyorduk. Ve senin onu fethettiğin gibi, biz de onu fethedeceğiz çünkü uğruna savaşmaya değer daha önemli bir şeyimiz var. Bu gece onun için bir şey yapamayız ama... istersen elbiseni düzeltebiliriz," diyor Tillman.

Gözlerindeki parıltı beni yanıltmıyor. Eminim onu da yanıltmıyordur. Aklından şimdiye kadar öğrendiği tüm eğitim senaryoları geçiyor. Her savunma stratejisi, saldırı düzeni, komut, zihinsel kalkan ve görev. Olurdu, olabilirdi, olmalıydı ve bunlardan yola çıkarak neyi daha iyi yapabileceğini düşünüyor.

Yarın sabah, uygulamaya hazır yepyeni bir rejimi olacak.

Willow, "Çok isterim," diyor ve ben bu takdirle karışık bir hayal kırıklığı seziyorum.

"Eğer bir tür cevap istiyorsan, Primary, geceyi sonlandırmadan önce Pran, Dillon ve Maxima'yı kontrol edebiliriz. Tek bir şartla," diyorum ona.

"Neymiş o?"

"Sana söylediği o sırrı açıklaman gerekecek."

Gülümsemesi anında yerini öfkeye bırakıyor.

Sonra öfke yerini boş bir maskeye bırakıyor.

"Az önce yaşadıklarımızdan sonra bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Gözlerinin kapanması ve bakışlarını benden kaçırmaması hoşuma gitmiyor. Sanki bir şey saklıymış gibi.

Özellikle de benden.

"Tepkilerimiz için mi endişeleniyorsun? Senin verdiği tepkiyi vereceğimizden mi?"

"Daha kötüsü. Daha kötüsünü yapacağınıza inanıyorum. Vicki Gale'in başına kötü bir şey gelmesi gerekmediğinden değil, ama saray aynı zamanda öfkem yüzünden neredeyse inciteceğim masum insanlarla dolu."

Daha kötüsünü yapacaksın.

"Saray yakında burayı boşaltmaya başlayacak prenses. Hepimiz ortadan kaybolduğumuzdan beri beş kişi çoktan dışarı çıkmaya başladıysa bu beni şaşırtmaz. Ama bu konuşmanın beklemesi gerekiyorsa bekleyebilir," diyor Corentin onu yatıştırarak.

Ben bunu yapmayacağım.

"Hayır, bekleyemez."

"Cas-" diye uyarıyor Core ama ben devam ediyorum.

"Şu anda duygularını korumaya çalışmanı anlıyorum Primary, ama herkesin duygularını korumuyorsun. Benimkini korumaya çalışıyorsun ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Biz birbirimizden bir şey saklamayız. Söylememiz gereken her şeyi diğerinin halledebileceğine güveniriz. Sır benimle ilgili ve ben bu gerçeği hak ediyorum."

Gözleri bir milisaniye için irkiliyor ve ben onu yakalıyorum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın benden saklanamaz. Bunu bilmek için zihnine, bağına ya da işaretine girmeme gerek yok.

Onu da kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum.

Benimle tamamen yüzleşmek için döndüğünde derin bir nefes alıyor. Bileğime bakıyorum, gölgelerinin işaretime dolanışının gıcıklayıcılığını hissediyorum.

Ona tasmalanmam gerektiğine inanıp inanmadığını şimdi gerçekten bilmem gerekiyor.

Her neyse... Bu gece birini öldürebilirim.

O delici gözler beni olduğum yere hapsediyor. Derinliklerinde çaresizlik var, kelimeleri zorla çıkarmamam için bana yalvarıyor ama aynı zamanda anlayış da var.

Bu başka biriyle ilgili olsaydı, onu zorlamayacağımı biliyor. Ama cevaplarım benim için önemli. Buna saygı duyacaktır.

"Silvia, Vicki ve Hunt Gale'in biyolojik kızı." Sanki bana vurmuş gibi irkildim.

İmkansız.

Onların hiç...

Zekice bir plandı.

Gölgeleri bileğimin etrafında ve kollarımın üzerinde dönmeye devam ederken ondan uzaklaşmaya ya da hareket etmeye çalışmıyorum. Benimkiler de onunkilere katılmak için dışarı çıkıyor.

İçimi yakan şiddetli bir öfke var ama zihnimin etrafında birleşen noktalar tarafından gölgeleniyor.

Düşünceler mantığımın önüne geçmeye çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum. Tüm parçalara tutunuyorum ve onları bir araya getiriyorum.

Her şey benim için oynamaya başladığında, kendimi nefes almakta zorlanırken buluyorum.

Bunu planlamakla geçen yıllar.

Mektubunda kastettiği Şey buydu.

Summum-Master ve Ustalık'a olan sadakati çok derin. Hayal edebileceğinizden çok daha derin ama yakında ğreneceksiniz. Bunun içinde doğdu ve bir canavar gibi iltihaplandı.

Kendi annesine çok benziyor.

Bir el omzumu kavırıyor ve başıımı yana çeviriyorum. Corentin kendi ciğerlerindeki havayı düzenlemekte zorlanıyor ama bu onun benimkini kendi elementiyile doldurmasına engel olmuyor.

"Cas," diye homurdanıyor.

"Her Şey çok mantıklı," diye mırıldanıyorum. "Pran ve Dillon'ı görmem gerek."

"O zaman oraya gidiyoruz," diyor Draken ve Willow'u yerden kaldırıp, geri kalanlarımızdan biri daha harekete geçmeden ayağa kaldırıyor.

Onu ikna etmeme bile gerek yok.

Ejderha her zaman arkamı kollayacaktır.

Willow elini kalbime koyarken, "Bunu kötü anlamda söylemiyorum ama bunu hem benden hem de tahmin ettiğimden çok daha iyi idare ediyorsun," diyor.

"Sakinliğimi cevap almaya çalışmamdan başka bir Şey sanma,

Primary. Galleri teker teker öldürmeye niyetliyim. Yavaşça, acı çektirerek. Ama bana olanlarla ilgili tüm cevapları ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyorsun. nemli olanları, en anlamlı olanları aldım, ama her küçük ayrıntıyı kazıyabilirsem, kazıyacağım.

Ve sonra, derilerini vücutlarından soyduğumda, beni ve ailemi parçalamak için yıllarca uğraştıklarını yüzlerine vuracağım. Ama sonunda başarısız oldular." Karanlık sözlerim onu korkutup kaçırmıyor.

Aksine, küçük yaramaz

Primary kendini bana yaklaşmaktan alıkoyamıyor.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve çıkardığı yumuşak i çekişi yutuyorum. Bu temiz hava nefesi beni teşvik ediyor ve dilimi daha derine gömüyorum.

"Hazır mısın, tatlı

Willow?" "Hazırım."

Kardeşlerim ellerini üzerime koyuyor ama ben bizi taşımıyorum. Primary'imi ekiştiriyorum ve o ne istediğimi hemen anlıyor.

Onun armağanı benimkiyle birlikte bedenime doluyor ve bizi gölgelerin içinde hareket ettiriyorum. Bizi karanlığın içinde hareket ettirirken diyar bir bulanıklığa dönüşüyor. Onun ve kardeşimin göğüslerinden yayılan heyecan beni daha da motive ediyor. Yeteneğimi olabildiğince zorlarken onların sevincini içime çekiyorum.

Bu, gölgelerimle kat ettiğim en uzak mesafe ve onların yanımda olması on kat daha iyi bir deneyim. Evet, kesinlikle bir ulaşım aracından daha uzun sürüyor ama hediyeimin ve onun etrafımızda olması, birkaç dakikalık seyahat süresini kaybetmeye razı olduğum bir duygu.

Merkezi fuayeden ne pahasına olursa olsun kaçınıyorum. Vicki Gale'in hâlâ orada olma ihtimaline karşı. Şimdilik kendimi toparlamış olabilirim ama onu görürsem planlarımı bir kenara bırakıp onu parçalara ayırmakla değiştireceğime hiç şüphe yok.

Maxima'yı yerleştirdiğimiz kapının önünde gölgeleniyoruz ve duvardan üç kardeşten çok daha fazla ses geliyor.

Corentin ve Tillman birbirlerine kaşlarını çatıyor ama zihinsel olarak ne anlatmaya karar verdiklerini görmek için beklemeye zahmet etmiyorum.

Kapıyı itip içeri giriyorum, sonra duruyorum.

"Neler oluyor burada?"

Herkes donup kalıyor ve bana doğru dönüyor.

Haritalar, kâğıtlar, diyagramlar, aklınıza ne gelirse duvarlara dizilmiş. Gaster, babalarım Roye ve Dyce, Keeper, Oakly, onun Nexus'u, Aria, Lyker ve kardeşleri, Trex, Codi, Xander ve Dec, Pran, Maxima ve Dillon'la birlikte buraya yığılmışlar.

"Aman Elementra, Willow," diye bağırarak Oakly, yanıma gelen Birincil'e ulaşmak için adamların arasından geçerken sessizliği bozuyor. "Neden her yerin kan içinde? Ne oldu lan?" Sanki benim suçummuş gibi bana hırslıyor.

"Ben iyiyim. Tanrıların Bağını temizlemek beklediğimizden biraz daha zor oldu," diyor Willow sırtına sarılırken ve ben ofluyorum.

Biraz daha.

"Bana cevap verecek olan var mı?"

Ry kendini beğenmiş bir tavırla, "Siz diyarı o şeyden temizlerken, biz de Elementra'daki tüm Ustalık konumlarının haritasını çıkarmaya başladık," diyor.

"Ne?" Tillman yanımdan geçip odaya girerek soruyor.

Tabii ki.

Bakışlarım yeniden bir araya gelen üç kardeşin üzerinde geziniyor ve onlardaki değişim açıkça görülüyor. Artık ruhlarını besleyen rün tarafından baskı altında tutulmuyorlar, yeni adamlar olmuşlar.

Bir ton bilgiyle.

Roye'un Tillman'a yaklaşırken attığı endişeli bakış yumruğumun sıkılmasına neden oluyor. Bu altın değerinde bir bilgi madeni ama hiçbiri olumlu değil.

Geri kalanımız onun yanında toplanıyor ve duvarlara yapıştırılmış parşömenlere bakıyoruz. Odanın içinde dolaşıp aklıma gelen her şeyi topluyorum.

Tillman'ın işi başından aşkın. Hepimizin işi var.

Bu iş on kat daha zorlaştı. Daha kolay değil.

Maxima'nın zihninden rakamların korkunç olduğunu biliyorduk ama bu düşündüğümüzden çok daha kötü. Kardeşlerinin toplam bilgisine kıyasla o sadece bir anlık bir şey biliyordu.

Primary'nin yüzü gördüğü her şeyi düşünürken bomboş. Dinledikçe ve Tillman ile Corentin'e yetişmeye çalıştıkça gözünün kenarında bir karanlık yükseliyor.

Pran işin içindeki seçkin ailelerden, diyarın dört bir yanına yayılmış çok sayıda konut ve gizli yapıdan ve hatta Üstatlığa hizmet etmek için getirilen Elementra'dan olmayan varlıklardan bahsettikçe endişesi artıyor.

Benimki de öyle.

Ordularının tamamıyla yüzleşmeye hazır değiliz.

Summum-Üstadı orijinal planına göre saldırmış olsaydı, o Tanrı'nın gücüne sahip olmakla birlikte, daha bugün için giyinmeden yok edilmiş olurduk.

Hepimiz kaçınılmaz gerçeğe yüzleşirken konuşmaya verilen bir ara odayı gergin bir sessizliğe gömdü.

"Ne yapacağız?" Willow soruyor.

Nefes nefese sorduğu soru çaresizlik ve korkuyla doluydu.

Tillman'ın sert gözleri Willow'un solgun yüzüne takılıyor ve omuzları çöküyor.

Şu anda ona söyleyebileceği güzel ya da romantik bir söz yoktu.

"Diyarları dolaşma yolunu yok ettiğimizi öğrendikten sonra planının ne olduğunu tekrar açıkla." Pran ve Dillon'a söylüyor.

"Bir hafta içinde hâlâ Merkez'e saldırarak. Güçlerinin kalbi oraya saldırıp Vito akademisini ve ana şehirleri vururken, daha küçük ekipler diyarın etrafındaki önemli noktaları ele geçirecek. Terravile Sürüsü, Alewood ailesi ve Tealwaters ailesinin kaleleri. E.F. bu bölgeleri korurken, saraya yaklaşacaklar. Pyrthia'nın büyük çoğunluğu zaten Everglows'un kontrolü altında. Olmayan ailelerin ise yaptıkları hiçbir şeyi durdurma şansı yok."

Sağlam bir plan.

Sayılarla kolayca uygulanabilecek bir plan.

"Güçlerinin büyük kısmını barındıran beş büyük yer var. Ordunun en az yarısı." Tillman duraksıyor, onay için Pran ve Dillon'a bakıyor. Onların başını sallaması üzerine devam eder: "Tek seferde halledebileceğimiz yarısı. Yarın sabah herkes komuta odasında buluşacak. Roye Amca, birinizin Drovers, Alewoods ve Tealwaters'ı buraya getirmesi gerekecek. Onlara şimdi gerçeği söylememiz gerekecek. Willow ya da ben bir şey söylemeden önce her birinin aklından geçeni gözden geçirebiliriz. Siz ikiniz ortalıkta yokken, Vicki fark edecektir. Ya öldüğünüze ya da onlara ihanet ettiğinize inanacaklar. Yani kaybedecek zamanımız yok. Yarını planlayıp, ertesi gün harekete geçeceğiz. Bunu kazanma şansımız olsun istiyorsak, önce onları en acıtacak yerlerinden vurmamız. Herkes biraz dirlensin. Şafaktan bir saat sonra komuta odasında olun."

Tartışmaya yer bırakmıyor ve herkes buna saygı duyuyor. Artık başka seçenek yok. Plan bu ve yarın yapabileceğimiz her şeyi tamamlayacağız.

Sonra da hayatlarımız için savaşacağız.

Ry'ın, Lyker'in ve Trex'in Nexus'ları vedalaşıyor. Diğer Birinciller benim Birincil'im normalde olduğundan biraz daha uzun süre tutuyor ve onu inceliyorlar. Oakly, Willow'un elbisesinin durumuyla ilgili bir şaka yapıyor ve dudaklarından küçük bir homurtu dökülürken bunu takdir ediyorum.

Onlar ayrılırken, karanlık tekrar etrafını sarıyor.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Gaster ve Keeper'ın kâğıtları toplamasına yardım ederken Pran, Dillon ve Maxima'ya soruyorum.

Pran'ın gözleri hemen Willow'a ve sonra tekrar bana bakıyor. Gözlerini kaplayan suçluluk ve öfke gereksiz ama takdire şayan.

"Elbette," diyor ve üçü masanın etrafından dolanıp önümde duruyorlar. Hoşbeşle nefesimi boşa harcamıyorum. En başından konuya giriyorum.

Amcamın onları hücrelerinde ziyareti, onlara ne yapmaları ve neden Ustalık'a katılmaları gerektiğini anlatması. Sözlerime dikkat ediyorum ama kendilerini neye zorlamak zorunda kaldıklarını anladığımı bilmelerini istiyorum.

Vicki ile bağ kurmak gerçekten rızaya dayalı ya da istenen bir şey değildi.

Zihinleri dışında hiçbir yerde itiraf edilmemiş veya belgelenmemiş olabilir ama Vicki'nin ailesini öldürdüklerinden hiç şüphem yok, onu değil. Ustaliğa girdikten sonra bunu yapma ve örtbas etme özgürlüğüne ve gücüne sahip oldular. Gözleri açılıyor ama inkâr etmiyorlar.

Onları suçlamıyorum.

Ailesi de aynısını birincil ve kardeşlerine yapmıştı.

Onlara, Summum-Master'ın gözünde daha fazla itibar kazanmak için Everglows'u işe aldıklarını bildiğimi söyledim. Amcamdan daha fazla bilgi almak için yatıştırıcı bir rol oynadılar.

Trex ve kardeşleri için yaptıkları müdahaleyi.

Onlara keşfettiğimiz her şeyi, hatta kendi hikâyemi bile anlattım ama bir sorunun daha cevaplanmasına ihtiyacım vardı.

"Silvia tüm hayatı boyunca neredeydi? Etrafta koşuşturan ve kimsenin fark etmediği bir çocuğunuz yok mu?"

Dillon tüm bunları bildiğim için yaşadığı şoku atlatmak için bir dakika harcıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kararıyor. "Ailesini öldürdüğümüzde Vicki gerçekten çılgına dönmüştü. Onu şımarttılar ve şu anda olduğu gibi ilgi arayan bir canavar yarattılar. Bizi ispiyonlamak için doğruca Summum- Master'a koştu. Kolayca yalan söyledik ve olaya karıştığımızı öğrendiklerini söyledik, sonra da Yönetici Nexus'a söylemekle tehdit ettik. Biz sadece en iyi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıyorduk.

"Bu boku yalayıp yuttu. Vicki hemen ses tonunu değiştirdi ve ondan durmadan özür diledi. Çok aşağılıktı. O andan itibaren, sanki onun yerine geçen babasıymış gibi davrandı. O bir

sürpriz hamileliğini ilk ona duyurmak için büyük bir anlaşma yaptı. Bizden bile önce. Ona çocuğun bir sır olarak kalacağını ve bunun Ustalık'a iyi hizmet edeceğini söyledi.

"Vicki kız olduğu için inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramıştı. Kadınların erkeklerden daha aşağı olduğu inancını kesin olarak kabul etmişti. Summum-Üstadı ona üzülmemesini söyledi. Kurallara uyabilen kadınlar ona hizmet edecek ve o da onları uygun şekilde kullanacaktı. Silvia'nın hayatta onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Onun en sadık ve şımarık hizmetçisi. Onu o yetiştirdi. Biz büyütmedik."

Yüzümdeki alaycı ifade az önce söyledikleriyle ilgili ne hissettiğimi gizlemiyor ama aslında tüm parçaları benim için birleştiriyor.

"Böylece Vicki, ailesinin yasını tutuyormuş gibi yaparak ama aslında hamileliğini gizlemek için bir yıl izin istedi. Silvia doğdu ve Summum-Master'a verildi. Yıllar sonra, varisler doğmaya başladı. Hepsi erkekti. Summum-Master yönetici aileye girmenin yolunu buldu. Galler bizim hakkımızda bildiklerini anlatmaya başladı.

"Beni hedef aldılar çünkü en genç, en saf ve faydalanılması en kolay olan bendim. Ona bağlanmamın kolay olacağını, hatta bağlanmazsam yeteneğimi çalabileceklerini düşündüler. Bunu biliyordum. Bunca zamandır Silvia'nın şekil verme yeteneği nedeniyle rastgele bir acemi olduğunu düşünmüştüm ama hayır. Doğduğu andan itibaren bir piyon gördü ve her emrini dinleyecek bir canavar yarattı. Aileme yaklaşmak için onu kullanacağını hep biliyordu. Onun Nexus'unu inşa edebilirdi ve ona ekstra hediyeler vererek Birincil'imın soyundaki dişileri kopyalamaya çalışması için mükemmel bir insandı."

"Evet. Caspian, çok, çok-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Benden özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Amcamdan geriye kalan bilgiler, yaptığınız iş ve kurduğunuz dostluklar için övgülerden başka bir şey değildi. Bu benim için yeterli. İhtiyacım olan son teyidi de yanıtladınız. Ve artık onun çılgınca takıntılı davranışlarının hem kalıtsal hem de öğretilmiş olduğundan eminim. Bu noktaya gelmek için hepinizin yapmak ve kabul etmek zorunda kaldığı şeyler için üzgünüm."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama sesi beni durduruyor. "Bana onu hatırlatıyorsun.

Seninle çok gurur duyardı."

Gurur duyuyor.

"Artık tamamen geri döndüğüne göre kardeşlerinle vakit geçir. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Ona bu sözü verdikten sonra kardeşlerimin ve Primary'nin beni beklediği yere doğru yürüyorum. Gözlerinde gördüğüm karanlık göğsümün sıkışmasına neden oluyor ve bu gece bu yeni korkuyla uyumasına izin vermeyi reddediyorum.

"İhtiyacın olan cevabı aldın mı?"

Parmaklarımı benim için yumuşayan tatlı yüzünde gezdiriyorum. "Aldım. Her şeyi sana borçluyum, Primary." Başını sallamaya başladı ama dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. "Hadi buradan gidelim."

Gölgelerim onun ve kardeşlerimin etrafını sarıyor ve duvarlardan geçerek yatak odamıza gidiyoruz.

Hediyem onu okşarken titriyor. Karanlığın bir kısmının dışarı sızdığını hissediyorum, ama gece için gözlerini kapatmadan önce, ondan tamamen kurtulmasını istiyorum.

Odamıza yaklaştıkça, hediyemi gözlerinin etrafında daha da kalınlaştırıyorum. Onu zihnimizdeki bağlantının dışında bırakıyorum ve planladığım şeyi çocuklara bildiriyorum.

Hepsi de memnuniyetle kabul ediyor.

Odamızın ortasına geldiğimizde, tutunacak birini bulmak için ellerini uzatıyor.

Adımı söyleyip güldüğünde çıkardığı ses odada yankılanıyor ama tam maskesini çıkaracakken verdiğim komut onu durduruyor. "Onu koyduğum yerde bırak, Primary."

Elleri donuyor, sonra yavaşça indirmeye başlıyor. "Neden?"

"Sözümü tutuyorum. Bu tür bir karanlığı kucakla. Gerisini bırak."

Nefesi kesiliyor ve bedenim titriyor.

Su elementim çağrıma cevap veriyor ve Tillman'a başıyla toprak elementini çıkarmasını işaret ediyorum. Birlikte onun istediği gibi elbisesinin üzerindeki lekeleri çıkarıyoruz ve Corentin ıslak yeri kuruluyor.

Elbisenin arkasındaki yırtık yüzünden kumaş üzerinden düşüyor ve dudaklarından acınası bir inilti dökülüyor. "Üzülme küçük savaşçı, her şeyi düzeltereğim. Sadece önce üstünden çıkarmam gerekti."

Onu yerden alıp masasının üzerine koyarken Corentin arkasından yaklaşıyor ve parmaklarını kollarında gezdiriyor.

"Dokunma duyunuzu da kaybetmek ister misiniz prenses? Yoksa sadece görme duyunuzu mu?"

Prensesin teninde tüyler diken diken olur ve Draken elleriyle izleri takip eder.

Dudaklarından fısıltıyla bir inilti geçiyor. "Her ikisi de."

Corentin ondan uzaklaşmadan önce "Aferin kızıma," diye övüyor.

Sarmaşıklar bacaklarına dolanıyor, sonra kollarını başının üzerine çekiyor.

Ne güzel bir manzara.

Yayılmış ve tapınılmaya hazır.

Keşke vücudunun etrafında sessizce dolaşıp pozisyonlarımızı nasıl değiştirdiğimizi görebilseydi. O ateşli ve aç bakışlarla ona dokunmamızı talep ederdi.

"*Şu anda ne kadar iyi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok, tatlım,*" diyor Draken.

Yüksek sesle konuşmak yerine hepimizin zihninde konuşuyor ve onu nerede olduğumuz konusunda bilgisiz bırakıyor.

Tabii bunu tamamen kör bir şekilde yapıyorsa.

Yaramaz küçük Primary olduğu için, bunu sonuna kadar yaşayabilmek için bağlarını kilitli tutacağına inanıyorum.

Hepimiz birden ona yaklaşıyoruz.

Başı bir iniltiyle geriye düşüyor ve sikim pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Draken'a avucumu uzatıyorum ve ağzı meme ucundan çıkarken merakla ona bakıyor. "*Elimi ısıt ejderha. Ben olduğumu bu kadar çabuk ele veremem.*"

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve aramıza bir alev atıyor.

Sıcaklığı hissediyor ve içine doğru eğilmek için elinden geleni yapıyor ama Tillman onu geri çekiyor.

Ellerimin ateşte yeterince uzun süre kalmasına izin veriyorum, ilk başta kafa karıştırıcı olacaklarını biliyorum. Isı onun gibi hissettirecek, ama dokunuş benim gibi hissettirecek.

Parmaklarım zaten sırlıklam olmuş amcığının içinde kayıyor ve her seferinde iki tanesini sokuyorum. Tıpkı onu çılgına çevirdiğini bildiğim şekilde kıvırıyorum. Etraflarında kenetlendiğinde inlememi tutuyorum.

Adamlar sürekli yer değiştirip yaptıklarını döndürürken onları içeri ve dışarı pompalamaya devam ediyorum. Kimin ne yaptığını anlamak için çıldırtıcı bir çabayla başını sallıyor.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilimi zaten şişmiş olan klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Ondan çıkan ses hepimizi birlikte inletiyor.

"Kim o, küçük savaşçı? Bu tatlı amcığın tadına ilk kim bakacak?"
Tillman soruyor.

"Bu...ah..."

Parmaklarımı serbest bırakıyorum ve amının üstünden dilim kıcını doldurana kadar yalarken kalçalarını kavriyorum. Boğazından çığlık çığlığa gelen ismimin sesi dudaklarımda karanlık bir gülümsemeye neden oluyor.

"İyi, yaramaz küçük Primary."

Bacakları o kadar şiddetli titreyene kadar ona ziyafet çekmeye devam ediyorum ki düz göremiyorum. Ayağa kalkıyorum ve göğsünden ağır pantolonlar düşerken başını sarkıttığı yerden çenesini yukarı kaldırıyorum.

Dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum ve dilimde kendi tadıyla inliyor.

Yatağa doğru başımı sallamam kardeşlerimin ihtiyacı olan tek iletişim.

Tillman onu dört ayak üzerine yatırıp arkasına tırmanırken Corentin yatağa doğru ilerliyor.

"Aç şu ağzını, tatlı Willow."

Tam olarak emrettiğim gibi yapıyor ve iki kardeşim de onu santim santim dolduruyor. Tillman'ın hızı arttıkça Willow'un vücudu Corentin'in içine doğru daha sert sallanıyor ve artık onu geri itemiyor. Corentin hareketlerinin kontrolünü tamamen eline alıyor ve Corentin'in tek yapabildiği buna ayak uydurmak oluyor.

"Tillman. O kadar derinsin ki."

"Elimde değil. Kukun çok iyi hissettiriyor."

"Ağzında kimin siki var, tatlım?" Draken, klitorisıyla oynamak için elini onun altında gezdirirken mırıldanıyor.

"Core... Corentin."

"Bu doğru, bebeğim. Benim tadımı biliyorsun. Hepsini iç."

Kalçaları seğiriyor ve başı geriye düşüyor. Tillman'ın bir hamlesi daha üçünün de dağılmasına neden oluyor.

İkisi Draken ve benim için yoldan çekilirken, kolları kendini tutmak için harcadığı çabayla titriyor.

"Ne olacak ejderha?"

"Bu senin küçük oyunun, gölge adam. Ondan alacağım her parçanın tadını çıkaracağım."

Uzanması için başımı salladım. Willow'u belinden birlikte kavırıyoruz ve tam aletin üzerine oturtuyoruz. Elleri göğsünün her yerinde dolaşıyor ve boynuna ulaştığı anda oyunun bittiğini anlıyorum.

Narin parmakları omzunun birleştiği yerdeki çiftleşme izini takip ediyor ve adamın çıkardığı hırıltı onu titretiyor.

Ben sikimi kayganlaştırıcıyla kaplarken o da içine giriyor. Kayganlık hissi ve onun açgözlü küçük tanrıça gibi sikişinin üzerinde zıplarkenki görüntüsü yumruğumun daha hızlı hareket etmesini sağlıyor.

"Cas..."

Tek yapabildiğim homurdanmak.

"İçime girmeden sakın boşalayım deme."

Hay sikeyim.

Onun sözleri Draken'ı hazır olduğundan çok daha hızlı bir şekilde uçurumun kenarına gönderdi. İçine boşalıyor ve ben de onu takip etmemek için sikimin tabanını sıkıyorum.

O dışarı kayar kaymaz, ben içine girdim.

Tüm niyetim onun kışını almaktı, ama bu güzel küçük amciğe vurma fırsatını asla kaçırmayacağım. Kardeşimin döllerini onun derinliklerine iterken ve kendi döllerimi karıştırırken etrafımda sıkıldığını hissetmek.

Sikeyim. Onun bizimle dolu olduğundan emin olacağım.

Bu düşünce sırtımı eğiyor ve serbest kalmamı engellemeye çalışırken midemde buz kesiyor.

Çabalarım boşa gidiyor.

İsimlerimizi söyleyerek inlemesi beni çözüyor.

Ciğerlerime hava almak için savaşıırken başım omurgasına yaslanıyor ve onun içinden geçen titremeler içime doluyor.

"Bu... çok yoğundu," diye mırıldanırken tamamen Draken'ın üzerine düşüyor.

İkisini de ezmeden önce kendimi yakalıyorum ve ondan ayrılmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Bu ılgıncaydı. Kimin kim olduğunu anlamak senin için zor oldu mu?" Draken ellerini onun sırtında gezdirirken soruyor ve ben gölgelerimi onun gözlerinin etrafından geri çağırıyorum.

"İlk bağta, evet. Hepiniz bana dokunduğunuzda ve her yerde hareket ettiğinizde, kimin ne yaptığına emin bir şekilde karar veremiyordum. Sen ve Cas yer deėiőtirdiėinizde bunu anlayabildim."

Bana muzipçe gülümserken ejderhaya bağının arkasından bir göz kırıpıyorum.

Bir dahaki sefere ellerini donduracağım.

Derin, uzun bir esneme sesi duyuldu ve Tillman hemen atılıp onu Draken'in elinden aldı. "Duş al, sonra uyu, küçük savaşçı."

Draken onu duőa götürürken inliyor ama şikâyet etmiyor, biz de hemen peşinden gidiyoruz.

Günün yorgunluğunu birlikte atabiliriz.

Bunu bir süre için son kez yapıyor olabiliriz. Yarın uyanacağız ve bir savaş planlayacağız.

OceanofPDF.com

Yirmi Bir

Söğüt

"Hey, benim küçük yusufçuğum."

Annemin sesi beni uykumdan uyandırdı. Çılgınca doğrulup etrafıma bakındığımda, etrafımı saran çocuklar dışında yatak odamın boş olduğunu görüyorum.

İçimden hafif bir kıkırdamayı takip eden bir hava boşluğu düşüyor. "Sadece bir rüya."

Sol tarafımda Corentin ve Tillman, vampirleri tanımlamak için kullanılan büyülü olmayan alemdaki gibi uyuyorlar. Sırt üstü yatmışlar ve ellerini göğüslerine koymuşlar, sanki uyandırılmayı bekliyorlar.

Sağ tarafımdaki manzara ise ölmeye değer.

Cas'ın kolu hâlâ belime sarılmış durumda ama Draken'in kolu da onunkine sarılmış. Sanki bana yaklaşmaya çalışıyor ama aramızdaki bariyerle yetinmek zorunda kalmış gibi görünüyor. Başı Cas'inkinin tam üstünde, ağız açık bir şekilde yatıyor. Ağızından çıkan hafif horultular, her nefes alıp verişte Cas'ın saçlarını ileri geri karıştırıyor.

Uyandıımızda onlara gösterebilmek için zihnimde bunun bir resmini işaretlediğimden emin oluyorum.

Hâlâ sessizce kıkırdarken, kendimi tekrar yere bırakıyorum ve Cas'ın kolundan dikkatlice ıkıyorum. Hepsinin ne kadar rahat olduğunu bozmamak için Tillman'ın yanına sokuluyorum.

Onun sakinleştirici kokusunu içime çektikten sonra usulca iç çekiyorum ve gözlerim tekrar kapanıyor.

"Willow."

Göz kapaklarım tekrar açılıyor ve vücuduma bir ürperti yayılıyor.

*Bunu yüzde yüz duydum. Kesinlikle
rüya görmüyordum.*

Bir kez daha doğrulduğumda sessizce, "Anne,"
diyorum. Çok daha yavaş.

Yorganı bacaklarımdan çekerek yatağın ortasına doğru sürünüyorum ve odamı taramaya başlıyorum. Köşeler karanlık, ama masamın üzerindeki lamba burada yalnız olduğumuzu anlamama yetecek kadar loş ışık veriyor.

"Anne," diye tekrar fısıldıyorum.

Kitap raflarımın yanında, yerden soluk bir parıltı yayılıyor. antam en son yerleştirdiğim yerde açık bir şekilde duruyor.

En son Gerçek İlkeler kitabımı ve annemin kitabını çıkarmıştım.

"ocuklar... uyanın. Yine garip bir şeyler oluyor," diyorum, Tillman'ın bacağını sallarken ona bakıyorum.

Yanıt yok.

Her zaman bir tepki vardır.

Etrafımda dönerek ellerimi çılgınca her birinin üzerinde gezdiriyor, onları uyandırmaya çalışıyorum. Kıpırdamıyorlar bile. Parmağımı burunlarının altında gezdirirken nefeslerim kısılıyor. Göğüslerinin inip kalktığını açıkça görüyorum ama emin olmam gerekiyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum.

Titreyen parmaklarım Cas'ın yüzünde, Draken'ın omzunda, Tillman'ın boynunda, Corentin'in göğsünde geziniyor. Hiçbir şey yok. Hiçbir tepki vermiyorlar ama parmak uçlarım tenlerine temas ettikçe titriyor.

Bir şey onları uykuda tutuyor.

"Kitaba git, filia mea," diye emrediyor CC.

Varlığı aynı hızla gelip giderken çılgılık atıyorum. Sesleri beni geriyor. Sanki benimle aynı odadaymışlar gibi yüksek sesle konuşuyorlar.

Yataktan fırlayıp çantamı almak için acele ederken neredeyse üç kez tökezliyordum. Odayı geçer geçmez dizlerimin üzerine çöküyorum ve çantamı ters çeviriyorum.

İçindeki her şey etrafa saçılıyor ve annemin kitabını kaptığım gibi onları daha da dağıtıyorum. Elime aldığım anda parlamayı kesiyor ve kıcıımı yatağa geri çekiyorum.

Ürktüm, korktum, endişelendim,

heyecanlandım. Her şey.

Kafam karıştı.

Ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Yatağın ucunda, adamların ayaklarının dibinde çaprazlama otururken ellerimdeki titremeyi durduramıyorum. Onların hareketsizliği boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

Elementra, lütfen bunu senin yapmana izin ver. Ve bunu neden yaptığına dair bir açıklamaya ihtiyacım var.

Şu anda gelmeyeceğini bildiğim bir cevap için nefesimi tutmuyorum.

Parmağımı batırdıktan sonra kapaktaki Nexus işaretinin üzerine koyuyorum ve deseni izlemeye başlıyorum.

"Hava, Toprak, Su, Ateş çok parlak,

Dört element, saf ve doğru.

Bunları neşe ve sevinçle hatırlayın,

Elementler bir olur, dünya berraklaşır."

Hey, benim küçük

yusufçuğum. Kemerini bağla.

Takmıyorum. Çünkü uyarım çok küçüktü ve onun sözleri gözlerim onları okuduğu anda zihnimi ele geçirdi.

Dört yaratıcı. Dört diyar. Bilgisi ve güçlü yetenekleri yüce olan biri. Sihri havada tadılabilen biri. Gücü eşsiz olan biri. Yaratılışa olan takdiri cezbedici olan biri.

Başka bir varlık oldu. Diğer tüm varlıklardan farklıydı. Elementra dolaştı. Her yeni diyarda, evini bulduğunu düşündü. Her keşif sürgünle sonuçlandı.

Diyarlar onu kabul etmedi. O güçte bir varlığın yönetimi ele geçirmemesi mümkün değildi. Her şeyi uygun gördüğü gibi yönetecekti.

Onların arasında var olma yeteneğini kanıtlamak için kendine ait bir ev yarattı.

Beşinci bir diyar doğdu.

Hâlâ kabul edilmemişti.

Reddedildi ve yalnızdı.

Kendi varlığından yarattığı diyarda diz çöktü. Dört element birleşti. Dört nefes hayat verdi.

Dört damla kan.

Dört kızı doğdu.

Bilgelik. Metanet. Merhamet. Cesaret.

Çok fazla güç verildi. Çok fazla güç alındı. Beşinci bir kız doğdu.

Denge.

Beş kızın her birine toprakla ilgilenmeleri için elementler verildi, ancak Elementra krallığının varlığını sürdürebilmesi için onlardan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

O doldurdu.

Havayla, toprakla, suyla, ateşle. Varlıklarına hayat verdi. Amaçlarını, sevgiyi buldular ve güzel varlıklar bir hayat kurmaya başladılar.

Elementra'nın, yarattığı yaratıkların kızlarını tıpkı alemlerin onu gördüğü gibi görmeye başladığını fark etmesi uzun sürmedi.

Çok fazla. Çok güçlü.

Yeterince çeşitli olmayan bir âlemde farklı olan tek varlıklar onlardı.

Güç dengesizdi.

Elementra bir kez daha diğer dört diyarı dolaşarak cevaplar aradı. Eğer geri dönerse yok edileceği tehdidiyle bir kez daha geri çevrildi.

Bu reddediliş bir öncekinden daha çok canını yaktı. Artık kaybedecek daha çok şeyi vardı.

Yine de bu sefer eli boş dönmedi.

Topladığı bilgileri, gözlemleri ve ilhamı da beraberinde getirdi.

Özünü diyarın dört bir yanına üfleyerek, halkına armağanlar ve büyüler bahşetti.

Herkes uyum içinde yaşamaya başladı.

Krallığını hayatta tutan kızları hariç.

Hiçbir varlık, üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olanlarla bir ilişkiyi kabul etmek istemiyordu. Elementra'dan bir hediye veya büyü almasalar bile, kızları hala diğerlerinden farklı görülüyordu çünkü diyarın herhangi bir bölümünü tek başlarına manipüle edebiliyorlardı.

Bağlar doğdu.

Her biri büyü ve bir yeteneğe sahip dört erkek, dört elemente de sahip bir kızla eşleşti.

Beş ruh ayrıldı.

Tüm kutsamalar
karıştı. Yeni bir
yetenek doğdu.

Nexuslar oluştu. Soylar yaratıldı. Kızların kızları oldu. Yetenekler yayıldı. Herkes bir elementi kontrol edebiliyordu.

Elementra huzur içinde yaşıyordu.

Ta ki sadece kendi statüsündekilerin fark edebileceği bir rahatsızlık onu derinden sarsana kadar.

Altıncı bir âlem doğdu.

Kendisinden başka hiçbir yaratıcı boyutlar arasında seyahat edemezken bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadı. Bilinmeyeni bulmak için zaman ve uzayda ilerledi.

Bulduğu şey kalbini bir kez daha kırdı.

Yolculukları boyunca, ait olma, kabul görme arzusunun kan ve gözyaşından oluşan bir iz bıraktığını hiç fark etmemişti. Kendisi

ayrılmak zorunda kaldığı her seferinde diyarlar arasında portallar açıyordu.

Yaratıcılar bu portalları buldular ve birbirlerine bağlanmak için kullandılar.

Birlikte altıncı diyarı oluşturdular.

Kendi diyarlarına layık olmayanlar için bir sürgün diyarı. Daha az olanlar, tehdit oluşturanlar ya da sadece ait olmayanlar. Güçsüz bir diyar. Umudun olmadığı. Kabul görmeyen.

Büyülü olmayan diyar doğdu.

Elementra öfkeliydi. Her diyarı pişmanlıkla bir kez daha ziyaret etti.

Uçsuz bucaksız diyarları her dolaştığında ve kendi diyarını geride bıraktığında, bu gücün zayıflamasına neden oldu. Toprağa verdiği kutsamayı kendisine geri çekti ve kendi yarattıklarına zarar verdi.

Bu onun son seyahati olacaktı.

Dönüşünde kızlarını ziyaret etti.

Onlara görevlerini verdi ve onlar da nezaketle kabul ettiler. Artık diyarları izlemek onların sorumluluğundaydı. Geçitleri korumak ve sığınmak isteyen herkesin hoş karşılanacağını açıkça belirtmek. Elementra'da.

Bu bir onur ve güçtü ama aynı zamanda en tehlikeli nimetti. Bunu sadece kızlarına bahsedecekti.

Evrimleşmiş bir hediye.

Her şey söylenip bittikten sonra, en genç diyarı ve sakinlerini hayatta tutmaya yemin etti. Bu diyarın sorumluluğunu üstlendi çünkü nihayetinde bu diyarın yaratılmasının kendi hatası olduğunu düşünüyordu.

Onu güçlü olması için yeterince beslemeyecekti ama hayatta kalacak ve sonunda geliyecekti.

Elementra'daki zamanlar, insanları yöneten ve onlara liderlik eden kızların görünüşte ortadan kaybolmasıyla değişti. Yaşam biçimleri adapte oldu. Kısa süre sonra sanki hiç var olmamışlar gibi oldular.

Sonra yeni varlıklar geldi.

Sığınmak isteyenlere kucak açıldı.

Elementra hayat buldu.

Kızlar, Nexuslar ve onların yarattığı nesiller, ne oldukları bilinmeyen insanlar arasında yaşamaya devam ettiler.

yetenekli.

Ama hayat her zaman huzurlu
değildi. Sizin de çok iyi bildiğiniz
gibi.

İnsanlar alemler arasında hareket etmeyi mümkün kılan kaynağı
aramaya başladılar.

Zamanla, Elementra'nın müdahalesi ne olursa olsun, kızlar teker
teker keşfedildi ve yetenekleri nedeniyle öldürüldü. Onların nesilleri
ellerinden geldiğince saklanmaya devam etti.

Her zaman avlanan birileri vardı. İster diğer diyarlardan olsun, ister
bizimkinden. İnsanlar güçlerini birçok nedenden dolayı istiyordu.

Çoğu da yanlış nedenlerle.

Elementra kendisinden gelen çizgiye güç akıttı. Onları şiddetle
korumaya çalıştı. Öteye gelen her birini karşıladı ve ağladı. Öbür
dünyada güçleriyle onun yanında duracaklardı.

Onlar her zaman ona hizmet etti, o da karşılığında onlara durmadan
hizmet etti.

Cevaplar aradı, kendisinin bile bilmediği güçlere meydan okudu ve
anlamaya başlayamayacağımız bir savaşta yaratıcılarla mücadele etti.

Sonunda, hala meydan okuyor.

Kızları, onların kızları hala avlanıyor.

Elementra'nın iplerinin sonunu görebileceği noktaya kadar avlandılar.

Geriye iki çizgi kalmıştı. Biri kaderinden kurtulmayı istedi, diğeri
kurban olmayı teklif etti.

O ve ötedeki kızları daha fazlasının verilmesi gerektiğini biliyordu.
Ölümcül, görünüşte adaletsiz ve acımasız fedakârlıkların yapılması
gerekecekti.

Kızları sonunda güçlerinin geri dönüştürüleceğini ilan ettiler. Artık
zamanı gelmişti.

Yeni bir al-ver ilişkisi inşa edildi. Bir kızın
soyu kaldı.

Yol boyunca birçok müttefik yardım etmek için kutsandı.

Nesiller hayatta kaldı. Planlama, hazırlık ve bir sonraki kötülüğün
ortaya çıkmasını bekleme.

Ve geldi de.

Ve o kazanacaktı.

*Elementra gördüm ne o olur al için muhtemelen
değişim bu sonuç.*

*Bir kız lanetlenecek, böylece bir diğeri kutsanacaktı. Sonuncuyu
üretmek için yaratılış ve yıkımın birleşmesi. En uzun süre hayatta
kalmak için gereken her şeyle dengelenmiş bir tane.*

*Önceki kızlardan verilen her şeyle bu filia, diyar yaşadığı sürece
diyarın sorumluluklarını taşıyabilir.*

*Elementra sadece hayatta kalmakla kalmayacak, yıkımı yenebilirse
gelişecek.*

Ve sen de başaracaksın.

*Kelimelerin üzerine bir damla kırmızı düşüyor ve titreyen
parmaklarımı yavaşça ıslak dudaklarıma götürüyorum. Burnumdan kan
damlamaya devam ederken tuzlu tat dilimin üzerinde patlıyor. Gözlerim
sayfalar arasında o kadar hızlı geziniyor ki mürekkebin ne yazdığını
bile tam olarak göremiyorum. Sadece orada ne olduğunu biliyorum
çünkü zihnime kazınıyor.*

Odanın içinde çatırdayan güç boğucu.

*Nefeslerim kısıyor ama annemin sözleri beni rahatlatmıyor ya da
serbest bırakmıyor.*

*Hediyemiz sadece Elementra'nın doğrudan hattından olmanın
kutsaması olarak başladı.*

Çok daha fazlası oldu.

*Âlemleri dolaşacak kana, dört elementin kontrolüne sahibiz ve
bağlarımızı paylaştığımız kişilere verilen her türlü yeteneğin
izleyicisiyiz.*

Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bağların gücü farklıdır.

En güçlüsü ise gerçek bir Nexus arasındaki bağıdır.

*Adamlarımızla dengeli olduğumuzdan emin olmak için, onlardan
aldığımız yeteneklerimiz bir sınıra ulaşacaktır. Oysa onlarınki biraz
daha güçlenecektir. Aynı şey elementler için de söylenir ama tam tersi.
Bizim elementlerimiz her zaman onlarınkinden daha doğal ve daha
güçlü gelecektir.*

*Bu yüzden erkeklerinizin ve diğer bağlarınızın yapabildiği bazı şeyleri
siz yapamazsınız. Bu yüzden hem kendi elementlerinizi hem de
onlarınkini bu kadar iyi kontrol edebiliyorsunuz.*

Zaman ve yeteneğimizin evrimi gerektiği gibi değişti.

Başlangıçta onların armağanlarını ancak bağlandıktan sonra alabiliyorduk. Kutsamaların paylaşılabilmesi için ruhların ayrılması ve tek bir ruh olarak birleşmesi gerekiyordu.

Nexus'umuzu bulduğumuzda sonunda elde edeceğimiz şeyin küçük bir parçası ortaya çıkıyordu ama hediyein tezahür etmesine yetmiyordu. Bunu bizim ruhumuzdan onlarınkine gönderilen bir sinyal gibi düşünün. Daha derin bir düzeyde, biz bir Nexus'umuz olduğunu bilirdik ve onlar da şimdi gerçek Birincil dediğimiz şeye sahip olduklarını bilirlerdi.

Ortaya çıkmak ve onları bulmak arasındaki bekleyiş daha çok eğitim gibiydi. Nexus üyelerinin önce birbirlerini bulmaları ve uyumlu bir ilişki kurmaları gerekiyordu. Onlar gelmeden önce elementlerimizi elimizden gelen en iyi şekilde kullanırken, onların yeteneklerini de ekledik.

Hazır olduğumuzda onları bulmak sadece bir zaman meselesiydi.

Bu da yaklaşık yirmi altı yıl sürdü.

Yine de umutsuz zamanlar yeteneklerimizin daha erken ortaya çıkmasını gerektirdi.

Gördüğünüz gibi, kurdum elementlerimle birlikte ortaya çıktı. Korunma hissine ihtiyacım vardı. Kurdum sahip olabileceğim en güçlü savunma yeteneği olacaktı.

Sen ikisinin karışımıydın. Başlangıç ve şimdi.

Nexus'unuzun armağanlarından bir parça, ortaya çıktığınız zamandan çok daha önce ruhunuza yapıştı. Sinyalin ilk uyanışınla birlikte gönderildi.

CC ile.

Ruhunuz en yaşlı Nexus üyenizin ortaya çıkmasını sağladı.

Onun ortaya çıkışı, kardeşlerinin de onu takip etmesini tetikledi.

On dört yaşında ortaya çıktığınızda, yetenekleriniz sabırla geliyordu ve elementlerinizle birlikte onlar da özgürleşmek istiyorlardı, ancak bu çok tehlikeli bir riskti.

Seni korumak için hepsini bağlamak zorunda kaldı.

Her birinin bağları çözüldü ve size başka bir yerde büyürken kaçırdığınız her şeyi yakalamanız için zaman verdi. Anılarınızı geri kazanmanın yanı sıra.

Kızım, kim olduğumuzu ve diyar üzerindeki etkimizi daha kolay anlayabilmen için tüm bunları ayrıntılandırımdı.

Beş kızın Nexus'larının yapısı zaman içinde gelişti. Onlar orijinal plandı. Orijinal oluşum. İlk gerçek Birinciller.

Birincil, Nexus'un yegane Kaynağıdır.

Alem kızlara Birincil diyordu çünkü onlar yaratıcımızla aralarındaki merkez noktaydı.

Elementra bize filia mea ya da filiae derdi. Biz filiae'ler kendimize Kaynak derdik.

Bu bizim armağanımız. Biz bir Kaynağız.

Ortaya çıkan tüm nimetlerin kaynağı biziz. Biz

Elementra'nın Kaynağıyız.

Sen Ultima unum'sun.

Sonuncusunuz.

Annemin kitabını kucağımdan fırlatıp yere düşerken içimden ürpertici bir soluk geliyor. Sonunda pes edip sürünerek çantama geri dönmeden önce yönümü bulmak için birkaç başarısız girişimde bulunmam gerekiyor.

Dağınıklığı telaşla karıştırarak sonsuzluk günlüğümü ve CC'nin bıraktığı Gerçek İlkeler kitabını kapıyorum. Günlüğümdeki arama büyüsünü boğuk bir şekilde çıkarırken kitabın kapağını açıp ilk sayfasına bakıyorum.

"Ostende mihi Birincil bağ."

Uzun zamandır orada duran cevabı okurken bir hıçkırığı bastırıyorum. Sayısız kez okudum ama ilk kez bu kadar anlamlı geliyor.

Birincil, Nexus'un tek Kaynağıdır. Bir Nexus'u tek bir Nexus olarak tamamen aktive edebilen ve hava, toprak, su ve ateşin gücünü dengeleyebilen merkez varlıktır.

Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerlerken dizlerimin bağı çözülmeye başladı. Annemin kitabını alıyorum ve durmuş olan kelimelere bakıyorum. Orada daha fazlası olduğunu biliyorum ama şu anda açığa çıkmıyorlar.

Onlarla başa çıkabileceğimden değil.

Kanım düşündüğümde çok daha derine akıyor.

Üç kitabı da kollarımda toplarken bedenim titriyor. Başımı kaldırıp adamlarımın hâlâ uyuyor olduğu yatağa bakıyorum.

Onlara ihtiyacım var.

Bunu bilmelerine ihtiyacım var.

Ne ve kim olduğumu biliyorum.

"Uyanın," diye fısıldıyorum.

Hareket etmiyorlar. Odada hâlâ titreşen güç çok kuvvetli ve yavaş yavaş geri çekiliyor. Ne kadar uzun sürerse kalbim o kadar hızlı çarpıyor.

Bunun gerçekte ne anlama geldiği aklıma geldikçe zihnim dönüyor ve sallanıyorum.

Nexus'uma ihtiyacım var.

"Bırakın onları," diye bağıyorum, gücümü komutla birlikte dışarı itiyorum.

Dördü de sanki saldırı altındaymışız gibi yataktan fırlıyor. Panik içindeki bağları göğsümde zaplıyor. Dalgalanma o kadar güçlü ki, bir çığlıkla kitapları yere düşürüyorum.

"Prenses..." Corentin, ilk toparlanıp bana yaklaştığında nefes nefese kaldığını söylüyor. Elleriyle yanaklarımı okşuyor ve başparmağıyla burnumdaki kanı siliyor. "Ne oldu?"

Tillman ve Draken onun birkaç saniye arkasındalar ve ikisi de ellerini bedenime koyuyorlar. Bağları nihayet kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettirmeyecek kadar sakinleştğinde çaresiz bir nefes çekiyorum.

"Okuyor muydun, Primary?" Cas kitaplarımı almak için eğilirken usulca soruyor.

Günlüğümü ve gerçek ilkeller hakkındaki kitabı kapatıyor ve yatağın kenarına koyuyor. Annemin kitabını kapatmaya gittiğinde onu durduruyorum.

"Son yazıyı oku."

"Son..." diye devam ediyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor. "Hediyen mi?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama Corentin'in elleri beni hâlâ yerimde tutuyor. Zayıf bir "Evet" diye mırıldanıyorum.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," diye fısıldıyor Corentin, ben zamanın içinde donup kalırken. Bakışları olabildiğince hızlı bir şekilde cümleler arasında gezinirken gözlerimi Cas'tan ayırmak çok zor. "Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum," diyorum.

"Uyumakta güçlük çekiyor muydun? Kabus görüyor muydun?" Tillman soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, uyandım."

Gözlerimi kapatarak onlara beni uyandıran şeyin ne olduğunu ve nasıl uyutulduklarını anlatıyorum. Bunun nedenine dair bulabildiğim tek mantıklı açıklama, Elementra'nın bunu önce kendi başıma okumam gerektiğini düşünmüş olması.

"Onun favorilerinden biri olduğumu sanıyordum. Bana ihtiyacın varken beni uykuda kalmaya zorlaması hoşuma gitmedi küçük gezgin."

"Biliyorum. Keşke-"

"Birincil," diye nefes alıyor Cas. Sesi çok alçak, ama arkasındaki ıstırap sanki bir bomba patlamış gibi ses çıkarıyor. Dördümüz de onun kederli yüzüne dönüyoruz ve boğazım düğümleniyor. "Bunun ne anlama geldiğini anladın mı?"

Gözlerimde yaşlar oluşurken başımı sallıyorum.

"Ne ne anlama geliyor?" Corentin, Tillman ve Draken aynı anda soruyor ve Cas'a gözlerimle benim için açıklamasını söylüyorum.

"Onun yeteneği dört elementi de kullanmanın bir kombinasyonu. Bağ kurduğu herkesin yeteneklerini ve en önemlisi de damarlarındaki kanı görüyor. Onun soyu Elementra'nın orijinal soyuydu. Bu diyarda yürüyen ilk varlıklar. Filia mea sadece annesinin ona verdiği ya da amcamızın ona seslenmesini söylediği tatlı bir sevgi sözcüğü değil. Elementra'nın yarattığı beş kızına verdiği bir unvan. O kızların kızı. Willow yaratıcımızın yaşayan son doğrudan soyu."

Tüm bunların nasıl ortaya çıktığını anlatmaya devam ediyor. Annemin anlattığı her şeyi o da kardeşlerine yapıyor.

Bunun ne anlama geldiğinin farkına vardıklarında adamlarımda da bir rahatlama olmuyor. Daha önce hedef olmamın kötü olduğunu düşünüyorsak, bu her şeyi çok daha kötü hale getiriyor.

İnsanlar bilmedikleri ya da anlamadıkları şeylerden her zaman korkmuşlardır ve muhtemelen her zaman korkacaklardır. Birden fazla yeteneğe ve unsura sahip olmam bir şey, ama doğrudan Yaratıcı'nın soyundan geliyor olmam beni başka bir kategoriye sokuyor.

Eğer tarih tekerrür ederse, kendimi benden öncekilerin içinde bulunduğu durumda bulacağım. Korkudan kendi evimde saklanarak yaşayacağım.

öldürölmekten.

Ya da -ki bence bu daha da kötü- Summum-Master'ı yenemezsem, beni öldürmeyecek. Beni tüm diyarlara karşı bir silah olarak kullanacak.

"Benim ne ve kim olduğumu biliyor."

"Tam olarak nesin sen?" Corentin usulca soruyor. Cas'ın konuşmasını bitirdiğini ama tamamını bitirmediğini fark ettim.

Ve bunu yüksek sesle yayınladım.

"Bir Kaynak," diye mırıldanıyorum boğazımı temizlemeden önce. "Ben Elementra'nın Kaynağıyım."

Nefes almak ya da göz kırpmak için zamanım yok. Karanlık zihnimi ele geçiriyor.

"Hepiniz beni son kez hayal kırıklığına uğrattınız."

Feryadım duvarları, yere çarpan on işe yaramaz bedenın titrettiğı zeminden daha sert sarsıyor. Onların bir önemi yok. Değersiz aptallar.

On köylü ayağı kalkıyor ve cansız bedenleri çekip götürüyor. Hiçbiri yüzümü görme ayrıcalığına sahip değil, ama başımı onlara doğru kırbaçlamam yeterli bir emir. Tek kelime etmemeleri gerektiğini, yoksa onlara katılacaklarını biliyorlar.

Gücümle hepsini durdukları yerde öldürebilirim.

Benim gücüm.

"Benim gücüm," diye bağırlıyorum.

Bir boşluk daha yere çarpıyor. "Tahtım."

Bir tane daha.

"Millenia in the making."

İşe yaramaz bir it acı içinde uluyor.

"Hepsi benim etim ve kanım yüzünden mahvoldu." Ses çıkaran beş kişi hemen ölür.

Değersiz.

Göğsüm kabarıyor ve bir karanlık bulutu bedenimi kaplıyor. Şık bir hediyeo düşük seviye Gölge Walker. Bu değil Yeterince, Gerçi. I

Daha fazlasını hak ediyorum. Daha fazlasına sahip olacağım. Her zaman benim oldu.

Benden çalınan şeyi geri istiyorum.

Tahtımı. Hediyelerimi. Elementlerimi. Kutsal emanetlerimi. Oğlumu. İşe yaramaz, aptal torunum.

Vito soyu her zaman istediklerini çalmıştır. Elementrian soyu her zaman diğerlerinden daha fazla kutsanmıştır.

Bu sefer öyle olmayacak.

Hakkım olanı alacağım.

O zaman yaratıcı ne kadar iyi olduğunu görecek.

Odadaki hiç kimse kıpırdamıyor, bir sonraki ölümü ya da fermanı bekliyor. "Kraliyet soyu bugün yattıkları yerde ağlayacak. Torunum derileri kafataslarından çürüyene kadar umutsuzca s e v d i k l e r i n i n kafalarına bakacak. Toplumu ve yaratıkları hazırlayın. Şafakta yola çıkıyoruz."

Pelerinimin bir hareketiyle, titreyen işe yaramaz aptalların önünde karanlığın içinde kayboluyorum. Benim olanı aldıktan sonra hepsinden kurtulacağım.

Bir delinin zihninden dışarı itildim ama kendi zihnimden değil. Ben içten içe ışık için yalvarırken karanlık hâlâ hüküm sürüyor.

"Vakit geldi, Ultima unum."

Bedenim üzerindeki kontrolüm gecikirken bilincim bana çarpıyor. Kısacık kalp atışları bana önümüzde duran geleceği tartmak için yeterli zamanı veriyor. Yaklaşan anları.

Gözlerimin arkasındaki karanlık, hareket edememem kadar beni tedirgin ediyor. Tek bildiğim, o ölüm pelerini çoktan dışarıda pusuya yatmış, saraya saldırmak için bekliyor olabilir. Aileme, adamlarıma.

Umutsuzca sevdiğim insanlar.

Elementra.

Dün gece yaptığımız tüm keşifler.

Bugünkü görevleri bir araya getirme planları. Anlamsız.

"Bırakın gideyim. Hemen şimdi bırak beni," diye emrediyorum.

Beni rehin tutan bağlar kopuyor ve nefes nefese kalırken beni tutan kolların arasında sarkıyorum.

Nefes nefese kalmaya başladığımda başımı çılgınca sağa sola çeviriyorum.

Dakikalar önce adamlarımın arasında durduğum yerde dizlerimin üzerindeyim. Şimdi yüzlerinde endişeli bakışlarla etrafımda diz çökmüş durumdalar ve beni ayakta tutan ellerimde panik nabızları atıyor.

Ayağa fırlıyorum ve odanın diğer ucuna koşarken Draken'e takılıyorum. Gölgeler önce beni yakalayıp sonra sağa çekerken hiç gelmeyen bir darbeye hazırlandım.

"Bırak beni," diye yalvarıyorum, ellerimi sallayarak beni bırakmalarını sağlamaya çalışıyorum ama beni daha sıkı kavıyorlar. "Lütfen Cas, bırak gideyim. Dışarıyı görmem gerek. Ayın nerede olduğunu görmeliyim."

Balkonumdaki kapıya doğru olabildiğince hızlı sendeleyerek yürürken onlara bakmak için arkamı dönmüyorum.

Kararmış gökyüzüne ışık saçan parlak dolunay panik ve korkumu bir nebze olsun hafifletiyor.

"O geliyor."

"Ne gördün, küçük savaşçı?" Tillman soruyor.

Sözlerindeki titreme bana düşüncelerimi okumadığını söylüyor ama verdiğim tepki ve kendi hislerim bunu ele veriyor.

"O kızgın. Kızgınlık kelime bile değil. Öfkesinden kendi müritlerini öldürüyor. Hayatta bıraktığı üyelerine toplumu ve yaratıkları hazırlamalarını emretti. Şafak vakti burada bize saldırıyorlar."

"Görmemiz gerek prenses. Bize tam olarak ne gördüğünü göster," diye emrediyor Corentin komodine koşup tüm iletişim cihazlarını alırken.

Draken bulunduğu yere geliyor ve dirseğimi sıkıca kavrayarak beni kapılardan uzaklaştırıyor. Omurgamda gezinen ürpertiye kovan bir hırıltıyla beni kapıların ortasına yerleştiriyor.

Corentin tekrar bize katıldığında ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, emrettiği gibi yapıyorum.

Odadaki gerilim patlıyor, ama adamlarım aynı hızla dizginliyor ve onları bir sükûnet duygusu kaplıyor. Omuzları gevşiyor ve

sanki bunu milyonlarca kez prova etmişler gibi birbirlerine başlarını sallayarak, "Tam ölçekli protokol" diyorlar.

Corentin iletişim cihazlarını göğüslerine doğru itiyor ve ben yetismeye çalışırken zihnim dönüyor. Her biri bir şey söylüyor ama ben hiçbirini algılayamıyorum.

"Hemen merkez fuayeye gidin. Tam ölçekli protokol," diye bağıyor Tillman telsizden, telefonu kapatıp diğerine geçiyor. "Will, kardeşini ara, az önce benden duyduğun emrin aynısını ona da ver."

Doğru ya. Emir verebilirim.

Kahretsin, iletişim cihazım nerede?

O şeye daha iyi bakmalıyım.

"Prenses." Corentin kendi telsizini kulağına götürerek, ben çıldırmadan önce benimkini bana uzatıyor. "Baba, tam ölçekli protokol. Fuayenizde bir sürü insan olacak. Giyin."

"Vince, tam ölçekli protokol. Çocukları Gaster'ın ofisine, oradan da merkez fuayeye götür," diye emrediyor Draken.

Her birinin sesi odanın içinde yankılanmaya devam ediyor ve benim duymadığım tek kişi Cas. Ona baktığımda, bir iletişim cihazında bulamıyorum. Gölge silahlarını yaratıyor ve vücuduna bağlıyor. Baktığımı hissedince gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir an için başını öne eğerken, şu anda saçları olan vahşi dağınıklık yüzüne dökülüyor.

Sonra karanlık bir şekilde inliyor.

Sert bir kaş çatmayla bana doğru ilerliyor ve boğazımı sıkıyor. Üzerinden akanlardan çok daha nazik hareketlerle başımı geriye yatırıyor.

Kabaca yutkunuyorum.

"Bu gecenin senin için bir uçtan diğerine geçtiğini biliyorum ve her şey bu kadar hızlı olduğu için üzgünüm. Seninle konuşacak ya da iyi olduğundan emin olacak zamanım yok," diyor dudaklarını ağzımın kenarına koyarken usulca. "Ama kendini toparlamana ihtiyacım var. Hemen şimdi. Seni kaybedemem. Seni kaybetmeyi reddediyorum. Bu yüzden sana yalvarıyorum, Primary, kendini aklından çıkar."

Emirle birlikte gelen çaresizlik omuzlarımı dikleştirmeme neden oluyor. Başparmağı ne kadar rahatlatırsa

Boynumdaki nabız üzerinde daireler çizdikçe, zihnimdeki baş dönmesi yerini daha net düşüncelere bırakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes veriyorum. İçimdeki her şeye kendini dengelemesini emrediyorum.

"Güzel, tatlı Willow. Keeper'ı ormana götürüyorum. Aramanı yap," diye alçak sesle emrediyor ve sonunda dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Orman... yaratıklar. Oh

Elementra.

"Şimdi, Birincil," diye bir kez daha emretti gölgesi kaybolmadan önce.

Doğru.

Kardeşimi çağır.

Üçüncü çalışta, iletişim cihazımı ne kadar sıkı tuttuğumdan parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Eğer beşinci zil sesine kadar cevap vermezse, yemin ederim yatak odasına gidip tepesine dikileceğim.

"Küçük ejderha, biri ölmüş olsa iyi olur." Halsiz sesi boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor.

"Lyker..." Sözümü kesiyorum. Daha birkaç saat önce, bu sabahın ilerleyen saatlerinde Ustalık'a saldırmak için kendi planlarımızı yapacağımız konusunda çok heyecanlıydı. Boğazımı temizleyerek emrediyorum, "Tam ölçekli protokol. Merkez fuayeye gidin."

"Ciddi misin?" diyor bir saniye öncesine göre daha bilinçli bir şekilde.

"Maalesef."

"Emredersiniz efendim," diye bağılıyor, sonra da telefonu kapatıyor.

Ağabeylikten askerliğe nasıl kolayca atladığı gerçeği kalbimi kanatıyor.

Ailem savaşa hazır. Elementra

bizimle olsun.

Bir el enseme sarıyor ve Tillman'ın elementi üzerimde süzülüyor. Kıyafetin ağırlığı önce çok ağır geliyor, ona bunun işe yaramayacağını söylemek zorunda kalacağımdan korkuyorum, sonra ikinci bir deri gibi bedenime yapışıyor.

Gördüğüm tüm E.F. üniformalarından farklı. Onlarınkinden bile.

Parmaklarım farklı dokuların üzerinde geziniyor ve bunun nedenini hemen anlıyorum.

"Bunu hep birlikte yaptınız."

"Biz yaptık. Oakly, Aria ve Rory Teyze'nin de böyle bir üniforması var. Nexus'ları tarafından yapıldı," diyor Tillman, kendisini, Corentin'i ve Draken'i de üniformalarla kaplamadan birkaç saniye önce. O zaman Cas'ın simsiyah kıyafetinin sadece bir üniforma olmadığını, gölgelerinin vücuduna katılaştığını fark ediyorum.

Aynı malzeme benim de yanlarımı ve sırtımı kaplıyor. Beni karanlıkla koruyor.

"Haydi gidelim. Herkes beş dakikalık varış süresine yetişecek. Önce bizim orada olmamız gerekiyor," diyor Corentin ve etrafımı sarıyorlar.

Beş dakika. Ailemizi çağırmak için gereken süre bu kadar. Savaşa hazırlanmaları için gereken süre bu kadar.

"Tam ölçekli protokol. Benimle konuştuğunuz hüküm buydu.

Eğer saray saldırıya uğrarsa..." Tillman'a dedim ki.

"Doğru. Üzerinde gerektiği kadar durmadık. Siz Bağlayıcı'yı temizledikten sonra böyle olacağını düşünmemiştik. Ve dün gece kurtardığımız her şeyden sonra, aklım tamamen farklı bir yöne gitti."

Benimki de öyle. Korkudan umuda, tekrar korkuya ve dün gece birkaç saat içinde ilk hamleyi yapacağımızdan biraz daha emin olmaya geçtim.

Şimdi tam tersiyle yüzleşiyorum. Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum.

Malvolio akıllı, hesaplı ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de acele karar vermiyor. Hiç vermedi. Uzun yıllar boyunca plan yaptı.

Bu darbenin onu geri çekilmeye zorlayacağını ve kaybettiklerini yeniden inşa etmek için zaman harcayacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, onu canının yandığı yerden vurduk. Şimdi aklını kaçırıyor. Geri almak için elinden gelen her şeyi yapacak.

Bu öfke ve dürtüsel eylem ölümcül bir kombinasyondur.

"Neyin önemli olduğunu biliyorsunuz. Beş aile, yani üçü, derhal saraya rapor verecek. E.F. ordusu sarayı ve Yönetici Nexus'u sahip oldukları her şeyle korumaya hazırlanacak. Sizi en çok şaşırtacak şey dışarı çıktığımızda göreceğiniz olacak. Yaptığımız çağrılar zincirleme bir reaksiyon başlattı. Herkesin araması gereken başka birileri var. İstasyonları ve akademileri korumak için geride bırakılan küçük ekipler olacak, ancak

Çoğunlukla, ordumuzun tamamı sarayın dışında, Rory Teyze ve Theo Amca'nın emirlerini bekliyor olacak," diye ekliyor Aurora ve adamları köşeyi dönüp Merkez fuayeye girerken.

Üzerinden yayılan o tatlı ve sıcak anne sevgisi gitmiş. Bana doğru yürüyen bir savaşçı. Halkını, ailesini, tahtını korumak için kendini savaşa hazırlayan bir Anaerkil.

Bir yanımda umutsuzca ona burada kalmasını, güvenli bir yere gitmesini ve kendini savaşacak bir pozisyona sokmamasını söylemek istiyordum. Ama bu isteğim sağır kulaklara çarpacaktır. Sadece bu da değil, mantığı tersine çevirecektir. Güvenli bir yere gitmesi gereken biri varsa o da ben olmalıyım derdi. Bekleyen Anaerkil.

Ve ben asla yapmam. Bu benim sorumluluğum. Artık bundan çok daha fazlasıyım.

Gözleri benimkilerle çarpışıyor ve korkusu kararlılıkla maskeleniyor. Ben de aynı duyguyu paylaşıyorum. Görevimiz gereği cesur yüzlerimizi takınıyoruz ama kalplerimizde ailemizin kaderi çılgınca çarpıyor.

Birlikte savaşacağız. Bunu birlikte kazanacağız.

Bana yaklaştığında ona sertçe başımı sallıyorum ve yanımda durmak için hareket ettiğinde omuzlarımız birbirine değiyor. Ondan yayılan endişeyle karışık güven beni yıkıyor. Bunu söylemesine gerek yok. Onun da benimle aynı düşüncelere sahip olduğunu biliyorum.

Tek kelime etmiyoruz. Birbirimizle sessiz bir anlaşma içinde oturuyoruz.

Koridorda koşan ayak seslerini tanımak için arkamı dönmeme gerek yok. Onun endişesi göğsümde geziniyor ve beni paniğe sürüklüyor.

"Gitmek zorunda. Bunun için burada olamaz."

"Onunla bir dakika içinde konuşacağız prenses," diyor Corentin, fuayeye koşarken Gaster'a doğru ilerlememi engelliyor.

Sanki geldiğimizi biliyor gibiydi. Ve muhtemelen biliyordu da. Büyük ihtimalle saniyeleri sayıyordu.

Merkezi fuaye kapılarının etrafındaki koğuş hafifçe titriyor ve hepimiz girişe doğru dönüyoruz. Önce beş konsey ailesinden üçü görüldü. Pran, Dillon ve Maxima bir muhafızın yanında belirirken başlarını yan salona çeviriyorlar ve şok olmuş gibi görünüyorlar.

"Artık gerçeği biliyorlar mı?" diye sordum.

"Evet. Ben babamı aradıktan sonra o da onları aradı. Diğer iki ailenin de gerçeği öğrenmiş olması gerekirdi. Eminim bu haber, bize ihanet ederlerse başlarına geleceklerle ilgili bir tehditle birlikte verilmiştir," diyor Corentin ve kalan beş ailenin yüzlerine bakarken, bu ifadenin doğru olduğunu biliyorum.

Dosyalarını okuduğum andan beri Drovers'ların bize ihanet etmediğini biliyordum. Bu sorumluluğu istediklerine bile inanmıyorum, ama görevlerini yerine getiriyorlar. Şimdi yüzlerinde şiddetli bir kararlılık ve acı var ama aynı zamanda gözlerinde bir kesinlik de var.

Bu mücadeleden sonra, gönüllü olarak istifa edecekler.

Tealwater'lar ve Alewood'lar, ensemdeki tüyleri diken diken eden kısık bakışlara sahipler. İçgüdülerimi takip ediyorum ve armağanlarımı onlara gönderiyorum. Auraları kararıyor ve düşünceleri gerçeği ortaya dökerek öfkemi hızla yüzeye çıkarıyor.

Bu, Everglows ya da Gales'in yaptığı gibi bir ihanet değil, diyar için kendilerini nasıl taşımaları gerektiğine dair bir ihanet. Buraya çağrıldıkları için öğreniyorlar ve bundan daha iyi olduklarına inanıyorlar. Kendilerini ön saflarda savaşacak kadar alçaltmamalılar.

Bu tavrı değiştirmeleri için onlara bir şans vereceğim.

"Tealwaters. Alewoods. Söylemek istediğiniz bir şey var mı?" Söylemek istediğim bir şey var mı? Hiçbiri konuşmuyor, sadece omuzlarını geri çekiyorlar ve gözlerim kısılıyor.

Aurora, "Kaldırın onları," diye anons ediyor ve arkalarındaki saray muhafızları hemen harekete geçiyor.

"Biz hiçbir şey yapmadık. Bizi hemen serbest bırakın," diye bağıyor Reny Tealwaters.

"Eğer kızım bu kadar önemli bir zamanda sizi çağırma ihtiyacı hissettiyse, bir sebebi vardır ve bilmem gereken tek şey de bu. Bana bahşedilen Elementra kutsamalı güç sayesinde, seni ve soyunun tamamını konsey koltuklarından indiriyorum. Onları bir hücreye götürün."

Bana olan sarsılmaz inancı öfkemi alevlendiriyor. Muhafızlar onları dışarı çıkarırken onlara ve doğruluklarına karşı hayal kırıklığından başka bir şey hissetmiyorum. Öncellerden yükselen öfkeli çığlıklar odada yankılanıyor ve ben tiksintiyle başımı sallıyorum.

Gözlerim Drivers'larla bir kez daha buluştuğunda omuzları dikleşmişti ama zihinleri gerçekleri söylüyordu. Düşünceleri az önce duyduklarımın tam tersi olunca hayal kırıklığım dağılıyor. Bir şey söylememe gerek yok, sadece başımı hafifçe eğerek herkese, hatta onlara bile aklandıklarını söylüyorum.

O gergin birkaç saniye tüm dikkatimi topladım ama şimdi kalan son beş kişilik ailenin arkasından bakarken boğazım düğümlenmeye başlıyor. Benim için çok önemli hale gelen ve şimdi orada gururla duran tanıdık yüzlere bakıyorum. Buraya yığılmaya başladıklarını fark etmemiştim.

Çok fazla insan var. Bir kez daha balo gibi ama daha ölümcül.

Güney kanadında yaşadığımdan beri ismen tanıma fırsatı bulduğum saray E.F. liderlerinin yüzlerini tanıyorum.

Vince'in sert bakışlarına bakarken gülebilir ve yüzümü avuçlayabilirim. Aklıma gelen ilk düşünce, ilk tanıştığımızda onu nasıl da küçük bir kedicik sandığım. O zamandan bu yana çok yol kat ettik ve artık benim için bir şekil değiştiren eğitmeni ya da akıl hocasından çok daha fazlasını ifade ediyor. O bir arkadaş, bir aile.

Trex ve kardeşleri. Yaşadığımız her şey. Kaderlerimiz yıllardır birbirine bağlı.

Toplanan kalabalık dağılırken ve kız kardeşim ailemizden oluşan kalabalığı bana doğru yönlendirirken neredeyse çatlayacaktım. Mor saçlarının sıkı topuzundan, savaş zırhından botlarına kadar ona bakıyorum. Tam bir baş belası gibi görünüyor.

Ona Gaster'la birlikte gitmesini emretmek istiyorum.

Beni asla dinlemezdi. Homurdanır, gözlerini devirir ve "Evet, tamam." derdi.

O, Ry, Nikoli, San, Jamie, Aria, Lyker, Lennox, Kyan ve Zane etrafımızda dururken keskin nefesimi gizliyorum. Hepsi sessizce yerlerini aldıktan sonra Aurora konuşuyor.

"Yolumuza ne çıkıyor?"

"Tüm Ustalık topluluğu. Şafaktan önce burada olacaklar," diye duyuruyor Tillman ve odadaki herkesin dikkatini çekiyor. Yeteneği zihnimi okşuyor ve bunu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Buradaki her zihne kilitleniyorum ve hepsine bir imgelemin kâbusunu gösteriyorum.

"Zamanı geldi," diye yüksek sesle anons ediyor Aurora, hediye herkesi serbest bıraktıktan sonra gergin sessizliği bozarak. "Malvolio Choice tarafından yönetilen bu toplum, hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar uzun bir süredir diyarımızın, halkımızın başına bela oldu. Artık sona eriyor. Hepimiz bu olasılığı biliyorduk ve buna hazırlandık. Şimdi hiçbir şeyden şüphe etme zamanı değil. Birleşme ve halkımızı koruma zamanı. Şafağa ne kadar var?"

Kimse cevap veremedi odanın köşesinde kara bir bulut belirir ve Cas ile Keeper dışarı çıkar. Yüzlerindeki ifade binlerce kelime anlatıyor ama benim yorumlamama gerek yok.

Bu iş kötünden daha kötüye gitti.

"Kırk vampir ordularına eşlik edecek. Koğuş hâlâ sağlam ve bunu yapan o değil, ona sadık kalmaya karar verenlerin çıkışını sağlamak için bir kalıntı kullanan bir Ustalık üyesi. Onlar gittikten sonra tekrar mühürlendi. Geriye kalan vampirler orada kalacak ve bu savaşla hiçbir ilgileri olmayacak," diye bilgi veriyor Keeper. Gözleri tamamen kıpkırmızı ve kana susamış öfkesi çok güçlü.

Jamie arkandan, "Elimizde sadece yüz şişe Bane of Essence var," diyor.

"Şekil değiştirenler için hayvan formumuzdayken hareketlerini takip etmek daha kolay. Bir şişeye ihtiyacı olanlardan bizi hariç tutun," diye gönüllü oluyor Lyker anında ve boğazımda safra birikiyor.

"Efendim," diye sesleniyor bir saray muhafızı, Tillman'ın dikkatini çekiyor. "Orman görevinde size eşlik eden bizleri hariç tutun. Onlardan ne beklememiz gerektiği konusunda daha fazla eğitim aldık ve hazırlandık."

Tillman göğsünü yumruklayarak gururla başını sallıyor. "Jamie ve Nikoli, şişeleri dağıtma işini siz üstlenin. En yeni üyelerle, daha önce hiç göreve çıkmamış olanlarla başlayın. Şimdi gidip şişeleri alın. Keeper, planın nedir?"

"Onları yavaşlatmak için dürtülerimi kullanacağım. Eğer onları görüyorsanız, öldürün. Tereddüt etmeyin. Kafa kesmek tek seçenek. Kale, eve dönüşte hainleri kabul etmeyecektir," diye homurdanıyor.

"Peki ya Büyü?" Corentin sorar.

"Büyü, onunla savaşacak zihinsel güce sahip olmayan herkesi buraya mecbur bırakacak. Bu çok fazla insanımızı riske atar," diye cevap veriyor Oakly ve Keeper başını sallıyor.

"Oakly haklı."

"O zaman hepiniz onu duydunuz. Eğer bir vampiri görüyorsanız, gördüğünüz yerde öldürün. Eğer yeterince yaklaşamazsanız, yaklaşıp kadar onları tutmak için bir element kullanın," diye bağıyor Tillman.

"Tekrar soruyorum, şafağa ne kadar var?" Aurora dikkatleri tekrar kendisine çekerek soruyor.

"Bir saat," diyor Neil.

"O zaman o saati iyi değerlendirin. Hazırlanın, mevzilenin ve ailelerinizle biraz vakit geçirin. Amacınız bu sarayı korumak değil. O sadece bir bina ve yeniden inşa edilebilir. Ne olursa olsun birbirinizi korumalı ve düşmanlarımızı yenmelisiniz. Bu diyar için feda etmek üzere olduğunuz şeyler için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Elementra hepimizi kutsasın..." Derin bir nefes alıp bize doğru dönüyor.

Yüzü Corentin, Cas, ben, Draken ve sonra Tillman'a doğru yumuşarken gözlerim yanıyor. Bir yönetici, bir teyze, bir anne ve bir kız kardeş olmak arasındaki savaş yüz hatlarını bozuyor.

"Tillme..." diyor usulca, "emirlerini ver."

Omuzları çöküyor ve onu kucaklamak için şaşırtıcı bir şekilde etrafımda dolanırken elimi sırtında gezdiriyorum. Ona mırıldandığı nazik sözleri bilerek duymazdan geliyorum ama sadece hayal etmek bile kalbimin onun için çatlamasına neden oluyor.

Ondan uzaklaşırken omuzlarını tutuyor ve aralarında son bir tatlı, iyileştirici anı paylaşıyorlar. Önümüzdeki kalabalığa döndüğünde lider maskesi tekrar yerine oturmuş oluyor ve biz de onun yanına çıkıyoruz.

"Formasyon, dışarı."

Ve böylece, savaşın ilk emri ilan edilmiş oldu. Benim Nexus'um hücumla öncülük edecek.

Yirmi İki

Söğüt

Merkez kanattan en son biz çıkarken nefesim kesiliyor ve dışarıdaki orduyu ilk kez görüyorum.

Başımı hangi yöne çevirdiğimin bir önemi yok. Her yerde sıraya dizilmiş E.F. üyeleri var. Bekliyorlardı.

Saray alanının her santimetrekaresini kapladıklarını anlamam için merkezin etrafında manevra yapmamıza gerek yok. Kolektif bekleyişleri yeryüzünden içime doğru titreşiyor.

Merkezin kuzey ve batı kanatları arasındaki girişini oluşturan geniş çim ve bahçe boşluğu tamamen insanlarla kaplı.

O kadar şaşkınlım ki, Tillman'ın herkese rollerini ve ne yapmaları gerektiğini söylediğini zar zor duyabiliyorum. Odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama uzaktaki ağaç çizgisi dikkatimi çekmeye devam ediyor. Özellikle de neredeyse ağaçların içinde olan E.F. üyeleri.

Adamın oyunu.

Burada hepimize yer yok.

Saklambacın en ölümcül oyununu oynayacağız.

"Düşünce zincirini kaybetme, küçük savaşçı. Konuşarak hallet," diyor Tillman ve bütün adamlar bana dönüyor.

"Ağaçlar çok fazla koruma sağlıyor. Etrafımızı sarıyor," diye mırıldandım.

Dördü de sarayı çevreleyen dört farklı ormanın yönlerine bakıyor. Hayatları boyunca oynadıkları, pratik yaptıkları ve eğitim gördükleri ormanlara.

Eğer gökyüzüne çıkıp sola doğru uçacak olsaydık, malikâneye ulaşırdık. Sağda, Asi Kalesi. Arkamızda, akademi. Hepsi Yönetici Nexus'un ve onların gücüyle korunuyor.

Önümüzde, merkez kanadın yüzü hala korunuyor, ancak diğer yönler kadar katmanlı değil çünkü ileriye doğru seyahat etmek sizi Merkez bölgenin kalbine götürecektir.

Kasabalar, çiftlikler, evler, insanlar.

Oraya gelecek.

"Önden saldıracak," diyor Cas ve Draken aynı anda.

"Daha fazla alana ihtiyacımız var. Onların geldiğini görmeliyiz. Orman aşağı inmeli. Diğerlerinin de kesilmesi gerekiyor," diyor Corentin.

Aurora yanımdan sessizce "Yapacağız," diyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sesinde büyük bir hüznün var.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Benim için üzülme kızım. Kız kardeşimle birlikte elementlerimizi kullanarak bir şeyler yetiştirebildiğimiz, onları başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yeşerttirdiğimiz gerçeğine her zaman değer verdim. Birlikte çok şey yarattık ama bu ormanı biz yaratmadık. Sadece besledik. Tillman bir sonrakiyle ilgilenebilir. Geleneği devam ettir. Siz gidin, herkesi hazırlayın," diye usulca emrediyor.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, sonra da kayınpederlerimle birlikte ayrılan E.F. üyelerinin arasından geçip ağaç sınırına varmadan önce sıkıyor. Tüm adamları ona elini uzatana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum ve o da avucunu uzatıyor. Yer hafifçe titremeye başladığında adamlarıma dönüyorum.

"Sırada ne var?"

"Sen Oakly'yi al ve Gaster'la konuşmaya git. Burada olmama emrinin bizden birinden gelmesini pek hoş karşılamayacaktır," diyor Corentin ve ben de başımı sallıyorum.

Ona doğru birkaç adım yürüdüğümde Oakly ile bakışlarımızı paylaşıyoruz. İkimizin de söyleyecek çok şeyi var ama ikimiz de yüksek sesle konuşmak istemiyoruz. Sadece yakın duruyoruz ve bakışlarımızı paylaşıyoruz. Az önce çocuklardan ayrıldığımız yere doğru ilerleyen E.F. üyelerinin akışına karşı yürürken kollarımız sürekli sürtünüyor ve Gaster'ın orta kapılarda volta attığını görüyorum.

"Kızlar, işte buradasınız. İkiniz de hemen bir şeyler yemelisiniz," diyor bizi görür görmez telaşla.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak uzattığı hamur işlerini alıyoruz.

Ağzım çok kuru ve boğazımdaki yumru çiğnememi inanılmaz derecede zorlaştırıyor, ama çenemi çalışmaya zorluyorum ve hepsini yutuyorum. Gözlerimde oluşan yaşlar da dahil.

"Gaster..."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Başlama bile çocuğum," diyor başını sallayarak. Ne sormak üzere olduğumu biliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, onun ve Oakly'nin ellerinden birini tutuyorum, o da diğerini tutuyor.

"Krallığımızın en çok ihtiyaç duyduğu anda sizi yalnız bırakmayacağım."

Gözlerimi kapatıyorum ve çaresiz bir nefes alıyorum. Arkamda, Tillman'ın sesinin uzaktan yankılanışını duyuyorum. Sözleri yeryüzünden bana doğru bir titreşim gönderiyor ve havada bir nabız yükselmeye başlıyor.

Herkesi hazırlıyor ve onlar da onun sözleriyle toparlanıyorlar.

Guardria'mı lütfen gitmeye ikna edecek zamanım yok.

"*Sana karşı dürüst olacağım ihtiyar ve bundan hoşlanmayacaksın,*" diye şaşırtıcı bir şekilde araya giriyor CC ve bunun için daha iyi bir zaman isteyemedim.

Lanet olsun, onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Oğlum... Ne söylemen gerekiyorsa söyle, dinlemek isteyip istemediğime o zaman karar veririm."

"Gitmelisin. Bugünün sonucunu bilmiyorum ama bildiğim tek şey şu... Willow'a bir şey olursa, sen hayatta kalamazsın. Kalbin bunu kaldıramaz. Öbür dünyada bize katılırdın. Ama bunu tersine çevir. Eğer sana bir şey olsaydı, Willow hayatta kalırdı. Tamamlanmış bir gerçek Nexus bağı ve onu burada tutacak bir Perfecta Anima bağı var. Ama onu her gün senin için yas tutması için burada bırakmış olursun. Kızıma bunu yapma."

Böyle bir açık sözlülük beklemiyordum ve bu senaryonun yarattığı hayali acı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Nefesim kesilirken elimle ağzımı kapatıyorum ve gözlerim hızla kırışıyor.

Onsuz bir hayatı asla hayal etmek istemiyorum. CC olmadan her gün yaşamak yeterince zor, ama ikisini birden kaybetmek... Asla eskisi gibi olamam.

"Yapma Willow. Şu anda kendini kaybetme. Odaklanman gereken çok şey var," diye homurdanıyor Gaster beni göğsüne çekerken. "Özür dilerim. Bunu kendim düşünmeliydim. Bencilce hepinizle birlikte olma ihtiyacımı değil. Bunu daha nazik bir şekilde ifade edebilirdi ama haklı."

"İkinizden de özür dilerim. Ama şu anda şekerleme yapacak vaktimiz yok. Fazla zamanımız da kalmadı. İkinizi de seviyorum. Duygularınızın bugün zor kararlar almanıza engel olmasına izin vermeyin," diyor CC ve varlığıyla beni terk ediyor.

Onu geri almak için yalvarmaktan başka bir şey istemiyorum. Olacaklarda benimle kalması için.

"Siz kızlar beni dinleyin, tamam mı?" Oakly'yi kucaklaşmamızın içine çekiyor. "Orada birbirinizi koruyun. Kendinizden ya da yeteneklerinizden şüphe etmeyin. Siz ikiniz inanılmaz derecede güçlüsünüz ve ben ikinizle de gurur duyuyorum. Sizin gibi muhteşem torunlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlatamam."

Oakly ve ben aynı anda, "Sizi seviyoruz," dedik.

"Ben de sizi seviyorum. Şimdi gidin Nexus'larınıza katılın. Ben akademiye gideceğim ve siz de giderseniz güvende kalacağıma söz veriyorum," diyor burnunu çekerek ve gözlerini silerek.

"Söz veriyoruz. Git de çocukların ofisini dağıtmadığından emin ol," diyorum neşeyle.

"Yapmışlarsa pişman olacaklar."

Başlarımızın tepesine hızlı bir öpücük kondurarak, dışarı çıkmadan önce aceleyle yanımızdan uzaklaşıyor. Bu hızlı geri çekilişin onun daha da üzüldüğünü görmememiz için olduğunu biliyorum ama göğsümdeki acı çok güçlü. Oakly'nin yanımda titremesi de yardımcı olmuyor.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum.

"Korkuyor musun?" diye soruyor.

"Taş kesildim."

"Tamam, iyi. Sadece şu anda küçük bir sürtük gibi davranan tek kişinin ben olmadığımın emin olmak istedim."

İçimden sulu bir kahkaha dökülüyor ve kız kardeşimi kucaklamak için kendime çekiyorum. Saniyeler geçtikçe kendime tekrar tekrar bunun sadece onu sevdiğimi söylemek olduğunu söylüyorum.

Yapacağım son şey ona bu sabah başka neler keşfettiğimizi söylemek olacak. Bayılabilir ve buna izin veremem.

Ayrıldığımızda "Hadi gidip adamlarımızı bulalım," diyorum.

Arkamızı döndüğümüzde bir adım bile atmadan gözlerimiz açılıyor ve ayaklarımız olduğu yerde donup kalıyor. Az önce kalabalık olan bahçe şimdi tamamen boş. Artık tek görebildiğimiz, bir zamanlar ağaçların olduğu yerde bir sıra oluşturmuş olan E.F. üyelerinin sırtları.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Kolundan tutup onu kendimle birlikte ileri doğru çekiyorum. "Haydi."

Açık alanda yürürken, ne tarafa bakarsam bakayım, E.F. üyelerinin oluşturduğu sıra uzamaya devam ediyor. Etraftaki ormanlar kesilmiş ve geriye itilmiş, ama bir zamanlar önümüzde olan orman yok olmuş. Kilometrelerce ileriye görebiliyorsunuz ve ayrıca sarayın tüm çevresinde büyük bir açıklık yaratmış.

Ayı kontrol etmek için başımı kaldırıyorum.

Zaman akıp gidiyor.

Sessiz kalabalık ikiye ayrılıyor, bu devasa hattın önündeki adamlarımıza doğru yürürken Oakly ve beni izliyorlar.

E.F. üyeleri arkamızdan yaklaşırken bir slogan yükselmeye başlıyor. Her gümbürtü içlerinin derinliklerinden geliyor. Hiçbir kelime söylenmiyor, ama

Vokaller botlarımın altındaki zemini titretecek kadar güçlü.

Savaş ritmi yükseldikçe cepheyle aramızdaki mesafe u z u y o r gibi görünüyor. Önümüzde Nexus'um, Oakly's, Aria, kardeşlerim, Keeper, Aurora ve kayınpederim dönüp bizi bu yürüyüşte izliyor.

Havadaki yoğunluk ejderhamın kanatlarının göğsümde açılmasına neden oluyor. Kendini hazırlıyor. Ölümcül pençeleri içeri giriyor ve uyarıcı gürlemesiyle birlikte burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. Gözlerim mor renge bürünürken ve tırnaklarım pençelere dönüşürken dumanın kendi içimden akmasına izin veriyorum.

Önümde dört yankılanan hırıltı duyuluyor.

Bir ejderha. Bir kurt. Bir tasmonium. Bir aslan.

Aramızdaki pek çok türün yankıları bu çağrıya cevap verirken zincirleme bir reaksiyon boşlukta akıyor.

Attığım her adımda alevler ayağımın altındaki çimenleri yakıyor.

Közler, yeryüzünde gezinen gölgeler tarafından söndürülüyor.

Oakly'nin elini kendi elimle bağlarken avuçlarımdan ışık dökülüyor.

Şimdi benden birkaç adım ötede duran ailemin gözleriyle buluşuyorum ve zihinlerine kilitleniyorum.

"Bu sıranın sonuna kadar yürüyüp tam olarak bir veda olmayan ama öyle geçebilecek bir konuşma yapmayacağım. Hepinizi, savunacağımız bu diyardan daha çok seviyorum. Ama size veda etmeyeceğim. Bundan birlikte çıkacağız."

"Birlikte," diye yankılanıyor hepsi.

Oakly ve ben kucaklanacak kadar yaklaştığımız anda etrafımız sarılıyor.

Birbirimizin tadını çıkarırken sessizlik hüküm sürüyor.

Onlar benim sonsuzluğum.

Yarattığım ve bir araya getirdiğim ailem.

"Plan nedir?" Sessizce soruyorum.

"Lyker'ın Nexus'u şekil değiştirenleri onlarınkine karşı yönetecek. Keeper vampirleri hedef alacak. Tanith gökyüzünde olacak. Codi, Trex, Dec ve Xander, Summum-Master'ın etrafındaki illüzyonları ve ortaya koydukları diğer illüzyonları yıkacak. Rory Teyze, amcalarım ve Ry'ın Nexus'u ile ön saflarda yer alıyoruz. Hiçbir avantajları yok ama

Biz. Birbirimizden ayrılmayacağız ve tetikte olacağız. Bugün merhamet yok, küçük savaşçı."

"Merhamet yok," diye tekrarlıyorum.

İlk defa dilimde kül tadı yok.

Bugün yanlış tarafta savaşanlar için merhamet bulamıyorum.

"Tüm koğuşlar kapatıldı mı?" diye soruyorum.

"Biri hariç hepsi. Sadece dış çevrede basit bir alarm var. Bu onları durdurmaz. Sadece bize geldiklerini söyleyecek," diyor Aurora, gözleri şimdilik boş ve açık alanı tararken.

Bunu bilerek mi yaptı diye düşünmeden edemiyorum. Büyüleyici bir manzara.

Koyu mavi gökyüzünde görülebilen sadece birkaç yıldız var, ama uzaklardaki ışıklar bizimle birlikte yeryüzünün yüzeyinde küçük p a r ı l t ı l a r gibi görünüyor. Bunlar ya güne başlayan ya da bütün gece ayakta olan insanlarımız.

Ay güneşe iyi geceler öpücüğü vermeye hazırlanırken renkler de belirginleşiyor.

Sıcaklık harika hissettiriyor. Gün henüz ısınmadı ama gece de soğuk değildi. Serin ve rahatlatıcı.

Güneşin doğuşunu izlemek için harika bir sabah olacak.

Mükemmel bir sabah.

İçimde oluşan gerilim beni boğmaya çalışırken kalbimin atışları boğazımda gümbürdüyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve dikkatimi ileriye çeviriyorum.

"*Bunu hissettin mi?*" Tillman

soruyor. "O burada," diye

mırıldanıyorum usulca.

Bunlar.

Yirmi üç

Söğüt

Yerden bir güç dalgası akıyor ve ağaçların rüzgârsız savruluşunu izliyorum.

Aurora sağımda ırkılıyor ve gözleri önümüzdekilere takılı kalıyor. Yani hiçbir şeye.

"Alarmı tetiklediler," diyor Neil sakince ama omuzları kulaklarına kadar çökmüş durumda.

"O zaman neredeler?" Cas karanlık bir sesle soruyor, gölgelerini çimlerin üzerine düşürerek.

Yeteneği parmaklarının ucundan ayrılır ayrılmaz tek bir Ustalık üyesi ortaya çıkıyor.

Biz bekleyip onu izlerken ordumuzun üzerine bir durgunluk
çöküyor. O da bize aynısını yapıyor.

Saniyeler dakikalar gibi gelir.

Ellerini kaldırdığında, siyah pelerini nefesimizi tuttuğumuz kişiyle
uyuşmayan bir ten rengini ortaya çıkarıyor. Ne olursa olsun, hareketleri
duruşumuzu hazırlamamızı sağlıyor.

Ellerini birkaç kez hareket ettirdikten sonra ne yaptığını anlıyorum.

"O bir büyücü. Bir gizlemeyi açığa çıkarmak üzere."

Adamlarımın her biri yumruklarını sıktı ve bekledik.

Sıraya dizilmiş yüzlerce insanımızın içinden ortak bir irkilme geçiyor.

Gizini çözmeye devam ederken arkasında dalga dalga siyahlar
belirmeye başlıyor. Önümüzdeki sayılar şaşırtıcı.

Bacaklarım ağırlaşıyor.

Onların hatları bizimkilerin iki katı kadar geriye gidiyor. Her birinden
yayılan nefret, dilimde tadını alabileceğim kadar güçlü.

Aurora'nın nefes alışının sesini, bu his ona çarptığında duyuyorum.
Bu duyguya kendi kararlılığıyla karşı koymaya çalışırken hediyesi
hepimizi okşuyor. Sadece acınası bir esinti gibi tenimi yıkıyor.

Ciğerlerim oksijen için yalvarıyor ama nefes almak umutsuz görünüyor.

Çok organize bir hareketle, hepsi siyah pelerinlerini çıkarıyor ve
gözlerim açılıyor.

E.F. üniformalarının birebir kopyaları.

Bizimkileri onlarınkinden ayırt edebilmemizin tek yolu alınlarındaki
parlak kırmızı Ms işareti.

Acıyla nefes veriyorum.

Teker parmaklarını birbirine bağlıyor, yana doğru adım atıyor ve sonra
eğiliyor.

O kadar mükemmel bir şekilde senkronize edilmiş bir hareketle, gök
gürültüsü gökyüzünde çatlıyormuş gibi ses çıkarıyor, ordularının tamamı
yana doğru adım atıyor ve ortadan ikiye ayrılıyor. Pençelerim deriyi
keserken avucuma batan bir acı yumruğumu açmaya zorluyor beni.

Bakışlarım o yolda sabit kalıyor.

On üç kukuletalı figür aşağıya doğru ilerliyor ve canavar göğsümde gurulduyor. Hepsinin kim olduğunu tahmin edebiliyorum.

Bugün hepsinin sonu gelecek.

Yolun sonuna ulaşıyorlar ve ayrılıyorlar. Altısı bir tarafta, altısı diğer tarafta, ortadaki varlığa biraz yer açıyorlar.

Kapüşonlarını kaldırdıklarında, her bir pislikle göz teması kuruyorum.

Sıranın sonundaki soldan başlayarak, tüm Everglow Nexus'un ve Dr. Drin'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Korkudan altının üstüne geldiğini görmek beni biraz memnun etti. Olmayı tercih edeceği yerin bir laboratuvar ya da lüks bir mülk olduğuna şüphe yok.

Summum-Master'a bilerek bakmıyorum.

Yanındaki en az onun kadar nefret ettiğim adama doğru ilerliyorum.

Donald'ın vahşi gülümsemesi beni küçümsetiyor. Bütün dişlerini boğazına geçirmek istiyorum. Gözlerimin onun üzerinde kalmasına izin vermeyeceğim. Eğer istediğimi elde edersem, yakında yeniden bağlanmak için zamanımız olacak.

Tillman'ın, boktan tecavüzcümün yanında duran Claven'a kilitlendiği anı biliyorum. Göğsüm bir dağın ağırlığıyla ağırlaşıyor.

Vicki'nin, Hunt'ın ve Isaiah Gale'in bakışları benden birkaç metre ötede Nexus dedikleri adamlara çevrilmişti. Yüzlerindeki ihanet duygusu gülünç.

Sıranın sonundaki son kişi canavarımın derimi itmesine neden oluyor.

Silvia Gale.

O sarı saçları nerede görsem tanırım ve yüzüne yapışmış o dengesiz gülümseme kanımı ısıtıyor. Bana bir bakış bile atmıyor ve ben de kendimi Cas'a bakmaya ikna edemiyorum.

Bu beni çıldırtacak.

"Willow, Willow, Willow," ismim Summum Efendisi'nin ağzından gürliyor ve dikkatim ona yöneliyor.

Yankı, ormandan geriye kalan tüm yaratıkların kaçışmasına neden oluyor ve ensemdeki tüyler taş kesilmiş ciyaklamalarıyla diken diken oluyor.

Sesi göğsümde bir kırbaç gibi şaklıyor ama yutkunuyorum.

Kardeşıme bakıyorum. Bir gece önceki konuşmamız aklımdan geçiyor.

Yavaşça benden birkaç adım öteye geçiyor ve tüm bu süre boyunca gözlerimi tutarken elimi nazikçe kavıyor.

"Büyünü parmaklarına çağır. Boğazına iki kez dokunurken *konus* kelimesini söyle. Bu pençelerle kendi boynunu kesmemeye dikkat et, küçük ejderha."

Küçük gülümsemesi zoraki, sanki bana bu talimatları vermek ona acı veriyormuş gibi. Yine de ona karşılık veriyorum ve elimi oynatarak ölümcül hançerlerimi tekrar tırnaklarıma geçiriyorum.

O benden uzaklaşırken yüzümü tekrar öne dönüyorum ve dediğini yapıyorum. Boğazımdan aşağı inen karıncalanma öksürmek istememe neden oluyor ama kendimi tutuyorum.

"Malvolio Seçimi." Sesim beklenen sessizliği yarıp geçiyor ve onun kıllanmasını izliyorum. Şaşırmış olması beni de şaşırtıyor.

Ona ne diyeceğimi sanıyordu ki? Büyükbaba mı?

"Bu ismi söyleme ayrıcalığına sahip değilsin." Taşısa da, karanlık bir şekilde fısıldanıyor.

"Sen ayrıcalıklar üzerine konuşacak biri değilsin. Halkına, krallığına ve yaratıcına ihanet ettiğinde hepsini kaybettin."

"Bu tartışmanın konusunu çoktan geçtik torunum. Sana karşı adil olmayı birçok kez denedim. Beni zorlamaya devam ediyorsun ve bu sefer yeterince ileri gittin."

Ses tonunu renklendiren çılgınlık gözümün önünden azıcık kayıyor. Donald ve Dr. Drin'in irkilerek uzaklaşmalarından zevk almak isterdim ama alamıyorum. Eğer onlar şu anda ondan bu kadar korkuyorlarsa, o zaman ben de korkmalıyım.

"Bu benim son tavizim olacak Willow *Choice*. Bu insanlar, bu diyar ya da önemsiz yaratıcın için bu kadar endişeleniyorsan, teslim ol. Halkımı kan dökülmekten kurtar, ben de önemsendiğin kişilerin ölümlerini hızlı ve acısız hale getireyim. Sana yaptığım son teklif hâlâ geçerli. Ejderhanın ve Gölge Yürüyen'in canını bağışlayacağım ve onlar Donald'ın Nexus'una katılacaklar. Yaratığım ve hazinesi bana geri dönecek, yadigârım da öyle. Ve senin için, sevgili torunum, seni bağışlayacağım. Sonsuza dek tahtıma zincirlenmiş olarak ayaklarımda dibinde olacaksın."

Etrafını saran on iki kişinin kahkahaları kulaklarımda yankılanıyor. Silvia'nın sıraya girip Donald ve Claven'ın ortasına yerleşmesini kısık gözlerle izliyorum.

Yeni Nexus üyeleri. İğrenç.

*Sadece iki kişiye daha ihtiyacı
var... Lanetleneyeceğim.*

Derin bir nefes alarak bizi ayıran tüm havayı içime çekiyorum.

"Bugün bu diyardaki son günün olacak Malvolio Choice ve seni gerçekten takip edenler için. Bunu emrediyorum."

Pençelerimin açtığı deliklerden elime kan damlıyor. Her damla, diyar boyunca akan bir güç dalgası gönderiyor. Ordularını kırbaçlıyor.

Her birini işaretliyor.

"Bana torunumu getirin," diye bağıyor ve toprağı bacaklarının arasında çatlatıyor.

Ordusu bir tsunami gibi yükselir ve On Üçler'in yanından geçer.

Tillman yumruğunu havaya kaldırıyor ve ailem de onu takip ediyor. "Elementra için," diye gürliyor.

"Elementra için."

Ayaklarımız yere vururken savaş çığlıkları dudaklarımızdan dökülüyor. Her adımda, şekil değiştirenler şekil aldıkça kemiklerin çatırdaması havada yankılanıyor. Bir kükreme ve uluma yeryüzünü sarsıyor ve kulakları delen bir çığlık gökyüzünü yararak Tanith'in başının üzerinden geçiyor.

Bağlarım dışarı fırlıyor ve adamlarımla kız kardeşimin kalplerini sarıyor. Draken'ın büyüü içimizi ağzına kadar doldururken ben de onu dolduruyorum.

Aramızdaki mesafe azalıyor ve üniformamın altındaki deri pullara dönüşürken ejderhamı daha da ileri çağırıyorum.

Kükremesini serbest bırakmaya hazırlanırken, arkamızdan gelen böğürtü beni durduruyor.

"Dur! Bu bir illüzyon. Geri çekilin!"

Uyarı için çok geç.

Xander hileyi yırtıp a t ı n c a askerlerden oluşan karanlık dalga şekil değiştiriyor, su ve topraktan oluşan gerçek bir tsunami ortaya çıkıyor.

Zemin yükselmiş, yüzeyde azgın dalgalar gibi ilerliyor.

Lanet olsun.

Elementlerim içimden fırlayıp beni koruyucu bir baloncuğa sarıyor ve her yöne fırlatmaya çalışıyorum. Mümkün olduğunca çok adamımı ve ailemi yakalamaya çalışıyorum.

Ama çok geç kaldım.

Şiddetli dalga bir güç alanı gibi üzerime çöküyor ve bedenim geriye doğru uçuyor. Yere doğru son sürat ilerlerken boğazıma bir çığlık takılıyor.

Etrafımdaki gölgelere hükmediyorum ve toprakla bütünleşmeden bir milisaniye önce cisimsizleşiyorum. Birkaç yuvarlanmadan sonra ayağa fırlıyorum, gölgelerimi bırakıyorum ve çılgınca etrafı araştırıyorum.

Tek gördüğüm delilik.

Çılgın dalga, gerçek güçleriyle çarpışan ordumuzun tamamını ezip geçmemiş. Sadece ön safları.

Sadece beni ailemden ayıracak kadar.

En iyi şansının bizi birbirimizden uzaklaştırmak olduğunu biliyordu.

"Neredesin sen?" İleri doğru koşmaya başlarken zihnimde bağıriyorum. Çok fazla insan var.

Etrafımdaki her yerde bedenler, hediyeler, elementler birbirine çarpıyor.

"Her yerdeyiz. Ön merkeze geri dönün. ŞİMDİ," diye emrediyor Tillman ve ayaklarım daha hızlı hareket ediyor.

Solunum yollarım daralırken ağzımdan bir homurtu dökülüyor. Ayaklarım altımdan fırlıyor ve sırtım yere çarpıyor.

Ciğerlerimdeki azıcık hava da zorla dışarı atılıyor ve başıma aldığım darbenin etkisiyle gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor.

Vücuduma bir ağırlık bastırırken panik beni kavlıyor. Puro kokusu duyularımı işgal ediyor ve bu panik öfke tarafından süpürülüyor. Alevler ellerime doğru ilerliyor ama ben onları o herifi üzerimden itmek için kullanamadan kafam yumruğundan yana savruluyor.

Bileklerimi kavrayıp başımın üzerine koyuyor ve yüzüme çok yakın bir şekilde eğiliyor. "Oh, sevgili karıcığım. Sen gerçekten hayatımda tanıdığım en aptal kaltaksın. Çekici bir şekilde güçlenmiş olabilirsin, ama o acınası küçük kalbin ve

meydan okuyan doğanız sizin çöküşünüz olacak. Sen ve o adam dediğin varislerin bizi yenebileceğinizi mi sandınız cidden?"

Çatlamış dudağımdan küçük bir sırtıma geçiyor ve bedenimin onun altında gevşemesine izin veriyorum. Eğer ben izin vermeden beni bir kez daha bu konuma getirebileceğine gerçekten inanıyorsa, hayatımda tanıdığım en cahil ve hayalperest adam o.

"Büyü dışı alemde olduğun gibi değersiz, omurgasız bir hiç olarak kalmalıydın Donald. Seni benimkiyle tanıştırdığında babanın sana verdiği ölüm cezasına asla uymamalıydın. Sanırım bu, başka bir zavallı kızın da senin gibi acı çekeceği anlamına gelirdi. Sekiz yıl boyunca senin ellerine katlandım. Acımasızca. Umarım bundan istediğin o iğrenç tatmini almışsındır çünkü sana doğru gelen ceza sekiz bin yıl gibi hissettirecek. Her saniyesine şahit olmak için orada olacağım. O zaman daha çok konuşuruz." Bileklerim tutuşurken acı içinde inlerken gülüyorum.

Tutuşunu gevşetir gevşetmez kalçalarım la onu üstümden atıyorum.

Bizi yuvarlayarak elimi taş la kaplıyorum ve yüzüne sert bir yumruk indiriyorum. Anlık kırmızı patlaması ejderhamı mırıldatıyor.

Gölgelerim avını boğan bir yılan gibi etrafını sarıyor. Avucumu kalbine dayadığımda elimle yollarını ayırıyorlar. Tam M'sinin üstüne.

"Bizi beklerken düşünmen için benden küçük bir şey," diyorum ve sonra elimi ateşe veriyorum.

Çıgllıkları çok tatmin edici.

Adamlarım çok gurur duyardı.

Lafı açılmışken...

Tanıdık bir yüz ararken boynum her yöne dönüyor. O kadar çok kişi var ki, isteğimi yerine getireceğine güvenebileceğim kadar iyi tanıdığım birini bile tespit etmek zor.

Ta ki görkemli bir canavarın insanları çenesiyle yakalayıp ezdiğini görene kadar.

"Dyce," diye bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağıriyorum.

Tasmonyum kafasını sese doğru şaklatıyor ve bana doğru hızla geliyor. Donald'ın üzerinden atıyorum ve gölgelerime zincire dönüşmeleri için emir veriyorum.

"Ona canlı ihtiyacım var. Onu benim için Cas'ın en sevdiği odaya götürür müsün lütfen?"

O kocaman dişleri, korkunç bir gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde birbirine kenetleniyor. Başını eğip dişlerini zincirlere geçirirken hırlıyor. Dyce onu saray arazisinde gereğinden uzun süre sürükledikten sonra gözden kaybolurken Donald çığlık atıyor.

Devam eden savaşı tararken içimde tatmin ve yeni bir motivasyon oluşuyor.

Bağlarım uzanıyor, adamlarımı, kız kardeşimi arıyorum. Hepsi iyi, öfke ve kararlılıkla yanıyorlar ama yine de onları göremiyorum.

Bana yaklaşan herhangi bir Mastery üyesine, sahip olduğum her şeyle vurmaktan çekinmiyorum. Gördüğüm herhangi bir E.F. üyesine elimden geldiğince yardım ediyorum.

Ön saflara geri dönmek için elimden geleni yaparken kalbim vahşi atlar gibi koşmaya devam ediyor. Adamlarıma ve Summum- Master'a daha yakın olmak için.

Işığın ve gölgelerin içinden geçiyorum ama rotam daireler çizmeye devam ediyor. Nereye gidersem gideyim, orada değiller. Ama her zaman lanet bir Ustalık üyesi var.

Sanki o illüzyon dalgasına kapılmışlar ve kuvvetlerimizin arkasına kadar sızmışlar gibi.

Havada sıçrarken hırlayan bir kurt beni gafil avlıyor ve ikimiz yuvarlanıyoruz. Çenelerini benden uzak tutmak için onları boynundan kavriyorum.

Ejderham ileri atılıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan boynunu kırıyorum.

Altımdaki ölü canavarın üzerine çömelirken menekşe rengi gözlerim kamaşıyor. Göğsümden uyarı gümbürtüleri akmaya devam ediyor.

Artık onu zapt etmek mümkün değil.

Av peşindeyiz.

Draken

Pençelerim inleyen ayının karnının derinliklerine batıyor.

Ceset yığınının onun cesedi de katılınca etrafımdaki her yerde cesetler yatıyor. Alevimin bir fiskesiyle saniyeler içinde yanıp kül oluyorlar.

Burnumdan akan dumanla birlikte içimden gelen derin bir hırıltı, bana doğru saldıran küçük pisliğin pençelerini çarparak durmasını sağlıyor. Ö n ü m d e eğilirken boynu neredeyse kırılıyordu.

Ejderham şu anda benimle aynı alanı paylaşıyor ama sadece bir kıl kadar.

Özgür olmak istiyor. Diyarı cayır cayır yakmak istiyor.

Yarıklarını diğer yarısının üzerine koymak istiyor.

O lanet su patlaması bizi her yere savurdu.

Bir saniye önce Ustalık sürtüklerinden oluşan bir dalga vardı, bir saniye sonra bir gayzer göğsüme yağıyordu. Beni ailemden uzağa uçurdu.

Şimdi gözüm birbirlerine yaklaşmaya çalışan Corentin ve Tillman'ın üzerinde. Önlerine çıkan herkesi öldürüyorlar.

Dönüşüp onlara katılabilirim ama savaş alanının bu tarafında çok fazla şekil değiştiren var. Halkımız dayak yiyor, sayıca çok azlar.

Lyker'in sürüsü elinden geldiğince onları savuşturuyor. Dyce Baba zarar veriyordu ama ortadan kayboldu. Keeper ve Tanith gökyüzünde, yukarıdan saldırıyorlar.

Onları burada yalnız bırakamam.

Lanet Cas'ı bulamıyorum.

Ya da Willow'u.

Küçük gezginimi görmem gerek.

Nerede lan o?

"Willow," diye homurdanıyorum, Lyker'in kurtlarından birinin sırtına atlayan masum bir kurbanın boynuna pençemi geçirirken.

"Ben iyiyim. En kısa zamanda hepinize ulaşacağım," diye homurdanıyor ve benim canavar hırlıyor.

İlkel avlanma dürtüsü yoğunlaşıyor ve çıkardığım kükremeyle şekil değiştirenler yere yığılıyor. Hem bizimkiler hem de onlarınkiler. Emri kendi halkımdan geri alıyorum ve onların peşine takılıyorum.

Hayvanlar.

Birlikte ikinci derilerindeki herkesi parçalara ayırırken biz buyuz.

Birlikte savaşan bir uçuşun tınısı damarlarımda geziniyor. Nefes alışım hızlanıyor ve ejderhamın göğsü emir ve komutlar için bana bakarken kabarıyor. Bir zamanlar bana korkuyla bakan aynı yaratıklar, şimdi rehberlik için bana bakıyorlar.

Ben de onlara veriyorum.

Çünkü kana bulanmış pençelerime ve çeneme rağmen ben bir canavar değilim.

Ben Yaratıkların Kraliyim.

V'nin sözleri zihnimde nabız gibi atıyor.

Onları ilk duyduğumda, böyle bir unvanın benim gibi birine verilmesini reddetmek istedim. Bunun normal olduğunu düşündüğü bir genelevde büyümüş piç bir çocuk. İnsanların ayaklarının dibinde yemek kırıntıları için dilenmek zorunda kalan sümüklü çocuğun daha büyük bir versiyonuydum sadece. Ama şimdi yemek değildi.

Kabul edilmekti.

Bana olduğum şeyi kabul etmekten başka seçenek bırakmadı.

Şu anda insan ya da kadından çok hayvan olan vahşi yaratıkların önüme getirdiği kan ve vahşete bakarken bunun doğru olduğunu kanıtlamaya devam ediyorum. Bir sonraki saldırı planı ya da mevcut avları için onay almak üzere bana bakıyorlar.

Çünkü ben içlerinde en güçlü ve en baskın olanıyım.

Ben doğuştan ejderha değiştiren tek kişiyim ve hep öyle kalacağım.

En güçlü olmak için en zayıf olmak zorundaydım.

Hayatta kalmak için yalvarmanın ne demek olduğunu bilirim. Onlara efendilik taslamayı ya da ihtiyaç duydukları şey için yalvaracakları şekilde diz çöktürmeyi reddediyorum. Onlara rehberlik etmek, öğretmek ve içlerinde yaşayan diğer yarıyla nasıl bir olacaklarını göstermek benim sorumluluğum.

Onlarla ben ilgileneceğim.

Pençelerim, boğmaya çalıştığı yavruya saldırmaya hazırlanan bir yılanın kafasını delip geçiyor. Uzun gövdesi çözüldükçe ölü bir ağırlığa dönüşüyor ve onu ikiye ayırıyorum, uyarı için göklere kükrüyorum.

Ruhu delen bir çığlık karşılık veriyor. O kadar yüksek ki irkiliyorum.

Ellerimdeki canavarın bedeni yere düşüyor ve beni derinden sarsıyor. Canavarım içimde inliyor.

Zaman yavaşlıyor.

Tanith'in bedeninin hızla yere inişini izlerken o çığlığın çınlamasından başka bir şey duyamıyorum. Bakışlarım yanlarından ve kanatlarından çıkan yanan mızrakların izini sürüyor.

Düşerken bir Ustalık sürüsünü ateşe verirken boğazından kopmaya devam eden acı dolu ses ateşle kaplanıyor.

Ayaklarım yerde donup kaldı.

İzlerken hareket edemiyorum.

Vücudu yere çarpıyor ve midem dibe vuruyor.

Hayır. Hayır.

"Ona yardım edin, genç lord. Babanıza yardım edin." Sesi zihnimi işgal ediyor ve çok zayıf, çok kırılgan.

Mizah ya da şımarıklık yok.

Acı ve endişeden başka bir şey yok.

Ayaklarım yavaşça çalışmaya başlıyor ama gözlerimi odaklamak için konsantrasyon gerekiyor.

Bunun sebebinin çok hızlı hareket eden bedenler olduğunu anlamam çok uzun sürüyor. O kadar çoklar ki.

Yakut gözleri kıpkırmızı kanamadan hemen önce benimkilerle buluşuyor. Hainler üzerine çullanırken onu gözden kaybediyorum.

Birlikte geçirdiğimiz azıcık zaman gözlerimin önünden geçiyor. Gökyüzünde birlikte yaptığımız uçuşlar. Anlattığı hikayeler. Geleceğimiz için yaptığımız planlar.

Onu daha yeni aldım.

Şimdi onu kaybetmek üzereyim.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Keeper... Baba...

"BABA!"

Kükremem yeryüzünün temelini sarsıyor ve tüm şekil değiştirenler dikkatlerini koştığım yere çeviriyor. Bacaklarım, etrafımda esen rüzgâr kadar hızlı hareket ediyor.

Yığından kafalar uçuşuyor ama ölü sayısı yavaşlıyor.

Çok fazla var.

Dışarı çıkamıyor.

Tanith acı içinde çılgılık atmaya devam ederken, yaklaşmaya çalışanları kuyruğuyla savuruyor.

Savaş kükremesi hüküm sürüyor ve kulaklarımda çınlıyor. Beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor. Babama duyduğu sevgi, ona verilen zararlarla yavaşlamayacak.

Onlardan vazgeçmeyeceğim.

Bir sonraki hamlesinde başka bir kükreme havayı dolduruyor ve kalbimi umutla çarptırıyor.

Kuyruğunun sivri uçlarına binen Vince, tüm o devasa altın aslan ihtişamıyla, çeneleri ardına kadar açık bir şekilde yığının içine atlıyor.

Vampir grubunun yarısı onun hamlesiyle yere seriliyor ve ben de harekete geçiyorum.

Her yöne dönüp ellerimi boğazlarında olabildiğince sert ve derin bir şekilde gezdiriyorum. Eğer onları öldürmenin tek yolu kafalarını kesmekse, olacak olan da bu.

Babamı benden alamayacaklar.

Kemiklerin kırılması kulaklarıma müzik gibi geliyor ama kıpırdamayan yığının içinden çıkan ayakkabılar her şeyi susturuyor.

Kafayı ellerimin arasına alıp yana doğru tekmeliyorum ve koşup cesetleri fırlatmaya başlıyorum.

Tümsek sonsuzmuş gibi geliyor ama kaslarım daha hızlı gitmem için bağılıyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde dururken.

Dizlerim onun yanında yere vururken ellerim titriyor. Kesikler, ısırtıklar, dilimler.

Her yerde kobalt kanı var.

Kraliyet çılgınlıkları atan yaşam gücüyle kaplı ama başı hâlâ omuzlarına yapışık.

"Uyan," diye emrediyorum. Kıpırdamayınca büyülerimi ellerimde topluyorum ve göğsüne doğru iterken çığlık atıyorum. "Uyan lan!"

Dik oturuyor, ensemden kavırıyor beni. Gözleri kıpkırmızı, dişleri uzamış.

Yavaşça yakut rengine dönüyorlar ve alnını alnıma yasladığında içimdeki hava boşalıyor.

"Teşekkür ederim, oğlum."

"Beni bir an için korkuttun baba."

Kelimelerin tadı doğru.

"Draken..." Tanith'in adımı zayıf bir şekilde fısıldamasıyla ikimiz de ona doğru koşmaya başladık.

"Tanith. Hayır," diye boğuluyorum.

"Ben iyi olacağım, genç lordum. Baban mızrakları çıkaracak ve ben de aramızdaki herkesin bilgisiyle besleneceğim. Ama, Draken..."

Arkamdan acınası bir miyavlama sesi gelince sözleri kesiliyor. İçimdeki her şey buza dönüşüyor. Ateşim sönüyor.

Yavaşça sese doğru dönüyorum.

Dengesiz bir şekilde sendeleyerek Vince'in dişlerinin arasından bir kafa yuvarlanıyor.

Dizlerim onun insan haliyle aynı anda yere çarpıyor.

Gözlerim yaşıyor.

Lütfen hayır.

Ona doğru sürünürken, elim karnından geçen yırtığın üzerinde geziniyor. Çok fazla kan.

Çok fazla...

"Şifacı," diye bağıriyorum. "Bana hemen bir şifacı bulun. Vince, benimle kal, benimle kal dostum."

"Draken," diye mırıldanıyor gözleri dalgalanırken.

"Evet, kedicik. Ben buradayım, dayan. Gerçekten yardım edebilecek biri geliyor." Etrafıma bakındığımda savaşın hâlâ devam ettiğini görüyorum. İnsanlarımız hayatları için savaşıyor. Ve şu anda kaybediyorlar. "Biri geliyor," diye boğuk bir yalan söyledim.

"Ben hazırım Draken," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvarıyorum, uzattığı elini tutarak. "Hazır değilsin. Sadece benim için dayan, tamam mı?"

"Hiçbir zaman eğitmen olmak istemedim. Bunu biliyor muydun?" Homurdanıyor.

"Kapa çeneni ve enerjini boşa harcamayı bırak," diyorum ona büyü yaparken, sadece bana geri verilmesi için. Ağzının kenarından kan damlarken kıkırdıyor.

"Gururum uzun zamandır yok. Onları takip etmeyeceğime söz verdim. Bir amaç bulacaktım. Ve buldum da. Önce canavarlarını kontrol edemeyen şekil değiştirenler oldu, sonra da sen. Senden çok şey öğrendim."

"Senden yeterince şey öğrenmedim. Gidemezsin, Vince. Layton, Carrington, Walker ve diğer tüm öğrenciler. Sana ihtiyacımız var," diye yalvarıyorum gözleri kapanmaya başlarken.

"İhtiyaçları yok. Artık ellerinde sen varsın ejderha."

Göğsünden tek bir nefes düşüyor, sonra hareketsiz kalıyor.

"Vince," diye mırıldanıyorum, onu sarsarak. "Vince."

Hiçbir şey yok.

Gökyüzüne doğru çığlık atarken kükremem boğazımı yakıyor.

Kendi ailem dışında beni tanıdığı andan itibaren kabul eden tek kişiyi kaybetmenin acısına teslim ediyorum kendimi.

O ailemdi.

Canavarım kontrolü ele aldı.

Corentin

Bir saat kırk altı dakika.

Willow'un bizi uyandırmasından ve onun gerçek doğasını ve yeteneğini öğrenmemizden bu yana bu kadar zaman geçti.

Sonra bizi şu an bulunduğumuz yere getiren imgelemi. On altı dakika.

Ustalık'ın illüzyonu üzerimize çöküp bizi ayıralı bu kadar oldu. Onu ya da Caspian'ı en son o zaman görmüştüm.

Doğrudan ailemizden yirmi üç kişiden yirmi ikisi bizimle birlikte bu savaş alanına adım attı.

Görüş alanımda sadece on kişi var.

Tanith dört dakika önce gökyüzünden düştü.

Draken bir dakika sonra görüş alanımdan çıktı. On dokuz E.F. üyesi gözümün önünde öldü.

Eğilerek, doğrudan üzerime hücum eden Ustalık üyesinin üzerinden geçiyorum. Sırtı altımdaki zemine çarparken, ışığımlı doğrudan kalbine sapladım.

Bu öldürdüğüm yirmi üçüncü Ustalık üyesiydi.

Gelmeye devam ediyorlar. Summum-Master'ın bize ihanet eden korkaklar ve çılgın bilim adamı tarafından korunduğu yere doğru ilerlemeye devam ettikçe sonlarını göremiyorum.

Yere düştüğümden beri onu görüş alanımda tuttum ve ona ulaşmak için olabildiğince hızlı bir şekilde ışığın içinden geri döndüm.

Buna hazırlıklı olmalıydım.

Willow'u bizden uzaklaştırmak için elinden geleni yapacağını bilmeliydim.

Koruyucu yüzüğünden, yarattığı çılgınlığın ortaya çıkışını boş boş oturup izlemiyor.

Aktif olarak ailemi avlıyor.

Zihinsel olarak ve elementleriyle bir makine gibi savaşan Tillman'ın üzerine dalga dalga güçler gönderiliyor. Ry'ın Nexus'u, Oakly de dahil olmak üzere, onunla birlikte duruyor ve birbirlerini her açıdan koruyorlar.

Sağımda, annem üç babamın, Theo, Roye ve Neil'in arasında duruyor. Onları birçok sabah izlediğim gibi etrafta dans ediyorlar. Theo sürekli olarak etraflarındaki güç alanlarını yeniden oluşturmak zorunda kalıyor. Onlara saldıran herkesten pompalanan güç bir üst seviyede.

Güçlendirilmiş.

Malvolio Choice sonunda orijinal yeteneğinin gücünü gösteriyor. Seviyesi hafife alınacak gibi değil.

Trex, Codi, Dec ve Xander, üzerimize illüzyonlar fırlatılırken arkamda acımasızca savaşıyor. Yeteneğimle hareket ettiğim ve birinin arkasına geçip elimin tam içinden geçtiği o kadar çok an var ki dişlerim gıcırıyor.

Lanet olası akıl oyunları.

Savaş alanında korkunç bir kükreme duyuluyor ve kardeşimin acısı bana çarptığında ruhum çığlık atıyor.

"Draken," diye bağıryorum.

Bir hırıltıdan başka bir şey gelmiyor.

Daha önce hiç duymadığım kadar derindi.

Saniyeler sonra, mavi bir zafer ateşi havaya fırlıyor. Canavarından yıkıcı bir ses gelirken alevleri kumral pullarını yalıyor.

Bir ateş topu önündeki ormanı aydınlatırken yaktığı şeyin bir mantığı ya da nedeni yok.

Birisi başaramadı.

Kim olabileceği konusunda boğazım daralıyor.

Bağlarım hâlâ sağlam, ama bu savaş alanında değer verdiğim ama bağ kuramadığım o kadar çok kişi var ki.

Öfkesi içime akıyor.

Bu alemde şu anda ciğerlerimi dolduracak kadar hava yok. Ben kendimi çoğaltırken onlar acı içinde çığlık atıyor. On ikimiz ışık huzmeleri arasında ilerliyor ve bizim tarafımızda olmayanları kesip biçiyoruz.

Yirmi.

Yirminci E.F. üyesi önüme düşüyor. Dizlerinin yere çarpması için geçen saniyeleri sayıyorum. Gözlerinden akan hayat daha da hızlı. Az önce onu arkadan öldüren adama o kadar çok hava veriyorum ki midesi patlıyor.

O E.F. üyesi Brock adında bir adamdı. Kardeşleriyle birlikte sarayda görevliymiş. Birincisi yok.

Artık hiç olmayacak.

Şu anda her şeyimizi elimizden alan o kadar çok düşman var ki.

Nereye baksam. Nereye dönsem, sayıca çok azız.

Bu savaşı kazanacak yüreğimiz ve irademiz var.

Ama sayımız çok az.

Tek bir kişi bile kalmayana kadar savaşıcağız.

Bu hızla gidersek, o zaman da savaşın başlaması kadar çabuk gelecek.

Kardeşlerinin ve sevdiklerinin ölümünü izleyenlerin çılgınlıkları beynimde zıplıyor. Gürültü her düşünceyi ele geçiriyor ve kontrolümü kaybetmemek için tuttuğum zihinsel listeyi boğuyor.

Her birinin acısı hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

"Tillman, geliyor," diye uyarıyorum.

Bir başka dalga hem Tillman'ın hem de ailemin bölgesine hücum ediyor. Daha acımasız saldırılarla gelmeye devam ediyorlar ve her komutla birlikte ölüm vaadi ellerinden uçup gidiyor.

Daha fazla cesede ihtiyacımız var.

Beş...dört...üç...iki...bir. Durun.

Nefes al. Kendini kontrol et.

Nefesimi verdiğimde bana doğru koşan bir sonraki şerefsiz geri geri uçarak karşıdan gelen askerlerin arasına dalıyor.

Zihnim durulmuyor ama hızla akan düşünceler sonunda bir plan görebileceğim kadar yavaşlıyor.

"Neredesin prenses?"

"Şu anda biliyorsam ne olayım," diye bağılıyor ve zihnime ondan bir hırıltı süzülüyor. "Draken sağ tarafımdan havalandı. Ormana ondan daha yakınam."

Kahretsin. Bizden çok uzakta. Ona burada ihtiyacım var.

"Cas kimseye cevap veriyor mu? Onu gören var mı?" diye soruyor.

Kalbim boğazıma kadar tırmanıyor.

"Hangi cehennemdesin sen?"

Sessizlik.

"Hayır," diye inliyorum.

"Bul onu küçük savaşçı, sonra da ikiniz kışınızı kaldırıp bize gelin. Önüme çıkmak için bir portal açmanız gerekse bile umurumda değil. Sizi gördüğümüz yere gidin. Er ya da geç," diye emrediyor Tillman.

İnsanlarımızın burada yok edilmekte olduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyor ama o bunu fark etmiyor. Bağları göğsümde dolaşıyor ve nefes almamı sağlıyor.

B planı.

O buraya gelene kadar.

Işığın içinden geçerek Trex, Codi, Dec ve Xander'ı çevreleyen dövüş halkasına katılıyorum.

"Xander, illüzyonlarını sağlamlaştırabilir misin?" diye soruyorum. "Ne olduğuna bağlı," diye homurdandı.

"Bir insan mı?"

"Hayır. Tamamen bedenlerimiz gibi değil."

"Katı değilse bile, en azından onlarınkine benzeyen gerçekçi bir şey mi?"

"Bunu yapabilirim. Yine de şu anda ne yapacaklarına konsantre olamıyorum."

"Onlara konsantre olmana ihtiyacım yok. Ben kendimi çoğaltacağım ve sen de aynı kopyaların illüzyonunu yaratacaksın. Benim. Yapabildiğin kadar çok. Sadece kendi güçleriyle dümdüz koşmalarını sağla."

Başım iki yana ve üstüme dönüyor.

Tillman, Oakly, Ry, Nikoli, San, Jamie, Draken, Annem, Roye, Theo ve Neil.

Kurdunun ulumasını birkaç kez duymuş olmama rağmen Lyker'in Nexus'undan hiçbirini göremiyorum. Hiçbiri Draken'in kükremesi gibi yıkıcı değildi ama komuta ediciydi. Bu beni onun, kardeşlerinin ve Aria'nın iyi olduğuna ikna etmeye yetti.

Keeper ya da Tanith'e bir şey olmuş olma ihtimalini aklım almıyor.

Willow, Caspian ya da Dyce'in nerede olduğuna dair

hiçbir fikrim yok. "Cas?"

Öfkesi bağından bana doğru akıyor. Aldığım tek yanıt bu.

Yumruklarımı sıkmana neden oluyor.

Tenim yeteneğimden dolayı gerginleşiyor. Bugün hiç izin vermediğim kadar özgürdü ve daha fazlasını yapmasına ihtiyacım olduğunu biliyor.

Etrafımdaki yıkıma ve ölüme bakıyorum. Pek çok hayat gitti.

Pek çok gelecek mahvoldu. Pek çok yol sonsuza dek değişti.

Her iki taraf için de cesetler yığılıyor, ama daha çok bizimkiler.

Çok şey kaybediyoruz.

Yakında alem olacak.

Derin nefes al.

Beş...dört...üç...iki...bir.

Zihnimi susturuyorum.

Yeteneğim dışında içimdeki her şeyin etrafına bir set çekiyorum.

Bugün, kederli zamanlarımda neden olduğu ve olabileceği yıkımdan korkmuyorum.

Şu anda ona ihtiyacım var.

Dışarıdaki pek çok kişinin yaşayacağı yası düşündükçe, kalbimin daha da kırıldığını hissediyorum. Şu anda sayısız insan var ve bu olay sona erdiğinde kendilerine binlerce kez neyi farklı yapabileceklerini soracaklar. Sevdiklerini kurtarmak için ne yapabilirlerdi?

Bunun cevabı... hiçbir şey.

Hiçbirinin yapabileceği başka bir şey yok.

Benim de bunları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama şimdi yapabileceğim bir şey var.

Derin nefes al.

Özgür ol. Ailemizi ve yanımızda savaşan insanları koru. Artık seni kısıtlamayacağım.

Uzattığım avuçlarım sanki ellerimde iki yıldız tutuyormuşum gibi parlıyor. Tepeden tırnağa içime bir sıcaklık doluyor ve bu hisle iç çekiyorum.

Etrafa ışık saçan alçak sabah güneşine bakıyorum.

Çoğalın.

Yeteneğim içimden patladığında dudaklarımdan bir homurtu dökülüyor. Panik başını kaldırmaya çalışıyor, ama onu itiyorum ve kutsamamın serbest kalmasına izin veriyorum.

İlk kopyam yanımda şekilleniyor.

Sonra ikiye ayrılıyor. O ikisi dörde.

Ve böylece otuz dördünün de formunu tutmaya zorlanana kadar devam ediyor.

Tam bir ordu sayılmaz ama bu askerler ölmeyecek. Eğer kesilirlerse, tekrar dirilmelerini emredeceğim.

Git hadi. Onları koruyun.

"Şimdi, Xander," diye bağıyorum.

Otuz dördüm yüzlercesine dönüşüyor.

İşte ordu.

İçimden geçenler çarpışmanın etkisiyle dağılıyor, ama daha fazlası gelmeye devam ediyor. Savaşta hiçbir yardımları olmayacak, ama yetişmemiz için gereken dikkat dağıtıcı unsur olacaklar.

Kopyalarım doğruca anneme yönelen ilk grubu yok ediyor. O ve babam bir an için irkiliyor ve Dyce'ın formunun etraflarında zıpladığını görünce iç çekiyorum.

Gözleri kamçılanıyor ve hemen gerçek beni buluyor.

Bir anne her zaman bilir.

Yüzündeki gülümseme kısa sürüyor ama bana verdiği baş selamı gurur dolu.

"Draken, ordularını arkadan yak," diye emrediyorum.

Yankılanan kükremesi beni sırtıtmaya itiyor. Gökyüzünden ona fırlatılan elementler ne pullarına ne de vücudunu yalayan alevlere nüfuz edebiliyor.

Bulutlardaki canavar için yapabilecekleri hiçbir şey yok.

Tillman'a katılmaları ve Oakly'yi korumaları için on beş kopyamı gönderiyorum.

Ona olan konsantrasyonumu kaybettiğim andan şu ana kadar kafasını zar zor görebiliyorum.

Şu anda acımasızca savaşıyor ama etrafları tamamen sarılmış durumda.

Enerjide birleşik bir değişim var.

Tüm cephe hattımız sağa sola savrulduktan sonra biz toparlanırken üzerimize çullanıldığından beri ilk kez ileri atılıyoruz.

Işığın içine girip çıkıyorum.

Her yere yayılmış olan yeteneğime komuta ederken karşıma çıkan her şeyi kesiyorum.

Ne zaman bir parçam düşse, yeteneğim göğsüme geri dönüyor ve onu tekrar dışarı gönderiyorum.

Rutinde bir sakinlik hissi var.

Uсталık selleri akmaya devam ediyor. Ama şimdi başka seçenekleri yok. Draken'dan kaçacak hiçbir yerleri yok.

Güçlerinin arkasına vuran acımasız alev ve Summum-Master'ı geçip doğruca bizim güç kazanmamıza koşuyorlar.

Isı sırtımda parlıyor.

Arkama dönüyorum, elimi arkamdan sinsice yaklaşan kişinin göğsüne sokarken kararımı tereddüt etmeden ya da ikinci kez sorgulamadan veriyorum.

İkimizin de gözleri açılıyor.

"Vazgeç, Corentin. Çok geç olmadan."

"Asla. Yanlış tarafı seçtin Gean." "Biliyorum,"

diye son nefesini veriyor.

Elimi ondan çekerken Gean Everglow'un bedeni yavaşça parçalanıyor. Cansız gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Görünüşe göre herkesin hayatının son birkaç saniyesinde söyleyecek derin bir şeyleri var.

Yaptığı şeyin yanlış olduğuna ölmeden önce karar vermeliydi.

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı göğsümden geçip vücudumu sardığında ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor.

Ayaklarımın üzerinde durmaya çabalarken hediye her açıdan bana geri dönüyor.

Bakışlarım etrafımı saran tanıdık siyah dumanı takip ediyor.

Elementimi ve yeteneğimi çağırarak çırpınıyorum ama içimde büzüşüyorlar. Sarmallar kavrayışlarını sıkılaştırıyor, boynuma doğru kayıyor ve başımı öne bakmaya zorluyor.

Ayaklarım önümde, Malvolio Choice'un yüzüne bakıyorum.

"Corentin Vito. Senin hakkında çok şey duydum. Yine de kendini yansıtmanın hoş bir sürpriz olduğunu söyleyebilirim," diyor ve duman yüzümü okşarken dişlerimi sıkıyorum. "Ne yazık ki şimdi öğreniyorum."

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. İstesem bile konuşabileceğimden emin değilim. Simsiyah gözleri sanki ruhuma sızıyor, beni enfekte ediyor.

Xander sonunda illüzyonundan kurtulmayı başardı mı yoksa beni dehşete düşürmek için mi yüzünü görmeme izin veriyor bilmiyorum.

Her iki şekilde de, olan bu.

Kötülüğün kesinlikle bir yüzü var.

Willow'un kısa bir an için böyle görüldüğü dün geceye geri dönmek tüyler ürpertici. Onun ulaştığı boyutta değil ama gözleri, teni, içinden geçen damarlar. En az onunki kadar karanlık görünüyorlardı.

Gözlerimi dikip bakmaya devam ediyorum ve o da sessizliğim karşısında sabırsızlanıyor.

"Tahmin ediyorum, ama söyle bana, torunum benim gücümü aldığı anda nasıl tepki verdi?"

Gözlerim istemsizce seğiriyor ve yüz hatlarımı bir kez daha düzeltmeye çalışıyorum ama acıyı engellemeye odaklandığım için bu imkansız. O görüyor. İnci gibi beyaz dişleri ve siyah diş etleri gülümserken bunu kanıtlıyor.

"Bununla başa çıkamadı. Muhteşem. Bir kez daha sahiplenmemi çok daha kolay hale getirecek." Başını geriye atıp çılgınca gülüyor ve ben de elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Bu... senin çöküşün olacak," diye mırıldanıyorum.

Bana tekrar bakıp başını yana eğdiğinde üzücü ses yavaşça kayboluyor.

"Çöküş mü? Corentin, oğlum, senin zeki biri olduğunu düşünmüştüm. Amcanın kim olduğunu bildiğim için hep böyle düşünmüştümdür, ya da öyleydi diyeyim. Şimdi bana aksini düşündürtme. Etrafına bir bak. Biz konuşurken kuvvetlerim değersiz alanı temizliyor. Willow bize katıldığında, bu alaydan geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Kendini bile dikkate almadığın bir şey hakkında vaaz veriyorsun. Ben de senin her zaman zeki olduğunu biliyordum, ama yine de bu diyarda sana karşı yürüyen en büyük gücü hafife almaya devam ediyorsun. Neden? Torunun olduğu için mi? Bir dişi mi? Elementra'nın kızı? Onu yenebileceğinizi sizi gerçekten inandıran nedir? Ordularımızı, ailemi, beni yok edebilirsin ama onunla boy ölçüşemezsin."

Vücudumdaki az miktardaki havanın çok fazlasını kullandığım için şiddetli bir öksürük nöbeti içime hücum ediyor. Acı dolu bir gözyaşı boğazımı parçalıyor ve akan kanı ayaklarının dibine, yere tükürüyorum.

"Yenilecek," diyor alçak sesle. "Yadigârımdaki gücü elinde tutacak kadar güçlü değilse, beni alt edecek kadar da güçlü değildir."

Pervasız bir kahkaha beni terk ediyor. Her nefes ciğerlerimi genişletiyor ve dumanla dolduruyor. Kirli havada boğuluyorum ve yüzümden vahşi bir gülümsemenin geçmesine izin veriyorum.

"O yeterince güçlüydü. Onu tutacak, yenecek ve özgür bırakacak kadar güçlüydü. Senin geri alabileceğin hiçbir şey yok çünkü o zaten onu yok etti. Tıpkı sana yapacağı gibi."

Ağır nefes alış verişleriyle omuzları yükselip alçalıyor. İçinden akan öfke yüzünden altındaki zemin titriyor.

O boş gözleri kanıyor. Yüzündeki siyah izler derisinin altına iniyor ve yeniden başlıyor.

Bacaklarım sonunda beni bırakıyor.

Dizlerim kalbime taş gibi yerleşen bir sonlulukla yere çarpıyor.

"Bunu göreceğiz, Işık Bükücü. Bakalım ruhu, ölmekte olan Nexus üyesinin çağrısına gelecek mi?"

Gelecektir.

Sadece çok geç kalacak.

Tillman

"Bul onu küçük savaşçı, sonra ikiniz de kışınızı kaldırıp bize gelin. Önüme çıkmak için bir portal açmanız gerekse bile umurumda değil. Sizi gördüğümüz yere gidin. Er ya da geç."

Willow'a verdiğim zihinsel emrin hemen ardından, bize doğru ilerleyen dört Ustalık üyesinin zihinlerine giriyorum.

İçlerine ördüğüm rune'u yırtıp attığım anda yere yığıldılar ve yakında kalplerinin düşeceği göğüslerini tutmaya başladılar.

Kahrolası hainler. Hem de hepsi.

"Lyker, kontrol et," diye emrediyorum, düşüncelerimi ona odaklayarak.

Vahşı bir uluma havayı delip geçiyor. Benden istediğimden çok daha uzakta olsa da, şimdilik yeterli.

Göğsümde pompalanan keder beni hem kontrolden çıkarıyor hem de her şeye karşı tetikte olmamı sağlıyor.

En eski dostlarımızdan biri düştü.

Draken'ın kükremesi ödümü kopardı. O kadar kederliydi ki ruhum bile titredi. Kim olduğunu görmek için zihnine doğru ilerledim.

Kahretsin, keşke şimdi yapmasaydım.

"Sırtını bizden birine dön. Sakın ayrılma," diye bağıyor Ry Oakly'ye, bir başka tam teşekküllü Ustalık grubu bize doğru hücum ederken.

En iyi arkadaşlarımın ve Oakly'nin yanımda olması bana ne kadar huzur verse de, gözlerimi Willow ve Cas'dan ayırmamam gerekiyor. Bu saldırıda neyle karşı karşıya olduklarını bilmemek zaten karmakarışık olan düşüncelerimi iyice karıştırıyor.

Hiçbir şey doğru değil. Hiçbir şey dengeli değil.

Daha on iki saat önce, sayılarımızın onlarınkine asla yetişemeyeceği konusunda uyarılmıştık.

Bunun doğru olduğunu biliyordum.

Maxima'nın akli ve Pran'ın ortaya koyduğu her şey arasında. Son birkaç yıldır E.F. Lideri olarak yaptığım çalışmalar ne olursa olsun, hiçbir şey bizi sayıca bu kadar az olmaya hazırlayamazdı.

Yine de başka ne yapabilirdik ki? Şimdi sarayı ve krallığı terk mi edecektik? Hiç şansımız yok.

Ama üstünlüğü ele geçirmek için en başından beri bizi nereden vuracağını biliyordu.

Ailemizi parçalamak en iyi avantajdı ve o da bunu kullandı.

Stratejik şeytan.

Bizi ayıran illüzyon hepimizi farklı şekilde vurdu.

Bunu görecektir zamanları olup olmadığını bile bilmiyorum.

Benim görebilmemin tek nedeni bana doğru gelen illüzyondur.

Şiddetli kasırgadan gelen vahşi rüzgârları engellemek için kendimi yere sabitleyecek kadar zamanım vardı. Ben yere dikilmişken

Yerde, her birine ulaşmak için elimden geleni yaparken, onlar çok sayıda farklı güç tarafından sürüklendiler.

Çamurlu tsunami Willow'u kendi yarattığı bir baloncuğun içinde uçurdu.

Corentin yerden fırlayan taşlar tarafından geri fırlatıldı. Draken şiddetli bir su akıntısıyla doğrudan göğsünden vuruldu.

Cas yanılısamayı gölgelemeye çalışırken hepsinden küçük bir parça aldı.

Her bir farklı güçlendirilmiş unsur, tüm ailemizden oluşan ön hattımızı parçaladı.

Diyarın en güçlü Nexus'ları.

Hepimizi birbirimizden ayırdı ve akbabalar gibi saldırdılar.

O zamandan beri gelmeyi bırakmadılar. Sayımız her geçen saniye azalıyor.

"Duro Nexus. Görevlendirin," diye bağıryorum yanıımızdaki vahşi ekibe.

"Asiler görevlendirildi, gün ortası, yaklaşıyorlar. Emirleriniz?"

"Onları havaya uçurun."

Onlar söyledikleri hedefleri vururken ben de elementimi ve hediymimi ters yöne fırlatıyorum. Alev alev yanan toprak toprakları bir sırayı yere seriyor ama hemen arkalarında daha fazlası bekliyor.

Az önce önlerine kimin düştüğü umurlarında değilmiş gibi cesetlerin üzerinden atlıyorlar.

Akıllarında tek bir şey var.

"Tillman," diye bağıryor Oakly ve ben de arkamdan bir sarmaşık göndererek yaklaşan her kim olursa olsun vuruyorum.

Elementim sert bir duvara çarpıyor.

Hızla arkama baktıktan sonra ona sinsî bir gülümseme fırlatıyorum. Kaplandığı buz kütlesinden adamı göremiyorsunuz bile.

"*Arkanı kolla, seni büyük küçük pislik,*" diye bağıryor zihninde öfkeyle.

Gözlerim açılırken yüzümdeki ifade eriyip gidiyor.

Bu onu çok korkutuyor ve kendini hazırlayarak etrafında dönüyor. Ancak benim gördüğümü görünce irkildi.

Vay anasını.

Yüzlerce Corentin içimizden geçiyor.

İçimden geçiyorlar ve anında yok oluyorlar. Sonra aynı hızla bir başkası onun yerini alarak yeniden ortaya çıkıyor.

İllüzyonlar.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, içlerinden birinin elini bir düşmanın göğsüne doğru itişini izliyorum. Bir sonrakine geçiyor ve sonra bir sonrakine.

Kopyalar.

Ve işe yarıyorlar.

Uсталık askerleri, her yönde gördükleri aynı yüz onları bizim ilerlememize yetecek kadar kandırınca sendeleyerek geri çekiliyorlar.

"İlerleyin," diye bağıyorum.

Gördüğüm açıklığa doğru hücum ediyorum ve hiç acımıyorum.

Elementim benden her yöne fırlıyor. Boyunlar kırılıyor, çığlıklar susturuluyor ve kalpler ayaklarımın dibine düşüyor. Toprağı açıyorum ve yutabildiğim kadarını yutuyorum.

Her komut zihnimi nihayet yavaşlatıyor ve bu kan banyosu başladığından beri ilk kez net düşünebiliyorum.

Nefes al. Nefes ver.

Ayaklarım yere vurarak kendi başlarına bir düzene giren küçük Corentin halkasına katılıyor.

Kendi başlarına değil. Kardeşim tam bir canavar.

Başka bir Corentin sağlı sollu adamları keserken yüzümde çılgın bir gülümseme beliriyor. Zihninde hiçbir düşünce yok ve ona odaklandığımda bağının yokluğunu hissetmem, bunun gerçekten kardeşim olmadığını anlamam için tanımlanabilir tek iki şey.

Ama lanet olsun, kopyaları da tıpkı onun gibi savaşıyor.

Bu kanlı sahaya adım attığımızdan beri elimize geçen ilk üstünlüğü bize verdiler.

"Ry, solunda."

Ben bir diğerini boynundan tutup yerden kaldırırken o da dönerek adamı keskin bir tahta mızrağa sapladı. Onu bir çimento çuvalı gibi yere bırakıp bakışlarımı bir hainin gözlerine dikiyorum.

"Lider Tillman b i r kez daha Müdür sayesinde üstünlüğü ele geçiriyor," diye alay ediyor Claven.

"Kaybettin Claven. Bunu kabul etmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor. Bu çok acınası bir durum. Bugün biraz onurlu bir şekilde öl ve bunu kabul et."

Onun göğsü de benimki gibi kabarıyor. Onu beklerken parmaklarım yanlarımda gevşiyor. Nefret gözlerinde mayalanmaya devam ediyor. Zihnini parçalara ayırıp kalbinin yerinden çıkmasını seyretme isteği çok güçlü.

Ama yapmayacağım.

Eğer yakınlaşmak ve kişiselleşmek istiyorsa...

"Lanet olası cesedimi çiğnemedem."

Elementlerimiz aramızda patlıyor ve onları aynı güç ve hızla dışarı atıyoruz.

Toprak ve ateşin patlaması içimde intikam ateşi yakıyor. Biz her zaman birbirimize çok yakındık. Her zaman kendisi, bu diyar ve herkes için çok şey yapabilecek potansiyele sahipti ama o bunu seçti.

Hepimize ihanet etti.

Birbirimize yaklaştıkça lav akıntımız büyüyor. Yeterince yaklaştığımız anda ben ellerimi taşla kaplıyorum, o da kendi ellerini ateşle.

İlk yumruğunu savuşturduğumda kulağımın dibinden ısı fışkırıyor. Karnına defalarca vururken darbeye on katıyla karşılık veriyorum.

Kaburgalarındaki her çatırtı omurgamdan aşağı memnuniyet gönderiyor.

Yan tarafıma bir darbe alıyorum ve ateşi üniformamda cızırdarken yüzüne kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyorum. Yine de yayılan acı, içime başka bir öfke dalgası gönderiyor.

Ben de alnımla onun lanet burnunu kırıyorum.

Öfkeli feryadı etrafımda yankılanırken sendeliyor, sonra hızla kendini toparlıyor. Gırtlaktan gelen bir bağırişla bana saldırıyor ve ağzından kan akıyor.

Birçok kez dövüştüğüm profesyonel eğitilmiş adam gitmişti. Karşımda acıyla delirmiş bir adam var. Kendini kaybetmiş.

Acınacak halde.

Mücadele için kendimi hazırlıyorum.

Son anda eğilerek onu çeviriyorum ve titreyen bir gümbürtüyle yere çarpıyoruz.

Hiç vakit kaybetmeden arkamı dönüp zaten kırık olan burnuna bir yumruk indiriyorum. Taş kaplı yumruğum kıpkırmızı oldu.

"Eğitim sırlarımızı bu pisliklere sattığın için."

Yumruk.

"Yanınızda savaşan E.F. kardeşlerinize ihanet ettiğiniz için."

Punch.

"O şerefsizin benden intikam almak için okulun ilk gününde Primary'imle fazla ileri gitmesine izin verdiğin için. Draken'i incitmek için."

Bu sonuncusu beni çileden çıkardı. Bunu daha temiz, daha hızlı yapabilirdim.

Kızın başına bunun gelmesine bilerek izin verdiği ve Draken'i bir canavar olarak gösterilecek bir konuma soktuğu düşüncesi, onun hayatına son vermek için sahip olduğum diğer tüm gerekçeleri gölgeliyor.

Bu yeterli bir sebep.

Görüşüm kırmızıya dönüyor. Kemik parçalarını ve sert zemini yumruklayana kadar yumruğumu sallamayı bırakmıyorum.

Omzuma dokunan bir el, bir hayvan gibi hırlayarak etrafımda dönmeme neden oluyor.

"Bitti, T. Yine kaybetti. Hem de adil bir şekilde," diyor Ry ve beni yukarı çekmem için elini uzatıyor.

Damarlarıma pompalanan adrenalin yüzünden titriyorum. Zihnim ve ciğerlerim ikisini de düzenlemem için bana yalvarıyor.

Nefes al. Nefes ver.

Ayağa kalk.

Hâlâ kazanmamız gereken bir savaş var.

Elimi onun elinin içine koyarak beni yukarı çekiyor ve sırtımı sıvazlıyor. Bakışlarım hızla çevremizi tarıyor ve ordumuzun hâlâ ilerlediğini görünce içimi bir motivasyon ateşi sarıyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Hadi şunları bitirelim-" Sözlerim vücudumdaki her gözeneğe acı yayılırken kesiliyor.

Bir homurtuyu bastırıp ona doğru sendelerken Ry beni yakalıyor.

Bedenim değil, ruhum.

Göğsümü ve varlığımın derinliklerini arıyorum.

Benden kopan parçaya tutunmaya çalışıyorum. Ne yaparsam yapayım kayıp gitmeye devam ediyor.

O ölüyor.

Çekirdek.

Caspian

Kısacık ıgıllklar kulaklarımı delip geçiyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Onları böyle hızlı ölümlerden kurtardığım için minnettar olmalılar.

Keşke onları telef edenin ben olduğumu görebilselerdi.

Zekice illüzyonları beni ailemden ayırmış olabilir ama tek yaptığı beni canavarın midesine sokmak oldu.

Glgelerimin beni elementlerin alkantılarından çıkarmasına izin verdim ve onlar da beni buraya getirdi.

Çizginin tam onların tarafına.

Aptallar yanımdan koşarak geçtiler ve beni tüm bedenlerinin gölgeleri sanarak kardeşlerime doğru ilerlediler. Birincilerime.

Bazıları kayarak geçiyor. Bu kadar çok haşere varken bu kaçınılmaz, ama bazı talihsizler benden kurtulamıyor.

Ağaç sınırına yakın bir yerde, onları izdihamlarından koparıp son varış noktalarına giderken öldürdüğüm için bir ceset koleksiyonu yığılmaya başıyor.

Önümdeki hainler ve tecavüzcüler sırasına doğru ilerlerken birçoğunu varoluştan silmeye devam edeceğim.

Bakışlarım, eğer istediğimi yaparsam acı içinde ölecek olanların kafalarının arkasında geziniyor.

Neden bir tanesi eksik?

Öfkeyle etrafıma bakınıp elime geçirmeyi en çok istediğim kişıyi arıyorum.

Benden kaçamayacak.

Benim olana dokunmaya cüret eden o tecavüzcü pii bulmak için bu diyarın sonuna kadar avlanacağım.

Glgelerimin arasından koşarak geçen bir adamın boynuna bir gölge hançeri saplarken öfkem içimden sızıyor. Onu içine düşürüyorum

ve karanlığımın onu bıraktığı yerde bedeni yere çarparken titriyor.

Everglows.

Birincil'im çoktan onların aşağılık, hayalperest, sapık kızlarından kurtuldu. Tüm Nexus tehlikeli derecede hayalperest olduğunu kanıtladı. Birine sahip olma sözü verebileceklerine inanmaları iğrenç. Nasıl öldükleri benim için önemli değil. Bugünden sonra nefes almadıkları sürece mutlu olacağım.

Dr. Drin.

Birincil organıma iğneyi batırışını her seferinde tecrübe etmek zorunda kaldığım için. Çocukken boğazını yırtan kan dondurucu çığlıklar aklımdan çıkmıyor. O tatlı, meraklı, masum bir bebektir. Kanını alırken onu travmatize ederken hiç siklemedi.

Claven.

Hain. Tillman için onu ipe çekip ayağına teslim edeceğim.

Vicki Gale ve onun Nexus üyeleri bahanesi.

Pran ve Dillon iki yüz yıllık işkencelerinde bunu kendilerine itiraf etmemiş olabilirler ama ben bunu mazur görmeyeceğim. Onlara tecavüz etti ve bunun bedelini ağır ödeyecek. Kendilerini bunun rızaya dayalı olduğuna ikna etmişler. Tek yol bu. *Zorla rıza, rıza değildir.*

Malvolio'nun seçimi. Summum-Master.

Suçları onun adına konuşuyor. Ölümü dilediğimden daha çabuk olabilir. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, tarihe tanıdığımız en zorlu düşman olarak geçecek. Birimiz ona ulaşır ulaşmaz ölecek. Benim için yine de tatmin edici olacak ama önce onunla oynama riskini göze alamayacağım.

Ve o kaltak.

Lanet olası Silvia Gale.

Karanlığım dizginleri ele alıyor. Buna izin veriyorum.

Beni neredeyse yok edecek olan sürtüğe yaklaşırken iblislerimin beslenmesine izin verdim. Bana musallat olmak yerine, özgürce koşma zamanları geldiği için heyecanlanan memnun küçük köpek yavruları gibi mırıldanıyorlar.

Ben içlerinden geçerken yeteneğim erkekleri bütünüyle yutuyor. Elementim onları karada boğuyor.

Gölgeden yapılmış kılıcımı havada savuruyorum ve yaklaşırken her şaşkın çığlığın tadını çıkarıyorum. Her ölümü derimin altına çekiyorum.

Bu beni ateşliyor.

"Değersiz aptal doğruca ona gitti. Biri bana torunumu getirsin," diye histerik bir şekilde emrediyor Malvolio, sesi bana kadar ulaşıyor ve ben de onlara odaklanıyorum.

"Onu getireceğim, efendim. Bana karşı koyamayacak," diye inliyor Silvia ve ben de onlara ulaşmak için hızımı artırıyorum.

"Git. Beni hayal kırıklığına uğratma kızım."

Kaltak dişlerimi gıcırdatan bir kahkahayla ondan uzaklaşırken feryadımı tutuyorum.

Birincil'imın yakınına bile yaklaşamayacak.

Ruhuma. "Cas?"

Kardeşimin sesini zihnimden uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Önüme çıkan her şeyi öldürmeye odaklanabilmek için hepsini engellemek zorunda kaldım. Bağım beni hepsinin iyi olduğu konusunda bilgilendiriyor. Eğer farklı bir şey algılasam, iletişim kurmak için konsantrasyonumu bozacağım.

Bul onu.

Gölgelerime beni uzaklara taşımalarını emrediyorum.

Yeteneğim beni savaş alanının kenarlarında rüzgârda savrulan duman kadar hızlı dolaştırıyor. Artık arkamda bıraktığım ceset izlerini gizleme zahmetine girmiyorum. Her iki tarafta da yığınlar oluşmaya başladı bile.

Ormanın kenarında olduğum yerde duruyorum.

Ağaçların arasından uğursuz bir ses yükseliyor ve zihnimde yankılanıyor. Şeytani melodi kalbimi hızlandırıyor ve görüşümü kırmızıya boyuyor.

Ağaç sınırını geçip geçmişime adım atarken hediye beni daha sıkı sarıyor. Etrafımda yankılanmaya devam eden bozuk plağı aramak için ormanın etrafında zum yapıyorum.

Gölgelerim göğsüme çarptıkça bedenim ağırlaşıyor. Ani zorlama onları derime doğru itiyor ve ben onları sakinleşmeleri için nazikçe ikna ediyorum.

Dört Yıldız mücevheri bir tuzak gibi harekete geçti.

Komutanları saklandığı yerden çıkıp gülümsüyor ve kahkahalar atıyor.

"Beni takip etmeye karşı koyamayacağınızı biliyordum. Gözlerini üzerimde hissettim," diyor Silvia saçlarını savururken.

Genç kızın bakışlarından ürküyorum.

Beni kandırırken takındığı yüz ifadesinin aynısı.

Boğazımda safra birikiyor.

Yıllar içinde şekil değiştirirken gözlerim daralıyor.

Sonunda, üzerime oturup iznim olmadan istediğini aldığı zamanki bedeniyle karşımda duruyor.

"Bu kadar kızgın görünme, tatlım. Bunun olacağını ikimiz de biliyorduk. Sana söyledim, hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim olacaksın."

Bastıramadığım bir kahkaha ağızımdan dökülürken başım geriye düşüyor.

Bu gerçek.

"Görünüşe göre zaman görünüşüne ya da zekana pek iyi gelmemiş Silvia, ama mizah anlayışın kesinlikle gelişmiş," diyorum neşemden akan sahte bir gözyaşını silerken.

Yüzü öfkeyle buruşuyor ama duymak istemediğim bir sürü saçmalığı kismaya hazırlandığını gördüğümde onu susturmak için parmağımı sallıyorum.

Bu onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Üzerime bir dizi ateş topu geliyor ve hapsoldüğüm küçük bölmenin etrafında dönüyorum.

O daha fazla vuruş yaparken dudaklarımdan kıkırdamalar dökülmeye devam ediyor. Her kaçışında ve her ıskasında öfkeyle böğürüyor. Yine de yıldız mücevherlerinin çizgisini geçmiyor.

Bunun ölümü anlamına geleceğini biliyor.

Kör öfkesiyle, içinde durduğum tüm meydanı ateşe veriyor.

Suyumun basit bir fiskeyle küçük alevler cızırdayarak sönüyor.

Gerçek ateşin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Beni tüketmesine izin verdim. *O asla kıyaslanamaz.*

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Büyük planın tam olarak neydi? Beni yakalamak mı yoksa öldürmek mi?"

"Benim olacaksın. BUGÜN!" diye haykırıyor. Bu öfke nöbeti karşısında tiksintiyle irkiliyorum. Gözlerinde çılgın bir parıltıyla bana bakarken göğsü ağır ağır kabarıyor. "Ustam seni öldürene kadar tuzağımda oturacaksın."

Kardeşleriniz, anne babanız, ona boyun eğmek istemeyen herkes. Hepinizin paylaştığı o aptal kaltağı yakalayacak. Sonra da buraya gelip sizi alacak."

Gözlerim onu tepeden tırnağa süzüyor.

Uzun zamandır kilit altında tuttuğum genç ben, küçük kafasını ruhuma sokuyor. Dağınık kirli sarı saçları gözlerini kapatıyor ve onu net bir şekilde görebilmek için saçlarını tarıyor.

O ve ben. Ben ve o.

Bir ve aynıyız, ama önümüzdekini çok farklı algılıyoruz.

O içime girip saklanmak istiyor. Oysa ben hiç korku duymuyorum. Sadece hayal kırıklığı.

Kaçmasına izin vermiyorum. Onu zihnimin ön saflarında oturmaya ve uzun zamandır peşimizi bırakmayan canavara bakmaya zorluyorum.

Her zaman görüldüğü kadar korkutucu değil.

Benim gördüğümü görmesi için onu nazikçe ikna ediyorum. Ona iyice bak, sonra da neye dönüştüğümüzü düşün. Bize gerçekten zarar verebilir mi?

Bu sorunun cevabı hayır. Bizi bir daha asla incitemez.

Bunu gerçekten yapabilecek tek bir kişi var ve o da asla yapmaz.

Gerçek Birincil'imın resmi zihnimi dolduruyor. Parmaklarını onun vahşi açık kahverengi bukleleri arasında gezdiriyor, bir tutamı çekerken muzipçe gülüyor.

Birincil'imın ışığını takip ederken bizden önceki canavar çoktan unutuldu. Varlığının yarıklarında özgürce koşuyor.

Lekli çamurun son karanlık parçası da ruhumdan sıyrılıyor ve derin, temiz bir nefes alıyorum.

"On sekiz uzun, çok uzun yıl boyunca hakkın olmayan bir parçamı elinde tuttu. İğrenç pençelerinin içimde olması gerekenden çok daha uzun süre gömülü kalmasına izin verdim. Bu benim sorunumdu. Ama artık böyle bir sorunum yok," diyorum gölgelerim yavaşça kollarımdan aşığı inmeye başlarken.

Saf korku ve şok bakışı beni memnun ediyor, ama gerçekten, onun kafasından başka bir şeye ihtiyacım yok ya da ondan başka bir şey istemiyorum.

Ben bir zamanlar aynı durumda tuzağa düşürdüğü çocuk değilim.

Ben bu diyarda yürüyen en güçlü Birincil'e tamamen bağlı bir Nexus üyesiyim.

"Bu günün nasıl istersen öyle geçeceğine inan. Hayatının son anlarında, senin ve uğruna diz çöktüğün Efendinin başarılı olacağını düşünmek seni daha iyi hissettirecekse, bana uyar. Ölü bedeninin üzerinden kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyeceğim."

Gölgelerim ilk Yıldız mücevherini okşuyor ve Silvia geri adım atarken titrek bir hayır nefesi veriyor.

Göğsümde hafif bir çekilme oluyor, sonra içimi ilkel bir his kaplıyor.

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

Gölgelerimi yavaşça geri çağırarak, yüzünde beliren erken zaferin tadını çıkarıyorum.

"Görünüşe göre küçük Caspian sandığı kadar güçlü değilmiş. Sorun ne tatlım? Yıldız taşları yolunu mu kesiyor?" Gülüyor.

"Hiç de değil. Sadece küçük Primary'imle resmen tanışmanı istiyorum."

"Affedersiniz-" Bir hırıltı etrafımızdaki boşluğu titreştirirken sözleri kesildi. Başını çılgınca çevirip sesi aramaya başladı.

Arkamdan esen rüzgâr onu kış üstü yere sererken dudaklarından dehşete düşmüş bir çığlık dökülüyor. Ayağa fırlayıp kaçmaya çalışıyor.

Fazla uzağa gidemez.

Güzelliğini bizden saklayan ışık huzmelerinden çıkan, muhteşem gümüş ejderha formundaki Birincil'im, Silvia'nın etrafına alev alev yanan mor ateşten bir halka üflüyor.

Canavarı dağları sarsacak kadar sert iniyor.

Ateşin içinden geçerken burun deliklerinden dumanlar çıkıyor ve pullarını sevgiyle yalıyorlar. Silvia ile burun buruna gelene kadar boynunu indiriyor.

Kükremesiyle Silvia'nın çığlıklarının ahengi, şimdiye kadar duyduğum en güzel müzik parçası.

Aldığı tek uyarı bu.

Birincil'imın devasa çeneleri Silvia'nın etrafında kilitleniyor ve onu havaya fırlatıyor. O ölümcül pençeler, yukarı sıçrayıp çığlık atan sürtüğü aşağı inerken yakaladığında toprağı terk ediyor.

Dişlerinin arasından kan damlıyor ve bağırsakları parçalayan feryatlar omurgamdan aşağı lezzetli ürpertiler gönderiyor.

Willow başını ileri geri sallarken, çılgınca gülümsüyorum.

Kardeşimin o tacizci çiftçiye parçalayıp onunla oynamasını izlemenin şiirsel olduğunu sanıyordum.

Bu... bu tam burada lanet bir sanat eseri.

Silvia'nın parçalanmış bedeni bir kez daha havaya uçuyor ve Willow'un çeneleri etrafını sararken son çığlığı da susturuluyor. Nefesimi tutuyorum ve kalbimi yavaşlamaya zorluyorum, böylece vücudunun çatırtılarını ve çıtırtılarını duyabiliyorum.

İşi bittiğinde boğazından çıkan kükreme beni tatmin ederek mırıldanmama neden oluyor.

Görkemli Primary'im başını sese doğru çeviriyor. Bana yaklaştığı her adım hesaplı ve kesin.

Canavarını arayan bir avcı gibi.

Göğsünden çıkan küçük gümbürtü beni karanlık bir şekilde sırtıtmaya itiyor.

Tehlikeli küçük şey.

Başını yere eğiyor ve ağzını açıyor.

Dağınık bir top kan lekeli beyaz dişlerinin arasından yuvarlanıyor ve botlarımın burnuna çarpana kadar dönmeye devam ediyor.

Ayağımla hafif bir tekme atarak topu ters çeviriyorum ve Silvia Gale'in kesik başına bakıyorum.

Bana kafasını servis etti. Tıpkı yemin ettiği gibi.

Mükemmellik.

"Vardiya, Birincil," diye emrediyorum o vahşi mor gözlere kilitlenirken.

Ses tonumla beni uyararak hırlıyor ve ben de sırtıyorum.

"Lütfen."

Mırıldanıyo

r.

Tehlikeli, yaramaz küçük Primary.

Vardiyasının ışığı önümde yanıp sönüyor ve aynı anda etrafımı saran Yıldız mücevherleri patlıyor. Yeteneğim zaten özgürdü ama o kör edici ışık yollarından çekilince, gerçek efendilerine doğru patlıyorlar.

"Bunu bir daha asla yapma. Öyle ortadan kaybolup hepimize cevap vermeyerek ödümü kopardın," diye yaygara koparıyor. Yumrukları göğsüme çarpıyor.

Onu şimdiye kadar gördüğüm en güzel haliyle.

Kanlı ve savaştan çıkmış. Vücudunu birkaç iz süslüyor ve keşke onları oraya bırakan elleri kesebilseydim. Onu tanıyorum. Bu yüzden artık nefes almadıklarını biliyorum.

Bileğini tutup vücudunu kendime doğru çekiyorum.

"Muhteşemdin Primary. Beni tekrar kurtardığın için teşekkür ederim," diyorum usulca dudaklarımı onunkilere değdirirken. Bana karşı eriyor.

Sonra ruhunu ele geçiren bir çığlıkla parçalanıyor. O kadar acı doluydu ki, göğsümü parçaladı.

Hayır... Bu onun çığlığı değil.

"CORENTIN."

Ruhum parçalanmaya başlarken hıçkırıkları kalbime saplanıyor.

OceanofPDF.com

Yirmi Dört

Söğüt

"Benimle kal, Core. Benimle kal, lütfen," diye yalvarıyorum ona.

"Hemen şimdi ona ulaşın," diye bağıriyorum beni duyabilen herkese.

Cas'ı üniformasından yakalayarak bir nakil aracı açıyorum.

Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum ama Corentin'e giden römorkörü takip etmesini emrediyorum.

Bir kalabalığın ortasında beliriyoruz.

Cehennemi serbest bırakıyorum.

Çıglıklarımın her biri ölümcül bir darbeye eşleşiyor. Hava, toprak,
su, ve Ateş. Her şey Ben de var I kuvvet içine
ve bedenler

beni çevreliyor.

İkimiz etrafımızı saran kalabalığı yararak ortaya ulaşıyoruz.

Neyi ve kimi çevrelediklerini biliyorum.

Benim olanı almaya çalışıyorlar.

Öfkem içimi yakıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

İçimdeki acı, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla acıtıyor.

Başka hiçbir kopuş bunun eline su dökemez.

CC'ninki, Gaster'inki, Oakly'ninkinin tadı.

Bu üç olay birlikte Corentin'i kaybetmenin acısıyla boy ölçüşemez. Geride kalan kırılğan teller onları onarmam için bana yalvarıyor. Onları bütün olarak geri ekmem için.

"Geliyorum, Core. Geliyorum."

Başımın tam üstünden vahşi bir hırıltı geliyor. Saniyeler sonra Draken askerlerin üzerine düşüyor. Alevleri göz açıp kapayıncaya kadar cesetleri küle çeviriyor. Yer değiştirirken onu gözden kaybediyorum.

Uсталık üyeleri sessizce yere düşerken kapanış çemberi daralıyor.

Bakışlarım, yumrukları iki yanında kenetlenmiş, dünyayı sarsan bir feryatla başını geriye atmış olan nazik devimin üzerine düşüyor.

Etrafındaki alanı araştırıyorum ve hava boğazımda sıkışıyor. Bir hıçkırıktaki daha boğuluyorum.

Tüm ailemiz etrafımızda çember oluşturmuş, ortalarında yatan yüzükoyun yatani koruyor. Kız kardeşim ve Aria diz çökmüş, Jamie göğsüne bastırırken başını tutuyorlar. Yeteneğinin her zerresini Corentin'ime aktarırken elleri parlıyor.

Aurora çığlık atarken ve acımasız saldırılar yaparken hıçkırıyor. Kayınpederlerim de daha iyi değil. Onlar birer makine.

Keeper insanların içinden geçip onları parçalara ayırıyor.

Tanith'in çığlığı uzaktan duyuluyor.

Kardeşlerim savaşırken

böğürüyorlar. Trex, Codi, Xander,

Dec.

Bir tel daha kesiliyor.

"HAYIR!"

Savaş ılığım savaş alanında çınılıyor ve ayaklarım beni imkansız hızlara itiyor.

Yanından geçtiğimiz E.F.'lerle kavgaya tutuşan herkesin işini çabucak, acımasızca bitiriyorum. Her lmn ruhumda büyümeye başlayan boşluğu doldurmasına izin veriyorum.

"Hepsini ldr. ldrebildiğin kadar çok ldr Tillman," diye yalvarıyorum aramızdaki mesafe daralıırken.

Daha fazla ceset düşüyor.

llerin üzerinden atlayarak ve yaşayanların arasından geçerek koruyucu çemberi yarıyorum ve Corentin'e doğru sürünüyorum.

Oakly ve Aria bana dokunmaya çalışıyor ama ellerini uzaklaştırıyorum.

Hastalıklı soluk teni, kollarından geçen siyah damarlar. Titreyen parmaklarım hepsinin izini sürüyor, benden vazgeçmemesi için yalvarıyor.

"şimdi gücün olasılığını görüyor musun sevgili torunum?"

Sesi zihnimdaki çılgınlığı yarıp geçiyor ve zaman yavaşlıyor sanki.

Dövüş emberi içgüdüsel olarak dışa doğru hareket ediyor, ona adım atması için alan açmak üzere yarılıyor. Uzaktan gelen ve tüm ülkeye yayılmış olan savaş hala devam ediyor, ama ben yukarı bakarken fısıltıların yankılarına dönüşüyor.

"Bunların hiçbiri olmazdı-"

Ayağa kalkarken içimden bir öfke çığlığı kopuyor.

Ailemi yolumdan çekmek için hava elementimi kullanıyorum ve sahip olduğum her şeyi ona doğru itiyorum.

Ne söyleyeceği umurumda bile değil.

Benimle mantık yürütemez.

Bulunacak bir anlayış yok.

Nexus yemin hayatını emen aynı siyah, ellerimden fışkıran mor alevle çarpışıyor.

Toprak, su ve ateş bana katılıyor. Güçlü bir el bir omzumu kavırıyor.

Diğer bir cehenneme dönüşüyor. Buz sırtımı kaplıyor.

Gücümü dördümüz arasında paylaştırdım.

Bu ızdırıp yırtılma aracılığıyla onlar ekler için ve ruhumun yaşadığı tarifsiz azap. Adamlarım etrafımda dağılıyor

Ellerindeki her şeyi hayatlarımızı parçalayan adama doğru itiyorlar.

Karanlık gücü güçlerimizin arasından sızıyor ve ben bu saldırıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Tadı ölüm gibi. Yarının olmayacağına dair bir söz.

"Bu savaşı kazanamayacaksın Willow. Bu diyar bana ve sadece bana boyun eğecek." Yemin ediyor, kutsamalarımıza karşı daha da sert itiyor.

Pelerini vücudundan fırlarken etrafındaki tüm illüzyonlar yok oluyor.

Kısa kollu gömleğinden, yüzeyinin altında koyu renkli sarmaşıkların dolaştığı soluk bir ten dışarı fırlıyor. Canlılar ve onun içinde hareket ediyorlar. Elleri tamamen siyah, çünkü tüm güç onun emriyle oraya gidiyor.

Bir zamanlar normal bir adam olan adamın boş gözlerine bakıyorum. Çok daha fazlasını yapabilecek güçlü bir adamın. Çok daha iyisini.

Tanrıların Bağlaması göğsünden bir zincirle sarkıyor. İçindeki duman, vücudu ve hapsedildiği küre arasında dolaşıyor.

Bir el bileğimi kavradığında nefesim kesiliyor.

Öyle bir hıçkırıyorum ki gökyüzü gürliyor.

Hava usulca bedenimden geçip göğsüme giriyor ve avuçlarımdan çıkıyor. Başımı çılgınca sallıyorum, onunla savaşıyorum ve geldiği yere geri itiyorum. Tillman, Caspian ve Draken'a verdiğim güçleri bölmeye ve bir kısmını ona vermeye çalışıyorum.

Reddediyor.

"Corentin, lütfen." Yalvarıyorum.

"Hep yanlış çalışıyormuşuz prenses. Elementlerinizin içgüdüğü her zaman doğrudu. Asla ayrılmaman gerekiyordu. Her zaman bütün olman gerekiyordu. Biz sana kendimizden parçalar veriyoruz, sen onları besliyorsun ve ihtiyacımız olduğunda bize geri veriyorsun. Şu anda ihtiyacımız yok. Sizin var."

Sözleri umutsuzca soluk soluğa söyleniyor ama hepimiz onu anlıyoruz.

Bedenime hava, toprak, su ve ateş hücum ediyor.

Durmaları için yalvarıyorum.

"Al. Verme."

Bedenime dolan güç yoğunlaşıyor ve baskıyı hafifletmek için biraz dışarı iterken çığlık atıyorum. Malvolio darbe karşısında irkiliyor ve adamlar daha fazla itiyor ama ben havayı Corentin'e geri vermeye çalışıyorum.

Ne kadar çok verirse, o kadar çok kayboluyor.

Bir el daha sırtıma vuruyor ve acı içinde feryat ediyorum.

"Neden? Neden buradasın?"

"Ruhunun çağrısını daha fazla görmezden gelemezdim, çocuğum." "Geri dön."

Bir el daha.

"Meşe... Hayır."

"Çok üzgünüm Willy. Her zaman seni seçeceğim."

Bir varlık zihnime doğru uzanıyor ve başımı sertçe sallıyorum.

"CC, hayır. Lütfen."

"Olmam gereken kişi ol, filia mea." Onsuz ben bir hiçim.

"Küçük savaşçı," Tillman'ın kırık dökük yakarışı zihnimi paramparça ediyor. *"Seni çok seviyorum kardeşim."*

Hayır.

"Benim için uç, Core," diye haykırıyor Draken. *"Bulutlarda zihnini boşalt ve beni orada bul."*

Lütfen hayır.

"Ben iyi olacağım, ağabey. Beni bir kez daha kurtardın."

Hayır. Hayır. Hayır.

"Beni sabah havasında ara. Güneş doğarken ağaçlara tatlı sözler fısıldayan rüzgârda. Kahveni soğutmak için üflediğin nefeste. Ben orada olacağım. Beni hep orada bulacaksın. Sen en taze nefes ve şimdiye kadar verilmiş en büyük hediye oldun. Seni öbür dünyadan sonsuza dek seveceğim prensesim."

"HAYIR!"

Bir kasırga gücüyle, havası kanımı süpürüyor ve ardından her parçamı yok ediyor.

"Seni seviyorum!" Çığlık atıyorum.

Ruhu benimkinden ayrılıyor.

Karanlık.

Bağlarımdan her şeyi çekerken ışık bedenimi terk ediyor.

Ellerimi bırakıp avuçlarımı keserken Malvolio'dan akan yozlaşmış gücün göğsüme çarpmasına izin veriyorum.

İkimizin arasındaki boşluğu saniyeler içinde tüketiyorum ve pençelerim yüzünde geziniyor. Feryadı kalbimin içine sızıyor.

Kullandığı güçler üniformamı kesip midemi delerken yumruğu çeneme iniyor.

Acıyla besleniyorum.

Buraya gelirken giydiğim koruyucu zırh, onun darbeleriyle vücudumda lime lime oluyor. Gömleği pençelerimden kağıt gibi yırtılıyor.

Benim kanım kırmızı, onunki siyah akıyor.

Yaralarımдан sıçrayanlar dışında, hastalıklı gölgesindeki tek renk göğsünün tamamını kaplayan devasa kırmızı M.

Onu görmek beni mahvediyor.

Boğazım çiğnenene kadar çığlık atıyorum. Sonra biraz daha çığlık atıyorum. Ölümcül duman bulutu ikimizin etrafında dönüyor.

Artık gerçek efendisinin kim olduğunu bilmiyor. Bizi birbirimize o kadar bastırıyor ki, nefesinin çürümüş kokusu yanağıma siniyor.

"Şu haline bak. Büyük biri olabilirdin, torunum. Orduların, diyarların ayaklarına kapanabilirdi. Onun yerine bunu seçtin. Yalancılar. Bu diyarı benden çalanlar ve asla kutsanmayanlar," diye homurdanıyor elini boğazıma sararken.

"Boynumda bir zincir ve silahınız olarak kanımla. Büyük biri olabilirdin. Kötü idam edildin, evet, ama ne olursa olsun, Persley Vito sana hayatta ikinci bir şans verdi. Zayıfları güçlendirebilirdin, onları altta tutmak yerine eşit yapabilirdin. Bu, kutsamaya değer bir fark yaratırdı. Sana çok fazla şans verildi. Pek çok seçenek. Hepsini çarçur ettin."

Alabildiğim en derin nefesi alırken boğuluyorum. İçime çekebildiğim her şeyi çekiyorum.

"Aptal kız. Beynin çok yıkanmış. Bana isteyerek katılmış olsaydın, ödüllere hak kazanabilirdin. Şimdi zamanın sonuna kadar benim kölem olacaksın. Çocukların bana hizmet edecek. Onları de öyle. Ben aksini söyleyene kadar böyle devam edecek."

Boğazımı sıktıkça sıkıyor. Solunum yollarımı kesiyor ama ona karşı koyamıyorum.

"Bu senin sonun, torunum."

"Hayır, senin sonun," diye mırıldanıyorum. "Ben, Elementra'nın kızı Willow Vito, seni özgür bırakıyorum."

Gözleri kanlı ellerimde tuttuğum Tanrı Bağlama'ya bakıyor, sonra delilik bana geri bakıyor.

"Ne yaptın sen?" diye bağılıyor ve bana arkadan vuruyor, ikimiz birbirimize düşüyoruz.

Başımı silkeliyorum ve sallanan bacaklarımın üzerinde kendimi yukarı itiyorum. Tanrıların Bağlaması ellerimden düşüyor ve ona ulaşmak için üzerinden geçiyorum.

Her topallayışında bir parçam daha ölüyor.

Ona yaklaştığım her santimde kim olduğumun bir parçasını kanlı toprağa bırakıyorum.

Acı içinde kıvranıyor, çığlık atıyor ve çaldığı güç ruhunu keserken altımda kıvranıyor.

Acıları ürkütücü sessizlikte yankılanırken, onun kırık, acınası formunun yanında diz çöküyorum.

"En son bu duruma düştüğünde, sana merhamet edildi ama sen bunu küçümseme ve nefret olarak algıladın. Bunun iltihaplanmasına izin verdin. O zamandan beri yaptıkların affedilemez. Unutulmaz. Bu diyardan, Yaratıcı'dan, insanlardan... benden çok şey aldın. Benden bir parça anlayış ya da merhamet göremeyecek kadar çok şey aldın. Sana vereceğim şey, isteyerek, ölümden hızlı bir öpücük. Hiçlik sizi karşılıyor."

"Wil-"

Alev alev yanan elim göğsünün ortasına uzanıyor. M'sinin değdiği en kalın noktaya.

Mor, çizgilerin izini sürüyor, sonra da onu delip geçiyor. Çığlıkları sonik bir patlama gibi diyarda dolaşıyor.

Çocukken beni dehşete düşüren siyah gözlerin kahverengiye dönüşmesini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sonra tanıdık bir korkuyla bulutlanırken benimkiler gibi paramparça oluyorlar.

Küle dönüşene kadar o gözlerdeki bakışa tutunuyorum.

Nefesimi sertçe verirken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Ayağa kalkıp sallanırken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Güç toprakta titreşirken yavaşça bir daire çiziyorum. Salınım, atış ya da komutun ortasında, Uсталık için kalan savaşçıların hepsi

Summum-Master'a sattıkları ruhlar bedenlerinden ayrılırken yere yığılırlar.

Hayatta kalan tüm E.F. üyeleri şaşkınlık içinde donup kalıyor. Benim işkenceli dönüşüm devam ediyor.

Arkamdan bir başka güç dalgası havada patlıyor. Önce saraya, sonra da diyarın geri kalanına doğru yükseliyor.

Kanımda titreşiyor.

Bir kutsama bahşedildi.

Bakışlarım nihayet kaçınmaya çalıştığım noktaya geldiğinde göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Ailem onun etrafında diz çökmüş, yas tutuyor.

Bu korkunç bir yanılsama, ateşli bir rüya ya da aklıma gelen en kötü düşünce değil.

Bu gerçek.

Tillman, Caspian ve Draken onun önünde duruyorlar. Vücutları şiddetle titrerken onun için bir boşluk bırakıyorlar. Gözyaşlarıyla ıslanmış, kırmızı çerçeveli gözleri beni delip geçiyor. Şu anda onlara veremeyeceğim teselliği arıyorlar. İçi boş ruhum kendini onarmaya hazırlanırken verecek hiçbir şeyim yok.

Ruhumun bir parçası birçok kişiyi kurtarmak için verildi. Bunu ben kabul etmedim.

Bu benim için yapılmış ve yapmak istemediğim bir seçimdi.

"Elementra, bağlarımdan hiçbirinin bana ait olmayacağına dair yemin etmiştin.

asla kırılmayacak. Birlikte onaracakları ve benim de onları hissetmeye devam edeceğim bir boşluk bırakarak bunu onurlandırdınız. Bu yeterli değil. Onlar söz konusu olduğunda sınır yoktur."

Dizlerim yere çökerken gözlerim kırık adamlarıma kilitleniyor.

Onlar için -dördü için- sınır yok.

Onlar için diyarın öbür ucunu arayacağım.

Altımdaki temel kederimin ağırlığıyla çatırdayarak açılırken kanlı bir çılgılık atıyorum. Ailemi Corentin'in bedeninden uzağa fırlatan bir yarık gönderiyor yeryüzüne.

Ellerim soğuk, affetmeyen toprağa batıyor ve kanıma onların kaynağını bulmasını emrediyorum. Yedi armağanı, tamamen sağlam altı bağımı ve içimdeki dört elementi çağırıyorum. Toplayabildiğim tüm güçle onları diyarımızın dokusuna doğru itiyorum.

Onun adını uçuruma doğru haykırırken gözyaşlarım yüzümden akıyor.
Beni ben yapan her şey onu arıyor. "Onu bana geri
verin! Lütfen!"

Üç el vücuduma uzanıyor ve ben daha da çok hıçkırıyorum.

Bu doğru değil.

Dengeli değil.

Tamamlanmadı.

Beşimiz...

Yapacak çok şey vardı. Verilecek çok fazla sevgi.

 enemin hiçbir eğimi asla aynı

*hissettirmeyecek. Kahvenin tadı asla doğru
olmayacak.*

Ağaçları savuran rüzgâr her gün beni boğacak.

Birlikte huzuru deneyimlememiz gerekiyordu. Yaşadığımız onca kalp
acısı ve savaştan sonra sonsuza dek mutlu olacaktık.

Adamlarımın kederi benimkinin üzerine yığılıyor ve ben onların
arasında toprağa karışıyorum.

Birlikte yaşayamayacağımız onca şey.

*Bağlanma törenimiz. Diyarları
gezmek.*

Müdürlükten emekli olması.

*Zihinsel olarak planladığını bildiğim uzun tatil. Ta  giyme
törenimiz.*

* ki yüz yıl kadar sonra beşimizin bir bebeği olacaktı. Hepimizin
mükemmel bir karışımı.*

"Corentin," diye bağırıyorum ya da hıçkırıyorum,
belki de fısıldıyorum. Bilmiyorum.

Kalbim ve ruhum hâlâ savaşmaya hazır olabilir ama bedenim onu
zorladıkça daha da zayıflıyor. Tek yapmak istediğim  fkelenmekken
beni iyileşmeye zorluyor.

Parmaklarımı yakan bir ateş var.

Daha da zorluyorum.

Ruhumun beni çevreleyen adamlarımla bağlantı kuran parçalarına
tutunuyorum ve gücümle karıştırıyorum. Benden  nceki nesillerin
titreşimleri kanımda nabız gibi atıyor ve beni ona götürmesini
emrediyorum.

"Seni bulacağım," diye yemin ediyorum toprağa. "Zamanın ve mekânın ötesinde. Sen benim arzuladığım yersin ve hep öyle kalacaksın. Sen benim evimsin. Her birimizin bir parçasını tamamlıyorsun ve gitmene asla izin vermeyeceğiz. Seni bulmak için her şeyi parçalara ayıracağım."

Parmaklarımı yakan ateş, kanımda dolaşıp içimi kavururken volkanik bir patlama gibi parlıyor.

Ona tutunup tüm gücümle çekerken çığlık atıyorum.

Savaş alanında kör edici bir ışık parlıyor.

Sonra her şey karanlığa gömülüyor.

Gözlerim açıldığında tek gördüğüm sonsuz mavi bir gökyüzü. Parmaklarımın altındaki çimenler tanıdık geliyor ve nefes nefese kalarak doğruluyorum.

Yeşil ve mavi uzakta buluşuyor.

Vücudumu ters çeviriyorum ve sonsuzluğa doğru bakıyorum. Ayağa fırlayıp uzaktaki ağacım olduğunu bildiğim şeye doğru koşmaya başlarken dudaklarımdan bir lanet dökülüyor.

En son bu şekilde bilinçaltıma çekildiğimde, görünüşe göre bu yürüyüşü yapmak için günlerimi harcamıştım.

O günlerden bugün, ağacım aniden önümde beliriyor ve ben de çarparak duruyorum.

"Elementra," diye çılgınca sesleniyorum.

Ağacımın çevresinde koşuyor, bir bedeni olmayacağını bildiğim ama yine de bir gücü olan bir varlığı arıyorum.

"Eleme-"

İsminin geri kalanını yutuyorum, çünkü önümde tek bir enerji topu gibi bir şey beliriyor.

Ondan yayılan güç tanıdık ve sevgi dolu. Elimi ona doğru uzatırken boğuk bir nefes alıyorum.

"Hey, anne."

Enerjisi yayılıyor. Sonra çoğalıyor.

Küçük enerji küreleri tekrar tekrar ortaya çıkıp beni çevrelerken bir daire çiziyorum. Önümdeki kadınların sahip olduğu gücün uğultusu tenimi okşuyor. Onların kolektif sevgisi ve gücü beni karşılarken göğsüm hızla yükseliyor.

Kürelerin hepsi bir bütün olarak hareket etmeden önce titreşmeye başlıyor. Her biri anneme katılıyor ve ışık topu büyümeye başlarken büyülenmiş gibi bakıyorum.

"Elementra," diye fısıldıyorum.

"Merhaba, Ultima unum."

Kelimeler ağızımdan kaçıyor.

Söyleyecek bir şey düşünürken ağızım bir açılıp bir kapanıyor.

Bir yanımda az önce yapmaya çalıştığım şey için özür dilemek istiyor. Diğer ise bu fikri reddediyor. Adamlarımı korumaya çalıştığım için asla özür dilemeyeceğim.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Willow. Nexus bağlarını yarattığımda, benden bile daha büyük bir güç yarattığımı biliyordum."

"O... ben... onu bana geri verdin mi?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyor ve ben hıçkırarak ağlıyorum. Dizlerim beni bırakmaya çalışıyor ama onun gücü beni ayakta tutuyor.

"Gitmen gerekmeden önce benimle yürü Willow."

"Gelemem. Hemen onlara geri dönmem gerek. Lütfen beni geri gönder."

"Öbür dünyada çözmem gereken çok şey var, bu yüzden seni uzun süre tutmayacağıma yemin ederim. Seni buraya ilk getirdiğim zamankinden çok daha güçlüsün. Sadece birkaç dakika geçti ve seni sadece birkaç dakika daha tutacağım."

Gücü üzerime akıyor, öfkeli kederimi ve paniğimi iznim olmadan yatıştırıyor. Bundan öğreniyorum ama aynı zamanda canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Zihnimin düzlüğünde yürürken -daha doğrusu ben yürürken, o süzülürken- sessizliğe gömülüyoruz. Sorularımı, yorumlarımı ve olan biten her şeyle ilgili düşüncelerimi sessiz tutmaya çalışıyorum. Bana seslenmese de, hepsini duyduğunu biliyorum. Bedenimin, zihnimin ve ruhumun tamamen vahşileşmesini engelleyen kişi o.

"Şimdi ne olacak?"

"Senden öncekilerin hazırlık uğruna hayatlarını kaybettikleri şeyi başardın. Sen bizim son umudumuzdun ve inancımızın ötesinde başarılı oldun. Geriye kalan tek şey bundan sonrasıyla ilgilenmek. Sonra dinlenirsin."

"Bunu tekrar yapmak zorunda kalacağım bir zaman gelecek mi?"

"Bu ölçüde... gördüğüm kadarıyla yok. Yine de güçler en iyi ihtimalle öngörülemez."

"V bana güçlerden bahsetti. Nedir onlar?"

"İsimlerinden de anlaşılacağı gibi. Kavrayışımızın ötesindeki güçler. Yaratıcıları onlar yarattı."

Bunun üzerine gözlerim biraz açıldı. "Seni onlar mı yarattı?"

"Yarattılar. Ben kendimi onların deney çocuğu olarak adlandırmayı seviyorum. Beni diğerlerinden farklı yarattılar. Diğerlerinin yarattıklarını gözlemlediler ve o özelliklerin bazılarını bana koydular. Sanırım sadece bana ne olacağını görmek istediler. Hayatta kalabilecek miydim yoksa benzerlerim beni yok mu edecekti?"

"Güçlerime yakın güçlerim var, ama sizin gibi bir yaratığın bilinç ve duygularına sahibim. Kızıyorum, yas tutuyorum, kederleniyorum, seviyorum, gülüyorum ve hepinizin deneyimlediği diğer pek çok şeyi deneyimliyorum. Meslektaşlarımdan hepsi bunu deneyimlemiyor. Güç ve mantık onlarda güçlü bir şekilde hüküm sürüyor."

"Bu zor olmalı. Tüm bu güce sahipken bu duyguları yönetmek. Yozlaşmanıza izin vermemek... Tanrı biliyor ya, ben de ara sıra kendimi kaybedebiliyorum."

Yumuşak kahkahası beni sarıp sarmalıyor, ben de en hafifinden gülümsüyorum. Kalbim hassas ve zihnim kamakarışık. Eğer onun gücü bana tutunmasaydı, akli başında bir cümle kurabileceğimi sanmıyorum.

"Birkaç kez kendimi kaybettim. Her seferinde meramımı yeterince anlatabildim."

"Yaratıcılar büyüsüz âlemi yarattıklarında onlara yaptığın ziyaretten mi bahsediyorsun? Ne yaptınız?"

"Ondan bahsediyorum. Hiçbir zaman meslektaşlarımdan önünde tüm gücümü sergileyen biri olmadım. Yine de o gün, gözlerim büyüsüz alemden yarattıkları acınası topraklara ve kaynaklarından koparıldıkları için ölen varlıklara takıldığında, öfkemi iyi kontrol edemedim."

"Öfkem krallıklarının temelini sarstı. Gücümü etrafa saçtım. Beni gördüklerinden emin oldum. Onlara başka seçenek bırakmadım, yoksa pişman olacakları bir savaşla yüzleşeceklerdi. Onların vasat özürleri ve bu varlıklara yaptıklarını umursamamaları ve bir

İlgilenmeyi reddettikleri topraklar beni daha da sinirlendirdi. Geri dönülemez bir bağlayıcı söz söyledim."

"Hangisiydi?" Bunu gerçekten söylediğimden ya da zihnimde bir fısıltı olduğundan emin değilim.

"Sadece onların değil, herkesin geçebileceği kadar portal açacağımı ilan ettim. Sonra da hizada kaldıklarından emin olmak için gözcüler göndereceğimi söyledim. Krallığımın dokusundan ayrılmaya devam edemezdim. Her ayrıldığımda ondan çok fazla güç çekiyordum ama bunu onlara söylemeyecektim.

"Acım ve kalp kırıklığım içinde, gerçeğe dönüşmesi gereken bir tehditte bulundum. En zor kararı verdim. Kızlarıma diyarımızı ve yaratıcıları tarafından reddedilen ya da sadece bir yuva arayan bireyleri koruma sorumluluğunu verdim. İhtiyacı olanlara her zaman bir yuva sağlayacaktım. Eğer doğru kalbe ve ruha sahiplerse, yarattıklarımın ve benim aramda huzur içinde yaşayabilirlerdi. Zamanla, gücüm ve kızlarımin girip çıkması nedeniyle diyarlar arasındaki bağlar bulanıklaştı. Diğer alemler ve onların varlıkları artık bu güç akışına güveniyor. Benim onları kopardığım güce."

Sözleri karşısında gözlerim yaşardı. Tam kalbimden vurdular. Yaratıcı Elementra ile değil, reddedilmiş, hor görülmüş ve temelde değeri ve gücü kendisinden daha büyük bir güçle ölçülmek zorunda bırakılmış kadın Elementra ile konuşuyormuşum gibi hissediyorum.

O tehlikeli bir kombinasyon. Güç ve duygu.

İstedığınız her şey parmaklarınızın ucundayken, başkaları için doğru olanı yapma zihniyetinde kalmak inanılmaz miktarda güç gerektirir.

Bunun yerine, herkesi kendinden üstün tuttu. Başka hiç kimsenin almak istemeyeceği en zor kararları aldı. Başka hiç kimse onun sahip olduğu şeyi yapmayı umursamazdı çünkü kendi aranızda yaşamak ve gücünüzü kendinize saklamak varken neden bu kadar çok konu hakkında endişelenesiniz ki?

Bana miras kalan sorumluluklar şimdi birkaç dakika öncesine göre daha büyük ve daha önemli görünüyor...

"Yaşadığınız onca şeyden sonra, bunun bir lütuftan çok bir yük gibi görünebileceğini biliyorum. Buna değecek ve senin bana hizmet ettiğin gibi ben de sana hizmet edeceğim. Buna yemin ederim, Willow."

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Yorgunum."

"Yorgunum. Yorgunum. Zihnim, bedenim ve ruhum sırlardan, gizemlerden, savaşlardan, kandan, kayıplardan, kederden ve hiç bitmeyen döngülerden dolayı acı çekiyor." Bir hıçkırık bir kez daha benden kaçmaya çalışıyor ve gücü daha güçlü bir şekilde titreşerek beni derin bir nefes almaya zorluyor. "Sadece bir molaya ihtiyacım var. Sadece küçük bir ara. Sonra tekrar iyi bir savaş vermeye hazır olacağım."

"Filiae'nin tek sorumluluğu artık senin üzerinde. Diyarlar arasında işleri bir kez daha yoluna koymanın zamanı geldi ama sen savaşını kazandın. Diyarı kurtardınız. Biz konuşurken veba çoktan topraklardan yok oluyor. Gerisini onarmak için sana ihtiyaç var. Zamanı geldiğinde ne zaman ve ne yapman gerektiğini bileceksin. Bu senden sakladığım bir sır ya da gizem değil. Bu senin kanında var ve sana ihtiyaç duyulduğunda kalbinde şarkı söyleyecek. Tam olarak ne yapman gerektiğini bileceksin."

Parlayan küresi büyüdüğü ve saf güçten oluşan bir bedene büründükçe içimden titreyen bir nefes kaçıyor. Bedenim ondan akan sevgiyle titriyor.

Yanağımı okşuyor ve yüzümden akan yaşları kuruluyor. "Senden bir şey istemek için ölmem ya da ölüyor olmam mı gerekiyor?"

"Asla, Ultima unum. Her şeyi isteyebilirsin ve eğer benim gücüm dahilindeyse, bunu sana vereceğim. Senin Nexus üyen benim gücüm dahilinde değil."

Hayalet ağırlar göğsümü keserken gözlerim sımsıkı kapanıyor.

"O zaman daha fazlasını istiyorum. Senin ve Memoria taşı aracılığıyla CC ile iletişim kurabildiğim için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Annem kitabında bana yazdığı kelimeler aracılığıyla. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Onlardan haber almak için daha fazla özgürlük. Sadece diyarın kurtarılması gerektiğinde ya da içimde yeni bir keşif ortaya çıktığında değil. Ve eğer Çekirdek... onun için de bir yol. Lütfen."

"Ötede neler olduğunu anlamam için bana biraz zaman ver.

O zaman isteğini yerine getireceğim."

Yavaş bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve sert bir nefes alıyorum.

"Eğer yaptığım buysa, öteye zarar vermek istememiştim. Sadece ona ihtiyacım var. Onsuz nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyorum."

"Artık hayatta kalma modunda yaşamak zorunda değilsin. Bu artık bir savaş değil, kızım. Bu özgürlüğün nihai şekli. İlk nefesini aldığından beri karşılaştığın ölüm ve yıkımın tam tersi. Bu yaşam ve yaratımdır. Huzur içinde ol, filia mea."

Işığı önümde kaybolmaya başlıyor ve ben zihnimde ayakta durup, alemin ağırlığı omuzlarımdan kalkarken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Sorumluluklar kadar ağırlıksız hale geliyorum.

Beni eve götür.

Beni eve, onlara götür.

Etrafımda bir yerlerde yankılanan yumuşak seslere gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Tavan, odamda olduğumu ele veriyor.

Alemin en büyük nefesini alıyorum ve oturmak için kendimi yukarı itiyorum. Bütün kafalar bana doğru dönüyor.

Bir, iki, üç...

Gözyaşlarım doluyor ve onları durdurabileceğimden daha hızlı bir şekilde gözlerimden dökülüyor. Ağzımdan çıkan yürek burkan sesi boğmak için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum.

Neden sadece üç kişiler?

"Çekirdek," diye bağıryorum göğsümü tutarken.

Acıyı durdurmak için kalbimi sökmeme saniyeler kaldı.

"Gözlerini benden ayırma prenses."

Yirmi Beş

Corentin

Gümüş gözlerindeki paramparça bakış, ruhunun benden koparılmasının nasıl bir his olduğu kadar acı veriyor.

İki adımda, kendini bana doğru attığında neredeyse yatağın kenarındaydım.

Parmaklarım topuzundan sarkan vahşi, dağınık buklelerine dolanıyor. Kolları ve bacakları beni sıkıca sararken diğer elim sırtının alt kısmına dolanıyor.

Onu daha da yakınıma çekiyorum.

Titreyen vücudu beni derinden sarsıyor.

Tek yapabildiğim ona sarılmak, onu içime çekmek ve kollarımda kırılmasına izin vermek.

Kalbime bıraktığı gözyaşlarıyla ıslanmış öpücüklerin tadını çıkarıyorum ve o bana olan sonsuz sevgisini fısıldarken ben de kendi gözyaşlarımla savaşıarak gözlerimi kapatıyorum.

"Her şey yolunda prenses. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Burada değildin, Core. Sen gitmiştin. Öbür dünyadaydın. Seni kaybettim. Seni kaybettik," diye hıçkırıyor ve kardeşlerim etrafımızda çember oluşturuyor.

Bir elleri onun, diğeri benim üzerimdeyken, gözümü açıp berrak bir gökyüzüne baktığımdan beri savaştığım gözyaşlarımı tutamıyorum.

Güzelliği beni kısa bir an için şaşırttı. Sonra koştum. Yemin ederim güneşe doğru koştum.

Bu kadar parlak bir ışıktan çığlıklarla dolu bir aleme gelmek sarsıcıydı.

Tillman gözlerinden damlayan yaşlarla üzerime eğilmişti. Onu da almamızı, bekletmememizi ve acı çektirmememizi haykırıyordu.

Draken dizlerinin üzerine çökmüş, bizi ona geri vermesi için dua ederken ileri geri sallanıyordu.

Cas sessizce oturuyordu. Kımıldamadan.

Gözlerimi kısarak yanımdaki görüş alanını takip ettim. Onu oraya yatırmışlardı.

O kadar hareketsizdi ki göğsünün inip kalktığını göremiyordunuz.

Her ne yaptıysa, bunu yaparken öldüğünü düşündüler. Bileğindeki nabızı ya da burnundan gelen havayı hissedemiyordunuz.

Yine de hayatta olduğunu biliyordum.

Ruhum onunkine sarılmıştı.

Hareketim kaosa neden oldu.

Birden Tillman, Draken ve Jamie'nin beni iyileştirmesi için bağırmaya başladı ve daha fazla ses o kadar yüksek sesle bağırmaya başladı ki kendi düşüncelerimi seçemedim. Jamie büyüsünü içime sokarken, onlar akıllarını yitirirken ailemizin geri kalanının yanımıza yaklaşmasına izin vermediklerini anladım.

Gaster, Oakly ve Lyker, Willow'a yaklaşmak için mücadele ediyorlardı ama geri çekiliyorlardı. Cas'ın emriyle babalarım annemi geride tuttu.

bana yaklaşmasını engellediler.

Birinin bize dokunması düşüncesine katlanamıyorlardı.

Üç kez konuşmaya çalıştım ve kelimeleri çıkaramadım ama sonunda zihinsel olarak "O yaşıyor," diye mırıldanmayı başardım.

Bu onların içindeki koruyucu öfkeyi biraz yatıştırmış gibi görünüyordu ama gözlerim nihayet açıldığında ve Jamie büyüsünü geri çektiğinde Cas bizi gölgeleyerek uzaklaştırdı.

Ben tuvalete gitmem gerektiğini söyleyene kadar üçü yatağın kenarında volta attılar. Sonra beni taşımaya çalıştılar ve ben de ayak diremek zorunda kaldım.

O uyandığında ben dışarı çıkıyordum.

"Demek bu kadar uzun süre baygın kaldım?" Willow başını kaldırıp bana bakarken burnunu çekiyor.

"Kulak misafiri mi oluyorsun?" diye sordum.

"Evet. Bugünden itibaren en az Tillman kadar kötü olmaya niyetliyim."

"Elementra hepimize yardım ediyor," diye homurdanıyor Cas ve Willow'un yüzü hafifçe çöküyor.

Bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırıyorum ve gözlerinde bu bakışın ne anlama geldiğini arıyorum. "Sorun nedir prenses?"

"Beni zihnimin içine çekti, eğer hepiniz bunu zaten anlamadıysanız."

"Anladık," diyor dördümüz ve o da başını sallıyor.

"Bana söyledi... Seni bana geri verip vermediğini sordum. Hiçbir şey yapmadığımı söyledi, sonra da ötesinde çözmesi gereken şeyler olduğunu söyledi."

Söyleyecek kelimeleri ararken ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Çok fazla olmasa da gerçeği söylemeye karar veriyorum.

"O olmadığını biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Gözlerimi parlak bir ışıkla açtığımı hatırlıyorum, bilmiyorum... boş bir alan, sonra kaçtım. Nereye, onu da bilmiyorum. Sadece ışığı hatırlıyorum. Güneş ışığı gibiydi. Güçlü ve çok tanıdıktı."

Gözlerimin altını ovarken elleri yanaklarımı kavıyor. "Şu anda, dürüst olmak gerekirse nasıl olduğu umurumda değil, sadece olmuş olması."

Eğiliyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

Ona ya da kardeşlerime söyleyecek hiçbir sözüm yok. Özellikle de şu anda güven verici olabilecek hiçbir şey.

Ölüm duygusunu açıklamak kolay değil. Bir an çok fazla acı vardı, nefes alamıyordum, hiçliğe.

Yattığım yerden öte dünya olduğunu varsaydığım şeyin gücünün sırtımda gümbürdediğini hissedebiliyordum ama ışıkla birlikte her şey değişti.

Kelimeler ağızımdan kaçmaya devam ediyordu, ben de başka bir şekilde konuşmaya karar verdim. İkimiz de nefes almakta zorlanana kadar Willow'u öpmeye devam ediyorum. Şu anda onun ve kardeşlerimin etrafımda olmasından başka bir şey istemiyorum.

Bizi yatağa yatırıp onu göğsümün üzerine çekiyorum. Başını işaretime koyuyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor. El izimi onunkinin üzerinde bırakıyorum ve ikimiz de memnuniyet içinde iç çekiyoruz.

Tillman'ın iletişim cihazından gelen sesle hepimiz ona dönüyoruz. Mesaja bakarken gözleri sıkıca kapanıyor, sonra da göğsüne düşmesine izin veriyor.

"Kaç kişi?" Willow usulca soruyor.

"Şu an itibariyle yüz on altı ölü ya da kayıp olduğu doğrulandı, küçük savaşçı."

Sular hemen akmaya başlıyor ve ben de bu yüz on altı kişiyi daha iyi anlamak için ona bakıyorum. Yakın ailemizden biri mi? Yakın arkadaşlarımız?

Hepsinin hayatı önemli. Bugün hayatlarını feda eden ordumuzun büyük bir kısmı, ama eğer bize daha yakın biriye, kendimi hazırlamam gerekiyor.

"Bana bak küçük gezgin," diyor Draken usulca ve dinlediğinde yanaklarını siliyor. Kobalt gözlerindeki kırılmadan, zor bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum. "Babam ve Tanith hayattalar ama Tanith kanatlarından birinden ciddi hasar aldı. Şifacılar onu iyileştirmek için çok çalışıyorlar. Besleniyor ve Keeper, içindeki gücün tamamen iyileşmesine yardımcı olması umuduyla ona kendi kanından bir miktar aktarıyor ama önünde uzun bir yol var."

"Hayır," diye ağlıyor ve başını sallıyor. "Bu nasıl oldu?"

"Mızraklar tarafından vuruldu. Kaza yaptığında, Keeper vampirler tarafından saldırıya uğradı ve onu savunmaya devam etti. Bu da

Bazı yaralar daha da kötüleşmiş."

"Ama o iyi mi? İkisi de hayatta ve önemli olan da bu."

"Evet, küçük gezgin, ama..." Birkaç kez boğazını temizliyor ve göğsümün her nefeste Willow'u kaldıracak kadar sert bir şekilde yükselip alçaldığını fark ediyorum. "Neredeyse ona zamanında yetişemiyordum. Eğer olmasaydı... eğer Vince olmasaydı, ne olurdu bilmiyorum. O başaramadı."

Hava ciğerlerimden kaçıyor. "Ne?"

"Vince başaramadı," diyor gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken.

Şaka yapmıyor.

Tüm kan kalbime hücum ederken bedenim titriyor ve yüzüm solgunlaşıyor. Onunla geçirdiğim yıllar aklımdan ışık hızıyla geçiyor. Onu Draken'la tanıştırdığımda gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum. Aynı gözler, ondan şekil değiştiren eğitmeni olmasını istediğimde de bana dönmüştü.

Tüm o içkiler, şakalar ve rollerimiz ciddileşmeden önce malikanede sevişmeler. Hayat boyu arkadaşlarımızdan biriydi. Kardeşlerini kaybettiğinde, onu her zaman kontrol ettiğimizden emin olduk.

Willow'un ağlaması mideme kramplar girmesine neden oluyor ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum.

Ona öğrettiği her şeyi. O da ona yakındı.

Hay sikeyim. Çocuklar. Layton ve Carrington'a söylemeliyiz.

İkisini oturtma düşüncesiyle gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Başka kimse var mı?" Huysuzca soruyorum.

"Henüz bilmiyorum. Hâlâ dışarıdalar, her şeyi çözmeye çalışıyorlar."

Dakikalar geçiyor ve hiç konuşmuyoruz.

Gün üzerimize çökerken sessizce oturuyoruz. Arada bir gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve birimiz onları siliyor. Her şeyin gerçekliğiyle yüzleşirken her birimiz bir ya da iki kez kendimizi kaybediyoruz.

Bu iyileşme yolculuğumuzun ilk günü.

Uzun bir yol olacak.

Willow göğsümü itip yüzünü silerken, "Gitmemiz gerek," diyor.

"Nereye gitmek istiyorsun, Primary?"

"Dışarıya. Temizliğe yardım etmemiz ve bu diyar için hayatlarını ortaya koyan insanlara saygılarımızı sunmamız gerekiyor. Başkaları bizim için bunu yaparken biz yatağımızda somurtmayacağız. Onlar gibi biz de daha sonra yas tutabiliriz. Benim de ailemi görmeye ihtiyacım var. Gözlerimin onların üzerinde olmasına ihtiyacım var."

Gümüş rengi gözleri hançer gibi keskin ama içlerinde birkaç savaş yarası var. Yine de sıradaki her şeyi fethetmeye hazırlar.

Gümüşün, sadece herhangi bir tonunun değil, gözlerindeki pigmentin neden en sevdiğim renk olduğunu hatırlıyorum. Bir şey hakkında tutkulu hissettiğinde bir kaleydoskop gibi canlanmaları.

Hipnotize edici ve hükmedici.

Söze gerek kalmadan yataktan kalkıyoruz ve Tillman ona bir üniforma daha giydiriyor. Üzerinden çıkardığı üniformayı görünce midem bulandı.

Zamanla, ondan bana neler olduğunu göstermesini isteyeceğim.

Ama bugün o gün değil.

Cas'ın gölgeleri etrafımızı sarıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Öldüğümde karanlığı görmemiştim ama şu anda diyarın dokusunda yolculuk etme düşüncesi kalbimin göğüs kafesimi parçalamaya çalışmasına neden oluyor.

Cas bizi savaş alanından geriye kalanlara doğru gölgelendirdiğinde keskin bir nefes alıyorum ama bizi henüz bırakmıyor. Geride kalan yıkıma bakıyoruz ve boğazımda safra yükseliyor.

Neler olduğunu bilecek kadar çok görevde bulunduk.

Ama bu açık ara en kötüsü.

Bugün hayatta kalmayı başaramayan insanlarımız, ailelerine haber verebilmemiz için kimlikleri tespit edilirken şimdilik üzerleri bezlerle örtülü bir şekilde ortalıkta yatıyor. Ya da hayatta kalan Nexus üyeleri ölenleri bulabilsin diye.

Düşmanlar bir yığın halinde yakılmayı bekliyor.

Gözlerim toplanan tüm ailemizi ve dostlarımızı tararken içimde hem gurur hem de endişe yükseliyor.

Hepsi de kötü görünüyor ama hayattalar.

Willow endişeli bir ses çıkarırken Gaster'ın başı hızla bize doğru dönüyor. Onu duymamıştı ama havadaki güçlü değişimi hissettiğine şüphe yoktu.

Karanlık bulutun içinden fırlayıp ona doğru koşuyor. Ve tıpkı onu ilk kez hissettiğinde olduğu gibi, ona doğru koşar.

İkisi çarpışıyor ve belki bir milisaniye sonra Oakly çığlık atarak ikisine doğru koşmaya başlıyor. Sonra ne olduğunu anlamadan onu zar zor görebiliyoruz, o kadar çok kol tarafından sarılmış ki.

"Siz ikiniz olmadan hiçbirimiz eskisi gibi olamazdık, Core," diye mırıldanıyor Cas sessizce, biz ailemizin yeniden bir araya gelişini izlerken. "Bir an için ben de senin onca yıl hissettiklerini yaşadım. Sevdiğin kişiyi kurtarmaya çok yakın hissetmek ama onu kaybetmek. Kendinize o anda neyi farklı yapabileceğinizi sormak. Hepsi gözlerimin önünden geçti.

"Sana veda etmek ihanet gibi geldi. Yapmamız gerekenin bu olduğunu bilmemize ve senin bize bunu söylemene rağmen, bu yanlıştı ama yine de yaptık. O yapmadı. Ana'mız bunu seçmedi. Size ulaşmak için öbür dünyayı yok edecekti. Ruhlarımızı da beraberinde sürüklüyordu çünkü sizin için her şeyi yapmaya kararlıydı. Seni hayal kırıklığına uğrattık."

"Yapma. Sakın buna cüret etme, Caspian Vito. Beni hayal kırıklığına uğratmadınız. Hiçbiriniz yapmadınız," diye uyarıyorum, gözlerimi ona ve diğer ikisine dikerek. "Yeteneğimi sonuna kadar kullanma seçimini tek başıma ben yaptım. Bu kararı ben verdim. Hepinizin iyi olması anlamına gelseydi binlerce kez tekrar yapardım. Bu konuşmadan sonra olanlarla ilgili hiçbir suçluluk duygusu taşımayacaksınız. Beni anladınız mı?"

Tillman ve Draken homurdanarak omzumu sıkıyor ama o cevap vermiyor. Gözleri o kadar uzun zamandır görmediğim bir ifadeye bürünüyor ki, onu geri getirmek için tokatlamak istiyorum.

"Caspian," diye uyarıyorum.

"Tamam. Anlıyorum. Yine de hoşuma gitmiyor."

"Bu yeni bir şey değil, bu yüzden o kadar da endişelenmiyorum."

Bakışları yeniden kendi bakışları haline gelirken dudaklarında küçük bir kıpırtı beliriyor. Bunu benden saklayamaz. Bunu anlaması için ona bir göz kırpıyorum.

Alaycı bir tavırla bizi hızla herkesten yirmi metre kadar uzaklaştırıyor, sonra da gölgelerini uzaklaştırıyor. Aniden ortaya çıkışımız herkesin dönüp bakmasına neden oluyor, sonra da ortalık karışıyor.

Annem bana ulaşma telaşıyla neredeyse herkesi yere seriyordu. Kolları beni öyle sıkı sarıyor ki nefesim kesiliyor. Üzerimi arayıp gerçekten iyi olduğumdan emin olmak zorunda olduğu için istediğimden bir dakika daha uzun süre burada duruyorum.

Babalarım bir kez olsun kıs kıs gülmüyor ya da ona şaşı gözlerle bakmıyor. Ciddi bir şekilde orada duruyor ve iyi olduğumdan emin olmak için yaptığı her şeyi gözlemliyorlar. Bu endişe kalbimi ısıtıyor ve beni bu kadar çok seven ebeveynlere sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor.

Bana yaklaşan bir sonraki kişi Gaster oluyor ve sarılmasını memnuniyetle karşılıyorum. "Neredeyse bana kalp krizi geçirtecektin oğlum."

"Ben değil. Bu yaşta yaptığın tüm o koşuşturmalar yüzünden."

Gözlerini kısıyor ve bana bakıyor. "Yaşlı. Sizin etrafınızda daireler çizerek koşabilirim çocuklar."

İkimiz de alçak sesle kıkırdıyor, sonra dikkatimizi Willow'a saldıran Lyker'a çeviriyoruz. Willow karşılık vermeye başladığı anda Lyker onun yüzünü göğsüne bastırıyor ve diğer kardeşleri de onlara katılıyor.

Hepimiz birbirimizle yeniden bir araya gelirken ailem dönüp dolaşıyor. Birlikte şehitlerimizin arasında yürümeye ve saygılarımızı sunmaya karar veriyoruz.

Pran, Dillon ve Maxima'nın bir arada yattığını görmek şok edici ve çok üzücü bir sahne.

Willow'un ağlamaları benim de boğazımı acıtıyor. Yine de kendini çabucak toparlıyor ve onların önünde diz çöküyor. Hepimiz onu biraz yalnız bırakmaya çalışıyoruz ama onlara sonunda özgür oldukları için mutlu olduğunu ve Joslin, Lucila ve babasının onları evde görmekten mutlu olacaklarını söylediğinde duygularımı dağıtmak için yanağımı ısıırıyorum.

Roye sessizce, "Cesetleri Vicki, Hunt ve Isaiah Gale'in cesetlerinin etrafında bulundu," diyor.

Ayağa kalkıp önce burnunu, sonra dizlerini silerken menekşe rengi gözleri bir an için onunkilerle buluşur. "Umarım hak ettiklerini bulmuşlardır."

Everglows'un geri kalanı da düştü. Oakly, Kellie Everglow'un 'kolay' ölümünden memnun değildi ama öldüğü için mutluydu.

Düşenlerimizin bulunduğu savaş alanının etrafından dolanıyoruz ama Tanith'in koruyucu bir şekilde yanında yattığı cesede doğru ilerlerken adımlarım yavaşlıyor.

Manzara o kadar sert ki soluduğum havada boğuluyorum.

Altın rengi vücudunun her yerinde hâlâ kesik, delik ve yarık izleri var ve kanadının etrafındaki büyük beyaz bandaj yanlışı görünüyor. Onun için bile olmayan bir savaşta bu kadar kötü yaralanmış olması içimi kemiriyor.

"Benim için üzülme, ışığın genç lordu. Ailem nereye giderse ben de oraya giderim. Bu seferki bağlılığım için en büyük fedakârlığı yaptı. Huzur içinde yatana kadar onunla kalacağım."

"Teşekkür ederim, Tanith."

Gözlerim birkaç adım ötedeki Vince'e takılınca olduğum yerde duruyorum. Ona yaklaşmak için kendimi zor tutuyorum. Willow'un parmakları parmaklarımın arasından geçene kadar göğsümden titreyen bir nefes düşüyor ve kararsız bir adım atıyorum.

Keeper, etrafında diz çöktüğümüz beşimize katıldığında, bedeninin üzerinden kendi dilinde konuşmaya başlıyor. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama o konuştuğunda Draken ve Willow daha çok ağlıyor.

Bu benim felaketim.

Onun yasını tutarken sessiz gözyaşlarımın dökülmesine izin veriyorum.

Sahip olduğumuz dostluğun ve küçük kardeşim için yaptıklarının yasını tutuyorum.

Bunu asla unutmayacağım ve o da asla unutulmayacak.

Tüm grubumuz saray yönünde geri yürümeye başlarken anma kutlamaları hakkında konuşmaya başlıyoruz. Elbette her aile kendi sözünü söyleyecek ama biz ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi yapmak ve sağlamak için burada olacağız.

O andan itibaren herkes planlarını ve yapılması gerekenleri konuşmaya başlıyor.

Bu konuşma zihnimde bir türlü durduramadığım bir yapılacaklar listesi oluşturuyor.

"Ne kadar hızlı yaparsak tatile o kadar hızlı çıkarız," diye mırıldanıyor Tillman.

"Nasıl yapıyorsun, çok sinir bozucusun. Ona söyledin mi?" "Hayır. Bu sürprizi sana bırakacağım kardeşim."

"Ah, sevgili kızım, planlardan bahsetmişken, yakaladığın o küçük haşarat için planın nedir?" Dyce soruyor.

Başını yana eğiyor ve hepimiz cevap almak için ona bakıyoruz.

"Her zaman ikiniz yaparsınız. Birini kaçırıp sonra da unutmak anlaşılabilir bir şey. İki kez yapmak daha çok garip bir alışkanlık gibi görünüyor," diyor Trex ve gözleri önce kısılıyor, sonra da şok içinde açılıyor.

"Oh kahretsin." Kontrol edilemeyen kahkahası herkesi irkiltiyor. Sesin büyüğü yüzünden ona katıldığında ilk çatlayan Oakly oluyor. "Kahretsin, buna gerçekten ihtiyacım vardı. Bana bunu hatırlattığın için teşekkürler Trex. Seni gerçekten unutmak istememiştim. O gün çılgıncaydı. Bu daha da kötüydü."

"Peki... açıklayacak mısın Primary, yoksa Tillman ve Jamie'nin kafanı kontrol etmesi mi gerekiyor?" Cas soruyor.

"Çok komik. Hayır, Donald'ın kışını tekmelediğimi, sonra da Dyce'in onu benim için zindana götürmesini sağladığımı unutmuşum."

Ona
bakakalıyoruz.

"Ne?" diye soruyor.

"Birincisi, orası saray hapishanesi," diyorum dudaklarımdan bir sırtıma geçerken. "İkincisi, o benim kızım."

Yüzü öyle güzel kızarıyor ki hepimiz ona daha da
y a k l a ş ı y o r u z .

Yapılacaklar listesinde ne yapacağımızı biliyorum.

Yirmi Altı

Tillman

Will'in kanı birleşen ellerimizden aşağı kayarken serin toprak çamurlu bir hal alıyor.

Avuç içlerimi renklendiren diğer kanlardan farklı olarak, onun kanı kemiklerimde şarkı söyleyen bir titreşim yaratıyor.

"Hazır mısın?" Sessizce soruyorum. "Hazırım."

Kanı elementimin etrafını sarıyor ve onu yıkıma doğru sürüklüyor.

Beni götürdüğü her yerde kökler salıyorum, toprağı besliyorum ve yaşamın büyümesini emrediyorum. Diz çöktüğümüz yerden, Rory Teyze'nin en uzak

Koğuşta, daha birkaç gün önce ölümle yıkanan toprakları birlikte onarıyoruz.

Gelişen ormanda yeşilin yüzlerce tonu patlıyor. Onun boyundan aēaē evimizin boyuna kadar deēiřen aēaēlar yerden fışkırıyor ve gökyüzüne uzanıyor.

Gözlerimiz ēiēek aēan gzelliēi tarıyor ama benim bakışlarım en muhteşem manzaraya takılıyor.

Ona.

Güneş yumuşak tenini öpüyor ve esinti uzun aēık kahverengi saēlarını dökümlü elbisesinin etrafına savuruyor. Sanki deēerli bir şeymiş gibi ēiēek aēan eserimize bakıyor. Sanki yeni hayatın görüntüsü ona şu anda en büyük mutluluēu veriyor.

Yüzündeki glmsemeıi aklıma kazımak iēin elimden geleni yapıyorum.

Geēen hafta boyunca geldi ve gitti. Her hatıra onun gözlerini yaşartırken, ailemizle geēirdiēimiz her kēk an bu glmsemeıi getirdi.

Son birkaç gündür hayat bir kasırgaya dönüştü ve biz de buna ayak uydurduk.

Yangınların řiddetlendiēi ve savaş ēıēlıklarının saray arazisinden duyulduēu haberi hemen yayıldı. İnsanlar kendi bölgelerinin konsey üyelerinden cevaplar aramaya başladıklarında, görevden alındıkları kendilerine bildirildi.

Tıpkı Willow'un tahmin ettiēi gibi, Droverslar diēer şekil deēiřtirenlerin yanında acımasızca savaştıktan sonra istifa etmek istediler.

Aurora onların bu isteēini kabul etti ve en karanlık saatimizde diyara olan baēlılıklarını ve cesaretlerini bildirdi.

Geri kalanlara gelince, kararnamesi gerēēi syleıi ve isimlerini ēamura sürükledi.

şimdilik, E.F. yetkilileri her blgeıe halkın Yönetici Nexus'a ulaşması iēin arabulucu olarak görevlendirildi. Önümüzdeki haftalarda halk, kendi bölgelerine en iyi hizmet edeceēini düşündükleri ē aileyi seēecek.

Bu ē aile, niyetlerini deēerlendirebilmemiz iēin Nexus'umuzla kapsamlı görüşmelerden geēecek. Bölgenin ve halkının ēıkarlarına en iyi kimin hizmet edeceēine karar vereceēiz.

Corentin iki gün önce Merkez'de bir sonraki konsey üyelerinin seçilme yöntemlerindeki değişiklikle ilgili bir konuşma yaptı. Yüzlerce ve yüzlerce insan geldi. Merkez, diyarın dört bir yanından gelen insanlarla dolup taşıtı.

Geriye kalan seçkinler beşlinin içine zorla gireceklerini ve seçimlere gözdağı vererek gireceklerini düşünüyorlarsa, tekrar düşünmeleri g e r e k t i ğ i n i açıkça belirtti.

Kalabalık sevinç çığlıkları attı. Onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim.

Evet, sadece bir hafta oldu ama kardeşim yeni bir adam olarak geri döndü. Hâlâ her zaman olduğu gibi emir veren, kontrol manyağı biri ama şimdi bunu yepyeni bir şekilde kullanıyor.

Savaştan sonraki o ilk gece, gecemizi birincilimizin kollarına ve bedenine sarılarak geçirdik. Ertesi sabah, diyarı yeniden şekillendirmeye hazırды.

İlkokullar için yeni kural ve yönetmeliklerini uygulamak üzere diğer Müdürlerle toplantılar düzenlemeye başlamıştı bile. Ki bu da temelde eski kuralların tam tersiydi.

Yine de bugün zor bir gündü.

Bugün Vince'i kardeşlerinin yanına defnettik.

Gaster ve ben aslanının derin ve karmaşık oymalarıyla bir tabut hazırladık. Ahşap, yelesinin rengiyle uyumluydu.

Willow ve ben onu Draken'ın sırtına bağlarken Carrington, Layton'ın yardımıyla tabutu taşıdı.

Ejderha ona son bir uçuş yaptırdı.

Buna son dersleri diyordu.

Willow destek için sırtında bizimle birlikte gökyüzüne çıktı. İ k i s i aslan için güzel bir gösteri yaptılar.

Ötede olduğunu, zıplayıp durduğunu, yumruğunu masaya vurduğunu biliyorum.

Günlerdir Willow'a buradaki araziye onarmamda bana yardım etmek isteyip istemediğini soruyorum ve her gün bana hayır, henüz değil diyor.

Onu anma töreninden döner dönmez elimi tuttu ve beni buraya getirdi. Herkes toprağa verilene kadar olanları temizlemenin doğru olmadığını söyledi.

Şimdi hepsi yatıyor.

Ellerimiz yavaşça topraktan çekilirken, yaklaşık beş metre önümüzdeki ağaç çizgisi gökyüzünün tepesini bitiriyor.

Olabildiğince yukarı bakarken başı geriye düşüyor.

Başından sonuna kadar büyümelerini izledi.

Tıpkı benim ona yaptığım gibi.

Avucumu uzatıyorum ve ön tarafta duran devasa ağacın dibinde küçük bir çiçek koleksiyonu oluşturun.

Koyu gece yarısı mavisi, tüm canlı yeşil ve kahverengi bitki örtüsüne karşı göze çarpıyor. Anılar zihnimi dolduruyor ve kalbim ısınıyor.

"Bu çok güzel, Tillman. Malikânedeki koşu yolunda bunlardan birkaç tane görmüştüm."

"Onlara Gece Yarısı Zambağı deniyor. Ama babam annemin penceresinin önünde koca bir çiçek kutusu yarattı ve onlara Geceyarısı Tilly'leri adını verdi. En çok onları severdi."

Hafifçe kıkırdıyor ve bu ses dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyor. "Yani bana romantik yanını Sean'dan aldığını mı söylüyorsun?"

Buna gerçekten gülüyorum ve muhtemelen kızarıyorum. "Her zaman çiçek getiren kesinlikle oydu ama hepsi annemin üzerine titrerdi. Hepsi kesinlikle örnek almaya çalıştığım kişilerdi."

Gözleri muziplikle parlıyor ve ben birazdan gelecek şımarıklığa hazırım ama tam ağzını açacakken gözleri odağını kaybediyor.

Orien Amca.

İşgal etmiyorum ama onunla, Gaster'la ya da Oakly'yle konuşması arasındaki farkı her zaman anlayabildim. Yüzü her biri için değişiyor. Erkekler, ben de iç konuşmanın içinde olmadığım sürece asla bilemem. Onunla konuştuğunda, zihnine dalarken etrafındaki her şey kayboluyor.

Son birkaç gündür bu birkaç kez oldu.

"Bizimle konuşmak istiyor," diyor usulca.

"Bizimle mi?"

"Evet, eğer senin için sorun

yoksa." "Tabii ki var."

Söyleyeceği şeye kendimi hazırlarken sertçe yutkunuyorum.

"Nasıl gidiyor yeğenim?"

Umursamazlığı ve normal sorusu beni şaşırtıyor ve içimden kopan kahkahaya engel olamıyorum. *"İyi gidiyor amca. Biraz meşguldüm."*

"Evet, hepiniz öyle ve ben çok gurur duyuyorum."

Parmaklarımın arasında birkaç çimen tanesini çevirip nefes veriyorum.

"Teşekkür ederim."

"Senden bir iyilik istiyorum, Tillme."

Bana bunu söylediğini duyduğum birçok an aklımdan geçiyor. Bazıları basit şeylerdi ama ona yaptığım iyiliklerin çoğunda, farkında olmadan Willow için bir şey yapıyordum.

"Ne istersen amca."

"Willow'un annesinin serasında, gözlerden gizlenmiş bir bitki var. İnanılmaz derecede tehlikeli ama bitkinin sahip olduğu başka özellikler de var. Üzerinde daha önce yapılmış olan araştırmalar da orada bulunacak."

"Ne tür bir bitkiden bahsediyoruz? Kim araştırdı?"

"Will'in annesi mi?"

Kıkırdaması zihnimden süzülüyor. Willow'un küçük kıkırtısını da ekleyince kalbim pır pır ediyor.

"Bir göreve hazırlanmak için her zaman hazırsın oğlum." Kahkahası bir süre daha devam ediyor, sonra boğazını temizliyor. *"Bu Aconight bitkisi. Uсталık'ın hediyeleri çalmak için kullandığı ölümcül enfeksiyonda kullanılan bitki. Willow'un annesinden istediklerimden biri Mystara Hollow'a gidip bitkiyi tanımlaması ve onu neyin yok edeceğini bulmasıydı. Seçkin bir ekiple birlikte gönderildi ve baş araştırmacı incelemek için bir örnek getirdi. Araştırması da onunla birlikte orada."*

Will'in "Ne?" sesi, fısıltıyla söylediğim *"İmkânsız"* sözünü bastırıyor.

Ağzım ya da zihnim mi demeliydim, sonraki kelimelerimle savaşıyor. İçimde herhangi bir umudun yeşermesine izin vermek istemiyorum. Şu anda zaten bunu yapıyor ve rotadan çok uzaklaşmış olabilirim. Amcamın sürprizleri söz konusu olduğunda asla bilemezsiniz.

"Annem... annemle babam onunla birlikte gitme görevini üstlendi mi?"

"Onlar yaptı. Ne yazık ki, her Nexus'a diğerinin kim olduğunu bildirmek çok büyük bir riskti. Iris, Willow'un Patera-Nexus'u olduklarını öğrendiğinde havalara uçardı ama o sırada çocuk düşüncesi Tilly ve çocuklar için hâlâ yıllar uzaktaydı."

"Iris'e Mystara Hollow'dan almasını istediğim şeyi söyledikten sonra çok isteksiz davrandı. Bunun en büyük nedeni, ona oraya yapacağı yolculuğun Essemist Keep'e yapacağı yolculuk gibi olmayacağını söylemiş olmamdı. Arkadaş edinmeyi ya da yöneticilerle yemek yemeyi beklemeyin. Yine de hepsi üç günlük geziden en iyi şekilde yararlandı. Tilly tarafından korunan ve Ian'ın illüzyonlarıyla harmanlanan gizlilik içinde keşif yaptılar.

"İkiniz de Darstein denen o aşağılık herifin söylediklerini hatırlarsanız, birkaç yüzyıl önce Mystara Hollow'da patlak veren vebaya Aconight bitkisinin neden olduğunu iddia etmişti. Bu kesinlikle doğru değildi. Bir vebaya neden oldu, ama o kadar uzun zaman önce değil. Bu sadece büyümeye başladığı zamandı. Varsayımını bitkinin yaşına dayandırıyordu ve her şeyi bildiğini sanıyordu. Saçmalık..." Willow'un kahkahası ve mırıldandığı 'dil' onun lanetini kesti ve küçük, sahte bir özür dileyerek boğazını temizledi.

"Her neyse, onlar geldiğinde veba yoldaydı ama henüz tüm diyara bulaşmamıştı. Sean bitkinin iki farklı formda olduğunu tespit edebildi. Görünüşü yetişkin halinden tamamen farklı olan olgunlaşmamış hali. Bu, onların şifalı bitkisiyle özdeşleşmeye başladığı aşamadır. Ondan kurtulmanın yolunun onu yakmak olduğunu keşfeden de o. Köklerine kadar. Ondan geriye hiçbir iz kalmamalı. Bunu Iris'e söyledi ve Iris de bizim usullerimize uygun olarak, gitmeden önce ziyaret ettikleri yaşlı ve yalnız bir pratisyene 'Bir gün hepsini yakman gerek' diye fısıldadı. O da küçük bir ipucu bıraktı."

Willow ve ben birbirimize baktık. Tüm bu görevle ilgili düşüncelerim ve sorularım zihnimde yarışıyor.

Bu bilgilerin hiçbiri Oakly enfekte olduğunda bize yardımcı olamazdı, yanma kısmı hariç. O da Willow'a söylemişti. Ama ne kadar çok planlama yapması gerektiğini bir kez daha gözler önüne seriyor.

"Anneme bu göreve gideceğini nasıl söyledin? Anılarını aldınız mı yoksa saklayabildiler mi? Baş araştırmacının, ki bu belli ki Sean'dı, araştırma yaptığını söylediniz, bu yüzden anılarına erişebilmesi gerekiyordu. Uсталık'ın bunu kullanacağını gördünüz ve bu yüzden mi bunu planladınız? Ayrıca Üstatlık bunu nasıl elde etti-"

"Tillme, bütün bu sorularla Caspian ve Willow kadar kötü olmaya başladın."

Willow'un kıkırdamasına alaycı bir şekilde bakıyorum ama bu onu daha çok güldürmekten başka bir işe yaramıyor. Bir sarmaşık beline dolanıp onu kucağıma sürüklediğinde ciyaklıyor. Sorularıma engel olamıyorum. Aklım hem karıştı hem de büyülendim.

"Sevgili kız kardeşime anlatmak benim için oldukça heyecan vericiydi. Şaka yaptığımı sandı ve bana inanmadı. Ona sert bir bakış atmak zorunda kaldım, bu da onu düzeltti."

Ben de onun gibi homurdanıyorum. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz.

"Gerçekten de, tıpkı senin şu anda yaptığın gibi, beni soru yağmuruna tuttu ve ben de elimden geldiğince cevap verdim. Ona görevle ilgili her ayrıntıyı anlattım, ne almasını istediğimi, ne gibi tehlikeler beklediğimi söyledim, sonra da yer konusunda ısrar edince Mystara Hollow dedim. Yüzündeki şok ifadesi paha biçilemezdi."

"Sean, peşinde oldukları şeyin bir bitki olduğunu söylediğim anda ayağa kalktı ve gitmeye hazırды. Diğerleri biraz isteksizdi tabii. Bir hafta boyunca onlara Mystara Hollow'la ilgili elimdeki tüm bilgileri verdim ve onlar da hazırlanırken çalıştılar. Ayrılacakları sabah onları Iris'in evine götürdüm."

"Dürüst olmak gerekirse iki Öncel'i tanıştırma konusunda biraz endişeliydim. İkisi de son derece inatçı kadınlar ve anlaşılamamaları isteyeceğim son şeydi. Ama hemen bir araya geldiler, sorumluluğu üstlendiler ve gittiler."

"Evet, ne yazık ki döndüklerinde anılarını aldım. Kız kardeşime hayatım pahasına güvenmeme rağmen, öğrendiklerini ya da yaptıklarını zihinlerinde tutamadılar. Sean'ın anıları biraz farklıydı. Memoria taşını kullanarak, ona sadece o bitki için kullanması gerektiğini söylediğim bir günlüğün etrafına bir bağ ördüm. Onu her açtığında bitkinin ne olduğu, kökeni, isterseniz önemli gerçekler ortaya çıkıyordu. Her kapattığında da tekrar kilitleniyorlardı."

"İmgelem gördüğünüze dair sorusunu görmezden geldiğiniz için, enfeksiyon yapmak için bitkiyi kullandıklarını gördüğünüzü varsayıyorum. Ayrıca, Uсталık'ın bitkiyi nasıl elde ettiğine dair sorusunun cevabı, Malvolio'nun ailemden birini kullanması olurdu."

Oraya ya da büyülmeyen âleme ulaşmak için kan lazım," diyor Willow, onu görmezden gelmesine yer bırakmadan. Adamın homurdanması, Willow'un varsayımlarında haklı olduğunu doğruluyor.

Bu noktada, Malvolio Choice'un yaptığı ve başardığı hiçbir şey benim için sürpriz değil. Bu intikamı planlamaya iki bin yıl önce başlamıştı.

Aksine, görüşlerinin hiç değişmemesi, sadece daha da kötüleşmesi daha da şaşırtıcı. Persley Vito'yu o kadar çok suçladı ki, bu nefret tüm kadınları değersiz görme duygusuna dönüştü. Bu onu kör etti.

Willow'dan önceki nesillerin kaç kez ondan kaçtığını, mevcut planını engellediğini ya da müdahale etmek için ne yaptıklarını düşünürseniz, onları kendisinden üstün olmasa bile eşit olarak görmesi gerekirdi.

Bunun yerine, damarlarında akan gücü, büyük planı için gerçek bir tehdit olarak görmek yerine, bir meta olarak gördü.

Bu ona pahalıya mal oldu.

Çok fazla nefret ve öfke boşa gitti.

"Bitki nasıl oldu da annemin evine geldi? Ve Tillman'ın onunla tam olarak ne yapmasını istiyorsun?"

"Onlar öldükten sonra oraya götürdüm. Sean'ın kapalı bahçesinde, gizli ve kapalı bir alandaydı. Annenin serası şu anda büyülenmiş durumda ve kendi kendine gelişiyor. Söğütleriyle birlikte orada güvende olacağını biliyordum. Onunla ne yapacağına gelince, bu tamamen ona kalmış. Benim isteğim sadece gidip görmesi ve babasının araştırmasını okumasıydı. Bundan daha fazlasını yapmak isterse, bu tamamen ona kalmış. Ailesinin de sizinkilerle birlikte hayatta bir kez çıkılacak bir yolculuğa çıktığını bilmesini istedim. İkinize bu hikâyeyi anlatmak için sabırla mükemmel zamanı bekliyordum."

Ses tonu Willow ve benim birbirimize yan gözle bakmamıza neden oldu. Sanki ona zaman ayırmak için bu kadar geç kalanların biz olduğumuzu söylemeye çalışıyor gibiydi.

Zamanlaması mükemmeldi.

Will göğsüme yaslanırken dudaklarımı omzuna koyuyorum. Parmaklarım izinin etrafında daireler çiziyor ve o da mutlu bir şekilde mırıldanıyor. *"Yakında orada vakit geçireceğiz. Bunu bize anlattığın için teşekkür ederim. Bu çok ihtiyaç duyduğumuz mutlu bir hikâyeydi."*

"Elbette, Tillme. Sonrasının biraz çılgınca olabileceğini biliyorum ama yakında her şey bitecek. Birbirinizin tadını çıkarın."

Willow ve ben birlikte, *"Her zaman,"* diyoruz.

Willow'un aklından çıktığını gösteren bir iç çekiş kopuyor ve kollarında ürpertiler oluşuyor.

Parmaklarım onları kovalıyor ve o göğsüme daha da sokulurken ben de ikimize yetecek büyüklükte bir battaniye yapıyorum.

Yarattığım hamak bizi yerden kaldırıyor ve rüzgârla birlikte yavaşça sallanmamızı sağlayan bir esinti çağırıyor.

İkimiz sallanıyoruz.

Huzurlu sessizliği kucaklıyoruz.

Gözlerimiz kapanıyor ve çocukluğumdan beri yaptığım ilk uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedi

Draken

Babam gözleriyle önümüzde toplanan vampirleri tarayıp sayarken, "Bir kez daha gözden geçirelim," diyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Bu lanet olası dördüncü tur olacaktı. "Gerçekten ormanda daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun yoksa ormanda seni yendiğim için tuzlu musun?"

"Asla çok dikkatli olamayız. Ve sen beni yenmedin. Bir ağaç kütüğüne takıldım. Bu lanet yerde her yerdeler."

Evet, tamam. Saçmalıyor.

"Sen öyle diyorsan." Gözlerimi deviriyorum, o da bana karşılık veriyor. "Çocuklar, bir kez daha dolaşacağız."

Kardeşlerimin hepsi inliyor ve Willow, Keeper'a bilmiş bir gülümseme atıyor.

Yani ikimize de.

Onunki, adil ve dürüst bir şekilde kazanmadığımı iddia etmeye çalışmasıyla ilgili. Benimki ise... Bizi terk etmeyeceği anlamına gelseydi, istediği kadar uzun süre, her gün bu ormanda koştururdum.

Hayır. Yine duygusallaşmam.

"Bir, iki, başla!"

Ağağların arasından havalandım ve arkamda bir yerden onun mırıldandığı küfrü duyunca güldüm.

İki haftadır bu günden korkuyordum.

Willow gözlerinde yaşlar ve hüzünle gelip beni oturttuğunda, onun eve dönme zamanının geldiğini söyleyeceğini biliyordum.

Yapması gereken bir şey olduğunda kanının ona bunu söyleyeceğini zaten hepimize açıklamıştı.

Görünüşe göre, o sabah Tanith'i kontrol etmeye ve onunla biraz zaman geçirmeye gittiğinde, damarlarında gümbürdemeye başladı. Vampirler burada kapana kısılmadan önceki Terk Edilmiş Orman'a dair görüntüler zihninden geçip duruyordu.

Onların eve gitmesi gerektiğini ve kendisinin de toprağı iyileştirmesi gerektiğini söyledi.

Daha fazla zaman için yalvardım.

O da bana verebileceğini verdi.

Jamie o gün bizim Nexus'umuzun, Oakly'ninkinin ve Lyker'inkinin ormana gelebilmesi için yeni bir Esans Felaketi partisi hazırlamaya başladı. İlk parti -nasıl olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde- döküldü ve yeniden başlamak zorunda kaldı.

Bu küçük olay bana fazladan bir hafta kazandırdı.

"Onursuzluk. Bu hileydi evlat." Keeper bana yetişirken gülüyor.

"Geri sayım yaptım. Sadece hazır değildin." "Üçü tamamen atladın!"

"Yalan."

İkimiz de yüksek vitese geçmeden önce birbirimize muzipçe sırtıtıyoruz.

O benim kolumu itiyor, ben de onun sırtını itiyorum. Atlatması gereken birkaç ateş topu fırlatıyorum. Kahrolası bir ağaca koşarken ve önümdeki daldan atlarken dramatik bir şekilde yapıyor.

Aslında ormanda saklanan vampir olup olmadığına hiç dikkat etmiyoruz. Olmadığını zaten biliyorum. Yakınımızda bir yaratık hissetmiyorum. O da hissetmiyor yoksa gidip diğerlerine yaptığı gibi onları da yakalar.

İkimiz de kaçınılmaz olanı erteliyoruz.

Dönüp ormanın diğer tarafına doğru uzun düz bir atış yapmaya hazırlanırken, son anda bir karar veriyorum ve ortadan kesiyorum.

Homurdanıyor, sonra adımı haykırıyor.

Gittiğim yönde ilerlemeyi bırakmamı istiyor ama daha fazla kaçmasına izin veremem. Bir tur daha atmakta ısrar etti, demek ki bu buluşma kaderde varmış.

Sadece birkaç saniye içinde, parametre çizgisini geçerken derim çekiliyor ve küçük evin önünde durana kadar kayarak ilerlemeye devam ediyorum.

Kapı açıktı ama bu ormanda onun geride bıraktığı bariyeri aşacak kadar güçlü kimse yoktu. Bizim korumalarımız gibi o da böyle bir şey yerleştirebiliyor ama büyü yerine kanını kullanmış.

Yani onu kurtardığımız gün geldi, kitabını aldı ve gitti. Arkasına bakma zahmetine girmeden.

Yanıma gelip omzunu omzuma bastırırken sessizdi.

"Buraya gelmek istemediğini biliyorum."

"Vedaları pek umursamam."

Omzuna vurup sıkarak eve doğru bir adım atıyorum. "Hiçbirimiz umursamayız. Ama bu bir veda değil."

Kapıya ulaşip iterek açtığımda arkamdan ayak sesleri geliyor. Eşikte duruyorum ve evin görüntüsünün küçük gezginimin bana gösterdiği anıyla çarpışmasına izin veriyorum.

Gerçek ben tarzında, hiç olmamış bir resim çiziyorum.

Annem kanepede oturmuş şarkı söylüyor, ben de ayaklarının dibinde yerde oynuyorum. Babam küçük mutfakta bize yemek pişirirken onun melodisini mırıldanıyor. Biz sadece küçük mutlu bir aileyiz.

Bu senaryoyu zihnimden silmek için başımı sallıyorum.

Yaşamamız gereken hayat bu değildi.

Etrafımda dolaşıp parmaklarını eşyalarının yüzeylerinde gezdirirken boğazımı temizliyorum. "Bana hayır diyebilirsin, ama biliyorsun, senin için burayla ilgilenebiliriz... Yani, ormanın ona bağlı korkunç anıları olduğunu biliyorum. Buraya bir daha gelmek istemeyebilirsin. Willow her şeyi değiştirecek olsa bile. Ama bu ev, bilirsin, belki-" Homurdanarak çenemi kapattım çünkü belli ki normal bir insan gibi konuşmayı unutmuştum.

Yüzünde alaycı bir gülümseme var ama gözleri parlıyor. "Sevgilin ülkeyi kurtardığında evin de kurtulmasını isterim. Ziyarete geldiğimde kendime ait bir yerim olması güzel olabilir."

Boğazımdaki dikenleri yutuyorum. "Her zaman senin olacak. İstersen taşıtabilirim."

"Buraya alıştım sayılır. Yine de biraz bakımla iyi görünecektir."

Sesindeki alay göğsümden sulu bir kahkaha çıkarıyor. "Küçük gezginime beklentilerinizi bildireceğim."

"Adored bunu yerine getirmekten mutluluk duyacaktır. Bundan eminim," diyor beni kucaklamak için kendine çekerken.

"Olacak. Senin için her şeyi yapar." "Ben de hepiniz için evlat."

Ayrıldığımızda başımı eğip öksürüyormuş gibi yapıyorum ve kapıdan çıkıyorum. Kapının kapanma sesiyle birlikte gözlerim kapanıyor.

Rüzgâr yanımdan geçip gözlerimin açılmasına neden oluyor ve onun gürültülü kahkahası bana geri dönüyor. "Bu sefer beni yenemeyeceksin."

Yüzümü silip başımı arkaya yatırıyorum ve dudaklarımdan hain bir gülümsemenin geçmesine izin veriyorum. Hareketlerini izlemek için tekrar önüme baktığımda, gözlerim kayıyor.

Ejderham bana bahşedilen hız patlamasına yardımcı oluyor ve ona yetişmek için ağaçların arasında zikzaklar çiziyorum. Birkaç yüz metre ötede bekleyen vampir kalabalığını ve ailemi seçebiliyorum ve o neredeyse yolu yarılamış durumda.

Benim zaman ölçerimle değil, yaşlı adam.

Kendimi daha da hızlandırıyorum, yanına geldiğimde homurdanıyor ve göz kırpmıyorum.

Herkese ondan bir adım önce ulaşıyorum. "Vay canına!

Bunu gördün mü, küçük gezgin? Yine ben kazandım."

"Hiçbirimiz bir şey göremedik, ejderha, ama ikiniz ortalığı kirlettiniz," diyor, yüzümü boynuna gömüp onu yere bıraktığımda gülerek.

"Dağınıklık için içtenlikle özür dileriz, Adored. Ölülerle ne yaparsak yapalım, ikimiz daha da çok ölürüz."

"Çok komik. Haydi, siz ikiniz. Tanith koğuşun dışında huzursuzlanmaya başladı."

Kalbim sıkışıyor.

Savaştan bu yana geçen bir ay içinde Tanith'in iyileşme yolculuğu uzun sürdü. Görünüşe göre, kırık bir ejderha kemiğinin iyileşmesi çok daha uzun sürüyor. Kanadının yıpranmış ve birçok bölgeden parçalanmış derisi büyük ölçüde iyileşmiş. Geride sadece birkaç yara izi bırakmışlar.

Jamie onun kemiklerinin yapısının çok ama çok farklı olduğunu ve vücudunun bizimkiler gibi hemen tepki vermediğini çabucak öğrendi. Onu seanslar halinde iyileştirmek zorunda kaldı. Süreç boyunca gerektiğinde ona rehberlik etti ve yolun geri kalanını mükemmel bir şekilde iyileştireceğinden emin.

Bu hafta küçük sıçramalar yapmaya ve kanatlarını çırpmaya başladı. Mümkün olan en kısa sürede tam gücüne geri dönmeye kararlı. Kale'de tanımadığı bir ejderhayla karşılaşır, onu zayıf görüp saldırabileceklerinden bahsettiğinde, Willow da ben de neredeyse oturduğumuz yerde kıpırdayacaktık.

O ve Bekçi bunun olmayacağına dair bize sürekli güvence vermek zorunda kaldı.

Ormanın, doğrudan geçidin olduğu tarafa açılan tarafındaki koğuşa doğru ilerlerken, vampirlerin nasıl tepki verdiğini izliyorum.

Eve gitmeden önce hepsinin iyi beslendiğinden emin olmak için yanımızda bol miktarda kan getirmiştik. Yapmak istediğimiz son şey, Keeper'ı serbest kalır kalmaz saldıracak bir grup çılgın vampirle birlikte bir geçitten geçirmektir.

Geride kalanların neredeyse hepsinin aklı hâlâ başındaydı. Hatta bazıları eve döneceklerini açıkladığında biraz ağladı. Tillman ve Willow hepsinin aklından geçenleri gözden geçirdi. Gerçekten zulüm işleyen ve buraya konulmayı hak edenleri Keeper'a bildirdiler. Yapmayanlardan ise Willow durmadan özür diledi.

Şu anda koğuştan ve portaldan düzenli bir şekilde geçmek için onlar üzerindeki zorlamasını kullanıyor. Bize diğer taraf için endişelenmememizi söyledi.

İyi olacaklar ve o da yeniden alışmalarını ya da uygun şekilde cezalandırılmalarını sağlayacak.

Muhtemelen kafalarını kaybedecekler.

"Hazır mısınız?" Beşimiz diğerlerinin önüne geçip ellerimizi koğuşun üzerine koyarken Corentin soruyor.

"Hazır."

Avuçlarımız içine çekilirken, Corentin bir büyü söylemeye başlıyor
Elema Lingua Vetus.

Bu arada, henüz çalışmaya başlamadım. Her seferinde bir dil, lütfen.

Cas ve ben küçük bir dil takası yapacağız.

İçimizden geçen küçük bir titreşim var, sonra arkamızda dışarı doğru patlıyor. Cam kırıkları gibi, koğuş gürültülü bir patlamayla ormanın etrafına yıkılıyor.

Bir anda ormana daha fazla ışık doluyor ve gözlerimi bir saniyeliğine kısarak alışmaları için zaman veriyorum.

Hepimiz kenara çekildik ve vampirlerin önce yürümeye başlamasına izin verdik. Küçük gezginimin gözleri, her birinin etrafına merakla bakmasını izlerken parlıyor. Yaklaşık yarısı geçtiğinde, geçide giden yolu gösterebilmesi için onu dışarı çıkarıyoruz.

"Nihayet. Hepinizden sonra oraya gelmeye hazırlanıyordum." "Elbette öyleydin Tanith."

"Benimle şaka yapma genç lordum. Zaten sizinle birlikte gelmemem için iyi bir neden yoktu."

"Vardı ve bunu sen de biliyorsun. Jamie koğuşun derini çekmesini istemediğini söyledi. Yeterli bir sebep."

"Bir yavru gibi muamele görmekten bıktım."

"Buna bir an bile inanmıyorum."

Uyarırcasına gürlüyor ve ben de ona tamamen yaklaşmadan önce gülerek başımı geriye atıyorum.

Alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *"Kahretsin, seni özleyeceğim."*

"Ben de seni, Draken. İnanılmaz derecede çok."

Ona bakmadan geri çekiliyorum çünkü o kocaman altın gözlerinde tek bir damla yaş görürsem ölürüm.

Devasa mağara ağızına ulaştığımızda tüm kalabalık yürümeyi bırakıyor ve Willow birkaç adım atıyor, sonra tekrar duruyor. Omuzlarında saklamaya çalıştığını bildiğim hafif bir titreme var ama bu giderek zorlaşıyor.

Yanına yaklaşıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. *"Sen nereye gidersen, küçük gezgin, ben de oraya giderim."*

Titrek bir nefes alıyor. *"Teşekkür ederim."*

Beşimiz mağaraya yalnız giriyoruz ve o arka duvara doğru ilerlerken ona biraz yer açıyoruz. Parmakları, onları geri çekip pençeye dönüştürmeden önce taşı sevgiyle okşuyor.

Mırıldandığı kelimeler gözyaşlarımla ıslanıyor ve yumruklarım yanımda sıkıca kenetleniyor.

Avuç içi duvara değdiği anda yanağımdan bir damla yaş süzölüyor ve bir el omzuma kenetleniyor.

Yanı başıma baktığımda babamın yakut gözlerinden kendi gözyaşları akıyor ve bu barajımın geri kalanını yıkıyor.

"Bu yüzlerce yıldır beklediğim bir an. Bu kadar acıtacağını asla hayal edemezdim. Artık iki evin var ve ikisinde de her zaman hoş karşılanacaksın."

"Senin için de öyle. Burası artık senin de evin."

Önümüzde parıldayan geçide dönmeden önce parlak bir ışık parlaması ikimizin de gözlerini kapatmasına neden oldu. Gökkuşağının girdabı o kadar hipnotize edici ki, tek yapabildiğim aval aval bakmak.

"Bekçi," diyor Willow usulca.

Kırık ses tonu kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor ve tek yapmak istediğim ona sarılmak. Bunu o mümkün kıldı. Teknik olarak onu benden bile önce tanıyordu ve yüzünü kaplayan bu hüznü görmekten nefret ediyorum.

"Evet, Adored," diyor ona yaklaşırken ve onu göğsüne çekerken.

Yavaşça kendini kurtarıyor ve onun ellerini tutuyor. "Ben, Willow Vito, seni, Dericko Bekçisi, yeminimizden azat ediyorum. Sonunu bütünöyle yerine getirdin ve artık özgörsün."

Aralarında büyü dalgalanıyor ve Willow ona ettirdiğini unuttuğum yemini bozulurken homurdanıyor. Adam bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, pençesini adamın avucuna indiriyor ve onu kesip açıyor.

Kanlı elini onunkine yapıştırıp ikisini de geçide doğru itiyor ve adam çığlık atıyor.

Kafam o kadar karıştı ve şok oldum ki, tek yapabildiğim ona bakakalmak oldu.

"Tuttuğumuz yeminler gün ışığına çıktı. Birinin kanı ona bu hakkı verir."

Portal onu serbest bıraktığında tökezleyerek geri çekiliyor ve ben de onu sabitlemek için arkasından koşuyorum. "Bu da neydi böyle, küçük gezgin?"

"O..." Bekçi başını sallayarak devam ediyor.

"O geçtiğinde geçidi tekrar kapatmak zorundayım. Kalıcı olarak açılmasının zamanı gelmedi. Ama ona istediğı gibi gelip gitme hakkını verdim."

"Sen..." İçimden hıçkırıkla karışık bir kahkaha patlıyor ve babamı kaldırıp etrafında döndürüyorum. "Senin için her şeyi yapacağını söylemiştim."

Onu yere bıraktığımda beni ensemden kavırıyor ve gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. "Bundan hiç şüphe etmedim. Hiçbirinizden şüphe etmedim."

Benden ayrılırken dudaklarından delici bir ısıık çıkıyor ve Tanith vampirleri mağaraya doğru yönlendiriyor.

İçeri girmeden önce Willow'un önünde eğiliyor.

Küçük gezginim Tanith'in burnunu öperken hıçkırıyor, ama ona fısıldanan tatlı sözlere başını sallayarak eşlik ediyor.

Son birkaç vampir geçerken, Keeper Oakly'ye, onun Nexus'una, Aria'ya, Lyker'a, kardeşlerine ve sonra da benimkine doğru ilerliyor. Her biri onu, hatta Cas'ı bile sımsıkı kucaklıyor ve boğazım acıyla daralıyor.

Bana son bir kez sarıldıktan sonra, "Yakında görüşeceğiz," diye yemin ediyor.

Yumruklarım tekrar tekrar sıkılıyor ve tırnaklarımın sivri uçlarının kaydığı avuç içlerimde küçük delikler oluşuyor.

Tam elini koğuşa bastırırken bağıyorum. "Bekle!"

Başını çeviriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözlerinde çok fazla umut var.

"Seni seviyorum baba."

Onun rahatlaması neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. "Ben de seni seviyorum evlat."

OceanofPDF.com

Yirmi Sekiz

Hazar

"Donald, Donald, Donald."

Sandalyemi odanın diğerk ucuna çekip karşısına otururken tezahürat yapıyorum. Bana bakarken gözlerinin parlaması yüzümde uğursuz bir gülümsemeye neden oluyor.

"İtiraf etmeliyim ki, seninle geçen bu bir buçuk ay inanılmazdı. Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım. Sona eriyor olması beni çok hayal kırıklığına uğrattı."

Babam burada olduğunu söyler söylemez, hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için gölge gibi aşağıya inmek zorunda kaldım.

Malvolio öldüğü anda yere yığılan diğerleri gibi onun da bu kadar kolay ölmesine izin verirse Elementra'ya öfkelenmeye hazırdım.

Onu Birincil'in hediyesinde güzel bir paket gibi zincirlenmiş bulduğumda ona sonsuz teşekkür ettim.

Kabul ediyorum, onu küçük bir korumayla kutsamak zorunda kalmasının muhtemelen onu çileden çıkardığını biliyorum.

Yine de benim ona her gün lanet okumam muhtemelen daha çileden çıkarıcı olurdu.

Bunu nasıl yaptığını sorgulamaya değmeyeceğine karar verdim, ancak M'sinin artık diğerleri gibi kırmızı değil, gümüş bir yara izi olduğunu gördüğümde çok ilgimi çekti.

Rengi bana Willow'umu hatırlattı, bu yüzden tam üzerine bir W kazıdım.

Bu görüntü beni öfkелendirdi.

Açıkçası, ondan sonra o deri parçasının tamamını kesmek zorunda kaldım.

O zamandan beri neredeyse her gün, onu ziyaret etmek için buraya geliyorum. Yanıma onu ölümün eşiğine getirip istediğim kadar geri götürebileceğim kadar şifa şişesi aldım.

Yine de Willow'a yaptığını ona bir kez bile yapmadım. Bunu kendime ve kardeşlerime saklıyordum.

Birlikte, ona yaptığı her şeyi yapacağız.

Neredeyse her şeyi. Biz onunla aynı türden canavarlar değiliz.

Hayatı için ağladı, yalvardı, yakardı ama bir kez bile özür dilemedi. Özür dilemenin bir kez bile aklına geldiğini sanmıyorum. Gerçekten istemediği bir özür bile.

Bu konuda çok düşündüğümde kırmızı görüyorum ve onu gerçekten öldürmemek için düşüncelerimi yeniden yönlendirmek zorunda kalıyorum.

Bu beni meraklandırıyor, acaba bunu ona sırf zevk için yaptığımı mı düşünüyor? Ona yaptığı aşağılık şeyler, ona bu kadar uzun süre işkence etmem için yeterli bir sebep olarak aklından geçiyor mu?

"Söyle bana Donald, birlikte geçirdiğimiz zaman içinde ne öğrendin?"

Elimde bir gölge hançeri katılaşıp kadar bana dudak büküyor, sonra da yüzü kızarıyor. "Onun seni uyardığı kadar ölümcül olduğunu. Sana neden takıntılı oldukları şimdi anlaşılıyor."

"Bundan çıkardığın tek şey bu mu?"

"Öğrenilecek başka bir şey var mıydı?"

"Bilmiyorum, belki de ilk etapta neden buradasın." "Muhtemelen benim sürtük wi-"

Sandalyem yere çarparken odadaki sıcaklık donma noktasının altına düşüyor. Başını saçlarından tutup geriye çekerken ve hançerimi ağzına sokarken dişlerim birbirine çarpıyor.

"Öncelikle, o senin hiçbir şeyin değil. Sakın bir milisaniye bile ona hiçbir şeyim diyebileceğini düşünme, seni hasta herif. İkincisi, ona karşı tek bir kötü söz söylersen, o lanet dilini keser, sonra da sana yediririm. Anladın mı beni?"

Boğuk bir onay homurdanıyor ama bu benim için yeterli değil.

"Söyle. Söyle."

Hançerimin ucunu diline daha sert bastırdığımda kelimeler çarpıtılıyor. Çığlıkları kanının çenesinden aşağı akmasına neden oluyor ve ben memnuniyetle gülümsüyorum.

"Aferin oğluma." Başını okşuyorum, sonra kapının çalınmasıyla suratına bir tokat atıyorum. "Ah, mükemmel zamanlama."

Su elementim parmaklarımın arasından süzülüyor ve ben kapının koluna ulaşmadan önce onun kanını temizliyor. Diğer taraftan gelen baş dönmesinin göğsümde titreştiğine yemin edebilirim.

Bu kolektif bir his olabilir ama ejderhanın ayak parmaklarının üzerinde zıpladığından neredeyse eminim.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Corentin gözlerini devirerek, *"Willow, Draken ve Tillman ekstra uzun bir duş almaya karar verdiler,"* diyor ve ben kıskançlığın ipucunu yakalıyorum.

Lanet olsun, ben de hissediyorum.

Şimdi tüm bu heyecanın gerçekte nereden kaynaklandığını biliyorum.

"Draken ağzını açmamalıydı," diyor Tillman.

"Ağzımı açmıyordum. Gerçekleri konuşuyordum."

"Ama bunlar gerçek değil."

"Öyle, T-adam. Onu senden daha hızlı dilimin üzerine boşalttım mı boşaltmadım mı?"

"Evet, ama bunun nedeni onu önce senin boşaltmış olman. Senden daha fazla çaba sarf etmem gerekti."

"Cidden tam burada duruyorum."

Güzelce kızaran Primary'ne bakıyorum. Yüzü hem orgazm üzerine yaptıkları küçük tartışmadan hem de yeni sikilmiş olmaktan dolayı kızarmış.

Ses tonunda ve gözlerinde çok fazla küstahlık var, ama anlamsız bir görüntü sergilemeye çalışıyor. Bağları göğsümde çırpınırken bana tüm sırlarını anlatıyor.

"Seni görüyoruz, tatlı Willow. Tek gördüğümüz sensin. Hazır mısın?"

Gözlerinde biriken şehvet buharlaşıyor ve bulutlanıyor. Karanlığı kovmak için başparmağımı altlarında gezdiriyorum ve yüzünü avucuma doğru eğiyor.

Kolumu usulca kavlıyor ve bileğime tatlı bir öpücük konduruyor.

"Ben

hazırım."

Hazır.

Yolundan çekilip hepimizin önünde yürümesine izin veriyorum ama her zaman yanında olacağımı bilmesini sağlamak için sırtına yakın duruyorum.

Onun karanlığını kovmaya hazır olmayacağım bir zaman asla olmayacak.

Corentin sandalyemi yerden alıyor ve oturması için geri koyarken elini ona uzatıyor. Nazikçe kabul ediyor ve ona parlak bir gülümseme veriyor.

Sonra o ölümcül gözler onur konuğumuza dönüyor.

"Bu bakışı pek çok kez gördüm. Sadece sende değil." Sesi sakın ve alçak ama odanın içinde uğuldayan bir güvenle dolu. Yüzüne gülümsemeden önce bakışları adamın sefil kıcının her santimini inceliyor.

"Kırık sana yakışıyor."

"Haftalardır bir canavarın ellerine bırakılmışken ne bekliyordun ki?" Zehrini kusuyor ve ben de onu tutmak için elimi Draken'ın göğsüne koyuyorum.

Bu onun zamanı.

O zaman işini bitirebiliriz.

"Yirmi altı yıl dene. Bir canavardan diğerine. Sırf bunun nasıl bir şey olduğunu tam olarak deneyimleyebilmen için seni o kadar uzun süre burada tutmayı düşünüyorum."

Benimle böyle alay etme, küçük Primary.

Dudağı seğiriyor ve zihinsel engelimi biraz daha güçlendiriyorum. Gözleri önce bana, sonra tekrar ona kayarken yüzünde dehşet ifadesi beliriyor.

"Yapamazsın."

Derin bir iç geçiriyor ve kollarını kavuşturuyor. "Hayır, yapmazdım. Bunu hak etmediğin için değil. Kesinlikle hak ediyorsun. Hak etmediğin şey, seni hayatta tutmak için daha fazla zamanımı, enerjimi ya da kaynaklarımı harcamak. Yıllar boyunca benden yeterince şey aldın. Size başka bir şey vermeye kesinlikle gönüllü olmayacağım."

"Almak zorunda kalmazdım-"

Elini havada sallıyor ve bir çamur topağı adamın ağzına çarpıyor. "Eww, hayır, bunu yapmayacaksın. Senin, Franklin ve Malvolio gibi adamların neden iğrenç davranışlarınızı sanki sizin için seçimlerinizi ben yapmışım gibi bana yüklemeye çalıştığını bilmiyorum ama bana yaptığınız her şeyin benim suçum olduğunu söylemenizi duymayacağım. Zihinsel bir engel koymayı öğrenemeyecek kadar aptal olman yeterince kötü ve ben senin zihnindeki saçmalıkları duymak zorundayım. Sana söz veriyorum, bu saçmalıkları senin ağzından duymayacağım."

Gözlerimi ona dikiyorum, sonra Tillman'a dönüyorum.

Donald'a yönelttiği ölümcül bakışlar bilmem gereken tek şey.

Kendini ne kadar iyi idare ettiğine o kadar kaptırmışım ki kardeşlerimin ne yaptığına gerçekten dikkat etmemiştim. Şimdi boynunu kırmaya hazır oldukları apaçık ortada.

Son altı haftayı burada benimle birlikte onu doğrayarak geçirmediklerini unutmuşum. Onlardan daha sabırlıyım.

Ağzındaki çamuru çıkarıp tükürmesi için birkaç saniye verdikten sonra ayağa kalkıyor.

"Senin aksine Donald, ben eylemlerimin ve kararlarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Her seferinde, sonuçları ne olursa olsun. Masum birine zevk için zarar vermekle kötü birine hak ettiği için zarar vermek arasında çok belirgin bir fark vardır. Size söz veriyorum, başınıza gelecek her şeyi hak ediyorsunuz ve bunun tüm kalbimle arkasındayım.

"Bana yüklenen kutsal sorumluluk gereği, ben, Willow Vito, Elementra'nın Kaynağı, seni, Donald Griffin'i ölüme mahkum ediyorum. Bu diyara karşı ihanet ettiğin, komplo kurduğun ve

Kraliyet ailesine zarar vermek, masum vatandaşları kaçırmak ve büyülmeyen alemdeki yasaları çiğnemek.

"Kırılan her kemik, moraran her göz ve kanayan her burun için. Kanımı almak için beni tuttuğun, boğduğun, günlerce çıplak bir mezara attığın, dondurucu suda boğmaya çalıştığın, beni gerçek Nexus'umdan kaçırdığın, işkenceme yardım ettiğin ve beni işaretlediğin için.

"Masumiyetimi elimden aldığınız, bana tecavüz ettiğiniz ve her fırsatta irademe karşı kendinizi bana zorladığınız için. Ve beni kırmaya çalıştığınız için. Cezan şimdi infaz edilecek ve onaylanacak."

Ellerini birbirine vuruyor ve odanın içinde lanet bir volkan gibi patlayan en yankılı kutsamayla ürperiyorum. Ondan yayılan ısı soğuk tenime karşı muhteşem.

Şu anda o, aydınlık ve karanlığın vücut bulmuş hali. Güç ve zarafetin. Dengenin ve kaosun. İntikam ve adalet. İyi ve kötü. Doğru ve yanlış.

O her şey.

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Duvarların titremesi yavaşça kesiliyor ve Donald'ın nefes nefese kalma sesleri duyuluyor. Gözleri kısılmış durumda ve içinden geçen titremeler onu neredeyse koltuğun dışına çıkaracak.

Oda sessizliğe gömülürken hepimiz ona aklını kaçırmış gibi bakıyoruz.

Sonunda gözlerini açacak kadar sakinleşiyor ve sanki bizi burada hâlâ ayakta gördüğüne inanamıyormuş gibi etrafımızı tarıyor.

Dürüst olmak gerekirse, kafasını geriye atıp çılgınca güldüğünde biraz irkiliyorum.

"*Ne oluyor lan?*" Draken parmağını şakağının etrafında daire şeklinde döndürürken bana mırıldanıyor.

"Siktir," diye bağırıyor aniden. "Neredeyse beni kandırıyordun Willow. Bravo. Bra-fucking-vo. Gerçekten ve gerçekten. O çok sevdiğin kaltak yaratıcının bana vurmak üzere olduğuna inandırdın beni. Her şeyi sallaman çok hoş bir dokunuştur. Aptal sürtük."

Derin, rahatlamış nefesler üflüyor, sonra tekrar kıkırdamaya başlıyor. Beşimiz de kaşlarımızı kaldırdık.

Gerçekten garip bir sessizlik anından sonra Tillman ve Willow homurdanarak birbirlerine bakıyorlar. Sonra gülmekten ölüyorlar.

Corentin ve ben omuzlarımızı silkerken, Draken ellerini onlara doğru kaldırıyor.

Willow sandalyesinin arkasını kavrayıp duvara doğru sürüklüyor, başını sallıyor ve bir yandan da gülüyor. "Sen gerçekten de aptalın tekisin Donald. Elementra senin ölümünü onayladı. Söylediğin gibi seni asla öldürmeyecek ya da vurmayacaktı. Adamlarım bunu benim için yapacak. *Aptal sürtük.*"

Koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarken hâlâ gülümsüyor. Ona yetişmem biraz zaman alıyor ama yetiştiğimde ona dönüyorum.

Artık gülümsemiyor. Onun yerine gözleri kurbanlık koyun gibi dördümüz arasında hızla gidip geliyor.

"Bekle, o düşündü ki..." Draken söze başlar ama kahkahası sözlerini yarıda keser. "Oh, bu eğlenceli olacak."

Bu küçük yorumu Donald'ın yanağına bir yumruk atarak yapıyor. Göz çukurunun kırılma sesi, onu terk eden delici feryat kadar yüksek.

Birlikte saldırıyoruz.

Vuruşlarımızla kolayca bir ritme giriyoruz. Çocuklar beni takip ediyor, ben de zihnimde onun saydığı her şeyin zamanını sayıyorum.

Her seferinde gördüm. Her seferinde yeniden yaşadım. Her seferini ezberledim.

Saldırıları, onun yanında uyumadığım her an rüyalarımın girdi.

Her kırık kemik. Her morarmış göz. Her kanlı burun. Ona verdiği aynısını alıyor.

Parmak eklemlerimden damlayan kan, içimde yükselen karanlığı körüklüyor. Onu kucaklıyorum.

Artık bunu yapma lüksüne sahibim çünkü bu onun elinde.

Eğer çok ileri gidersem, bana geri dönmem için rehberlik edecektir.

İnlemeleri uzun süre kesilince Tillman boğazına bir şifa şişesi tıkıyor. Uyanır uyanmaz içindekileri çıkarıp ona veriyorum.

karnından geri çıkarıyoruz.

Bunu tekrar tekrar yapıyoruz, böylece yere yatırılmanın ve vücudunuzdan bir şeyin istemeden alınmasının nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebiliyor.

Corentin ciğerlerindeki havayı çekip alıyor ve yüzü morarana kadar tutuyor. Ona ellerini kızın boğazına altı kez doladığını söyledim.

Onu tam olarak bu kadar kez ölümün eşğine getirene kadar boğuyor.

Corentin sonunda derin bir nefes almasına izin verdiğinde kafası kontrolsüzce sallanıyor. Hatta onu tekrar yola getirmek için biraz hava bile veriyor.

Ne olup bittiğini anlayacak kadar kendine geldiğinde, Tillman onu ve bağlı olduğu sandalyeyi arkasındaki mezara doğru tekmeliyor.

Hiçbirimiz ona yaptığı gibi kıyafetlerini çıkarmayacağız. Onu bu pisliğe maruz bırakmayacağız ama soğğun kemiklerine işlemesinin nasıl bir his olduğunu deneyimleyebilmesi için tüm vücudunu bir buz kütlesine sarıyorum.

Vücudunun etrafındaki buzı eritiyorum ve Draken'in alevi onu sarıyor.

Onu o havuza batırdığı, batmasına izin verdiği ve sonra kafa derisindeki saçlarından tutup yukarı çektiği kadar çok kez, Draken ve ben bu hissi yeniden yaratıyoruz.

Ateşi onu hızla ısıtırken, su elementimi onun üstüne çarpıyorum. Lanet olası domuz, vücuduna sürekli iğneler batmasından dolayı ciyaklıyor.

Bu işkence dolu ses bizi teşvik etmekten başka bir işe yaramıyor.

Donald'ı son bir kez kışının üzerine bıraktığımızda Tillman deliği o kadar hızlı dolduruyor ki, delikten fırlıyor ve vücudu masaya çarpıyor. Sarmaşıklar onu yerinde tutmak için yakalıyor.

Işık kalbinin üzerinde bir el izi bırakıyor.

Pençeler kalçasına saplanır.

Gölgeler kollarında ve bacaklarında elli dört delik açıyor.

Trex dışında sahte Nexus kardeşleri çoktan ölmüş olabilir ama o etkilerini biçecektir.

Topal ve kırık bedeni masanın üzerinde kıpırdamadan yatıyor.

Onu çözüp masadan indirmesi için Tillman'a başımla işaret ediyorum ve Corentin'e iki şifa şişesi uzatıyorum. Bu noktada onu kurtaramazlar ama bir süre daha hayatta kalmasını sağlarlar.

Döndüğümde gözlerim Primary'ninkilere kilitleniyor.

Onun göğsü de bizimkiyle aynı tempoda inip kalkıyor.

Kardeşlerim ve ben, hem onunla hem de onsuz, bunun için burada kalmasının iyi bir fikir olup olmadığı konusunda uzun uzun konuştuk.

Nihayetinde, az önce o sikik surata söylediği gibi, bize ona olacıklardan kaçmayacağını ya da saklanmayacağını söyledi. Onu ölüme mahkum etmenin ve bunu bizim yapmamızın onun için ne anlama geldiğini biliyordu.

Kararına sahip çıktı ve şimdi de bu konudaki duygularına sahip çıkıyor.

Ona elimi uzatıp, bu işi bizimle bitirip bitirmeme seçeneğini veriyorum.

Neyi seçerse seçsin, ne olursa olsun onu destekleyeceğim.

Yine de sandalyesinden kalktığında hiç şaşırmadım.

Bana doğru attığı her adımda kalbim göğsümde gümbürdüyor, bağları minnettarlıkla çarpıyor.

Yine de yaptığım şeyler için bana minnettar olmak zorunda değil.

Onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Dördümüz her zaman onunla ilgileneceğiz.

Elini elimde hissetmek şeytanlarımı yatıştırıyor ve parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

Başını sallıyor ve ben de yan tarafa geçerek onu ortamıza, dizlerinin üzerinde dövülmüş, kanlı ve kırık tecavüzcüsüyle yüzleşeceği yere yerleştiriyorum.

Sözsüz bir şekilde ellerimizi onun üzerine koyuyor ve armağanlarımızı ve unsurlarımızı ona doğru itiyoruz.

Avuç içi uzanıyor ve mor, kırmızı, mavi, yeşil ve beyazdan oluşan bir alev patlayarak adamın bedenini yutuyor.

Güç bize geri döndüğünde ondan geriye kül bile kalmamıştı. "Her şey bitti, küçük Primary."

Yirmi Dokuz

Söğüt

Selam benim küçük yusufçuğum.

Yeni sözcükleri sayfalara yayılırken içimden minik bir kahkaha yükseliyor ve ayaklarım havuzdaki suyu tekmelemeyi bırakıyor.

"Hey, anne."

Kitabını açmayalı birkaç hafta olmuştu.

Her şey olup bittikten sonra, ertesi güne kadar açıp diğer kelimelerinin ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için bekledim.

Çıkmıştı.

Her şeye bakış açımı değiştirdiler.

Mürekkep şöyle başlıyordu: *"Eğer bunu okuyorsan Willow, başardın demektir. Artık her zaman hak ettiğin hayata sahip olabilirsin, bebeğim."*

Orada durup bir süre ağlamak zorunda kaldım, ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum. Sonunda çocuklar beni fuayeden almaya ve ben okumayı bitirene kadar yatakta tutmaya karar verdiler.

Bana ortak bilgimi veren ve Kaynak olmanın tüm anlamlarını zihnime kazıyan büyüğü açacak kadar kendime geldim. Sonrasında okuyacaklarımın o güne kadar okuduğum en yürek burkan ve en içten veda olacağını bilseydim, notunu oradan okumazdım.

Bugün ise yeni bir merhaba var.

Kelimeleri okudukça kanım değişmeye başladı. Yapmam gereken şeylerle ilgili küçük bilgi kıvılcımları canlanmaya başladı. Her şey bana nefes almak kadar doğal gelmeye başladı.

Yeni bir sorumluluk üstlenmeye bakışımı değiştiren sadece benden önceki kadınların yaptıkları fedakârlıklar değildi.

Yaptıkları iyilikler ve her zaman arkalarında birileri olmasına rağmen sürdürdükleri hayatlar sadece bu alemini değil, başka alemlerdeki varlıkları da yeniden şekillendirdi.

Onlar inanılmazdı.

Elementra diğer yaratıcıları gözetmenleriyle tehdit ettiğini ve onları hizada tutacaklarını söylediğinde aklımdan geçirdiğim gibi diğer diyarlara kaçıp savaşırlara atlamadılar.

Bunun yerine, kendilerine en çok ihtiyacı olanları aradılar. Kaybolmuş ve kırılmış biri diyarımıza girdiğinde kanları şakırdı. Onlara bir yuva, bir amaç ve var olacakları bir yer bulurlardı.

Bu toprakları beslediler ve hiçbir bölgenin yoksun kalmasına izin vermediler.

Nexus'ları güçlüydü. Sadece güç olarak değil, aralarında paylaştıkları sarsılmaz sevgi ve bağlılık da yok edilemezdi. Bunu gelecek nesillere aktardılar.

Gerçekten saklanmak zorunda kalmadan önce, beş bölge her zamanki gibi yakın ve birleşikti. Ancak ilk kız öldürüldükten sonra diğerleri geri çekildi ve her şey değişmeye başladı.

Elitizm başladı ve hatlar azalmaya başladıkça hiç bitmedi.

Şimdi değişecek.

Evet, başka diyarlara gidip müdahale etmek zorunda kaldıkları zamanlar oldu ama kendilerini belli etmediler.

Annemin Mystara Hollow'a gittiğinde yaptığı gibi, domino etkisi yaratacak bir şey yapıyorlardı.

Sessiz izler bıraktılar.

Benim izimin sessiz olacağına inanmıyorum.

Kanımda birçok kişinin Elementra'da meydana gelen değişikliklerin zaten farkında olduğuna dair bir sezgi var.

Essemist Keep kesinlikle farkında. Tanrılar da artık kapana kısılmış durumda.

Bir hafta önce büyü dışı aleme geri döndüğümüzde ve Valorian Peçeleri hariç tüm portalların kilidini açtığımda, bağlarda bir değişim oldu. Sanki güç artık benim daha çok farkındaydı.

Umarım öyledir.

Umarım Elementra'yı tekrar dışarı atmaya çalışmadan önce iki kez düşünürler.

"Bugün yeni hediyeni aldın mı?" CC'nin sesi gözlerimi kapatıp gülümsememe neden oldu.

"Aldım. Şimdi okumak üzereyim."

"Sonunda. Annen bu konuda hiç susmadı. Beni delirtecek."

Kıkırdıyorum ve tencereyi karıştırıyorum. *"Onu suçlayabilir misin? Elementra'nın ilk önce seninle ilgili isteğimi kabul etmesi sürpriz oldu, bu yüzden belli ki onunkinden daha basit bir süreçti."*

Alay ediyor. *"Basit değildi."*

"Gerçekten mi? O zaman bana nasıl yaptığını anlat."

"İyi denemeydi küçük hanım. Bu, öbür dünyada kalacak ve icabına bakılacak bir sır. Eminim annen sana anlatmaması gereken bazı şeyler anlatacaktır."

Gözlerimi deviriyorum. *"İyi o zaman. Ona şimdi okumak üzere olduğumu ve ikinizi de sevdiğimi söyle."*

"Biz de seni seviyoruz, filia mea."

Gözlerim yine mürekkebi buluyor ve yaşlarla doluyor. Çok fazla şey istediğimden endişelenmeye başlamıştım ya da belki de her ne denediysem

Corentin'e ulaşmak Elementra'nın çözemediği bir şekilde öte dünyaya zarar vermişti.

CC'nin sesini duymam ilk talepten bu yana giderek arttı. Artık her gün. Yine de bunun üzerinde kontrolüm yok. Önce ona ulaşmayı denedim ama yanıt alamadım. Bunu başlatan o olmalı.

Annemden gelen iletişim hala yoktu.

Ta ki şimdiye kadar. Bu sabah defteri parladı ve yeni bir mesajın geleceğini anladım. Sadece beklemek zorundaydım.

Bu konuda ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Bunun nasıl mümkün olduğunu bir bilsen, tatlı kızım, bayılırdın. Keşke sana anlatabilseydim.

Hemen bir teaser ile başlıyorum, anne. Teşekkürler.

Bunu sana söylememem gerekiyor ama yine de söyleyeceğim. Benden duyduğunu kimseye söyleme derdim ama biraz belli olur.

Elementra ve CC'ye tam olarak nasıl yapacağımızı bilmeseniz bile en azından bu taraftan ne yaptığımızı bilmeniz gerektiğini düşündüğümü söyledim. Yani yeterince uyarı aldılar. Yollarınızı değiştirmedeği sürece sorun olmaz.

Gülmekten başımı arkaya atıyorum.

Bunun yavaş, ağlamaklı bir kıkırdamaya dönüşmesi uzun sürmüyor. İkisinin birbirini bu kadar iyi tanması.

Keşke ikisi de burada olsaydı demekten kendimi alamıyorum. Böylece, o ve ben ona gerçekten böyle saldırabilirdik. Nexus'unun da burada olacağından bahsetmiyorum bile.

Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok babam olurdu ve hiç şüphe yok ki ikimiz de aptalca şımartılırdık.

Elementra'nın enerjilerimizi size sunduğu gün, öbür dünyaya döndüğünde, CC ve bana isteğinizin ne olduğunu ve bunu mümkün kılmak için çözmesi gereken bazı şeyleri anlattı.

Çok geçmeden ona sizinkiyle eşleşen bir kolye hediye etti. Enerjiniz ondan akıyor. İkiniz arasında paylaşılan bağla doğrudan bağlantılı.

Seninle konuşmak istediğinde onu tutuyor.

Zihnini durmadan işgal etmemesi için onu sıkıştırdım. Bir kızın babasından biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardır.

Görünüşe göre, taşı ne zaman özgür olduğunuzu biliyor ve tıpkı daha önce onu duyduğunuz gibi, ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda varlığı size gelmeye devam edecek.

Bana bir kitap hediye edildi. Daha dün.

Bu... Kitabımda yazdığım ve kelimelerin sizinkinde görüneceği dışında nasıl iletişim kurduğum hakkında herhangi bir ayrıntıya giremeyeceğim.

Ne yazık ki CC ile sizin bildiğiniz gibi bir bağımız olmadı.

Onun sizinle olan bağı her zaman kuruluydu ve bu yüzden Elementra'nın sizinle iletişim kurması için gereken değişiklikleri örmesi daha kolay oldu.

Konuşma şeklimiz sadece tek yönlü olacak. Sadece benim sözlerimi alacaksın. Yine de bunun seni üzmesine izin verme.

Seninle konuşabilmesinin avantajını sonuna kadar kullanmayı planlıyorum. Ama burada senin için yazdıklarım sadece senin için olacak.

Ve eğer senin için de uygunsa kardeşin için de bir mesaj olacak.

Benim için sorun yok. Tüm bunları onunla paylaşmayı planlıyorum. Onun yolunu etkileyebilecek ya da çok kişisel bir şey söylemediği sürece, bunun her anını benimle birlikte yaşamasını istiyorum.

Sana yazdığım ilk mektupta lafı uzatıp durmak istemiyorum. Şu anda konuşabileceğimiz çok şey var ama seni bunaltmak istemiyorum.

Yeterince şey yaşadın bebeğim ve artık rahatlama zamanın geldi.

Büyü dışı âlemden ilk döndüğümde ve Nexus'umla bağ kurduğumda, haftalarca istediğimiz her şeyi yaptık.

Kulübemizi inşa ettik, bahçemi ektik, korunaklı ormanı keşfettik. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, sanki onlardan öncesi yokmuş gibi hissettik.

Ben de senin için bunu istiyorum.

Aşk tarafından öylesine sürüklenmenizi ve öylesine sevilmenizi istiyorum ki, öncesi sadece bu olsun. Öncesi.

Sonrasını ise tamamen kucaklamanızı, tadını çıkarmanızı ve en iyi şekilde değerlendirmenizi istiyorum.

Durumlarımızın farklı olduğunu biliyorum. Bir gün bir diyarı yönetme konusunda endişelenmem gerekmedi. Kısa bir süre için tek Kaynak bendim ama sorumluluklarım ve görevlerim sınırlıydı.

Hiçbir şey seninki gibi olmayacak. Yine de her şeye değecek.

Yaşamın herhangi bir biçimde ön ün ü z d e çiçek açmasını izlemek, umarım her gerçekleştiğinde merak uyandıran bir deneyimdir.

Uzun, çok uzun, tatmin edici bir hayatın olacak Willow.

Olduğun ve olmaya devam edeceğin kadınla inanılmaz derecede gurur duyuyorum.

En kötünün en kötüsünden kurtuldun. Ve en çok sen gelişeceksin.

Kanatlarını açıp uçmanın zamanı geldi.

Seni tüm kalbimle seviyorum, benim küçük yusufluğum. Çok yakında konuşacağız.

Anne xoxo.

Gözlerimi kitabının kapağıyla birlikte kapatıyorum ve başımı güneşe doğru eğiyorum. Hem güneş ışınları hem de onun sözleri tenime işliyor ve beni içten dışa ısıtıyor. Gölgelerim kitabımı benim için uzaklara taşıyor ve ben sadece... olmanın muhteşem hissiyle yıkanıyorum.

Bana yazdığı ilk mektup tam da ihtiyacım olan şeydi.

Çok fazla değil. Yeterliydi.

Çığır açacak herhangi bir şey muhtemelen beni kırardı.

Onun da bunu bildiğine dair bir his var içimde. Eminim tahmin edebiliyordur, eğer CC ona söylemediyse, son birkaç aydır hayat durmaksızın devam ediyor.

Gün doğumundan gün batımına kadar çalıştık.

'Sonrası' hepimizin neşelenmesi, kutlaması ve hatırlamasından çok daha fazlasını içeriyor. Tüm alem enerjideki bu değişimi hissetti.

Üstatlığın çöküşü nedeniyle dağılan parçaları toplamak bize, Yönetici Nexus'a ve ailemizin geri kalanına düştü.

Pençeleri her yere saplanmıştı.

Arkalarında bıraktıkları hasar sadece yıllar boyunca biriktirdikleri takipçileri değildi. Hâlâ yardım dilenen ve bir yerlerde rehin tutulan sevdiklerini arayan aileler vardı.

Sonunda Pran, Dillon ve Maxima'dan bize kalan bilgiler paha biçilmezdi.

Tillman hepsini eve getirmek ve zihinlerini olabildiğince temizlemek için durmaksızın çalıştı. Bu çok yıkıcı bir görev ve ben de her adımda onun yanında oldum.

Ustalık'taki üyelerin liste liste sıralanması gerekiyordu. İşledikleri suçlar için aile soylarının ve isimlerinin kaydedilmesi gerekiyordu. Bu Caspian'ın büyük zevk aldığı bir görevdi.

Corentin ayrıca bize ihanet eden tüm yüksek rütbeli ailelerin isimlerini lekeleyen kararnameler göndermekten de keyif alıyordu. Konseyde elit bir aile istemediğini yüksek sesle söylemeden bir şekilde anlatmak istiyordu.

O gün her iki taraftan da verilen kayıpların gerçek sayısını düşünmek bile yürek parçalayıcı. Birkaç kez bu işareti taşıyan insanların ruhlarını ve hayatlarını feda ettiklerini gerçekten bilip bilmediklerini merak ettim.

Hiçbirimizin aklına, dışarıda henüz askere alınma aşamasında olan ve işaretlenmemiş genç takipçiler olduğu şüphesi gelmiyor. Onlara rehberlik edecek bir liderleri yok, bu yüzden tek seçenekleri teslim olmak ya da topluma karışmaya çalışmak.

Her iki durumda da, yeni barışımızı bozacak kadar çok değiller.

Elementra'da gelişen yeni yaşam biçimleri.

Nexus'um ve ben bunun başındayız.

"Sıcak geliyor küçük gezgin," diye bağılıyor Draken başımın üzerinden atlayıp havuza gülle atarken.

Su, yaz öpücüğü kondurulmuş tenimi ıslatırken ciyaklıyorum ve iki saniye geçmeden üç beden daha onu takip ediyor.

Bahar hızla daha sıcak ve uzun günlere dönüştü. Diyarı dolaşarak geçirdiğimiz zaman bana daha önce hiç sahip olmadığım bir parlaklık verdi.

Bugün Corentin'in deyimiyle 'mini' tatilimizin ilk günü. Bu günü havuz kenarında uzanarak ve bronzlaşmak için çalışarak geçirmek istediğimi ilan ettim.

Bunu, geldiğim gün beni karşılayan malikaneden başka hiçbir yerde yapmak istemezdim.

Suyun etrafımı sarması ve beni kenara çekmesiyle kıkırdamalarım ılıa dönüşüyor. Suyun yüzeyinde srkleniyorum ve Cas beni vücuduna yapıştırmadan hemen önce Draken beni kollarının arasına alıyor.

Beni çeviriyor ve karanlık koruyucumun göğsüne yaslıyor.

"Anne Iris ne dedi?"

Onlara bana söylediklerinin özetini anlatıyorum ve onların bağlarında benim için duydukları mutluluk göğsümü genişletiyor.

"Kanatlarımı açıp uçma zamanımın geldiğini söyledi."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. "Ve uacaksın, küçük gezgin. Biz de hemen yanında olacağız."

Diğer iki adam bize yaklaşıyor ve dördünün de ellerini üzerimde hissetmek beni içinde durduğumuz su gibi sıvılaştırıyor.

"İlk uuşunuzda ne yapmak istersiniz prenses?" Corentin yüzümü kendi yüzüne çevirirken soruyor.

O kehribar gözlerde kayboluyorum.

Nefesim kesiliyor. "Siz ne yapmak isterseniz."

Nazik parmakları ensemden aşığı inerek mayomu bir arada tutan ipleri hafifçe çekiyor. "Bu sonsuza dek sürecek hayatımızın ilk günü, küçük savaşı. Nasıl geçirmek istersin?"

Tillman'ın sesindeki derin, boğucu ton karışısında ürperiyorum.

"nkollarımın kollarına sarılmış olarak. Sadece zamanımı drdnzle geçirmek istiyorum."

Soğuk parmaklar omurgamda iz bırakıyor ve bedenim doğal olarak bana baskı yapan kişiye doğru geri itiliyor.

"Tatlı, tatlı küçük Primary. Aklını, bedenini, kalbini ve ruhunu sonsuza dek kollarımızda tutacağız. Biz senin eviniz ve sen de bizim temizsin."

Dudakları aynı anda beni buluyor.

Bana verdikleri mutluluğun her saniyesinin tadını çıkıyorum.

Çok uzun zaman önce hayatımda bu duygu yabancı değildi. Kendi evimde bir mahkmdum. Amayı düşündüğüm tüm kanatları kırpma için yapılmış bir kafeste yalnızdım. Bu âleme, olmam gereken kişinin bir kabuğu olarak getirildim.

Bunu bir daha asla yaşamayacağım.

Ait olduğum yerdeyim.

Doğru. geri at ve konak nerede benim gözler önce
gördüm ruhumun somutlaşmış hali.

Onlardan önceki zaman şimdiden zihnimde kurguladığım bir şey gibi
görünüyor.

Yolculuğumuz gerçekten daha yeni başlıyor.

OceanofPDF.com

Otuz

Gaster

Üç ay sonra

Yaşlı kalbim buna dayanamıyor.

Ayakkabılarımın yere vurma sesi koridorda Aurora'nın odasına ve orta fuayeye doğru yankılanıyor.

Kapıların dışında bir yığın insan bekliyor. Torunumu görmek için bekliyorum.

Kim o alarak bir imkansız uzun zaman almak

Hazırız. Geç kalmamıza dakikalar kaldı.

"Sence fikrini mi değiştirdi?"

Adımlarım durduğunda alay ediyorum. "Böyle saçma sorular sorma. Tabii ki değiştirmedim. O çocukları deli gibi seviyor."

Bazen kendime nasıl diye soruyorum ama neden diye asla.

"Sadece söylüyorum, kız kardeşim aslında bizim ulaşabileceğimiz yerlerin çok ötesine seyahat edebilir. Kaçacak olsa onu kim durdurabilir ki? Ben değil. Ayrıca, bu sabah ilk iş olarak onu görememeleri de çok garip."

Lyker taraf tutmaya çalışmıyormuş gibi masumca ellerini kaldırıyor.

Belli ki tutulacak tek bir taraf var.

"Bunun hiçbir anlamı yok. Sadece büyü dışı alemde uygulanan ve onun da dahil etmek istediği garip bir gelenek. Her an hazır olabilir."

Umarım öyledir.

Saniyeler benim uzun, çok uzun ömrümden daha uzun geçerken volta atmaya devam ediyorum. İkimiz sessizlik içinde bekliyoruz ve ondan gelen küçük oflamalar sinirlerimi bozuyor.

Patilerini kapıdan uzak tutmasını ona iki kez söylemek zorunda kaldım bile. Hazır olduğunda hazır olacak.

"Gaster, bir dakikalığına buraya gelir misin lütfen? Yardıma ihtiyacım var."

Willow'un sesi zihnime girdiğinde adımlarım donuyor ve zihnimi boşaltmaktan başka bir sebep olmadan boğazımı temizliyorum. *"Elbette, Willow."*

"Yolumdan çekil, yavrum, bana ihtiyacı var," diyorum, çünkü ben kapıya doğru koşmaya başlar başlamaz sinir bozucu bir şekilde önümde adım atıyor.

Kapıya yaklaşırken omuzlarımı geriye çekip auramı kapatıyorum.

Zaten gergin olduğunu biliyorum ve bunu daha da kötüleştirmeyeceğim.

Kapıyı iki kez çaldıktan sonra "İçeri gel," diye sesleniyor.

Evet, kalp krizinin böyle bir his olduğuna eminim.

Atan organım düşme tehlikesi geçirirken göğsümü tutuyorum ve gözlerim ona takılıyor.

Yere kadar uzanan beyaz bir elbise giymiş, nakışlar eskiden krem rengindeyken mora dönüşmüş. Orijinal tasarımda bir tren vardı, ama şimdi ayaklarına takılmasını diye onu kesmiş.

Bakışlarım başındaki taca takılıyor, sonra Aurora'ya dönüyor.

Oğlum o tacı Nexus'un töreni için onun başına takmıştı. O da kendi töreninde kız kardeşinin başına taktı.

"Gaster, iyi misin?"

Willow'un endişeli sesi beni anılarımdan uzaklaştırıyor ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım çocuğum. Harika görünüyorsun."

Gülümsemesi genişliyor ve kalbim üç katına çıkıyor.

Olduğu yerde dönüyor ve malzemeye sevgiyle bakıyor. "Sence iyi mi yaptım? Annemin elbisesini çok fazla değiştirmek istemedim."

"Tıpkı annesininkini bulduğunda yaptığı gibi tamamen değiştirmeni söyledi. Sana sadece nerede saklandığını söyledi, böylece istersen alabilirdin. Bence çok etkilenirdi ve gurur duyardı."

Omuzları çöküyor ve bir nefes alıp veriyor, ben de ona doğru bir adım atıyorum. "Güzel. Tamam, eski bir şeyim var, gömülü bir şeyim var, aslında iki şeyim var. Yeni bir şey," diyor kaşlarını oynatarak Oakly, Aria ve Aurora'ya. Çıkardıkları kıkırdama seslerine bakılırsa, bilmek istemediğime karar veriyorum. "Şimdi sadece mavi bir şeye ihtiyacım var. Bana yardım eder misiniz?"

Mavi bir şey mi?

"Kesinlikle. Aklında ne var?"

Kanepenin üzerinde duran bir gömleği alırken şaşkın bakışlarım odanın içinde onu takip ediyor. Onu hemen tanıyorum ve burnuna götürmesini izlerken gözlerim yumuşuyor.

"Hâlâ onun gibi kokuyor," diyor gömleği bana uzatırken sessizce. "Senin yaratıcı dehana güveniyorum. Bunu bana elbiseyle uyumlu mavi bir şey yapmak için kullanır mısın?"

Boğazım düğümleniyor. "Elbette."

Parmaklarım CC'nin gömleğinin kumaşı üzerinde gezinirken onun etrafında yavaşça yürüyorum. Her adımda ipleri çözmeye başlıyorum.

Önünde durduğumda, ayakkabılarını görmek için elbisesinin altını kaldırıyorum ve çıplak ayak parmakları kıkırdarken kıkırdıyorum.

Mavi iplikleri kendi yaptığı mor desenin etrafına bağlamaya başladığımda elementim parmaklarımın arasından kayıyor. Dikişleri ince tutuyorum, böylece onunkinden uzaklaşmıyor ama onu vurguluyor.

Gülüyor ve yarattığım gümüş ayakkabılar onu yaklaşık bir inç yukarı kaldırırken denge için kollarını uzatıyor. Maviyi karmaşık bir şekilde örüyorum

desenleri var. Bazı telleri parmaklarımın arasından süzülürken mora boyuyorum, böylece tüm düzeni eşleşiyor.

İşim bittiğinde ona başımla selam veriyorum ve o da bakmak için elbisesini kaldırıyor. "Oh, Gaster, çok güzeller."

"Her adımında seninle olacak çocuğum."

Kollarını belime doladığında gözleri anında yaşlarla doluyor. Ona şefkatle sarılıyorum ve sadece bir anlığına gözlerimi kapatıyorum.

Burnunu çekme sesleri odada yankılanmaya başlayınca diğer torunuma bakıyorum. "Bunların hiçbiri değil, Oakly. Zincirleme bir reaksiyon başlatacaksın ve bunun için zamanımız yok."

"Haklısın. Kahretsin, sinsice yaklaştılar. Bütün gün çok iyiydim."

"Üzgünüm, muhtemelen benim hatamdı," diyor Aurora gözlerini silerken usulca ve Aria da mendil almak için elini uzatıyor.

"Yeter, üçünüz de. Tanrım," diye şakacı bir şekilde azarlarken Willow'un yanaklarını okşuyorum. "Seni bekliyorlar çocuğum. Hazır mısın?"

"Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım."

"Güzel. Pekâlâ kızlar, önce siz. Biz arkanızda olacağız," diyorum ve ellerimi birbirine vurarak onları dışarıya doğru sallıyorum.

Biz odadan çıkar çıkmaz kurdun gözleri zavallı Aria'ya dikiliyor. Ona bakarken sessizce yumuşak bir teşekkür mırıldanıyor. Willow'un kıkırdaması dikkatlerini çekiyor.

Bize doğru birkaç adım atıyor ve dirseğini ona doğru uzatıyor. "Şu haline bak, küçük ejderha. Elbiseyi çok iyi yapmışsın."

"Beğendin mi?"

"Beğendim. Tıpkı ona benziyorsun." Adam gülümsüyor ve kız başını onun koluna yaslıyor.

Aralarındaki anın tadını çıkarmak için kendine bir an veriyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor ve elini kolumun kıvrımına doğru kaydırıyor.

"Tamam Aurora, beni adamlarıma götür."

Aurora, Aria ve Oakly kıkırdayarak orta fuayeye doğru ilerliyor ve müzik çalmaya başlıyor. Dışarıdan gelen sesler kesilir ve Willow bir nefes daha verir.

Kızların her biri önden yürür ve biz sıramızı beklemek üzere ayağa kalkarken kapılar arkalarından kapanır.

"Elementra, çok gerginim. Neden bu kadar gerginim?"

"Bu çok heyecan verici bir an. Bu sizin bağlanma töreniniz ve alem buna tanıklık ediyor. Gergin olmanız son derece normal."

Lyker, "Eğer tereddütlerin varsa, hemen bana söyle ki kışımızı kaldırabilelim," diye teklif ediyor.

Willow parlarken ben ona kaşlarımı çatıyorum.

Yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Bizi avlarlar."

Kızın ses tonundaki heyecan karşısında Lyker'ın sırtışı eriyip gidiyor. "Evet ve senin ejderha adamın beni yedi. Fikrimi değiştirdim. Bu koridorda olması gerektiği gibi yürüyeceksin."

"Tam olman gereken yerdesin, filia mea."

Derin bir iç çekiyor ve CC'nin sesi zihnimize girerken nefesim kesiliyor. Bana verdiği mahcup sırtış, beni şok etmek istemediğini söylüyor. *"Bunu kaçıracağından endişelenmeye başlamıştım. Neden bu kadar uzun sürdü?"*

"Özür dilerim kızım. Bunu hayatta kaçırmazdım. Annen burada benimle birlikte oturuyor. Sadece ellerimiz doluydu."

"Öbür dünyada gerçekten bu kadar çok işiniz olabilir mi oğlum?"

Kendimi toparladıktan sonra soruyorum.

"Son zamanlarda burada... evet. Yine de iyi dolu. Buna şahit olduğun için çok mutluyum, ihtiyar."

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Willow'a gülümsüyorum ve müziği başlarken elini okşuyorum.

Tüm başlar bize dönüyor ve ben gözlerimi çocuklardan ayırmıyorum.

Eğer her biri onun ne kadar muhteşem görüldüğüne bakıp gözyaşı dökmemezse, bizi geri çevireceğim ve yeniden başlayacağız.

Willow'un kıkırdaması zihnimde süzülüyor.

Yanağından yavaşça bir damla gözyaşı süzülürken bile ıslıl ıslıl gülümsüyor. Onun zihninden CC'ye bu konuda güvence veriyorum ve çocukların onun için hüngür hüngür ağladıklarını söylüyorum.

"Elementra, bugün sana Willow Vito ve Nexus üyeleri arasındaki bu birlikteliği kutsamaya devam etmeni istemek için geldik. Corentin, Tillman, Caspian ve Draken Vito. Sen

Bugüne kadar onlara rehberlik ve yardım ettik ve karşılığında onlar da hepimize rehberlik ettiler. Şiddetle hizmet ettikleri krallığa bağlılıklarını resmileştirirken sizden bunu yapmaya devam etmenizi istiyoruz. Bugün buna kim tanıklık edecek?" Onu adamlarının arasındaki açık orta noktaya götürürken Ry yüksek sesle anons ediyor.

Ondan törenlerini yönetmesini istediğinde vahşinin öleceğini düşünmüştüm.

Yine de şu ana kadar iyi gidiyor.

"Ben, Alfa Lyker Quinn, Willow Vito'nun kardeşi, Elementra'nın kutsamasına tanıklık edecek ve bu birlikteliğe kendiminkini vereceğim."

"Ben, Gaster Ducere Cato, Willow Vito'nun büyükbabası, Elementra'nın kutsamasına tanıklık edecek, bu birlikteliğe kendi kutsamamı verecek ve annesi Iris Quinn ile babası Orien Caduceus Vito'nun öte dünyadan getirdiği kutsamaları aktaracağım."

Ağabeyi onu göğsüne bastırıyor, sonra bana çeviriyor.

Dudaklarım nazikçe alnına konuyor.

İkimiz onu teslim ederken Corentin, Tillman, Caspian ve Draken bana minnettar bakışlar atıyor. Genelde çok parlak olan kişilikleri gitmiş. Karşımda bana teşekkür eden ve hayatımızdaki en değerli şeyi kabul eden bir grup kardeş var.

Önlerinde eğiliyorum.

Bebeklikten erkeklığe, büyümelerini izledim.

Hepsi bunu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyor.

Uzun sakallarıma akan gözyaşlarımı silmiyorum ya da üzölmüyorum. Onlar gözyaşlarının en mutlusu.

Soyumun tükenmesinden bu yana Elementra'ya neden benim dışımda herkesi aldığını sordüğüm pek çok kez oldu.

Guardria'ma bakarken bu artık aklımda bir soru değil ve onun Nexus'u.

Olmam gereken yerdeyim.

Thirty-One

Lyker

Bundan üç ay sonra

Yetim. E.F. üyesi. Nexus kardeşi. Alfa. Bekleyen Anaerkil'in kardeşi. Kraliyet mahkemesi üyesi. Müdür.

Sırada ne olabilir ki?

"Hazır mısın?"

Ellerini birbirine sürterek yanımda duran kız kardeşime bakıyorum. Tıpkı birkaç ay önce ona eşlik ettiğim gibi, bugün de o bana yeni akademinin kapısından çıkarken eşlik edecek.

"Ben mi? Evet, sen?" Ben soruyorum. "Bok gibi gerginim."

İnliyorum ve başımı öne eğiyorum. Beni daha iyi hissettirmek için asla yalan söyleyemez. "Siktir, böyle söyleme. Beni daha da kötü hissettireceksin."

Küçük kıkırdaması dudağımın seğirmesine neden oluyor ve Corentin'in konuşmasını duyabilmek için onu susturmak amacıyla dirseğimle ona vuruyorum.

O, Nexus'un geri kalanı ve kardeşlerimiz şu anda podyumun etrafında dönüyorlar ve bakışlarım kapılardaki pencerelerden onları tarıyor.

Çileden çıkarıcı küçük omega'nın Kyan'a yaklaşmasını izlerken göğsüm gümbürdüyor.

O benim ölümüm olacak.

Ne zaman bize yaklaşırsa kurdum derime pençe atıyor. Bizimle yaşadığı ve kardeşlerim de onu kayıp köpek yavruları gibi takip ettiği için bu her zaman oluyor.

"Bütün bu hırıltıların sana bir faydası olmayacak," diye homurdanıyor Willow. "Evet, dua et de söyle, falcı."

"Söyleyecek bir şeyim yok ama hiçbir kız kendisine *böyle* hırlanılmasından hoşlanmaz." "Öncelikle, *bu şekilde* ne demek istediğinizi bilmiyorum. İkincisi, duyuyorum

Sen ve ejderhan sürekli birbirinize hırlıyorsunuz."

Homurdanıyor ve başını bana doğru sallıyor. "O zaman sesimizin böyle olduğunu düşünüyorsan yeterince yakından dinlemiyorsun."

Çok iğrenç.

"Hayır, o kadar yakından dinlemiyorum ve dinlemeyeceğim de."

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıtmaya ve küçük başını bana doğru eğmeye devam ediyor. "Sadece söylüyorum. Bu kadar alfa olmaman uzun vadede senin için daha iyi olur. Ayrıca, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Onun duygularını incitecek kadar hırlarsan kıcımdan bir parça koparırım."

Onu küçümsedim. "Yapamazsın. Ben senin kardeşimim."

"Öylesin ama ben bir kızın kızıyım." Omuz silkiyor ve o ukala gülümsemesini adamlarına geri çeviriyor.

Zavallı çocuklar. Onları düşüncelerimde ve dualarımda tutacağım.

"Onlara iyi bakılıyor. Söz veriyorum."

"Kafamın içinden çık."

"Yarınki ilk gün için heyecanlı mısınız?"

Rüzgâr gibi kararsız ve her küçük kız kardeşin olduğunu düşündüğüm kadar sinir bozucu. Ama kardeşlerim dışında

Bu alemde, söylediğim herhangi bir şeyin başıma kakılmasından veya birilerinin konumum için bana meydan okuyabileceği fikrine kapılmasından korkmadan konuşabileceğim tek kişi.

"Gergin. Herkesin bu sürünün yaşadıklarından dolayı hâlâ bir tür yarası var. Akademinin başarısız olmasını bekliyorlar ama olmamasını umuyorlar. Bu şüphenin akıllarından çıkmasını istiyorum. Hepimiz kurtlara kendi sürülerinin çöküşüne bel bağlayamayacakları bir alan yaratmak için çok çalıştık. Benim çöküşüm."

"Her zaman sizin gibi karşıt görüşlere sahip biriyle karşılaşacaksınız. Bu alemde bu kaçınılmaz. Sadece yaptığın şeye devam etmelisin ve ne olursa olsun hepimiz senin arkadayız. Ayrıca, düşüşünüze güvenmek ve düşüşünüzü planlamak iki farklı şeydir. Aradaki farkı anladığınızdan emin olun."

Ona başımı salladım ve sözlerini ciddiye aldım.

Her ne kadar onun benim sinir bozucu küçük kız kardeşim olduğu konusunda daha önce söylediklerime katılıyor olsam da, bana verdiği tavsiyeleri dinlemediğim bir zaman asla olmayacak.

"Dişi şekil değiştirenler konusunda bana yardım etmek isteyip istemediğini hâlâ düşünüyor musun?"

"Yardıma ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun? Benden ne istersen memnuniyetle yaparım ama yine de dişi bir kurdu bir ejderhadan daha iyi karşılayacaklarına inanıyorum."

İçimi çektim. "Nasıl gideceğini göreceğiz. Eğer çok fazla drama ya da kavga çıkarsa seni çağırırım."

"Bu akıllıca bir plana benziyor, yaşlı Alfa Müdürü efendim."

"Kapa çeneni." Gülüyorum ve o da kalçasıyla bana vuruyor.

"Sana inanıyorum Lyker. Bu sürü için yaptığın her şeye inanıyorum. Seninle ve sana kardeşim demekle inanılmaz gurur duyuyorum. İçimde bir dostun ve müttefikin olduğunu her zaman bil. Gece, gündüz. Bugün, yarın ya da bundan bin yıl sonra, bana ihtiyacın olursa burada olacağım. Sadece ağaçların arasından koş ve benim için ulu."

Beni geçmişe fırlatan gümüş bir uçuruma bakarken sertçe yutkunuyorum.

"Seni asla terk etmeyeceğim. Gerçekten değil, oğlum. Beni her hissetmek istediğinde, ağaçların arasında özgürce koş."

"Teşekkür ederim, küçük ejderha."

Onu yanıma çekiyorum ve o da başını bana yaslıyor.

Bu sadece bana verdiği destek değil, aynı zamanda unutmuş gibi görüldüğümde bana hikayemi sürekli hatırlatıyor.

Henüz anlatılmamış ya da tam olarak anlaşılmamış bir hikâye.

Sayfaları çevirirken kendi başıma çözmem gereken bir hikâye.

"Size Alfa'nızı takdim ediyorum, Lyker Quinn," Corentin'in sesi yüksek sesle çınıyor ve kurtlar çılgına dönüyor.

Bana zorla giydirdikleri kıyafeti düzelterek boynumu kırıyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum.

"Gösteri zamanı, koca köpek." "Bana öyle deme."

OceanofPDF.com

Otuz İki

Oakly

Beş yıl sonra

Yavaş ol, Oakly. Bu işi berbat etme.

Almak için kardeş kartını çektiğin laboratuvarı havaya uçurursan, bir tane daha alamazsın.

"Kendi kendine konuştuğundan endişelenmeli miyim?"

"Kahretsin!"

Çılgılıım duvarlardan sekiyor ve yere düşmeden önce yakalamaya çalışırken parmağımın ucu kalıntıyı sıyrıyor.

Neyse ki bir hava kabarcığı onu kaplıyor ve yavaşça masama geri koyuyor.

Ellerim kalçalarımda yavaşça kız kardeşime dönüyorum ve o da ayaklarını havaya kaldırıp kollarını arkaya atarak koltuğuma oturuyor.

"Sen de en az hayalet çocuğun kadar kötüsün. Buraya böyle gizlice girerek ne halt ediyorsun? Çözmek için kıcıımı yırttığım o kalıntıyı neredeyse düşürüyordun."

"Evet ve kazımak üzere olduğun o örnek her şeyi toza dönüştürecek. Neresine dokunduğun konusunda çok hassas."

Bakışlarım ondan kum saatini andıran kalıplanmış şekle, sonra tekrar ona kayıyor.

Lanet olsun.

"Bu durumda, dikkatimi dağıtman neden bu kadar uzun sürdü? Onu kazımama saniyeler kalmıştı."

"İmge birden aklıma geldi. Hemen amplifikatör odasından çıktım ve sana geldim." Ben kan ter içinde kalırken o çok komikmiş gibi kıkırdıyor.

"Bu küçük pislik hakkında başka ne gördün? Kırılma noktaya yaklaşıyorum. İki yıl oldu ve bir gram bile ilerleme yok. Onu odaya sokmaya hazırım."

Parmağımla öfkeyle duvarı işaret ediyorum, eğer ona komut verirsek bizi inşa ettiğimiz başka bir gizli odaya götürecek.

O oda sadece bizim için.

Sık sık oraya saklanıyoruz ve çok fazla kahve, bazen de mutluluk suyu içiyoruz. Bulduğumuz ve sevdiğimiz rastgele şeylerin bir koleksiyonu olmaya başladı. Elbette en sevdiğimiz şeylerin bir karışımı var. Kutsal emanetler, kitaplar, eserler ve daha neler neler, ama aynı zamanda sahip olduğumuz en tehlikeli şeylerden bazılarını da barındırıyor.

Yani, ikinci Tanrıların Bağlaması, Zorlama Büyüsü - ki Keeper bana istediğim kadar saklayabileceğimi ve çalışabileceğimi söyledi, yani sonsuza kadar - Acidiate Cube ve Summum-Master'ın insanları işaretlemek için kullandığı hançer.

Aslında son birkaç yılda bunlardan birkaç tane topladık. Her bulduğumuzu buraya getiriyoruz.

İlgimizi çeken diğer her şey gibi.

Her şeyi taşıma nedenimiz, onları burada incelemenin daha kolay olmasıydı. Onlar odadayken

CC'nin yatak odasında, saray ve akademi arasında sürekli gidip gelmek zorunda kaldım.

Arşivlerde daha aktif bir rol almadan ve E.F. için bana ihtiyaç duyulduğunda yardım etmeden önce bu iyiydi. Neyse ki bu çok fazla değil, ama diyar çevresinde her zaman küçük kavgalar olacak.

Şimdi hepsi tek bir yerde ve Willow'la benim için kolayca erişilebilir durumda. "Bugün ne kadar belaya bulaşmak istiyorsun?"

"Duruma göre değişir. Sırf bizimkilerin dikkatini çekmek için mi başımızı belaya sokuyoruz yoksa bilim adına mı?"

"Teknik olarak, bilim adına, ama bu şüphesiz çocuklarla başımızın belaya girmesine neden olacak."

Ellerimi heyecanla birbirine sürtüyorum. Son birkaç yılda diyar içinde çok seyahat ettik, ama beni sadece bir kez onlarla birlikte Kaleye yaptıkları ikinci yolculukta diyar dışına çıkardı.

"O zaman kafanda kurduğun küçük görevi tamamlamak için ne kadar bela gerekiyorsa o kadar bela."

Koltuktan sıçrayıp yanıma koşuyor. "İz sürücülerimizin adamları uyarması için ne kadar z a m a n ı m ı z var?"

"Kahretsin, bunu unutmuşum. Bunun iyi bir fikir olduğuna neden karar vermiştik ki?"

Bana 'gerçekten mi' diye bağırان bir bakış attı.

"Çünkü Elementra bir daha herhangi birimizin başına bir şey gelmesini yasaklar, diğerlerinden herhangi biri bizi bulabilir."

Savaştan kısa bir süre sonra, başıma gelenlerle ilgili zihnimde küçük bir kırılma yaşadım. Yolculuğumda iyi gittiğimi düşünüyordum ama sonra annem Aurora'nın ona ve babalarımın verdiği beş yüz yıllık cezayı çekmektense kendisi için en iyisinin canına kıymak olduğuna karar verdi.

Aptalca bir şekilde, adamlarımın ve Willow'un adamlarının tavsiyelerine karşı gelerek, onlara biraz merhamet etmesini istedim.

Cezası bittiğinde istediği sosyal statüye ve popüler yaşam tarzına sahip olamayacaksa ölümsüzlüğün hiçbir anlamı yokmuş meğer.

Bu, o ve babalarım söz konusu olduğunda kalbime çakılan son çivi gibiydi.

Yine de geceleri uyuyamıyordum. Willy ve benim kaçırılmamla ilgili düşünceler arasında kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim. Birlikte kaçırıldığımız kabusu ya da ben ve adamlarımdan biri, onun adamları, her gece tekrar tekrar oynuyordu. Her zaman geldi ve ben asla bulunamadım.

Böylece ikimiz kafa kafaya verdik ve tüm sihirli imzalarımıza nüfuz eden izleme izlerini yakmak gibi parlak bir fikir bulduk.

Etkinleşene kadar uykudalar ve hepimiz birbirimizin belirli bir yarıçapı içindeyse etkinleşmiyorlar.

Belli bir süre sonra, 'güvenli' bölgelerimizin dışında bir yere nakledilirse otomatik olarak hepimizi uyaracak. Akademi, saray, malikane, Terravile sürüsü, Willow'un annesinin evi ya da benim göl evim.

"Bir saat. Gideceğimiz yere o saatten önce gidip dönebilir miyiz?"

"Zorluyor ama deneyebiliriz. Bölge içinde kalıyoruz, o yüzden sorun olmaz."

*Bu konuda hiçbir endişem
yok. Ona hayatım
pahasına güveniyorum.*

"Hazır mısın?" diye
soruyor. "Hadi
yapalım şu işi."

Bizi bir ışınlanma aracına doğru sürüklüyor ve dışarı çıktığımızda hemen koluma yapışıyor.

"Lanet olsun, Willow. Ne oluyor lan?" Neredeyse devasa bir volkanik uçurumdan aşağı adım atarken çığlık atıyorum. "Neden ıssız topraklarda bir uçurumdayız?"

Gözlerim Pyra'ya ve onun tüm vahşi ihtişamına ve hatırlatıcılarına inene kadar uzaklarda geziniyor.

"Kahretsin, pardon, bizi birkaç metre geriye bırakacaktım. Hadi," diyor ve beni arkasına çekiyor.

"Nasıl olur da..."

Ayaklarımız düz bir yüzeye değene ve o bir mağaranın ağzına girene kadar onu birkaç kaya oluşumundan aşağı doğru takip ederken sözlerim kesiliyor.

"Burada ne yapıyoruz Willy?" Yürüdüğümüz yeri görebilmemiz için elleriyle bir alev yakarken soruyorum.

"Bir şey arıyoruz, daha doğrusu iki şey. Biri parlak siyah bir hançere benzeyecek, tıpkı bunun gibi." Elinde, gölgeleri neredeyse camdan yapılmış gibi görünen koyu renkli bir hançer oluşturuyor. "Ve bu." Diğer avucunda, hançerin aynı dokusu bir üçgen oluşturuyor, ancak siyah yerine koyu bir bordo.

"Buna ne için ihtiyacımız var?"

"Sana söyleyemem. Sen bulmalısın. Çok heyecan verici olacak."

Şaka.

Avımıza başladığımızda gülüşü sonunda kayboluyor. Bana yaptığı fener attığım her adımda titriyor ve kendimi parmaklarımı duvarların üzerinde gezdirirken buluyorum. Tüm bunların Pyra'nın patlama üstüne patlamasından oluştuğunu bilmek akıllara durgunluk veriyor.

O kadar çok inşa edilmiş ki, keşfetmemiz için hazır bekleyen kendi küçük diyarı gibi.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum ve orta parmağımı ağzıma götürüyorum.

Kanımın tuzlu tadı dilimin üzerinde patlıyor ve bunun ne olduğunu görmek için feneri daha yükseğe tutuyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıp elimi bırakıyorum. "Buraya gel, bir şey buldum."

"Onları buldun mu?"

Az önce zavallı parmağımı kesen kırmızı ucu gösteriyorum. "Evet, sanırım öyle."

"Evet, Oak. İyi iş çıkardın. Yine de parmağın için üzgünüm."

Kanamayı durdurmak için parmağımı ağzıma götürürken homurdanıyorum. Benim tatlı ve seksi şifacım bunu yaptığımı bilse ölürdü.

Daha sonra bana gerçekten iyi bakması gerekecek.

"Eww, kes şunu. Odaklanmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim."

Toprak elementinin okşayışı üzerimde süzülüyor ve her hareketini izlemek için iyice yaklaşıyorum. Keskin ucun etrafındaki taşı yavaşça kaldırıyor ve hançer taştan kurtulurken zar zor yakalıyor.

"Kahretsin evet, bu-"

Tüm mağara titremeye başlayınca tezahüratım kesildi. Daha şiddetli sarsıntılar yaratırken yukarıdan gelen enkaz her yere düşmeye başladı.

Havoc. Kendimi duvarda yakalamak için kollarım önümden fırlıyor ve Willow bana yapışıyor.

"Kıçımızı kaldırıp gitmeliyiz."

Kaya büyüklüğündeki kayalar önümüze düşüp parçalanmadan önce birkaç dengesiz adım atıyoruz. Çığlıklarımız sıcak bir saniye boyunca etrafımızda yankılanıyor, sonra gölgeleri üzerimize üşüşüyor ve bizi düşen molozların arasından geçiriyor.

Yeterince uzaklaşıp ayaklarımızı düz bir zemine basana kadar bizi hareket ettirmeye devam ediyor.

Ellerimi dizlerime koyarak eğiliyorum, göğsümden manik bir kahkaha düşene kadar ağır ağır nefes alıyorum ve kıçımı yere koyuyorum.

"Ne yaptın sen?" diye soruyorum.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Çökeceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Bilmiyorum, belki de şu görüş denen küçük şeydir."

"Evet, orada hiçbir uyarımız yok. Kahretsin, gitmeliyiz."

Zaman ölçerine bakarken gözleri bana doğru açılıyor ve bunun ne anlama geldiğini zaten biliyorum. Kıçımı kaldırıyorum ve bizi akademiye geri götürüyorum.

Laboratuvarımın ortasına geldiğimizde ikimiz de iç geçiriyoruz. "Sanırım iyiyiz."

"İyi olmaktan o kadar uzaksın ki fişek, farkında bile değilsin."

İkimiz de çığlık atıp etrafımızda dönerken neredeyse yerimizden fırlayacaktık. Ry ve Tillman'ın yüzlerindeki sert ifade, bu akademideki herhangi birinin korkudan sinmesine neden olabilirdi.

"Başımız çok büyük belada."

"Bu şeylerin neler yapabildiğini gördüğünde buna değecek."

O ve Tillman kendi küçük bakışmalarını yaparken, kollarımı kavuşturup Ry'ın bakışlarını üzerime çekiyorum.

"Neden bu kadar telaşlandığınızı anlamıyorum. İyiydik ve sadece bir saatliğine gitmiştik."

"Evet ve ikiniz serbest kaldığınızdan beri diyarın şu anda alev almamasına şaşırdım."

"Biz kuduz hayvanlar değiliz."

"Sen kesinlikle bir hayvansın."

Onun bu küçük göz kırpışı karşısında sırtmamak ve gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Bakalım bu şeyler neler yapabiliyor. Ayrıca, takip cihazının çalışmasına daha iki dakika vardı. Biz de ne yaptığınızı görmeye geliyorduk," diyor Tillman kendini beğenmiş bir şekilde.

Gerçekten endişelenmediklerini biliyordum, yoksa ikisi de bu kadar çabuk bırakmazdı. Bugünlerde nereye gittiğimiz konusunda çok az gerginler. Sadece arada sırada onları kızdırmayı seviyoruz.

Lanet olsun, neredeyse öldükten sonra nefesimi toparlamak için bir dakikam olabilirdi.

Tillman gözlerini kısarken kafasını bana doğru çevirdi. "Affedersiniz?"

Koca kışını görmezden gelmek için topuklarımın üzerinde döndüm.

"Pekâlâ, bana ne yapacağımı söyleyecek misin?" Masamın etrafında toplanırken Willow'a soruyorum.

"Kazımak için hançeri, bakmak için üçgeni kullan. Büyüyü söyle, 'Bir kum tanesinin içinden, zamanlar karada yolculuk etti.'"

"Bu büyüyü daha önce hiç duymamıştım."

"Belli ki," diyor dikkatimi ondan uzaklaştırarak.

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek, kalıntıyla göz hizama gelene kadar eğildim. Derin bir nefes alıyorum ve bana verdiği talimatları uyguluyorum.

"Bir kum tanesinin içinden, zaman diyor diyor dolaştı."

Gözlerim kazıyarak açtığım küçük açıklığa odaklandığında nefesim kulaklarımda çınlıyor. Sert dış yüzeyinin sınırları içinde gerçek bir kum saatine benzeyen bir şey var ve bir kum tanesi düştükçe, beni nereye çekerse oraya düşüyorum.

Ah benim Elementra'm.

Zihnim serbest kalıyor ve zorlukla nefes alıyorum. Kalbimin atışını durdurmaya çalışırken göğsümü tutuyorum ve Ry yanıma uçuyor.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye soruyor çılgınca.

"Ben sadece..." Başımı sallıyorum ve Willow'a bakıyorum. "O... kızları yapan Elementra mıydı?"

Bana çılgınca gülümsüyor ve omuzlarını silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Sana geçmişte ne göstermek istediğini görüyorsun. Tek bir tane, zaman içinde tek bir gerçek olay."

İçimde depolanan bilgiler yüzeye çıkarken zihnim paramparça oluyor. Parmağımı kalıntının üzerinde gezdiriyorum, o da çoktan kendini örtmeye başlamış.

Ne olduğunu biliyorum.

"Bu bir Ayna. Hepsinin yok edildiği düşünülüyor." "Doğru. Bu hariç," diye ciyaklıyor.

"Bekle, iki yıl önce bunu bulup bana verdiğinde biliyor muydun?"

"Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Sadece bunun bir çömlek parçası olmadığını biliyordum. Bunu krallığın en ünlü Arşivcisinden başka kime verebilirdim ki?"

Onunla kutsal emanet arasında gidip gelirken içimden sulu bir kahkaha yükseliyor.

Az önce bana krallığımız tarafından bilinen en büyük tarihi kayıt parçasını verdi.

OceanofPDF.com

Otuz üç

Tillman

Bundan yirmi beş yıl sonra

"Toparlanın."

Birinci sınıflar Carrington'ın feryadıyla yerlerini almak için koşuşturmaya başladılar.

Ry ve ben bir yandan içimizden gülerken bir yandan da sanki o acımasız eğitimden sonra yürümeyi unutmuşlar gibi birbirlerine çarparak ilerliyorlar.

"Bu harika bir yıl olacak."

"Daha ilk günleri, biraz rahat bırak onları."

"Willow bunca yıldan sonra seni yumuşatmış."

"Tamam, Bay Fişek'im Gaster, San, Willow, Cas ve Draken'la birlikte yıllık gezileri için Kalenin Kütüphanesi'ni ziyaret edecekleri için bütün gün burada olmayacak."

"Siktir git. O ve Corentin sidikli kahvelerini denemek için büyüülü olmayan âleme gittiklerinde de aynı derecede kötü müydün, değil miydin?"

Geri getirdikleri numunenin tadı kesinlikle iğrençti. Ben şahsen hiç sidik tatmadım ama o kahverengi suyun kokusu benzerdi.

Ve evet, ben de o kadar kötüydüm.

Yine de otuz yıl sonra, küçük savaşçımın beni dize getirebileceğini kabul etmekte bir sorun görmüyorum.

Nefes nefese kalıp biraz daha dik durduktan sonra grubun üzerine bir sessizlik çöküyor.

Kimin orada olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Göğsümde hissediyorum.

"Onlara doğru yürüdüğümüzde böyle bir tepki almayacağımıza eminim."

"Tabii ki almayız. Krallığın kadınları çok daha ölümcüldür." Arkamı döndüğümde Willow ve Oakly'nin birlikte bize doğru yürüdüğünü ve Nexus'larımızın geri kalanının da arkalarından geldiğini görünce omzuna vuruyorum.

Okulun ilk gününde, günün bir noktasında ve saatinde ortaya çıkması onun için bir gelenek haline geldi. Tüm ilk günleri kendininkinden daha iyi hale getirmeyi ve ben sert olanken tatlı yüz olmayı sevdiğini söylüyor.

Şu anda da yüzü şeker gibi tatlı, birinci sınıflara çocukmuş gibi gülümsüyor ve el sallıyor.

"Bize kıyasla çocuk gibi hissediyorlar."

"Sen elli altı yaşındasın, küçük savaşçı. Daha yüzeye bile çıkmadın."

Onu kollarıma çekiyorum ve sırttan dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Benim gözümde, geldiği günden bir gün bile daha yaşlı görünmüyor. Ruhuma ilk dokunduğunda neredeyse aynı noktada durmuştuk.

Bugünlerde onu daha da çok arzuluyor.

Ağızına karşı mırıldanıyorum ve birinci sınıflar ooh ve aah yapmazsa lanet olsun.

Aptallar. Şu anda hiçbirinin ne benim ne de kendilerinin davasına faydası var.

"Hey, Will," diyor Carrington ve onu kucaklayıp yutuyor. Takma adımı kullanması karşısında gözlerimi deviriyorum.

Bu alışkanlığı yıllar önce edinmiş ve asla bırakmamıştı.

Ona ve Layton'a Vince'le ilgili haberi verdiğimiz gün, küçük devin içinde zorlukla ehlileştirilebilen bir öfke mayalanmıştı.

Bizimle çalışmaya başlamasını sağladım.

Her şey birbirini izledi ve hemen E.F. ve dövüş derslerine başladı.

Lucas üç yıl önce kendisinin, kardeşlerinin ve Primary'nin emekli olmaya hazır olduğunu açıkladığında, o boşluğu kimin dolduracağını biliyorduk.

Carrington bu akademinin gördüğü en iyi dövüş eğitmeni oldu, toprak elementi neredeyse benimkine rakipti.

Birinci sınıftan bir kız elini kaldırdığında yüzündeki gülümseme eriyip gitti. "Ne?" diye bağıyor.

Çok gururlandım.

"Hanımefendi, antrenman maçlarında Lider Tillman'ı yendiğiniz doğru mu?"

Tabii ki bu onun sorusu.

Will kıza bakmadan önce bana muzip bir göz kırptı. "Evet, öyle. Üç ikinci komutanın yanı sıra, Eğitmen Carrington, her iki Eğitmen Vitos, Müdür Vito ve Terravile'den Alfa Quinn. Her seferinde değil ama kendi payıma düşen galibiyetleri aldım."

Aynen öyle.

"Bir gösteri yapabilir miyiz?"

Ry, Carrington ve ben "Hayır," diye bağırınca bütün sınıf irkildi. "Belki başka zaman," diyor Willow, çok daha tatlı bir sesle.

Carrington onları soyunma odalarına gönderdikten sonra el sallayarak uğurluyor.

Onunla ilk karşılaşmaları öğrencilerin çoğu için oldukça kafa karıştırıcı. Okula başladıklarında hepsine yeni tarih dersleri öğretilmişti. Akademiye gelip onunla tanıştıklarında,

Onu kafalarında, hiçbir bok almayan, güçlü bir lider olarak inşa etmişler.

O hiçbir bok almıyor ama bizden çok daha farklı bir eğitmen. Aslında bir sınıfı yok ama herhangi bir travma geçirmiş tüm kadınları kabul ediyor.

Onlara eğitim veriyor ve normal sınıflara girmeye hazır oldukları noktaya kadar onları eğitiyor.

Yıllar içinde değişen tüm kurallarla birlikte, E.F.'ye katılmak isteyen ve sadece dövüş sınıfında olmak isteyen kadınların ilgisinde bir artış oldu.

Corentin tüm akademiler için yeni kurallar oluşturmak ve geliştirmek için yorulmadan çalıştı. Bu değişiklikler en çok kadınları etkiledi. Birinci ve ikinci seviye okulları korurken aynı zamanda herkesin yararına olmasını istiyordu.

Çoğunlukla, yönetmelikleri değişmedi.

En büyük farklılıklar üçüncü seviyede görüldü. Eğitimlerinde bu noktaya ulaştıklarında velilerin öğrenciler üzerindeki yetkisini kaldırdı.

Elbette hala çocuklarıyla birlikte okulu gezip görebilirlerdi, ancak bundan sonra söz hakları sona erdi. Artık hangi dersleri alacaklarını veya hangi ilgi alanına odaklanmak istediklerini dikte etmelerine izin verilmiyor.

Zorlamaya devam eden elit topluma verdiği en büyük cevap, kızlarının kiminle ilişki kurmak istediğini bilmeye hakları olmadığını söylemek oldu. Eğer güvendseler ve rızaya dayalı seçimler yapıyorlarsa, endişeleri burada son bulabilirdi.

Kadınlar için hem gerçek bir Primary tarafından verilen hem de gerçek bir bağın oluşup oluşmayacağını görmek için bekleme veya bir Nexus seçme kararını verme konusunda onları daha iyi eğitmeyi seçen yeni sınıflar açtı.

Ebeveynlerinin onlar adına karar verme baskısı olmadan daha bilgili ve eğitilmiş olduklarından, herhangi bir Nexus'a koşturmuyorlar. Erkeklerini akıllıca seçiyorlar.

Bence akademide yaşanan en iyi değişiklik bu.

"Hadi buradan gidelim. Açlıktan ölüyorum," diyor Draken Willow'un boynuna arkadan saldırırken.

*Onun için her zaman açlık
çekiyor. Hepimiz öyleyiz.*

"Tillman ve benim önce seraya gitmemiz gerekiyor. Siz de katılabilirsiniz ya da sizinle malikanede buluşuruz."

Akademi bir aylık aradan sonra tekrar başladığında konakta kalmak da bir gelenek haline geldi. Artık birkaç gelenek oluşturduk ve her biri gittikçe daha iyi hale geliyor.

"Köşkteki sera mı yoksa anneninki mi?" Corentin gözlerini iletişim cihazından ayırmadan soruyor.

"Malikane. Katılmak için endişelenmenize gerek yok."

Kendimi beğenmiş bir tavırla söylediğimde, gözlerini kaldırıp bana dik dik bakıyor.

Willow, ona çoktan cevap verdiğimden habersiz, "Malikane, yani fazla uzun sürmez," diyor.

"Size katılacağız prenses. Hep birlikte dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu." Prenses onun göğsüne yaslanıp tüm dikkatini üzerine çekerken gözleri yumuşuyor.

İki gözünü de kapatıp onu kendine doğru çekmeden önce bana göz kırpmayı ihmal etmiyor.

Cas karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve ona bakarken başparmağını alt dudağında gezdiriyor. "Hadi bakalım, küçük Primary. Gidip çiçeklerini kontrol edelim."

Gölgeleri hepimizin etrafını sarıyor ve bizi karanlığının içine çekiyor. Bu onun açık ara en sevdiği seyahat yöntemi ve bu konuda korkutucu derecede hızlı.

Yine de bir nakil aracının yaklaşık iki saniye gerisinde kalması onu çıldırtıyor.

Ağaç evimize bakarken boynumu yukarı kaldırıyorum. Orası hâlâ bizim güvenli sığınağımız.

Orada birbirimize dolanarak geçirdiğimiz zamanların sayısını size anlatamam. Kutsal alanımızdan asla bıkmayacağım.

Will eğilip ellerini Willowries'inin üzerinde gezdirirken, "Merhaba bebeklerim," diye mırıldandı.

Gerçekten de yayılmalarına izin verme konusunda istediğini elde etmişti. Ağacımızın etrafındaki açıklığı kaplamıyorlar ama bir tanesinden yirmi kadar yavru çıkmış.

Ben seraya doğru ilerlerken çocuklar ona aptalca sırtlıyorlar.

Annesininkinin neredeyse birebir kopyasını yaptık.

O, Gaster ve benim aramızda geçen harika bir öğleden sonraydı. Kendi elementimi yeniden öğreniyormuşum gibi hissettim, ama bu sefer onunla birlikte. Boyut kığımızı hızlı bir tekme indirdi ama ejderha sayesinde birkaç dakika içinde büyümeye hazırдық.

Arkaya, küçük gurur ve sevinç kaynağıma doğru yol alıyorum.

Görünüşe göre Aconight bitkisi çok miktarda tüketilmediği sürece ölümcül değilmiş ve neyle karıştırdığınıza bağlıymış. Babamın araştırmaları sayesinde yıllar içinde bu konuda pek çok şey keşfettim.

Küçük bir yapraktan filizlenip çiçek açan yeşil bir tomurcuğa dönüşmeleri yaklaşık yirmi beş yıl sürüyor. Onun getirdiği orijinal saksıdan şu anda beş tane var. Onları öğrendikten yaklaşık dört ay sonra ettik ve o zamandan beri büyüyorlar.

Bu bitki sabır için en büyük sınav.

"Nasıllar?" Willow yanıma yaklaşıp ellerini koluma dolayarak soruyor.

"Olması gerektiği gibi büyüyorlar. Birkaç gün içinde boyutları iki katına çıkacak ve olgunlaşma evresine girecekler."

Alnını koluma dayıyor ve başını sallıyor.

Bu bekleyişten nefret ettiğini söylemeye gerek yok.

"Hadi ama. Draken midesinin omurgasını yediğini söylüyor. Her alandaki iklim kontrollerini çoktan kontrol ettim ve her şey iyi görünüyor."

Ejderha yakında yemek hakkında düşünmeyecek.

Seradan çıkıp koğuşun kapandığını hissettiğimizde Will dönüp malikâneye doğru yürümeye başlıyor. Dördümüz de o cezbedici kalçaların salınışını izlerken sırtıyoruz.

"Bir oyuna ne dersin, küçük savaşçı? Uzun zamandır oyun oynamadık." Yolunda durdu.

O gümüş gözler bizi değerlendirirken, yavaşça bize doğru dönüyor.

"Hangi oyunu düşünüyordun?"

"Onu yakalayıp yiyeceğim bir oyun."

"Sakin ol ejderha, bu kadar basit yapamayız. Buna bayılacak."

Corentin ceketinin düğmelerini çözmeye başlarken kayıtsızca şöyle diyor.

"Evet, mesele de bu zaten."

"Bir süredir hediye üzerine iyi bir hediye aksiyonumuz olmadı. Her zaman kuralları çiğniyor ve birimizin üzerinde başka bir hediye kullanıyor. Bugün küçük yaramaz Primary'i cezalandırmak hiç fena olmazdı."

"Bunu yapıyor çünkü senin hoşuna gittiğini biliyor," diyorum ve o da bunun doğru olduğunu *bildiği* için sırtıyor.

"Hediye üzerine hediye konusunda iyiyimdir. Benden kat kat olmasını seviyor," diyor Corentin ve sonra Willow'a bakıyor. "Sana vereceğiz-"

Kız gözümüzün önünde kıyafetlerini parçalara ayırırken ağzı kapanıyor. Pervaneleri ateşe çağırmak gibi bir şey. Hepimiz bir adım öne çıkıyoruz.

"Benim oyunumu oynayacağız. Dördünüz hep bana karşı birlik oluyorsunuz, bu yüzden oyunu değiştiriyoruz. Beni ilk yakalayanınız beni sikecek, diğerleri de izlemek zorunda kalacak. Ondan sonra, onlar karar verecek."

"Yani seni yakalayan diğerlerine ne yapacaklarını söyleyecek öyle mi?" Draken gözleri kayarken onaylıyor.

"Bu doğru. İyi şanslar çocuklar." Göz kırıyor, sonra bir gölge bulutunun içinde kayboluyor.

Kahkahası koşu yolundan bize doğru süzülüyor ve dördümüz havalanıyoruz.

Corentin ışığa, Cas gölgelere atlıyor ve Draken kendisine bahşedilen hızı kullanarak havalanıyor.

Ben ise görüş alanından çıktıklarından emin olana kadar koşumu yavaşlatıyorum, sonra ağacımızın arkasına saklanıp saniyeleri sayıyorum.

Benim küçük savaşçım heyecanlandığında çok sesli düşünüyor. Üç...iki...bir...

Sinsi davranıp yanımdan kaçmaya çalışırken sarmaşıklarımı fırlatıp onu belinden yakalıyorum.

Onu ağacımıza sabitleyip iki parmağımı amına soktuğumda çığlığı iniltiye dönüşüyor.

"Benim için çok ıslaksın, küçük savaşçı."

Parmaklarımı kıvırıyorum ve iniltisi etrafımı sarıyor. "Hile yaptın."

"İ yapmadım. Sen düşündüm çok Yüksek sesle. Her zaman kullanım ve avantajlardan yararlanabilirsiniz. Şimdi kardeşlerime söyle, ödülümü alıyorum."

Dudaklarından tatlı sesler dökülmeye devam ediyor. *"Oyun bitti çocuklar."*

"Orospu çocuğu. Kim?" Draken hırlıyor ve ben bağlantımız aracılığıyla gülüyorum.

"Saçmalık. Bu onu oyunlarımızın liderliğine taşıyor."

"Öyle, ejderha. Ve kazandıklarımın büyük keyif alacağım."

Zihnimin onların duyabileceği şekilde açık ve net olduğundan emin olarak kendimi ona doğru sürüyorum.

Bizi avlamaları uzun sürmeyecek.

"Onlar için çığlık at, küçük savaşçı. Ne kadar iyi hissettirdiğini bilsinler."

Bu her zaman küçük oyunlarımızın en sevdiğim kısmı olmuştur. Onu yakalayan, diğerlerine çok güzel bir gösteri yapmasını sağlar.

Aslında hiçbirimiz kimin ne kazandığının hesabını tutmuyorduk. Sonunda kazanan o oldu.

Corentin skorları bize bildirene kadar öyleydi.

Şimdi bu, ne olursa olsun onun yararlandığı bir yarışma.

"Tillman," diye inliyor ve tenindeki titreme sırtımda bir ateş yakıyor.

"İşte bu, sikimi boş ama benim için dayan. Neredeyse geldiler." Adım dudaklarından umutsuz dualar halinde dökülüyor.

Her fısıltı beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor. Sırtının alt kısmına sardığım elim nazik ve koruyucu. Elinin üstündeki ise havlamayı kırıyor.

Cas arkamızdan, "Sik beni," diye mırıldanıyor ve bilmem gereken tek şey bu.

"Gel Willow."

Emrimi anında yerine getirdi.

Sırtım eğiliyor ve içine boşaldığımda vücudumdaki her kas geriliyor.

Çok güzeldi.

Hava ciğerlerime zar zor giriyor ama bu ağzımı onunkine kapatmama engel olmuyor. Kalan sesleri açgözlülükle içiyorum ve o etrafımda kenetlenirken aletim seğiriyor.

"Çok açgözlüsün."

"Siz dördünüz için mi? Her zaman."

"Pekâlâ, seni tatmin ettiğimden emin olmama izin ver."

Ben çekilip kardeşlerime doğru ilerlerken içinden bir ürperti geçiyor. Onun için gelen küçük ihtiyaç iniltileri kardeşlerimi ona yaklaştırıyor. Omzumu ağaca yaslıyorum ve onu yayabilecekleri bir palet yapmaları için elemanımı çağırıyorum.

Tam burada durup ön sıradaki yerimin tadını çıkaracağım.

Corentin onu çenesinden kavıyor ve ağılıkla öpüyor. Kız kendini zorlukla ayakta tutabiliyor ve Cas onun yalpalamasını, onu derme çatma yatağa taşımak için bir işaret olarak kabul ediyor.

Üçü birden onu öpüyor, dokunuyor ve her santimini okşuyor. Kızın gerçekten istediği yer hariç.

"Lütfen."

"Lütfen ne, küçük savaşçı."

"Adamlarımın geri kalanını istiyorum."

O yalvaran, şehvetle sıırıslıkam olmuş gözler benimkilerle çarpışıyor ve onun çağrısıyla sikim sertleşiyor.

Bu hep böyleydi.

Bana bu şekilde baktığı sürece asla değişmeyecek.

"Onları almaya izin vereceğim. Hepsini birden."

İçinde yaşayan o güzel canavar bir anlığına ortaya çıkıp bana boğucu bir mırıltı veriyor.

"Devam et ve o ağız doldur, Cas. Bu küçük tatlı seslerin ejderhayı kışkırtmasına izin veremem."

Ya da beni. Tekrar.

Bana attığı gülümseme düpedüz sinsice. "Onu duydun, yaramaz küçük Primary. Aç kapıyı."

Core kalkmasına yardım etmek için ona elini uzatıyor ve meydan okuyan küçük şey onu sırtına doğru itmeye çalışıyor. Her ikisini de istediği gibi alabilmek için onun üzerine sürünmeye niyetli. Sesim buna engel oluyor. "Hiç sanmıyorum. Draken senin amını alacak. Corentin de kıcını alacak. Caspian'ın dediğini yap."

Dizlerini iki yana açmış, aralarından bir bedenin kayması için yalvarıyor, gözlerini ona dikip ağızını açarken ellerini kalçalarının arasında gezdiriyor.

Kahretsin, ona istediğini vermezsem bizi dizlerimizin üzerine çöktürecek.

Cas söylediği pisliklerle onu daha da azdırınca diğer ikisine başımla selam veriyorum.

Bu işi ne kadar iyi becerdiğimiz, diğer ikisi pozisyon alırken Corentin'in ağzını onun sikinden a y ı r m a m a s ı n d a n belli oluyor.

Corentin'in tek yapması gereken elini uzatmak ve kayganlaştırıcı avucunu dolduruyor.

"Kahretsin, küçük gezgin, zıplamayı bırak ve Corentin'i içeri al." Draken homurdanıyor ve o da sırtını dikleştiriyor.

Corentin sikinin başını hafifçe içeri sokuyor, tamamen içine girene kadar her seferinde birkaç santim içeri ve dışarı pompalıyor.

Vücudu kilitleniyor ve duyabildiğim tek şey aldığı zevkin boğuk sesleri, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Caspian'ın boşalmasını sağla, Willow. Çığlıklarını duymak istiyorum," diyorum ve o da göz kırpmasına dudak büküyor.

Parmaklarının midesini kazıması, bir yutkunuş ve bağlarına ne sokarsa soksun, daha fazlası gerekmiyor.

"Bu çok kabaydı," diye homurdanıyor yanıma gelip dururken.

"Bundan memnun değilmişsin gibi görünmüyordu."

"Muhteşemdi. Bu kadar çabuk bitmesine neden olan pislik sensin."

"Sadece gösterinin tadını çıkar."

Biz de öyle yaptık.

Yüzündeki mutluluk ifadesi sadece bize sarıldığında ulaştığı bir seviye. Her seferinde bizi büyülüyor.

Her seferinde aynı saplantının yeni bir şaheseri çiziliyor. Şimdiye kadar otuz yılı aşkın bir süredir onu doyurduk.

Bunun için bir ömür boyu bekleyeceğiz.

Otuz dört

Corentin

Bundan on altı yıl sonra

⁸⁰. doğum günü

Ne yapacağım ben?

Beş...dört...üç...iki...bir...

Ciğerlerimde tuttuğum havayı serbest bırakıyorum ve ince bir ışık halesinin beni çevrelemesine izin veriyorum. Hediye ve elementim tüm bu muhteşem gün boyunca boğazımda düğümlenen sinirlerimi kovuyor.

Prensesimin küçük ve harika bir doğum günü sürpriziyle uyandım ve bu sürpriz sabahı olağanüstü kıldı.

O ve kardeşlerim kahvaltayı çoktan odamıza getirmiş, iletişim cihazımı susturmuş ve bu geceye hazırlanmak için günün benim için olabildiğince rahatlatıcı geçmesini planlamışlardı.

Bir parti için biraz isteksizdim.

Doğum günlerimiz için parti vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Genelde bu özel günleri birbirimize sarılarak geçiririz. Çoğu zaman bir kumsalda uzanır, Terravile'de bir kulübede kucaklaşır ya da tüm malikaneyi veya güney kanadını kirletiriz.

En son yaptığımız büyük doğum günü partisi Draken'in ellinci yaş günüydü.

Onu Essemist Keep'te geçirdik ve size şunu söyleyeyim, vampirler nasıl parti yapılacağını biliyor. Bütün gece boyunca. Çok yorulmuştum.

Yine de, Bay Dericko, Keeper ve Draken tarafından dans pistinde döndürülürken prensesimin yüzündeki gülümseme her şeye değdi.

Burada geçirdiği kırk altı yılda çok şey değişti. Ben değişikliklere ayak uydurdum.

Bazıları yüzünden kendimi kaybedeceğimi sandım.

Bazıları aldığımız en iyi kararlardı.

En büyükleri bazı bölgelerin yeniden açılmasıydı. Hem hazırlıklı olduğumuz hem de olmadığımız bir kültür şokuydu.

Yıllar önce bir zamanlar Terk Edilmiş Orman olarak bilinen yeri iyileştirdiği o gün, her yerde hayat filizlenmişti. Elini her şeyin üzerinde sevgiyle gezdirirken orman boyunca yürüdük. Ta ki geçide ulaşana kadar.

Çok zayıf bir şekilde aydınlatılmış bir girdabı çevreleyen çim halka, koyu kahverengimsi yeşilin bir tonuydu ve onu çevrelemeye başlayan yeşeren çimenlerden tamamen farklı görünüyordu.

Orman enfekte olduğunda, oradaki tek canlı toprak parçasını andırırdı ama o noktada ölüyor gibi görünüyordu.

Willow yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını kırılğan otların arasında gezdirerek iç geçirdi. Summum-Master'ın kanını kullanma şeklinin geçidi kirlettiğini açıkladı.

Avuçlarını kesmekte ve yaşamı geri kanamakta tereddüt etmedi.

Özgürlük Ormanı'nın kalbinde, çim halka şimdi gümüş ve yeşil renklerde, içine girdiğinizde canlı bir girdabın etrafında sade bir şekilde duruyor.

büyülü olmayan aleme gitmek istiyorum.

Açıkçası kim neden ister bilmiyorum. Ziyaret etmeyi en az sevdiğim yerdir.

Bir yanım Essemist Keep'i er ya da geç açacağını düşünüyordu.

Ne yazık ki öyle olmadı. Yedi yıl sürdü.

Bekçi'nin yokluğunda geçen beş yüz yıl içinde büyük değişiklikler oldu. Bu değişikliklerin önce kendi taraflarında düzeltilmesi gerekiyordu.

Yine de açtığı gün, Keeper ve Tanith büyük bir ihtişamla içeri girdiler. Her ne kadar istedikleri gibi girip çıkmalarına izin verilmiş olsa da, o günü kutlamak istiyordu.

Özel kılmak.

Bu bana Draken'in büyükanne ve büyükbabasıyla tanışması için Essemist Kalesine yaptığımız ilk seyahati hatırlattı. Keeper bizim için büyük bir vampir kutlaması yapmıştı. Bu inanılmaz bir maceraydı ve en iyi onun anlattığı bir hikayeydi.

Dinleyen herkese anlatmayı çok sever.

Bugünlerde, orada olduğu kadar burada da.

Willow bu konuda pek konuşmazdı ama hepimiz içten içe neden diğerlerini açmadığını merak ederdik. Bundan bahsettiğimizde, her zaman zamanının gelmediğini söyleyerek konuyu geçiştirirdi.

Yaklaşık beş yıl önce bir gece, uykusundan uyandı ve uyanmamız için bağırdı.

Kalbim karnıma düştü.

Sanki savaş gecesi yeniden yaşanmış gibiydi ve zihnim bir anda ölümüne geri döndü. Işığımı kontrol edemiyordum. Güneş yatak odamıza çarpmış gibi aydınlandım.

Kollarını bana dolamakta ve hiçbir tehdit olmadığını anlayana kadar beni tutmakta tereddüt etmedi.

Hayatımda bu anının aklımdan çıkmadığı sadece birkaç kez oldu. Her seferinde, o ve biraz güneş ışığı, ben onu tekrar dizginleyene kadar etrafımı sardı.

O gece, bizi korkuttuğu için durmadan özür diledi ama gitmemiz gerektiğini söyledi. Nereye diye sorduğumuzda, devlerin bize ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ve gerçekten de bize ihtiyaçları vardı.

Mystara Hollow onları madencilığe ve köle olarak ihtiyaç duydukları her şeye dönüştürmüştü.

Hem devlerin hem de Mysterialıların en büyük nüfusunun bulunduğu diyarın tam kalbinde bir portal açtı. Tam o anda Hollow'un iki lideri de oradaydı.

Gözleri kaydı, mor alevler vücudunu yaladı ve öne doğru adım attı.

Tillman ve ben onu neredeyse geri çekiyorduk çünkü kesinlikle desteğimiz yoktu. Draken ve Cas gülerken, hediyelerini öne çağırdılar ve onunla birlikte adım attılar.

Liderlerin gözlerinin içine bakarak onlara bunun Colosyree'yi terk etmeleri için tek uyarıları olacağını söylerken sesi tüm diyarda çınladı.

Bundan fazlası gerekmedi.

Dizleri yere çarparken taşlaşmış gözleri komik bir şekilde genişledi. Hatta içlerinden biri Elementra diye mırıldandı.

O anda, gerçekten de bir yaratıcının benzeyeceğini varsaydığımız şeyin vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

Muhteşem görünüyordu.

Ona sıırttı ve şöyle dedi: "Onun bir kızı. Bu saçmalığa çok daha az tahammülü olan biri."

O çok ciddi anda ondan gelen şımarıklık, dördümüzün onun etrafında kıkırdamasına ve diğer herkesin bir adım geri çekilmesine neden oldu. Yine de vazgeçti ve koca kışlı devlerin korkularını görünce onlara küçük gülümsemeler verdi. Bu istediği son şeydi.

Gizemliler ayrıldıktan sonra Colosyree çevresindeki köylerin liderleri gelip bizimle buluştu. Her biri köle olmak istemedikleri için şimdi ne yapacakları konusunda endişeliydi ama Mystara onların kaynaklarını ele geçirmiş ve temelde her şeyi onlar için yönetiyordu.

Willow onlara iyi olacakları konusunda güvence verdi. Toprağın yenilenmesine yardım edecekti ve Elementra'ya açılan portal, eğer

bize ihtiyacı vardı.

Elementra'da bir ev bulacaklarına ve yardım edeceklerine yemin etti.

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Devlerden birinin geçitten geçişini izlemek, hiçbirimizin bıkip usanacağını sanmadığım bir deneyim.

Portalların ilk açıldığı zamanlardan farklı olarak, devasa boyutlarına rağmen geçip gidiyorlardı. Şimdi, Aeradora'nın Everest ağaçlarına adım attıktan birkaç saniye sonra küçülüyorlar.

Topraklarımıza ulaştıklarında bir an bile yabancılık çekmiyorlar.

Colosyree'ye yaptığımız seyahat, Kaynak olma yeteneğinin ve sorumluluklarının ne anlama geldiğini tam anlamıyla gördüğümüz ilk ve tek seferdi. Nefes kesici bir deneyimdi.

Başka bir diyarın başı ciddi bir belaya girmedikçe, bunun her zaman bu ölçüde olacağına inanmıyorum. Ki devler öyleydi. Eve döndüğümüzde kim olduklarını kaybetmenin eşliğinde olduklarını açıkladı. Kendi alemlerinin gücü onlara yetenekler vermeyebilir, ancak diğer alemdeki yetenekleri onlar sahip olmak böyle olarak onların inanılmaz güç ve koruma içgüdüleri tamamen kendi büyü sistemini yarattı. Üzerlerine yerleştirilen zincirler yüzünden

Onlar özlerindeydi.

Ona ihtiyaçları vardı ve o da geldi.

Bu onun için çok doğaldı. Gözünü bile kırpmadı.

Bir diyarı yönetmenin nasıl bir şey olacağı konusunda her zaman çok korkmuş ve gergindi ama şimdiden kararlar alıyor ve insanlar için en iyi olanı yapıyordu.

Bir gün burada muhteşem bir hükümdar olacak. Ve ben de onun yanında olacağım.

Kapının ufak bir şekilde çalınması ve ardından gelen sessiz gıcırta, sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıyor.

Onunla ilgili düşüncelerim onu var etti.

Takım elbisemin ceketini düzeltirken elleri kollarımda geziniyor. Aynamdaki ikimizin görüntüsü hızla atan kalbimi yavaşlatıyor ve ciğerlerimi onun tatlı kahve kokusuyla dolduruyorum.

"Yalnız kalmak istediğini biliyorum ama hepimiz seni orada hissediyoruz. Seni kontrol etmem gerekiyordu."

Omuzlarım çöktü. Kollarımı beline doladım ve onu göğsüme çektim. Gözleri benimkilerle buluşabilsin diye başını içgüdüsel olarak yukarı kaldırıyor ve başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum.

"Ben iyiyim prenses. Sadece bu bölümü kapatmaya hazırlanıyorum." "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Kalbim küt küt atıyor ve içimde bir parça umut yükseliyor. Gerçek bir umut olmasa da. Gerçekte ne hissettiğimi gizlemek için bir bahane.

Şimdiye kadar yüzleşmek zorunda kalacağım en büyük değişimden duyduğum korkuyu maskeleyem istiyorum.

"Sence yapmamalı mıyım?"

İçimden geçenleri anladığı için kıkırdıyor. "Hazır olduğuna inanıyorum ama bu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

"Layton'ın hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet, hazır. Bence çok iyi bir Müdür olacak." Aynada kendi bakışlarımla buluştuğumda sertçe nefes veriyorum.

Zaman bizi fazla yaşlandırmamış ama kendimdeki gözle görülür farkı görüyorum.

Daha fazla gülme çizgim var, bu da her zaman kapalı bir pislik gibi görünmemi zorlaştırıyor.

Gözlerim artık boş bakmıyor. Onları tamamen kapatmak imkansız. Ne zaman denesem, onu, kardeşlerimi ve artık burada onlarla olamayacağımı düşünmek beni onlara tekrar ışık katmaya zorluyor.

Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da kendimi kapatarak çok şey kaçırdığımdır. Artık yaşamak için çok fazla sebebim var.

Onlar için sonuna kadar yaşıyorum.

Akademide istediğim her şeyi ve daha fazlasını gerçekleştirdim.

Eşitlik benim için inanılmaz derecede önemliydi ve uzun bir süre boyunca bunu başarmanın çetin bir mücadele olacağını hissettim.

Ancak sonunda konseye atanan beş aile de bizimle aynı değerlere sahipti. Bu da değişiklikleri tüm diyar için çok daha kolay hale getirdi.

Şu anda bu makamlarda oturan aileler gerçekten iyi insanlar. Hepimiz bir gün bizimle birlikte hizmet edecek olan çocuklarıyla tanıştık ve hepimiz şaşırtıcı derecede iyi anlaşıyoruz.

Benim Nexus'um ve ailem olarak, nasıl hissettiklerini görmek için her yüz yılda bir seçim yapılması ve konsey üyelerinin değiştirilmesi fikrini diyara sunduk.

Bu onların hiç ilgisini çekmedi.

İnsanların ezici çoğunluğu, her bölgede onları gözeten, onları tanıyan ve onlar için doğru olanı yapan tek bir ailenin olduğu yapıyı sevdi.

Bu tepkiyi kabul ettik ve ailelerin onlara karşı sorumluluklarını her zaman yerine getirdiklerinden emin olacağımıza ve bizim de aynısını yapacağımıza söz verdik.

Hayatımın bundan sonraki bölümünü dört gözle bekliyorum.

"Haklısınız prenses. İyi bir müdür olacak. Zamanı geldi." "Bunun senin için, hepimiz için büyük bir değişim olduğunu biliyorum ama Hem bizim hem de onlar için iyi. Onu başarıya hazırladınız ve biz her zaman onun yanında olacağız, yani size ihtiyacı olduğunda size gelemeyecek değil. Tıpkı Carrington'ın Tillman'a gidebileceği gibi. İkisi de neredeyse bizimle geçirdikleri tüm zaman boyunca sizin emrinizdeydiler."

"Birkaç kez kaçıp gittiler."

"Tamam, Orson ve Flynn'le tanıştıklarında eğlendikleri için onları gerçekten suçlayamazsınız. Sonra Bric geldiğinde de. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, tanıştığımızda durumumuz farklı olsaydı, hepiniz beni kapıp götürür ve gönlünüzce eğlenirdiniz."

Bunu düşünürken gülümsemem yavaşladı.

Yapmak istediğim şey tam olarak buydu.

Elim çenesini tutmaktan yanağını avuçlamaya doğru ilerliyor. "Yıllar önce ne şekilde olursa olsun prenses, sen benim ve kardeşlerimin başına gelen en güzel şeysin ve hep öyle kalacaksın. Sen benim ışık kaynağım ve bedenimdeki havasın. Seni açıklayabileceğimden ve tarif edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Seni öbür dünyaya kadar seviyorum."

Gülümseyen yüzü yumuşuyor ve yavaşça akan bir damla gözyaşı yanağından parmağıma doğru yuvarlanıyor. Göz kapakları kapanırken titreyen bir nefes onu terk ediyor. "Kırk altı yıldır bu anı bekliyordum."

Başımı yana eğiyorum. "Bunun hayalini mi gördün?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu uyanışımızın son parçasıydı. Çocuklarla çektiğim tüm gelecek klipleri çoktan gelip geçti ama bu anı uzun zamandır bekliyordum. O zamanki gözlerimle, yanımdaki masada oturduğun günden daha yaşlı görünüyordun. Gülümsemenden dolayı yüzünde ince çizgiler vardı. Tatlı sözler ve seni seviyorum fısıldarken bir kadını şefkatle kucakladın. Tabii ki o kadının ben olduğumu öğrendim. Nefesimi tutmuş, ağzından çıkacak o tatlı sözleri duymayı bekliyordum. Yine de beni gerçekten öteden beri seveceğini asla hayal edemezdim."

Onu kendime daha da yaklaştıırken başının arkasını şefkatle tutuyorum. En çılgın kabusumda bile bunu hayal edemezdim ve uzun süreli bir deneyim olmadığı için inanılmaz derecede minnettirim.

Yine de gerçek şu ki, eğer benim için bir zaman varsa, onu sonsuza kadar seveceğim.

Yüzünü tekrar yukarı kaldırıyorum ve onu usulca öpmeden önce gözyaşlarını temizliyorum. "Artık gözyaşı yok, bebeğim. Beni emeklilik partime götür."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Doğum günü partisi, benim koca seksen yaşımda."

"Hatırlatma bana."

"Seksan hiç bu kadar güzel görünmemişti."

Elimi beline koyuyorum ve onu kapıma doğru götürüyorum. Kapıyı açarken ikimiz de duruyoruz.

Cas, etrafını saran gölgelerle birlikte duvara yaslanmıştı. Willow'la bana bakarken yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Tillman volta atıyor ve Draken... yüzünü pastayla dolduruyor.

"Lanet olsun, geri çekileceğini ve senden bir yıl önce emekli olduğum için çok kızacağımı sanmıştım." Tillman iç geçiriyor, belli ki lanet aklımı işgal ediyor.

"Çık şu lanet kafamdan," diyorum, sonra dikkatimi Draken'a çeviriyorum. "Bu benim doğum günü pastam mı?"

Kaşığı ağzında donuyor. "Ne? Hayır. Tabii ki değil. Senin ilk dilimini asla yemem. Şefe daha küçük bir tane yaptırdım. Açlıktan ölüyordum ve senin sinirlerin ejderhamı huzursuz ediyordu."

"Şefi doğum günümde sana pasta yapması için nasıl ikna ettin?"
Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Willow için olduğunu söyledim tabii ki."

Kıkırdaması yanımda titreşiyor ve ona gülümsüyorum. "Hadi gel.
Gidip emekliliğimi ilan edelim."

"Sana mutlu yıllar şarkısını söyledikten sonra," diye tezahürat yapıyor
Draken ağzı yemekle doluyken.

*Hay sikeyim. Bazı şeyler hiç değişmiyor. Çok
şükür.*

OceanofPDF.com

Otuz beş

Draken

Elli dört yıl sonra

"H a d i küçük adam, bunu yapabilirsin. Gel de en sevdiğin ejderhayla tanış. Yapabilirsin."

"Onun bir erkek olduğunu bilmiyorsun. Ayrıca, neden en sevilen ejderha sen oluyorsun? Tanith ya da Willow'u daha çok sevebilir."

Babamla ve az önce ağzından çıkan saçmalıkla alay ediyorum.

En sevilen ben olacağım.

Onu ben kurtardım.

Yani, bu ortak bir çabaydı. Ama en komik olan benim.

Kesinlikle.

"Onun bir erkek olduğunu biliyorum. Güçlü, sağlıklı bir çocuk. Cahil bir uçağın neler kaçıracağı hakkında hiçbir fikri yok. Harika bir çocuk olacak."

"Bundan şüphem yok evlat ama... sence Kale'ye geri dönmeli miyiz? Tanith'e göre, on gün geçmiş-"

Gözlerim kayıyor ve homurdanıyorum. "Onu Kale'ye geri götürmeyeceğiz ve kuluçka döneminin nasıl geçtiğiyle ilgili tek bir kelime daha duymayacağım. Kalbi güçlü ve bunu başaracak."

Ejderham yüzeye çıkarken göğsüm hızla inip kalkıyor. O küçük yumurtaya karşı çok korumacı ve ben de öyleyim. Bizi bir araya getirdiğinizde, konu küçük yavrumuz olduğunda bizi harekete geçirmek için fazla bir şey gerekmiyor.

Canavarıma onu geri götürmeyeceğimize dair güvence verirken başımı sallıyorum.

"Özür dilerim. Sadece... bu konuyu bir daha açmayalım."

"Özür dilerim Draken, seni üzmemiştin. Sadece endişeliyim ama bazı şeyleri senin gibi hissedemiyorum, eğer onun için en iyisi buysa, tamam."

Elini omzuma koyarak bakışlarımı tutuyor ve bana duyduğu güven beni daha da sakinleştiriyor.

Bu bakış, bir ay önce buraya geldiği halinden çok daha iyi. İsimlerimizi haykırarak güney kanadından içeri dalarken tüm yüzünü kaplayan korku, asla unutamayacağım bir ifadeydi.

Willow, kardeşlerim ve ben, onun göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde, savaşa hazır bir şekilde onun fuayesindeki kanepeden atladık.

Nefes nefese kalmıştı ve benim küçük gezginim neler olduğunu açıklayabilmek için ciğerlerini havayla doldurmak zorunda kalmıştı.

Tanith ve o uçuşa çıkmışlardı ki, Yavru Taşlama dedikleri şeyi yapmaya hazırlanan bir ejderha sürüsüne rastladılar.

Bu çok yürek parçalayıcı bir süreç.

Ne yazık ki, yumurtanın ebeveynleri küçük ejderhada bir sorun olup olmadığını ya da herhangi bir nedenden dolayı küçük olanın başaramadığını anlayabilir.

Uçuş, taş gibi sertleşene kadar yumurtanın etrafına ateşlerini üfleyecektir. Bu bizim anma törenlerimizin onların versiyonu ve inanılmaz derecede güçlü ve duygusal.

Keeper ve Tanith saygılarını sunmak için uçuşlarını durdurdular.

Ancak Tanith içerideki küçük ejderhada farklı bir şeyler olduğunu hissetti. Uçuşu durdurmaya çalıştı ve anlaşılır bir şekilde bunu iyi karşılamadılar.

Onları ikna etmeye ve bu farklılığın yanlış bir şey olduğu anlamına gelmediğini anlamalarını sağlamaya çalıştı. Bu sadece farklı olduğu anlamına geliyordu.

Uçuş bunu duymak istemedi, onlar da farklı bir şey istemedi.

Alevlerin ilk nefesini alamadan.

Tanith yumurtayı çaldı ve uçup gitti. Uçak peşine düştü.

Yere, Keeper'ın atlayabileceği kadar alçalmayı başardı. Ona gelip beni almasını emretti.

Willow bunu açıklar açıklamaz fuayede bir portal açtı ve savaşın gerçekleştiği yere doğru adım attık.

İkimiz anında yer değiştirdik ve ben vahşi bir kükreme çıkardım.

Büyükannem ve büyükbabama göre tüm diyarı sarsan ve damarlarındaki kanı akıtan bir kükreme.

Sadece Tanith'in isteği üzerine, ona verdikleri zarardan dolayı hepsini oldukları yerde cayır cayır yakmadım.

Gerekçesi şuydu: *"Ejderhaların yolu bu." Siktir et.*

Kimse benim altın şımarık sözde teyze ejderhamla uğraşamazdı.

Küçük gezginim bana Tanith'in isteğine saygı duymamı söyledi, o zaman dinlemekten başka seçeneğim yoktu.

Uçağa iki seçenek sundum.

Taşlama'ya devam edeceklerse yumurtayı almamıza gönüllü olarak izin verebilirlerdi ya da alevimle yüzleşebilirlerdi.

Yumurtayı isteyerek bize verdiler.

Yumurtadan çıkan yavrunun babası, hayatta kalırsa deformasyonu uçuşlarına geri getirmememi söyledi.

Ben de kanadından bir parça kopardım ve ona deformasyonunun tadını çıkarmasını söyledim.

Bunu her düşündüğümde aklım başımdan gidiyor.

Hayvanların hayatta kalamayacak ya da yardım edemeyecek kadar zayıf olan grup üyelerinden kurtulma yöntemini tamamen anlıyorum. Ama bu, tüm alemlerdeki en zeki türlerden birinin uçuşu.

Bu kadar hoşgörüsüz olmak için hiçbir sebepleri yok. Küçük adamla paylaşacakları bilgi onun hayatta kalması için yeterli olacaktır. Eğer içinde fiziksel farklılıklar varsa, onu durdurmazlar. Başka bir yol bulacaktır.

Ejderhalar böyledir.

"Draken..."

Babamın sessiz fısıltısı beni zihnimden çekip çıkarıyor ve yüzündeki solgunluk yavaşça yuvaya doğru dönmemi sağlıyor. Küçük sallanmalar ayaklarımın altındaki zemini titretiyor.

"Aman Elementra, oluyor!" Manik bir şekilde gülerken Keeper'ı kucağıma alıp etrafında döndürüyorum. "Oluyor. Hem de nasıl oluyor. Git diğerlerini getir lütfen. Onu bırakamam."

Ben onu havaya fırlatırken kendini yakalıyor. Kıçını çekerken küçük kıkırdaması bana fısıldıyor.

"Hadi, küçük adam. Bunu yapabilirsin. Yapabilirsin. Ben buradayım," diye mırıldanıyorum.

"Draken, neler oluyor-Aman Tanrım," diyor küçük gezginim, o ve kardeşlerim gölgelerin arasından çıkarken ve babam arkalarında Gaster'la birlikte belirirken.

"Her şey oluyor. Herkes hazır olsun."

"Sen ve Adored'ın yer değiştirmeniz gerekiyor, genç lordum." "Çok haklısın Tanith. Siktir, tabii ki."

Willow'u kolundan tutup bizi diğerlerinden uzaklaştırıyorum. Onun heyecanlı çığlığı gülümsememi daha da büyütüyor.

"Oluyor, ejderha. Etrafta uçan küçük bir y a v r u m u z olmak üzere."

Kalbim bir an için duracak gibi oluyor.

Onunla geçirdiğim son yüz yıl boyunca benden hiç şüphe etmedi. Bunda bile. Bunları ilk kez söylemiyor.

Ama tıpkı ilk duyduğumda olduğu gibi, bana duyduğu güven bedenimi içten dışa ısıtıyor.

"Evet, öyleyiz küçük gezgin."

Vardiyalarımız devralıyor ve Tanith'le aynı boyutta yeniden ortaya çıkıyoruz.

Kardeşlerim ve babam, konağın çimenlik alanının ortasındaki çemberlerine katıldığımızda ikimize başlarıyla selam veriyorlar.

Willow'un, Tanith'in ve benim boğazımdan mırıltılar yükseliyor. Diğer herkes sanki onlara alıştırma yaptırmışım gibi mırıldanıyor.

Melodimiz yükseldikçe, küçük yumurta daha çok titreşiyor.

"Hadi küçük adam, sana inanıyoruz."

"Hadi bebeğim, yanındayız. Ailen burada seni bekliyor."

Willow'un ve benim sözlerim zihnimizden süzölmeye devam ediyor. Mümkün olduğunca çok cesaretlendiriyoruz. Kardeşlerim de tatlı sözler mırıldanmaya başladığında kalbim eriyor.

Yeri sarsan ilk sarsıntıda ormandaki kuşlar ciyaklayarak havalanıyor.

İkincisi yumurtanın ortasından aşağıya doğru bir yarık gönderiyor.

"Bir büyük itiş daha. Bu iş sende."

Tillman'ın armağanı parmaklarından akıyor ve etrafımızda yarılan toprağı tekrar bir araya getiriyor. Gaster'ınki ağaçları ayakta tutmak için ormana akıyor.

Üçüncü titreşime yumurtanın parçaları etrafa saçılırken parlak bir ışık parlaması eşlik ederken konaklardaki her pencere tıkırdıyor.

Karardıkça Willow'u, kardeşlerimi ve beni daha da yakına sürüklüyor gibi görünüyor.

İstesek bile kendimizi durduramazdık.

Hepimiz yumurtadan çıkan yavrumuza gözlerimizi diktiğimizde, göğsümde bir şok hissettim. İçimden ona doğru derin, ilkel bir bağ akıyor. O kadar güçlü ki hava almakta zorlanıyorum.

Küçük kafası yukarı kalkıyor ve boğazından küçük bir feryat dökülüyor. Hemen tepki veriyorum.

Başımı hafifçe onunkine yaslıyorum ve o benim sesimi taklit etmeye çalışana kadar mırıldanıyorum.

"Sen mükemmelsin."

İnanılmaz bir his içimde gezinirken kelimeleri içime çekiyorum. Son yüz yıl boyunca almakla kutsandığım bilgiler benden ona doğru akıyor. İkimiz arasındaki bağlantı hattı, benden verecek bir şey kalmayana kadar gergin kalıyor.

Geri çekildiğimde, başka bir küçük ses Willow'un benim yerime geçmesini sağlıyor. Daha önce bir ejderhanın gözünden yaş düştüğünü hiç görmemiştim ama yanağından süzülen gözyaşı benimkini oluşturuyor.

Kardeşlerimin hepsi onun etrafına doluşuyor ve o da bana ve Willow'a olduğu kadar onlara da anlayışla yaklaşıyor.

Ufaklık başını elinin içine sokarken Cas, *"Muhteşem," diye fısıldıyor.*

O, Corentin ve Tillman tamamen hareketsiz kalıyorlar ve duyguları tenime işlerken nefes alış verişim derinleşiyor.

Çekildiklerinde buğulu gözleri benimkilerle buluşuyor ve cevabını tam olarak bilmediğim bir soru soruyor.

Tanith bir sonraki hamleyi yapıyor ve alnını onunkine yaslıyor. Mırıltısı beni derinden sarsıyor. Ona duyduğu sevgi, topraktaki pençelerimden kalbime kadar titreşiyor.

Keeper ve Gaster birlikte hareket ediyor. Ufaklık şımartılmak üzere olduğunu biliyormuş gibi kendini karıştırıyor.

Willow geri çekilirken havadaki enerji yanımda değişiyor ve ben de onu takip ediyorum.

Bizim ufaklık onu görünce çok heyecanlanıyor, kanatlarını çırpıp ona doğru koşmaya çalışıyor. Willow bir anda orada belirip onu yakalıyor.

"Dur bakalım ufaklık. Sakin ol," diye mırıldanarak yere oturuyor ve çocuk onun kucağında rahat ediyor.

"Bunca yıldır bu rengi bir ejderhada hiç görmedim," diyor Keeper usulca Gaster'a, ama hepimiz onu duyuyoruz.

"Bunca yıl boyunca tesadüf diye bir şey olmadığını öğrendim."

Gözlerimiz yaşlı adaminkilerle buluşuyor.

Pullarının gece yarısı moru olması kesinlikle tesadüf değil.

Sadece nedenini anlamıyorum.

"Peki, bu küçük adama ne isim vereceğiz?" Willow ve onun karşısında yere otururken soruyorum.

Başını kaldırıp burnunu bana doğru uzatıyor ama onu buraya gelmesi için ikna etmeye çalıştığımda homurdanıp tekrar yere bırakıyor. Daha derine sokuluyor, ben denedikçe benden saklanmak için yüzünü onun yanına daha çok gömüyor.

Yalan söylemeyeceğim, biraz surat astım. Onun favorisi olmak buraya kadarmış.

Willow'un gözleri bir an için mizahla parlıyor, sonra bulutlanıyor. Bu bir milisaniye içinde sona eriyor ve elini onun sırtında gezdirirken usulca gülümsüyor. "Onun adı Prio."

Hepimiz adını tekrarlıyoruz ve o da başını kaldırıp bize bakıyor. Kıkırdamalarımız etrafta yankılanıyor ve bize olan ilgisini çabucak kaybediyor.

Tanith, *"Onda yanlış bir şey yok, ama yine de bir şey var... farklı,"* diyor.

"Farklı olması gayet normal."

"Olmadığını hiç söylemedim. Sadece yumurtadan çıktığında hissettiğim şeyin ne olduğunu hemen anlayabileceğimizi düşünmüştüm. En ufak bir fikrim yok."

"Bazen... tüm cevaplara hemen sahip olmak en iyisi değildir. Şimdilik tek bilmemiz gereken onun burada bizimle birlikte olması gerektiği. Bu amaç daha sonra ne olursa olsun, kabul edeceğiz," diyor Willow eğilip Prio'yu başından öperken.

Cas, Willow'un yanında diz çöküyor ve Prio, rahatsız edilmekten inanılmaz derecede bıkmış gibi başını kaldırırken yine ofluyor. Eminim, harcadığı onca emekten sonra öyledir. Doğmak kolay olmasa gerek.

"O da senin gibi bizi anlayabilir mi Tanith? Yaramaz küçük Primary'nin onun yanında ağzına dikkat etmesi gerekecek mi?"

"Hepinizi gayet iyi anlayabilir ama iletişim becerilerinin gelişmesi zaman alacak."

"O zaman hepiniz aksini dileyeceksiniz," diye homurdanıyor babam.

"Çok komik küçük vampir adam," diye karşılık veriyor. *"Draken bunların hepsini biliyor ama geri kalanınız için söyleyeyim, genç ejderhalar sizin gibi gelişmez. Kendi başına bir 'bebeklik' evresi pek yoktur. Birkaç saat içinde kendi başına yürüyebilecek hale gelecek. Sonraki iki gün boyunca hepimize yapışacak. Birimizin gittiği her yeri takip ediyor, büyük ihtimalle hepinizden birinin. O olmak istemeyecek*

tek başına. Oradan, toplumsal bilginin ilk nöbetleri yerleştikçe daha bağımsız olmayı istemeye geçecektir. Uçabilmesi için sekiz yıl kadar geçmesi gerekecek, ancak o zamana kadar sizin sürekli ilginizi umursamayacağı bir noktaya gelecek. Genel olarak, sizi seven küçük bir çocuğa sahip olmak, sadece bazen etrafınızda olmak isteyen, ancak merakları sorun yaratabileceği için sürekli izlenmesi gereken bir ergene sahip olmak gibi hissettirecektir. Bu çok uzun yıllar sürecek."

Korku Nexus'umu sarıyor ve hepimiz iri gözlerle birbirimize bakıyoruz.

"Kahretsin, çocuklar. Kendimizi neyin içine soktuk biz?"

"Biz derken ne demek istiyorsun ejderha? Bunu sen yaptın. Biz sadece seni her adımında destekledik. Şimdi lanet olası ejderha ebeveynler olduk."

Cas'ın ses tonundaki histeri benden şaşkın bir kahkaha yükselmesine neden oluyor. Boğmaya çalıştığım bir dizi küçük homurtu olarak başlıyor. Gözleri üzerimde karardıkça kahkaham daha da sertleşiyor ve yükseliyor.

İlk kırılan benim küçük gezginim oluyor.

Onun kahkahası diğerlerinin de kısa süre sonra dağılmasına neden oluyor.

Bir saniye önce içimizde o kadar keskin olan korku, her birimiz aynı sayfada yer aldıkça yavaşça kayboluyor. Tıpkı Gaster'ın dediği gibi, tesadüf olmadığına dair ortak bir anlayış var.

Prio'nun burada olması gerekiyordu ve biz de onunla ilgileneceğiz.

Küçük adam Cas'ın endişesini hissetmiş olmalı. Başını Willow'un kolunun altında oynatıyor, ta ki Willow kolunu kaldırırsa kadar ve Caspian'ın kucağına sürünüyor.

Vücudu bir an için geriliyor, sonra teslim oluyor ve gölgeleri küçük yarattığı okşuyor.

"Caspian Vito. Gölge ejderha baba."

Küçük gezginimin gözleri sözlerimle parlıyor ve ben de ona mırıldanıyorum.

Elementra.

Birkaç yüz yıl sonra, içine bir bebek koyacağım.

Otuz altı

Hazar

Bundan elli yıl sonra

Karşımdaki sinir bozucu kadına bakarken gözlerim kararıyor.

"Bana gördüğün şeyin ne olduğunu söyle." Bakışlarıma karşılık veriyor.

"Eğer laboratuvarımdan defolup gitmezsen seni boğacağım, pislik herif."

"Deneyebilirsin, *Perfecta Anima*. Bir daha sormayacağım."

"Sana tekrar söylemeyeceğim. Bu bilgiyi sizinle paylaşmayacağım.

Aynada gördüklerimi ancak şu durumlarda paylaşmam gerekir

diyarın tarihiyle bir ilgisi var."

"Bu krallığın tarihi. Kelimenin tam anlamıyla tarihin tanımı. Yüz kırk beş yıl önce Elementra'nın beş kızı yarattığını gördünüz. O zamandan beri daha fazlasını gördüğünü biliyorum. Bana sadece bir isim söylemeni istiyorum."

"Bunu yapmayacağım, Caspian. Benden krallığın kurallarını çiğnememi istediğini çok iyi biliyorsun. Önce bunu somut kanıtlarla ortaya koymalısın, sonra ben onaylayabilir ya da reddedebilirim. Willow'u imgelemeleri yüzünden bu şekilde taciz edemezsin."

"Çünkü o benim Birincil'im ve ona herhangi bir sıkıntı vermeyeceğim. Öte yandan, sen benim en son sinirime dokunuyorsun ve seni rahatsız etmekten çekinmiyorum."

"Kardeş sevgisini gerçekten hissediyorum, gerçekten. Bu harika bir bağ kurma deneyimi oldu, ama hazırladığım karışımı giymek istemiyorsan, o zaman buradan gitmeni tavsiye ederim."

Gözlerini bana dikeyor ve süslü küçük kazanından kepçeyi kaldırıyor.

O bana istediğim cevabı vermemeye devam ederken yumruklarını iki yanımnda sıkılıyor. Cevaplar. Çoğul.

Yıllar yıllar önce ona gelip Willow için bir sürpriz planladığımı söyledim. Başta tamamen kabul etti. Sonra ona ne olduğunu söyledim ve dudaklarını büktü.

Bana bunu yapamayacağını bildiğime dair bir konuşma yaptı.

Ne yazık ki, tıpkı manzara gibi, Ayna da dikkatle yaklaşmanız gereken şeylerden biri.

Zamandaki anlar, uzun zaman önce olanlar bile, şimdi olanları etkileyebilir. Özellikle de olayın üzerine gerçeğin hangi versiyonunun inşa edildiğine bağlı olarak.

Eğer her şey yalansa, her şey yerle bir olabilir.

Hattımızın düzeltilmiş tarihini yayınladığımda diyar bize karşı ayaklanmadığı için yeterince şanslıydık.

Krallık bir bütün olarak gerçeğin kendilerinden saklanması kabul etmedi, ancak günün sonunda Vitos onlar için Malvolio Seçimi'nin olabileceğinden çok daha iyi bir sonuç oldu. Ayrıca, o zamandan beri onlara iyi hizmet ettik.

Küçük kaşığına biraz daha kaldırırken dişlerimi sıkıyorum. Gerçekten fırlatacağını biliyorum. Özellikle de beni öldürmeyip sadece acıtacaksa. "Tamam."

"Ve bir daha beni kız kardeşime ispiyonlamaya da kalkma, pislik. Geçen sefer sana yardım etmedi ve şimdi de etmeyecek."

Blah. Bunu göreceğiz.

Oakly'nin doğu kanadındaki laboratuvarından gölge gibi çıkıyorum ve kütüphaneme gidiyorum. Orien Amca'nın benim için tasarladığı odaya artık böyle hitap ediyorum.

Son yüz elli yılda, üzerinde epeyce değişiklik yaptım. Diyarlardaki tüm kitaplarım için daha fazla alana ihtiyacım vardı.

Valorian Peçesi hariç hepsine gittik.

Nexus'umuz portala birkaç kez gitti, ancak her seferinde Primary'ye yük oluyor. Diğer taraftaki bir şey onu çok rahatsız ediyor ama bu konuda konuşmuyor.

Bu beni küçük kuş arkadaşım için endişelendiriyor. Onu sık sık düşünüyorum.

Eminim aradığım cevapları biliyordur.

Willow'un kim olduğunun o gittikten saatler sonra ortaya çıkması çok kötü oldu.

Gölgeden çıkıyorum ve odamda büyük bir resim çerçevesini sakladığım yere doğru yürüyorum.

Yarattığım küçük yan proje yüz yirmi yıl önce başlamıştı. Yapacak pek bir şeyim olmadığı zamanlarda vakit geçirmek için eğlenceli bir hobi olması gerekiyordu.

Kendime eninde sonunda biteceğini ve küçük Primary'ime bir hediye olarak sürpriz yapacağımı söyledim.

İtiraf etmeliyim ki, bu bir hobiden çok bir saplantı haline geldi. Daha fazlasını keşfettikçe, onun için bu cevapları bulmaya daha çok ihtiyaç duydum.

"Açığa çıkar."

Parmaklarım çerçevenin ortasındaki söğüt ağacının siyah gövdesinde geziniyor. Yarattığım büyük beş dalın ve eklediğim yaprakların üzerinde iz sürmeye devam ediyorum.

Hepsi benim gölgelerimle yapıldı. Bu benim tatlı Söğüt'üm için bir aile ağacı.

Ya da bir dal tamamen çıplak olmasaydı öyle olurdu.

Söğüt'ün geldiği soy da dahil olmak üzere dört orijinal kızın soyunu bulabildim.

Onun soyu bulması en kolay olanıydı.

Ortak bilgisinden edindiği her şeyi kendi başına epeyce biliyor. Kesinlikle diğer soylar hakkında da bilgisi var, ancak onların kim olduğunu bilmiyor, sadece ne bildiklerini biliyor.

Onları anlamak inanılmaz derecede zor oldu.

Bunu onun için yapma fikri, annesinin ona hediyesini anlatırken paylaştığı hikayeyi bize anlattıktan sonra filizlenmeye başladı. Daha sonra Elementra ile yaptığı konuşmadan sonra daha da arttı.

Bunca zaman ve çeşitli diyarlara yaptığım çok sayıda seyahat, meydana gelen 'doğal olmayan' olaylar hakkında araştırma yapmamı sağladı.

Açılan bir geçit, ne zaman açıldığı, nereden geldiği, nereye gittiği ve benzeri konularda cevap almak için sık sık sinsice sorular sormak zorunda kaldım. Bunu sadece meraklı olduğum ve bir şeyleri bilmek istediğim şeklinde anlıyor, ki bu ikisi de doğru, ancak gerçek niyetimi ondan saklayarak kayda değer bir iş yaptığıma inanıyorum.

Dürüst olmak gerekirse bu karşılaştığım en ilgi çekici ve heyecan verici meydan okuma oldu.

Diyarın ziyaret etmeyi hiç düşünmediğim kısımlarını araştırmam gerekti çünkü neden bölgelerin eteklerindeki rastgele ve hatta bazen terk edilmiş kasabaları görmem gereksin ki?

Onlar benim altın madenlerimdi.

Yıkık, dökük kulübeler. Mağaralardaki gizli sığınaklar. Adını siz koyun.

Kızları kendilerini çok iyi saklamışlar.

Willow sayesinde bir ayağım olmasaydı, sahip olduğum şeyi hayatım boyunca asla keşfedemezdim.

Kendime verdiğim bu küçük yan macera beni Elementra'nın bir ucundan diğerine götürdü.

Gölgelerimin ulaşmadığı yer kalmadı.

Aynı zamanda Primary'im yanımdayken beni diyarlar ötesine götürdü.

Her dakikasına bayıldım. "Cas..."

Zihnim suçlayıcı bir tonla doluyor.

"Evet, tatlı Willow."

"Bana o masum sesi bile çıkarma. Yine Oakly'yi taciz mi ediyorsun?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Emin değilim, ama bir dahaki sefere onu bir deneyin ortasında böldüğünde, seni test cihazı olarak kullanacağını söyledi."

O şımarık canavarın bana neler yapabileceğini düşündükçe irkiliyorum.

"Sizi temin ederim, bugün Perfecta Anima'nızı rahatsız etmedim."

"Yalan." Kıkırdaması dudaklarımın kenarlarını bir gülümsemeye dönüştürüyor. *"Peki, ne yapıyorsun o zaman?"*

Onun için yarattığım şaheserime bakıyorum ve omuzlarım çöküyor. Yenilgiyi kabul etmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden bunu böyle adlandırmayacağım, ama o olmadan bitirebileceğime inanmıyorum.

"Kütüphaneme gel, Primary."

Ellerimi çerçeveye doğru sallarken gölgelerim ellerimden akıyor, böylece en azından ona dört gözle beklediğim büyük açıklamayı yapabiliyorum.

Odanın köşesinden çıkıp her girişinde yaptığı gibi buradaki her şeye gülümseyerek bakması sadece birkaç saniye sürüyor.

O dikkatli gözler, arkamda asılı duran devasa gölge bulutunu görünce bir kez daha bakıyor. "Neler oluyor?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

Yavaşça sorduğu soru merak ve merak dolu. Onu asla terk etmeyen bir şey ve bunun için minnettarım.

Söğüt ağacım henüz bitmemiş olsa da çok hoşuna gidecek.

Gözlerini odadaki sırdan hiç ayırmadan elini uzattığım avucumun içine koyuyor. Kalbi, parmaklarından benimkine doğru heyecanla çarpıyor.

"Hazır mısın?"

"Her zaman."

Ağzını ve az önce ağzından çıkan nefesi kapatmak için kullandığı elini benimkinden çekip alıyor.

Parmakları gövdenin kabuğuna ulaşana kadar çekingen adımlarla ilerliyor. Gözleri her yüzeyi inceliyor ve bir ismin üzerindeki parmağının titremesinden ve seğirmesinden ne yaptığımı anladığını anlıyorum.

"Iris Quinn (Fortia). Bu bizim soyumuzun adı . Sen... nasıl?"

Ne zaman?"

Etrafında dönerken saçları neredeyse yüzüme tokat gibi çarpıyor. "Yıllar boyunca. Çok, çok uzun yıllar."

Parmağımı hafifçe üzerinde gezdirirken gölgelerimin karanlığı annesinin adının altındaki yaprağın tuvaline işliyor.

Willow Vito (Fortia).

"Anlamıyorum. CC'den bu cevabı defalarca istedim.

Hatta ondan anneme sormasını bile istedim ama ikisi de bana söylemedi."

"Böyle bir cevabım yok, Primary. Belki de bunu yüz yirmi yıl önce başlattığımı biliyorlardı, bu yüzden eğlencemi mahvetmek istemediler."

"Sen ne? Aman Elementra. Bunu benim için yapmak için onca yıl mı harcadın?"

"Evet, harcadım. Bunu yaparken çok keyif aldım. Sen olağanüstü birisin ve çok olağanüstü kadınlardan oluşan küçük bir toplumdan geliyorsun. Onlar hakkında bilgi edin, tatlı Willow."

Ağacın her bir parçasını incelemeye daldığında nefesi kesiliyor.

O ilerlerken ben de ona öğrendiğim bilgileri aktarıyorum.

"Görünüşe göre ya da ben öyle sanıyorum, aslında onlarla aynı kanı paylaşıyorsun. Topladığım kadarıyla ve tabii ki sadece benim bilimsel inancıma göre, Elementra aslında bizim gibi kan akıtmıyor. Her kızına kendinden bir parça aşılarmış ve onlar da bizimki gibi bedenlere sahip olacak şekilde yaratıldıkları için, bu öz kan yoluyla yayılmış. Yani hepiniz teknik olarak kan bağıyla bağlı değilsiniz ama aynı özden doğdunuz."

"Mantıklı," diye mırıldanıyor, şaşırılmış bir halde.

"Bilgelik, Merhamet, Metanet, Cesaret ve Denge. Elementra'nın her kızına bahşettiği beş büyük kişilik. Benim inancıma göre bu parçalardan bazıları her birine biraz daha fazla yapıştı." Elini dayadığı çizgiyi işaret ediyorum. "Baldo çizgisi. Son gelen ama ilk giden. Anladığım kadarıyla ilk ölen hat buydu. Herkesin dengesini bozmuş."

Hesapçı gözleri benimkilere kayıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Kuvira soyu. Elde ettiğim bazı kayıtlara göre küçük bir savaş olmuş. Orada isimleri örtüşen iki tanınabilir kişi vardı. Birine Kuvira Birincil, diğerine Levina Birincil deniyordu. Kuvira Primary başaramadı. Sanırım Levina Primary için kendini feda etti. Cesaret ve merhamet.

"Levina Primary'nin izini takip ettim ve sonunda bulundu. Onu arayan insanlar Nexus'la birlikte yaşadıkları küçük köye saldırınca teslim oldu. O köyün insanları onun toplumları için yaptıklarını yazdılar.

"Bu hat açıkçası hakkında en çok bilgi topladığım hat. Fortia Hattı. Bu senin soyun, Birincil. Sizin soyunuzdaki kadınların sahip olduğu metanet hepinizi sonuna kadar burada tuttu. Cesaretle karıştırılmamalı. Cesaret, önünüzdeki tehlikelerle yüzleşme yeteneğine sahip olmaktır. Ki siz bunu kesinlikle her zaman yapıyorsunuz. Ama büyükanneleriniz, anneleriniz, hatta onlardan önce. Hepiniz inanılmaz bir dayanma ve asla pes etmeme yeteneğine sahipsiniz."

Elleri goblenin üzerinde sevgiyle kayıyor ve başını sürekli sallıyor. Bir şey söylemesi için sabırsızlıkla bekliyorum.

Gözlerindeki parıltı üzüntüyü değil şaşkınlığı yansıtıyor, ama kalbim haddimi aştığım için kaburgalarımnda gümbürdüyor. Aralarındaki bağ birçok duygunun karışımından oluşuyor ama sanırım daha olumsuz olanları hepsinin karşılaştığı sonu duymaktan ve bilmekten kaynaklanıyor.

Sonunda nefes nefese bir kahkaha atıyor ve hediyesi zihnimi okşuyor.

"Çok, çok iyi, yeğenim. Beynini benden aldığını biliyordum."

Bedenim titriyor ve onayının tadını çıkarabilmek için gözlerimi kapatıyorum.

"Teşekkürler amca. Şimdi şu son satır için biraz yardım etsen çok iyi olur."

Böylece kızınızın hediyesini bitirebilirim." "Kız kartını oynuyoruz, değil mi?"

"Eğer istediğimi elde edeceksem."

Kahkahası zihnimde yankılandıktan sonra kayboluyor ve ben hayal kırıklığı içinde inliyorum. Willow'un nefesi gözlerimi ona çeviriyor ve göğsümde bir beklenti oluşuyor.

"Kapa çenenin," diye fısıldıyor. "Ne? Ne dedi o?"

Cevap vermiyor. Yeteneğinin karanlığı beni uzaklara ve duvarların ötesine sürüklüyor. Bizi Orien Amca'nın yatak odasına bırakıyor, orası artık daha çok Gaster'ın alanı.

"Peki, siz ikiniz nesiniz?"

"Cato soyu Elementra'nın kızlarının beşinci soyuydu." Tüm vücudum sarsıldı. "Ne?"

Çay fincanını ağzına yaklaştırarak duraklayan yaşlı adamın yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. Gözleri aramızda gidip gelirken ikimiz de sessizce oturuyoruz.

"Biliyor musun, sen ne ve kim olduğunu öğrenene kadar soyumun gerçek önemini hiç bilmiyordum çocuğum. Bu beni kendi araştırmamı yapmaya teşvik etti."

"Bize anlatmak üzere. Sonunda yaşını öğreneceğiz, Primary."

"Biliyorum. Aman Elementra. O kadar heyecanlıyım ki titriyorum."

Gölgelerimi onun bileklerine doluyorum, onunkiler de aynısını bana yapıyor. Zaman sonsuza dek ilerliyormuş gibi görünürken sabırla bekliyoruz.

"Annem soyunun bağışlanmasını istedi, bu yüzden bir kız değil, bir oğul olarak doğdum. Siz ikinize o izi bulmada bol şans. Arkamda hiçbir şey bırakmadım. O sırlar benimle güvende."

Gülümseyen yaşlı pisliğe doğru adım atmaya çalışırken Willow bir elini göğsüme koyuyor. Ayaklarım hareket etmeyi bıraktığında bana göz kırparak gülme cüretini gösterdi.

"Meydan okuma kabul edildi ihtiyar." "İyi eğlenceler çocuklar."

Bizi el sallayarak uğurluyor, kıkırdayarak bardağı dudağına götürüyor ve kitabını tekrar eline alıyor. İçindekileri okuduğu şeyin üzerine dökmek için yarım aklım var.

Ne yazık ki elindeki metne daha çok saygı duyuyorum.

"Bir yolunu bulursun Cas. Tek ihtiyacın olan bir isimdi."

Sözleri kalbimi sarana kadar yüzüm kızarıyor ve alaycı bir ifadeye bürünüyor.

Şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz hayatımızda pek çok kez, bir yerlerde yolculuğumuz bir isme ihtiyaç duymakla başladı.

Biraz zaman, çok sabır ve birçok gerçeğin ortaya çıkması gerekmiş olabilir, ama o ve ben birlikte her zaman aradığımızı buluyoruz.

"Bunu çözmek için bir ömrümüz var, küçük Primary."

OceanofPDF.com

Otuz yedi

Söğüt

Bundan elli yıl sonra

226. doğum günü

İki yüz yıl.

Şimdiye kadar bu diyarda bu kadar uzun süre yürüdüm.

Adamlarım, ailem ve yol boyunca tanıma şansına eriştiğim pek çok dostumla birlikte.

Hayat bizim için yaklaşık otuz yıl önce gerçekten düzene girdi. Yaptığımız birçok 'mini' aylık tatile rağmen, bu gerçekten uzaklaştığımız ilk uzun zamandı.

Corentin, Tillman ve Draken akademiden emekli olduktan sonra bile, saray E.F.'sine ve sarayda yapılması gereken her şeye daha fazla yardım etmeye başladılar.

Herhangi bir şeyden emekli olduğumu söylemek zor çünkü her zaman Vito Akademisi, bazen Terravile Pack Akademisi, amplifikatör odasında geçirdiğim çok zaman, Oakly'ye üzerinde çalıştığı keşifte yardım etmek ve tabii ki diyarın görevi gerektirdiğinde arasında gidip geldim.

Cas, tarihi yeniden yazmadığı zamanlarda, ikimiz de bize ihtiyaç duyulan her yerde dolaşıyorduk. Bu bizi sandığınızdan çok daha meşgul etti.

Aurora aslında biraz ara vermemiz gerektiğini söyledi.

Hepimizi oturttu ve saraydan çıkmamızı söyledi. Şaşkına dönmüştük.

Sanki bu dünyanın en komik şakasıymış gibi güldü ama sonra ciddileşti. Gözleri, anılarını anlatırken her zaman olduğu gibi odak noktasından çıktı.

Gözyaşlarını kırptırdığında, kendisinden hiçbir ek sorumluluk almadan birbirimizin tadını sonuna kadar çıkarmamız için biraz zaman ayırmamızı istedi. Nexus'uyla birlikte kaçıp gitmesine ve bir süre daha yaşamasına izin verilmesini dilediği çok zaman olduğunu söyledi.

Bunu da ha önce de düşünmüştüm, ancak bunu söylediğini duyunca, her zaman ne kadar kapana kısılmış olduğunu anladım. O saraydan sadece diyarın görevleri için ayrılmasına izin verilmişti. Nexus'uyla zevk için asla.

Bize hiç almadığı bir hediye veriyordu.

Neredeyse dört yıldır yoktuk.

Bunun neredeyse bir yılı annemin evinin yanında inşa ettiğimiz kulübede saklanarak geçti. Ne Lyker ne de ben orayı değiştirmeyi ya da gerçekten kendimize ait kılmayı başarabildik. Asla da yapacağımızı sanmıyorum.

Her zaman onun olarak el üstünde tutacağız.

Tabii ki gittiğimiz süre içinde geri döndük, ziyaret ettik, Aurora ve kayınpederlerimle vakit geçirdik. Oakly ve onun

Nexus sık sık gelir ve nerede olursak olalım bizimle vakit geçirirdi.

Kardeşlerim ve Aria da öyle. Gaster, Keeper ve Tanith de.

Yine de bu dört yılın büyük bölümünde sadece biz vardık.

Ve tabii ki inatçı olmadığı zamanlarda küçük Prio'muz.

Ona küçük demek komik.

Tanith'in bizi uyardığı gibi, her istediğini yapmaya başladığında yaklaşık beş yaşındaydı. O kadar ki içgüdüleri 'Uçmak için sekiz-on yaşına kadar beklemek mi? Hayır, teşekkürler.

Altı yaşında gökyüzüne çıktı ve onu oradan zar zor indirebildik. Hâlâ tam olarak büyümedi. Yaklaşık 17 feet boyunda ve giderek büyüyor. Tam bir ele avuca sığmaz. Draken ve ben birçok kez onu aramak zorunda kaldık.

Bu da kolay değil.

Evet, bizim küçük ejderhamız farklı.

Mor pullarının yanı sıra, ortadan kaybolabiliyor. Bir anda yok olabiliyor.

Nereye gittiği ya da nereye vardığı hakkında hiçbir fikrimiz yok ve o da bize söylemiyor. Onu her oturtup konuşmaya çalıştığımızda Tanith bize gülüyor. Birçok kez onun aşırı büyümüş, yüz yaşında bir ejderha çocuk olduğunu söyledi. Kendinden başka kimseyi dinlemeyecek.

O çok büyük bir lütuf.

İki yüzüncü doğum gününden hemen önce bizim diyarımızda ve Valorian Peçesi hariç diğer tüm diyarlarda maceradan döndük.

Ona maceralarımızı anlatırken Aurora parlıyordu.

İki yüzüncü doğum günümde bana büyük bir parti verdi. Tüm o danslar, yiyecekler, içecekler arasında temiz hava almak zorunda kaldım,

ve insanlar. Ben de gizlice bahçeye çıktım. Bir süre sonra beni bulduğunda kıkırdadı.

Doğum günüm için istediğim her şeyi alıp almadığımı sordu.

Almıştım.

Adamlarım, ailem, arkadaşlarım, annemden bir mektup ve tabii ki CC'nin yüksek sesle söylediği mutlu yıllar şarkısı vardı. Harika bir doğum günüydü ama ondan bir isteğim daha vardı.

Herhangi bir şey söyledi.

Ona iki yüz yirmi altıncı doğum g ü n ü m d e , dünyaya gelişimin iki yüzüncü yıl dönümünde, diyarı istediğimi söyledim.

Başını sallamadan önce bir an için özgürlüğün tadı gözlerini doldurdu. Bunu bana bu kadar erken yapmayacağını söyledi.

Yapmak zorunda olduğunu söyledim.

Benim zamanım gelmişti.

Uzun, gözyaşı dolu bir anı paylaştık.

Tıpkı bugün tacı tüm diyarın önünde başıma yerleştirdiğinde paylaştığımız gibi.

Elementra'nın şahitliğinde, güç tüm diyara yayıldı.

Elementra'nın yeni Matriarch'ı benim.

Adamlarım artık Yönetici Nexus.

Şu anda etrafımda uzanmış, mışıl mışıl uyuyorlar.

Taç giyme törenimizden sonra beni yatak odamıza götürdüler ve tacım hala başımdayken benimle hınzırca oynadılar.

Ben sadece onların yumuşak horlamalarını ve kalp atışlarını dinlemek için sessiz bir an istedim.

Bana bu hayatta isteyebileceğim her şeyi ve hayal bile edemeyeceğim şeyleri verdiler.

Gözlerim nihayet kapandığında, onlardan duyduğum koşulsuz sevgi ruhumu sarıyor ve beni huzur içinde onlara sarılmış yaramaz rüyalara gönderiyor.

Kahretsin. Yine yaptım.

Biriyle rüya yürüyüşü yapmayalı epey zaman oldu.

Geniş beyaz alan, kendimi içinde bulmaya alışık olduğum mağaralardan ya da zihinlerden çok farklı. Bu kişi her kimse, bütün gün sadece yuvarlanan bulutlar görüyor.

"Merhaba," diye sesleniyorum.

"Prenses. Kafamın içinde olmanızın bir sebebi var mı?"

Corentin'in sesini duyunca dönüp başımı yana eğiyorum.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok majesteleri. Benimkinde olmadığına emin misin?"

"Sanırım tam olarak orada olabiliriz, Birincil."

Cas daralmış gözleriyle etrafımızı tararken bize doğru ilerliyor. Gittikçe endişeleniyor ve kafam karışıyor.

Neler oluyor böyle?

"Bu iyi bir soru, küçük savaşçı."

"Bahse girerim çok yaramaz bir rüya görmüştür ve bizi de yanına çekmiştir. Olay buydu, değil mi küçük gezgin?"

"Hayır, sanmıyorum-"

"Hey, anne."

Ayaklarımın üzerinde dönerken bedenim irkiliyor. Önümde hala açık gökyüzünden başka bir şey yok. Küçük bir kıkırdama görüşümü aşağı çekiyor.

Oh.

Bakışlarım, yüzünü çevreleyen kestane, kumral ve kirli sarı çizgilerden oluşan özgürleştirici bir karmaşa içinde kıvrılıp dönen vahşi bukleleri olan küçük kızın üzerinde geziniyor.

"Oh," diye yüksek sesle tekrarlıyorum yavaşça, kendimi çocuğun seviyesine indirerek. "Merhaba tatlım. İyi misin?"

Elim omzuna dokunur dokunmaz ruhum şarkı söylüyor. Kanımı titreten şok kalbime doğru ilerliyor ve titreyen bir nefes çekiyorum.

"Aman El-"

"Sus, anne, onun adını söyleme." Küçük parmağını dudaklarıma götürürken kıkırdıyor. "Büyükanne Elma bana çok kızacak."

Ondan düşmeye devam eden kahkaha göğsümden boğuk bir hıçkırık çıkarıyor. Elim, hâlâ ağzımın kenarında duran onunkine dayanmak için kalkıyor ve nefesim kesiliyor.

"Neredeyiz biz? Sen iyi misin?"

"Aptal anne. Tabii ki iyiyiz. Öbür dünyadayız."

Sertçe sallanırken bedenim aniden binlerce kilo ağırlaşıyor ama devrilmiyorum. Gözbebeğinin etrafında menekşe rengi bir halka olan, benimki gibi gümüş rengi gözlere hapsoluyorum.

"Sen... sen bizim kızımızsın."

"Bu doğru." Ellerini kalçalarının üzerine koyarak gururla sırtıyor.

Sonunda yere yığıldığımda bir el kalçama iniyor ve gözlerim Corentin'e dönüyor. Şaşkın ve sulu bakışları küçük kızımıza kilitlenmişti.

"Hey, baba."

"Hey, gün ışığım."

Ciyaklaması kulaklarımı deliyor ve kollarını Corentin'in boynuna doluyor. "Hatırladın mı?"

"Senin ışığını asla unutmadım."

İmkânsız.

Kız yanağını okşamak için elini uzatırken parmaklarım kucağımda titriyor ve adam kızın karnını dürterek tekrar kıkırdamasına neden oluyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses.

"Bu çılgınlık."

Ağızından bir nefes çıkıyor ve Draken'e doğru ilerliyor. Küçük ellerinden biri kalçasına tünerken, diğeri ona parmağını sallıyor. Gözümden düşen tek damla yaşı hızla siliyorum, sonra da tanıdık şımarıklık karşısında gülümsememi elimin arkasıyla gizliyorum.

"Dil, baba. Bok kötü bir kelime."

"Uh!" Draken onu kollarının arasına alıp gıdıklarken alay ediyor. "Az önce kötü kelimeyi söyledin."

Onu havaya fırlatırken kahkahası heyecanlı bir çığlığa dönüşüyor. Kalbim karnıma düşüyor ve kollarım içgüdüsel olarak onu yakalamak için dışarı fırlıyor. Ona doğru geri dönerken alevler içinde patladığında soluğum eğlencesinin seslerini yumuşatıyor.

"Ağızıma daha iyi dikkat edeceğim, ateş böceği."

Şu anda neler oluyor?

Draken'ın yanından bir ses yükseliyor ve kızımızı yanağına bir öpücük kondurarak Tillman'a uzatıyor.

Kız onun ellerinde çok ama çok küçük.

"Kafamın içine bakma baba. Henüz bilemeyeceğin cevaplar bulacaksın." Parmağı şakağına vuruyor ve zümrüt gözleri yumuşuyor.

"Söz veriyorum bakmayacağım, küçük asi."

Başını onun omzuna koyarken iç çekişi bizi sarıyor ve benim muhteşem devim eriyor. Gözleri kapanıyor ve vücudu çöküyor. Kadın

Onu bırakmaya isteksiz, ama ayakları yere değdiğinde bir bakışma başlıyor.

Bakışlarım o ve Caspian arasında gidip geliyor. İkisinin de kısılmış gözleri çok ciddi, çok hesaplı.

Önce Cas çatlıyor.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılmaya başlıyor. O da ona uyuyor ve sonra... pufluyor. Beyaz bir duman bulutu içinde havaya uçuyor.

Her nasılsa buna hazırdır.

Çok hızlı döner ve gölgelerini dışarı fırlatır. Kız gülüp adamın göğsüne düşerken ona yapışırlar.

"Neredeyse, küçük gölge. Sinsilik becerilerin üzerinde çalışmamız gerekecek."

Olamaz.

Corentin bana elini uzatıyor ve yerden kalkmama yardım ediyor. Aklım izlediğim mucizede. "Neler oluyor?"

"Şey-" *"Prima unum."*

Öteki âlemden gelen bu ses küçük kızımın çığlık atmasına ve beni belimden kavramasına neden oluyor. Onu sırtıma yakın tutarken vücudum hazır bir şekilde dönüyor.

Önümdeki manzara dizlerimin neredeyse bükülmesine neden oluyor. "Elementra."

Parlayan küre, bir kadın şeklini alana kadar büyüdükçe büyüyor. Beyaz elbisesi yere doğru akıyor ve portalların girdabına uyan gökkuşağı saçları uzunluğunu takip ediyor.

Açılıp benimkilerle buluşan gümüş gözler şimdiye kadar gördüğüm en parlak tonda.

"Merhaba, *Ultima unum.*"

"Neler oluyor?" Kızım yavaşça arkamdan çıkarken fısıldıyorum.

Elementra'ya tatlı tatlı gülümserken yüzünde çok az, ama gerçekten çok az suçluluk duygusu vardı. Küçük parmakları sırtışını örtmeye çalışır gibi dudaklarına dokunuyor ama işe yaramıyor.

"Hey, büyükanne Elma."

Elementra'nın omuzları çöküyor ve dudaklarından bir iç çekiş çıkıyor. En küçük sırtışları bile var. *"Prima unum,* bu konu hakkında konuşmuştuk.

Bu. Bunu yapmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum." "Anlaşmıştık. Ben sadece başımı salladım."

Draken snorts ve Biz hepsi ateş et onu a Parlama, için hangi inandırıcı olmayan bir şekilde özür diliyor.

"O ne yaptı?" diye soruyorum.

Elementra'nın gözleri benimkilere takılıyor ve kalbim onun sevgisiyle doluyor.

Bana, adamlarıma ve görünüşe göre kızıma duyduğu sevgiyle. "Koş bakalım, *Prima unum*. Ailenle biraz konuşmam gerek." "Birazdan görüşürüz anne. Hoşça kalın, babalar."

Gitmesine izin vermek için büyük çaba sarf ettim. Benden uzaklaştığı anda elim ona uzanıyor. "Güle güle, bebeğim."

"Hadi yürüyelim. Açıklamam gereken bazı şeyler var."

Elimi onun uzattığı elinin içine koymakta tereddüt etmiyorum. Adamlarım sessizce bizi takip ederken, biz de kendimizi onun söyleyeceklerine hazırlıyoruz. Yine de uzun süren sessizlikten sonra sözümü kesiyorum.

"Ona *Prima unum* diyorsunuz. İlk Olan."

"Bu doğru. O pek çok şeyin ilki." "Mesela..."

Önce bana, sonra da Nexus'uma bakıyor. Gözleri en uzun süre Corentin'de kaldı.

"Yıllar önce o gün, Willow, ruhun öbür dünyaya dokundu. Beni bulmak için kanını başarıyla kullandın."

Bedenim irkilirken ayaklarım duracak gibi oluyor ama elimi okşayıp beni kendine çekiyor.

"Ama sadece ruhun değil. Seni Nexus'una bağlayan dört parçayı da yanında getirmiştin. O anlarda hissettiğin acı, bu varoluşun dokusu boyunca sekti."

Oluşan yumruyu yutarken boğazım düğümleniyor. Son iki yüz yıldır o anı düşünmemeye çalıştım. Corentin'i kaybederken hissettiğim keder, ne zaman bir şey onu tetiklese beni ve onu rahatsız ediyor.

"Yarattıklarımın biri öldüğünde, ruhu buraya geri döner ve benden bir tohum ekilir. O tohum filizlenerek yeni bir ruha dönüşür. Onu beslerim, ona bakarım ve onu güçlü bir şekilde büyütürüm, olacakları kişi haline getiririm."

Uzun, çok uzun zaman önce Elementra'nın anneme ruhumun öbür dünyada onunla birlikte olduğunu söylediği zamanı düşünürken kalbim hızla çarpıyor.

Binlerce soru soruyordu.

"Kızımız. O bizim küçük kızımızın ruhu."

"Haklısın, Caspian. Sonrasında olanları ne bekliyordum ne de tahmin ediyordum. Dürüst olmak gerekirse bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ne olacaksa olmasına izin verdim.

"Ötelerin ilk katmanına ayrıldığınızda, ruhlarınız tam da bir tohum ekildiği anda Corentin'in ruhu için haykırdı. Beş parçanız da ona yapıştı. O küçük ruh saniyeler içinde filizlendi. Devasa bir ışık topuna dönüştü ve acının kaynağını bulmak için öteye doğru züm yaptı.

"Corentin'i, onu siz dördünüzden ayıran bariyere doğru koşarken buldu. Bu çağrıya cevap verirken küresi daha da büyüdü. Ötesindeki gücü emdi. Burada yaşayan tüm gücü geri çekiyordu. Hepinizi içine çekmeden ya da öte dünyayı yok etmeden önce onu durdurmak için yarıştım. İkisini de yapmadı. Sahip olduğu tüm güçle Corentin'e çarptı ve onu geri itti.

"Donup kaldım, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledim. Eğer o da geçseydi, öte dünyayı parçalayabilirdi. Tüm büyülü sistemimiz parçalanırdı. Onu durdurmak ve hepinizin yarattığı varlığı yok etmek zorunda kalırdım. Etrafına yayılan enerji beşinizin ve benim birleşimimizdi. Gücün en saf haliydi. Onunla ne yapacağını bilemezdim ve diğer tarafa geçmesine izin veremezdim.

"Küçük parlayan küresi bana doğru döndü ve yavaşça kararmaya başladı. Tüm güç öte dünyaya geri çekilirken küçük bir beden oluşmaya başladı. İş bittiğinde geriye sadece küçük bir parça ve bir sırtıma kaldı. Yine kendimi çok kaybolmuş buldum ve güçler bana gidecek hiçbir yön göstermiyordu. Onu hiç göremiyordum. Onun büyümesi daha önce hiçbir ruhta görmediğim bir şeydi. Bir insanı şekillendirmek zaman alır. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sen de dâhil olmak üzere tüm kızlarımı yanıma çağırdım. Seni görmem ve seninle konuşmam gerekiyor. Az önce olan şeyin seni etkilemediğinden emin olmalıydım. Bilinçaltına girdiğimizde ve seni orada Nexus üyenin çalınca ararken bulduğumda, ruhunu gerçekten hissedebiliyordum.

seni bekliyordu. Daha önce hiç yapılmamış bir şey yaptı. Asla izin verilmeyeni.

"Sadece Nexus'unuz için değil, sizin için bir anlam ifade eden herkes için içinizden akan sevgi ve bağlılığı hissettiğimde, sizin ve Nexus'unuzun ruhlarının yarattığı şeyin bize asla zarar veremeyeceğini biliyordum. Onun hakkında, tüm ruhların sahip olduğundan daha büyük bir parçamı taşıdığından başka bir şey bilmiyordum, ama o da zaten senin tarafından dokunulmuştu.

"İki yüz yıl boyunca o küçük yaramaz ruhu sevdim. Yaratılışım boyunca aldığımdan daha fazla belaya sebep oldu ama aynı zamanda bana ve tüm öte dünyaya en yüksek miktarda sevgi getirdi."

Attığımız her adımda başım daha da dönüyor. Eğer beni tutan kolu olmasaydı, yürüyemezdim. Göğsüm nefes almaktan ve adamlarımdan bağlarıma geçen her şeyden acı verici bir şekilde genişliyor. Bunu bizim yaptığımız gerçeğini nasıl kabulleneceğimi bilemiyorum.

Buna ben sebep oldum.

Nexus üyemi ararken öbür dünyayı parçaladım ve sonunda kendi çocuğumu yarattım.

"Sorun derken neyi kastediyorsun? O iyi olacak mı? Kimse ona zarar vermeye çalışmıyor, değil mi? Ona burada zarar veremezler. O güvende." Corentin'in ağzından dökülen sözcükler benimkileri de harekete geçiren bir korku telaşına neden oluyor.

"Hepiniz sakın olabilirsiniz. O gayet iyi. O kadar tatlı ve sevecen ki, kuralları çiğnediğinde ona kızmak imkânsız."

Gülüşü endişemi hafifletiyor ama aynı zamanda ikiye katlıyor.

Bu, ona sahip olduğum zaman için ne anlama geliyor? Ona sahip olacağım, değil mi?

O benim. Bizim.

"Elbette, *Ultima unum*. Onu senden asla uzak tutmam. Sadece biraz daha büyümesi gerekiyor. Sizi onunla kutsamadan önce hepinize biraz daha zaman tanımaya çalışıyordum."

Aman Tanrım. Neden böyle söyledi ki?

Sertçe yutkundum. "Ne yapabilir ki?"

Mırıltısı üzerinde yürüdüğümüz zemini titretiyor. Artık o bembeyaz boşlukta olmadığımızı fark etmemiştim. Çimenler ayaklarımızın altında. "Yapabilir.

ondan öncekilerden daha uzağa seyahat edecek."

"Bekle, sen ve Willow'un annesi ona defalarca onun soyun sonuncusu olduğunu söylediniz. Herhangi bir yere seyahat etmesinin hiçbir anlamı yok." Cas öyle diyor.

"Willow büyürken çocuk isteyip istemediğini hiç bilmiyordu. Hepinizle tanıştığında bu tercihi büyük ölçüde değişti ama en derin ve en karanlık korkusu hep aynı kaldı. Bir kız çocuğu düşüncesi. Bu korkuyu gerçeğe dönüştürmeyeceğime yemin ettim. Bu çizgi onunla birlikte sona erecekti."

Her zaman kendime sakladığım bir sırrı bana söylediğinde tüm yüzüm soluyor. Bir yanımda böyle hissettiğim için hep suçlu hissetti ama benim yaşadıklarımın **b i r** kısmını yaşayabilecek bir kıza sahip olma düşüncesi ödümü kopardı.

Corentin'in öldüğü gün, ikisini de hayal ettim. Bir kız ve bir oğul.

O gittiği için asla sahip olamayacağımız çocuklar.

"*Prima unum* kanıyla portal açma yeteneğine sahip olmayacak. Tasarımının bu kısmı, **s a h i p** olduğu benim parçalarımaya yapıştı ama ruhu çok daha fazlasını yapabilir."

Bakışlarım onun taradığı uzun alanı takip ediyor.

Cevap zihnimde tıkırdıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Kelimelerim nefes nefese bir fısıltıyla dökülüyor.

"Öbür dünyaya seyahat edebiliyor. Bizi buraya o çekti."

"Öyle yaptı. Bunu yapmasına izin verilmediğini defalarca konuştuktan sonra. Benden defalarca denemesine izin vermemi istedi. Eninde sonunda bunu yapacağını bilmeliydim."

"GG'yi de getirmeliydim."

Küçük kızım aniden önümüze çıkıverdi. Kıkırdayan küçük güneş ışığı yüzüme bir gülümseme yayıyor ve saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Hayır." "Kim?" diye sorduğumda Elementra "Hayır" diyor.

"Büyükbaba Gaster. Duh. Büyükbaba CC buna bayılırdı."

Âlemim sarsılıyor.

İçimdeki her şey donarken ağzım açık kalıyor.

"Hadi anne." Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti. Ayaklarımı hareket ettiremiyorum ama Elementra'dan gelen hafif bir itiş beni tökezletiyor.

"Kısa bir ziyaret iyi olacak. Hasar çoktan verildi."

Attığımız her adımda önümdeki manzara tamamen değişiyor. Adamlarım etrafımı sarmak için koşuşturuyor ve ancak ellerini üzerime koyduklarında ciğerlerime hava doluyor.

Az önce sadece çimenlik bir alan olan ve hiç mesafe kat edemediğimiz yer, muhteşem bir cennete dönüşüyor.

Küçük kızım beni bırakıp bir yerlere kaçıyor ama ben olduğum yerde kalakalıyorum, önümdeki yaratıma bakıyorum.

"Nerelerdeydin küçük hanım? Bugün sana yetişmek imkansızdı."

Bu sesle boynum o kadar hızlı yana savruluyor ki kırmadığıma şaşıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve bir hıçkırık boğazımda düğümleniyor.

"Bak burada kim var, büyükbaba."

CC'nin gülümseyen yüzü dönüyor ve gökyüzü rengindeki gözleri benimkilerle çarpışıyor. Kısacık bir an için, parçalara ayrılmadan önce sevinçle doluyorlar.

"Hayır," diye nefes alıyor, gözleri yaşlarla dolarken bakışları yanıma arıyor.

"Sakin ol, Kahin. Bu sadece bir ziyaret," diyor Elementra.

"Baba," diye nefes alıyorum.

Kızımı yere bırakmadan önce alnına bir öpücük konduruyor. Göz açıp kapayınca kadar, kolları beni sararken zamanda geriye savruluyorum. Babasından teselli ve sevgi bekleyen küçük bir kızım.

Onun göğsüne doğru ağlarken göğsüm sarsılıyor.

Bunu bir daha asla hissedemeyeceğimden emindim. "Her şey yoluna girecek, *filia mea*." "Seni çok özledim."

"Ben seni daha çok özledim."

Gözyaşlarım yavaşlıyor ama hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Evden uzaktaki evimdeyim.

"Tillme."

Ses ve lakap başımı kaldırmama neden oluyor ve CC yavaşça kollarımdan kurtuluyor, sonra Caspian ve Corentin'i kendine çekiyor.

"Draken."

İkinci ses aklımı başımdan alıyor.

"Anne."

Bu yankılanan kelimenin içine sığdırılan duygu yoğunluğu ve ardından ikisinin hızla ilerlemesi ellerimin ağzımı kapatmak için uçuşmasına neden oluyor.

"Hey, benim küçük yusufçuğum." Kulaklarım çınlıyor.

Önümde gerçekleşen kavuşma, bedenim kendi aklıyla yavaşça hareket ederken kayboluyor. On adım sağımda kızım annemle el ele yürüyor.

"Hey, anne."

İkimiz çarpıştık.

Beni kollarının arasında tutarken geçen zamanı bilmiyorum. Elleri sonunda yanaklarımı kavıyor ve beni tepeden tırnağa kontrol ediyor. Ben de aynısını ona yapıyorum.

Kıvırcık saçlarından ve gümüş gözlerinden burnumuzun şekline ve vücut yapımıza kadar. Onun en iyi özelliklerini almışım. Ondan her şeyi aldım.

Arkasından birden fazla ses geliyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Seninle tanışmak ister misin..." Gözlerinde hafif bir şüphe var.

"Babalarım. Evet. Hem de çok."

Ondan çıkan hava yüzümden aşağı yuvarlanan gözyaşlarımı donduruyor ve sesimi temizlemeden önce onları silmek için kolumu kullanıyorum. Başımı kaldırdığımda, bakışlarım kardeşimin karbon kopyalarına takılıyor.

Tam olarak değil ama her birinde onun bir özelliğini seçebiliyorum.

"Hey, bebeğim," diyor hepsi ve az önce sildiğim gözyaşları sel olup geri geliyor. Beni kollarına alıyorlar ve annem bize katılmadan önce beni bir süre sessizce kucaklıyorlar.

"Bu anı çok uzun zamandır hayal ediyordum. Sayamayacağım kadar çok farklı senaryo yarattım çünkü gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim."

"Aynen. Hiçbir yerde beni öbür dünyaya çekecek bir kızım olacağına dair bir uyarı yoktu."

Annem homurdanıyor ve kemerli kaşlarıyla küçük kızıma bakıyor. "O çok büyük bir lütuf oldu. Elementra'nın anladığı yeteneği sayesinde

sana mektuplarımı göndermem için bir yol bul." "Ne?"

"İşin iç yüzünü bilmiyorum ama senin ufaklık ötede bir bağ kurdu ve Elementra da onu oradan büyüttü. Hâlâ küçük bir gizem ama tam da senin her zaman yapacağını hayal ettiğim gibi davranıyor. Çok özgür, meraklı ve tatlı. Onunla geçirdiğim zaman için inanılmaz derecede minnettarım."

Hissettiğim minnettarlık kıyas kabul etmez. Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Seni seviyorum anne. Ona benim için baktığın için teşekkür ederim."

"Her zaman, *filia mea*."

"Büyükanne, babamlarla tanış."

İkimiz arkamızı dönüyoruz ve adamlarımın hepsi orada durmuş bize bakıyor. Bakışlarının gözlerindeki kırmızı çerçevelerde ve parlak gülümsemelerinde oyalanmasına ancak izin verebiliyorum. İçlerindeki mutluluk ve tarif edemediğim duygular beni kızımın elini tutarak onlara doğru götürüyor.

Bu hayatımın en güzel günlerinden biri.

"Anne, bu benim Nexus'um. Corentin, Tillman, Caspian ve Draken."

Yumuşak gözleri her birinin üzerine düşüyor ve sarılmak için ellerini kaldırdığında Draken önce davranıyor. "Hey, Iris Anne."

Adamlarımın geri kalanı grup halinde sarılmak için harekete geçerken o da hafifçe gülüyor. "Merhaba çocuklar. Küçük kızıma iyi davranıyorum, biliyorum."

"Her zaman," diye yankılanıyorlar ve ben de onlar rahat bir sohbete dalınca gülümsüyorum. "Hadi ama anne. Tanışman gereken o kadar çok insan var ki."

Hem onu eğlendiren hem de sözlerindeki gerçekliğe üzülen bir kahkaha atıyorum. Sevdiklerimizden birçoğu burada.

Tilly ve Eryken beni onlara doğru götürürken yan yana duruyorlar.

Aurora'yla tanışacağımı ilk anladığım andaki gibi sinirlerim vücuduma yayılıyor. Daha fazla kayınvalideyle tanışma ayrıcalığına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Ya da kayınpederlerle.

"Bunlar büyükanne T ve büyükanne E," diyor ve ikisi de ona burunlarını kıvrarak gülüyorlar.

"İkinizle de tanıştığımı çok memnun oldum."

Bir anda bana doğru ilerliyorlar ve beni kollarıyla sarıyorlar. İkisinden akan kolektif güç kalbimi ağzına kadar dolduruyor. Hayatımdaki en muhteşem kadınlara sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım.

Tilly kulağıma, "Tillme için yaptığın her şey için teşekkür ederim Willow," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Benden uzaklaştığında yanağımı okşuyor ve ben de onunkilerle eşleşen büyüleyici gözlerine dalıyorum. Derinliklerinde o kadar çok denge ve güç var ki, bir dağı yerinden oynatabilirmişim gibi hissediyorum.

"Draken'i hak ettiği, her zaman hak ettiği şekilde sevdiğin için teşekkür ederim."

"Onu sevmek çok kolay."

"Ve ona benim için iyi bak, lütfen."

Eryken uzaklaştığında, yüz hatlarındaki suçluluk duygusu içimi parçalıyor. Bahsettiği kişi sadece Draken değil.

"Söz veriyorum, bakacağım."

Minnettar bir baş hareketiyle uzaklaşıyor ve Tilly'nin Nexus'u içeri giriyor. Adamların her biri beni diğer Patera-Nexus'umun yaptığı gibi sıcak bir şekilde karşılıyor ve kalbim o kadar dolu ki patlamasından korkuyorum.

Kısacık bir an için, uzun zamandır bizi diyarımızda bırakmış olan ailemle çevriliyim. Sevgi ve desteğin dışı vurumu çok büyük ve bunu deneyimleyebilmiş olmak kalbimi hem kırıyor hem de bütünleştiriyor.

Çocukların CC, Tillman'ın babaları ve benim babalarımın nasıl kaynaştıklarını izliyorum. Annem, Tilly ve Eryken kızımın üzerine sanki hayatlarında gördükleri en değerli şeymiş gibi titriyorlar.

Sihir bu.

"Gitme zamanı, *Ultima unum*."

Ailemi izlemeye devam ederken iç geçiriyorum. "Daha yeni geldik." "Olmanız gereken yer burası değil."

Biliyorum.

"Onun adı ne?" Sonunda sordum.

"Buna zamanı geldiğinde karar vereceksin."

Liste anında oluşmaya başlıyor.

"Teşekkür ederim, Elementra. Benim için yaptığın her şey için."

"Ve sana, Willow. Sen olmasaydın şu anda burada olamazdık."

Ona başımı sallıyorum ve bir türlü dinmek bilmeyen gözyaşlarımı boğarak geri çekiyorum. Bu, uzun zamandır karşılaştığım en duygusal deneyim oldu. Bu bana hayatta bir kez verilen bir nimet.

Bunu asla hafife almayacağım.

"*Vedalaşma zamanı,*" diye mırıldanıyorum adamlarıma ve benim gibi onlar da herkesi kucaklamaya başlamadan önce bir hayal kırıklığı yaşıyorlar.

"Buraya gel kızım."

Küçüğüm CC ve annem peşinde olduğu halde bana doğru zıplayarak gelirken gülümsemem genişliyor. Yaptığı şey umurunda bile değil ve Elementra'nın ne demek istediğini şimdi anladığım için başımı sallıyorum.

Evet, o benim.

"Gitme vaktimiz geldi bebeğim."

"Ne? Hayır, seni buraya daha yeni getirdim."

Uzaklaşmaya çalışırken gözleri kısıldı. Ellerimi nazikçe omuzlarından aşağı indirip ellerini tutuyorum. "Biliyorum ama annen ve babanın olması gereken yer burası değil. Biz krallığın içinde yaşıyoruz ve onların bize ihtiyacı var. Her zaman olacak. Ve bir gün sen de bizimle birlikte orada olacaksın."

"Bunu biliyorum. Büyükanne Elma bunu söyleyip duruyor ama biraz daha kalamaz mısınız?"

Tanrım, o küçük tatlı dudak büküşüne evet demek istiyorum.

Bizi parmağında oynatacak.

"Bugün olmaz bebeğim. Yakında benimle olacaksın."

Oflaması saçlarımı dalgalandırıyor ve yanlarını gıdıklarken gülüyorum. "İyi, sanırım."

CC elini onun saçlarında gezdirirken sevgiyle, "Yakında aileniz tamamen size kalacak, Bayan Priss," diyor.

"Ben tek çocuk olmayacağım. Erkek kardeş istiyorum. İki tane," diye ilan ediyor ve gözlerim açılıyor.

Taş kesilmiş bakışlarım Elementra'ya kayıyor. Omuz silkmesi kanımda saf dehşet ve heyecan karışımı bir his uyandırıyor.

Üç çocuk.

Lanet olsun, üç çocuk.

"Bence bir ejderha yeterliydi tatlı kızım, sence de öyle değil mi?" diye soruyor annem, panik bedenimde hızla ilerlemeye başlarken bana sempatik bir gülümseme verirken.

"Özür dilerim Iris Anne, seni yanlış duydum. Ejderha mı dedin?" Draken soruyor.

"Aptal baba. Tabii ki ejderha. Prio benim bağlı ejderham."

"Biri açıklama yapsın," diyorum gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışırken.

Nexus'larımın hepsi etrafımda diz çöküp ellerini sırtımda gezdiriyor. Hiç yardımcı olmuyorlar. Dördü de üç çocuk sesini duydukları anda içten içe sevinçten zıplıyorlardı.

"Senin gibi bir ejderhaya sahip olamayacağı için çok üzgündü. Keeper ve Tanith'in sahip olduğunu gördüğü şeyi kopyaladı ve ruh ejderhasını bulmak için ruhunu dışarı gönderdi. Prio'nun kalbi sadece yarı yarıya gelişti. Onu tamamlayacağını ilan etti," diyor CC sırıtarak.

"Ruhunu *gönderdi* de ne demek? Bunu yapabilir mi?"

"Ruhumun yapamayacağı pek bir şey yok anne. İhtiyacım olan her yere seyahat edebilir. Bu sayede iki erkek kardeşim olacağını biliyorum." Küçük göz kırpması çok sevimli, ama sözleri beni yine sallıyor.

"Bu kadar yeter, *Prima unum*. Ailene hoşça kal de."

"Awww," diye homurdanarak kollarını babalarına doluyor ve onların gitmesine izin vermekte zorlanmalarına neden olan tatlı küçük vedalar ediyor.

Bana geldiğinde gözleri gerçek yaşlarla dolmuştu.

"Hey, bunların hiçbiri değil, bebeğim. Sana ne söylediyimi unutma. Yakında benimle olacaksın."

Başını salladı ve gözlerini koluna sildi. "Seni seviyorum anneciğim."

"Ben de seni seviyorum, *filia mea*."

Gitmesine izin verdiğim için içim parçalanırken ona sımsıkı sarılıyorum.

Elementra bunu istemediyimi biliyor.

Yine de kollarımda onunla ayağa kalkıp onu anneme verirken daha kolay oluyor ve CC beni kucaklamadan önce ellerini onun sırtında gezdiriyor.

"Ben de seni seviyorum, *filia mea*. Şimdilik kızın elimizde."

"Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, benim küçük yusufçuğum. Yakında konuşuruz," diyor annem yanağıma bir öpücük kondururken.

Gözyaşlarıma hâkim oluyorum ve bana el sallayıp sürekli değişen sahnede gözden kaybolan üçüne gülümsüyorum.

"*Ultima unum*, sana gelmeye hazır olmadan önce hâlâ yapmam gereken bazı işler var. Çok kararlı küçük bir kız, bu da ona iyi gelecek, ama-"

"Ruhunu etrafa saçmasına ve insanlara bağlamasına izin veremeyiz. Ya da birden fazla aleme göndermesine. Ya da istediği zaman öbür dünyaya gidip gelmesine."

"Kesinlikle. Neredeyse oraya varmak üzere. Gelişinizin heyecanı onu normalden daha fazla zıplatıyor."

"Bunu nereden aldığını merak ediyorum," diyor Cas alaycı bir şekilde ve Draken ona dirsek atınca hepimiz homurdanıyoruz.

"Hepiniz bir gün olağanüstü küçük bir kızın harika ebeveynleri olacaksınız, ama zamanınızın ve birlikte kuralınızın başlangıcının tadını çıkarın."

"Sadece bir kız mı?" Corentin soruyor ve ben ona bakıyorum.

"Göreceğiz. Dediğim gibi, henüz hazır değil. Bugün olanlar çok fazla bilgi içeriyor. Nefesinizi tutarak beklemek zorunda değilsiniz. Sürprizin tadını çıkarmanın ve bilgiyi saklamanın bir yolu var."

Parmağı boynumdaki Memoria taşına hafifçe dokunuyor ve titreyen bir nefes alıyorum.

Tüm Hatıralarım bana bırakıldığında, onları bir daha asla bağlamayacağımı söylemişim.

Yine de bu güne tutunup kendimi delirtmeden durabilir miyim bilmiyorum.

"Bunu evde tartışırız."

"Elbette, *Ultima unum*. Hazır mısın?"

Hayır.

Kalplerimiz bambaşka şeyler söylese de beşimiz birden "Evet," diyoruz.

Güç etrafımızı sararken gözlerimiz kapanıyor. Bizi bir portaldan geçirdiğimde üzerime gelen hissin aynısı şimdi de içimi dolduruyor ve sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Parmaklarım altımdaki pamuk dokusuna sarılmadan önce bedenim bir an için aşırı derecede ağırlaşıyor.

Soluk soluğa doğruluyorum ve hemen ardından adamlarım da aynısını yapıyor. Ağır nefeslerimiz sessizliği dolduruyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bunun da duyulmamasına şaşıyorum.

"Bu gerçekten oldu mu yoksa bize şimdiye kadar gördüğün en çılgın rüyayı mı anlattın küçük gezgin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu kesinlikle az önce oldu." "Bu inanılmaz derecede inanılmazdı," diye mırıldanıyor Tillman.

"Gördüğüm o ışık parıltısının o olduğuna inanamıyorum. Kızımız beni ötelerin ötesine itti."

Corentin'in sesindeki şaşkınlık tonu tarif edilemez. Uzun zamandır onun öbür dünyadan nasıl geri döndüğünü bir kenara bırakmış ve bunun gerçekleştiğine şükretmiştik.

Nasıl olduğu hayal edebileceğimizden çok daha önemliydi.

Sessizlik tekrar üzerimize çöktü. İkimiz de aynı şaşırtıcı farkındalığa ulaştık. Sabırsızlıktan büyülenmişliğe kadar farklı duyguların dalgası göğsümü dövüyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Ben anne olacağım. Beşimiz muhteşem, güçlü, meraklı, tatlı ve cesur küçük bir kız yapacağız. Benim olamadığım her şeye sahip olacak ve olacak."

Gözlerimden düştüğünü fark etmediğim bir damla yaşı bir gölge siliyor. Cas görüş alanımı dolduruyor ve viski rengi gözlerindeki yumuşak bakışla nefes veriyorum.

"Bu konuda ne hissediyorsun, Birincil?"

"Dehşete kapıldım... Sabırsızlanıyorum."

"Az önce tanık olduklarımızın anısını saklamak konusunda ne hissediyorsun?"

"Ben... onu saklamak istiyorum ama aynı zamanda gitmesine de izin vermek istiyorum."

Hem anlayarak hem de onaylayarak başını sallıyor. Diğer üçü de aynı fikirde olduklarını mırıldanıyor ve bu göğsümdeki baskının azalmasını sağlıyor.

"Bunun üzerinde uyuyabiliriz prenses. Sabah daha çok konuşuruz."

"Bundan sonra uyuyabilmemin imkânı yok."

Dudakları omzumda donuyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşürken dişlerinin sıyrıkları beni sıyrıyor.

"Uyuman için zihnini yeterince rahatlatılabileceğimize eminim, küçük savaşçı."

Tillman'ın dudakları diğer omzumu öperken, içlerindeki kolektif ihtiyaç yoğunlaştıkça vücudumu bir ürperti kaplıyor. Onlar yatağın etrafında hareket ederken göz bebeklerim büyüyor ve nefesim kesiliyor.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir, yaramaz küçük Primary."

"Bu göbeği şişirdiğimizde profesyonel olacağız, küçük gezgin."

Çenemin altına yerleştirilen bir parmak, önümdeki tüm erkeklerimi görene kadar başımı geriye yatırıyor.

"Hazır mısın prenses?" Bu yüklü bir soru.

Yaşadığımız her şey hep sorularla birlikte geldi.

Ve hazır olmak, önümüzde duran duruma bağlıydı.

Zor mu kolay mı olacağını asla bilemezdik. Başarısız mı olacaktık yoksa başarılı mı?

Her an bir ayağımız aydınlıkta, diğeri karanlıktaydı. Bir kanadımız gökyüzünde süzülürken, pençelerimiz yere saplanıp kalıyordu.

Asla sorgulamak zorunda kalmadığımız tek şey birbirimize duyduğumuz inançtı.

Hava bilge ve tatlı oldu.

Toprak güçlü durdu, ayaklarımın altındaki toprak.

Su bütün olarak akıyor.

Ve ateş hala ruhumu besliyor.

Peki... onlarla hayatımın bir sonraki bölümüne hazır mıyım?

Adamları

m.

Nexus'um.

"Her

zaman."

Son

Elementra sizi her zaman evinizde ağırlayacak.

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Kalbim.

İlk serimi tamamlamanın ne anlama geldiğini ifade edecek kelime bulamıyorum. Vitos gibi ben de tüm bu süreç boyunca büyüdüm. Bu Eminim bazıları için bir insanın kurgusal karakterlere nasıl minnettar olabileceğini anlamak zor olabilir, ama ben tam olarak öyleyim. Kalp acısını ve iyileşmeyi onlarla birlikte yaşadım. Onlar öğrendikçe ben de öğrendim.

Hikayelerinin artık bitmiş olması hem çok şaşırtıcı hem de yürek parçalayıcı ama onlar gitmediler. Onlar burada, sayfaların arasındalar.

Gelecek sayfalarda onları tekrar bulacağız.

Hepinizi benimle birlikte o yolculuğa çıkarmak için sabırsızlanıyorum. O yüzden bizi izlemeye devam edin.

Başka bir diyar bizi bekliyor.

Kocama, anneme ve kız kardeşime - gerçek hayattaki *Perfecta Anima*'ya - bana gösterdiğiniz destek ve sevgi olmadan bunu yapamazdım. Bu süreçte gerçekten aklımı kaçırabilirdim.

Sabrınız ve yardımınız olmadan. Hepinizi kendi stresimle birkaç kez strese soktuğumu biliyorum. Özür dilerdim ama hepimiz bunu tekrar yapacağımızı biliyoruz, bu yüzden en azından şimdi neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorsunuz. Hepinizi çok seviyorum.

Michelle, benimle birlikte buna katlandığın için sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum. En özensiz versiyonlardan son rötuşlara kadar benimle birlikte bu yolculuğa çıktın. Şimdi de benimle birliktesin.

Nicole ve Emma, bu çılgın yolculukta yanımda olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim. Bir kız daha iyi arkadaşlar isteyemezdi. İkinizin bambaşka diyarlarda yaşamaya karar vermenize çok kızgıyım...

Tamam, anladım, bu bir

Biraz dramatik ama saat farkı bana uymuyor. Yaklaşın artık.

OceanofPDF.com

About the Author

Hayal dünyasına hoş geldiniz.

Hayal gücü yüce ve aşk sınır tanımıyor. Kalemimin her vuruşunda veya klavyeye her dokunuşumda, büyüünün geliştiği ve kaderlerin ortaya çıktığı dünyalar yaratıyorum.

Beni bulduğunuz için çok heyecanlıyım ve size bir kaçış sunmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.

WIP'lerim bir mil uzunluğunda ve bu da kahve, yazma/okuma ve kurgusal erkek bağımlılığımı körüklüyor. Aslında üzerinde çalıştığım bir şey değil.

Yine de, yakında tatlı, güzel bir kaosun yolunuza çıkmasını bekleyin.

Tüm şakalar ve komiklikler bir yana, umarım kelimelerim aracılığıyla biraz huzur, mutluluk ve kaçış bulursunuz. Yazdığım sayfalardan bir kişi bile bir şeyler hissederse, o zaman her şeye değer.

Her zaman, iyi okumalar!

Willa Rae, xoxo

Güncellemeler için beni takip edin!

[Willa's Wildling'in](#) Özel Okur Grubu! @WillaRae.author
üzerinde

[TikTok](#), [Instagram](#), [Facebook](#), [Amazon](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

